Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.
GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE
TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS
omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue
MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit
IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

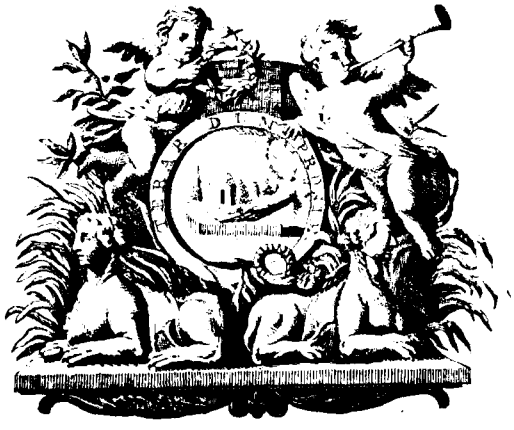

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABderitas dicitur Lyſimacho jam regnante morbus invaſiſſe, mi jucundiſſime Philo, talis. Febricitaſſe enim primum tota urbe omnes, a primo ſtatim die valide, & febri continua: circa diem vero ſeptimum, aliis ſanguis copioſus naribus

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

1 ΑΒδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχῳ ἤδη βασιλεύοντι, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτον· [a] πυρέσσειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα παυδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πο-

VARIANTES LECTIONES.

[a] Πυρέσσειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρεταίνειν Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificioſiſſimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lyſimacho poſt Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua ſita haec urbs. Eadem prorſus ratione uſurpat ἤδη, *Pſeud.* 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Sympoſium* dedicat. V. not. ad perſonas *Συμπ.* Verum nomen fuiſſe videtur; ſed quis fuerit ille Philo, non conſtat. Eſt & *Philonis* apud hunc mentio *Καλλ.* c. 4. qui Diniae filius dicitur; ſed cum dialogus ille genuinus non ſit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut ſit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρεταίνειν] Anglic. πυρέσσειν. Sic pag. ſeq. ὡς πυρέξαι. *J. B.*

Πυρέσσειν] A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. *M. du S.*

Πυρέσσειν] Etſi πυρεταίνειν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut ſupra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέσσειν ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. verſ. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τῆς πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demoſth.* p. m. 37. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρεῖ . . .] Vellem ipſa loca indicaſſet B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Ἀποκηρ. c. 4. pr. προθυμίαν λιπαρῆ χρησάμενος. At *Hippocrati* febris continua audit ξυνοχὼς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143. Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως οἱ πυρετῷ ξυνοχεῖ. & alibi, nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foeſius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τὴν ἑβδ.] In Libello, quomodo ſit conſcribenda hiſtoria, non longe a principio, ſcribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἵματα πολὺ οὐ ῥυῶν ῥυεῖ, τοῖς δὲ ἰδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ ὕστερος ἵλυσι τὸ πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ ὕστερος, ἵλυσι, ſine ullo ſenſu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τὴν ἑβδ. — πολὺς ἐν ὕστερος, ἵλυσι] Non adſentior *Graevianae* diſtinctioni; ſed vulgatam ſervo, & miror qui eam *ſine ullo ſenſu* eſſe, dicere queat: nam ſi cum *Graevio* diſtinguendum, tunc illud καὶ ὕστερος potius delendum foret, ac ſcribendum continuo

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ὑπηγενόμενος πολὺς καὶ [a] οὗτος, ἔλυσε τὸ πυρετόν. ἐς γελοῖόν δέ τι πάθος τὸν ἱδρῶτα τὰς γνώμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν [b] παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν [c] μέλει διεξῆσαν. καὶ μεχρὶ μὲν ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τὰ ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ θνητῶν, Ἔρως,
Καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων,
καὶ τοῦτο ὑπολύ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ κρύος μέγα γενόμενον, ἔπαυσε λῆξαν-τας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τῷ τοιούτῳ

fluens, aliis ſudor ſuperveniens largus & ipſe, febrim ſolvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioſo motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andrómedam ſolitario cantu pronuntiabant, & illam Perſei orationem modulate perſequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis ſeptiduanis illis tragœdis,

Tuque o Deorum hominumque ſaeve rex,
Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum dinque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem impoſuit. Cauſſam mihi vero videtur

a Οὗτος] Οὕτως P. Sed prius recte ſervant Edd. b Παρεκινοῦντο] Παρεκίνουν W. Sed prius Edd. ſervant, c Μέλει] Sic M. & Edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & marg. *AIW.*

13. Ἐμονῴδουν] * Μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν, ἰσιακῶς ℌ † πᾶσαι αἱ λύπαι σκηνῆς ᾠδαί ‡ οὐ τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι. *V.*

* Hoc & omnia fere ſequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confuſionem Codicis; ut ipſe ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in ſedem ſuam retraxi, & quae in *Gal.* reperiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

‡ Adde hic ex *Suida* ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, & lege θρῆνοι, *αντὶ τοῦ*, θρηνεῖν quod ſequitur, *J. Cler.* Utrumque in C. fuiſſe teſtatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

ſilo, ἱδρὼς ὑπηγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸ πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut *Mieyllus* in verſione *Ed. Pariſ.* recte oſtendit, vertens: *ſudor, etiam ipſe immodicus*; ſive *malis, isque immodicus*, quod Latinis quoque perfamiliare eſſe, quis neſcit. Addidiſſe autem Noſter illa videtur, ut eo magis ſentiretur neceſſitas adjectivorum πολὺς & πολὺ: quia, ſi parva tantum copia excerneretur ſanguis vel ſudor, non eſſet *criſis ſalutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullum criticum paucum.* i. e. ſolutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim ſanguinis guttae e naribus ſponte prorumpentes non faciunt *criſin perfectam*, i. e. non portendunt ſalutem; ſed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖον] Mira phraſis, nusquam enim quod quidem ſciam, additur accuſativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀφχ. c. 4. & Εὐν. c. 5. adde etiam Ἑρμ. finem. *M. du S.*

Ἐς γελοῖον ἄγειν τὰς γνώμας] Neſcio quid miretur *Solanus* phraſin inſolitam. Significat enim hic ἄγειν *redigo*, eodemque ſignificatu & conſtructione utitur *Herodian.* VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων ὄντων εἰς πενίαν ἤγαγεν. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, eſt τὸ νοσήμα. Nec tantum abludit alter locus *Luciani*, quem ipſe *Solan.* indicat, *Eunuch.* c. 5. τὸ δὲ οὖν τέλος ἐπὶ δίκην ἐς τοῦτο ἀγείρει. quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit ſe*, ſive *redactus eſt.* Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* εἰς τηλικούτους κινδύνους ἐμπεσὼν ἤγαγεν. *In tanta pericula redactus eſt, incidit.* *J. F. R.*

Ibid. Παρῆκε] Conf. ſupra *Hermot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐμονῴδουν] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philoſtrati* in Ariſtide p. 582. ὅταν ἀλεφάντοις πρὸς τὸ Μέγαρον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ θαμὰ ἐπεσπάσατο τὸ βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem *Philoſtr.* p. 158. & textum ipſum p. 607. ubi μονῳδίαν & θρῆνον conjungit. De ſenſu tragico vide eundem 244. ὠδαριστοτράμβους τὸ τῆς μονῳδίας μῆκος. *M. du S.*

Ibid. Ῥῆσιν . . .] Locum ex aliquo poëta hac voce deſignari docuit *Caſaub.* ad *Theophr. char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ'. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ', ut Συμπ. c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐν μέλει] Angl. ἐν μέρει. *J. B.*

17. Σὺ δ' ὦ . . . .] Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exſtat in addendis editionis Cl. *Barneſii* ex *Athenaeo* petitum (l. 13. 1. ſub fin. p. 561. B.) quod hic deſcribere operae pretium erit;

Ἄν-

tur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragœdus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jam-bis alienis nec malis occupati essent. Sed

ᾠδαχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ [d] ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολιδαίνειν, ὑπερπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῇ Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, ἢ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, καὶ ἑκάστου γνώμην περιπέλομένης.

Ὡς ἂν ἕν, φασιν, ἐνὶ ᾠδαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· οὐχ ὥστε τραγῳδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν [e] τοῦτο παραπέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, καὶ φαύλοις καλεσχημόσι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν μέσοις ταῦ-

[d] Ἀναστάντας] Sic Edd. & M. [e] Τοῦτο] Οὕτω marg. *AlW.*

Ἀλλ' ὃ τύραννε Ζηνὸς τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μὴ δίδυσκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν ἂν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς σωτηρίους,
Καὶ ταῦτα μὴ δρᾶν τιμίως Ζηνὸς ἔσῃ,
Μὴ δρᾶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκαλος φιλοῦ,
Ἀφαιρεθεὶς χάριτας αἳ τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ τ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum*. V. *Grotii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε πασῶν θεῶν τε & βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. *M. du S.*

Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε] *Eurip.* Androm. v. 16. *M. du S.*

22. Ἀρχέλαος] Quaere apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Jac. Upton.* *M. du S.*

27. Παρολιδαίνειν] Sic infra Ἀποκηρ. c. 28. f. ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καβολιδαίνουσιν. *M. du S.*

31. Ἐν φ. ἰσὶ π.] Solet Lucianus cum tralatitiis utitur vocibus proverbiisve, illud φασὶν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, *Leop.* 166. *Cic.* vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est *Platonis* locus Πολ. Α. Ald. Ed. p. 8. B. τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸ ἀκριβοῖ λόγῳ, quo facile evincitur *vulgo* non *rite* significari; nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *rite* trite legendum est. *M. du S.*

Ibid. Ἐνὶ ᾠδαλεῖν] Vide Paroemiog. *J. B.*

36. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκώφηκε] Libet hic misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Priscо, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ποσὶ] Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. Ed. *Jungerm.* cujus dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interprett. *J. F. R.*

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν [a]Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐκ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b]ὁρμῇ.

ex quo praesens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα παρασκευάζων, ὁ δὲ, λίθους προσφέρων, ὁ δὲ, ὑποκοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ἐπιστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad

a Ἀρμενίᾳ] Sic *H. Fl. B2. P.* Ἀρμενιάᾳ *J.* b Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. *AIW.* πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἀ. π.] Τὸ * τοῦ Ἐμπεδοκλέους † νεῖκος φησὶν, ἤτοι τὸ ἐναντίον τὴν μάχλω. *V.*

* Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως] Ad quae Cl. *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Sinopensem* philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, licebat alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Νεῖκος] In *V.* prave μῖνος est, lege νῖκος (vid. *Diog. Laërt.*) & sic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis Viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲν ἐν ἐκείνῳ πέπρακται . . . . πολλοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Hl. *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Niceasius* cum *Sponio* & *Toinardo Aurelianensi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Notr. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.] *Empedocli* Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est, V. *Plut.* in Demetrio 1708. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ritterhus.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti; *Plut.* 660, 2. de *Isid. & Osir.* Expressit *Ovid.* & *discors concordia fetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipsium.* Confer & Ἰκαρ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τὸν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξατε. Hac de re copiose Lips. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἀναπλάσσειν, per quam ἁρμόζῃ τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἀναπλαστρικὴν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in primis c. 12—17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνέφυσεν] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut *Tyran.* c. 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, *Solanus* adscripserat conferendum *Tyrannicid.* c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο στόματα ἀποκλασάμενος Φοινίσσης. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; quam hic

ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse dolium in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorsum haec facis, Diogenes?* respondere, *Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter otiosos occupatos videar.*

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ὃδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπυδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῆς [c] Κρανείης· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καὶ ἐγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὶ τὸς ἦν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν ὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφερόμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ [d] ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ [e] ὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἴ τις τῶν πετρῶν [f] κυλίει τις, καὶ μάλιστα, οἷον τυμὸν τοῦτο σκιάκιον, οὐδὲ πάνυ καλλιερῶς κεκεραμευμένον· δείσει γὰρ

c Κρανίου] W. recte. Et marg. *Alii.* Κρανίου Edd. *d* Ὡς] Deest in M. *H. Fl. P. S. Ald.* 1. *Bs.* & 2. & *Fr.* Adest in sola *J.* *e* Οὕτω] Sic Edd. Οὔτως W. *f* Κυλίει] Sic Edd. Κυλίοι W.

58. Τῆ Κρανίου] ‡ Ὄνομα τόπου. *G.*

15. Δορυφόρημα] Τὸ κινὸν προσωπεῖον. *G.*

‡ Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανὶῃ scribendum, vid. not. *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete πλαγὴ dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πλαγὴ tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *simul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φίλιππον] Vide πάρεργ. c. 42. ad Philippum. adductus fuit post pugnam Chaeronensem. . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. supra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανίου] *Cranium* schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit *Laërt.* lib. 6. ἐτύγχανε μὲν οὖν λέγων ὁ τῇ κρανείῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. *G. C.*

Κρανίου] Sic edi curavi, pro vulgato κρανέου. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id scribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* Κρανεῖον. φυτὸν, ἢ τὸ γυμνάσιον: nam κρανέον os capitis est, s. *calvaries*. Vid. *Pollux.* Onom. si quid opus. quin & apud nostrum interdum recte scribitur Κρανεῶν, modo Κρανίου in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus προλαλιᾶς. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανέον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae caussa Κρανίου hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvario* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Fresne* in Glossar. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *satellitium* hoc *Comicum* illustravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Aristoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemsterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Aristoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium* idem erit. *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τοξ. c. 9. & non semel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ πάνυ καρτερῶς] A Juniore Luciano haec scripta hinc forsan erunt, qui colligant; sed de ejus aetate aliunde judicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ [a] πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τῆ πολέμη, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστώς, ἐγώ σοι φράσω, [b] τούτου μὲν καπνῆ, καὶ κύματος, καὶ Φροντίδων, ὅσαι τῷ [c] συγγράφειν ἕπονται, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. παραινέσειν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τῆς πηλῆς προσαψάμενος.

Καίτοι οὐδὲ [d] παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν [e] οἶονται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾴστου, καὶ προχείρου, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥᾳθύμως συντεθῆναι δυ-

si vel ad parvum lapillum offendam, teſtas colligere. Quid igitur decretum mihi ſit, & quomodo tutus in partem belli venturus ſim, extra teli jactum ipſe conſtitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae ſcribendo adjunctae ſunt, abſtinebo me, ſapienti conſilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta ſubjiciam ſcribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inſcriptione nulla mei mentio futura ſit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione pleriique opus ſibi eſſe putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: ſed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque eſſe, ſcribere hiſtoriam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, poſſit. Hoc vero, noſti forte ipſe quoque, ſodalis, quam non ſit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi poſſint, ſed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *A*i*W*. Ὅπως Edd. *b* Τούτου] Sic W. Τοντῆ M. Τῆ Edd. *c* Συγγράφειν] Συγγραφεῖ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur Edd. *d* Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονται] Παραινέσει οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. *e* Οἶονται σφίσιν] Οἶοντε φασὶν *Coll.* Οἶοντε σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus.

85. Καί τοι . .] Γρατ. καί τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἷόν τε φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. *G.*

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum noſtrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut eſt apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J.M.G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως. *M. du S.*

77. Καπνοῦ & κύματος] *Hom.* Od. M. 219. *M. du S.*

Καπνοῦ καὶ κύματος] Locum hunc, qui me diu torſerat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Uptonus*, oſtenſo, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inſpectus rem totam ſtatim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypſo, ut *Ariſtoteli* excidit ſcribere Eth. II. ſub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, ſed Ulyſſes: τούτου μὲ καπνοῦ & κύματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα &c. — Eodem reſpicit *Clem. Alex.* Προτρ. p. m. 40. C. *fumus* autem unde ſit, diſces ex verſ. 68. 202. & Scholiaſte; Ex *Rhodio* IV. p. 100. B. Ex *Apollodoro* etiam I. p. 27. A. *M. du S.*

78. Τῷ συγγράφειν] Τῆ μὲ καπνῆ, καὶ κύματος, καὶ Φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἕπονται, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Mſ. τῷ συγγραφεῖ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur ſcriptor* ſc. hiſtoriae, *abſtinebo.* Et ſic interpretes tranſtulerunt, ac ſi legiſſent συγγραφεῖ. *J.G.G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo ſit ſcribenda hiſtoria, ait Auctor, non opus fore ſuarum virium conſcribere hiſtoriam, atque adeo ſe non in animum induxiſſe tale quid facere, τῆ μὲ καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ Φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἕπονται, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Cl. *Graevius* συγγραφεῖ non auſim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conſcriptione conjuncta ſunt, recte me abſtinebo.* *J.J.*

83. Ἄκρῳ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δημ. c. 4. *M. du S.*

92. Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' ex conſuetudine dediſſem, niſi priſcae Edd. haberent ἀλλὰ. Et ſi nondum ſatis exemplorum apoſtrophi in conjunctionibus & praepoſitionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* ubi παρὰ Ὁρόντου. pro παρ'. Et non ſemel alibi. Item *Long. Paſt.* I. pr. ἀλλὰ ὑπ ταύτης &c. Et IV. 112. ἐπὶ ἐκπώμασι hoc Dial. c. 15. ὑπὸ Ἀθηναίας. Particula δὴ vero mul-

ſed *hoc eſſe*, ſi quid eſt in ſtudiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; ſi quidem aliquis, *tanquam* poſſeſſionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odioſus etiam quibusdam videar, illis praeſertim quibus jam perfecta eſt, & oſtenſa in publico hiſtoria. Si vero etiam laudata ſit ab audientibus, inſania fuerit ſperare, retractaturos aliquid, aut aliter ſcripturos eorum, quae ſemel firmata auctoritatibus & quaſi in aulas regias repoſita ſunt. Veruntamen non peſſimum fuerit etiam ad illos ipſos dicta haec eſſe, ut ſi quando bellum conflatur aliud, aut Celtarum adverſus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam auſit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius poſſint, applicanda hac norma, ſi quidem recta iis videatur eſſe. Sin minus, ipſi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam,

ναμένων τῦτ' ἔϛιν, [f] ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, ϗ ἄλλο πολλῆς ϗ φροντίδ@ δεόμενον, ἤν 95τις, ὡς ὁ Θεκυδίδης φησὶν, [g] ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν ἤν ϗ πάνυ πολλὺς αὐτῆς ὑπαντρέψων, ἐνίοις δὲ ϗ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, ϗ μάλιϛα ὁπόσοις ἀποτετέλεϛαι ἤδη, ϗ ἐν τῷ κοινῷ δέδειχ@ ἡ ἱϛορία. εἰ δὲ ϗ ἐπήνη@ ὑπὸ τότε ἀκροασαμένων, [h] μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιῦτοι [i] μεϛαποιήσουσιν ἢ μεϛαγράψουϛί τι τῆς ἅπαξ κεχυρωμένων, ϗ ὥϛπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ ὁ χεῖρων ϗ πρὸς αὐτὸς ἐκείνως εἰρήσ@, [k] ἵν' εἴ πολε πόλεμ@ ἄλλος συϛαίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (ὁ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τ καινότε τῦτον προσάγοντες. ἤνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν ϗ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥϛπερ ϗ νῦν, μετρεῖν.

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' εἴ τι M. *g* Ἐς ἀεὶ] Sic recte L. & marg. *A1W.* Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam; ſed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεὶ. *h* Μανία, εἴγε ἐλπὶς] Liturae ſunt hic in W. & vulgata lectio repoſita. *i* Μεταποιήσουσιν ἢ μεϛαγράψουσι] M . . σουσιν ἢ . . . ψουσι. W. *k* Ἵν'] Ἢ W.

12. Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲ € τότε] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲ ἐπιτροπῆϛαι τυγχανόντων, μήπω δὲ ἀναγωγῶν πραγματευομένων. *V.*

multo frequentius; vocali ſequente, ſine apoſtropho ſcribitur, quam cum eo. *J. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipſum *Thucydidis* alibi deſcripſimus. v. c. 42. monendus tantum hic lector eſt, antea pro ἐς, ὡς ſcriptum fuiſſe in impreſſis, quod nos praeeunte *Vorſtio*, in ſuo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatam eſt. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem ſe alibi deſcripſiſſe ait *Solanus*, addidit margini *Juntinae*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in *quom. Hiſt.* c. 42. & ſupra *Deor. Diak.* X. idem recte legitur. *J. F. R.*

2. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς] Lucianus praecepta conſcribendae hiſtoriae ſcripturus, praevidere ſe dixerat fore, ut non omnes hiſtoricos dicto ſibi audientes redderet; quin fore ut quibusdam moleſtus videretur; praecipue iis, quorum hiſtoria jam eſſet perſcripta & publicata. Εἰ δὲ € ἐπήνεται, pergit, ὑπὸ τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιῦτοι μεϛαποιήσουσιν, ἢ μεϛαγράψουσί τι τῆς ἅπαξ κεχυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς ſine dubio legendum μανίαν εἴη γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & ſi illa* (hiſtoria jam ab aliis perſcripta & publicata) *laudata ſit ab iis, qui tum fuerunt auditores, inſania ſit, ſperare tales homines mutaturos & aliter ſcripturos quidpiam eorum, quae ſemel recepta ſunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione ſuccurriſſe etiam Interpres. *J. F.*

Μανία...] V. Cl. *Jenſium.* Liturae hic ſunt in W. & vulgata repoſita. Vid. *Παρασ.* 7. *M. du S.*

9. Ἁπάντων ἤδη κεχειρ.] Vid. *Demoſth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noſter c. 2. σωτηρίᾳ νίκας. Bello profligato videtur hoc ſcriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Caſſius & Marcius Verus Seleuciam & Cteſiphonta ceperunt, V. *Capitol.* in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. *PAX* & *IMP.* III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πήχει] V. infra c. 39. ne forte exiſtimes hoc vocabulum non uſurpari de inſtrumento fabrili. Hic tamen non norma ſimpliciter, ſed ex adjunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. *M. du S.*

τρώντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, ἢ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

Διττῆ δὲ ὄντος τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ αἱρεῖ, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅττινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τις ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς Φάυλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρὸν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γάρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ μοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μέλλοντα καὶ ὑπομνημονεῦσαι ἔνια, πα-

rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἱρεῖ] Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖς *J.* b Ἐν] Τὰ ἐν marg. *AlW.* sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. *G.*

41. Καὶ ὑπομνημονεῦσαι ἔνια] Διτταζιακὴ αὖτη γενικῆς. *V.*

46. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων ἐν τραπηγῶν ἐνδιατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρίβοντας, & immorantes, & supra . . . καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th. M.*

47. Διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι. *F. G.*

Ibid. Ἐνδιατρίβουσι] *Marc.* emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate Mss. W. Sic usurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐνδιατρίβουσι] Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιαλριπτέον etiam habuimus. *J. F. R.*

53. Διὰ παντῶν] Dictum est supra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὀπωσοῦν] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: *Th. Magist.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Isocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hist. h. l.

59. Ἀχαριαῖον] Angl. ἄκαιρον. *J. F. R.*

Ἀχαριαῖον] Hic adleverat margini *Solanus*, *J. B.* liturum esse, sed aliam manum repoluisse vulgatam; ve-

terea etiam ſpeciminis cauſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare; ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

ϱαδείγματ῾ ἕνεκα, τῷ ἤδη ὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ὀλιγωροπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῷ τῷ ἱστορεῖν τὰ γενόμενα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν [d] ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψ῾ ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς ὁ τοῦ ἐγκωμίου τῷ Ἰαμβῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχ῾ ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῷ, καὶ τὸ τῆ μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς λέγω πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. [f] εἰ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὁπόσοις ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγου ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδ῾ ἐμπέσοι ἡ ἱστορία, οὐδ᾽ [h] ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδές φασι, τὴν τραχεῖαν, τῷ δεξαμεν῾ ἄν τι εἰς αὐτὴν καταποθέν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι εἰσὶ πραγματεῖαι, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἔχει μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμ῾ εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθε῾ γὰρ καὶ κάτοχ῾ ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύξαν῾ [k] θέλῃ, κἂν ἐφ᾽ ὕδα-

d Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *Al W.* Et W. Διατρίβουσι Edd. *e* Καταρρίπτοντες] Sic recte Edd. Καταρίπτοντες W. *f* Εἰ γε] Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat *M. du S.* Sed & ſic *J. P.* & *Ald.* habent. *g* Εἰ] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψεύσ. *h* Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἄκαιρον Angl. & P. *i* Ἀκρατὴς] Sic *B2. J. P. Ald. S. Fl.* &c. *k* Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβοντες. Sed ἀκαριαῖον probum eſſe, jam dictum ad *Hermot.* c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀρτηρίαν] V. *Plut. Συμπ. προβλ.* Z. *ά.* ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἄκρατ῾] Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. *M. du S.*

Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Solano* ἄκρατ῾ legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B2.* & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph.* etiam ἀκρατὴς γλῶσσα paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph.* non quidem commonſtrato loco, (qui eſt *Ran.* 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππων ὑποπτέρων] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbach.* ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.*

ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσουμένους ἀναβιβάσῃ, φθόνος οὐδείς, οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτὴν [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ διαρραγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα καταγενεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, [b] οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ ποιητική τις γίγνεται, τὸ μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὰ λοιπὰ δὲ τερατείαν γυμνὴν τοῦ μέτρου, καὶ διὰ τοῦτο ἀπιστοτέραν ἐκφαίνουσα;

per ſummas ariſtas decurſuros imponat, invidia nulla eſt: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapſa illa omnia. Verum etiam ſi laudare Agamemnonem velint, nemo eſt qui intercedat, Jovi quidem illum ſimilem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum compoſitum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui ſolus per ſe pulchritudinem illius expleat. Hiſtoria vero, ſi quam id genus adulationem adſciſcat, quid aliud quam pedeſtris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, ſed portentoſa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipſum magis conſpicua ob

a Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. P. & L. Ὑπὸ Edd. b Οὐδ' Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. c Ἤν τινα] *Ald.* male ἠτινα. Sed correctum in marg.

Ἵππων ὑποπτέρων] Conf. ſupr. *Somn.* c. 8. ex diviſione *Solani*. nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θᾶσσον ῥώσους ἀναβιβάσηται] Alluſit ad locum *Heſiodi*, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέειν, οὐδὲ κατάκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάδεσσι πόδεσσι.

Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed ſuper triticearum ſpicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox; μείζονα τοίνυν, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ ἰδιώτης τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰς ποιητικὰς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῶν ἑταίρας κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, ſi quis neſciat ea quae hiſtoriae, & poëtices ſunt propria ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his inſunt exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. ἑτέρας ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice ſcribunt τὰ τῶν ἑταίρας κομμώματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, ſic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in ſequente periodo, dicit hoc idem eſſe ac ſi athletam robuſtum quis ἀλουργίσι καὶ βαλῇ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἄν τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρινίνων. *ſi quis athletam valide ac vehementer robuſtum.* ſc. fuco expoliat. πρίνινοι ſunt ex robore quaſi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomſtercke mannen. *J. G. G.*

Ἐπ' ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — *Curſuque pedum praevertere ventos*
Illa, nec intactae ſegetis, per ſumma volaret
Gramina; nec teneras curſu laeſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.
M. du S.

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*
72. Ὁ Ζεὺς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*
Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*
Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*
75. Καὶ Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 1. *J. B.*
Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*
79. Ζώνην] Videndus hic *Pauſanias* in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corpo-

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae historiae sunt, & quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceruſſamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & laudandum sit non nunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' [e] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆ [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τὸ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, [h] ἀλυργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ [i] ψιμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ οὐ [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι· τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς [l] τὰ ἐπείλα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἄφρ μικρὸν ὕστε-

d Χωρίζειν] Χορίζειν male *J.* *e* Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *f* Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτάιρας fecit. *g* Κομμώματα] Σκώμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl. J. Ald. P. H.* *h* Ἀλουργίσι] Sic recte marg. *Ald W.* Ἀλουργίσι Edd. Ἀλουργές τι Angl. & P. A. εἰ W. *i* Ψιμύθιον] Ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit *μ.* *k* Τοῦτο] Deest in W. *l* Τὰ] Τοῖς L. At vulgatam tuentur *J. Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *Ald W.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. *M. du S.*

81. Αἰφάπης] Rursus infra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆ ἱστορίας, καὶ τὰ τῆ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆ ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit Cl. *Graevius* in verbis [ὥσπερ ἂν εἴ τις τῶ Διός, τῶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲ ὅλον κάλλος τοσοῦτον ὂν τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς ὀκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο] legens, id quod sane requiritur, ἐξηγεῖτο. *J. J.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J.* est. Reliquae mendose ἐπεισάγοι; quod recte vidit Cl. *Jensius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβάλοι & ἐντρίβοι. *J. F. R.*

92. Ἑτέρας] Angl. ἑταίρας. *J. B.*

Ἑτέρας] Manus ipsa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gr. & P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμωμ. V. *Hesych. Suid.*) *Longol.* *M. du S.*

96. Ἀλουργίσι] Angl. ἀλουργές τι. *J. B.*

Ἀλουργίσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶ καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργίσι in MS. Angl. ἀλουργές τι exstare testatur *Bourdelotius.* Sed quum haec MSti lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima; *Non secus ac si quis Athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* *J. J.*

Ἀλουργίσι] Recte quidem Doctiſſ. *Jens.* ἀλουργίσι praefert alteri lectioni ἀλουργές τι; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae *Wesselinganae* admiſimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἐπείλα] Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* *J. F. R.*

ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, [a] καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον ταλήθους ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; οὗ δὴ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ καλῷ ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τὸν Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem divisione quod utuntur fallaci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex vero solo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostratus Isidoti,

a Καὶ ἀφ' τ. ἐ.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι hic legit G. Mf. b Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τοῦτον ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο B2. Vulgatum servant M. & Edd. ceterae. c Κιβδήλῳ] Ὡς εἴρηται ante hoc verbum inserit idem Cod. G. d Αὐτὸ] Nihil mutat M. nec Edd. forsi. αὐτῷ M. du S.

19. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατος ἕτερος ἀθλητὴς τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενναίος εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον πομπῆς καὶ τὸ Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸ καλὸν μὲ ἀνάλκιδα δὲ ἔχειν ἐρώμενον. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mf. hic locus sic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κἀσοῦτο τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσιν εἰς τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον ταληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum existimo. *J.G.Ç.*

17. Αὐτὸ] Forsan αὐτῷ. Sed nihil muto. proba enim etiam vulgata. *M du S.*

18. Καλῷ ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher adspectu athleta cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τὸν Ἰσιοδότου γενάδαν ὄντα] Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed diformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adsint, non impediet, quominus praemia reportet, & insignis existimetur athleta.* Igitur in toto eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδὲν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicostratum e prosapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est trinepotis filium, & videntes id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἢ suffulerunt. At ὀγδόου ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Elejus*, de quo jam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a *Josepho Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur πανκράτιον ἐν παλὶν νικήσας, unde divinavit exscriptor νίκων στάτις. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifestum est Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & Pancratii. *J.P.a G.*

Οὐδὲν κολ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non satisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem satis tanto minus facit quod video Verae Hist. lib. 2. c. 22. similiter dixisse no-

doti, generoſus vir & utroque colluctatorum ſuorum fortior, licet adſpectu eſſet foediſſimus; Alcaeus autem Mileſius, pulcher ille, cum ipſo certaret, amaſius idem, ut ajunt, Nicoſtrati. Hiſtoria igitur, ſi quidem jucunditatem corollarii cujusdam inſtar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel ſolam illam ſuam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in hiſtoria eſſe, quod ſit

ὁδότυ, [e] γενάδαν ὄντα, καὶ τ̃ ἀνταγωνιστ̃ων ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὴ αἰσχιστ̃ος ὀφθ̃ηναι εἴη τ̃ ὄψιν. Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτ̃ῳ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τ̃ῦ Νικοστράτυ ὤν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλὰς ἂν τὰς [f] ἑρασ̃τὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελὲς, λέγω δὲ τ̃ὸ ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγου τ̃ῦ κάλλυς φροντιεῖ.

Ἔτι καλ̃ὸν εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδ̃ῇ μυθ̃ῳδες, καὶ τὸ τ̃ὸ ἐπαί-

e Γενάδαν] Γενάδα W. ſed additum *v.* f Ἑρασ̃τὰς] Sic marg. *AtW.* A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

noſtrum, Κάρ̃ος ὁ ἀφ' Ἡρακλ̃ῆος) ille cogitet, an non huc referendus ſit ille Nicoſtratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν δ̃ὲ ὁ ἀνὴρ οὗτ̃ος ἀγαθὸς καὶ πράξαι ἐ βουλεύσασθ̃αι, μεμιγμένην ἔχων τ̃ῇ φρονήσει μανίαν. Τ̃ῇ δὲ τ̃ῦ σώματος ῥώμῃ ἀξιόμαχον ἐμίμει τ̃ὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντ̃ῆν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. *J. M. G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλέους] Docta eſt ſane & acuta *Palmerii* conjectura; ſed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicoſtratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicoſtrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is eſt ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Noſtrum *is. β.* c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus diſcas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. ἀναγρ. & *Pauſ.* Eliac. I.] *Loyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent. *M. du S.*

25. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο] Interpres Salmurienſis: *Proinde hiſtoria ſi jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus ſcriberetur, allicieret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad ſcribendas hiſtorias, de hiſtoricorum enim multitudine conqueritur, ſed ad legendas. Hiſtoriae enim illae, quae poſthabito vero ſoli ſtudebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, niſi mulierculis & adoleſcentibus, ut hac tempeſtate, Romanenſium, ut vocant, fabularum ſcriptores. Verum hujus loci ſcripturam nobis ſervavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta noſtra, in quibus ἐρασ̃τὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et ſic legiſſe videtur *Micyllus*, ut ex verſione patet: *Quare hiſtoria ſiquidem obiter & velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad ſe allicit.* Paucis verbis interpolitis, male ſcribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καλ̃ὸν εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτ̃ῇ τὸ κωμῳδ̃ῇ μυθ̃ῳδες, καὶ τὸ τ̃ὸ ἐπαίνων μάλιστα προσαιτες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τ̃ὸ συρφετὸν ἐ τ̃ὸ πολὺν δ̃ῆμον ἐπινοῦσαι, ἀλλὰ τὰς δικαστικ̃ὰς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικ̃ὰς προσίτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundam, dum non de faece hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, ſycophantarum more auſcultant.* μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *niſi*, ſed in hac notione non memini infinitivum ſequi. παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid ſit non intelligo. Mſſ. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢ μὴ τ̃ὸ συρφετὸν ἐ τ̃ὸ πολὺν δ̃ῆμον ἐπινοεῖ. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis ſc. nimiis, & operoſis laudibus) *audientibus, non eſſe jucundum, ſi non faecem plebis & vulgus cogitet, ſed eos.* τὸ τ̃ὸ ἐπαίνων μάλιστα προσαιτες, ſunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* ſic προσάντη λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata ſunt, & indignationem movent. *J. G. G.*

26. Ἐργάτας] Angl. ἐρασ̃τὰς. *J. B.*

Ἐρασ̃τὰς] Recepimus in textum, P. etiam conſentiente. Vulgata enim nihili prorſus eſt. Exſtat tamen in M. *M. du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ἦν] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτ̃ῇ τὸ κωμῳδ̃ῇ μυθ̃ῳδες, καὶ τὸ τ̃ὸ ἐπαίνων μάλιστα προσαιτες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae viam, inque ea ſententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundum.* Quod quum per ſe ἀτόπως ſit chimaericum, imo falſum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτ̃ῇ?) tum ſi roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam poſſit dare cauſam. Tantundem reſpondebit, ſi roges, quid ſit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis* &c. Quid quæſo intelligemus de illis, utrum laudatis

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς [b] ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸ συρφετὸν καὶ τὸ πολὺν δῆμον [c] ἐπαινήσαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς πρὸς ἔτι γε [d] ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι [e] παράδρομον, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τὰ λεγόμενα ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παραδεχομένους εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ [f] καὶ συγγράφειν, τὰ δ' ἄλλων ὀλίγον [g] φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἐπὶ δύνης πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

a Πρόσαντες] Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσαντες? Ἐπάχθεις *Pell.* b Ἀκούουσιν ἢν] Sic *J.* & P. G. Ἀκούουσιν ἤν. Edd. & M. c Ἐπινοήσαις] Ἐπινοεῖ Mſ. Gr. Ἐπινοῆσαι Edd. & M. Ἐπινοήσαις marg. *AIW.* d Ἀκροασαμένους] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένους W. e Παραδρομὸν] Παρὰ δρόμον W. f Καὶ] Abeſt a W. g Φροντίζειν] Sic W. & Edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates praevit *Micyllus*, cujus haec sunt; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (1. ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. c. 40. οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τοῦ πόσου καθήμενοι.) *Non intellige facem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit supra c. XI. ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίασιν. *J. G.*

32. Πρόσαντες] Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est & audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* *J. M. G.*

Ibid. Παρ' ἑκάτερον] Hic locus est mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. *M. du S.*

Παρ' ἑκάτερον] Conf. infra Ἱστ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. *M. du S.*

33. Τοῖς ἀκούουσιν· ἢν ἐπινοήσαις] Vulgatam mutavi ἢν in ἤν migrando, & distinctionem quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & *J.* quod enim vulgo legebatur δεῖ τέρπειν — τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸ συρφετὸν, &c. *vertebaturque: neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ἢν μὴ conjunctum apertius *nisi* significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin; sed pro ἐπινοῆσαι jam quoque recepi ἐπινοήσαις. durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo *AIW.* id habeat, & Cl. *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. *J. F. R.*

Ibid. Ἦν μὴ — ἐπινοῆσαι] Ἦν μὴ — ἐπινοήσῃ. *F. G.* Ἦν μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mſſ. G. P. L. & Ed. *J.* Nisi cum G. mſ. legas mox ἐπινοεῖ pro ἐπινοῆσαι. Reliquae Edd. ἢν &c. cum praecedentibus conjungunt. *M. du S.*

36. Ἀκρο-

eam ſimilem reddideris Herculi in Lydia: veriſimile enim eſt alicubi eum te vidiſſe pictum, ut ſervit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quaſi Hercules ſit; ipſum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & ſandalio Omphales percuſſum. Turpiſſimum illud eſt ſpectaculum, quod recedit a corpore veſtis, nec ſatis applicatur, & quidquid in deo virile eſt, indecore effeminatur.

ὁμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἑωρακέναι γάρ [h] που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν, τὴν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ὄντα, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες ἀκαιρίως καταθηλυνόμενον.

11. Ac vulgus quidem, haec ipſa forſitaſſe in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, ſuaviter ſane & ad ſatietatem ridebunt, videntes rem abſurdam, in-

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

h Που σε] Σέ που W. *i* Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. *k* Σου] Σοι M. P. & marg. *A1W.* Σου ſervant Edd. & Ex. *l* Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφηλον enim habebant Edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀσύμφηλον. Et praeter *J.* quae ἀσύμφιλον.

36. Ἀκροασομ.] W. In reliquis ἀκροασαμ. *M. du S.* Ἀκροασαμένοις] Etſi vulgata ferri poteſt, ut ſignificet eos qui ſic audire ſolent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc hiſtoriam *audituri*, vel *lecturi ſunt*. *J. F. R.*

42. Τὸν τύπον] Κατὰ τ τύπον. *F. G.* Κατὰ quippe non inferendum, ſed intelligendum, monere voluit, credo. *J. F. R.*

44. Φροντίζειν] Tales ait Auctor comparandos eſſe auditores, quibus quis ſcripta ſua velit probare, qui exactiſſime omnia examinent & ἀγχυραμοιβικῶς expendant: *ad hos*, inquit, ἀποβλέπουσα χρὴ & συγγράφειν. τ δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetuſtis editionibus corrigendum; poſteriores peſſime φροντίζει. *J. J.*

49. Γώ που σε] Ita που σε ſine accentu exaratum eſt in Edd. priſcis *J.* Fl. *Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat obſervari, ut pluribus encliticis ſeſe ſubſequentibus, unius accentus in alteram tranfiret; alioqui ſcribendum fuiſſet πού σε quod ſignificatio quam που hic habet, vix patitur. *J. F. R.*

Ibid. Γεγραμμένον] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipſo, & *Perſ.* 5. Vide etiam *Plut.* 1406. 2. quo in loco ῥαπίζειν legendum. *M. du S.*

54. Ἐν κροκωτῷ] *Plutarch.* quoque ſcribit Herculem κροκοφόρον pingi ſolitum. Crocota autem crocei coloris veſtis. Non. Marcell. *A. V.*

Ἐν κροκωτῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum affectavit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων & βασίλειον χῆμα, λεοντῆν ὑπερχρύσῳ & ῥόπαλον μὴ χεῖρας φέρειν, ἀμφιπίνυλόν τε ἀλεωργεῖς & χρυσουφεῖς ἐδῆτας, ὡς εἶναι καλαγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ σχήματι Ἡλειῶν πολυτέλειαν & ἡρώων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & *Ariſtoph.* Βατρ. p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν κροκωτῷ] Conf. *Ariſtoph.* Ran. 46. & ad eum nott. Illuſtr. *Ez. Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc veſtimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amiculum quod ſupra purpuream tunicam injicitur.* *J. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ conſtanter legitur in Edd. vett. quas excuſſi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παιόμενον ὑπὸ τ Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ, & ſic alibi non ſemel, quare hoc praetuli, quia Noſtro uſitatius eſt. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terent.* ſine dubio reſpiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam ſandalio caput.* Ad quae interprett. plura de ſandaliis. *J. F. R.*

63. Ἀσύφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. *J. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: ſed vera & genuina lectio eſt, quam ex W. P. & L. exhibeo. Conſentiunt omnes, exceptis duobus, in Ῥητ. c. 16. Ἀσύφηλον vero quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud eſt. V. Iliad. I. 643. quod jam doctiſſimo *Suidae* editori obſervatum eſt. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφηλον] Cum non ſoleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii: ἀσύφηλον autem

ſi

σον, καὶ δυσκόλληλον τῷ πράγματι. ἑκάστῳ γὰρ δή ἴδιόν τι, καλόν ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀχαλλὲς τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἷος αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν πρὸς τοὺς ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν [a] ἐξεργάσασθαι. οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ὑποσκιάζουσι τὴν ὑποψίαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἁθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν ὧν μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτοὺς, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

congruam & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur.

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili *& magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſto-

a Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. b Ἀριστοβούλου] Ἀριστόβουλος μ. γράψας. Angl. M. & marg. *Fl.* Prius vero ſervant Edd. & P.

ſit *Homer.* Il. I, 643. & Ω, 767. hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J.M.G.*

Ἀσύμφυλον] Verum eſt Librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Geſnero* Homericum ἀσύφηλον retinenti: ſi ſignificatum ejus huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adſentiuntur, ſed ad alteram codicum quoque ducunt. *J.F.R.*

82. Ἀριστοβούλου] Γράψαντος. Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. *J.B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voſſ.* de Hiſt. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584. 1. unde liquet extitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Faceſſat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſe Ariſtobulus auctor ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe; non eſt opus exemplis probari; quum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris projeciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominativi quaſi abſoluti dabimus alibi. *J.F.R.*

90. Ἐπὶ κεφαλὴν] Mirum videri poſſit uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum Z. τρ. c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὺ δὴ ἴσως Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλέφαντας ἑνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe. *J.G.G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. *Prot.* & *Plut.* ſeu N. Δ. 23. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάδῳ. In L. uti & in G. ἑνὶ, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum ἐν retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam inturum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſten-

ὁ ἀναγνόντ@ αὐτῷ τοῦτο μάλιϛα τὸ χωρίον ἐ γραφῆς (ἤρετο γὰρ χαριεῖα τὰ μέγιϛα τῷ βασιλεῖ, ὑπεψευδόμην@ ἀρετείας τινὰς αὐτῷ, ἢ ἀναπλάϛων ἔργα μείζω ἐ ἀληθείας) λαβὼν ᵈ ἐκεῖν@ τὸ βιβλίον, (ϖλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ϖοταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔῤῥιψεν ὅπι κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, ἢ σὲ δὲ ἔτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριϛόβυλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, ἢ ἐλέφανλας ᵉ ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. ἢ ἔμελλέ γε ἔτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρ@, ᶠ ὅς γε οὐδὲ τῷ τὸ ἀρχιτέκτον@ τόλμαν ἠνέχετο, ὑϖοχνοῦντ@ τ' Ἄθω εἰκόνα ϖοιήσειν αὐτοῦ, ἢ μεταϰοσμήσειν τὸ ὄρ@ ἐς ὁμοιότηλα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ὅπιγνοὺς τ' ἄνθρωϖον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῶ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κομιδῇ ἀνόητ@ εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμην@; ὧν ϖολλοὶ ϖόδας οὐκ ἔλεγ-

ᵉ Ἀναγνόντ@] Sic Edd. & M. ᵈ Ἐκεῖνος] Deeſt in W. ᵉ Ἐν] Ἐνὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. ᶠ Ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πόδας] Ἐγγὺς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* *M. du S.*

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad Dial. mort. XXIII. f. ubi καθικόμην ϲὸ τῇ ῥάβδῳ, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἐν ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφανλας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus τῷ ἰσὶ tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, *ad*; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens οὐ δὴ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτον@] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcri-

ἔλεγχοι· ὥσσοι οἱ ἄμορφοι τ᾽ ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παραχελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν. οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον [a] ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. [b] τοιοῦτοι τ᾽ συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ τήμερον, [c] καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ [d] χρειώδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τ᾽ ἱστορίας ἐλπίσωσι, [e] θεραπεύοντες. ὃς μισεῖ καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τὸπίσω δὲ, ὑποπτον ταῖς ὑποθολαῖς τ᾽ ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται [f] καλαμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, [g] πάσῃ

di vanitas poſſit: ut homines deformes, praeſertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, ſe ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim ſpecioſiores ſe futuras, ſi plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admiſceat. Tale eſt vulgus hiſtoricorum, qui praeſenti tempori, & ſuae rei, & utilitati, quam ſperant ex hiſtoria, ſerviant: quos bonum erat odiſſe, qui in praeſens quidem adulatores manifeſti & inertes ſint, in futurum autem ſuis exceſſibus ſuſpectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admiſtam eſſe debere hiſtoriae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθήσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. *Ald.* Ἐπάνθισε Angl. b Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοι πολλοὶ W. c Καὶ] Abeſt a Fl. Adeſt in *J. H.* P. & M. d Χρειῶδες] Sic Edd. &c. Χρεῶδες W. e Θεραπεύοντες] Θεραπεύουσι Angl. P. L. W. in raſura. Prius autem Edd. recte tuentur. f Καλαμεμίχθαι] Καὶ τὸ μ. W. g Πάσῃ] Deeſt in W. & Eh. Adeſt in P. & cett. Edd.

pram & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem hiſtoriam habes iterum. *M. du S.*

9. Ἐπανθήσῃ] Angl. ἐπάνθισε. *J. B.*

Ἐπανθήσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. Recte interpres: *Arbitrantur enim melius ſe habituram faciem, ſi pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmenti multum candoris admiſceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ ſcribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν eſt pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἀνεσταλμένοι Φαρμάκοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noſter inferius in hoc ipſo libro: Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔγραφον τὴν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκάλλυνον, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐκάνθιζον τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & ſecabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. ἃ γάρ σε μὴ γνῶναι φησὶν ἠθυσμένον. *Te enim non cognoſcent ſic coloratum.* Syneſius: καὶ αἷμα ἐπανθεῖ μοι κατὰ τ᾽ παρειᾶς ἐρύθημα. *& ſtatim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος ſaepe eſt color. ἄνθη τ᾽ εἰκόνων ſunt picturae Philoſtrato. *Heſych.* ἄνθη χρώματα. Moſchopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ. λέγεται τὸ τ᾽ βαπτὸν ἄνθος λέγεται ἀνθῶ κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τὰ τ᾽ ἰδὴ ἄνθη φαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδὴ βαπτὴ τις· καθὸ λέγεται ἀνθρώποισι πήναις παρ᾽ Εὐριπίδῃ. Sic legenda ſunt haec verba. Locus Euripidis eſt in Hecuba v. 468.

Ἐν κροκέῳ πέπλῳ
Ζεύξομαι ἅρμασι πώλους
Ἐν δαιδαλαίοισι ποικίλλουσ᾽ ἀνθεμόεσσι πήναις.

Ubi interpretes peſſime: *in croceo veſte jungam curſui equos, in artificioſis variegans croceo flore decoris tapetibus?* Ἀνθέμοεσσι πῆναι ſunt fila variis coloribus tincta, licia diverſorum colorum. Πῆναι μίτοι, πρόκη, ſubtemen, fila. χρυσόπηναι veſtes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri ſubtemine veſtes.* Reſtituenda eſt haec vox *Pollucis* lib. X. c. 10. ubi recenſet vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πήρα & πηνίον κατάγειν, καλαγαγεῖν. Interpres: *peram fuſum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera. lege πῆνα. *Euripides* autem ſic vertendus: *In croceo veſte jungam currui equos, artificioſis pingens diverſicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλαίοισι ποικίλλουσα eſt pro ἐν ποικίλλουσα δαιδαλαίοισι. *J. G. G.*

Ἐπανθίσῃ] Ad hanc ſcripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θεραπεύοντες] Angl. θεραπεύουσι. *J. B.*

Θεράπ.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ θεραπεύοντας τὰς θεραπεύει, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud ſane ſpernendam, nempe θεραπεύεσθαι; quam ſi admittas, ſupple ἐκ. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Diſtinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni hiſtoriae*: ſic laborabant ſequentia. Nobis πάσῃ eſſe aoriſtus primus ex πάσσω vel πάτλω quod de coloribus & pigmentis uſurpari notum eſt. *J. M. G.*

20. Τὸ

adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

20 [h] τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῆς λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν.

Ἐγὼ δ' ὧν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἐναγχος [2] ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γε ἀληθῆ ἐστι κἂν ἐπομόσαμεν, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμματι· εἰς μοί τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, προκαλεῖσθαι τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τῇ συγγράμματι. ὁρᾷς ὡς [i] ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [k] ἁρμόττει πρόδηλα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τοῦ τοιού-

h Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. Coll. & M. *k* Περὶ πρόδηλα τῇ ἱστορίᾳ] Παρὰ πρόδηλα ἡ ἱστορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero *Pell. Caſaub.* & *Vorſt.*

i Ἐμμελὴς] Εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant Edd.

33. Εὐμελὴς] Εὔρυθμος. *V. Συνετ. G.* (Εὐρύθμως male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὴ παραλείπει, vel θαλλόν? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Guiet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱστορίᾳ πρόσῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſnero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *F.F.R.*

21. Τῷ λόγου] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope divinabit? *Vorſtius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἰσὶ καὶ, vel ſimile quid. In W. & Ed. *Fl.* deeſt πρόσῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμιχθαται, ἃ σὺν &c. *Langol.*] Ego pro πρόσῃ τὰ legendum cenſeo ἐπιπρέπει, τὰ, ut ἀνάβ. c. 22. *M. du S.*

25. Ἔναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque vifendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex *Hipp.* c. 35. Cum quater Olympia vicciſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam hinc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀπολογ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad cauſam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐναγχος utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens τόθε eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello acciditſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M. du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἰφ. α. c. 33. *M. du S.*

34. Παρὰ πρόδηλα] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Pollux. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *F.B.*

Παρὰ πρόδηλα] An conveniens, i. e. τῷ σοὶ ἁρμόζουσα. *F.G.*

Περὶ πρόδηλα τῇ ἱστ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. *Caſauboni* (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in Ed. *F.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀπολλ. *μαθ.* c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a caleſtis petita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M. du S.*

Περὶ πρόδηλα] Omnino probanda lectio περὶ πρόδηλα. A-

τοιούτῳ εἴδει τ̃ λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, φησὶ, τ̃ ἡμέτερον ἄρχοντα εἰκάζε, Θερσίτῃ δὲ, τ̃ τ̃ Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθῆρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, ὡς ἀξίου εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, εἴτω λαμπρὰς εἶσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τ̃ παλρίδα τ̃ Μίλητον, προτιθεὶς, ὡς ἄμειον [a] ποιοῖ τοῦτο τῷ Ὁμήρῳ, μηδὲν μνημονεύοντος τ̃ παλρίδος. εἶτ' ὅπῃ τέλει τῷ [b] Προιμίῳ ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingreſſus Achilli quidem noſtrum principem comparabat, Therſitae autem Regem Perſarum, ignarus, tanto ſibi praeſtantiorem futurum fuiſſe Achillem, ſi Hectorem potius quam Therſitem interemiſſet, & ſi ante quidem fugiſſet fortis aliquis, hunc autem egiſſet multum praeſtantior alter. Deinde ſubjunxit de ſe encomium quoddam, quamque dignus ſcriptor tam claris factis contigiſſet. Jam vero progreſſus Miletum laudabat patriam ſuam, ſubjiciens, melius hac in re facere ſe quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, ſe ela-

a Ποιοῖ] Ποιοῦτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam ſervant ceterae. b Προιμίου] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίου P. & A.

eumen in eo ineſt, quod narrat non hiſtoriae accommodatum genus dicendi, ipſumque adeo exordium ſed hiſtoriam ita inſtitutam, ut ea poëticum & fabuloſum exordium deceret. *Exordium* eſt velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti ſcriptoris hiſtoria. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 158. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipſum *Homeri* verſum voluit referre Lucianus, ſic mutandus erit: Πρόσθε μὲ ἐσθλὸς ἔφυγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia ſenſus vulgatae ſanus eſt, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adluſionem tantum, non recitationem eſſe credens. *J. F. R.*

42. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de geſtis Alexandri ſe ipſum *μάλα φαύλως ἐπαινεῖ*. *M. V la Croze.*

48. Προιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur ἐπὶ τέλει τῷ *Προοιμίου*, ſoli Amſtelaedamenſis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari ſcilicet, Graecos & προοίμιον & Προίμιον dicere, & Lucianum etiam ſaepe alibi hoc maluiſſe. *J. J.*

Προιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jenſius* dicat ſolam *Amſt.* legere προοιμίου, ipſe Edd. contuli, vidique recte hunc obſervaſſe, Edd. vett. habere Προιμίου; excepta tamen etiam Pariſina, quae aeque ac Amſt. προοιμίου habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, ſed ut *Graevianam* editionem, alioqui peſſime habitam a typographis & correctoribus, hic excuſem; quia ſuum προοιμίου ex *Par.* deſumere potuere. Rectius autem hic propter conſenſum, Προιμίου edi certum eſt, idque aeque Graecum eſſe atque alterum, vid. ap. *Aeſchyl.* in Agam. p. 213. & in *fragm. Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. Τὸ τε μυθολόγος Προίμιον Ἀντιλόχου. *J. F. R.*

52. Αἰτίας ἅμα τ̃ τ̃ πολέμου ἀρχῆς δηλῶν] Non hae voces notant *ſimul & cauſas unde id bellum coepiſſet commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἰτίας ἀρχῆς, quum ſufficiant αἰτίας πολέμου) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis quae ſubjiciuntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγυσος] Apud *Xiphilinum* ſcribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & ſeqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ conſtanter legi monet me Cl. *Joh. Maſſon.* Vide *Spanh.* *M. du S.*

58. Ἀρχὴν] Sic enim incipit hiſtoria Thucydidis. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τ̃ πόλεμον τ̃ Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc deſcripta, praeter ultimam vocem, quae forſan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano ſcripta eſt. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiſcue apud Lucianum ſcribitur, neque adeo mutandum, quamvis ſequatur ξυνισταμένου. *M. du S.*

60. Καὶ θυμοῦ τῷ Ἀτθικοῦ λιπαρύνουσαν] Quid oro χαρίεντα cum θυμώδει? & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτῳ & θύμου τῷ Ἀτθικοῦ ἄνθ. hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab *Jac. Micyllo* Πομπηίου πολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoſcas errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de praeſtantia numiſmat. p. 529. Et an non alter alterum inſpexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτῳ ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ θυμοῦ τῷ

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cœpit propter cauſſam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum*

ὅτι μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς δὲ βαρβάρους καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ὕτως, αἰτία ἅμα τοῦ τὸν πόλεμον ἀρχῆς διεξιών· ὁ γὰρ μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολοίμην, Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε ἦν μέν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἀκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτῳ ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν· ὅρα γάρ, Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων

καὶ

c Οὐολόγεσος] Nihil mutant Edd. & M. d Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *AIW.* Θυμοῦ ceterae male & M. e Κρεπέριος] Sic Edd. *F. Ald. P. S.* &c. Ἑσπέριος *παρτοῦ. γραι.* Κρισπέριος C. male. Κρεπέρκος M. f Συνέγραψε] Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ ἰσπέριος * καρτοῦ] Γραι. Κρισπέριος. *G.*

*Καρτῦ] Sic pro Καλπουρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *F. F. R.*

τῦ Ἀτθικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριεστάτῳ ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis.* Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. 11. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: Αἱ δὲ ὦσιν μελίτται τερειγάζουσι τὸ παιδίον, ἐπιβαλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, ἵνα τῦ ἐγχειρήματος, ἐξ ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν & ἀοιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐπάξαι Πινδάρῳ. *Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *F. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Recte erat in *P.* ſola. In ipſo M. prave Θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae Θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans;* quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 283. apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *F. F. R.*

61. Κρεπέριος] *Tacit.* An. 14. 3. de alio quidem, ſed *Creperejus* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κρεπέρκος ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης] Quod *Almelov.* monet, id *Micylli* verſio, quam *Pariſina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊόπολις autem Πομπηίου-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀξιάμβῳ εὐθὺς [a] ξυνιαμβίῳ ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸ Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα ἀφειστημένῳ; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὲν τὰ Ῥωμαίων αἱρεμένοις, ἐπήγαγε, καὶ Θουκυδίδῃ χρησάμενον ὅλον ἀρδην, πλὴν μόνης τῆς Πελασγικῆς, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς [b] οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως [c] γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' ἂν θᾶττον αὐτὸν ἔτι καλαλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν [d] Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

& Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt. Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet*, *& in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae

a Ξυνιαμβίου] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. Καθιαμβίου *Thucyd.* *b* Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁπότε W. male. *c* Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W. *d* Νισίβει] Νισίβι W. Sed fuit Νισίβεσι.

πολίτης reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exſtat. At poſteriore modo ſcribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Πομπηίου πολίτης, disjunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J. F. R.*

Ibid. Πομπηιούπολ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον . . ῥ.] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Athenienſibus petunt. V. *Thuc.* l. c. &, ſi lubet, *Potter.* archaeologiae graec. 239. *M. du S.*

Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adſcripſerat *M. du S.* Et mox ad verſ. ſeq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et poſt tres verſus rurſum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Niſibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illuſtr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Pauſ.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρ. τειχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμώξαντες] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque migrator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ea Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium in Athenienſes tandem irruit: quod inſulſus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmaſii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res obſervata Medico ſummo hujus aetatis *Richardo Mead* perſuaſit, Peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Peſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones graſſata eſt, teſte *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe jam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus deſiiſſe fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravaturus. *M. du S.*

80. Ἐπικικῶς] *Valde.* *F. G.*

Ἐπικικῶς] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi ἐπικικῶς *typis*, & *Paraſit.* c. 48. *M. du S.*

Ἐπικη-

quae etiam poſt meum diſceſſum dicturus erat. Nam rurſus hoc etiam valde frequens nunc eſt, uti putent hoc eſſe Thucydideis ſimilia dicere, ſi quis paucis immutatis ipſa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipſe quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem*. Idem enim hic ſcriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *foſſam* ut illi, & *pontem*, & ſimilia *dixit*. Et cogita mihi, quae ſit hiſtoriae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica iſta interpoſita eſſe, quae purpurae inſtar ornatum addant, ac decentiam, omninoque conſentiant.

Ἀλλὰ τοῦτο ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ὀθνείως πολὺ νῦν ἔχει, τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης, καὶ δι' αὐτὸν, νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδην πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ὑφαινόμενα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνᾴδοντα.

Ἀλ-

e Τοῦτο] Τοῦτ' W. f Κἀκεῖνα] Καιὰ Fl. Vulg. ſerv. cett. Καιεῖνο M. ſed a recent. manu. g Ὡς] Ὅπως L. Nihil mutat Fl. J. H. P. h Νὴ] Ἢ M. Ἰδία marg. AIW. & P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. &c. i Παρέλιπον] Παρέλιπεν W. k Ἀνέγραψε] Ἀν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ γὰρ ..] Οὕτω παντοχοῦ τῷ γελοίῳ ἐπευδοκιμῶν ὁ κατάρατος οὗτος. M.

Ἐπιεικῶς] Verum ἐπιεικῶς *Bud.* in Lex. vertit *mediocriter*. Et in *Herodian.* ἐπιεικὴς *manſuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero; vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut ἱκανὸς, quod *ſufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio ſignificatu erit, *quod decet*, *quantum par eſt*, at ſi πολὺς accedit, *quam multum* ſignificare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. *J. F. R.*

82. Ἐντρέψας — ἃ δ' αὐτὸν] Locus corruptus. *F. G.*

Ἐντρέψας] Hic deeſt aliquid *Longol.* Hic locus aſteriſco in Ed. *J.* notatur, ut mutilus, credo: quanquam de aſteriſco nihil monet editor *Antonius Franciuus*. V. Ἀποφ. Ego certe depravatiſſimum judico. *M. du S.*

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit ſententiam hujus loci, vertendo ac ſi omnia Luciani eſſent, *ea quae ſunt ipſius diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam*, quae ſunt oppido inſipida & inſulſa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curioſe vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide ſumpta & paſſim ab illius temporis ſcriptoribus inſulta Lucianus producit, in quibus putat quoque eſſe has ipſas medias voces, quum eae ſint meae Lucianeae. Vertebat enim *ea quae ſunt ipſius illius*, *dixerit quiſpiam*, *ut μικρὰ κἀκεῖνα*, *hoc eſt*, *parva & illa*, *& ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης*, *id eſt*, *ut etiam ipſe dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *iſta*, *quae ſunt ejus ipſius*, *dixerit quiſpiam*, *parva quoque illa*, *ut ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης*, *ἃ δ' αὐτὸν νὴ Δία*, *κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον*. quae tria ſunt fruſta imitationis perverſae. *J. G.*

83. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ γὰρ αὖ τὸ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἔχει. τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης. ἃ δ' αὐτὸν νὴ Δία κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rurſus abunde illud ſuppetit, putare hoc eſſe Thucydidi ſimilia dicere, ſi parum reveritus; ea quae ſunt ipſius, diceret quiſpiam, parva & illa, ut ipſe dixeris etiam. Non ob eam cauſſam per Jovem, & parum abfuit quin illa praetermiſerim.* Ecquid poterat monſtrolius? Eſt ne qui intelligat, quid interpres ſibi velit. In Graecis verbis nihil eſt quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec eſt ſententia: *Et hoc namque valde frequens nunc eſt, quod putent Thucydidem egregie ſe referre, ſi paullulum mutatis Thucydideis quis dicas, & illa quidem parva, ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης*, hoc eſt, *ut ipſe fatearis. Et iſta, per Jovem, parum abeſt, quin omiſerim.* Eſt hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸν ἂν φαίης, Thucydidi frequens; quod illi ſtulti imitatores, ſervum pecus, ſaepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum noſtrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. *J. G. G.*

1. Πλὴν

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ὅστος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πρεπόντως. τοῦτο μόνον [b] ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν συγγραμμάτων τύχην. Καλλιμόρφῳ ἰατρῷ τῶν κοιλοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum*, & subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam,

[a] Προπεπονηκώς] Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πεπονηκώς Edd. omnes. [b] Ἠτιασάμην] Fl. Ἠτιασάμῃν juxta subscripto ad latus posito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετ.] Prava versione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & sensum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ὅστος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πρεπόντως. reddens, *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non est *gratus*, sed *doctus, politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαρίεσσα. ἦν in hac periodo non *est*, nec *sit*, sed *esset* vel *foret* vertendum fuit, ut saepe: vide sis quae supra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod* (sic verto, quae porro Noster ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκὼς ex *Graevii* MS. προπεπονηκὼς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnasiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρόπονος, quod ab *Hesychio* exponitur εὐκρατὴς, εὔφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπονα pro πρόπονα. *J. J.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ὅστος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πρεπόντως. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud nostrum alibi, *doctissimi Medicorum.* Dein pro πεπονηκὼς legendum ex Mſ. προπεπονηκὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic imeruditus scriptor, qui statim qui sit ostendit*, (sive *cur sic scripserit, prodit*) *alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Julium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse veteres referunt. προπονῶ est eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, iemand voor arbeiden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paullo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον

Etiam, me Jupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps:* & quod, cum incepisset Ionica *consuetudine* scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit: ἰατρείην dicens & πείρην, & ὀκόσα, & νοῦτοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi *editos*, spe omni praestantiores. In principio enim,

καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, ὅτω συναγαγὼν οἰκειον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἐξαμένων ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, [d] ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὀκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ [e] τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῷ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, χρείσσω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν

[c] Ὅ, τι] Sic W. Ὅτι Edd. [d] Ἰητρείην] Ἰατρείην Edd. omnes. M. in litura. [e] Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

κώμῳ, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῶν Κοντοφόρων ἵππης ἱστορίαι Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τῶν Κοντοφόρων ἵππης, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam Tragicum, hoc est qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν ἔστιν ἄλλους ἰδεῖν ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summopere prolixa scribant.* Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam. Cum dicit κοντοφόρων τῶν ἵππης subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. τάξις est centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Justin. Ordines nemo nisi sexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est manipulus, τάξις non est legio; ut Latinus cepit interpres. *J.G.G.*

Χαρίεντι] *Junt.* Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paullo supra εὐ-τρέψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item αἰ-α pro ἅα. nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μὴ ἦν ἰδιωτί τινα χαρίεντα, ubi eodem significatu quem Cl. *Graev.* hic ostendit. *J.F.R.*

ς. Προπεπονηκώς] G. W. & P. In Impr. πεπονηκώς. *M. du S.*

8. Ἰατροῦ τῶν τῶν κοντοφόρων ἵππης] Interpretantur *medici hastatorum legionis sextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρων ἓξ κοντοφόρων. Cuperem ex illis sciro, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*, vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X.* Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, *medici sextae contariorum* nempe alae. *J.G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum assignatum ostendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiss. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. *M. du S.*

18. Ἰητρείην] Consule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρείην, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad Magistri Hippocratis Dialectum se converterit, sic scripsisse uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis observatur. Noster tamen ἰητρικὴν non ἰητρείην cum Ionice scribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. *M. du S.*

Ἰητρείην] Quod *Solanus* non conjecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mss. ne quidem indigemus; quare id invitis Edd. recepi. *J.F.R.*

μὴ γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῆ προοιμίᾳ περιόδῳ, συνηρώτησε τὸς [a] ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μὴ μικρὸν, ἀλλὰ συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπασι σχήμασι συνηρώτηλο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆ κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κωμῳδῆ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ λίαν Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ὅταν τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιῶσι. [c] τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν ἀδ' ἐκείνῳ ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὄσρόης, ὃν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνομάζουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo; interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκοντας] Ἀναγιγνώσκοντας M. & *Fl.* Sed vulgatam exhibent *Ald. J. P. H.* &c. b Πρέποι] Πρέπει *Fl.* Ceterae & M. Πρέποι. c Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδοι Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιοῦτο. d Ἔδει] Ἔδειτε P. e Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. f Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονῆσαι W. g Κακῶς] Κακὰ *J.*

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδοι. *G.*

27. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας] Dialectice cum lectoribus disseruit. ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. *Th. M.*

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Facessat illud μᾶλλον quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest, quum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in *Euang. Luc.* XVIII. 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. *pro Lapsi.* c. 22. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. *F. G.*

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione, usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* *AE. M.*

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic significat, ut Viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημονεῖν est, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. *M. du S.*

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot.* I. 8. & II. 161. *M. du S.*

48. Ὄσρόης] De hoc vid. not. *Soulii* cap. seq. *J. F. R.*

50. Ὁμοίως

multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios disertissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologesi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occupant!* & qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessa-

50 ὁρᾷς, ὅμοιον ἐκεῖνο, ὅσα ὁ μὲν, Θουκυδίδης, ἔτυχε, ὁ δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ὅτι λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ πόλεμους ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸ χρύσαλλον τὸ Κελτικόν· ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ὅτι τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἢ μὴν καὶ Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἑκάστου τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὴν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ

b Ὁρᾷς, ὅμοιον] Sic Edd. Ὁρᾷς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. *i* Ἰριοειδὴς] Ita recte inveni in *P. S. H. Ald. Fl. F. B2.* Ἡροειδὴς male *J.* & marg. *AIW.* & L. Ἐροειδὴς Angl. & G. Ἰηροειδὴς P. Vulgatae vero adsentitur M. *k* Οὐολογέσου] Sic legere *J. Fl. H. B2.* & M. notat *M. du S. l* Τίγρητα] Nihil mutant *J. Fl. P. H.* & M.

50. Ὅμοιον] Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. *J. B.*

Ibid. Οὐχ ὅμ.] A. & P. In impressis nihil. Forsan scripserat Lucianus; οὐχ ὅμ. quod eodem redit, & facile a Librario post ὁρᾷς omissum fuerit. *M. du S.*

Ὁρᾷς, ὅμοιον] Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inserentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιον legere, formula in his usitatissima. *J. F. R.*

61. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ] Ex initio Iliad. A. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. *J. G. G.*

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. A. 36. & E. 741. *M. du S.*

64. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς] Mss. ἠροειδὴς. male, vide *Hom.* Il. Λ. v. 27. *J. G. G.*

Ibid. Ἰριοειδὴς] Angl. ἰροειδὴς. *J. B.*

Ἰριοειδὴς] L. & Ed. *J.* ἠροειδὴς, P. Ἰηροειδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. *M. du S.*

Ἰριοειδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset *Solanus*, ipsas denuo consului, & quinque priores sic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. A. 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur: ἑκατέρῃ ἰρισσιν ἐοικότες, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. *J. F. R.*

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius aliique passim, vide, si lubet, not. ad *Philostr.* p. 34. *M. du S.*

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam supra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 450. *M. du S.*

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. *M. du S.*

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. *H. V.*

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ [a] ὡς οὐκ ἄνευ [b] αὐτῶν, ἠδει μὴν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

ria historiae, & quam sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!

Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τοῦ ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ὅπῃ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, [d] ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τῶν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [e] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγωῶν προκειμένων, [g] ὑπερεμπίπλαται ἔνιος τινὸς, ἢ [h] ταρίχου, ἕως ἂν διαῤῥαγῇ ἐδίων· οὗτος δ' ὢν, ὃν πρόειπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸ μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ τραλληγοῦ, ἑπτὰ καὶ [i] εἴκοσι τῶν πολεμίων [k] ἐξέθανον· ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ ὧδε τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte versandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere: sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epi-

a Ὡς] Ὥν P. b Αὐτῶν] Deest in W. c Γὰρ] Nihil mutant *J. H. B2. P. Fl.* & M. d Ἄρτι τῷ δισπ. κλ.] Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κληρ. τῷ δ. inverso ordine *J.* & W. e Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. f Ὀρνίθων] Ὀρνιθίων marg. *A1W.* & mox λαγώων. g Ὑπερεμπίπλαται] Sic *B2. Fl. J. H. P.* &c. Ὑπερεμπίμπλαται W. h Ταρίχου] Ταρίχους marg. *A1W.* i Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ ἐκ ὀκτὼ Edd. omnes absurde. k Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερεμπ. ἵππους] * Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους † λέγειν Ἀττικῶς· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασὶ, τοῦ ἄρτου, καὶ κατέβαγε τῆς κραιπάλης. Ἔτνος πᾶν ὀσπρίων ‡ ἐρεικθέν. *V.*

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε δυσπῆσαι κατὰ νόμον, indicante *Solano*, eo quo pertinet, retuli. *J. F. R.*

† Λέγειν] Λέγεται Edit. *Cler.* quam correxit *M. du S.*

‡ Ἐρεικθέν] Ἐρεχθέν. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic *Galenus* &c. *M. du S.*

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. *M. du S.*

79. Νεοπλούτῳ] Sic supra *Tim.* c. 5. & non semel alibi (ex divitione *Solani*; quare suspicor jam esse caput 7. vel 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.) *M. du S.*

85. Ταρίχου] Salsamenta enim, uti & ἔντομα, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est *Aristoph.* in Vespis. Vide etiam *Theophr.* Char. π. ἀγροικίας. *M. du S.*

90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis An. Christ. 164. confectum est. V. *Capitol.* in M. Aurelio cap. 8. Statius Priscus. *M. du S.*

91. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ] Angl. εἴκοσι. *J. B.*
Ἑπτὰ ἐκ εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ὀκτώ. *M. du S.*

Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mss. Angl. & noster: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ τραλληγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. sic mox iidem codices Κρόνιον, non κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. κρόνος enim non *Saturninus*, sed *Saturnus*. *J. G. G.*

Ἐξέθανον] Sic praeter Mss. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. *M. du S.*

94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum esse, quas vul-

epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, & septuagies mille ducentos & sex: Romanorum vero solos duos, saucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim mollissimum mortis genus illi visum, ignorans, totum quod

ἐρχόντων ὑπὸ Ὀλαῖς ἐψεύσατο. ὅτι γὰρ Εὐ-
95 ρώπῳ, τὸ μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἓξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι [l] ἐννέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο.

1 Καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, ἃ μικρὸν ὄν. [m] ὑπὸ γὰρ τῆ κομιδῆ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τὰ Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς [n] Κρόνιον μὲν, Σατορνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τοῦ [p] Σεβηριανοῦ τελευ-
10 τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνήρ, σιτίων ἀποχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταλον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν,

[l] Ἐννέα] ος. Angl. & P. Vulgatam servant Edd. & M. [m] Ὑπὸ] M. P. L. & Fl. Edd. cett. ὑπὲρ. [n] Κρόνιον] Κρόνον Edd. omnes, praeter J. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονίαν W. [o] Τἄλλα] Ἄλλα W. Τἆλλα J. H. S. Τἆλλα Fl. P. recte. [p] Σεβηριανοῦ] Edd. fere omnes male Σεβηριανὸν, praeter S. & B2. Aldina eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σευηρ—W. ubique.

6. Σατουρνῖνον λέγειν] Σάτουρνον δὲ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. M. du S.

Ibid. Εὐρώπῳ] Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. M. du S.

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα ἓξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa JCtorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. J. M. G.

98. Ἐννέα] Angl. ος. J. B.

2. Ὑπὸ] Flor. ὑπὲρ. J. B.

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. Fl. Reliquae ὑπὲρ. M. du S.

6. Κρόνιον] Angl. Κρόνιον. J. B.

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. J. W. vero Κρόνιον. Libellum *de morte peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuisse *Saturninum*. Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum. I. 11. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone; Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. M. du S.

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & sequens Osroës paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (& nostrum infra) Σεβηριανός. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σερουιανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηριανὸς scribitur; & Ἐλέγεια dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σευηριανὸς ubique. J. Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβεριανός, quae cum deinde Σεβη— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos B2. & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a nostro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri Oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem discs. M. du S.

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιοι δὲ, καὶ [a] ἑπτὰ διαρκῆσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τῷθ' ὑπολάβοι τις, ὡς [b] Ὀσρόης εἰσήκει θεασόμενον ἐφ' ᾧ [c] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ [d] διὰ τοῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ [f] τῆς ἑβδόμης.

Τὰς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένας, ᾗ ἄν τις θείη, τὰς λέγουσας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ μέσον, μεγάλως ἐδόνησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὲν δὴ ὕτω τοῖς ὅπλοις θεσπαραγεῖτο, καὶ [h] ὀτοβος ἦν, καὶ κόναβος ἄπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾗ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μέλαξυ ὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πωλικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ [k] ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελυμένοι θεοὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα·

ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campidoctor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos aderant*,

a Ἑπτὰ] Ἑς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P.* b Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. c Σεβηριανὸς] Hic rursus quaedam male Σεβερ— praeter *Ald Fl. S. H.* & *B2.* d Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* uno verbo. e Ἐπήγαγε] Sic *Fl J. H. P.* Ἔπηγε W. L. & marg. *AiW.* f Τῆς ἑβδόμης] Τῆς ζ. *Fl.* g Ἔδεσσα] Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P.* h Ὀτοβος] Ὅτοβος W. i Δημοτικὰ] Edd. male Δημωτικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae *o* habent cum Cod. M. k Ἐγχρήζοντα] Sic *J. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχρῄζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl. i* plane exprimit ἐγχρηίζοντα exhibens.

27. Ὀτοβος ἦν ⊕ κόναβος] Ἦτοι κρότος ⊕ θόρυβος, καὶ ψόφος. ἑαυτῶν ⊕ κόναβος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut est in animadv. Cl. *Bos*) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum mortuum fuisse, quum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstipisse putet Osroëm, & exspectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: *& ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurparur sine voce βίον. Haec in animadverss. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἐπήγαγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo exposuit; non tamen est quod adeo praeciso neget id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo*, *induco exercitum* in hostem; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem*. Dixi, credo, de hoc significatu, ex *Arrian.* Exped. I. 1. p. 6. &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ τῆς ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. A. διὰ δωδεκάτης. V. *Casaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ μέσον μεγάλως ἐδόνησε, ut & sequentia sunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλέλιξε] Vide Il. A. 530. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. *M. du S.*

24. Ἐδόνησε] Voce δόνος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edessea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad Callirhoen dicta. V. *Plin.* V.

erant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸ ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ὑποβεβηκότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis consutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἤλίκα τὰ μὴ ταῦτα πάντως [m] ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς [n] ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ πού τις ἑώρακε παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος ἀποκείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ὑπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὠδίνουσιν ὄρη. [o] χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συναδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν πόθεν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυίνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν

l Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim *J. H. Ald.* & *Fl.* *m* Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. *n* Ἐπάγοντας] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. J. H. P.* &c. invenio, alioqui facile admisissem. *o* Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ εἶμαι, W. At illud εἶμαι in nulla Ed.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπίφθεγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. *G.*

50. Ὠδίνουσιν] Ὠδίνουσιν ὄρος, καὶ ἔτεκε μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲν ὑπισχνουμένων, καὶ δεινὸς ἄξια τελούντων. *V.*

55. Οἰσυίνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Ὑπισχνουμ.] In Ed. *Cler.* male *ἐπισχυμ.*

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Δημοτικὰ] M. & P. In reliquis δημοσιικά. *M. du S.*

32. Παροινοῦσε] V. locum manifestissimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis θεοδόω adhibetur. *M. du S.* Παροινοῦσιν] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait θεοδόησαι ὑπισχνεῖσθαι. Et supra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαραδύεσθαι. *M. du S.*

34. Ἐγχρίζοντα] Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρίζοντα. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἐγόμαζον τὰ ἐγχρίζοντα, καὶ ὧδε λελουμένοις περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο. *& milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρίζοντα *Ciceroni & Tacito* sunt *utensilia, copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem inveniae. Paullo ante πλουσίοις ἀνάγκαις, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut *Seneca* loquitur, *verba ad summam caveam spectantia.* *J. G. G.*

46. Εἴ που] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Junt.* legitur ἴσως τῶν Νείλου ἰδίων; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἴ που mutavit, cui obsecuti sumus. *J. F. R.*

50. Ὠδίνουσιν ὄρος] Paroemiog. *J. B.* Ὠδίνουσιν ὄρος] In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. *M. du S.*

55. Συγκεκαπυμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocreae circa tibias ex corio porcino.* *J. G.*

57. Po-

ἀν ἀφθόνως τοιούτους συγγραφέας, τῶν [a] Ῥοδίων Κολοσσῷ τῷ κεφαλὴν ναυάγῳ σώμασι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τὰ πραγμάτων· οἱ καὶ προσελαιρίζουσι τὸν Ξενοφῶντα ἔτως δεξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμια ἔστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryssatidis filii nascuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γῆν οὕτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχών, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῆς [d] ἐπὶ κυρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. b Δείξομεν] Δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscae. c Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περὶ. d Ἐπὶ κουρείων] Sic recte marg. *AlW.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπ. κουρίων *Epicureorum.* Τῷ ἐπικυρίῳ W.

58. Ναυάγῳ] Μικρῷ. *G.*

70. Παρασάγγας] Εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. *V.*

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ἰσ. α. c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius.* V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐθαυμάκαμεν. Et sic saepe alibi solet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut nostro usitatam praefero. *J.F.R.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Anab. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κουρείων] Optime hunc locum ita restituit & vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis.* Sic *Aristoph.* in Pluto p. 338.

Καὶ τοι λόγος γ' ἦν τῆς Ἡρακλέα, πολὺς,
Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῆς καθημέρας.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctissimam *Daceriam* maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum* aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in

diſſe, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia, manſiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis hoc illi fuit, verum etiam Samoſata patriam meam, ipſe vir fortis eodem in libro ſublatam, ſua cum arce & munitionibus tranſtulit in Meſopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, ſi nunc cauſſam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me eſſe, neque Interamnum hominem, quibus me correptum ſcriptor admirabilis novum colonum adſcripſit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interpoſito jurejurando, dixit, ſe profecto audiſſe quemdam eorum, qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum vo-

τοῦ Εὐρώπου λέγων, ὅτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, [e] ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν [f] Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἐξάμενος ὁ γενναῖος, αὐτῆς ἀκροπόλεως, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς εἰρκτῇ αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς [g] ἀπῴκισε.

Νὴ Δία, καὶ ἐκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ [h] Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἤ μήν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὗτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι

e Ἀπῴκισαν] Ἀπῴκησαν W. f Ἐδεσσαῖοι] Αἰδεσσαῖοι W. g Ἀπῴκισε] Ἀπῴκησεν M. h Σεβηριανοῦ] Sic jam bene Edd. Σευηριανοῦ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Caſaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophraſto ἄσπα συμπόσια dictitari ait ſolita, & 903. 2. Vide etiam *Dieg. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. *M. du S.*

77. Εὔρωπος] V. ſupra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samoſatenſis dicitur. At non recte in plerisque, ſi non in omnibus, tabulis noſtris geographicis, ad Euphratis ripam ipſam ponuntur Samoſata. *M. du S.*

83. Μετέθηκεν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par eſt, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ παλαιοὶ κριτικοί. *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. ſupra *Zeux.* c. 6. f. & ſaepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία καὶ ἐκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος ὅτος ἐκεῖνος ἐπομοσάμενος, ἤ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων] Salmurienſis: *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appoſito juramento, quod audiviſſet ex aliquo eorum, qui ex eo ipſo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in verſione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non eſt *ex ipſo opere*, ſed *ex illo ipſo proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipſo libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ *in ipſo proelio.* ſaepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* eſt *Trojanum bellum.* Et ſic accipiendum in illo notiſſimo verſu *Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἔμμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Verborum oratorem eſſe, actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuiſſe pacis & belli artes, ut diſertus eſſet in concionibus, rebus vero gerendis ſtrenuus, & manu fortis. Apud eundem πολὺς ἐν ἔργοις eſt fortis, ſtrenuus,

Κάτθαν' ὁμῶς ὀπ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολὺς ἐν ἔργοις.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Φ, cum Patroclum ſepeliiſſent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. *Euſtathius* δηλαδὴ τὰ πολέμου. ὥσπου φησὶ μόνα ἔργα ἄρης. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos oſtendere civibus hoſtes
Attingit ſolium Jovis. *J. G. G.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic ſupr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐξομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. *M. du S.*

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκῳ πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ὀπτανῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα ποτήρια ἐκπώματα ὑαλᾶ, τὰ καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκύφων, ἓνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸ λαιμόν. οὕτως ὁ [c] ξιφίδιον, ὁ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρείός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου [d] ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸ [e] οὐδὲν αἴτιον τοῦ ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸ Θουκυδίδην, ἢ ἄμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸ τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με νὴ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ θεσπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ,

kuisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla caussa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάξαιλα] Κατάξοιλα W. Nihil mutant *Fl. F. H. P.* b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Ξιφίδιον] Ξιφίδιον W. d Ἐκείνου] Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant Edd. e Οὐδὲν] Οὐδενὸς marg. *Aldi.* f Ὁ] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. *G.*

12. Θάψας] Παύου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαυσαι. μέχρι πόσου θαγελάστους τοὺς καλαράτους; M.

4. Οὐ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. *Tac.* An. XV. 67. & Lipsii notam. *Eur.* Ἑλ. p. 626. A. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλὸν. *M. du S.*

7. Θουκυδίδης] Vid. *Thucyd.* L. II. c. 34. *M. du S.*

8. Τῷ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνου γ'. *Th. M.* *Ibid.* Ἐκείνου] W. & L. uti acute conjecerat *Marsilius.* In reliquis ἐκείνοις. *M. du S.*

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην] Lectio marginis *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellipsis praepos. διὰ vel κατὰ, & significat *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic οὐδέ τι αἴτιος ex *Homer.* & οὐδὲν αἰτίους ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in Thes. quare plura non addam. *J. F. R.*

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est; V. *Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Aristid.* Or. II. 13. p. 295. teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum no-

rose sane, & ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum & patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae inscitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos pro-

ὡς ἂν εἴ τις τῶν Διὸς τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς μὴ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο. τοῦ δὲ ὑποδήματος, τό, τε εὐθυεργες καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τὴν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον,

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noster hic respicit, exstat l. II. *M. du S.*

31. Λεπάδων] Flor. λεκανίδων. *J. B.*

46. Τῶν Διὸς τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua statua videndus omnino *Pauf.* El. p. 156. & seqq. Inter orbis miracula in primis recensetur. *M. du S.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic nostro cum Atticis perpetuum esse τοσοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic pariter dicatur. Utrumque autem adjectivum & alibi conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Paſt.* L. II. p. 63. Ed. *Wech.* Τοιαῦτα & τοσαῦτα παθόντες, cujus stilus cum nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *J. F. R.*

49. Ἐξηγ.] Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. *J. G. G.*

Ἐξηγοῖτο] *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. du S.*

51. Καὶ τὴν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον] Benedictus, & *crepide concinnitatem.* An credimus? Certe si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et

ρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὴ πολλῆς φροντίδος [a] διεξιών.

Ἐγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὸ μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ὀλίγοις ἑπτὰ ἕπεσι πα-
ρασαμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν
ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τὄνομα, ὑπὸ δίψους
πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καλαλάβοι Σύ-
ρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμέ-
νους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι φοβη-
θέντες αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν
φίλων εἴη, καλεσέξαιλο, καὶ [c] εἰστιάσαιλο·
καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα
καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὴν Μαύρων, ἀδελφῷ αὐτῷ ἐν
τῇ γῇ στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μὴ τοῦτο μα-
κροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν
τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

portionem ; eaque multa cum cura perſequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae (*clepſydras*) impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mauſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quosdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi apposuerant, atque ut initio illi perimuerint, deinde autem, cognito, amicum eſſe, acceperint convivio : etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe, quod ſuus frater in ea regione militaret.* Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos*

[a] Διεξιών] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξίοι ; ſed mutatum eſt. [b] Ἀναλωκότος] Ἀναλωκότα *Fl.* Ἀναλωκότας W. P. Ἀνηλωκότος Edd. omnes. [c] Εἰστιάσαιλο] Εἰστιασ. L. & *Fl.* [d] Τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρον Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & *Fl.*

quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum πάγκος Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas ? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. *J. G.*

Ibid. Κρηπῖδος] Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *baſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmurienſis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pauſanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat ; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόδημα τὸ ὑπὸ τοῖς θεοῦ τοὺς πόδας appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. *J. M. G.*

53. Διεξιών] Ita M. etiam ; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξίοι, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μίαν — ἀναλ.] Non cauſidici nempe ſoli ad Clepſydras dicebant : factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cujus rei inſigne teſtimonium exſtat apud *Philoſtratum* in Adriano Sophiſta. Τῷ τῆς Ἡρῴδου ἀκροατῶν δίκας οἱ ἀριστῆς (L. ἄριστοι) ἀξιούμενοι ἐπιστιζοῖο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψαι δοκοῦσιν ἐμμιμησάμενοι ἐς ἑκατὸν ἔπη, ἃ δὴ καὶ ἀπτάδην ὁ Ἡρῴδης &c. ubi ἔπη ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant latini ; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Lact.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀνηλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀνηλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. ἐς τὸν Μαῦρον. *J. B.*

Ibid. Τὴν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* & *P.* ſervant, & hic ſervaſſe par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per elliplin γῆν vel χώραν, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐρώπῃ] Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum verſus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Ἐν Εὐρώπῃ] Confer omnino mox c. 38. ubi οἱ Ὀλύνθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. I. 25. οἱ Πλαταιᾶσι, *ad Plataeas*, ibid. οἱ Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Periz.* duo alia ſimilia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Il. E. 791. Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, καίπερ ἐπὶ νηυσὶ μαχοίμεθα. *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnaret.* Et B. 4. Rurſum E. 36. — καθίσσεν ἐπ' ἠϊόνεσι Σκαμάνδρου. *Sedere fecit A D herboſum Scamandrum*, non *I N* ipſum fluvium. Ibid. 598. Στῆν ἐπ' ἀκρυόεν ποταμῷ. *Steterit ad rapidum fluvium.* Il. A. 423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & ἔσω, quod alias *intro* ſignif. pro *usque ad*,

una paſcentes, & ut parum abfuerit, quin a leone devoratus eſſet, & quantos Caeſareae piſces emerit. Et hiſtoricus admirabilis, omiſſis tantis caedibus, quae circa Europum factae ſunt, & invaſiones, & inducias neceſſarias, & cuſtodes & his oppoſitos cuſtodes alios, ad ſeram usque veſperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caeſareae ſcaros ingentes vili pretio ementem: niſi vero nox oppreſſiſſet, forte etiam coenaturus cum illo erat, ſcaris jam paratis. Quae niſi cum cura ſcripta eſſent in hiſtoria, magna nos ignoraſſemus, & jactura Romanis intoleranda fuiſſet, ſi Mauſacas Maurus ſitiens, quod biberet, non inveniſſet, ſed incoenatus in caſtra rediiſſet. Quamvis quot alia longe magis ri-

ὡς πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένας, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καλαβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἐφεῖπεν ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνήμονος. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάρων ἑσκευασμένων. ἃ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ὀπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ὅπι τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γε-

e Ἐι] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* *f* Ἐπιλάσεις] Sic reſtitui ex marg. *A1W.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπελάσεις enim Edd. male. *g* Ἐφεισήκει] Ex W. P. & *Fl.* Cett. male ἀφειςήκει. *h* Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίου M. eraſa quae prius fuerat litera Σ. Πολλῶ ἀξ. *Marc.* prave. *i* Ἤδη] Δὲ M. Sed notatum ut ſpurium.

78. Ἀξίους] Εὐώνους. G.

ad, eidem uſurpatur Il. A. 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem ſimilia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπιλάσεις] Ex Mſ. ſcribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπιλάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille ſcriptor praetermiſit tantas ad Europum ſtrages, & impreſſiones, & foedera neceſſaria.* In vulgatis ἐπελάσεις. Sed ἐπελαύνειν, eſt *impreſſionem facio, incurro.* ut ſtatim cap. 29. καὶ πόῤῥωθεν ἐπελαυνόντων δεινὸν ἐμποιεῖν. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & c. 31. f. ἡ πᾶς δέξονται τὴν ἐλεφάντων ἐπέλασιν. *quomodo elephantum incurſus excipient.* *J. G. G.*

Ἐπιλάσεις] Adde c. 31. C. Εὐχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis eſt ἐπελεύσεις, pravum eſt. *M. du S.*

78. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον] Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὤ. *Th. M.*

Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους παμμεγέθεις πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον. nec dat cauſam. Quidni autem ſcari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aeque vili, ac magno pretio conſtitiſſe? Adde quod eſt non inepta antitheſis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere inſuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caeſarea, ſcaros ingentes, bene*, ſive *vili pretio ementem. Ariſtophanes* in Equitib. vſ. 642.

Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τ' ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, verſum illum *Ariſtophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretioſiores vidi apuas* quum debuerit *viliores.* melius tamen ſapit, verſum 669.

Ἤθουτο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῶν ἀξίας.

Reddens, *apuas vilis pretii.* *J. J.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* ſed & *Micyllus* omiſit; unde fere conjicio neutrum id verbi intellexiſſe, cujus ſignificationem illud *Marcilii* ſcholion quoque non recte tradit. Recte *Jenſius viles* vertit; nam praeter *Ariſtoph.* quem laudat, etiam ſic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Caſaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ὡς ἄξιοι γιγνώσειν οἱ πηλοὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. *J. F. R.*

[a] γελοιότερα ἐχὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς ϗ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τ πλησίον κώμης αὐτοῖς, ϗ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκα [b] πόρπην, ϗ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τὸν τοιοῦτον, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτῦ τὰς πρὸς τ ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

dicula prudens ego nunc praetermitto? *ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mansacae*, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare.

Ἀλλ', ὦ Φίλων, μάλα ϗ ὅτος γελοῖος, οὐδὲ τ ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, ὅτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἠρξάμην μέμνημαι γὰρ· ὥστα

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam; ita, memini enim

[a] Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *AIW.* Ἀναγκαιότερα Edd. absurde. [b] Πόρτην] Πόρκην male W. L. & marg. *AIW.* In vulgata probe consprirant Edd. [c] Κεγχρεῶν] Κεγχρειῶν Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Wesselinganae* inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat sic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto quia magis necessarium est*: & miror nemini hoc suspectum fuisse. *J. F. R.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κεφάλαια] Sic supra Ἐπιστ. c. 2. Et Ἀνάβ. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Respexisse credas versus a *Plut. Symm.* I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς ἂν ἰχνιπόδας ἐ ἀνὰ τρηχεῖαν Ὄνειον
Φύονται μαλαχῶν ἄνθεα λιπόεντα.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων. &c. *M. du S.*

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρειῶν. *J. B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχρειῶν. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro adfert *Th. Magister*, ubi probat, Κεγχρίας & Κεγχρειὰς fuisse dictum utroque modo. *J. J.*

Κεγχρειῶν] Sic scribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX. stadiis a Corintho distans portus & vicus *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In Ed. *Steph.* Xen. p. 307, 43. scribitur Κεγχρίαι. *M. du S.*

2. Ὥστα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epist. ὁ Θούριος ὥστα ἄπιστα ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *J. B.*

Ὥστα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡροδότῳ μὲ ὧν τὰ δι' ὠμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι τ ὤτων δοκεῖ. Οἰκ. c. 20. ὥστα γὰρ τυγχάνει ἔοντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* post verba Julian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιὸς. *M. du S.*

Ὥστα] Non ab oratore haec, sed ab *Historiae Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & nostrum Ὀρχ. c. 78, & Οἰκ. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore?* Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut nesciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411. f. Sed *scriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀπιστότερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis est Thurius ille Orator? Nescivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὡς τοὺς δράκοντας ὄφη —— πολυμυριόβους εἶναι] Inepte Interpres pristinus, (ait *L. Bos* Obs. Crit. p. 52.) deceptus prava distinctione: *ut diceret, Parthorum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse,* &

-aimi, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse*

ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ ἔστιν ἀκριβῶς ἅπαντα θεώρακα, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τούτους ὁδὲ, τέως μὲν ὅτι κοντῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δεῖν ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι· καὶ ἄλλους, ᵈ διεσπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεξῆς ὁρᾶν αὐτὸς,

ᵈ Διεσπειραθέντων] Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. Edd. male.

& in Perside generari. Tu distingue, ὥστε &c. ita ut parenthesis quae post δράκοντας erat, post ἄγει constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Gesn. Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *J. F. R.*

7. Ζῶντας δράκ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insultissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem false perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lips.* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne pernicissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanhemio* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περιπειραθέντων] Grat. διεσπειραθέντων. Sic *Plut.* *F. G.*

Περιπειραθέντων] Legendum διεσπειραθέντων. Sic *Plutarchus.* *AE. M.*

Περιπειραθ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους διεσπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: καὶ ἄλλους διεσπειραθέντων αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* διεσπειραθῆναι Virgilio est *spiris ligari:*

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περιστειραθέντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοψ. c. 23. In Διψ. c. 6. & Ὀρχ. c. 2. περιείρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in *Gallo*; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀνάχ. c. 51. *M. du S.*

Περιστειραθέντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philops.* c. 22. f. ubi ἐλεμβίους περὶ τὰ αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐστειραμένους. *De Dipsad.* c. 6. διεστειρᾶτο τῷ ποδί. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Σοῦ-

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μὴν τοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τ' σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν ὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ [a] Σῦραν, ἀπὸ τοῦ [b] Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καλλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν [c] ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν τ' [d] ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σοῦραν] Sic Edd. & M. b Κρανείου] Sic W. Κρανίου Edd. c Ἔμελεν] Sic Edd. & M. Ἔμελλε *J.* d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta *J.* Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλλιο, μιαρὲ, αὐτῇ γελωτοποιᾷ ἐ εἰρωνείᾳ. *G.*

25. Σοῦραν] (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis *Vorst.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in *σοῦσαν*; nisi forte imposuerit ei latina vox *Sura.* Sed σῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Putaram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33. & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σῦσα, non Σῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule *Kuhnii* not. ad *Pausaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam κράνιον habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. *Pausan.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit ὦν δ'. VI. palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοίχου] *Cic.* de Fin: ult. Qui numquam Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque scriptum in poëmatis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καλλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καλλογισμῶν. *Th. M.*

31. Ἔμελεν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod Ed. *J.* ἤμελλεν praefert; unde conjicio Lucianum scripsisse ἤμελλεν ἔτ', ut supra in hoc ipso libello c. 12. καὶ ἤμελλά γε ὕτως ἀγωνιακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρ' & alibi saepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — φάλαγγα] Sic interpretandum fuisse ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲ δὴ καλλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχ' ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου ἐ τ' μὲν τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τὸ λόχου οἱ μὲ ἑκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἐ ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγία μὲ φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκ' τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρως πορεύηται, ὕτω δή· ἐν τὸ βάθ' τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται. *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornu.* Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucia-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus, res ab initio inde ad finem usque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vati-

35 Εἰς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ [c] Τίγρητι, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πενταχοσίοις δὲ ὅλοις ἔπεσι βιβλίων συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανὸν τὸν Ἀπόλλωνος ἱερονίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικήκει) τὰ ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις τῶν πραχθέντων ἀφήγησις.

Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς ἐβεβλήθησαν τῷ λέοντι, καὶ ὅπι πᾶσι, τὸ [l] τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· οὕτω πάνυ μανιχῶς ἅμα

[c] Τίγρητι] Sic L. M. *Ba. P. S.* Τίγριτι *J.* & reliqq. conf. ſupra c. 19. [f] Μηδίᾳ] Μηδίᾳ W. male. Nil mutant Edd. priſcae. [g] Νενικήκει] Hoc habent *Fl. Ald. H. P. S.* Νενικηκειν *J.* & W. [h] Μηδίᾳ] Sic Edd. omn. Μηδίᾳ M. [i] Συγγεγραφότος] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφηκότος habebant, ne *J.* & *Fl.* quidem ab hac labe immunibus. [k] Οὐολογ.] Τὴν Οὐολογ. W. [l] Τριπόθητον] Deeſt in W.

38. Ἐν Μηδίᾳ] * Μεσοποταμίᾳ. *V.* 51. Θρίαμβον] Θρίαμβος ἰπίδειξις νίκης. *G.*

* Μεσοποτ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. *M. du S.*

cianus, miſcuit omnia, & *transverſum agmen* dixit *in cornu duci* (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *J. M. G.*

Ibid. Ὀρθίαν φάλαγγα] Quum illud ὀρθίαν ex *Junt.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. *J. F. R.*

Ὀρθίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Reposuimus itaque ex Ed. *J.* Quid ſit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. *Potter.* De ἐπὶ κέρως vide *Thucyd.* II. 90. *M. du S.*

33. Ἐπὶ κέρως] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. *M. du S.*

35. Ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic capita ſummarum rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, proprüis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. *M. du S.*

38. Τίγρητι] Sic ſcribitur in *M. L.* & recentioribus Edd. *Ba. P. S.* & A. At in antt. τίγριτι contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. *M. du S.*

40. Συγγεγραφέναι φησι] Ita *Photius*. forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. *M. V. la Croze.*

43. Δόλιχον] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen.* ſub finem IV. Ἀναβ. *Puerls* ſtadium, uti & *Pauſ.* 179. 3. tribuit *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Pauſ.* Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχος tribui video. Niſi forſan, ut viris etiam erat ſtadium (V. *Pauſ.* 180. 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. *Vorſtius* ἀγώνισμα *curule* facit, teſtemque adducit *Ariſtoph.* Schol. p. 559. *M. du S.*

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. *M. du S.*

50. Τριπόθητον] Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. *M. du S.*

ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τ γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοπολαμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μὴν ὁπόσκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὴν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμον ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸ περίπλουν τ ἔξω θαλάττης. καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τ Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καικίῳ πάντες ὅτοι ἐπεραιώθησαν τ Ἰνδὸν πολαμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τ τ ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Paciferam*. Et istud quidem nondum judicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo

post

a Ὤκισε] Ὤκησε W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μεμυραμμένη καὶ μυξῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. *M. du S.*

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres simul imperantes. ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. V. *Mediob.* *M. du S.*

59. Λήρου — γέμουσα] Conf. infra Διαβ. c. 23. f. *M. du S.*

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX. §. 3. (ex divisione *Solani*.) *M. du S.*

63. Τὸ προοίμιον τ Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *sed Indica historia prooemium jam est compositum, & ordo tertius.* Obscurior certe quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ & Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καικίῳ πάντες ὅτοι ἐπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parsque exigua Maurorum.* *J. G.*

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjecit: καὶ οὐχ ὑποχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ & τὸ προοίμιον τ Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum hae sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium jam est compositum; & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum*, &c. Quis est ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐκ ὑποχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ & τὸ προοίμιον τ Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis saepe est *legio.* *J. G. G.*

65. Τάγμα] Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγιῶνα. *M. du S.*

66. Καικίῳ] De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere resciisset, oblata etiam venia, destitit. *M. du S.*

70. Μουζούριδος] W. Μουζίριδος. Quocumque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. *M. du S.*

75. Ὅτι κεν] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. c. 18. Ὅττι κεν ἐπί κε ῥῆμα γλ. ἰ. Quin & hoc ipso in loco *Bourd.* audis monentem

post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae insciția delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonicica*. Neque vero *eo ista commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causșa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam

70 συγγραφεὺς, ἀπὸ [b] Μουζώριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ὀπισθελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῶσι, τὰ μὴ ἀξιόρατα ὄθ' ὁρῶντες, [c] ὅτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμθυοι, 75 ὀπινοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάτθοντες, [d] ὅττι κεν [e] ἐπ' ἀκαιρίμαν [f] γλῶτταν, φασὶν, ἔλθη. καὶ ὀπὶ τῷ ἀριθμῷ τ' βιβλίων ἔτι σεμνυνόμθυοι, καὶ μάλιστα ὀπὶ ταῖς ὀπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, παγγέλοιοι· τῆ δεινῷ 80 Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλῳ ἀστειότερον πολύπολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου [g] Σαγαλασέως Παρθονικικά· ὧδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσαθ, καὶ ὀπισκῶψαι τὰς 85 ἱστορίας ὅτω καλὰς ὄσας, ἀλλὰ τῆ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγ-

b Μουζώριδος] *Μουζίριδος* W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* *c* Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτε βλέπειν ἢ. W. *d* Ὅττιων] Sic dedit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι κεν. *e* Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ ῥῆμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκερ– *Fl.* Ἐπί κι ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. *f* Γλῶτταν] Γλῶσσαν M. *g* Σαγαλάσσιος] Σαγαλάσσεως emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta *Perizonii*, & ita in impresșo *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπικαιρίμα. quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex *Aeschylo* desumta asșerant, *Platonemque* sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra; ibi enim longe aliter effertur: en verba *Platonis*: ἀκοῦσον κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἰροῦμαι, ὅτι νὴ ἦλθ' ἐπὶ σόμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeschylum* auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2. Ἐπὶ νὴ ἦλθεν ἐπὶ σόμα κατ' Αἰσχύλον &c. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθη λέγειν, μηδὲ εἰκῆ συνθήσειν τὰ προσυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala ut γόνιμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &, quod plane simile est, a καρπὸς κάρπιμος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad *Συγγ.* No. 32. &

Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Paus.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀττίδος] Ἀτθίδα scripsere Philochorus apud *Harpocrationem* in Θεωρικὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Casaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegesinous apud *Pausaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰρ] Haec duo verba *Solanus* noster in *Juntina* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασίως] Clar. Ex. *Spanhemius* Dissert. IX. de Praest & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσίως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam scribi Σίλγησσος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditissimas *Lucae Holstenii* notas, p. 267. *Alm.*

83, Σαγαλασσίως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθυνικα. Consule *Salmas.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. *M. du S.*

συγγράφειν ὅτῳ προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· [a] καὶ εἴτι τραχὺ [b] δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ [c] αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γενναδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὴν ἄριστα ἱστορίαν [d] συγγράφειν ὅτῳ προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γενναδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὴν ἄριστα ἱστορίαν [d] συγγράφειν

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcriptu-

a Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι ϵ τραχὺδὴ P. b Δὴ] Ἤδη Fl. Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἤ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic J. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δεῖ. d Συγγράφοιλα] Συγγράψοντα, marg. AIW. non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀβάπτιστον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λάλιον, ἢ πάντως μιλαν, ἀλλ' ἢ φαιὸν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυρρὸν, ἤ τι τοιοῦτο. G.

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀνῃρεσάγειν*, non eſt *deprimere*. Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* J.G.G.

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter qua nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* J.G.

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato*. Sed vertendum *ſublato.* F.G.

97. Ὥστε] In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη ϵ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. M. du S.

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Juntinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per *ipſum* reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτῦ ſaepe pro αὐτῦ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciprocum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὐτῦ dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τῦ θεοῦ αὐτῶν. & verſ. 8. ἔπινον ἐν τῷ οἴκῳ τῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: καὶ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν, ὅ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον. *deliberat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

pturus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alterum quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, & instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

φονία, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· ἡ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμῇ συμβάλλεσθαι δέομενα. εἰ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ πρὸς τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλῷ [e] ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μεταχωνεῦσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον [f] ἐκ καττιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

[e] Ἂν] Deest in M. & *Fl.* adest in cett. [f] Ἐκ] Sic L. M. & *Fl.* Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) Τιτόρμῳ τῷ βουπόλῳ φασὶ συντυχὼν ὁ Κρολαιάτης Μίλωνα μεγαλοφρονέστατα λέξαι τὸν ῥώμυλα τοῦ σώματος. Θεσσάλους ἦν μόγις (2) τὸ Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, ἐβούλετο παιδιᾶς αὐτῷ ἕνεκα πῶμα. ὁ δὲ Τίτορμος ἴλεγε μηδὲν μόγις ἰσχύειν καλοῦντας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸν Εὔηνον, καὶ Θεσσάλιον ἀποδύς, λαμβάνει μόγις τὸν λίθον, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἴλκυε πρὸς (5) αὑτὸν, εἶτα (6) ἀνωθεῖ. (7) καὶ δὶς ὁ τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μὴ ταῦτα αὐτὸν ἦγεν ὧν εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τὸν ὦμον, ἔφη-

(1) Tota haec historia verbatim petita est ex *Aeliani* Var. Hist. L. XII. c 22. Si pauca excipias. *J. C.*

(2) Τὸ] Deerat in Edit. addidit *M. du S.* & *idem* quod post σῶμα legebatur, delevit idem.

(3) Σῶμα] Σῶμα *idem Aelian.* *J. F. R.*

(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτος restituit idem ex C. *J. F. R.*

(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. Ἑαυτὸν *Ael.* *J. F. R.*

(6) Ἀνωθεῖ] Suspicatur *L. Kusterus* de verb. med. p. m. 43. f. (al. 74.) potius ἀνωθῶντας scripsisse *Aelianum* (ex quo haec verba esse desumta supra dictum) sed falli *Kusterum*, & ἀνωθεῖν recte se habere ac promiscue ἀνωθεῖν & ἀνωθοῦσθαι usurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiss. F. L. *Abresch.* in Animadv. ad *Hesychii* quaedam loca. Vid. *Misc. Observ.* mens. Aug. 1736. p. 299. *J. F. R.*

(7) Καὶ δὶς] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem *M. du S.*

(8) Ὡς ἐπ'] Ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae *J. Cler.* ait: *Aelianus* habet ἔσχεν ἐπ' ὀργυιὰς ἑπτὰ, in Editionibus, sed in MS. est σαττικοῖλα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἐπὶ γυίας C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. *J. F. R.*

(9) Ἐξέπεσεν] Est apud *Aelian.* ἐκίνησεν. At nihil ab vulgato abit C. *M. du S.*

(10) Ἐσπευδεν] Sic ex C. restitutum, quum in editis legeretur ἐσπευδον. Sed & ex *Aeliano* poterat restitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *J. F. R.*

(11) Δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat ἐν ἐδύνατο, & *Solanus* ὁ μὲν inde fecerat, sine auctoris codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam satis sit. In *Aeliano* est ὁ μὲν ἀντάρ. ἐσπευδεν, ὁ μὲν ἐδίν. *J. F. R.*

sonam, referatur. Alibi enim & apud eumd. *Long.* αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἄρας τοῖς μητράσιν ἐπεκλάσασθε αὐτούς. *Agni matribus SE substernentes, subnixi, ad fugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἐγκύψασα ἑαυτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. seq. ubi rursum haec differentia occurrit. *J. F. R.*

1. Οὐδ'] (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελίχθω ὑμῖν ὅσα ἐπὶ λοιδορίας μόνον.) *A. V.*

Ibid. Μᾶμος μωμήσασθαι] Hunc locum imitatus est *Aristaen.* Epist. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Jos.* *Merceri.* *J. B.*

4. Κορυφαιόταλα] Conf. infra *Soloec.* c. 5. τὰ φίλων ὁ κορυφαιότατος & *Th. Mag.* *M. du S.*

Κορυφαιότ.] Prave judicat *Thomas Magister*, hanc vocem hic ridiculi caussa adhibitam esse a *Luciano.* Vide notam ad Σολ. c. 5. *M. du S.*

16. Ἀπὸ κακοσ.] Flor. ὦ. *J. B.*

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis est. *M. du S.*

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum ducem

[a] Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τῶν προσηκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ [b] Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς· οὐκ [d] ἐπῳχοιντό ἄν σοι τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo hic

a Ἀλλὰ ποῦ] Sic P. Ἀλλάποτε junctim *J. H. El. B2. S.* Ἀλλά που P. sed interrogandi sign. ego addidi. b Ἡρόδικος] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζης male Edd. & M. c Οὐκ] Deest in M. & omnibus Edd. Adest in sola *J.* Et sic emendarant *Marc.* & *Vorst.* d Ὑποχοιντο] Ὑπόχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἴκκος ὁ Ἰρόδικος ὁ Θέων] Γυμναστὴς ἀθλιώνυμοι ἕτοι M. Γυμναστὴς ἀθλιώνυμος ἕτος. Ed. *Cler.*

cem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico *Aristophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόνωνος] *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud *Plin.* 7, 16. f. 16. *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas, qui in deliciis Juliae neptis Augusti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. *Aristoph.* Avium 1406. Add. *Casaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus est aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλά που legimus ἀλλὰ ποῦ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo esse ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro ὡς ἔπος, sine dubio ex Aeliano scribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiasten pro καὶ ὁ μὲ ἀποδράναι μὲ ἴσποδιν, extrito posteriori μὲ, emendatius legas, καὶ ὁ μὲ ἀποδράναι ἴσποδιν. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Fabri*, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud τοι, quod Cl. *Faber* inserit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorst.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Aristoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν] Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. *Th. M.*

Ἀλλὰ ποῦ] Sic recte scribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλά που. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Rectene hac voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse *Demosthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. sic scribit. τοῦτ' ἂν δεῖ προσεῖναι τοῖς δ' ἄλλοις ὑπάρχει. Usurpat tamen noster iterum 55. B. C. Vide tamen ὑ. εἰκῇ c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo usurpat noster. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junt. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus.* Quare? an igitur suspicatus est legendum προσιόντων, non credo. Vid. Nostrum infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. R.*

22. Ἴκκος] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male scribitur ἴκχος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. *J. B.*

Ἡρόδικος] Ex A. P. & Schol. hanc scripturam restituimus, loco vulgatae Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam (apud *Plat.* Πολ. III. 440. C. D. Ed. *Bas.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizem nusquam. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Bas.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctissimus. Conf. *Suidam.* *M. du S.*

Ἡρόδικος] Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὤν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μιξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπείπασε πρῶτον μὲ ἐμάλιστα ἑαυτόν, ἔπειτ' ἄλλους ὑστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themistius Or. 23. p. 290. *A. Harduin.* Ἴκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτριβοῦντα. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκου abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὴ τὸ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκλημένος, ὡς λόγος, ἔστι τινὸς πανοῦργος γυναικὸς ἡψαῖο, ἐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τοῦ ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Eustath.* ad *Diog. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου ψιτταλείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἴκκῳ δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπειρίτως δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit,

hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio Theagene, aut Polyda-

25 δίκαιον φιλαλθοῦντες, εἰ δὴ ἔτος ὑπὲρ ἡ μήτρυιᾶς ἐραθεὶς, καὶ ε διὰ ταῦτα καλεσκληκὼς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῦ Σελεύκυ Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνει Ὀλυμπιονίκην, ἢ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδά-

e Διὰ ταῦτα] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M.

it, cur ab *Aldina* editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑποχοιλὸ, quo facto tenebris omnia sunt oblita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nili quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas supereſt, quam ita minuebat ὁ πάνυ *Graevius*, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia καλλισκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* describit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τρόπον ἀπαλλαγῆς τῦ βίου ζητοῦντος, καὶ φθαλύειν ἀτρέμα καὶ διαπεσίας ἀμελείᾳ, καὶ τροφῆς ἀποχῇ talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. seq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *J. M. G.*

24. Ὑποχοιλὸ ἂν σοι τοῦτο Περδίκκαν] Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. *Th. M.*

Οὐχ ὑποχ.] Sic Ed. *J.* optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est *Martilius*, & post eum *Vorstius*. *M. du S.*

Ibid. Περδίκκαν] Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἱππ. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit ea tenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae soror. V. *Thucyd.* II. 101. sub finem. Sed soror haec, neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. *M. du S.*

25. Εἰ δὴ ἔτος] Εἰ δὴ ἔτός ἐστιν ὁ τῆ μητρυιᾶς ἐραθεὶς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a *Magistro* adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, hic enim vertendum εἰ δὴ ἔτος ut apud Latinos quoque, *visum si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius verba sunt: ἀλλά μου τὸ τῆ τέχνης, καὶ τὸ τῆ συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ εἰς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' εἰς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν. *Verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppeditent ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec sibi velint, *ut non suppeditent ea, quae adsunt.* Melius vertas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa quae insunt, sed ut iis recte quis utatur.* hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere: sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. *J. G. G.*

27. Ἀντίοχ ὁ τῦ Σελεύκου Στρ. οὐκ.] Iterum infra Ἱππ. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M. du S.*

29. Θεαγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Gul. Loyd* (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Paus.* Eliac. II. 188. 18. &c. παγκρατίῳ vicisse traditur. Ter olympicam coronam reportasse narrat *Dion. Chrys.* 230. A. *Suidas* tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia quae de *Titormo* a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *Asr.* & *Paus.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Paus.* l. c. Vide nostrum *Herod.* fin. Εὐκ. c. 19. & Ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

Θεαγένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemsth.* in marg. adeundum *Wasse* ad *Thucyd.* p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Wasse* Θεαγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pausan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui tan-

δάμαλι τῷ Σκόλυσαλῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν [a] ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παρέξεται μείονα ἀποφαίνειν μὴ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῖν τὸ ὀπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ πράγματι [b] ἐφευρηκέναι. οὐ γὰρ ὁντινοῦν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἅριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθάς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν.

[d] Καίτοι οὐ γὰν ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος βᾶστά τε ἂν μάθοι, καὶ αὐτὸς μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὑτῷ.

omante Scotussaeo comparari possit : verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros historicum : sed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, ostensuros vias quasdam rectas : siquidem tales videantur eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad scopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quae ignorat : alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia. Jam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Verum si quis illi ostendat ; facileque

[a] Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπόθεσιν *S.* male. [b] Ἐφευρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. [c] Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. solus. [d] Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεογένης. Θεαγένης athleta apud *Pausan.* VI. 6. 11. & 15. *Plutarch.* Πολιτικοῖς παραγγέλμ. *Lucian.* de Conscrib. Hist. p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) & *Deer. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* &c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excerpsi. *J. F. R.*

33. Ἀπέστω] *Aristen.* loc. cit. *J. B.*

41. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τελέσειεν ἂ χρὴ, καὶ πρὸς τὸ σκοπὸν ἱκοῖτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Καὶ τοι οὐ γὰρ] Ἀνακολουθία est in his verbis, si interpretere, ut editores interpretati sunt : Καί τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν σωστὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν ἢ ηὔλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος βᾶστά τε ἂν μάθοι, καὶ αὐτὸς μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὑτῷ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere : quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset : sed docente aliquo facillime disceret, & recte per se ipsum administraret.* Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? εἰπεῖ hic est *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus : *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet : monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba : καὶ γνώμῃ στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes, sicut & mox pag. seq. καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ παρελαύνειν, male vertunt : *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum sit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, seu *circumvenire* sc. hostilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοίνυν ἐμοῦ τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδιδόσθω, συνιέναι τι, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῶς ἀλλ' ὀξὺ διδυκῶς] Παραδιδόσθω δὲ συνιέναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννῶς ἃ. ὁ. δ. *Th. M.*

52. Συνιέναι] Antea legebatur συνιέναι, minus apte, cum

que discat, & bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο [e] ἐφ' ἑαυτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις [f] ὁ μαθητὴς ὧν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἷός [g] τε πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονὼς πολὺ, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ὁπόσα, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἵππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ παρελαύνειν· καὶ ὅλως, εἴ τι καλοκαγαθίας τις, μὴ οἷός τε εὐθὺς μόνον τοῖς [h] ἀπαγγέλλουσι.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

[e] Ἐφ' αὑτοῦ] Αὐτοῦ *J.* Sed nostram lectionem habent *Fl. B2. H. P. Ald.* & M. [f] Ὁ μαθ.] Ἔστω ὁ μαθ. M. male. [g] Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἴσχειν. Sed ἴσχειν etiam Cod. W. [h] Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. B2. P. H.* & M. Ἀπαγγείλουσι *J.*

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. *M. du S.*

Συνιέναι] Obsecundavi *Solano*, συνιέναι edens, pro vulgato συνιῶναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνιῶναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνιῶναι idem esse quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oriri. *Herodian.* tamen L. II. 9. 15. ὅτω ἐ τὰς ἀλγεινὰς παχῶ, καὶ μὴ ῥαδίως συνιῶναι δυνάμενοι. *Ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* & recentiores habeant συνιέναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expresserint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίας στρατηγικὰς ἔχειν. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in textum Salmuriensis editor *Benedictus*, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eaedem militares & imperatoriae artes essent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἴσχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷός ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἴσχειν dicas: quid enim est: *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικὰς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἴσχειν an ἴσχειν. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κέρως — μετώπου] Conf. supra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. *J.* ἀ—γείλουσι. *M. du S.*

δένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδείς· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὃν μισῶ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκαμμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου [a] ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἂν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσῃ ὅτι τὴν Κλείτου σφαγήν, [b] ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένην, ἀσαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, ἢ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ [c] μανικὸς ἄνθρωπος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἂν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, ἢ τὸν Δημοσθένους

que quidquam ſperet : alioqui malis judicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Amphipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque eſſe hominem: neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mor-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* b Ὠμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. c Μανικὸς] Μανλικὸς M. ſolus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκαμμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διέθετο τοῖς Μακεδόσι, τὸν δὲ πολιορκίας ταύτης συμβᾶντα Φιλίππου εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι ἀφαιρεθῆναι τὴν ὄρασιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. πρὸς δὲ Θουκυδίδην δὲ οὐ τυγὸν ἀντιγράφουσι Μεθώνη Φίρῃ ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ὃν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. *in regione Magneſia Methone oppidum ſitum eſt, quod cum oſſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca ex verbis expreſſis *Strabonis* lib. 9. ἔξης δὲ καὶ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καθαλέγονται, ἡ μὲν ὑπὸ Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait *Harpocration* Μεθώνη Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λόγοις ἐν τῇ εἰς Θράκην, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναίους δὲ τοὺς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηώρησε Ἀστὴρ τοξότης ὀνόματι βαλὼν αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam fortæ erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθίων ἑλὼν βασιλόμαχος ἀποφήσας, ἢ διαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ λαβεῖν πέραν, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille, ſive Caliſthenes dixit, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud *Juſtinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & cum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic *Long.* Paſt. III. p. m. 105. λύπῃ αἰγῶν, ἢ λύπῃ ἄνων & IV. 112. ὑπὶ ἱκασίων. Sed hæc jam nimis egimus alibi, & ſæpe poſtea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. ſupra c. 28. Et videbis cur *Solanus* notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans hæc ſit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturæ rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. f. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigonum regis imaginem altero lumine orbum, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturæ potius deeſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam *Quinctilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιάσειεν] Τὸ ἀνιάσειεν gloſſ. videtur. τὸ μετὰ τὸ

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅτῳ δίκαιόν ἐστιν) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἢν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καλαναυμαχῶσι, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ [d] μὴ εὔξασθαι δέον μή τι [e] παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τἀναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἐνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὴν Θουκυδίδην ἀναιρέψαι μόνῳ τὸ ἐν ταῖς Ἐπι-

πο-

[d] *Μὴ*] Aberat ab M. Sed ſuprascriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. F. H. P.* [e] *Παρέλιπεν*] Παρέλειπεν W.

λίτου λόγῳ κοινῷ repetendum. i. e. *μάτην μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος.* *F. G.*

75. *Εἰ σωφρὼν ἀναγράφοιτο*] Ἡ σωφρονῆ ſcil. *F. G.*

78. *Καὶ κατέχειν τὸ βῆμα*] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. *φθονῶν αὐτῷ συνδιαμονῆναι ἐν κατέχοντι τὸ συμπόσιον.* Ex loquutione ſibi prorſus reſpondent. *F. G.*

80. *Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις ἦν Ἀθηναίων, ὧν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἰσχὺς, καὶ τὸν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὸν Νικίου τελευτὴν*] Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. ſed vide *Plutarchum* in Nicia. *F. G. G.*

81. *Καὶ τὸν Δημοσθένους λῆψιν*] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. *M. du S.*

82. *Νικίου τελευτὴν*] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter, teſte *Plutarcho* p. 541. Die menſis Carnei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*, & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſeverat XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi haec in parte anteponendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. *F. F. R.*

90. *Ἐκεῖνος ὁ διώκων*] Vid. *Demoſth.* Ol. III. *M. du S.*

91. *Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν*] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. *Th. M.*

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. *ἀλλ' οὐχ ἱδίᾳ ταῦτα ἐκεῖνῳ τῷδ' ὁ λέγων ἀδικεῖ· πλὴν εἰ δέον εὔξασθαι ὑφῆλεύσει*, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil.* I. (124. B.) *Chryſ.* Ἀντ. 343. f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, πφείσῃ ἐ ἀγωνιεῖσθαι ἀμείνω τούτων ποιῶν. In M. *μάτην* ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. *M. du S.*

Ibid. Μάτην παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem *μάτην*, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet *μάτην* quod alias in eadem conſtructione valeret *τῶν*. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. *F. M. G.*

99. *Τὸν Θουκυδίδην*] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de *Dulcino* VII. 73. *M. du S.*

1. *Ἐπιπολαῖς*] *V. Thucyd.* l. c. *M. du S.*

πολαῖς τὸ βατείχισμα, καὶ ἀδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸ κατάρατον [a] Γύλιππον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους πλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τὰ [b] πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψειε.

Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτοῦ ὤν, ἢ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [f] αὐτὰ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς, πολιτεύσασθαι δὲ τὸν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλιππον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους πλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τὰ πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψειε.

positam, & Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis intercludit: & tandem Syracusanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praestare*, ut Siciliam atque Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, & torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucy-

a Γύλιππον] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. b Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* c Ἂν] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. Cod. & Edd. *F. H. P.* d Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *AIW.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. e Νισαίων] Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. F. H. P.* f Αὐτὰ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forsan Χιτῶνα Περσικόν. *M. du S.*

7. *Πρώτων*] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causſam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo esse familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic *Lucianus* tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic. ib.* p. 297. Ed. *Baſ.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Paſt.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non semel alibi. *F. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De spe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro septimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε & Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τε Ἑλλάδος, τῷ ἐκεῖ προσγενομένῳ πάσης τῷ εἰκότι ἄρξεσθαι, ἢ κακώσεσθαί γε Συρακουσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. *F. M. G.*

14. Ἀρταξέρξου] Testantur Hebraei scriptores nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Ctesiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Ctesiae* periisse notum est. Supersunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν π.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Ctesiam hic tangi credibile est. De *Candye* non diademate, sed toga, *Spanhem.* de usu & praest. num. Diss. 8. p. 457. *Torque* non usos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat *Casaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. seq.

Κάνδυ δ' ὃ πάστησι πέλει παναπέρκος ἵππος. κ. τ. λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lipſ.* Themistius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus. *F. M. G.*

16. Ἵππον τῶν Νισαίων] Nisaea regio est Partyenes haud

cydides ; ſed licet privatim quosdam oderit , multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam , & veritatem pluris faciet, quam inimicitias : &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati, ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum , norma una, & menſura exacta haec eſt , reſpicere non ad eos , qui nunc audiunt , ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet , adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis , quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τ' ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τ ἔχθρας· καὶ φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἐν ᾧ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τ δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, σκοπὸς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παρὸν τίς τις θεραπεύοι, τ τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ἃς πάλαι ἡ ἱστορία ι ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, καὶ μεῖον ἢ κωμωτικὴν ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνη-

g Πεμπτεται] Πεμπτεται W. male. h Ἔχθρας] Τίχνης *Fl.* Vulgatam ſervant *Ald. J. H. P.* & Codd. M. P. i Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. k Εἴ τις] Εἴ τι *S.* ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. J. H.* &c. cum W. recte εἴ τις. l Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus , ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit , quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſzi equi meminit. *G.C.*

Ἵππον τ Νισαίων] De quibus dico alibi. *J.B.*

Ibid. Νισαίων] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus , nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe , niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant , neſcio ; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M. du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ ..] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M. du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. χάριτι καὶ εὐφημίᾳ δύο. *M. du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ὃν γὰρ ἂν ἔφην, τοῦτο ἴδιον τ ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc , ut dixi , hiſtoriae eſt proprium ; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus* , *immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe converterat.* *J. J.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma* , & *menſura certa.* non ut interpretes, *una ulna.* *J.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem , qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat , cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia , quae etiam hic ſufficere poſſunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *J.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *J.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic δ. εἰκ. c. 22. *M. du S.*

33. Κομμωτικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura , quam praeferunt M. & Ed. *J.* Reliquae praeter *S.* & *A.* κωμωδικὴν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲν ἐν ἰατρικῇ . . . ἡ ὑποποιητικὴ κολακεία ὑπεισῆλθεν, τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τ αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, πανοῦργός τις & ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι & λειότητι & ἐσθῆσι ἀπατῶσα ὥστε ποιεῖν ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ ὑπὸ γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

μνημονεύσειν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίων, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανών, [c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε [d] ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινέσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἴονται γὰρ ἐμικρῷ τινι τῶν δελεάτι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστον τῶν παρ' ἡμῖν εὐνοιαν. Ὁμήρῳ γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ παρὶ ζῶντος ἔγραφεν. ἐὰν γὰρ εὑρίσκωσιν ἕτινος ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, πλὴν σκάφην δὲ, σκάφην [f] ὀνομάζων, ἐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onesicrite, vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi causſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quisque benivolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola B2. recte. Ὅς male reliquae. In M. ὡς ſupraſcriptum eſt. b Ὀνησίκριτε] Θουσίκριλις P. miſere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. c Ὡς] Ὅπως W. d Ἀναγινώσκουσιν] Ἀναγνωσκουσιν M. Nil mutant *J. Fl. H. P.* e Ἐπάγονται] Sic dedi ex *J.* licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. f Ὀνομάζων] Ex *Jenſ.* emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B2.* In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὡς poſtea. *M. du S.*

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκρατες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in *Macr.* c. 14. & in *Per.* c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio.* Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. P. nomen illius viri in Θουσίκριτος, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. *M. du S.*

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχιψευστήν noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas ὑπερδοξολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. *J. M. G.*

38. Ἀναγινώσκ.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. *M. du S.*

48. Τοιοῦτος] Notae ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1, *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. *J. B.*

Ibid. Συγγραφεὺς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παῤῥησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. *G. C.*

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 593. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὔνους μήτε δύσνους, qui veriſſimus etiam hic eſt hujus vocis ſenſus, uti & in Ἑρμ. c. 64. Ἀδεκάστου ἀκριβοῦς & ἀδεκάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed.* exprimunt. *M. du S.*

50. Κωμικός] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam Z. Τρ. c. 32. *M. du S.*

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *J. B.*

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe me

quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine caussa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *potius in perpetuum* scribere se ait, *quam commissionem quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere*: subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat,

Φιλόμυθος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἐπὶ τοσοῦτον μὴ θατέρῳ τι ἐπονείμας πλεῖον τοῦ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, καὶ τί τῶνδε, ἢ τῶνδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί ἔπραξε λέγων.

Ὁ δ' ἐν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία. [g] κτῆμά τε γὰρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, [h] ἢ ἐπὶ τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὁ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑποθοι-

[g] Κτῆμά τι] Ex *Thucyd.* Κτῆματα Edd. Luciani. [h] Ἢ ἐπὶ] Εἰ ἐπὶ male *Fl.* ἢ ἐπὶ cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφῳ] Male interpres *σκάφην ligonem* interpretatur. Id est, *sinum*, *situlam*. Hesychius: *σκάφαι ὑποκλίσια*: id est *τρόκλια*. *AE. M.* Idem prorsus invenio in notis *Gujoti*. quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὁμοιάζων] Legendum meo judicio, *τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην ὁμοιάζων, ὦ μίσει, ὦδὶ φιλίᾳ νέμων, ὦδὶ φιλόμυθος*, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens*, &c. Vulgo *ὁμοίως*. *J. J.*

Ὁμοιάσων] Frustra sollicitat Cl. *Jensius* hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea quam substituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus *προσλαλίας*, c. 1. sub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τε] Verba *Thucyd.* sic habent; *κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. Habes quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum quo semel oculos aureusve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo *κτῆμά τι* pro *κτήματα* quod tamen omnes insidebat. Vid. *Thucyd.* I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τε — καὶ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. *Bos* in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. *Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται*, Elegans est antithesis vocabulorum, ut *ἐς ἀεὶ*, & *ἐς τὸ παραχρῆμα*, *in perpetuum & in praesens*; sic *κτῆμα* & *ἀγώνισμα*. *Κτῆμα* est res ipsa quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. recte Schol. *ἀλήθειαν* interpretatur. *ἀγώνισμα* vero certamen judicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. *τὸ γλυκὺν λόγον, διάλυμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν.* Sic *ἀγώνισμα ποιεῖν fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit *τὸ ἀγώνισμα* per *τὸ μυθῶδες*, & *κτήματα* per *τὴν ἀλήθειαν*. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens — *καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρᾶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε . . . . ὦδὶ κολακευτικὸν, ὦδὶ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθειαν ἐπὶ πᾶσι.* Appolite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joseph.* L. I. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit κτῆμα, non ἀγώνισμα. Citat idem* Plinius L. V. Epist. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum *ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν*, vel ut est apud Thucydidem, *ἐς τὸ παραχρῆμα*, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis *ἀγώνισμα* hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult *κτῆμα ἐς ἀεὶ*, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem *Thucyd.* & *Tacit.* An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. *M. du S.*

70. Ἴσος

θοῖλο ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καλαλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν αὐτοῖς.

constituat historiae: *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.*

Καὶ τὸ μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὸ δὲ φωνὴν, καὶ τὸ δὲ ἁρμονίας ἰσχὺν, τὸ μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην δὲ ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον, δεχέσθω δὲ γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενον. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἵα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus & *inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως σκοπὸς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius *seu dictioni*, sco-

a Ποσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλισι male Edd. item M. & P. *b* Ῥητορίας] Ῥητορίας W. *c* Συγγραφίως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφίος male *S.*

77. Κάρχαρον] Τραχεῖαν. *G.*

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praepositionem solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ἀπίβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. *Long. Past.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Nolter, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra *Hermot.* c. 79. f. εἰς ὕλμον ὕδωρ ἐχούσας. ad quem l. alia similia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχρῆσθαι τοῖς αὐτοῖς πόλισι] Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere.* Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλλω ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐρμηνείαν. interpres: *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte: *tortuosam argumentationibus.* in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένον, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτῳ τε ἀλγούσας ὀργῇ τεθηγμένον. *mera animi ira incitatum.* Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt: *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, per quam absurde. Cum sit: *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *& sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς αὐτοῖς πόλισι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* αὐτοῖς ποσί. *J. B.*

Τοῖς αὐτοῖς ποσί] Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς αὐτοῖς πόλισι, legere τοῖς αὐτοῖς ποσί, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mss. *Golm.* & L. ut Νιγρ. c. 4. & Z. τρ. c. 31. & 43. In reliquis πόλισι. *M. du S.*

75. Τὴν δὲ φωνὴν] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sano sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes; in

scopus unus primus, dilucide explicare, & clarissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu nominibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sumtis*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis similem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, quatenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

τ@, σαφῶς δηλῶσαι, ϗ [d]φανώταλα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀποῤῥήτοις, ϗ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοις ἀγοραίοις τούτοις ϗ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὴν τὸς πολλὸς [e]συνιέναι, τὸς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. ϗ μὴν ϗ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, ϗ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα [f]ἔχουσιν· ἐπεὶ τοις καλῶς μεμιγμένοις τῆς ζωμῆς ἐοικότας ἀποφαίνει τὸς λόγους.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, ϗ προσαπτέσθω τι ϗ ποιητικῆς, πλὴν ὅσον μεγαλήγορ@, ϗ δυρμώδη ϗ ἐκείνη, ϗ μάλιστ' ἰόπόταν ἐξεταζέσι, ϗ μάχαις, ϗ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικῆ τιν@ ἀνέμου ἐπυριάσοντ@ τὰ ἀκάτια, ϗ συνδιοίσοντ@ ὑψηλὴν, ϗ ἐπ' [g]ἄκρων τ' κυμάτων τ' ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅπῃ

[d] Φανότατα] Ex W. dedi. Φανότατα Edd. [e] Συνιέναι] Sic Cod. P. & Edd. *J. P. H.* Συνιῦναι W. & *Fl.* [f] Ἐπυριάσοντος] Ἐπυριάσωντος male W.

89. Μήτε ἀποῤῥήτοις] Scripsit Caesar tanquam scopulum vitandum esse inauditum atque insolens verbum. Hinc sunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut silvae foliis*. &c. *G.*

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tractandis quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum solvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μιθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Διπ. c. 33. Πινθ. c. 4. *M. du S.*

77. Κάρχαρον] Vid supra Μιθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & saepe alibi. *M. du S.*

82. Λέξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in judiciis viri qui in republica versantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit. Hermogenes* tribuit Demostheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περι ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, εἴ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τ πολιτικὸν ἡηρῶικὸς, τὸ μὲ, ὡς ἁπλ πάντων ἦκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miscens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo cap. 10. & sequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ & λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον ϗ παναγυρικὸν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ misceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανώτατα] W. at reliqui φανότ.— *M. du S.*

95. Ἐπεὶ τοῖς] Docet figuris non molestis orationem ornandum, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένους τ ζωμῦν ἐοικότας ἀποφαίνει τους λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet*, quam longe a Graecis abit. Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis simile reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἰδώσματα non ἰδίσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem juri bene condito*, aut *suos libros*. *J. G. G.*

Ἐπεὶ τοῖς κατηρτ.] Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τ ἐπὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῷ κατηρτύσθαι simile verbum habent: *versalsen*. *J. M. G.*

Ibid. Κατηρτυμένους] *Arist.* Rhet. III. *Ald.* Ed. p. 552. 1. ᾧ τ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδίσμασι τοῖς ἰκιβίτοις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ οἷ ἀκατίῳ ἱστίον de velo intelligendum recte vidit *Baifius*. p. 121. *Verss.* *M. du S.*

ὅπῃ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὴ κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παραπηδῆσαι, καὶ καταπεσεῖν εἰς τὰ τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. μάλιστα τοίνυν πιστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος ἐστὶ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον δὴν ἐφ' ἵππου ὀχουμένην τότε τὴν γνώμην, τὴν ἑρμηνείαν πεζὴν συμπαραθεῖν, ἑπομένην τῇ ἐφιππίᾳ, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῆς ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, ὥστε ἄγαν ἀφισάντα, καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γάρ) ὥστε ῥυθμῷ πως παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

46. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res

a Κίνδυνος . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστον P. *Ald. Fl. H. Bz. S.* K—ον μ—ον *J.* & M. b Τότε] Sic *J.* aliae τότ', τε. c Πειστέον] Ποιστέον male W. d Λόγοις] Λόφοις prave M. e Ἀφισάντα] *Steph.* ἀφισῶντα.

9. Κίνδυνος — τότε μέγιστον] Ubi ostendit quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παραπηδῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὰ τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὰ τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. *Periculum nunc maximum est, ne mente moveatis, & corripiaris enthusiasmo poëtico.* Κόρυβας hic κορυβαντισμὸς, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις ἐν λόγοις πάθος ἐστὶ μικρὸν γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. ἱπποτυφία est *fastus ille poëticus*, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam, *Aristophanes* vocat ἱππόβαμονα ῥήματα, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα. *Verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. βοῶπις, quae grandes oculos habet. βούπαις *catulaster* in gloriis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. sic ἱππαλικτρύων est magnus gallus; ἱππογυάμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit. & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor.* *J. G. G.*

Κίνδυνος] Emendationem *Gravii* firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστον. M. & *J.* κίνδυνον — μέγιστον. *M. du S.*

11. Κορύβαντα] Κορυβαντιασμόν. *F. G.*

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

20. Οὔτε ἄγαν ἀφ.] Vid. *Cic.* orat. No. 57. p. Ed. *Gron.* 558. *M. du S.*

26. Συνταχτέον] Angl. συνακτέον. *J. B.*

Συνακτέον] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. *M. du S.*

32. Κἀνθαῦτα ἴδη τις ἐπιτηδειότης, καὶ συνθετικὴ τῶν πιθανοτέρων ἴσως] Vertunt: *Jam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς est ad *componendum ha-*

47. Res autem ipſas non temere conne-
ctere oportet, ſed cum labore & aerum-
nabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius
de iisdem judicio. Et maxime quidem,
quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet*;
ſin vero minus, fidem illis habeat, qui
narrant incorruptius, & quos conjiciat ali-
quis minime ad gratiam vel odii cauſſa
ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adji-
cere. Et hic jam ad conjecturam acutus
ſit, & qui argumentis elicere quid ſit pro-
babilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia aut plera-
que, primo quidem commentarium quod-
dam illorum contexat, & corpus faciat in-
forme adhuc, & artubus ſuis nondum
diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchri-
tudinem inducat, & dictionis colorem ad-
dat, & orationem rebus accommodet, &
compoſitioni ſtudeat.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi
ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, ἐχ ὡς ἔτυχε
[f] συναπτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαι-
πώρως πολλάκις περὶ τ αὐτῆς ἀνακρίνον-
τα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶν-
τα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαζοτέροις ἐξηγου-
μένοις προσέχοιτο, καὶ ὃς εἰκάσειεν ἄν τις,
ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν,
ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κατανοῶν ἤδη
καὶ ταχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τῶ πιθα-
νωτέρω ἔστω.

Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ
πλεῖστα, [g] πρῶτα μὲν [h] ὑπόμνημά τι
συνυφαινέτω αὐτῆς, καὶ σῶμα ποιείτω
ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ὑπόθεὶς
τ τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρω-
νύτω τῇ λέξει, [i] καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθ-
μιζέτω.

Καὶ [k] ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τῶ Ὁ-
μήρω Διΐ, ἄρτι [l] μὲν τ ἱππολῶν Θρη-
κῶν

f Συναπτέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συνταπτέον Edd. omnes male. *g* Πρῶτα] Πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. J. P. Hi & W. *h* Αὐτῶν] Αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶ Fl. J. H. P. & W. nam ſic ſcriptum fuit. *i* Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a Fl. *k* Ὅλως] Ὅλος J. *l* Μὲν τ] Τῶν μ S.

habilis? Imo συνθετικὸς τῷ πιθανωτέρω eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐκ ὡς ἔτυχε συναπτέον, *res ipſas non temere conſerendas*, *contexendas*. Nam συνάπτειν quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. *J.G.G.*

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. τοὺς ῥαψῳδοὺς δ τὰ πρῶτα. Sic ὅλα Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro ὅλον. Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Homſ.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ἅμα pro ἅμοια exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Olim ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſſ.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. ὅλα — πλησίον, ſic non ſemel in ſeqq. *Anacr.* Od. IV. 7. Τροχὸς ἅρματος γὰρ ὁ βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότερα pro πότερον rurſus *Long. Paſſ.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἡγήσασθε μὲ τ διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γονεῦσιν ἰμοῦσιν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὦκιστα millies ap. *Homer.* πρώτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. *J.F.R.*

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino χρηματιζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. *M. du S.*

42. Ἐοικέτω τότε τῷ τῶ Ὁμήρου Διΐ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νόσφιν ἰὼν ἱππτόλων Θρηίκων καθορώμενος αἶαν
Μοισῶν τ' ἀγχεμάχων τ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν.

J.G.G.

Ibid. Ὁμήρου Διΐ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

43. Τῶν ἱππτόλων Θρηκῶν γῶν] Mallem τὴν τ ἱππ. &c. ut recte *Svlan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem

χῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. καὶ ταῦτα γὰρ [a] καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν [b] τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίθασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρακελεύσαιτο, κἀκεῖνο [c] ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ὑπονοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, &, quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Perſarum: tum utrasque, ſi pugnent; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes exſcenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur: & perſequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

a Καὶ] Abeſt ab *S.* b Τὰ] Abeſt in W. c Ἀκουέτω] Ἠκήκουσω *Fl.* Ἀκηκούσω M. Ἀκηκοώδω P. Vulgatam noſtram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὴν τῶν ἱπποκόμων Θρῃκῶν, καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J.F.R.*

51. Εἰ μὴ βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίθασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J.G.G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* non longe ab initio, & in *Lyſand* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Bralidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. *J.M.G.*

58. Καὶ σωφρονείτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω] Codex vetuſtus melius: πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω. *in his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπιτάσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, *Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit,* hoc eſt ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto, ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: ἃ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲ λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πέπρακται δὲ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J.G.G.*

59. Ἐπέστω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπίσθω. *M. du S.*

62. Ἢν κατεπείγῃ] Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet,* ad illa transeat, debebat: ad *illa transeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & alios paſſim occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgeat,* mox dicit ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. ſeq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H.V.*

Ἢν κατεπείγῃ] *Si feſtinet,* verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgeat,* (ſive *urgueat,* ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi, quia ab ejus mente prope abeſt. *J.F.R.*

65. Ὁμοχρονείτω] Muſicorum eſt vocabulum, cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum eſt, aut breve aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu Εἰκ. c. 14. *M. du S.*

71. Τὸ κέντρον] Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κέντρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt, induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe, quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, & quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον [d] ἐπέχω, μὴ ἐς κόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· καὶ ἔχησας ἐνταῦθά πω ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν καλεπείγῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς [e] Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήμασι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῷ ἀπολείποιο.

51. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν ἀπαθείᾳ τὴν γνώμην, [f] ἀθόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ [g] τὸ κέντρον· καὶ οἵας ἂν δέξηται τὰς

[d] Ἐπέχω] Sic L. G. P. & marg. *A1W.* Ἐπίσχω. Edd. male. [e] Μηδίαν] Nihil hic variant M. *F. Fl. H.* Cum Cod. iſte alias Μηδίαν ſcribere ſoleat. Vid. c. 30. [f] Ἀθόλῳ] Ἀδόλῳ P. [g] Τὸ κέντρον] Ex W. & P. eſt. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *A1.*

habent. Ego ſi ſenſum Luciani non ſum aſſecutus; certe aliquid videar dixiſſe; illi nihil. *M. du S.*

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo ſpeculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in ſepulchro repertum, de quo ex *Jo. Smithi* i. e. *Smetii* epiſtola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipſisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagenſibus p. 118. conſtare poteſt. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia ſpecula incognita tum fuiſſe dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaeſt. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque. *J. M. G.*

Τὸ κέντρον] Etſi veterum ſpecula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere; nam quae hoc praeſtant ſpecula, ea tantum oportet eſſe plana ſuperficie, nihilque tum refert, ſintne rotunda, nec ne. In quibus autem ſpeculis centrum accuratum locum habet, ea ſunt ſuperficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, poſteriora majores, immo inverſas, ſi objectum ad certam diſtantiam admoveatur, quod hodie ſatis notum. Si igitur ejusmodi ſpecula cauſtica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios uſus fere ſunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amuſſim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *diſtortae*? Interim ſpecula cauſtica veteribus non fuiſſe ignota arbitror, etſi enim quae de Archimedis ſpeculis, quibus hoſtium naves in obſid. Syracuſ. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipſum tamen commentum ſatis vetuſtum prodit rem non incognitam fuiſſe. Quin & *Ariſtoph.* Neb. 764—8. de lapide ſplendido, ſive cryſtallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex ſole accendunt, diſerte mentionem injicit, dicens: Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ἑώρας, τὴν καλὴν, τὴν ὑαλοφανῆ, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταύτην λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ἁδὶ πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι. i. e. *hac ſumta procul ſtans, hoc modo, ad ſolem Delevero literas ſcripti.* i. e. liqueſcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic ſignificat. Aliud inſtrumentum aeneum, quo ignem ſacrum ad ſolem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lipſ.* Syntagm. de Veſtal. ſive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forſan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex ſolis radiis ignem accendere, non incognitum fuiſſe, etſi quoque is vocari queat ignis ſolaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen uſus vitri aut metalli cauſticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuiſſe ignorare microſcopia, perſpicilla ac teleſcopia, quorum inventionem Ampliſſ. *de la Rue*, in libr. inſcripto Geletterd Zeelandt / tribuit *Zachariae Janſſonio*, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perſpicilla dimetiendis turribus inveniſſe narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc poſterius de dioptris aſtrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuiſſe ars veterum, ac de novo inventa, quod certe ſtatuendum, ſi vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hiſt. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adſerit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *teleſcopia* vocamus, habuiſſe, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum ex-

τὰς μορφὰς τ῀ ἔργων, τοιαῦτα κ᾽ δεικνύτω αὐτὰ, ἀλλότροφον δὲ, ἢ ὠδύχρουν, ἢ ἑτερόχημον, μηδέν· ὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, κ᾽ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, κ᾽ εἰπεῖν [a] αὐτά· ὥστε, ὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ᾽ ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τ῀ ἱστορίαν συγγράφοντα, [b] Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐκεῖναι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τ῀ ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ᾽ ἡ μὲν ὑπῆρχε, κ᾽ προσπεβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων προσπορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τ῀ ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, κ᾽ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, ἐς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τ῀ ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι κ᾽ τὸ τῆς συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν ἀληθεῖ τὰ πεπραγμένα, κ᾽ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici:* ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino;* jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. b Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. c Οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽] Οὐ γὰρ οὐδ᾽ M. & *Fl.* d Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοὺς pejus L. e Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim Edd. f Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J. F. R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀρχ. c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τ῀ ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισίς, ἐστιν, ὡς ἔφην κατὰ τὰ αὐτὰ, κ᾽ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἡ γραφεῦσιν. & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M. du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit *Solanus*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J. F. R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J. M. G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* περὶ Φειδ. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M. du S.*

81. Ἢ τῳ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἢ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J. M. G.*

Ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae ὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐλεφαντίνη. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὴ τότε. *J. F. R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Urania. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M. du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*, ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae ſequuntur diluci-da reddet, exponendis ante cauſſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέσταλα ὑπόδειξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ [b] μὴ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῶν τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μάλα ποιήσεται τὴν ἀρχήν, [h] ὅταν μὴ πάνυ καλεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, [i] προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν [k] λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ προοιμιάζηται, οὐκ ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, καθάπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ μὲν εὐνοίας παρὲς, προσοχὴν [l] ἢ εὐμάθειαν [m] εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ διορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιού-

g Μετὰ] Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solan.* neſcio quare. *h* Ὅταν] Ὁπότ' ἂν W. L. & *Fl.* Vulgat. ſervant cett. Edd. *i* Προδιοικήσασθαι] Διοικήσασθαι *Fl.* ſola. *k* Λεκτέων] Λεκτῶν W. *l* Ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solan.* *m* Εὐπορίσει] Sic *J. H. P. Ald.* Εὐπορίσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὁπόταν] Ἔργα γὰρ τῶ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν ἀπεργάσασθαι· ὧν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὔνοια. τὸ μὲν γὰρ ῥήτορα ὠφελήσει ἡ εὔνοια, ἵν' εὐθέως δέξοιτο [οἱ ἀνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν ἐστίν. ἑκάτερον γὰρ ὁπότερον τοῦτο ὥσπερ ἢ ἡ προσοχὴ ὁ μάλιστα μεγαλοποιὸς δύσπλαι ῥήτορος, εἰδότες τὰ σμικρὰ μεγάλα δίζαι, καὶ ὥσπερεὶ δηλαδὴ τοὺς ἀκροατὰς ἐλεύθερον κατὰ δὲ δεύτερον λόγον ἢ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος ἐντρέχειαν γεννήσεται. ἐπ' ὠφελίαν μόνοις ἢ αὐτὴ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſectoque elephanto.* Conf. mox, ἔπριον τὸ ἐλέφαντα. Quod quidem ſatis notum; nam & ſic *Homer.* non ſemel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνιξ μιήνῃ. *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. Cl. *S. Clarcke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pauſan.* Attic. l. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσον μὲ ἐς ἔργα ἀνδρῶν χεῖρας, εἶναι οὐ πολλοῦ δέλεαρ πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὸ ἢ ληφθῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, ἐδὲ ἐωράκεσαν ἄγχου, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυδίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲ καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην ἐδαμοῦ ἐποίησεν. J. F. R.

84. Ἠλείων] V. Ἔνν. c. 6. M. du S.

87. Ἐπιθήσω] Fallitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. J. F. R.

89. Οἰκοδομήσασθαι] Flor. οἰκονομήσασθαι. J. B.

Οἰκονομ.] W. & Ed. *Fl.* melius quam ut in reliquis eſt, οἰκοδομήσασθαι. M. du S.

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οὕτως μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor ſe ea quae narrantur, audire putaverit.* Inepte: Reddenda ita ſunt verba: *Et quum auditor aliquis poſtea videre ſibi videantur ea quae narrabantur.* H. V.

1. Προοιμίῳ] Προοίμιον δὲ ἐστὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi claro explicet quaenam ſint dicenda.* J. G. G.

14. Ἡρα-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ πάθημάτα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum*; Thucydides autem, *magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum, & majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.*

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ὅπη τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς καλλιεχεσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπολύει γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῶν, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διαλελεχθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀναπεπλάσθαι τὰ ἄκρα.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes alterae alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, & extremis *suis* permistum.

56. Ce-

a Μέγα] Μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *J. Fl. H.* &c. *b* Αὐτῇ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male αὐτὴ. *c* Ἔφην] Ἔχειν male sola *A.* *d* Τρόπῳ] Τρόπον L. Vulgatae adstipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod. ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε & θωύμαστα τὰ μὲν Ἕλλησι τὰ δὲ βαρβάροισι ἀποδεχθέντα ἄκλεα γένηται.* *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra *Zeux.* c. 7. *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι & ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τὸ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐς αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐκ ἔστερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. *M. du S.*

29. Αὐτῇ] Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Πρόσχειν] Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε & ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κολαίνεσθαι. *leviter & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. πρόσχειν hic Luciano est, quod *Petronio* est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus.* sed *intextus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἴσχειν in *Amstel.* Ed. corrigendum esse monuerat Cl. *Le Croze*, idque vel ex versione, quae

56. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim siquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque apponas, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

Τάχος ὅτι πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἧττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἂν ἑστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἡ παρασκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ [e] λαγωοῖς, καὶ [f] ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδῃ [g] ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, [h] εἴ τι καὶκεῖνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque caussa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὁρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ πολλῷ ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τῆς χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸ ἰξὸν τὸ ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὸ τοιοῦτον ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πό-

[e] Λαγωοῖς] Λαγωοῖς cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. *J. Fl. H. P.* &c. [f] Ὑπογαστρίοις] Ὑπογαστρίων L. [g] Ἐνθήσεις] Ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett. [h] Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *J.* quoque legitur. [i] Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρόνως marg. *AIW.*

50. Λοπάσι] Λοπὰς τὸ βρῶμα ἢ ἡ σκευασμένη ἔμψυχον τῶν κρομμύου λεπὶς, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μίμησαι Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὄψις δὲ πᾶσα ἢ λοπάδιον ἢ χύτρα χαλκῆ γίγνεται. *V.*

* *Suidas* λέπυρον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τῆς λοπάδος, quod apud Siculos praesertim *patellam*; apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat. *J. Cler.*

quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ὅτι jam recte habuere. *J. F. R.*

41. Τάχος] Micyll. *brevitas.* Cl. *Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχεῖς ἐπαινοῦσι & ψόγοι, *breves* certe significat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. A. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione *Suet.* Tib. c. 70. Poëta & historicus (v. *Voss.* II. 1.) cujus liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo *Suidas* & *Voss.* de hist. Gr. I. 16. erat enim & poëta & historicus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χείλη τῆ Ταντάλῳ ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῆ λόγῳ χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειώδες ὄν, [c] ἢ ἔτι πόλεων χρῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸ [d] λοιμὸν διηγῆται, ἢ μακρὸς εἶναι δοκῆ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἶση γὰρ ὅτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντι ὅμως ὑπιλαμβάνεται [e] αὐτῆ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δὲ πότε καὶ λόγους ἐρῶντά τινα δέηση εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ καὶ ψόγοι, πάνυ πεφεισ-

putas, versibus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot aliis circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas cogita. sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, & vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omni-

a Χρῆμα] Sic marg. *A1. F.* & Mſ. Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. b Χρειώδες] Sic Edd. praeter *F.* quae Χρεῶδες. c Ἦ] Ἦν M. male. d Λοιμὸν] Μὸν tantum M. e Αὐτῆ] Deest in *Fl.*

mus, non putat intelligendum hic noſtrum Ex. *Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e ſorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere deſignari, cum nulla alia additur diſtinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Caſ.* ad *Athen.* 147. (Conſtat, doctiſſimum virum calumniandi anſam invidentibus praebuiſſe, quod multa quidem ſed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum eſſe malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inſcriptum coactus eſt edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen.* IX. 387. F. — Quando Iſter dicitur καλλιμάχειος συγγραφεὺς, ad vitium reſpici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc eſſe, credit Illuſtr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. *J. F. R.*

67. Πόσοις ἔπεσι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *J. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod nimius non ſit in deſcribendis παρέργοις μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῆ λόγῳ χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειώδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat tam politum ſcriptorem uſum fuiſſe in eadem περιοχῆ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obſidionis ſpeciem* inepte dici. Mſ. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειώδες. *aut rem ad obſidionem neceſſariam & utilem exponens.* De Soſtrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *J. G. G.*

73. Χῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῶμα pro χῆμα, quod recte exhibet Ed. *F.* *M. du S.*

74. Ἔτι πόλιων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etſi vulgatam exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆμα, alioquin ſexcenta & noſtri & optimorum quorumque ſcriptorum loca damnanda eſſent: ſed illud offendit, quod libros omnes obſedit, ἔτι πολίων χῆμα, inconcinnum profecto, ubi id quod conjunctum eſt, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire jam ad ipſa ſingularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν χῆμα legendum eſſe, ac ſine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec ſtudia, vel tam moroſi, quin nobis aſſentiantur. Deſcribit Ἐπιπολῶν χῆμα *Thucydides* VI, 96. tanquam

χα-

omnino moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio plerosque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

μένοι, καὶ θρεσκεμμύοι, ἢ ἀσυκοφάντητοι, ἢ μὴ ἀποδείξεων, ἢ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῦ δικαστηρίυ ἐκεινοί εἰ-
90σι. καὶ τ αὐτῳ Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, Φιλαπεχθημόνως καὶηγορῦντι τῶν πολείτων, ἢ διατριβὴν ποιυμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς καὶηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱτορεῖν τὰ πεπραγμένα.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

95 [f] Καὶ μὴν ἢ μῦθος εἴ τις [g] παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, ὑ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσυσι θεὶ αὐτῦ. [h] σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς ὑδέτερον ἐπιῤῥεπέ-
1ερος.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ μοι μέμνησο, (πολλάκις [i] τὸ αὐτὸ ἐρῶ) ἢ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν [k] ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντος αἰῶνος ἐποχασμῷ, πρὸς τὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαί-

f Καὶ μὴν ἢ] Ridicule *S.* Δὲ μὴν ἢ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus.* *g* Παρεμπέσοι] Παρατίσοι. W. Vulgatam tenent *F. Fl. H.* &c. *h* Σὺ] Sic *F.* & marg. *AIW.* Σοὶ M. & Edd. praeter *F.* omnes. *i* Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *F.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H. Bz. P. Ald.* &c. *k* Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσιν] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χαρίου λοκράμυου τι ὃ ὑπὲρ τ πόλεως εὐθὺς πειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *F. M. G.*

89. Ἔξω τῦ δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *F. M. G.*

90. Θεοπόμπῳ] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* III, p. 85. A. veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. *Μαθέτω*, inquit, ὦ δὲ Θεοπόμπου τῦ χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καὶαναλώσαντος εἰς τὸ περὶ τ ἱτορίας ἐξετασιν ἀκριβῆ. „ De impenſis Theo„ pompi, inquit, ad hunc locum *Caſaub.* non tacet „ *Dion. Halic.* in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen.* ipſe l. 6. δυσμε„νέσ1ατον appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia in„genuâ libertate vitia hominum Theopompus carpſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Ita„que βάσκανον & allorum virtutibus invidentem „ multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nomi„nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam „ dicuntur, ad Att. II." De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud animis frequentatum ἢ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἄμα ὃ αὐτῇ ἡρέμα ὑπεφθέγγετο. Idem p. 28. ἢ λαβοῦσα ὃ αὖθις ἐπεδάλλε τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. ἢ νὴ Δία, ἢ σὺ γραῦλοπίδα. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν ὃ σωθήκη. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *F. F. R.*

98. Σὺ] Sic Ed. *F.* In reliquis eſt σοὶ *M. du S.* Σὺ δ'] Legendum eſſe, non σὺ δ' ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ' ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. *F. M. G.*

2. Πολλάκις] Notabat *Solanus* noſter *Vorſtium* legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Junt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam nonnul-

ἀπαίτει τ μισθὸν ὁ γραφῆς, ὡς λέγηῃ ἡ σοῦ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας [a] μεστὸς, [b] οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ [c] δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀληθεια ὅπι πᾶσι. τοῦτ' εἰ [d] σωφρονοίη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, ὅτως ὀλιγοχρονίους ὄσας.

erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit.

Ὁρᾷς τ Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τ ὅπι τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιλο ἀπ' αὐτῆς τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅπι πολὺ τ θαλάττης, καὶ μὴ καλαφέροιντο εἰς τ [g] Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὥς φασιν, ὄσαν, καὶ [h] ἄφυκλον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἑρμαῖα. οἰκοδομήσας δὲ τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τοῦ λίθων τὸ [i] αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ὅπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ὅπικαλύψας, ἐπέγραψε τὸ-

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam

a Μισθὸς] Μιωθὸς male W. b Οὐδὲν] Deeſt in *S.* adeſt in *Fl. J. H.* &c. & W. c Δουλοπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A1W.* Δολοπρεπὲς male reliq. Edd. d Σωφρονοίη] Sic P. *P. Ald. J. H.* Σωφρονεῖ W. Σωφρονεῖ Ex. *Fl.* e Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. f Ἔργων] Ἔργον W. Vulgatam non movent *J. Fl. H.* &c. g Παραιτονίαν] Παραιτονίαν W. Nil mutant Edd. priſcae. h Ἄφυκλον] Ἄφυλον male Edd. & M. i Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud ᾗ ex W. potius reciperem. *J. F. R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *J.* & *Bz. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κν. ὁ κ. ἀρχιτ.] Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον] De hac turri vid. *Scholium* 55. ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o. 9. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non ſemel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκλον] Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Merc.* ſeu Θ. δ'. XVII. ἔπειλα δὲ σωτὴς ὃν ἀφύκτῳ ἰχθύϊ ἑαυτὸν, ἰκέτιδι. Sic in Μωμ. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Πανθ. etiam c. 2. &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in Ἑρμο. c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυκλον, non ut in omnibus, ἄφυλον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκλον, hic mendoſe cum caeteris ἄφυλον habet. *M. du S.*

Ἄφυκλον] Ἄφυκλον verum eſſe, vid. var. lect. ad *Ver. Hiſt.* I. c. 39. & ſupra, *Deor. Dial.* XVII. *J. F. R.*

22. Οἰκοδομήσας δ'ν] Illud δ'ν epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad *Zeux.* c. 1. *J. F. R.*

24. Αὐτοῦ] Etſi veteres Edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat, ſuum enim, non regis nomen intro ſcripſerat architectus. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit *Luc.* incertum: *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide ſi lubet, *Iſ. Voſſ.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No. 48. *M. du S.*

30. Θεοῖς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct. bene multi. Conſule *Spanh.* 415. Eandem inſcriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' αἰς τ νδι, καὶ τ νδι ϵ τ ἀεὶ] Ἀλλ' αἰς τ νδι, καὶ τ ἔπειλα. κ. τ. ἑ. *Th. M.*

41. Κεκόλιγκαι ὁ λίθος σὺν κραιπάλῃ.] Κεκύλιγκαι ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th. M.*

42. Πίθος] Sic omnino legendum cum M. & editio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio excideret literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τῆ τότε βασιλεύοντι, εἰδὼς ὅτι ἡ ἐγερσὶς, πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ συνεκπεσεῖσθαι μοι τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν [k] πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸ τότε χαμαὶ, οὐδὲ τὸ [l] αὐτῷ βίου τὸ ὀλίγον ἑώρα· ἀλλ' [m] εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἀεὶ, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκῃ ὁ πύργος, καὶ μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφειν σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὕτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν στάθμην ἔσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται [o] ὁ πίθος [p] ἐν Κρανείῳ.

[k] Πλωϊζ.] Ita recte *F. Fl. S.* & *Ald.* Πλωϊζ. prima correpta aliae & W. [l] Αὐτῷ] Αὐτῷ Edd. [m] Εἰς τὸν νῦν] Καὶ τὸ ἑπόμενα addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. [n] Ἑστήκῃ] Sic *F. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* [o] Ὁ πίθος] Sic recte M. *Fl.* Marg. *AIW. P. S. A.* Λίθος male *F. Ald. H. Bz.* & L. [p] Κρανείῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

tionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *M. du S.*

42. Κρανείῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi qui obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος εἰς κρανίον] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id. fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin; cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κράνιον. *F. F.*

Κρανείῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίου; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *F. F. R.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

Ὡσπερ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, ἃ τῆς εὐεξίας μόνον, ἃδὲ τῆς γυμνασίων φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τοῦ καιροῦ γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γὰρ τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτῶν ὑπολαμβάνεσθαι· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὰ ἐπείσακτον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαριέντος φιλὴν παρέξει τινὶ ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμου-

1 QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθινῶν διηγημάτων *Schol.* & *Coll.* Vulgatum tit. servant *Fl. Ald. J. P.* &c. *a* Ἀνεῖναι] Ἀνίέναι C. Nihil vulgatum mutat *Fl. J. H. P. b* Ἀνάπαυσις] *Alii.* ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. *c* Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων *Fl.* male. Vulgatam cett. Editionum firmat Cod. P. *d* Παρίξει] Ita bene *Ald. Fl. H. P.* Παρίξη *J.* male. *e* Ψυχαγ.] Ψυχαγ. *J.* male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

9. Ἀνεῖναι] Γραι. ἀνιέναι. *G.*

11. Ἀνάγνωσις] Γραι. ἡ ἀνάπαυσις. *G.*

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. *J. Cler.* (sic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse *Photius* censet, quam *Antonius Diogenes* de Thule Insula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 384. & seqq. Addit enim p. 389. καὶ ὁ τὰ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τὰ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τούτου. Sed cum putarit *Photius*, ut ex sequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. *M. du S.*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G. C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία est perfecta sanitas; sive, ut *Galenus* definit: ἡ ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. *Foesii* Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conservabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnast. *J. F. R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic supra Συγγρ. c. 14. Ὁρᾷς οὖν ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ. *M. du S.*

16. Τῶνδε τῶν] De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τὸ δὲ τῆς δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Past.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ. & p. 67. ἆρα μίμησαι τὸν πειθὸν τοῦδε, καὶ τὰς Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus ut Noster, idem *Longus* I. p. 3. ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paullo supra: ἐν ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *B2.* recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινὰς] Sic habere dixi *Fl.* & *B2.* ceteras

τι-

quale quid etiam de hiſce libellis ut ſentiant *lectores*, futurum exiſtimo. Neque enim ſola argumenti peregrinitas, neque quod in ipſo conſilio venuſtum eſt, ipſos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & veriſimili oratione protulimus, ſed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non ſine comica quadam hilaritate reſpectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & hiſtoricorum & philoſophorum, qui portentoſa multa & fabuloſa conſcripſerunt, quos nominatim ſcripſiſſem, niſi futurum eſſet, ut tibi ipſi inter legendum appareant.

3. Scripſit Cteſias Cteſiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi ſunt, quae neque vidit ipſe, neque alio dicente audivit. Scripſit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifeſtum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον ὑπιδείξεται, οἷόν τι χ περὶ τῆσδε τῆς συγγραμμάτων φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τ ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τ προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἕξει αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε χ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι χ τ ἑκάστων ἐσορωμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρὸς [f] τινὰς ἤνικται τ παλαιῶν ποιητῶν τε, χ συγγραφέων, χ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια χ μυθώδη συγγεγραφότας· ὃς χ ὀνόματι ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τ ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τ Ἰνδῶν χώρας, χ τ παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου [g] εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ χ Ἰαμβοῦλος περὶ τ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συν-

θεὶς

[f] Τινὰς] Sic *Fl. B2.* & L. Τινὰ cett. omnes. [g] Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. ſervant reliquae.

τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam ſcribunt πρός τινα & πρὸς τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis poſt praepoſitionem accentum encliticae reddo. Etſi Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula ſequente accentum praepoſitionis inverto, ſcribens πρός τι. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iſte *Cteſiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpſit, ex quibus, ſi ex aliis neſciremus, vanum ac mendacem *Cteſiam* fuiſſe ſatis demonſtratur, qui fabulas meras pro viſis & auditis tradat. Vid. *Plut.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου ἀληθεύοντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem ſequutus eſt Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum χ ἡμεῖς ἐθαυμάσθημεν, qua de re locus alius dicendi. *J. B.*

Ibid. Ἐπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono obſervanda ſint Hiſtorico, quo ſpecimen alicujus Hiſtoriae, haud dubie ſecundum leges a ſe latas conditae, ipſe exhibeat; hoc in libello ipſe narrat hiſtoriam. Veram quidem eam inſcribens, pro falſa & ficta tamen haberi cenſens. Ne autem ſine exemplo videatur narrare, quae nusquam ſcripta vel picta exſtent, Cteſiae & Jambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τ Ἰνδῶν χώρας, χ τ παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτ' αὐτὸς εἶδε, μήτ' ἄλλου ἐπόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ ὁ Ἰαμβοῦλος περὶ τ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲ ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Cteſias, Cteſiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen injucundo compoſito argumento.* Hic pro ἐπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta; id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque fando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. *J. F.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidiſſe, teſtis eſt *Tzetzes* Chil. VIII. h. 144. Quando ſcripſerit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄδωμ. vid. *Voſſ.* L. III. Adde his Megaſthenem *Plut.* 1728. C. *M. du S.*

35. Τὸ

θεὶς ἡ ὑποθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστορήντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος ἡ τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τῆ Ὁμήρῳ Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο.

Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τῷ ψεύσασθαι μοὶ, καὶ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς Φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῷ ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ [a] κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τοῦ ἐν τοῖς μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅπῃ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶν ἐν ᾧ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέ-

argumentum. Multi vero alii etiam eodem inſtituto ſcripſere velut ſuos quosdam errores, & peregrinationes, ubi beſtiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magiſter ejus ſcurrilitatis, Homericus ille Ulyſſes, enarrans Alcinoo, ventorum ſervitia, & coclites, crudivorosque, & ſilveſtres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & verſos *in animalia* medicamentis quibusdam ſocios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigioſe enarravit.

4. In hos igitur cum incidiſſem, omnes, mendaciorum cauſſa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim ſolenne hoc eſſe his etiam, qui philoſophiam promitterent: at illud miratus ſum, ſi putarunt, fieri poſſe ut lateat, ſe non vera ſcripſiſſe. Quare & ego, cum gloriolae quodam ſtudio impulſus ipſe quoque relinquere aliquid vellem poſteris, ne ſolus expers eſſem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu uſu venerit, ad mendacium converſus ſum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] *Vorſt.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

50. Ὁρῶν ἤδη] *Ταῦτα εἰς Πλάτωνα λάπτυνιται πολλαχοῦ μὲ & ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ πάτῳ τῆ πολιτείας, τὰ περὶ τῆ ἐν ᾅδου διηγόντα. V.*

* Ταῦτα] Τάχα erat editum; ſed ex C. correxit *M. du S.* mox μὲν inſerui ac δὲ, item πάτῳ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et *de Salt.* §. 2. ac ſexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. *Ariſtot.* Hiſt. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter ſe.* Et de *generat. animal.* III. 5. ἐκ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graeciſmum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Salluſt. Catil. 20. 3. exemplorum ſatis adducentem. Non monerem, niſi viderem plerosque hodie ſcribere minus probate, *idem eſt cum illo.* Etſi paullo alio ſenſu non barbarum pronuntio: *eadem vobiſcum agam*; nec ſatis credo adfirmanti Cortio, *Salluſtium* l. c. eumdem Graeciſmum adhibuiſſe, cum ſcribit: *ſimul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* ſimplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut ſenſus ſit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J. F. R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς] Ulyſſes in patriam rediturus, gravi exorta tempeſtate, primum in Ciconum littus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens, ſimili tempeſtate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus eſt, ubi Cyclopi oculum eruit praeuſto ſtipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos in utrem obtinuit. Poſtea ad Læſtrygonas, tum ad Circen pervenit, poſt haec in inſulam Syrenum delatus eſt. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacenſium portum adnatavit. *G. C.*

47. Ἰδ. τ. Φαίακας] *Vacuâ capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A. V.*

Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

60 γω, ὅτι ψεύδομαι, εἴτω δ' ἄν μοι δοκῶ ϗ τ ωρὶ τ ἄλλων καλῃγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν ωερὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε ωαρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ 65 ὅλως ὄντων, μηδὲ ᾗ τ ἀρχὴν γενέσϑ δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς ωιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γὰρ ωόλε ἀπὸ Ἡρακλείων ϛηλῶν, ϗ ἀφεὶς ἐς τ ἑσπέριον Ὠκεανὸν, ὁρίῳ 70 ἀνέμῳ τ ωλῶν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τ ἀποδημίας, ϗ ὑωόθεσις, ἡ τ διανοίας ωερεργία, ϗ ωραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, ϗ τὸ βούλεσϑ μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐϛὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ϗ τίνες οἱ ωέραν κάτοι- 75 κοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, ωάμωολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ ϗ ὕδως ἐνεθέμην, ωεντήκοντα δὲ τ ἡλικιωτῶν ωροσεωοιησάμην, τ αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἐχόντας· ἔτι δὲ ϗ ὅπλων ωολύ τι ωλῆθος ωαρε- 80 σκευασάμην, ϗ κυβερνήτην τ ἄριϛον μισθῷ μεγάλῳ ωείσας, ωαρέλαβον, ϗ τ ναῦν, (ὁ ἄκατος δὲ ἦν) ὡς ωρὸς μέγαν ϗ βίαιον ωλῶν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

ὁ Ἄκατος] Ἀκάτας *Fl.* Nil mut. *J. H. P.* & P.

Ibid Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit. G.C.

53. Κυνοδοξίας] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim κυνοδοξίας legitur. *M. du S.*

57. Ἐκπόθουν] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. *M. V. la Croze.*

Ἐκπόθουν] Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gatakerum* remittens. *J. F. R.*

62. Γράφω] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. *M. V. la Croze.*

64. Μὴ δὲ ὅλως ὄντων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔννεπε' ἐκεῖνα τὰ μή ϗ' ἐγένοντο ωάροιθεν
Μήϑ' ἅϗα μετόπισθεν.

M. du S.

65. Τὴν ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Ὠρίῳ] Non contemnenda *Aldina* lectio ὑρῷ, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox ὁρίῳ ἀνέμῳ, unde huc adsumtum videri potest. *J. M. G.*

Ὠρίῳ] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc ὑρῷ quod Cl. *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. ὑρῷ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. *J. F. R.*

82. Ἄκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Schefferus* e Strabone docebit volentes. *J. M. G.*

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, ὡς σφόδρα [b] βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι, ὅ, τε ἄνεμος [c] ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ πεῖσαι τὸν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ φερόμενοι [e] αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, [f] καθορῶμεν ὑπόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, ὑπὸ τραχεῖ προσπεσουμένην τῷ [g] κύματι· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης καταπαύετο. Προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ὅτι τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. Ἀναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς καταλιπεῖν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀνελθεῖν ὅπως κατασκοπήσωμεν τὴν ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης διὰ ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Aſt postridie ejus diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies jactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu circumsonantem. Etenim major tempestatis pars resederat. Appulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent.

7. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere

[a] Οὐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald. P.* Εὔρῳ P. & L. [b] Βιαίως] Βιαίῳ *J.* male. [c] Ἐπεδίδου] Sic rectè Edd. praeter *J.* quae *ἐπιγίνετο*. [d] Ἐπεγίγνετο] Ἐπεγίνετο Mſ. Gr. Ἐνεγίγνετο Edd. male. [e] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. [f] Καθορῶμεν] Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* [g] Κύματι] *Conſt. in Lex.* πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. [h] Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* [i] Ἀνελθεῖν] Ex Cod. *P.* Ἐπανελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς ἑαυτὸν ἐξ εὐπορίαν τινὰ ἐποιήσαντο εἴτε ἐγχωρήσαντων ἐνθύμια, εἴτε ἐξ παιδιᾶς τῶν ἐπιτυχία, πάνυ μακαρίαν αἱ παλαιαὶ κατεφήμισαν. ταυτὶ δὲ τὰνυντία (leg. τὰ νῦν τί) καλέσωμεν, Δουκιανὲ, πολλὰ ἐξ μακρᾶν ἐπερχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄπορος ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κατὰ πάνυ κακοδαιμονίαν. *G.*

83. Οὐρίῳ] P. L. εὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. *M. du S.*

86. Ἐπεδίδου] Vis verbi ex opposito *ἐνδιδόναι* magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra T. I. *Hermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπεγίγνετο] In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο. & *fluctus intumuit*, & *caligo orta est*. vulgo *ἐπεγίγνετο*. *J. G. G.*

Ἐπεγίνετο] Secuti sumus Mſ. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; sed supra pro *ἐπεδίδου*, *ἐπεγίνετο* habet. *M. du S.*

Ἐπεγίνετο] Tempus imperf. ex Edd. saltem servavi. *J. F. R.*

90. Αὐτοὺς] Facile obsequor *Solano*, qui spiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus solli-

citus, ubi necessitas exigit, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Conf. tamen supra a me dicta ad c. 33. *Quom. conscr. hist.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII. 16. ex I. Reg. XXVI. 11. ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonstrandum, καθ' ἑαυτὸν significare *per se*, *separatim*, *seorsum*, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum est. Adde T. I. Catapl. §. 9. verſ. 12. καὶ μνήμα ἑαυτῷ παρμύθιος ἀναστήσας, ἐπιχράψω· ubi ἑαυτῷ etiam

factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos,

χαλκῆ πεπωμένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἴχνη δύο πλησίον ὅτι πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, [l] προήειμεν. ὅπως δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷος ὁ Χίος ἐστίν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπεὶ οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ὅτι ἡ στήλη ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνήειν κατὰ τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν εὐδαιμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, κατὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέρρει σταγὼν οἴνου διαυγοῦς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* sola male. l Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Προῆμεν male *Fl.* m Παρήειμεν] Παρῆμεν *Fl.*

etiam pro ἑαυτῷ, licet *Salmasius* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. vers. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant ἑαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; quum ἑαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad *Herodoti sive Aëtionis* c. ult. p. 839. T. I. Lucian. *J. F. R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur αὐτῇ, *ibi*, nisi prorsus malis obliterari. *M. du S.*

2. Ἀνελθεῖν] Sic P. rectius quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. *M. du S.*

6. Χαλκοῦ] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hist.* c. 33. κεράμου πεπωμένην. Sic *Long. Past.* III. 109. Πήραν ἐλάφου. *Peram e pelle cervina. Theocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) vers. 206. βάκτρον ἐπηρέφιος κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graec. p. 322. Vere autem est ellipsis praepositi, λάϊνον, quam Noster alibi addit, ut in *Astro*, c. 53. κλίνη ἦν μεγάλη λίθου χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipsi τῦ σκ. Vid. *Jens.* Lect. Luc. p. 344. *J. F. R.*

15. Οἴνου ῥέοντι] Similia apud *Eustath.* in Amorib. *J. B.*

Οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae solita est hujus verbi constructio, ut Γυμν. c. 25. aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Ctesiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teste Photio, excerptore memorat. Neque solus *Ctesias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV. p. m. 489. A. *M. du S.*

Οἴνου ῥέοντι] Infra Γυμν. c. 25. ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrum aliosque, ut *Homer.* Odyss. E. 70. Κρῆναι — ῥέον ὕδατι λιαρῷ. quod notius quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo jungitur ῥέω, diceres vulgatam οἴνου ῥέοντι servandam fuisse; nam sic *Eurip.* Hecub. vers. 527. — ὦ χερῶν λαιῶν δίπας

Παγχρύσεον, ἅμμι χειρὶ πατὴρ Ἀχιλλῆος
Χοὰς θανόντι πατρὶ ——— Sed neque sic cohaereret cum sequentibus; quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J. F. R.*

20. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J. F. R.*

χροιὰν ᾗ τ γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἀποπνίξαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, ἀναμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τ οἰνοφαγίας.

vino, quantum ad colorem & gustum, similes. Nos enim captos eorum aliquot cum devorassemus, inebriati sumus: quin & resectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti sumus, ut aliis de aqua piscibus admistis temperaremus, quod in vinoso cibo nimium erat.

Τότε δὲ τ πολαμὸν περάσαντες, ᾗ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τερατῶδες· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τ γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τ λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τ Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρυμένην. ἀπὸ δὲ τ δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεσταὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ δὲ τ Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παραφορος ἦν. δρέπειν μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τ ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

8. Tum trajecto flumine, ubi vadosum est, prodigiosum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens est, truncus ipse viridis & crassus: superius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma clavículas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos salutabant & prensabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam

a Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *Bz.* notat *M. du S.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀποκάπτει ἀφὸ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους * ταῦτὰ μυθοποιήσαντος. *V.*

* Ταῦτὰ] Ita correxit idem ex eodem fonte, ταῦτα enim vulgatum erat, additque conferendum *Homer.* Od. I. 94.

40. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen describunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c. *J. G.*

58. Ὅσον ἐδίπτω] Sic *Herodian.* I. 13. 6. ἡμῖν δὲ (αἴτιον) ἐτόμῳον ὅσον ἐδίπτω. Confer, si lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον ὄπω *Bergl.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. R.*

63. Συμπλοκὴν καὶ] Haec desunt in Cod. Florent. *J. B.*

65. Οἰνοτάμους] Minus etiam quam in aliis adsequemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mollis & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *aquati simul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* est, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musa loqui: nos Musas colimus severiores.

dam ſociorum congreſſi illis, diſſolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Conluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permiſti ſunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi, jamjam fructum & ipſi laturi videbantur.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commiſtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus; mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum jam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia ſtadiorum ſuſtulit, nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eaque ſinuans, abſtulit.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, inſulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa luce illuſtratam. Delati ad illam atque appulſi exſcendimus, exploratoque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde

οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδένδρου συνεφύοντο γάρ, καὶ συνερρίζουν. ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον.

Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ὅτι ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τὴν τῶν ἑταίρων τ[11] [b] συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευτάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τῆς νήσου οἰνισάμενοι, καὶ αὐτῆ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνήχθημεν ὑπὸ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τὴν νήσον Φαινομένης, ἀφνω τυφὼς ὑπιγνόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, [c] οἷον ὑπὲρ σταδίους τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὀθόνην.

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην. προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ὑπισκοποῦντες δὲ τὴν χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεω-

[b] Συμπλοκὴν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [c] Οἷον] Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *J. H. P. Ald. Fl. Fr. S.*

70. Στιδ. τριχ.] Ἦσαν σταδίους τριακοσίους τρισχιλίους. G. (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπιφύεσθαι,

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere*; ſive, *cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim Lunae ab terra longe major eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten lunae diſtantiam

quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. † *M. du S.*)

ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt milliar. 25800. Si tot terrae diametro 860. tribueris, quot *Sturmius* in Scientia Coſmica p. 20. f. ponit. *J. F. R.*

res. Simili de cauſſa *Hippogypas*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: caeterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. *J. M. G.*

70. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. *J. B.* Οἷον] Non deſignat *Solam*, quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberaſſem, anne praeſtaret id recipi. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non οἷον numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo *Long. Paſt.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δέκα σταδίους, & L. 3. pr. σταδίων ὅσον ἑκατόν. *J. F. R.*

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πολαμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse conjecimus.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι προῤῥωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἱππόγυποι οὗτοί, εἰσὶν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπίπαν τριχέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῆς ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἴσην, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέταχται περιπέλομένοις τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς ἂν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀξιάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τέκνον Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἁρπασθείη πρότερον, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύοι τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαῤῥεῖν τε παρ-

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, *cum placuisset*, *cum decretum esset*, supra *Harmon.* c. 4. & hac Hist. c. 7. Et *Long. Past.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲ συνηκτισθέντα κρυπτοῦσι. Ubi *Mollius* similia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. *J. F. R.*

96. Νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἴσην] Vertunt *navis oneraria malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18. τὸν δ' ἵππον μέγεθος, ἴσον νεὼς μεγάλης Φορτίδος non omiserunt. *J. G.*

11. Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo majorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis injunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci* ergo, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venitis tanto superato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse jussit,*

99. Περιπεπομένοις] Conf. supra T. I. Ἐπωπ. c. 22. *M. du S.*

9. Ἐνδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arsit obscura Dea clara mundi nocte deserta,
Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* *G. C.*

16. Καλοφθείσῃ] *Long. Past.* IV. 130. (male est 138. in

juſſit, & periculum ſuſpicari nullum: praeſto quippe nobis futura, quibus opus eſſet, omnia.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicisſimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hoſtes eſſent, & quae diſſidiorum cauſſa?* ille *Phaëthon*, inquit, *Rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adverſus nos gerit. Coepit autem ex cauſſa tali, Collectis aliquando tenuiſſimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum ſtatui, deſertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media ſe via objiciens nobis in Hippomyrmecibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem ſuperati diſceſſimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodſi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis ſingulos, & armaturam reliquam. Caeterum craſtino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi ſic videtur.*

13. Ac tum quidem in convivio ipſius manſimus. Poſtridie ejus diei vero mane ſurgentes, in aciem proceſſimus, cum prope eſſe hoſtem ſignificarent ſpeculatores.

ἐκελεύσθη, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὧν δεόμεθα.

Ἢν δὲ χρὴ καλορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε· καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατ' [a] μέσον τὸν [b] ὑπαντήσας ὁδὸν τῶν Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ πόλου, γύπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τὸν βασιλικὸν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. ὅτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ ἀναστάντες, ἐταξάμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῶν στρα-

a Μέσον] Sic *F.* & *Fl.* Μέσων reliquae male. b Ὑπαντήσας] Ἀπαντήσας *Fl* ſola.

in Ed. *Moll.*) Καλορθώσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον. *Re praeclare geſta.* Et ſic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI. XI. p. 384. f. ἢ μοι καλορθώσας, *& niſi rem feliciter geſſeris.* *F. F. R.*

17. Ἥλιον κάλουν.] *Fuiſſe, Seneca* ait, *inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne ſoli quoque ſuos populos darent; inepte ſcilicet qui dubitaverit;* &c. *Lact.* III. 23. *M. du S.*

29. Μέσον] *Fl.* & *Junt.* non μέσον, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox ἀπαντήσας. *M. du S.*

30. Ὑπαντήσας] Sic rectum eſſe, vid. infra c. 21. Hujus προκαλιάς. *F. F. R.*

33. Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.] *Thom. Mag.* v. Βουλ. *M. du S.*

34. Παραγεῖλαι] *Aldina* lectio παρασκεῖλαι, licet verbum ſatis infrequens ſit, ſi fides Lexicis; tamen multo nobis ad ſeriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda ſcribendaque colonia*, quod eſt παρασκεῖλαι, ſermo ſit, ſed de *deducenda & firmanda, miſſo exercitu*, cui rei παρασκεῖλαι aptiſſimum eſſe, ſi minus aliorum inductione locorum probari poteſt, tamen ex uſu verbi ſimplicis, & ratione qua duplicatum eſt verbum, ſatis apparet. Idque in interpretatione noſtra ſecuti ſumus. *J. M. G.*

Παραγεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem παρασκεῖλαι. *J. F. R.*

49. Τὸ

στρατιᾶς, [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχαται, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πενταχισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψύλλων μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος τῶν ψύλλων, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μέν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελταῦταί εἰσιν· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἑπτακαίδεκα

Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae (*pulicisagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*). Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septua-

[a] Δέκα] i. *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα] Vertunt, *quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes.* Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati.* Poterant propius *post hos.* *J.G.*

51. Τετάχαται] Velut τετάχαται, pro τεταγμένοι εἰσί, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae.* Nec mireris augmentum abesse; neque credas ἐτετάχαλο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Past.* πέπαυτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: „*Longo* nostro, ait, familiare „istud augmentum negligere. Sic statim πεποίκιλτο „(i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κεκήρωτο. Notavit talia e„rudite *Casaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto„ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. „*Lucian.* Tim. κατεδεδίκασε. *Alt.* 14. πεπιστεύκασιν, „ἐσπεπαθήκει. *Marci* penult. ὑποδεδώκεισαν. I. *Joh.* „2. μεμετρήκεισαν. *Joh.* 11. διεδώκεισαν. &c. Ex *Heliod.* „& *Lucian.* Somn. idem mox adfert μεμηχάνητο, ac „sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „supereressent in auctorum libris, nisi ὀρθογράφοις librarii mutassent". Interdum tamen recte restituti augmentum, credo, ut supra non semel dixi. *J.F.R.*

73. Ἀπὸ

tuaginta millia, Hippogeranorumque (*equigruum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere, prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur.

χισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τερατώδη γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.

14. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis consutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτουσιν, ποιοῦσι θώρακας ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

15. Cum vero opportunum jam esset, aciem formabant ejusmodi: Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse Rex qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, ὧν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ὕτως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστον μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸ μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα.

b Ὡς ἴκαστοι] Ὡς ἑκάστοις ἐδόκει A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστον ἐδόκει marg. *Alw.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus seriis est otii. *J. F. R.*

82. Αὑτὸν] Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*; tamen non adeo opus est in αὑτὸν mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 301. λέγεται, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἐθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet.* Vides tam αὐτῷ quam ἑαυτοῦ per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. *Quom. Hist.* c. 33. & c. 6. hujus *Hist.* Adde *Euang. Luc.* VI. 40. ubi αὑτῷ & αὐτῷ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe quas contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J. F. R.*

84. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Basileen-*

ses Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior *Medium auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J. G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. *J. B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Ἀσφ. c. 7. ἢ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἐλάσκονται, *prout cuique libitum est, vel ut fors tulit.* Thucydides passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστον ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἓξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. *M. du S.*

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξηργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ὅπῃ τούτῳ παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάναχτος, τρίτος αὐτός.

inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Sereni regis*) filius, cum tertio collega.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· ζῷα δέ ὅτι μέγιστα, καὶ ὠκύπερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ ὅτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας· ὅπῃ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ ὅτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ [b] Ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ ὅτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς ὑπ' αὐτῶν οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι

95 16. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebatur que foe-

[a] Εὐδιαν. . .] *L.* Εὐδιαν. . . *M. du S.* At vulgat. serv. Edd. Edd. cett. [c] Καὶ] Male deest in *S.* & *A.* Adest in *P.* &c. [b] Ἀεροκόρακες] Sic P. A. & *J.* Ἀεροκόρδακες Edd. cett. [d] Δυσοσμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A IV.*

99. Καὶ δίπλεθρος ἦν] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ξ'. πήχεις * ξς'. *V.*

* In edito erant tantum ξ. i. e. sexaginta. Ego vero ξς'. dedi, i. e. 66. non solum quia *Exc. G.* teste *Solano*, ita habent, sed & πήχεις ξς'. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Basil.*) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξ', id tamen vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, adparet; ait enim *Suidas* πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δὲ *Solanus*, adscripseratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsan gratia interpolita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, *jam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim si quis alius codex praeciret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem Emendationis nostrae. *M. du S.*

94. Εὐδιάνα . . .] Mallem Εὐδιάναχτος, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *serenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ δίπλεθρος] Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & *Long. Past.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἴσχυ ὡς πολύστιχος. Ibid versus fin. χρυσοῦ μήλου φίλημα. *J. F. R.*

7. Ἀεροκόρδακες] Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. *J. B.*

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδακες. *M. du S.*

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόρακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, *corvus* sacrum Phoebo,

foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare juſſi Caulomycetes (*Cauliſungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat praelium.

17. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis, rudituque ab aſinis utrinque

τι ὀπτηνομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον καλοικοῦντες, πενταχιχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ὀπὶ βαλάνων πλεροῦντες μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ καὶ κείνων ὑστερίζειν τὸν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τῆς Γαλαξίης μετεπέμπτο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μή πού γε ὄφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, ὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διὸ δὴ φασὶν αὐτοῖς ὑστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπὶ παρασκευῇ.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀν-

e Ἀσπαράγων] Ἀσπαράγων male Edd. f Κείνων] Nihil mutant *J. Fl. H. Ald. P.* Κείνοι *Vorſt.*

21. Οἱ τὸν Σείριον καλοικοῦντες] Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, ἀφ' ᾧ τὸ λαὸ τῷ καύσωνι τὸν † ἐπίλοιπος ‡ αὐτῷ σεσωφρονεῖ τοὺς ἀνθρώπους. *V.*

† Ἐπίλοιπος] Ἐπιπολὺς C. prave.

‡ Αὐτῷ] Αὐτῶς editum erat, & ſic V. habet. Sed αὐτῷ recte C. & *Exc. G.*

34. Ἑκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, παραλογὸς· οὓς ὁ παρῆσαν ὄνοι, ὁ γὰρ § ἐπισημαίνω τοῦτο, ὡς σαλπιγκταῖς τοῖς ἐχ ¶ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. *V.*

§ Ἐπισημαίνω] Ita *Salm.* correxit, pro vulgato ἐπισωμαίνω; idem σαλπιγκταῖς fecit ex vulg. σαλπιγκτοῖς.

¶ Τοῖς ὑπάρχουσιν editum eſt; ſed ex conjectura monuit idem ὑπαρχτὴν legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *J. F. R.*

bo, id eſt Soli cognatum animal: κόρδαξ: Saltationis genus ſi omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi reſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Caeterum quae ſequuntur, ea neque Ἀεροκόρδαξι neque Ἀεροκόρδαξα applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem τῶν ἀεροκορδάκων aut ἀεροκορδάκων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. *J. M. G.*

10. Καὶ ὁ βλῆβυς] Ubi legerem, Πέρρωθεν γὰρ ὀφενδόνην ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βλῆβυς δὲ ἐπ' ὀλίγον ἀντίσχειν ἐδύνατο. *Eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus* (*ut exigue quidem tempore poterat ſuſtinere.* putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βλῆβυς, *ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βλῆβυς, recte. *J. J.*

12. Δυσσωμίας] Angl. *dyſodias.* *J. B.*

13. Χρίειν] Ut in Nigr. & in Tox. *J. B.*

22. Κυνοπρόσωποι] Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. Κείνων] *Vorſtius* κείνοι. Sed nihil muto. *M. du S.*

ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐτίκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς ἐπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ὅπη τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμῳ· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐκείνων ὀπίσω βοηθούντων, ἔφυγον ὀπίσω κλινάντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ὅπη τῷ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. ὡς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνῃρέθησαν, καὶ τὸ αἷμα ἔρρει ὡς πολὺ μὲν ὅπη τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα πᾶσι ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὗσαι τὸν Δία ὅπη τῷ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτῳ.

Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ὅπη τῆς χθὲς χνίων τῶν πεζομαχίας· τὸ δὲ τῶν ἀερομαχίας, ὅπη τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα θαυμαστὸν ὡς δοξόταλον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τὸ μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ [c] Ῥοδίου κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τὸ δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac sinistrum Heliotarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hippogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse jam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisse Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A persequendis hostibus reversi trophaea duo statuimus, alterum de pedestri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat cum accederent admirabile in primis spectaculum, ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui

a Ἔφυγον ἐπικλινάντες] Alii ἔπαυσαν ἐγκλίναντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *J. H. Fl. P.* b Πολὺ] Πολλὰ male *Fl.* c Ῥοδίου] Sic *J.* item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπαυσαν ἐγκλίναντες] Γρ. μᾶλλον ἔφυγον ἐπικλίναντες. *G.*
52. Ὅμηρος] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. *G.*
63. Ὅσον τῶν Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πηχῶν, ἑξήκοντα δὲ ὧν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχῶν. *V.*

52. Ὅμηρος] *Homer.* Il. Π. 459. *M. du S.*
63. Τῶν Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίου. *J. B.*
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non conveniisse ait *Leo Allatius*. Vexum errat is egregie. *Strabo* enim eum LXX. cubitos altum statuit, *Festus* vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, *not. ad Euseb. Chron.* p. 137. De *Quintaliis*, quam mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in praelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset, jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum caussa obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum nimὴ τὸ ἡ ἄπιστον δόξη, τοσοῦτον ἦν. ἠγεῖτο δὲ αὐτῷ ὁ ἐκ τῦ Ζωδιακῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τὺς φίλυς νενικημένυς, ὅτι μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ὅπιέναι· αὐτοὶ δὲ ἀτάκτως τεταραγμένοις ἐμπίπτυσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις τε τὴν διώξιν, ἡ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· ἡ πάντας μὲν τρέπυσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκυσι πρὸς τὴν πόλιν, ἡ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτῦ κτείνυσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, ἡ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ παρὴν ἡ ὁ Φαέθων, ἡ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵσταλο. ἡμεῖς μὲν ἓν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τοῖς χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίῃ ἀποκόμαλι.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τῦ ἡλίυ πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλῦν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις ἡ Σελήνης ἐγεγόνει· ἡ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχελο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημά, ἡ μὴ σφᾶς πεῖραν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ Φόρυς τελέσειν, ἡ σύμμαχος ἕσεσθ, ἡ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρυς ὅτι τούτοις δῶναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ πρωτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν πρᾳ-

moνet controversiam, penes mercatores judicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. c. 23. Ed. *Junt.* Ῥοδίων, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. *M. du S.*

89. Ἐκλείψις τῆς Σελήνης] Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemst.* in marg. monuerat) observat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure huic opponit *Dukerus*, a quo haec desumsi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom Mag.* v. Βούλεμαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Insuper* vertere *Benedict* & Parisinae Interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ πρωτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. desumtum, recteque πρωτεραίᾳ scribi (pro πρωτίᾳ, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ μὲν πρωτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον —— τῇ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησαν ἡ στρατιὰ, τῇ δ' ὑστεραίᾳ &c. Etsi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τ ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὅπι τούτοις.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ὅπι τὰ μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ χαρακτείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τ Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, [a] ῥητοῦ ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ [b] ἀλλήλων ἤν τις ὅπῃ· φόρον δὲ ἐπιτελεῖν ἑκάστῳ ἔτους τ βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τ Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, ἢ δ' ἀποικίαν ἢ ἐς τ ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τ ἄλλων τ βουλομένων. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ὅπι τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς ♆

hil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Juraruut in hoc foedus Heliotarum Pyronides* (Igneus) *& Therites* (Aestivus) *& Phlogius;* (Flammeus) *Selenitarum vero Nyctor* (Nocturnus) *& Menius* (Menstruus) *& Polylampes* (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

a Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος *Fl.* Sed vulgatam servant cett. & P. b Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο] Σημειοῦ ἀπὸ τὴν σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ ἔτως· εὐθὺς δὲ, τὸ τεῖχος καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἰσοφα † τὸν προκείμενον φεύγει τ πλαγιασμὸν ‡ σαφηνείας χάριν. *V.*

* Ἀπέδοσαν] Sic scribendum pro edito ἀπέδωσαν, bene monuit *M. du S.*

† Τὸν προκείμενον] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τῶ προκειμένῳ. *M. du S.*

‡ Σαφηνίας] Σαφηνίας Edit. *Clar.* Sed mutavit eadem manus quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursum I. V. *Hist.* f. & *Asin.* c. 42. & alibi. *J. F. R.*

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid paciscimur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καὶτοὶς ᾠδῆναι ἐπὶ μιγίστοις μισθοῖς ἐδήρατο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαλαφρονήτοις καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra *Philops.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τ δεινῶν. *Long. Past.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ἦσιν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ ϵ σύριγξι. In primis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς Βασιλέα ϵ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum: *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲ δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τ' ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τ' ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τ' θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύναλον ὂν πεῖθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑπτὰ ἡμέρας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse surae nomen, quam *suram ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ τριβῶν ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ θαυμάσια, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀρρένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄρρεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν ἐν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύι, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατέμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τ' ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τους Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τ' γαστροκνημίας τὄνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλ-

λο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τ' Διόνυσον φησί. *G.*

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuatio & confirmatio prioris. Etsi non adeo multum interfit, si *quis* novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quum distinctio paullo major quam simplex comma praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελον sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ ταχὶ τούτοις ὀρῶ. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις ἄτιτα λεπίματων. *Et insuper dixit haec remittens.* &c. Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τῶ *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἐπ γαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, *& praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promtu essent. *J. F. R.*

9. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν εἰς τ' Ἑωσφόρον κοινῇ ποιεῖσθαι καὶ μετέχειν τ' ἄλλων τ' βουλόμενον] Posteriora verba hic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet, aliorum sit particeps*; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τ' βουλόμενον, ut sit, q. d. τ' βουλόμενον ἐκ τ' ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, ejusque deducendae societatem habeat ex aliis quicunque voluerit.* *L. Bos.*

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον. *Longi Past.* III. p. 122. *J. F. R.*

26. Ἤθελον ἀποπεμφθῆν. κ.τ.λ.] *Lib. Mag.* voce βούλομαι. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] *Josephus Acosta* Historiae Indicae cap. 39. lib. 4. *Th. M.*

41. Νεκρὰ] Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα; licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλ-

λο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλέμενοι [a] Δενδῖται· γίγνεται δὲ τὸ τρόπον τόνδε· ὄρχιν ἀνθρώπου τὸ δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι [b] πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν δὲ πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἀφ' τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι [c] ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφανιζόμενος, ἀὴρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ τοὺς ἀναπαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ὅτι τὰ ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπωμενῶν δὲ, [d] περικαθεζόντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὰ ἀναθυμιώ-

enarrabo. Genus eſt apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum naſcitur. Teſticulum hominis dextrum reſectum in terra deponunt. Ex illo inde arbor enaſcitur maxima, carnea, phalli inſtar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adſciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, ſuosque nuptos ſubigunt.

23. Cum conſenuit homo, non moritur, ſed fumi inſtar in aërem diſſolvitur. Cibus omnibus unus eſt. Accenſo enim igne ranas in prunis aſſant: ſunt autem apud ipſos multae volantes in aëre. Aſſidentes vero circa eum in quo aſſantur focum, ſurgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

[a] Δενδῖται] Δενδῆται *H.* ſola. [b] Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖοι aliquem legere *Solan.* addidit, non indicans quis ille ſit. [c] Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. *J. Fl. Ald. P. H.* [d] Περικαθεσθέντες] Περικαθεζόμενοι A.|P. Περικαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σκαρτοὺς λεγομένους ἀποσκώπτει, τοὺς ἐκ * δρακοντίων ὀδόντων ἐκφύντας. *V.*

66. Λάπτουσι τὰ ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότου ἀφ-

* Δρακοντίων] Δρακοντίων ediderat *Cler.* correxit *M. du S.*

σόμει τὸ παρὰ Σκυθῶν † αὐτῷ ἰσορούμενον περὶ τὸ βοτάνης, ἧς καταμίξας τῷ ἐκθυμιωμένῳ καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. *V.* (C. λάπτουσι· Nihil aliud.)

† Αὐτῷ] Τῶτο legebatur; ſed mutavit *M. du S.*

51. Φαλλὸς] Vide *Ariſtoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Vorſt.* de his vide Συρ. *M. du S.*

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. *M. du S.* Sed φελλὸς *ſuber*, ut 2. *Ver. Hiſt.* c. 45. & alibi. *J. F. R.*

52. Πηχυαῖοι] In omnibus legitur πυχυαῖοι, quod cum aperte corruptum eſſet, mutavimus. Similem phraſin vide c. 40. σταδιαῖον τὸ μῆκος. *M. du S.*

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex iis homines excludunt.* Patior; ſed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit ſe putaſſe ab Luciano id ſic conceptum eſſe, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur inſidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire ſenſui auctoris. Idem verbum rurſus occurrit lib. 2. *Vera Hiſt.* c. 40. f. πελέκεσι γοῦν ἀμνόφαιλες ἐν τῷ ὠῷ, πρωτον ἄκριον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* ſibi ſimilis eſſe, *cum igitur unum ex ovis ſecuribus praecidiſſemus, pullum implumem excluſimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec ſic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Noſtrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quaſi de cælando cogitaſſet Lucianus. Putamus ſimpliciter verti debere *homines extundunt.* *J. G.*

65. Περικαθεσθέντες] Angl. περικαθεζόμενοι. *J. B.*

Περικαθεσθέντες] Etſi aoriſt. hic inſolentior eſt & rarior, immo barbarus vocatur a *Th. Mag.* & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Cl. *Jenſio* ſervandum cenſeo, cujus verba ex Lectt. Luc. p. 11. huc transſcribi merentur. *Magiſtri* noſtri, ait, vox eſt, Ἐκαθίσθην, καθισθείς, καθήσομαι, καθισθήναι ἐστὶ τοῦτο, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσθέντες ab καθισθείς? Atqui eo uti non dedignatus eſt, non Barbarus *Lucianus*, in *Vera Hiſt.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causſa secednnt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μὲν καπνὸν, καὶ ἐσωχεῦνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ· [d] ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν ἀὴρ ἀποβλιβόμενον εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ὀλίγον ὅσπερ δρόσον· ἢ μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τ' συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπὲρ τ' γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γὰρ σφίσι τέτρηνται. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἢν ὦσι τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἢ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. Ὅτι δὲ τοὺς κομήτους ἀστέρας, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ καλακλωμένη.

Ἀπομύττονται δὲ μέλι δριμύταλον· καπνοῦ δὲ

[d] Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *J. Pl. H. P.* [e] Πυγαῖς] Ἔδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. [f] Ἰγνύσι] *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύας] Ὅτι δὲ μόνον ‡ ἰγνύα ἡ ὑπὸβασις § εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνὺς ἀφ' ἧς καὶ ¶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· ἡμαρτημένως δὲ λέγεται τὸ ἰξέκεισθαι τῶ καλάμου τῶ σκίλλης. *V.*

‡ Ἰγνία] C. Ἰγνύη.
§ Εἴρηται] C. Εὕρηται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat γ, at in Exc. G. scriptum est Γ[ρ]' quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

fugit ex Cod. Angl. produci ἀποκαθιζόμενος a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἐκαθίσθη, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in ejusce loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Κατεπίζατο, ἐκαθίσθη, sine ulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἵζετο, ἐκαθίσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiasten* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* ὡσὲ τῇ δηὰ καθιστάντες ἐσύμζον. *J. F. R.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit num aliae ποτὸς masc. gen. haberent? Sed nihil opus est; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cabes* in *Tab.* p. 10. Ed. *Reland.* τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; *J. F. R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς πυγαῖς] Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. *J. B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ] *Thom. Mag.* v. ἀεὶ. *M. du S.*

87. Μέλι] i. e. *acetum*. Vid. *Helladii* Chrestom. *M. V. la Croze.*

Μέλι] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cael. Aurel.* III. 1. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. aliaque, vid. ibid.

δὲν ἢ [a] πονῶσιν, ἢ [b] γυμνάζωνται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυρὸς ἀπ' αὐτῶν [d] πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαντες· ἔλαιον δὲ ποιοῦσιν ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐώδες, ὥστε μύρου· ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥστε χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρί, ὅσα πήρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἓν παρὰ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην καταδύεται.

Ἑδητὸς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι καταβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, οὐκ ἂν μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι ἀφ' ὑπερβολῆς τοῦ ἀπίστου τῷ λόγῳ, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἕως ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur; lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est, aperiri enim ille potest & rursus claudi. Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi impositio sibi oculo videt: ac mul-

a Πονῶσιν] Sic Edd. Ὑπνῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. designat *M. du S.* b Γυμνάζωνται] Γυμνάζονται male *J.* c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent Edd. omnes. d Πήγνυσθαι] *Alii* πήγνυται. Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Γραι. πήγνυται. *G.*

2. Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῆς θαλαττίου σιλαχῶν ἱστορούμενον ἀμφαίζει. *V.*

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* & *antiphrasi*, ubi inter alia ex *Justin.* XXIX. 1. 5. observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV. c. 4. *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

88. Πονῶσιν] Ὑπνῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἀλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. *ἰδροῦσιν*, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἰδροῦσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam stare vulgata etiam potest, *ἀλείφουσιν*: ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo; uti *mel emungunt*, ita lac *fudent*, auctor sim. *M. du S.*

Ἰδροῦσιν] Quamvis videatur stare posse vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

ἕτω δὲ ἐνθέμενοι, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρας ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἳ καὶ πολλὰς ἀποθέτας ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δέ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, ὑ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με ἑώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ὕστερον ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

Τότε δ' ὧν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' [e] αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους χιλίους, ὡς διαπέμψοιμεν ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.

Ἐν

[e] Αὐτὸν] *Αὐτῶν* male *Fl.* Vulgatae adſentiuntur *J. H. P.* & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλείφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi.* Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emungunt*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graevianum* Ed. jam erat notata, videtur reſpexiſſe. *J. F. R.*

98. Τῇ γαστρὶ] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. *M. du S.*

2. Οὐδὲ ἅπαξ] Eleganter pro οὐδὲ ἕτερον, οὐδὲ ἅπαξ. Vid. *Bos* de Ellipſ. *J. F. R.*

7. Μαλθακὴ] Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *fericae.* ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt.* c. 2. ubi μαλακαῖς ἰδέαις tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut μαλθακὴ νόσος. *mitis, remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. *J. F. R.*

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀποβλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 42. *J. F. R.*

Ἐν δὲ τῷ πλῷ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέχομεν δὲ ἤδη τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρείπεμεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες ἣν ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ὀπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ [a] εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφορούντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπλησαν ὅτι τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν.

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum fumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ὅπισθεν νύκτα, καὶ ἡμέραν, εἰς ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὴν κάτω πλεῖν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων [b] ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον οὐδένα μὲν εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα περιτρίβοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum deorsum persequuti, cum versus vesperam delati fumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum versantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius

a Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel *Fl.* ὕυδρον, quasi velit cavere ne ὕυδρον legas. b Ἀέρος] *Poll.* an ἄστρος?

48. Ἐν χρῷ] Sic supra T. I. Ζεύξ. c. 6. f. *M. du S.*

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. 2. p. 103. & V. 400. Et *Apocalyps.* IX. 4. ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. *Elsner.* ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. *J. F. R.*

80. Σβεσθῆναι] Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex *Cic.* Somn. Scip. c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. *J. F. R.*

86. Ὅπως ἔχοιεν] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἔχει. Sed 36. ὅπως bis. *M. du S.*

89. Νεφελοκεντανρίων] Ex Aristophanis avibus sumta urbs vs. 820. seqq. Κεντανρίων nomen non muta-

cius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae desertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus sum Aristophanis poëtae, viri sapientis ac veracis, cujus scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque jam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque in mare depositi sumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi sumus: coenamque omnibus pro

7 ὑπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. Ἐχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. Ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιποντὸ τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. Παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ 8 προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήσατο. Τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, ἀράντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν 9 Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, καὶ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· καὶ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. Βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ 9 μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἑωρῶμεν· γῆ δὲ ἐδαμοῦ, πλήν γε τῶν ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρωειδεῖς ἤδη, καὶ λαμπραυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, ὑπὸ τὴν θάλατταν κατετέθημεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυ- 5 μάσιον ὡς ἐχαρόμεθα, καὶ διεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον τ πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιή-

c Ὅπως] Πῶς marg. *Ar.* & *P.* Nil mutant Edd. correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H. Alw.* Πυρίδις *J.* Πυράδης *Fl.* Πυράδις *Ald. Fr. P. S. Bz.* & *H.* d Νεφελοκοκκυγίαν] Sic *P. Bz. S.* Et sic *Soulius* in *J.* e Πυρωειδεῖς] Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. f Πᾶσιν] Deest in *Fl.*

tarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. *J.M.G.*

93. Κοττυφίωνος] Ait se perveniſſe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto ſcripſiſſe Lucianum Κακκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J.G.G.*

Ibid. Ἀριστοφάνους] *Ariſtoph.* Opp. p. 565. *M. du S.*

98. Πυράδης] Angl. πυροειδεῖς. *J.B.*

Πυροειδεῖς] Ita A. & P. Reliqui πυράδεις, niſi quod *Fl.* πυράδης, *Junt.* πυρόδεις habent. *M. du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. ſupra T. I. *Apol. pro Merc.* c. 4. p. 712. καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius *Hermot.* c. 24. p. 763. ubi plane ſimilem phraſin ex Ariſtoph. *Plut.* 488. addidimus. Et infra *Toxar.* c. 13. Ubi *Jenſ.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppoſitum ἐπιδιδόναι vide hac ipſa *Ver. Hiſt.* c. 6. *J.F.R.*

ἐποιούμεθα, καὶ [a] ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Εἰκὸς δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτῃ ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πενταχοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ παράπλουν τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ [c] περιβάλλοντες, ἐμείναμεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥόφησαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ἡμῶν δ' ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero omajorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente, dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, & resorbens ipsa nos cum navi haurit. Nequ tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum

a Ἀποῤῥίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κύτη L. c Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. d Συναῤῥάξαι] Συναράξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γραι. καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. G.

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ † μέμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν ἐς ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσιος. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ ὕτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. *V.*

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam retractum.

† Μέμνηται] Μίμνηται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τουτῶν pro τούτων· ac mox iterum τοὺς ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιῶν dedi. *J. F. R.*

7. Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεὼς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀποῤῥίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψαντες] Adscripserat *Soulius* aliquem conjectasse, forsan ἀποῤῥίψοντες legendum. Sed ἀποῤῥίψασθαι voluit, a ῥύπτω *abstergo*, *sordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat, ἐκέλευσε — ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *J. F. R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria noster. *J. M. G.*

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long. Past.* IV. 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) ὕτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε ἐς χλόην περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J. F. R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus

31. Cum vero intus jam essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Postea illo hiante, videmus cetum magnum, (*specum alvi*) & latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & pisces minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum ossa & sarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat considentes. Igitur silva in illis & omnigenae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis, navem firmavimus, atque igni silicibus excusso, coenam de his, quae ad manum essent, parayimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν [e] κῆτος μέγα, καὶ πάντη πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειτο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεχομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη δὲ ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλάστηκει, καὶ ἔρπει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα.

Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὸ μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀναξαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ

[e] Κῆτος] Sic *Fl.* Κῆτος cett.

46. Τὰ πύρεια συντρίψαντες] Τοὺς πυριβόλους λίθους λέγει. *V.*

ejus ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2. *Ver. Hist.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes eam absorbere, sed integram navim illaesam per dentium raritates facile potuisse transire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in *Obs. Crit.* p. 52. *L. Bos.*

Συντρίψαι] Nihil mutandum. Jam olim observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam Π. Adde etiam Ιτ. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῆτος] Ferri non potest κῆτος. Lege itaque eum *Fl.* κῆτος. Vide tamen *Breerwood* pag. 133. *Of long.* &c. *M. du S.*

Κῆτος] Lubens adripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum: Etsi enim vel omnia hujus historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *Ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perlustrarint? Quare κῆτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perspicere dabatur, cum belluahiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῆτος proprie alveus navis, vid. *Pollux.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii.* Ediderunt autem in *Polluce* κήτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῆτος. At versa vice L. 2. p. 171. κῆτος dedere, quum Mss. ibi κήτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῆτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῆσος & similia, quae circumflecti amant. Verbo Cl. *Gesn.* advulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis verbonem ei adjiciens, ne mihi nimis sumsisse dicar. *J. F. R.*

31. Ὀξεῖς]

καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τῆς ἐωσφόρου εἴχομεν. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἀναστάντες εἴ ποτε ἀνακάμψαντες τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἠδόμεθα, φερομένους αὐτοῦ [a] ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῆς ἀφετηρίας ἐγεγόνειμεν, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, θεησόμενος τὰ πάντα βουλόμενος. ὕπου δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ, καὶ μετ' ὀλίγον, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτοῖς, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος ἀφυγοῦς, ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸν ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθέντες ἓν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· καὶκεῖνοι δὲ ταὐτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἄναυδοι παρειστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν ὁμοπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ θηρίῳ τούτῳ, οὐδ' ὁ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νέκυδες, ὦ [b] πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. πρόη-

copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce intercluſa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Mo-*

[a] Ὀξέως] Ὀξέος *Fl.* male. [b] Πάτερ] Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat *M. du S.* Sed nulla Ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ἄνθρωποι bis legatur.

54. Ὀξέως] Florentinae lect. ὀξέος malam esse, vid. mox cap. 40. f. *M. du S.*

81. Τοι] Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum censeo, σοι. *M. du S.*

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. *Bergler.* plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. *J. F. B.*

90. Ὁ δὴ, ὦ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν &c.] A scopo ab-

Modo vero progreſſi ſumus, exploraturi haec ſe ſilva quomodo habeat: multa enim & pro-
lixa videbatur. Duxit autem nos genius ali-
quis, te ut videremus, diſceremusque, non
ſolos nos in hac includi bellua. Sed enarra
tuam nobis fortunam, qui ſis, & qua ratione
huc intraveris? Ille vero negavit, ſe prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaeſiturum, quam hoſpitali nos munere, prout copia jam eſſet, impertiiſſet, aſſumtosque nos in domum deduxit, quam ſibi fecerat uſibus ſatis commodam, & lectos in ea ſtruxerat, paraveratque reliqua. Hic cum appoſuiſſet nobis olera & arboreos fructus, & piſces, vinumque miniſtraſſet, ſatiatos interrogavit, quid nobis accidiſſet? Hic ego ordine enarravi omnia, tempeſtatem, & quae in inſula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad deſcenſum usque in piſcem.

34. Ille vero admiratus ſupra modum, viciſſim ipſe ſuas res enarravit, ſic exorſus: *Genere, Hoſpites, ſum Cyprius. Mercaturae cauſſa patria egreſſus cum filio, quem videtis, & ſervis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti ſolutam forte vidiſtis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati ſumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, ſervati ſumus. Sepultis vero ſociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-*

Θομεν δὲ νῦν, βελόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις ἡ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε [c] καθειργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις ὢν, ἢ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δὲ, ὃ πρότερον ἔφη, ἐρεῖν ὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδῶναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ὅπῃ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τἄλλα ἐξήρτιστο· παρατεθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὴν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἄλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως.

Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῄει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν σὺν τῷ πατρίδος μὲν παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, φορτίον κομίζων ὅτι νεὼς μεγάλης, ἣν ὅτι σφάλει τῆς κήτους καταλελυμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν ἦν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν [d] ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ ἀνανδροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τοῦτον τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σι-

[c] Καθείργμεθα] Καθειργόμεθα Fl. Sed vulgatam ſervant J. H. P. &c. & Cod. P. [d] Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abire Fl. J. H. notat Solanus.

erravit, qui haec ita tranſtulit; *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hoſpitio excepti praeſentibus bonis fruamini.* Senſus eſt: *ille vero negavit ſe dicturum, aut ex nobis ſciſcitaturum eſſe prius, quam hoſpitalia ſua quae habebat, nobis impertiiſſet.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae ſequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῄει. *L. Bos.*

σιτούμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἥδιστον οἶνον γίγνεται· καὶ πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστην καὶ ψυχροτάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τῶν θηρίων, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη ἐστὶν οὐ πόρρω ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὸν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τὰ καλαπόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἦ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ

bo piscibus uientes & arborum fructibus. Silua autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit suauissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidissimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aues aucupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in branchia beluae, ibi etiam ubi volumus lauamus: nam & lacus non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti sumus, septem & viginti.

35. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles admodum & graves sunt, insociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospi-

[a] Ταῦτα] Et hic *Fl. J.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.*

28. Λούμεθα] Huc pertinet quod Clar. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 11. & 12. monuit scribens: Λοῦμαι, inquit *Thomas Mag.* πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι. Sed & Λούομαι habet *Lucian.* in Ver. Hist. p. 337. (i. e. hoc loco) Haec ille. *Aristoph.* vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere, ἀπίλου tamen pro ἀπίλους *Bisetus* ait metri caussa dictum, vid. Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & T. I. *Nigr.* c. 13. p. 52. λούμενος non λούμενος sine varietate legitur, nec non postea; quare rursum ajo, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. *J. F. R.*

45. Τριτωνομόθητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* male. γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compositionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μινδὴς est hircus, sive ipse Pan. Vide *Herodot.* lib. II. c. 46. & *Suidam.* Mihi non liquet. quaerant otiosi. Quid enim μινδὴς cum Xiphia aut etiam fele, si id malis, habet commune? *J. G. G.*

Τριτωνομόθητες] Τριτωνομόθητες appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μινδῆται esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτης, sive *stellionem* dicas, sive *felem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀστροκόρακας observatum est. *J. M. G.*

48. Θυνοκίφ.] In *S.* κυνοκίφαλοι. In reliquis Θυνοκιφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam c. 38. *M. du S.*

Θυνοκ.] Θυνοκίφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex Θυνοκίφαλοι, q. d. *thunnicipites. Thunnus* piscis nobilis, cum *cancris* commode jungitur. Si allegoriam spectes, notum est brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque *Aldus* dedit Κυνοκιφάλους. Et νῦν quoque piscem esse, notum. *J. M. G.*

Θυνοκιφαλοι] Etsi *Parisina* Κυνοκίφαλοι praeferebat, tamen in versione *Thynocephali*, expressum erat, unde facile patet quid edi voluerit. *J. F. R.*

50. Ἑαυτοὺς] Et sic legere Florentinam cum *Junt.* notaverat *Solanus.* Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in *Biblioth. Coslin.* p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV. 25. p. 253. f. καὶ ξυμβαλόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, ἐς *se mutuo adhortati.* *J. F. R.*

Ibid. Πεποιημένοι] Active hic ponitur, ut εἰρημένη similiter active ap. *Alciphr.* I. ep. 8. καὶ δίομαι τὸ λῆρον εὐρημένην συμβουλεῦσαι. Ubi Cl. *Bergl.* bene monet, prae-

hospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Tarichanes (Salsamentarii) habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi injusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires, (cancrimani) & Thynnocephali (canicipites) qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psutopodes, bellicosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, desertae sunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Psittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis ostrea.

36. *Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus.*

ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἑσπέρια καὶ ἀραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καρκινοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τοῦ ἑτέρας πλευρᾶς, καὶ τὸ δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομενδήτες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἀδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ [b] Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὸ δὲ μεσόγαιαν νέμον Παγουράδαι, καὶ [c] Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώταλον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, φόρον Ψιττόποσιν ὑποτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστὶν· [d] ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως [e] δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως [f] βιοτεύσομεν. πόσοι δ',

b Θυννοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani.* Θυνοκέφαλοι *J. Ald. B2. H. Fl.* Κυνοκέφ. *P. & S.* *c* Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψηττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* *d* Ἡμᾶς] Ἡμῖν *Fl.* sola. *e* Δυνησόμεθα] Ita habere *J. Fl. H. B2. S. & P.* notat *M. du S.* *f* Βιοτεύσομεν] Esse constantem lect. notat Idem. Sed *Jensio* monente ego correxi.

praeter alios sic saepe *Demosthenem* loqui, ut ὑρημένοι τιμῆς. &c. Noster supra *Deor. Dial.* XIV. fin. Ἐνητοῦ πεποιημένος τὸ ἱμάτιον. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jens.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ κεκλημένοι dicebantur Athenienses qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 4. Ibid. vers. 7. ἐωνημένος, *qui emerat*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut *Herodian.* I. 13. ἰδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σώματος ἡδοναί. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam sufficiant. *J. F. R.*

51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρομικώταλον] *Psittopodes genus bellicosum & velocissimum.* forte Ψηττόποδες, qui habebant pedes instar passerum. a ψῆττα passer sc. marinus. *J. G. G.*

Ψιττόπ.] Vera hujus nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Lexiph. c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ἀχόμην Ψύτταν καλατεύειν, οἶσθα δὲ ὡς φιλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit *Micyllo* somnianti vertere, *sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi*; sed ut recte *Benedictus*, *contento cursu rus ivi.* Unde lux *Hesychio* in voce ψύτλα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi *Epist. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, sic emendata, leges. οἳς δὲ ὁ ἴλαφος ὀπτώμοις μᾶλλον δρασμὸν βουλεύσουσιν ἢ τῷ ὀπτανείου εἰς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν καλατεύσασα ἕπτηνε ὁ αὐτὴ, παρ' αὐτοὺς τοὺς πόντους ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψηττόποδες ut cum παγουράδαις socientur melius: piscium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψύττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτταν etiam adhibet noster Ἀνάχ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. *J. M. G.*

59. Βιοτεύσωμεν] Patet vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν. non, ut editum est, βιοτεύσομεν. *Est autem operae pretium ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victum simus.* *J. J.*

δ', ἔφην ἐγώ, ὅτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, ἢ χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλὴν ὀστᾶ τῶν ἰχθύων. ἔχων, ἔφην ἐγώ, ἄρις' ἂν ἔχοι λόγῳ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀνόπλοις, αὐτὸς γε ὡπλισμένος. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τοὐντεῦθεν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι, τῶν φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη καὶ προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸ δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπῆσαν.

Ἡμεῖς δὲ, τὸν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι καὶ ὅτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς Φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ διαπαρεὶς τὸ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

Quot vero, inquam, *hi omnes sunt? Mille*, inquit, *amplius. Quae sunt illis arma? Nulla*, inquit, *praeter spinas piscium. Igitur optimum*, inquam, *fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus.* Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem mittere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus gubernator, costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spi-

a Ἐξαυλισάμενοι] Ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A1.* P. & *L.* Ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. B2.* & *S.* b τρίγλης] Sic recte *P. B2.* & *S.* Τρίγλης majore litera τ. male *J. Ald. Fl. Fr. H.*

77. Ἐξοπλισάμενοι] Grat. ἐξαυλισάμενοι. G.

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obscure versio Parisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίαν esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galat.* IV. 2. ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Æschine*, post alios docuit Rev. *Elsner.* ad N. T. l. c. *J. F. R.*

77. Ἐξο-

ſpina dorſi arida delphini erecta. Poſtridie vero etiam alii, cognita re adſunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo poſt caduceatoribus miſſis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin poſtridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis in mare inde deſilierunt. Nos vero tota luſtrata regione, quae jam vacua eſſet hoſtibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in univerſum ſimiles videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non eſt, delicate viventibus ac ſolutis. Annum igitur & menſes octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni menſis die quinto decimo, circa ſecundam oris apertionem (ſemel enim in ſingulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus ſignare horas poſſemus)

σάμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖν@ ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ᾗ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμ@, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ [c] Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες ἡσυχίαν ἦγον, ἑτέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτ@ ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, ᾗ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοιοῦτον ἐπεκρατήσαμεν τῆς γῆς.

Καὶ μετ' ὀλίγον κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀνῃροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὸν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸ καρπὸν συγκομιζόμενοι ἐκ τῶν δένδρων. καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἀφύκτῳ τροφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐναυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ἀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτ@, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεχμαί-

[c] Θυννοκέφαλοι] Θυνν. B2. Κυνοκεφ. reliquae. [d] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. [e] Ἀφύκτῳ] Sic jam recte Edd.

Conf. ſupra *Dial. Deor.* XVII. & *Quom. Hiſt.* c. 62.

77. Ἐξαυλισ.] Sic *Coll.* P. & L. At impreſſi omnes ἐξαυλισάμβοι. *M. du S.*

Ἐξαυλισάμβοι] Vulgatam ſervavi, etſi ἐξαυλισάμβοι intellectu facilius eſt. Poſſet enim ἐξαυλισ. ſignificare *e tentoriis, tuguriis, excisi*; quaſi oppoſitum τῷ ἐναυλίζομαι. Et ſic video Cl. *Geſnerum* accepiſſe; at non invenio auctoritatem; ideo ſuſpectum habeo iſtud verbum, donec alibi invenero. *J. F. B.*

98. Θυννοκέφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta B2. Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυννοκέφαλοι] Confer omnino ſupra c. 35. *Pariſine* hic iterum κυνοκέφαλοι cum reliqq. In verſione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, ſi vulgata ſupra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. B.*

μαίρεζ τὰς ὥρας) ϖερὶ ἣν τὴν δευτέραν, ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε ϖολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσϖερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες ἦν, ἀνειρπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῦ θηρίυ, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων ϖροσδοξότατον, ἄνδρας μεγάλυς ὅσον ἡμιστάδιυς · τὰς ἡλικίας ὑπὲρ νήσων μεγάλων ϖροσπλέοντας, ὥσϖερ ὑπὲρ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ὑπερμήκεις μὲν, ὑ ϖάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν στάδιαν ἑκάστη τὸ ϖεριμέτρον. ὑπὲρ δ' αὐτῶν ἔπλεον τὸ ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τύτων δὲ οἱ μὲν ϖαρ' ἑκάτερα τὸ νήσυ καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτυν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσϖερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ὑπὲρ τὸ ϖρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὑπὲρ λόφυ ὑψηλῦ εἱστήκει, χαλκῦν ἔχων ϖηδάλιον, [c] στάδιαῖον τὸ μῆκος. ὑπὲρ δὲ τὸ ϖρώρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, ϖάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, ϖλὴν τὸ κόμης. αὐτὴ δὲ ϖῦς ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὕλῃ, ϖολλὴ ἐνῆσα ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπυ τε αὐτὴν, καὶ ἔφερε τὸ νῆσον, ἢ ἐθέλοι ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ ϖρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινῦντο, ὥσϖερ τὰ μακρὰ τῶν ϖλοίων.

circa ſecundum ergo, ut dicebam, hiatum multus ſubito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeuſmatum atque remorum. Perturbati ergo erepſimus in ipſum os beſtiae, ſtantesque intra dentes ſpectamus omnia: ſpectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum eſt dimidium ſtadium, magnis in inſulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus ſimilia referre, dicam tamen). Inſulae erant longae illae quidem, ſed non vehementer altae, ſtadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque inſulae latus deinceps aſſidentes ut remos trahebant cupreſſos magnas ipſis cum ramis atque foliis. In poſteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelſo in colle ſtabat, aeneum tractans gubernaculum ſtadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, ſimiles usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in ſilvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, ſinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, inſulam. Hortator autem illis ſtabat, atque inſulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a Ἁπάντων ὧν] Sic dedi monente *Solano*. Nam Edd. abſurde ἅπαντα ὧν. b Τὰς ἡλικίας] Τὴν ἡλικίαν P. & marg. *AIW*. Vulgatae adſentiuntur *J. Fl. H. Ald. F.* c Σταδιαῖον] Sic recte *J. H. P.* & *Bt*. Σταδιαῖαν male *B2*. Πατὶ σταδιαῖον *Fl.* d Ἡ] Sic *J.* item Codd. P. L. Οἱ *Fl. P. Ald. H.* &c.

52. Καρίδων ἐδέοντο] Τὸ τῦ Ὁμήρου ἀλληγορικῶς περὶ * Διομήδους, τὸ Δαῖτι οἱ ἐν κόμβός τε & ἀσπίδες ἀκάματον πῦρ.

* Διομήδυς] Pro vulgato Διομήδη, reliquaque ex *Hom.* in mott. indicato reſtituta, deerat enim vocabulum πῦρ, & δαΐ, miſere ſcriptum erat. *J. F. R.*

33. Ἅπαντα ὧν] Quanquam ſic etiam ferri poſſit, malim ἁπάντων ὧν. *M. du S.*

41. Εἴκοσι & ὀκτώ] Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic ſtatim poſt numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut neceſſe ſit majorem a Luciano fuiſſe ſcriptum. quem LXX. fuiſſe exiſtimo. Sed res nihili eſt in tali Libro. *M. du S.*

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖον ſupra c. 22. & ἡμιστα-διαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel ſexcentae, quae intervallo capto praeljum committerent, & pugnarent claſſibus. Multae igitur adverſis proris concurrebant, multae ab impulſu vehementi ſubmergebantur: aliae ſibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exſolvebantur. Conſtituti enim in prora alacritatem oſtendebant maximam, tranſilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos ſibi invicem injiciebant, qui ſilvam complexi retinerent inſulam. Jactabant vero oſtrea quae ſingula plauſtrum implerent, & jugeri magnitudine ſpongias, iisque ſe invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius claſſis Aeolocentaurus, alterius Thalaſſopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalaſſopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegiſſe, quantum audire dabatur cum inclamarent ſibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque inſulas hoſtium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipſis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos perſecuti, ſub veſperam converſi ad naufragia, pleraque in ſuam poteſtatem

Τὸ μὲν ἓν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἑωρῶμεν· ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ ἅμα ἐστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρῳροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῶν πρῴρας τελαγμένοι, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγγοις πλεθριαίοις.

Ἡγεῖτο δὲ τοῦ μὲν, Αἰολοκένταυρος, τοῦ δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγένητο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐμηλακέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ὀνειδιζόντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ὀνομαζόντων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τοῦ πολεμίου καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν.

a Ἐπιῤῥίπτουν] Ἐπιῤῥίπτουν male *J.* f Σπόγγοις] Sic etiam eſſe in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

διαίνους hoc eod. cap. *J. F. R.*

51. Πῶς ἂν] *Homer.* Il. E. 4. *M. du S.*

54. Ἡ] P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis εἰ. Alludit ad *Homeri* locum in margine deſignatum; quem Zoilus etiam carpſerat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκβληθεῖσαι] Qui *diſſolutae* interpretati ſunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, ſi in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc ſenſu dixerit, quo hic opus eſt. Itaque analogiam, & vim τοῦ ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, ſecutus ſum. *J. M. G.*

71. Σπόγγοις] Corruptam hanc vocem arbitror; ſed quid reponam neſcio. Nec res tanti eſt. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι] Nimis ſaepe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab praeclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi*. *J. G.*

Ibid. Πρύμναν κρούειν] Imperitiſſime vertitur, *ai δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, reliquae colliſa puppi fugerunt*. Siccine? colliſa puppi poterant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant, ſed paullatim euntes ceſſim, & remis inhibentes curſum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. Obſervat. cap. ultimo, quem vide. *J. G. G.*

σαν, καὶ τὰ ἑαυτῆς ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀναστανρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ σπόγγια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὅπερ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἀπέπλεον ᾄδοντες, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ περὶ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt sua, nam ipsorum quoque insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo suis, solverunt laeti, & velut paeanas canentes. Ista sunt circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὸ ἐν τῷ κήτει δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι τὸ δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τῷ ὀρύγματι ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κήτει [b] ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῆς ἑῴας, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναιθήτως εἶχε τῷ

I AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abjecto, incendere silvam statuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γινόμενα *Fl.* Prius vero est in *J. H. Ald. P. Fr. S.* &c. b Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε *Vorst.* frustra.

88. Κατέδυσαν] Passive accipias necesse est; nam numerus non patitur ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & passim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων, vid. princ. 1. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus esse τοῦ ἔμελλε, quod *Vorst.* ingerit, attendenti patebit; satis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Συμπόσιας φησὶ — συνάγειν ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως, ἃς προσαγορεύειν γελοιαστάς. Ita & *Sallust.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur secum ipse multa agitavisse, ... quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse.* Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorstii* mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἴσως plene enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Ma-

quē aegrotare cum intelleximus : hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, nisi quis illo hiante discunearet maxillares, quominus claudere illos posset, periculum esse, ne inclusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plurima imposita, & necessariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium, & per dentium interstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in mare demisimus. Tum tergo consceuso, sacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato usi : deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus : ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem ven-

καύματος· ὀγδόῃ δὲ ϗ ἐνάτῃ συνίεμεν αὐτῆ νοσοῦντος· βραγότερον γὰρ ἀνέχασκε· ϗ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ ϗ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκρῶτο ; ϗ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ἔξωθεν ῥίζειε τὰς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καλακλειδέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· ἔστω δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, πλοῖον ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, ϗ στάλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὀπίσω, τὸ μὺς ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, ϗ διὰ τῶν διαστημάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, ϗ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ ὡς καὶ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (γνεμία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν· ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπαντῶμεν, ϗ προσωκέλλομεν. ϗ τὰ σώματα καλαμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. ϗ ἡμέρας μὺς τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδρῶς πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ [d] ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ ϗ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τριακοσίας ὀργυίας· ὥστε καὶ ἀποβάντας ἀφθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμύοντος ἐν τοῦ

c Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. d Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *F. H. P. Ald.*

22. *Μεγάλαις δοκοῖς*] Hunc locum in corrupto Codice cum legisset *Thomas Magister*, incaute secutus est quam illic invenichat scripturam. Nostri Codices omnes habent *μεγάλαις*, recte. *M. du S.*

28. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, ϗ διὰ τῶν διαστημάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum vertissent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam.* Sed turbatissime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili est. Verte, *per raritates traductam & dentes religatam.* Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli. ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα πρὶ τὸ θερμὸν πολίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπίγαια. Et translate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος ἔσειον. *F. G.*

41. Ἔπαυγη] Ridet. At nostra aetate satis jam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. *M. du S.*

τῷ

τῷ πνεύματος φέρειν ἢ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάφαντες ἡμῖν ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀναλαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν περιηγυίαν ἀναστάσαντες, καὶ πετάσαντες τῷ ἀθόνῃ, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ὅτι τῇ πάγῃ διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους καλατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ὄπισθε τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίου. μετ' ὀλίγον δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· ἡ μὲν ὀπὸς οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῆς ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον δὲν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον τε ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τύ-

to, cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, triginta in hoc dies manſimus, accenſo igni, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu lubentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus fit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus cum delati ſumus ad inſulam parvam ac deſertam. Hic aqua hauſta, jam enim defecerat, confectisque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae (*Lacteae*) Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſimus, cibum pariter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

ν Παρεῖχε] Ὑπῆρχε *Fl.*

49. Πῦρ ἀναλαίοντες] Εἶτα βωμολόχε, οὐκ ἤμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ * καλακλυσθέντες τέλεον † ἀπωλώλειταν; ὥστε ἀπίθανος ἡ πλάσις ὡς πρὸς τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. *V.*

* Καλακλ.] Καλακλυσθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, non tamen addens unde.

† Ἀπωλώλειται] Hoc verbum ut ſuſpectum notaverat idem; conjicio itaque eum maluiſſe ἀπωλώλει, vel ἀπωλεῖτο. quod non improbem. *J. F. R.*

52. Προσελθ.] Lege προελθόντες. *M. du S.*

Προσελθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio ſit vera; nam προελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem ſenſum praeſtat, quam προσελθόντες *accedentes*;

gnare his regionibus dicebatur Tyro (*Cæsa*) Salmonei filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, nacta.

4. Morati in insula dies quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis; hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*suberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello (*suberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt felicem nobis navigationem precati. Post paullo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotundo subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat multus.

5. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem Herodotus historicus spirare ait a felici

τὴν τῆ χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μὴ τ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην ἔσχε τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τ τιμήν.

Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῆ νήσῳ πέντε, τῆ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μὲν τινος οὐ πεμπούσης, λειοκύμονος δὲ ὕσης τ θαλάττης. τῆ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι ἀφ' τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ὅτι τοῦ πελάγους ἀβαθέοντας, ἄπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τ ποδῶν· ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ἀφ' ὧν δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν δὲ ἰδόντες ὑ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τ κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσῆσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τ αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή τινος συνοδοιπόρουν ἡμῖν εὐδαιμόνιζοντες· εἶτα ἀποστραπόμενοι τ ὁδὸν, ἐβάδιζον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ὑπὲρ μεγάλου καὶ στρογγύλου Φελλοῦ καλουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστοι καὶ ὑψηλότατοι, καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο.

Κατὰ δὲ τ πρῷραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα προὐπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, πνέειν τ εὐδαίμονος Ἀραβίας.

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam. *J.F.K.*

64. Ὥσπερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo scripsit *Aristoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. supr. *Nigr.* §. 18. (ex divis. *Hemsterh.* est §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τῶν] Hujus fabulam repete ex Ἐν Δ. XIII. & adde, si lubet, Φιλοπ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam est φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque φελλεὺς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Συνωδοιπόρουν] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τὴν πρῷραν] Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτόν τι ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡδέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, πόλεις τε φυγεῖς ἐξιόντας ἠρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κῦφος καὶ εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι φαπνέουσαι, ἠρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κυμβύων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἵα γέγνοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a rosa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo jam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam miſtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hiſ-

a Τὰ] Ὅτι *Ex. Fl.* male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιεκέχυτο] Ἀντὶ τοῦ περιέχειν, ἐπιλήφει, περιβάλλειν, περιλιμπάνειν. *V.* (περιλίμπανεν V.)

28. Ἐπῳμώμεις] Quanquam enim vox ſit inſolens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπῳμώω utitur Ἔρωτ. c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐπ' ἐρημίας, *in deſertis*. *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas *Querpfeiffen* (Belg. dwarsfluiten) ſuſpenſas voti cauſſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud *Longum Paſtor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. plura ibi *Mollius*. *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ . .] Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat *Thomas Magiſter*, quem vide in voce ἀθρόος. Noſtri Codices non ἄθρους, ſed ὁ θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντά τε πρωΐτι ἐπαί-νους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans*. *J. G.*

39. Περιπλόοις] Angl. περιπόλοις. *J. B.*

Περιπολ.] A. P. L. *S. A.* Impreſſi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς] Rhadamanthus Lyciae Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Aaci frater, vir juſtiſſimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

47. Αἴαντα] Occubuit ad Trojam, ut ſcribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretenſ. in Hiſtor. *G. C.*

49. Καληγορεῖτο] Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat καληγορεῖτο δὲ αὐτῷ pro ἐκαληγορεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκαληγορεῖτο] In omnibus antea legebatur, καληγορεῖτο. & ſine ſic paſſim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μενιπ. c. 19. eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. *Aeſop.* Delect. Fab. X. vitioſe; & *Aeſop.* Fab. 72. & apud *Demoſth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Καληγορεῖτο] *Solanus* cum Cl. *Graev.* ſentiens ἐκαληγο-ſcri-

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν· ὁρμίσαντες δὲ τ νεῶν ἀπεβαίνομεν, τ Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, ϗ δύο τ [b] ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ ἀφ' λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τ ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τ Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. ϗ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτόν, ἐν τάξει τ δικαζομένων ἑστήμεν τέταρτοι.

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa utrinque dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto tradetur Hippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivio adhiberetur.*

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε χρὴ μή· [e] καλήγορεῖτο δὲ αὐτῷ, ὅτι μεμήνοι, χἀ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὸ ἑλλέβορον, δοθῆναι Ἱπποκράτει τῷ Κῴῳ ἰατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου.

Δευ-

b Ἑταίρων] Ἑτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. J. P. &c. *c* Περιπόλοις] Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περιπάλοις Edd. cett. *d* Ὁ Κρὴς] Ὀκρὴς male Fl. *e* Καλήγορεῖτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαλήγορεῖτο vult Graev. male.

37. Εὐανθοῦς] Γράφεται εὐάνθητος (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκαλήγορεῖτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etſi Lexica ſine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. ϗ γὰρ ἀδικία πολλὰ κατηγορεῖτο αὐτῆς. Iterum ibid. paullo poſt. κατηγορεῖτο δὲ αὐτῆς ἔχ ἥκιστα Μηδισμός, ϗ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Ælian.* V. H. III. 19. λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII. 12. ἐσφαιροῦτο — τὸ δὲ σφάιρημα κατηγόρει αὐτῆς. Nec aoriſt. id habet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τῆς τε Μαξιμίνου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zeux.* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, διδάκτισαι, pro ἐδεδάκτισαι diximus ad 1. *Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungerman.* ad *Long. Paſt.* p. 220. εὔχοντο & ἠύχοντο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet, & fruſtra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in ἠύχοντο mutari, obſervat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἑαυτῷ κατηγόρει φέρασας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. J. F. R.

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὸ ἑλλέβορον] *Th. Mag.* v. πίομαι. *M. du S.* Sed ἑλλεβόρου adſpirate apud *Thomam* invenio. J. F. R.

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης ἀμφισβητούντων, ποτέρῳ αὐτὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ [a] Μίνω θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη πλησίον Κύρου τοῦ Πέρσου, τοῦ πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερᾶς χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἑξῆς διηγησάμεθα. [b] ἔπειτα δὲ μεταπησάμενος ἡμᾶς, ὅτι πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δικαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τὰ μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὰ ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δώσειν τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τὰ ἐπτὰ μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium, Theſeo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam eſſe cum Menelao, qui nuptiarum illius cauſſa tot laborum periculorumque ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuisque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

a Μίνω] Sic *Fl.* aliaeque recte. *Μίνως J.* & *H.* b Οὗτω] Edd. omnes. Οὕτω melius *Solan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Παρὰ Κύρου τὸν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Παρὰ. *M. du S.*

71. Οὗτω] Sic lego pro ἔτω, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι] Benedictus *porta ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, *εἰς ναῦν μονόξυλον navim ſolido ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint abſurdae, docet ipſe, quum ſtatim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſecta. *J. G.*

94. Πηχῶν ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πυλίοις] Πύλῃσι, ἑρμηνεῦσι, ἰμβατὴν. ἴνθα ἀποκοίνασθαι. *Ariſtoph.* Schol.] *Vorſ.* Vid. Ἰφτ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐσθῆτι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis*, &c. ſtatuas ἐσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύρους. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro veſtitu utuntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, quum noſtra memoria id in Gallia experimenti cauſſa factum ſit. *J. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ὡραιότητα. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἀψ.] Deſcribit eleganter umbras apud

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita Smaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τἐντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἀπορρυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀγόμεθα, [c] εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος ἔοικεται σμαράγδινον. πύλαι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι [d] κινναμώμινοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. ῥεῖ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λυτρὰ δὲ ὄζει αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος, ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμὴ ὄζει.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' [e] ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἔστασι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τοῦ σώματος [f] ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶ-

[c] Εἰς] Καὶ εἰς *Fl.* ſola. [d] Κινναμ.] Κυναμ. *J.* & *Fl.* Κυαμ. *B2.* & *P.* Κιναμ. *S. H.* & *Ald.* Eadem varietas mox iterum occurrit. [e] Ἀναφεῖς] Al. male ἀφαντεῖς. *Coll.* Noſtrae Edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. [f] Ὁμοιότητα] Ὡραιότητα A. P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd.

8 *f.* Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἁγίους προφήτας ἀμπαίζειν, ἐφ' οἷς † ἅττει περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ οὐ ἰσχάταις ἡμέραις σωνεχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξῆλθον. *V.*

2. Ἀναφεῖς] Γρ. ἀφαντῆς. *G.*

* Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae Clar. *J. Clerici* anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo *Apocal.* XXI. 10. & ſeqq. ut quam haec illis ſimilia ſint, videas. *M. du S.*

† Οὕτως] Οὕτος Edit. *Cler.* Sed ἅττει recte in V.

pud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι τοῦτο τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumma videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe corpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. *J. G. G.*

9. Σκιαὶ

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, ὐ μέλαιναι· γηράσκῃ δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, τοιοῦτος μένει· ὐ μὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὡρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

quod videt : sunt enim quasi umbrae evectae non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara. Sed quale est mane diluculum sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus flat ventus, Zephyrus.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυρῶν, οἱ σάχυες [a] ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρῳ φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ [b] ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

13. Regio floribus omnibus, plantisque tum manſuetis tum umbroſis viret. Vites quidem duodecies feraces, menſibus ſingulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas autumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre, bis nempe uno menſe, qui Minous apud illos eſt. Pro tritico ſpicae panes jam paratos in ſummo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & ſexaginta ſupra trecentos, mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis ſeptem, & octo vini.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ὑποσκιάζουσα τοὺς καλαχειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. ἅπαντα δὲ καὶ ἀφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ

14. Coenatio extra urbem ſtructa eſt, in eo qui vocatur campus Elyſius. Eſt autem pratum pulcherrimum, & circa illud ſilva varia, denſa, accumbentibus umbram faciens : ſtragula de floribus ſubjecta habent : miniſtrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt : hoc enim nihil opus eſt ; ſed ſunt

a Ἄρτους ἑτ.] Ἄρτον ἕτοιμον Schol. b Ἑξήκοντα] ζ'. Fl. male, pro ξ'. Cum vulgata noſtra facit H. & P. &c.

12. Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὰ ἴσα τὴν θουλὴν περιλογούμενα ἐπισκῶπται. V.

26. * Ἄρτον ἕτοιμον] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς ἀφανισμοῦ ἐστί. V.

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων θεριλογούμενα τοῦ Ἀσυρίων Ἀφανίου. V. (Vid. Philoſtr.)

* Ἄρτον ἕτοιμον] Sic pro ἄρτες ἑτοίμες quod in noſtris libris eſt, V. Codex. M. du S.

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco ſtantis hominis humi jacere ac trahi videntur : hae, inſtar hominis ipſius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura ſua nigrae ; hae coloratae tum carnis colore tum veſtium. Caeterum ita recte me interpretatum poſt alios hunc locum arbitror, licet aliter ſummo viro videatur. J. M. G.

10. Οὐ μέλαιναι] Non ſicut noſtrae, jacentes & nigrae,

funt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidiſſimo. Porro fructus harum arborum ſunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum ſibi apponit: at illa ſtatim vini plena fiunt, & ſic bibunt. Pro coronis, luſciniae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores roſtris lectos, inſtar nivis in eos ſpargunt cum cantu ſupervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Denſae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena muſicae vacant & cantibus. Canuntur ipſis Homeri maxime carmina. Et adeſt ipſe quoque & cum illis epulatur, accumbens ſupra Ulyſſem. Chori puerorum ſunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Steſichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere deſierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luſciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum ſane ſilva tota fiſtulis quaſi ſuccinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, ϗ λαγυναστάτης ὑάλυ· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τ δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς καλασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, c τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων πίνεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνυ πλήρη γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τ πλησίων λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, καλαυρῷ αὐτὺς μετ' ᾠδῆς ἐπιπετόμενα, καὶ μὴν καὶ μυρίζουσι· νεφέλαι πυκναὶ ἀναστάσασαι μύρον ἐκ τ πηγῶν, καὶ τῦ πολαμῦ, καὶ ὀπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ῥέμα τ ἀνέμων ἐπιθλιβόντων, ὕσει λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ᾄδει δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρυ ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τ Ὀδυσσέα καλακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τ Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ ἅπαυσαν ᾄσαντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τ ἀνέμων καλαρχόντων.

Mé-

c Τρυγήσας] Τρυγίσας J. Τρυγήσας recte aliae. d Γίγνεται] Γίνεται Fl.

grae, ſed corporibus veris, ſi ſoliditatem excipias, ſimiles. M. du S.

23. Ὀπώραι] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τ καρπὸν ἔχουσα, οἷον δαρακινὰ, μῆλα ἀπτίδια, δαμασκηνὰ, ϗ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Conſtant. Geop. L. X.) Vorſt. M. du S.

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, niſi cum Ariſtophanis Socrate ὑρροπυγίῳ facias canentes. M. du S.

63. Εὔνομος] Muſicus is clarus, cujus hiſtoriolam lege, quam narrat in Protr. Clemens Alexand. ſub ipſum initium, de cicada chordae fractae vicem ſubeunte. M. du S.

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, niſi placato palinodia oblaeſo numine, videre potuit. Lucian. Macrob. G. C.

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius ſcripſerat, ob quod a Caſtore & Polluce luminibus orbatus, cantata rurſus palinodia viſum recepiſſe fertur. Vid. Philoſtr. VI. 245. & Plat. in Phaedro; adde Iſocrat. Ἑλ. ἐγκ. p. 329. M. du S.

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο [a] περὶ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες ἄγουσι.

16. Maximum & illud ad hilaritatem *adjumentum* habent, *quod* fontes sunt duo, circa coenationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, & quod superest jucunde & cum risu agunt.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ὀπισήμων ὅς τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, οἳ τοὺς ὑπὲρ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι· βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ [b] Νομᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μὲν Νέστορι καὶ Παλαμήδει· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' ὧν [d] ἐκεῖνον διήλεγχεν. ἠπείλει δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπειληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci F. sermones caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum ejecturum, si.

a Παρὰ] Sic A. & P. Περὶ Edd. priores. b Νουμᾶν] Ex *Solani* emendat. Νομᾶν enim Edd. c Ὕλλας] Sic *Fl. H. J. P. Ald.* &c. d Ἐκεῖνον διήλ.] Ἐκείνῳ διελέγξει *Vorst.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ ποιοῦ τὸ ἰθιασάμην. V.

73. Περὶ] Angl. ὑπὸ. *J. B.*
Παρὰ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. *M. du S.*
Παρὰ] Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο ὑπὸ ταῖς πύλαις. *J. F. R.*
80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut semidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *G. C.*
81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Cassandram. *M. du S.*
85. Νομᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν. Sed vide Ἀποφθ. c. 8. & Μακρόβ. c. 8. *M. du S.*
87. Τέλλον] Vide Ἐπιστ. c. 10. & *Plut.* *M. du S.*
88. Ἀνὸ Περ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hist.* XII. 35. Sed foede corruptus locus est ille *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teste *Diog. Laërt.* 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes Plato recenset. *Eudoxus* ille non comparet,

si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se conflictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti.

18. Aristippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopensis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum consurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τ νήσου, ἣν Φλυαρῆ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφεὶς τ εἰρωνείαν, εὐωχεῖαζ. Πλάτων δὲ μόνος ὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεαζ.

Οἱ μὲντοι ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. ᵉ τοῦτο δὲ ὅσα καὶ γελοιοποιῷ χρῶνζ. Διογένης μέν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τῷ τρόπῳ, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τ ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τ δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τ ἡ ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι ὐ πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τ νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ f Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαζ· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτο πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τ ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθῳ,

οἷ-

ᵉ Τούτῳ] Τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. f Ἀκαδημαϊκοὺς] Sic *J. H. El. P.* &c. Ἀκαδημιακοὺς. *Coll.*

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φησὶ περὶ Στωϊκῶν, ἄνδρωτι; *G.*

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεσίοις συνάπτει Λουκιανός. *V.* (συνάπτεις, Λουκιανέ. *Coll.*)

ret. Immo Diogenes ipse 10. D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet *Menagius* priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum spectant. *M. du S.*

Ἀνδ Περιάνδρου] Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀδλιαχοῦντα ῥᾳ Νίφους] Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. *J. M. G.*

10. Ὥστε γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποῖα καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέπω, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ ὃ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας. γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τ πειθαρχίαν τῇ πειθούσῃ συνεῖναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide supra B. πρασ. c. 23. & Ἑρμ. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer supra *Hermot.* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκοὺς] Analogia videtur suadere scribendum ἀκαδημιακούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque hujus scripturae exempla citat *Steph.* in Thes. qui etiam observat μετάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, sed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε ἡ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ ναθείας δὲ ἀπολείπειν, μὴ καλαλαμβάνοντας, ἡ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων ὅτῳ φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτὸν ἐπιορκεῖν καλεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt; qui ipsum judicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam deficere ante quam assequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt. Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, se caste accedere ad juvenes: sed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur; at ipse negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

a Ἀξιολογ.] Λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι.

35. Ἢ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως. *V.*

26. Καλαλαμβάνοντ.] Καλαλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαλαληψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo usus essem: si illud de eo quoque dici posse sciviſſem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus vel currentibus in stadio: ubi *assequendi* verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J.M.G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. *J.B.*

34. Διώμνυτο..] Vide quae nos supra ad B. πραϋν. c. 16. in eam rem attulimus. *M.du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀφ' τοῦτο. Vid. supra T. I. *Nigrin.* p. 27. *J.F.R.*

48. Αὐτὸς] Necessaria videtur *Vorstii* emendatio, scribentis αὐτοὺς. Ratio in promtu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem ut, post *Leonem Allatium* aut *Cressollium* (uter enim horum hoc asseverarit non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuisse vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M.du S.*

Αὐτοὺς μὲ] Recepta lectio, αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, syneſi non abstrusa nec difficili. Certe sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Αὐτοὺς μὲ ἀγν.] Cl. *Gesneri* emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorstius* in marg. sic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adscripserat ἴφασκον legendum; quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. *J.F.R.*

49. Κολοφώνιον] Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique scribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Antholog.* IV. 2. quae sic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J.F.R.*

57. Κατὰ

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero*, dicebat, *Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses* (Homerus) *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem*

Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελελύθεισαν, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα παρ' ἡμῖν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γάρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιον, καὶ τῷ γε τοῖς [f] πολίταις, οὐχ Ὅμηρον, ἀλλὰ Τιγράνην καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. [g] καλεγίνωσκον οὖν τὴν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίστarχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο,

[b] Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. [c] Εἰσέτι] Εἰσί—τι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. [d] Αὐτὸς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. absurde, σὸν, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. [e] Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Καλοφώνιον enim Edd. [f] Πολίταις] *Alii* πλείοσις *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* [g] Καταγίνωσκον] Sic *Fl.* & *P.* Κατειγίνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γραι. λέγων τοῦτο μάλιστα. *G.*

51. Τοῖς πλείοσις] Γραι. τοῖς πολίταις. οὐχ Ὅμηρος. *G.*

57. Καλεγίνωσκον] Σημειοῦ λέξ. τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καλαγινώσκω σου τὴν φλυαρίαν. ὁ δὲ Θ αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατειγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι ἐν Ἀτθικοῖς ἐσυνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ * ἐναντιουμένοι συνηθείᾳ. ἢ τὸ καλαγινώσκω ἀντὶ τοῦ γελῶ ἢ λέξεως εἴληπται. *V.*

* Ἐναντιόμενοι] Ἐναντιόμενον male Ed. *Cler.*

57. Κατειγίνωσκον] Non verum est quod *Scholiast.* ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμην δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε Θ τὴν μετ' ἐκείνου. *Aristoph.* Eq. vers. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε τουτὶ τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ καταψηφίσεσθε Θ καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demosth.* aliisque in Thes. append. T. I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet; nam & sic fere *Aristoph.* Eq. vers. 46. Οὗτος καταγνοὺς τὼ γέροντε τὼ τρόπω. Etli paullo plus valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρήσας. ὡσαύτη ἡ κατὰ εἶδος καταμαθὼν Θ αἰσθόμενος πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τῷ μαθών. &c. quae ap. eum sis vide. *J F.R.*

58. Ζηνόδοτον] Aristarchus notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid. M. du S.*

61. Μήνιδος] Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove a coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Horum

σαλο, καὶ εἶπεν ὅς, ὕττως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. χαὶ μὴν χαὶχεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοί φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο· ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ χὰ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ συνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ χαὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γοῦν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, χὰ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, χὰ μάλιστα χατὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐχράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ χατ' αὐτοῦ ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει [a] ἔσχωψε, χαὶ ἐνίχησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγοροῦντος.

Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους ἀφίχετο χὰ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάχις ἀλλαγείς, χὰ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, χὰ

ab ira Achillis *initium* carminis *feciſſet?* Et ille, *ita ſibi temere in mentem veniſſe.* Etiam illud ſcire volebam, prioremne ſcripſiſſet Ulyſſeam Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuiſſe, quod ipſum quoque de illo narrant, ſtatim ſciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus eſſet. Saepe etiam alias hoc faciebam, ſi quando otioſum illum viderem, ut accedens ipſum interrogarem aliquid: atque ipſe promte ad omnia reſpondebat, in primis ſecundum judicium cum viciſſet. Erat enim dica illi ſcripta injuriae, a Therſite, quod contumelioſe in ipſum luſiſſet in carmine: vicitque Homerus, cauſſam illius una agente Ulyſſe.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, ſepties mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a Ἔσκωψε] Ἔσχοψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. B2. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ γοῦν τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ * περὶ τοῦ Ὁμήρου βίου. V.

* Περὶ] Aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; ſed quia adeſt in Cod. V. inſerere non dubitavi. J. F. R.

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem ſummam, cum *ſui ſeculi* ſuarumque rerum admiratione conjunctam Boilaeis compeſcendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ προτέραν] Hac de controverſia acutiſſimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ δὲ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ συνθάνεσθαι ἐδεόμην] Vertunt: *ipſum vero caecum non eſſe, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus ſum percontari.* Sed an ἑώρα, eſt, *vidi?* an οὐκ ἐδόμην, eſt, *veritus ſum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuiſſe, quod ipſum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tuſc. Diſp. V. c. 39. *Homerum coecum inducit*, ſcribens: *Traditum eſt etiam, Homerum coecum fuiſſe. At ejus picturam, non poëſin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae ſpecies formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus eſt, ut quae ipſe non viderit, nos ut videremus, effeceris?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus, ex ſequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tireſiae coeci vatis, quem ilico ſubjungit Cicero. Vid. notam *Daviſii*, quem conſulendum Cl. *Hemſt.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Miſc. V. 9. & *Scholiaſten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn.* ſ. *Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὤν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, ſi quis coecum genitum putat, omnibus ſenſibus orbus eſt.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuiſſe; ſed ab nativitate id calamitatis ei obtigiſſe negat: cum prae ſenio viſum amiſiſſe dici queat, quod & illi, quos *Daviſ.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuiſſe *Daviſius* nullo modo dubitat; quod ſub Demodoci perſona ſemet ipſum deſcribere credatur ap. *Max. Tyr.* Diſſ. XXII. nec ego dubito, ſi caſu aut ſenio id contigiſſe dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*, *Pauſan.* in Meſſen. & *Tzetze* probat; nam ab nativitate coecum ſtatuere abſurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium ſitum, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoſcenda, praecipuum ejus fuerit ſtudium. Quod autem ab ſtatuariis deſumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem ſecuti ſunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum est, eum versari secum : hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circum ustulatus, & toto assatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis supplicaret, receptus est.

22. Procedente tempore certamen instabat, quae Thanatusia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praesidebant Achilles, Theseus septimum. Reliqua longum fuerit dicere : summa capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulysse. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

ἐκτελέσας τ᾽ ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ ἧττον περιέφθον, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπημμένον· εἰ μὴν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγών, τὰ παρ᾽ αὐτοῖς Θανατήσια. ἡγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε ὁ Κάρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου παλαγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθα-

ὁ Κᾶρος] Sic *Ba. J. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κάραος *Gron.*

sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac coecum est in illorum arte ; solent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum sulcis aliquantum excavatis describendi sint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. *J. F. R.*

72. Μετὰ τ. δ.] Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. *M. du S.*

74. Θερσίτου] *Hom.* Il. B. 212. *M. du S.*

75. Ἔσχατος] L. *Ba.* & *S.* In reliquis prave ἴσχατος. *M. du S.*

81. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.] De femore Pythagorae aureo vid. supra T. I. *Vit. auct.* §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum ; est enim solita ellipsis. τὸ κατὰ. *aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etsi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. *J. F. R.*

83. Εὔφορβον] Trojanus fuit adolescens Panthi filius, fratris Hecubae, teste *Hom.* Il. 17. Lege *Laërt.* in Pythag. & *Ovid.* L. XV. *Met.* *G. C.*

86. Πατραδέλφους] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 37. ἀδὺ τὸ δίαιμα ἀστραδέλφου γίγνεται ὁρᾶν. Sed in praes. temp. mox c. 29. & supr. in *Necyom.* *J. F. R.*

89. Θαυμασιώτατα] Eecere! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritus hunc festum diem, eamque celebritatem *Graecine fuae feriatae* inseruit. O lepidum caput! Mirum ni *Barnabisus Socratis*, & *sympo-sium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Barnes*, qui cum caetera excerperet, expunxit. *M. du S.*

93. Πάλιν μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους] *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάπρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους. *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fuse diximus. *J. G. a P.*

Ibid. Κᾶρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους] Quem hic interpretem probabimus? In *Basileensi* editione vertunt : *Carus qui ab Hercule stabat*, satis lepida captatione ; ac si Graeca eadem foret constructio, quae Latina ; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus : *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem : immo quis egregius luctator ille Ulysses ? ex quo alterius adversario patet prorsus ratiocinationem *Palmerii* non procedere : multo minus ut ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους possit reddi, *post Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor optime adnotasse patrem Κάραν. Non agitur de luctatore ; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J. G.*

Κᾶρος] Consule *Loyd.* honoratissimi Praesulis Wigornensis Doctissimum & ipsum filium ad Olymp. CXLII. *Casal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauf. Suid.* (sed apud hunc suo loco non comparet aut κᾶρος aut Κάπρος ille) Ulyssem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ. 710. & seqq.) cum Ajace, quem & prostravit. *M. du S.*

96. Ἀρίου] Vid. *Plut.* 396. 2. Sed is tamen a nostro diversus. *M. du S.*

2. Ὅμως

θαπται, ἡ Ἐπειῷ, ἀλλήλοις συνελθόντων· παγκρατίου δὲ ὁ τίθεται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. τὸ μέντοι δρόμου, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παπολὺ ἐκράτει Ὁμήρου, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι στέφανος, [a] πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

rinthi sepultus est, & Epei, inter se congressorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cursu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

Ἄρτι δὲ τῶν ἀγώνων συντελεσμένων ἀγγέλλονται οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, διορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τὴν φρουρὰν ὑπερβάντες, ἐλαύνειν ὅπι τὴν νῆσον. ἡγεῖται δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ [b] Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ τὸν ἐπὶ Σκείρωνα,

§ 23. Jam consummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Busiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

a Πλακεὶς] Πλακὴς *J.* sola male. b Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα ἀφ' τὸ πληγαῖς βάλλειν τοὺς πυγμάχους, ὁ ἐκεῖσε * ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾄδου βίος, ὅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. *V.*

9. Φαλ.] Οὗτος χαλεποτάτας ἐπινόει κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amst.* ad *Jov. Trag.* insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ἀμὸς ἦν ὡς ☾ ἀνθρώπους ἐσθίειν. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· ἡ ὃς ἐκράτει ἔβαλλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος τὸ Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. *M. du S.*)

* Ἀιγὸν] Ἀναιρετὸν habet Ed. *Cler.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui postremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένος.

2. Ὅμ. — Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coactaneos faciebat. Vid. *Philostr.* Her. p. 726. & seq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G. C.*

10. Βούσιριν] Busiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiæ filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *G. C.*

Βούσιριν] Mendose antea scribebatur Βούσυριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciæ dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. *Ovid.* IX. Met. *G. C.*

Ibid. Σκείρωνα] Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere sæviebat, hunc Theseus occidit. *G. C.*

12. Πίτυον.] Schinim insignem latronem, qui circa Isthmi initium teste Pausania miro crudelitatis genere sæviebat. De eo *Plutarch.* in Thes. *G. C.*

Πίτυον.] Vide *Plut.* in *vita Thesei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀπομν. *A. V.*

Πίτυον.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* Ed. *Hag.* Πιτυοκάμπτης scribit, omisso medio, ο. *J. F. R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τὸ ἡίονα] Bene contra *Th. Magister* monet Cl. *Jens.* in Lectt. Luc. p. 10. scribens: Ἥρω Ἀττικοὶ, scribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἡρῷα· ἡ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τὸ πληθυντικὸν, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non semel ἥρωας Lucianus. In *Zeux.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In *Vera Hist.* c. 23. Ἐκτάσεις τοὺς ἥρωας ἐπὶ τὸ ἡίονα. Ipsa quoque haec vox Ἡίων, ἡίονα, deterior quam ἠών, ἠόνος, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diserte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῇ ἡίονι καθεζόμενος. In *Ver. Hist.* Ὄφεις ἐπὶ τὸ ἡίονα ἀφῆκα. Ibid. Πλησίον τὸ ἡίονος ἐκοιμήθημεν. Haec alio loco ab *Jensio* dicta huc transscribere operae pretium existimavi. *J. F. R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum

Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theſeus & Achilles, &, qui jam reſipuerat, Ajax Telamonius. Hi commiſſo praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praeſertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hoſtibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipſi praemium eximium decretum eſt, pulcher magnusque hortus ſuburbanus. Hic *poſtea* convocatis ſodalibus diſputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

χαὶ Πιτυοκάμπτλω. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσας τὰς ἥρωας ὅπῃ τὸ ἠιόνος· ἦγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα καλορθώσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ὅπῃ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅπῃ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ χωρίον, καλός τε καὶ μέγας πλησίον· ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἑταίρους, διελέγετο, Νεκραδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας.

Pityocampte.] His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theſeus & Achilles, & Ajax Telamonius, qui jam reſipuerat. Hi commiſſo praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praeſertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hoſtibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipſi praemium eximium decretum eſt, pulcher magnusque hortus ſuburbanus. Hic *poſtea* convocatis ſodalibus diſputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

Συλ-

ε Ἑταίρους] Ex Cod. L. Ἑτέρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα λέγεται. *V.*

23. Παραδείσους] Τῶν ἄλλως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ τέλος τὴν Ἑλληνίδα φωνὴν ἀκριβέστατον τὸ † παράδεισος ὄνομα. *V.*

† Παράδεισος] Ex *Xenophonte*, *Polluce* & *A. Gellio* notum eſt vocem hanc eſſe Perſicam & ſignificare *viridarium*. Occurrit etiam in *Eccleſiaſtae* libro ſcripto, ſi viris doctis credimus, poſt captivitatem. *J. Cl.*

cum reliquis fugere coactus eſt; qua pugna Xenophontem equo delapſum pedes ipſe ſervavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plat.* 11. C. *Συμπόσ.* 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hiſt.* III. 17. ubi male ἐπὶ Δῆλον. *Plat.* etiam in Apol. Socr. 363. F. & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Caſaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnaſſe traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam teſtimonia, quibus probet ἐπὶ dandi caſum in hujusmodi locutione poſtulare, adeoque ſuſpectam eſſe Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etſi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos ſupra ad c. 28. *Quom. conſcr. hiſt.* Et videbis, non immerito locum *Ael.* ἐπὶ Δήλων, ſuſpectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Demonacte diſcipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: αὐτόν τε δὴ τοὺς τῶν ἑταίρων, & rurſus: τῶν ἑταίρων τις ὁρᾷ ταῦτα. *J. P. a G.*

Ibid. Ἑτέρους] Admodum jocoſe narrat Lucianus, uti, quum eſſet apud inferos, impii ruptis vinculis invaſerint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxiſſe in aciem, praefectis Theſeo, Achille, & Ajace Telamonio; qui ſtrenue repreſſerint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuiſſe; quare donatus fuerit pulchro & ſpatioſo horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος ſaepe perperam apud ſcriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in ſuo libro legiſſe *Brodaeum* apud Noſtrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρᾳ legendum monet ἑτέρᾳ, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi neceſſitas; quum, ut dixi, caeteri heroes ſint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuiſſe, & ἐπινίκια celebraſſe, patet ex ſequentibus. *J. F.*

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur ἑτέρους; ſed proba eſt *Palmerii* & *Vorſtii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] Ἑταίρους legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑταίρους] Quia quinque doctiſſimi Viri, *Palmer. Vorſt. Solanus*, *La Croze* & *Geſnerus*, id vel conjectura adſecuti ſunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haeſitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. *J. F. R.*

32. Ἀφ-

Συλλαβόντες δὴ τοὺς νενικημένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολαζησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη· Νῦν δέ μοι ἔννεπε Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' οὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ τούτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἓξ διεληλυθότων, περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίσταλο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴν δὲ οὐκ ἀφανῆς ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πορρύπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ-

24. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis jam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem.

25. Jam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui esset, diu jam amabat Helenam, & ipsum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio, & propinabant, & soli furgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque re-

a Κομίζειν] Deest in *Fl.* Adest in aliis, & in P. b Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo *J. H. Fl.* Cetorae rectius disjungunt. c Ἐπιμανῶς] Ἐπινῶς *Schol.* & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. d Ἁρπάσαι] Sic recte *Jens.* Ἁρπάσας Edd.

45. Ἐπινῶς] * Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφιλικυστικῶς. ἐπὶ τῷ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφίλκεται σημαίνει. *V.*

* Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Cl. *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *M. du S.*

32. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος] Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonôn, de quo *Bentlejus* in epist. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *M. V. la Croze.*

45. Ἐπιμανῶς] Κίνυρος ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης· καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. sed ecce Scholiastes non ἐπιμανῶς, sed ἐπινῶς legi vult, idque exponit ἐφιλικυστικῶς, addens ἐπινάζειν notare ἐφίλκεσθαι. Ubi ἐπινάζειν alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ, Ἐπινάξαι, quod *Hesychius* exponit, ἐπιπαχτῶσαι· in editione Florentina plane, uti vult Scholiastes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur λίαν. *J. F.*

50. Ἁρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo ἁρπάσαι· neque enim quidquam, quo ἁρπάσας subsistat, sequitur. *J. F.*

56. Κολαδησόμενος] Flor. κολυθησόμενος. *J. B.*

Κολαδ.] Sic *Fl.* & *Junt.* Edd. (nisi quod in utraque mendose est κολ.) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas κολακευσόμενος. *M. du S.*

63. Me-

aufugere in quandam adjacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adsumta Helena, festinanter avecti sunt.

κεῖσθαι ταῦτα, οἰχεσθαι ἀπιόντας ἐς τινὰ τῶν Ὀπικομήδων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὼ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συναμότας δὲ τῶν παλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλουν τὴν ὁπλυσίην. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἐγὼ μὲν ἐπαρῶν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim, dicebant speculatores, quae multum jam abesset. Itaque impositos Herodum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufu-

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴσχει, καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ραδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολὺ ἀπέχουσαν· ὅτε δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ραδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι εἰς τὴν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυρόεσσης· ὥστε τοσοῦτον ἦλθον ἀφαιρέσει· καὶ

e Ἐταίρων] Ἑτέρων male *Fl.* sola. *f* Κωλυθησ.] Κωλυσησόμενος Edd. plurimae, κωλυσησόμενος *F.* & *Fl.* una de κωλ. prima producta feci. *g* Πολὺ] Οὐ πολὺ *F. h* Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες *Coll.* Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρόντος] Οὐ παρῶν, ὡς τὰ ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τύχη ζητεῖ. *V.*

72. Διώκοντες] Γρ. ἐλαύνοντες. *G.*

63. Μεσονύκτιον] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist.* c. 40. *F. F. R.*

68. Πολὺ ἀπεχ.] Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. *F. B.*

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαιρέσει] Interpres: *Tantum via emensi erant, ut eluderentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent.* Ita infra 2. *Ver. Hist.* c. 43. παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καταπεσεῖν. ubi recte Interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in *Pseudomant.* c. 37. ὥστε τοσοῦτον ἐλθὼν ἀπολειφθῆναι. *Postquam parum abfuisset, quin periisset.* *H. V.*

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαιρ.] Quod Cl. *Hor. Vitring.* & hic & supra c. 20. in versione corrigendum monuit, id Cl. *Gesner.* etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa *Vitringae* omittere potuissem; at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Opsop. tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Past.* 2. p. 62. ὥστε τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ. *Parum abfuit quin...* Adde Nostrum T. I. *Catapl.* c. 4. f. ὥστε τοσοῦτον ἦλθε ἀφυγεῖν, *tantillum aberat quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὅσα παρὰ τοσοῦτον γιγνόμενα, vertitur: *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & *Scholiast.* sic exponit: τοσοῦτον ἀφαιροῦμαι τοῖς τὰ ἐντεῦθεν ἀφαγγέλλουσι. &c. quem vide. *F. F. R.*

καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἠσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τὸν δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

gisſent! revinctaque navi catena roſacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae ſe ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum ſociis, cum interrogaſſet ante Rhadamanthus, ſi qui alii quoque illorum eſſent conſcii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

Ἔψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ [a] ἠνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καλαλιπὼν, αὖθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, ὡς πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τὸ πρόσθιον παρεδείκνυσαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδείξαί μοι τὴν πλῶν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι ἐπανόδῳ προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δή, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις·

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem ſtatutum inſula emittere, ſolo die proximo manendi facultate conceſſa. Ibi ego quidem moleſte ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus eſſem. Ipſi tamen conſolari me ac dicere, poſt annos non ita multos fore, ut ad ſe redeam, jamque mihi ſellam, & accubitum in poſterum *adſignandum* oſtendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens ſuppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonſtraret: Reſpondit, venturum me poſt errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: ſed oſtenſis inſulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & ſexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat eſſe impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa ſomniorum*

a Ἠνιώμην] Ἐποτνιώμην *Schol.*

86. Ἐποτνιώμην] Γράφε ἠνιώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa poſteriora verba ex C. addita in *V.* deerant.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. *M. du S.*

3. Ἀφ' ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hīc dicas: ἐφ' ὧν. Etiamſi alibi ἀπὸ in ſimili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Ariſtoph.* Nub. 766. (τὸν ὕπνον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι· quod ſupra in *Quom. conſcr. Hiſt.* vidimus. *J. F. R.*

8. Τῇ ὑφ' ὑμῶν] Sic ſcribendum, non ut in libris eſt ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppoſitam noſtrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. *M. du S.*

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in inſula beatorum, & loquitur cum vivo & ad ſuos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipſo fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic poteſt ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, reſcribendum, ut interpretatus ſum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore ſermones compararem. *J. M. G.*

13. Μαλάχης ῥίζαν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae ſacratiſſimum habebat. *Aelian.* Var. Hiſt. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μῶλυ (Od. K. 304.) alludit. *M. du S.*

17. Μήτε πῦρ μαχ.] Et hoc Pythagoricum ſymbolum eſt, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praetervavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.

28. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam.* Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum illis epulatus sum. Postridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret ; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc :

Lucianus divis carus felicibus isthaec
Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem, proximo solvi,

ἐμετ' αὐτὸν δὲ, ἡ δ Καλυψῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμῶν κατοικουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἰπὼν

Καὶ ἀναστάσας ἀπὸ τῆς γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὤρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τὴνδε τὴν γῆν, μήτε ξιφει πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα [c] ἔτη πλησιάζειν. τούτων δὲ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τοῦ εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν ἐν τὰ περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ χαμὸς ἦν, συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτὸν ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λεκιανὸς τάδε πάντα φίλοις μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἰδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, [d] τὴν ἐπιοῦσαν ἀνη-

[b] Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. [c] Ἔτη] Ἔτι Fl. male. Recte cett. [d] Τῆς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὲ] Ἐπήλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ † μέντοι τούτῃ κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ ☾ Ἀττικίσας. καινὸν μὲν οὖν τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ ‡ ἐπιοῦσης· ἦν δὲ ☾ τὸ πρῶτον Ἀττικόν. εἰ γοῦν εἶπεν μείνας ‡ ἐκείνης τὴν ἡμέραν. § τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοὶ. *V.*

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γράι. τὴν ἐπιοῦσαν, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. *G.*

† Μέντοι] Μὲν Ed. *Cler.*

‡ Ἐκείνης τῆς] Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit *M. du S.*

§ Τὸ γὰρ] Lege οὕτω γὰρ τὸ, & conf. Schol. ad *Alex.* ad verba Τὴν γὰρ σελήνην. *M. du S.*

not. *Porphyr.* No. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν] De hac superstitione locus alius dicendi, praeceptum est Pythagorae. *J. B.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tusc. IV. 34. conqueritur Philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non injuria Dicaearchus accusat, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoretus* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγῶς ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὶ μαιαρίους . . . . καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας εἶναι. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Πλησιάζειν] Ut infra in *Pseudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Λευκιανὸς] Sive Creticum hic posuit Lucianus

ἀπηγόμην, τῶν ἡρώων ὑφελκόντων· ἔνθά μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν' εἰ καλαχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κίονα δέ τινα πονηρὰν, καὶ ἀφόρητον, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων. καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν τὴν διάνοιαν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα χρημνώδης, καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τραχυτησι καλεσκληκυῖα, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς χρημνοὺς, προϊμεν διά τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ὅπου τὸ εἰρκτῶον, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν Φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι πάντῃ ἐξηνθήκει, κύκλῳ δὲ πολλαχοῦ τεῖχος ἦν, ὁ μὲν βορρᾶς, ὁ δὲ νότος δὲ αἴ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulyſſes clam Penelopen dat mihi epiſtolam in Ogygiam inſulam ferendam Calypſo. Miſerat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, ſi deferemur in inſulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii cauſſa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiiſſemus, ſtatim cum teter odor nos excepit, tanquam aſphalti & ſulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab uſtulatis hominibus: aërque obſcurus & caliginoſus, a quo ſtillaret ros quidam piceus. Verum & verberum ſonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non acceſſimus: in quam vero exſcendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & ſqualida, ſaxis & aſperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua ineſt. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem ſpinis & aculeis obſitum, ſuperataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac ſuppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipſum gladiis & aculeis undique efflоruit, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter

ſan-

a Ἴν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. Εἰ. Ἐν *F.* Ἴν' *Fl.* &c. recte. b Ὀπτωμ.] Sic *F. Ba. Fr. P.* &c. Conf. ſupr. §. 21. c Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* Ἐαυτοῦ male cett. d Ἀπόξυρος] Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξηρος Edd. reliqq. e Πάντῃ] Παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχίσι] Γράφεται πέτραις ϑ τράχωσι. *V.* 59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, οἷον ξύλον ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ χίζω χόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεχισμένον ϑ ἐπιξυμένον ξύλον. *G.* (Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥητ. Διό. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, ſuis ſedibus ſingula reddidimus. *M. du S.*)

in verſus principio, ſive, quod nolim, penultimam nominis ſui corripuit contra morem, ſive ι vocalem per ſynizeſin ſequenti conjunxit: dubium non eſt Latine interpretanti idem licere debere. *J. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Junt.* pro vulgato ἑαυτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρος] Mendoſe in omnibus impreſſis, exceptа *Fl.* legitur ἀπόξηρος. Vid. Ῥητ. c. 7. & in Βίᾳ c. 8. Recte etiam ſcribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Prometh.* *M. du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiaſtes legiſſe videtur, pro his duabus vocibus, τραχίσι. Sed ſatis ſana videtur vulgata ſcriptura: quanquam non ſunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia

Plu-

sanguinis, incimus autem ignis: ingens hic & insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit: piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

31. Ingressus unus per universos *tres annes*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Athenienſis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum famigari. Adjiciebant monstratores nostri vitas singulorum, & cauſſas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

32. Celeriter igitur ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram, salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix distinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis simile. Recedebat enim accessu, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας ἔστ᾽ καὶ [f] ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν θαλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξὶ πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

Εἴσοδος δὲ μία, στενὴ λίαν πάντων καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ Ναυπλίῳ καθηγουμένῳ, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ ξεναγηταὶ καὶ τοὺς ἑκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ᾽ οἷς [g] κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι [h] περὶ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους ὧν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸ πιὸν τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπίστάμην.

Ταχέως ὧν ἀναστρέψας ὅπη ναῦν, ἐκ τοῦ [i] ἐδυνάμην φέρειν τὸ ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ᾽ ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπαρχε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὸ σῶμα πλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ προσ-

[f] Ἄπειρος] Sic *J. El.* &c. Ἀπείρατος *P.* sola. [g] Κολάζονται] Ita *El. H. P.* &c. Κολάζοντο male *J.* [h] Περὶ τὸν βίον] Sic *P.* & Edd. praeter *J.* quae Περὶ. [i] Ἀπέπεμψα] Al. ἀπέπλευσα *Coll.* Prius tuentur *El. J. H. P.*

77. Καὶ μεγίστας] Εἶτά σοι βωμολόχοι γόης, τὶ ἐπιφύλλεται * τούτων ἕνεκα. *V.*

85. Τὸν N. ἀπέπεμψα] Γραι. ἀπέπλευσα. *G.*

* Τούτων] Antea in Impr. legebatur τοῦτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *M. du S.*

Plutarchus in Ἀλεξ. τούτους ἀπόρρητους vocat. *M. du S.*

52. Τράχωνι] Mallem τραχῶσι, a τραχὼν, τραχῶνος. *locus asper*, etsi omnium Editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων *Suid.* scribat, id nomen proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 756. f. 1096. Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. §. 5. & XV. 10. 1. bis. &c. *J. F. R.*

Ibid. Οὐδὲ] Negativa simplex pro duplici, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 4. ἕτερον δὲ οὐ αὐτὴ, οὐδὲ παρ᾽ ἄλλοις. Alius generis ellipses negativae particulae vid. ap. *L. Bos* p. 331. —2. *J. F. R.*

68. Διὰ πάντων] Forsan ἀφ᾽ ἁπάντων. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus *salutato Nauplio* discessi. Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. *J. G.*

96. Πύ-

προσιῶσιν ἡμῖν, ϗ ὑπέφευγε, ϗ προῤῥωτέρω ὑπέβαινε. καλαλαβόντες δέ ποτε αὐτὴν, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τ' [b] Ὕπνου λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τ πυλῶν τ ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τ' [c] πύλην, πολλὰς ὀνείρους ϗ ποικίλας ἑωρῶμεν. πρῶτον δὲ βύλομαι περὶ τ πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ ϗ μόνος ἐπεμνήσθη Ὁμηρος, ὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὴ περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέφυκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, ϗ μανδραγόραι, ϗ ἐπ' αὐτοῖς πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. πόλαμος δὲ παρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτοῖς καλύμενος Νυκτιπόρος, ϗ πηγαὶ δύο [e] περὶ ταῖς πύλαις· ὀνόματα ϗ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Πανυχία· ὁ δὲ περίβολος τ πόλεως, ὑψηλός τε ϗ ποικίλος, Ἰριδι τ χροιὰν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, ὐ δύο, καθάπερ Ὁμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τ Βλακείας πεδίον ἀπο-

dentibus nobis, & ſubterfugiebat, ſubducebatque ſe longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) ſacrum eſt, ſero crepuſculo deſcendimus, progreſſique intra portam ſomnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea ſcripſerit; qui autem ſolus mentionem illius fecit, Homerus, non ſatis ſcripſerit accurate.

33. In ambitu totius inſulae ſtat ſilva: arbores in ea ſunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis veſpertilionum: ſola haec in inſula avis naſcitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diverſicolor, Iridi ſimillimum. Portae ejus ſunt non duae, ut Homerus dixit, ſed quatuor: quarum duae ſtuporis campum reſpiciunt,

a Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *F.* Prius vero *Fl. H. P.* b Ὕπνου] Ὕπνου *Vorſt.* c Πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes. d Ὃς] An ἧς; *Pell.* e Παρὰ] Sic *Fl. F.* Reliqq. περὶ.

3. Μήκωνες] Καλαλλήλως ταῦτα ἐπλάσαλο, περὶ τὴν τ ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα ϵ ναρκωτικά. *V.*

14. Δύο μὲ] Ἄγαν (1) ἐμφρόνως πρὸς τὸ τ βλακείας πεδίον (2) ἀποκλίνειν πεπραγμάτωται, τὰς δύο τ ὀνείρων πόλεως πύλας· ϗ τούτων, τὴν μὲ σιδηρῆν εἶναι ϵ καρτερὰν, τὴν δὲ (3) κεραμίνην ϗ πολὺ τὸ εὐθρυπτὸν ϵ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπί τοι ϵ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς ϵ βλακώδεσι ϗ ῥαθύμοις αἱ μᾶ πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν ϵ ἀμπλακίηντον ἀντίκτονται. (4) ϗ ὅπστ' ἂν μεθαδάλλεσθ (5) πεφυκέναι ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνδρυται, τοῖς δὲ ϵ μπλακιηθείη ἂν τὸ τ ἐλπίδων ἀτάρμηλον, ὅσοις τῷ περιλοίπως τ ἔμφρονος γνώμης ὀψέ ποτε (6) τῦ κάρου ἀνιεμένοις περιγίνεται, ϗ τ τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καλαλλήλου τ φροντίδων ϵ τὰς ἐυπιτια ϑεσκολουθεῖν. ἄλλως τε ϵ κεραμίνῳ τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τ ὀυπνίων διέρχεται ϗ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ ϵ αὐτὰ εἴχεται. εἰ δὲ ϵ πλῆτ ϑ ϗ δόξα, τοιαῦτα ϵ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲ δυχερῆ τῷ ἀνιῶντι ϵ (7) εἰς ἀμνησίαν εὐκολα. τὰ δὲ τερπνὰ τῷ ἡράσμια, τῷ ἡδυτι ϵ εὐφραίνοντι (8) ἐμμονητικά τε ϗ ἀναπόβλητα. *V.*

(1) Ἐμφρόνως πρὸς] Ita correxit *Solan.* noſter: in edito enim erat ἐμφρόνων καὶ.

(2) Ἀποκλίνειν] Ἐκκλίνειν. C.

(3) Κεραμίνην] Ed. *Cler.* male κεραμέαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

(4) Καὶ ὅπστ' ἂν μ ϖ] I. e. quia abundant ἀνοίαις C.

(5) Πεφυκέναι] Πέφυκε tantum legebatur in edito; ſed mutavit *M. de S.*

(6) Τῷ κάρῳ] Ita ex V. pro vulgato τῶν καίρων, dedit, & mox καλαλλήλῳ pro edito κἀλαλλήλων dedit *M. de S.*

(7) Εἰς] Πρὸς habet C.

(8) Ἐμμονητικά] Ex C. inſertum, cum in Edito tantum legeretur ντικά; ſed remanet tamen hiatus, finique Scholii adſcripſerat *Solanus.* Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo.

96. Πύλῃ] Lege πόλει. Quanquam enim *Eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinquarum;

ciunt, ferrea altera, altera lateritia, qui-
bus commeare dicuntur *somnia* terribilia,
cruenta, crudelia: duae verſus portum &
mare, cornea altera, altera qua nos trans-
ivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem
ad dextram eſt Noctis templum; hanc enim
deorum maxime colunt, & Alectryonem:
illi vero prope portum aedes collocata eſt:
ad ſiniſtram Somni regia. Hic ſcilicet a-
pud illos imperat, facitque ſibi Satrapas
& imperii ſui vicarios duo, Taraxionem
Mataeogenis F. (*Terriculum Vanipori*) &
Plutoclen Phantaſionis, (*Divitiglorium Ima-
ginarii.*) In medio foro fons eſt, Careo-
tin (*Graviſomnem*) appellant, & templa
prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi
adytum quoque illis eſt & oraculum, cu-
jus antiſtes propheta Antiphon (*Contradi-
ctor*) ſomniorum conjector, hunc a Somno
honorem nactus.

34. Ipſorum autem ſomniorum neque
natura eadem, neque ſpecies: ſed alia pro-
cera, & formoſa, atque jucunda, parva
alia & informia, & alia quidem aurea, ut

βλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πε-
ποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἐποδημεῖν αὐ-
τοῖς οἵ τε φοβεροὶ, καὶ [f] φονικοὶ, ἡ ἀπρ-
νεῖς· δύο δὲ πρὸς τ' λιμένα, ἡ τ' θάλατταν
αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς
παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τ'
πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῶιον. σέ-
βουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τ' Ἀ-
λεκτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος
τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ
Ὕπνου βασίλεια. ἔστι γὰρ δὴ ἀρχαὶ παρ'
αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πε-
ποιημένοι, Ταραξίωνά τε τ' Μαιαιογένους,
καὶ Πλουτοκλέα τ' Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ
τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεώ-
τιν· ἡ πλησίον παὶ δύο, Ἀπάτης ἡ Ἀ-
ληθείας· ἔνθα ἡ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ
τὸ μαντεῖον, ἔνθα προεισήκει προφητεύων Ἀν-
τιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων [g] ὑποκριτὴς, ταύτης
ἕνεκα τοῦ Ὕπνου λαχὼν τ' τιμῆς.

35. Αὐτῶν μέντοι τ' ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε
ἰδέα ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν,
καὶ καλοὶ ἡ ἡδεῖς, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι,
ἡ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοί
τε

f Φοικοὶ] Φοινικοὶ male *F.* ſola. g Παρὰ] Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περὶ, ne *F.* & *Ald.* quidem exceptis.

29. Καρώτου] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν καλαλλήλως ὀνόμασεν. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Voſſiana* Vol. 2. p. 34. N°. 8. erat. ubi ὕπνοις legitur. Sed *Coll. G.* melius ὑπνοῦσι. *M. du S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas Eburneas*, aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpiis, Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὅμηρος] *Hom.* Od. T. 560. *M. du S.*

8. Πηγαὶ δύο παρὰ] Conf. ſupra c. 16. ubi ſimilis variatio praepoſitionis: quam etiam T. I. ſaepe habuimus. *F. F. R.*

Ibid. Παρὰ ταῖς] Edd. *Fl.* & *Iunt.* Reliquae περὶ. *M. du S.*

13. Ὅμηρος] Vide eum l. c. *M. du S.*

15. Κεράμου πεποιημ.] Conf. ſupra I. *Ver Hiſt.* c. 7. χαλκοῦ πεποιημένον. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, *Long. Paſt.* I. p. 7. δισμὸν ῥόδου χλωρᾶς λυγίσας. Et III. 116. στεφανίσκον ἐκ ιωλείσσου. *Corollam ex violis nectens.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. *F. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Athenienſis. Vid. *Suid.* qui eum ῥητοροσκόπον vocat. *M. du S.*

34. Παρὰ] Dixi ſupra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπί. *M. du S.*

35. Ὀνείρων] Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile ſuperabilis, quod perſonam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro ſolum genere ὑπνίων dicere poſſit, ſed maſculino etiam ὑπνίους; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties luſus ejusmodi ad verbum transferre conaris: quibus ob ipſam eam cauſſam in ſcriptis ſeriis & aetatem laturis vix ac ne vix quidem locus eſt. *F. M. G.*

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ θλερωτοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἶδ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι ποτ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ περιλαβόντες ἡμᾶς, καὶ καταφιλήσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τῷ τε ἄλλην [a] ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον.

Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταβραγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθημεν ὀπισθιοπορούμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ὀπισθόλην, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἰδοί με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν καταπεπηγυῖαν, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθείς,

videbantur, humilia alia villaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S. Noveris, me cum primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus domum dimissus,*

a Ὑποδοχὴν] Al. παρασκευὴν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀξυγίᾳ P. male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *B2. P. S.* Χρησάμῳ male *J. Fl. H.*

48. Τήν τε] Γραι. τήν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες ἐπισχούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem *Longi* phrasin, in *Pastor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαι δεξιῶσιν. sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *Servi industrii* sunt ap. eumdem p. 126. (c. 134.) *J. F. R.*

54. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι] *J. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut *Long. Past.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μιμεῖται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV. 115. (123. *Moll.*) θάρρος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. *J. F. R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. du S.*

65. Λευκοθέας] *Matuta.* *A. V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. *Petr.* III. 20. quo probet διασωθῆναι usurpari de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor.* XVII. 44. διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. *J. F. R.*

69. Τηλεγόνου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. du S.*

78. Ὅμη-

sus, procos uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam atque ad te veniam. Haec ſignificabat epiſtola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur.

36. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reverſi in navim prope litus dormivimus.

37. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra

κατέλαβον πολλὰς τ γυναικὸς μνηςῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ἅπαντας, ὕςερον ὑπὸ Τηλεγόνε τ ἐκ Κίρκης μοι γενομένε, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μέλανοῶν ὅτι τ πολὺν χρόνον ἐπιλιπεῖν τ ῥᾳδιὰ σοὶ δίαιταν, καὶ τ ὑπὸ σᾶ πρόξενομένην ἀθανασίαν. ἣν ἂν καιρῷ λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρός σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλε ἡ ἐπιςολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενοδοκήμεν.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάτης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλασιεργᾶσαν· ὡς δὲ τ ἐπιςολὴν ἔλαβε, καὶ [d] ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπίπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἱςία λαμπρῶς, καὶ περὶ τ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τ Πηνελόπης, ὁποία [e] εἴη τ ὄψιν, καὶ εἰ [f] σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖν αὐτήν. τότε μὲν ἂν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τ ἠιόνος ἐκοιμήθημεν.

Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον καλιόντος τ πνεύματος. καὶ δὴ χειμαθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δέ εἰσιν ἄτοι ἄγριοι, ἐκ τ πλησίον νήσων ληςεύοντες τὰς περι-

[d] Ὑπεδέξατο] Conſtans Edd. lectio. [e] Εἴη] Εἶει *J. Ald. H*2. Prius cett. [f] Σωφρονοίη] Σωφρονοῖεν Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γρ. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. *G.*

78. Ὅμηρος εἶπε] *Odyſſ.* E. 57. *M. du S.*

80. Ἐπιλίξατο] In omnibus libris noſtris erat ὑπιδίξατο, quod cum ferri non poſſit, ſic mutavimus. Vide Ε Δ. V. & Γυμν. c. 21. ſuſpicor tamen fuiſſe a Luciano ſcriptum ὑπιλίξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem ſciam, Lexicographo obſervata eſt, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipſe annotaverim, eam in textum recipere non ſum auſus. *M. du S.*

Ὑπιδίξατο] Quid ſibi velit ὑπιδίξατο a vi verbi ἔλαβε diverſum, non comminiſcebar aliud, quam quod in interpretatione expreſſi. Cogitabam etiam, an ὑπιλίξατο vim *legendi* habere poſſet? quod nihil fere ab altero illo ὑπιδίξατο diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud, *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit*, non intelligebam. *J. M. G.*

90. Κατιόντος τῷ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. m. p. 378. κατιόντος τοῦ ἀνέμου, τάχα ἂν δὲ ὁ ἄλλως πως ἐπλεύσαιλες. Ubi Cl. *Duker.* docet ἄνεμον κατιόντα eſſe ventum increbeſcentem, & quidem a tergo euntes proſequentem, idque hoc Luciani aliisque teſtimoniis probat contra *Vallam*, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. *J. F. R.*

[a] περιπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἓξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰ, καὶ ἐξελόντες τὰ ἐντερώδη, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πλοιαρίων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατέτραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχήσαντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῆς Κολοκυνθοπειρατῆς, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἐδείξαν. ἐπειδὴ γὰρ καὶκείνοι ἠσθάνθησαν αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν [b] ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα

hos qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucinautas*) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare nos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim sociis quinque naves habe-

a Περιπλέοντας] Leg. περιεπλ. *M. du S.* Vulg. serv. Edd. omnes. b Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγόρησαν sine augm. Edd. *J. Fl. H. P. Ald. B2.* Sed *S.* ὠλιγ.

95. Παραπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. *M. du S.*

96. Πηχέων ἓξ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.*

Πηχέων ἓξ.] Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis. . . . Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU.* Addo *Aristoph.* Plut. 27. πισόταλον ἡγοῦμαι, καὶ κλαυτίσαλον, ubi vid. Interprett. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἓξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. *J. F. R.*

97. Αὐτὴν] Αὐτὴν ad unam κολοκυνθὴν ellipticе refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecesserit. qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurs. VIII. *Cortii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. ἐχ ἕξεις ἅτ' ἐν κλίνῃ καθαυρεῖν, ἃ γῷ ἔστηκαι. (scil. κλῖναι) Non absimilia dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi περίοδος — καὶ ἀμάθοις alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Harmon.* c. 3. ἀκόντιον τὸ ἐμὸν &c. Ubi & addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὑπνος ἀγρυπνίη, ἀμφότερα τὰ μετρίου μᾶλλον χαλεπά, κακόν. Conf. etiam T. I. p. 582. sive *Revivo.* c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Fenst.* ex *Lucian.* Amor. καρτερὸς — ἀ συναρόφρων, pro ὃς. &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 291. τέκεα ἐπαναδοῶντες. respectu filiorum, qui per τέκεα intelliguntur, ubi *Kusterus*

bebant, pugnabantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, curavimus saucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati insidias. Neque frustra.

39. Nondum enim sol occiderat, cum a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc illinc consistentes jaculati in nos sunt sepias siccatas & oculos cancrorum. Nobis vero sagittas & jacula mittentibus, non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς [c] κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ἰώμεθα τε τὰς τραυματίας, καὶ τολοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπὶ πᾶσαν ἦμεν, ἀεί τινας ἐπιβουλὰς προσδεχόμενοι, ὑμάτην.

Οὔπω γὰρ δεδύκει ὁ ἥλιος, καὶ ἀπό τινος ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον [d] εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, ἀφιέντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλά-

c Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Κελύφινα Edd. ceterae. d Εἴκοσιν] Εἰκόσαι P. Εἴκοσι *Fl.* Εἰκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφινα (leg. κελύφινα) κέλυφος τὸ τῆς ὄϊς λέπος. G. (At non *ovi* hic, sed *nucis*, putamen.) *M. du S.*

sterus etiam addit *Homer.* Od. M. 74. — νηΐλη — Κυκλάς, τὸ μὲν ὄ ποτ' ἐστὶ, ibique τὸ respectu νήϊος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex Fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graecissf. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illustr. *Heinsius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul, alii ad uxores solas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Past.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* καὶ αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemiserit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξῷον, quod vide. *J. F. R.*

2. Πληρωμάτων] Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis.] *Vorst.* Vid. *Bnif.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχιμάλους] Monuerat Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἅπας ἀγχίμαλος ἐναυμάχουν ait, *Wassiusque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, observat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρησαν] Etsi supra satis dixi augmentum saepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non credo sic Lucian. dedisse, qui unitarium mum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquamp. quae satis pol. syllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa fit quotidiana; sed postea consulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Ed. melius quam quod in aliis est, κελύφινα. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suspicor legendum ἀπεκρυπτόμεθα. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut saepe, *Th. Magist.* scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονυκτίου, ποιητικὸν. Habuimus & supra μεσονύκτιον, *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hac differt. c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Marc.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνος καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων που ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὑ πολὺ μείων ἡ καλιᾶς· ᾗ δὴ ἀναπαμένη, μικρὸν μὲν κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὤχετο γὰρ φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, εἰσεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου πλεῖον πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γὰρ ἀμβλύψαντες ἐν τῷ ὠῷ, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσημαίνετο· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ κνήσκος ἄφνω ἐπερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη θαυμαστότατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, ὕπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυ-

mari, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus, magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

a Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald.* P. B2. *S. H.* ἀδρ. *J.* male. b Ἀπέχομεν] Alii ἀπείχομεν *Coll.* Nihil mutant Edd. c Ἐπεσημαίνετο] Ἐπεσήμαινεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. d Ἐξεβλάστησε] Ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. *V.*
51. Πλέοντες ἀπείχομεν] Γρ. ἀπέχομεν. *G.*

57. Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὴν Ἄαρὼν * ῥάβδον ὁ † παγνίμων ἀμφαίζει. *V.*

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

† Παγνίμων] Παγκήμων V.

42. Γοεράν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae pricae, quas adii; & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore ἀδρὸν *augeo* male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*
54. Ἐπτερύξατο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
57. Ὁ γὰρ] Illud γὰρ in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperi notabat *Solanus*. Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*
62. Ἀποτρέψαι] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. cave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*
79. Καὶ δηϊδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων] Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλαίης πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere

Jo-

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς ε ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τῦ φαντάσματος.

Οὔπω δὲ πενταχοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, δρυσὶ δένδροις καλαφυτευόμενον· εἱστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' ἓν, καὶ τὸ πᾶν καλανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ἔστε μὲν γὰρ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν, ὅτ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ f ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἶδον ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὸν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑποβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὸν ἕτεραν θάλατταν, καὶ ἔπλεον ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθοῦντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμά-

χου

e Ἀποτρίψαι] Ἀποτρίψαι *Schol.* & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod.* P. f Ἐπίκεινα] Ἐπ' ἐκεῖνα P.

62. Τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, ἀποτρίψαι τὸ ἀλλόκοτον. *V.* 67. Ἄβυσσον] ‡ Ἀντὶ τῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. *V.*

‡ Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *M. du S.*

Josephus Acosta, & illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec ῥητῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conteit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour la descouvrir le chemin.* Th. M.

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poëma *de Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. *Cic.* Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ ὅτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς ἔφη τὸν Ὅμηρον καλλιλύων Ἀντίμαχον αὐτ' αὐτῷ εἰσάγειν, ἃ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίστατο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὅτως ἐγὼ ἔφραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον· πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. 286. Ed. Bas. *M. du S.*

96. Ὀρῶ-

χω τῶ ποιητῆ ἔπος εἰρῆλθε. φησὶ γάρ
πω κἀκεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισιν.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ὁμοίως καθαθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαρᾶς καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις [a] ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥᾳδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καλινεχθῆναι. ὑπορύξαντες δὲ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ ἀθαύμαστον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δεξιὰ, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συνάπτουσαν τὰ πελάγη κατὰ ὀπφάνειαν, καὶ ἡ ἑτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἑτέραν διαῤῥέουσα. προσελάσαντες οὖν ταῖς κώπαις, [b] κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ μὴ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὑπότε προσδοκήσαντες.

Τὴντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε πρόσηνες, καὶ νῆσος ὑ μεγάλη, [c] εὐπρόσιτος συνοικεμένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poëtae verſus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per ſilveſtre illis navi venientibus aequor.

43. Superata tamen ſilva, ad aquam pervenimus, ubi ſimiliter demiſſa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum conſiſteremus magnum ex aqua diſcedente ortum, ut in terra ſaepe videramus a motu illius factas diſceſſiones. Navis quidem noſtra vela nobis contrahentibus facile ſtetit, cum parum abfuiſſet quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis deſpicientes, profundum videbamus vel mille ſtadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut diviſa aqua. Circumſpicientes ad dextram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi ſummas oras, & ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis curſum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam ſperaveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum & inſula non magna, acceſſu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qualem

a Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἑωρῶμεν ceterae. b Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* c Εὐπρόσιτος] Ita eſſe in *J. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. ſic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*
94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κινολόγος εἰς Μωσέα, καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διασῶσαν * κρειττόνως ἐπιπλάττει, ἐπισκόπτων αὐτίττεται. *V.*

* Κρειττόνως] Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Moſem a Lucino peti non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἑωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quaſi ὁρῶμεν & ipſe legiſſet. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Baſileenſem* ſecundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter ſolet repetere, habet ἑωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. R.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem fruſtra quaeſivit *Solanus*; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paulo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τόδε λιμὲν, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis jungi, quis neſcit, ut *Long. Paſt* I. p. 8. ἡ μὲ Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo *Ælian* X. 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epiſt. ad Rom.* XIV. 18. ἐν τούτοις, habet, poſt praemiſſa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ & εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, si possemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem esse putaremus, paullum progressi, stamus apud homines. At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem sociorum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, sed vinctos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemtionis erant casei multi, & ficci pisces, & cepae, & cervi qua-

παρ' ἡμῖν τ Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτία λησόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὑρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς ὑπόρρωθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τ ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τ θάλατταν καταφεύγομεν, εἶτα μόλις πάντες ἀποπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιϊδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τ ἀνηρημένων ἀμφιβαλλομένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρῄνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτούς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τ Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ὅπως λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν ἀμφιβολούντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Reviv.* c. 13. ubi *μίκ πάντων* pro *πασῶν*. *J.F.R.*

13. *Εὐπρόσιτ⊙*] Antea legebatur *εὐπροσίτους*, prave. Ego mutavi. *M.duS.*

Εὐπρος. συν.] Verti, ac si legeretur *εὐπρόσιτος, συνοικουμένη*. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit *εὐπροσίτως συνοικουμένη*. Ita mox pro *προσήειμεν ὑδρευσόμενοι*, dedisse arbitror Lucianum *προήειμεν*, & sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Εὐπροσίτως] Recte quidem *Solanum* conjecisse arbitror *εὐπρόσιτος* legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post *εὐπροσίτως* addendum; tum pro *συνοικ. . . ἐνοικ.* legere malim; certe illud *συν* in *Fr.* ita exaratum est, ut parum differat ab *ἐν*. *J.F.R.*

17. *Καίτοι*] Legendum potius *καί τι Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J.F.R.*

31. *Κτείνομεν*] Et sic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia *ἐδιώκομεν* & *κτείνομεν* diversa sunt tempora, ideoque *διώκομεν* potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret *ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι*, & paullo post *λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν* pro *ἀνεστρ.* & c. 46. *εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον*. ut alia mittam. Conjunctiones enim similia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut *Sallust.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diversus interdum conjunctionem sequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Postulare — ut senatum vocarent. curiamque ipsi circumsiſiunt.* Ac ne credas *postulare* ibi pro postulaverunt positum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *moliri — & pertentant*, aliaque similia. *J.F.R.*

ἴλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω εἰς ἕνα συμπεφύκεσαν. ὑπὸ τούτοις ἀποδύντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ὑπομείναντες, ἀνήχθημεν.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον ὄσης σημεῖα προφαίνεται. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τὸ πλῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς πόδας κατέχοντες, ἐμπίπλουσι τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ὑπὸ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προιόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς· οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοπούντες.

tuor, trium singuli pedum; cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum moraci essemus, solvimus.

45. Jamque pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paullo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda eriguntur; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed, sine metu & pacate juxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique.

46. Ves-

56. Ποδιῶνας] Ὡς ἐπὶ καυλὸν τὰ ἄκρα τῶν ὀθόνης ποδιῶνας εἶπεν παῖζων καὶ ταῦτα. * *V.*

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται φελλοὶ ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνεται τοῖς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. *V.*

* At vide num serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3. & not. *M. du S.*

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber*. Lib. XVI. c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem significasse ac φλοιός, & *suber* κατ' ἀντονομασίαν dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico *R. Constantinus*, & post illum *J. Harduinus* ad locum Plinii laudatum. *J. Cl.*

55. Μεγάλα] Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

56. Ποδιῶνας] *Leop.* 136. *M. du S.*

Ποδιῶνας] At supra *Contempl.* §. 3. τὴν ὀθόνην σείλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῷ πόδι, ubi *Solan.* similia ex nostro produxit. *J. F. R.*

58. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχουν· οἱ δὲ προιόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς.] Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem Auctoris non satis percepisse: Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν, & ἡνιοχεύειν. quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare*. Et per οἱ δὲ προιόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (sc. delphini) *praeuntes trahebant subera.* *H. V.*

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat *Bergler.* ad Alciphr. Ep. I. 1. p. 7. *J. F. R.*

67. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην οἶμον pro Σκυθικὴν ὁδὸν ex *Aesch.* Prom. p. 5. & γυναῖκα μαζὸν

46. Vesperа jam ingruebat cum appulimus ad insulam non magnam. Habitatur ea a mulieribus, ut putabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & juvenculae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hydamardia. (*Aquescentia*) Assumtos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praesagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa jacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

Ἑσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων· προσήεσαν ἡμῖν, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἠσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πάσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τὰς χιτῶνας ὑποσυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο [a] Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, ὑπό τε χρηστὰ ἐμαντευόμην, ἀκριβέστερόν τε περιέβλεπον, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἴστασθαι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὸ μαλάχην, πολλὰ ἱκέτευον αὐτὴν ἀφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης ἀφικομένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ

[a] Καβαλοῦσα] Alii ἐκβαλοῦσα, *Coll.* [b] Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὴ, *Coll.* Nihil mutant Edd. [c] Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *AIW.* & P. Διαλακοῦσι *Angl.*

72. Ἐκβαλοῦσα] Γραι. Καβαλοῦσα, *G.* *Ibid.* Αὕτη Ὑδαμὴ] Γραι. Ὑδαμαρδία. *G.*

ξον ex *Hom.* Il. Ω. 58. nec non ἰλλάδα ἀφλισίλον aliaque similia ex *Eustath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τίχτην βάτραχοι; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: Ἕλληνα πόλεμον habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed. *Dukeri.*) *J. F. R.*

72. Καβαλοῦσα] An κοβαλοῦσα, a κόβαλος, i. e. κοβαλίσσα? *F. G.*

Καβαλ.] Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικὸς, vel huic proxima καβάλιος, quam *M. Aurelius* (VII. 52.) & alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καβαλικώτερος. Sed pone Regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμάρδια? Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα forte est καβαλοῦσα id est καβαλικοῦσα dejiciens homines ad illa καμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari ὑδαμαυρίαν dedisse Lucianum, ἀφ' ὃ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας: ut nempe in aquam, in fumum, &, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. *J. M. G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. Διαλακοῦσι. *J. B.*

74. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο] Interpres: *secum quemque singulas abduxerunt.* &c. Mallem: *Singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, ὡς αὐτὸν, & παρὰ ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ. &c. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπιβεὶς μοι τὸ σιτάριον, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *impositio mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. *H. V.*

80. Μαλάχην] Conf. supra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. *J. M. G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτίκα, καὶ δήσας, καὶ τἀληθῆ ἅπαντα ἀνέκρινον. ἡ δὲ, ἄκουσα μέν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλαττίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτῇ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος. τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν καταθέοντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπήγαγε, τὴν τε ἤπειρον ἐποπτεύομεν, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπέπεσεν, καὶ [a] προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπάσάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ πολλὰ τὰ πλῆν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, καὶ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto enſe illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, ſed dicit tamen, ſe marinas eſſe mulieres, Onoſceleas (*Aſinicruras*) vocari: cibum ſibi parare ex advenientibus hoſpitibus: *inebriatos enim*, inquit, *ſopitosque in lectum adſcitae invadimus.* His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conſcenſo autem tecto, clamore convoco ſocios: congregatis indico omnia, oſſa oſtendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa ſtatim in aquam diffluens, conſpectum noſtrum effugit. Tamen experimenti cauſſa in ipſam aquam demitto gladium: hic aqua in ſanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digreſſi ſolvimus. Cum illuceſceret, continentem conſpicimus, quam conjicimus eam eſſe, quae ex adverſum noſtro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus eſſet, deliberamus. Atque aliis videbatur, poſt brevem deſcenſum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere verſus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum iſta diſputamus, tempeſtas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud diſſolvit. Nos vix, arma quisque ſua, & ſi quid forte aliud quis poſſet, eripientes, enatamus. Haec ſunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in inſulis, & in aëre, & poſt haec in cete, & cum inde exiiſſemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσαράξας] Προσαῤῥάξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν ἓν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδίσατο, μὴ τὸ ἀνυποστάτου ἀπαγγελίας. *V.*

88. Ὀνοσκελάς] De hac copioſe Cœlius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Pſellum. Interp. *Ariſtoph.* ad Ranas. *J. B.*

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abeſſe etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut ſolet, deſignat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

ἐν τὰ τελευταῖα, ὧδε τοῖς Βυκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ὅπῃ ἡ γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τ' ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τ' τύραννον· [b] ᾗ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τ' δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, ᾗ τ' υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκλεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τ' τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUi duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

1 Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταί, μιᾶς ἡμέρας, τ' μὲν ἤδη παρηκμάκοτα, τ' δὲ ἀκμάζοντα, ᾗ πρὸς ἅπαντα τ' ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω δίκην ὅμως ἐφ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεάν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, ᾗ φονεύσας τ' μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τ' πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τ' υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τ' υἱὸν ὀπίσω προαπημένον ᾗ τ' τελευτῇ, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐτὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ δὲ παῖς ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φό-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εὑρὼν C. Nihil mutant *J. Ft. H. P.*

Ἀνῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποσκευασάμενος] Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *aſſchoppen*. Sic & *Herodian.* VII. 1. 7. ἀθρόως ὧν τοὺς τε φίλους πάντας —— ἀποσκευάσατο. Ac perſaepe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7. τοιοῦτον ἄνδρα φίλων ἀποσκευάσαιτο. *J. F. R.*

17. Ζῶν

φόνον, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρί, μὴ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.

vus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

Τὴν μὲν ὧν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐναλλάξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ τῷδε χαρίσας τῷ ξίφει.

2. Tyrannidi ergo finem impoſui ego, gladius perfector omnium meus eſt. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robuſtiorem, qui propugnare poterat, ipſe confeci; ſenem ſoli delegavi gladio.

Ἐγὼ μὲν ὧν καὶ προσηττόμην τι ὑπὲρ τούτοις ὠμὴν γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τοὺς παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν μελόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχών, οὐδενὸς παραλελειμμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στερεθεὶς τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν ὧν ἀντιλέγων ἑτοσὶ, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῖς τελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον.

3. Ergo pro hiſce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia acceptarum, quot interfecti eſſent, quippe qui non praeſentibus modo vos liberaverim, ſed imminentium etiam ſpe malorum, libertatemque firmam praeſtiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne poſt rem praeclare adeo geſtam diſcedam a vobis ſine praemio, ſolusque legum, quas *ab oppreſſione* ſervavi, compenſatione caream. Ac videtur meus iſte adverſarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, ſed quod dolet interfectis, & ulciſci cupit eum, qui cauſſa illis mortis fuit.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ-

4. Vos autem, judices, ferte me quaeſo paullulum, dum vobis, accurate licet ſcien-

[a] Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Vorſt.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inſcripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησα δὲ μοι ἐς ἀπόπειραν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἠδύνατο. Rotundiori & efficaciori ſenſu videtur mihi Lucianus ſcripſiſſe ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipſum occidere voluerat, arce conſcenſa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipſe eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem miniſterium praeſtitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quaſi cauſam paternae caedis agnoſcit, quum pater prae φιλοσοφίᾳ ſibi ipſe violentas manus intulerit. Longe perfectior eſt antitheſis: *Vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commiſit*; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuiſſe ſceleratiſſimum; atque adeo pulcherrimum eſſe facinus, tantum ſcelus de medio ſuſtuliſſe. *J. J.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus ſcriptum invenio ζῶντι, quod cum palam ſententiae adverſetur, exulare juſſimus. Emendationem noſtram firmabunt loca ſeqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τὸν αἰτίων, Γυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ἐρᾷς οἷα μὲ ζῶν ἔτι ἔξεις παράγματα διδόντα ἐς φροντίζων ἐς κάμοντα. Et Ἰσ. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *J. M. G.*

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae *Solani* ita ſe mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatio-

ſcientibus, ea quae ſunt in tyrannide enarro: ſic enim & magnitudinem beneficii mei cognoſcetis, & ipſi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati ſitis. Neque enim, ut aliis ſaepe contigit, ſimplicem nos quoque tyrannidem, & ſervitutem unam ſuſtinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, ſed ſoli omnium, qui unquam in ſimili calamitate vixere, duos: pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miſeri injurias diſtracti fuimus. Moderatior autem multo erat ſenex, placidiorque ad iras, & ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi; quidquid ille imperaret, injuſte agere; quos juberet ille, ſupplicio afficere; omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii.

5. At juvenis aetatis reſpectu honore iſti

ὥρ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένα· ἡ γὰρ τὸ μέγεθ᾽ ὅτω μάθοιτ᾽ ἂν τ εὐεργεσίας τ ἐμῆς, ἡ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. ὁ γὰρ ὥσωρ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν ἡ ἡμεῖς τυραννίδα, ἡ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ᾽ ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τ πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ᾽ ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, ἡ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρέμεθα. μετριώτερ᾽ δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν πολλῷ, ἡ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερ᾽, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερ᾽, ὡς ἂν ἤδη τ ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τ ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τ ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· ἡ πρός γε τ ἀρχὴν τ ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, ὁ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ᾽ εἴκων ἐκείνῳ· φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, ἡ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, ἡ ἐκείνῳ ἐπείθετο, ἡ ἡδικεῖ ὅσα [b] κελεύοι, ἡ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, ἡ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ᾽ αὐτοῦ, ἡ δορυφόρ᾽ τ τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, τ μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ᾽

---

[b] Κελεύοι] Sic recte B2. & S. Κελεύει male *J. Fl. Ald. H.* & *P.*

tione adeo exigua exſpectare nihil opus duxerim, & quum verſio ac nota Cl. *Geſneri* quoque ſic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus adpareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere quaeras. Jam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praeſtiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. *J. F. R.*

30. Ἐλπίδ᾽] *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Voſſius* Inſt. Or. IV. 12. 3. tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum Graecis aeque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11. f. τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18. μειλόττων ἐλπίδας χρόνων, quod *Eraſmus* vertit: *quique in poſterum imminebant metus*. Jenſius: *futur. tempor. horrores*: ſed quia ἐλπὶ φόβ᾽ additur, dices diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβ᾽ enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲ τοῦδε τὸ τέλ᾽ τοῦ βίου εἶχον δ᾽ ἐλπίδας. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii ἀπλῶς *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis hoc egi in libro *de Ambiguis*. p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. *J. F. R.*

64. Κελεύοι] Ita B2. & S. Reliquae κελεύει. *M. du S.*

76. Τοὺς

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνῳ ἐξίστατο τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτῆς παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρπώτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὸν φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἁφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνηδίκει, καὶ ἐπήνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει. Ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὸ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, ὀλίγα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀΐδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τοῦ δήμου, ὡς τοῖς γε ἄλλοις ὀλίγη τις ἐλπὶς αὐτῇ, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρούμενων, ἀλλ' ἀπέγνωστο

cessit, soloque imperii nomine abstinuit: 70 res quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & secura potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subjectos tyrannidi excideret, qui insidiantes 75 terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia 80 haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt. 85

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus* 95 *erit, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin* 1 *hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τοὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* F. G. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τοὺς τυραννουμένους, hoc est, *tyrannide vexatos.* AE. M.

Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Sic cum *J.* habere *Fl. H.* & *S.* notarat *M. duS.* Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam *Erasmus* verterat: *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τε & τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & sic passim ap. alios. Sed media forma accepit *Erasm.* Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem adfecto* signif. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Erasmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui insidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. *J. F. R.*

77. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel ca-

sed spes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset.

7. Me vero ista non terruerunt, neque difficultate operis perpensa conatum abjeci, neque ad periculi conspectum metu resilii: sed solus, solus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui auxilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praesidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, & quidquid obstaret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum robur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipsa quidem tyrannis jam destructa erat, finem *suum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi, supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmo-

πάντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸ κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς ὅτους ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος; ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνήειν τῶ συμμεμαχημένῳ, καὶ τὸ μέρος συντέλουν νοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μοι, τὸν τελευτίον ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τὴν σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥαδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὴν ἐντυγχάνουσα κτείνων, καὶ τὰ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ὅτι τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἐγὼ ἦν, ὅτι τὴν μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ὅτι τὴν ὑποθεσιν τῆς ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιὼν τὸν τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ τέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ὑπεβεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτῷ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα

ἂν

a Σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Σφαγεῖς ταῖς ἐμαῖς. *Marc.*

castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum στᾶν, faciant *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ *Levit.* XXII, 24. ἀτιστασμένον, respondens τῷ ברות atque τῇ θλαδίᾳ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ junctum. Habet ἀποστάδας *Suidas*, τοὺς ἀποστασθέντας, quibus jungit ἀποστάδιας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἰφίους ἀποστᾶν & vertendum, ut posui, utque *Erasmus* jam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀναστᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀναστᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere, sibi adjungere, quasi sursum, in arcem suam, trahere.* *J. M. G.*

14. Τῆς ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. *Th. M.*

ἂν ὁ πεῖναπ@ κολαδεὶη τρόπον; ἐμοῖ μὲν γὲ ἀνάξιός ἐϛι, καὶ τ ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιϛα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένῳ@, καλλιαχύνων καὶκείνην τ σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μὴ τ συμφορὰν, μηδὲ τ αὐτῷ κερδαίνειν· ἰδέτω, κολαδήτω, πρὸς κείμηλον ἐχέτω τὸ ξίφ@· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βελευσάμεν@, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλ@ ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι.

dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextera indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & juvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit.

Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τ δημοκρατίαν, καὶ θαρρεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τ ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμεν@. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τ ἔργων τ ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πανηρῶν ἡ ἀκρόπολις, δπιτάτῃ δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεϛι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κτὶ τοῖς νόμοις, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηϛαι δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ ἀφ' τ τόλμαν τ ἐμὴν· καὶκ τῆ ἑνὸς ἐκείνου φόνῳ, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατρὶ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν δπὶ τούτοις, τ ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγ@ τὶς ὤν, οὐδ' δπὶ μισθῷ τ πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένῳ@, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμεν@ τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ ἀφαιρεθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέαϛ τ δπιχείρησιν τ ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην.

9. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo esse jubens universos, & laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, & in jus ire, & contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque judicatam praemio.

Οὗτοσὶ δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὖ λογον ποιεῖν με τιμᾶϛ θέλοντα, καὶ δωρεὰν

10. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, &

43. ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere; propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλ@ ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὃ δὲ. intelligitur ξίφ@, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19 alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφ@, καινὸν, καὶ ἀφάδηκον τ ἐμῶν καλορθωμάτων. *J. J.*

ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. *M. du S.*

& accipere praemium : neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem ; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis ? non volui ? non escendi ? non interfeci ? non liberavi ? numquis imperat ? numquis jubet ? numquis Dominus minatur ? numquis me maleficorum effugit ? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis caussa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium ? quis est qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit ? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas ? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis ?

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti : at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an caussam illi mortis praebuerit ? Equidem nihil puto ; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere

λαμβάνειν. εἰ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ δωρεᾶς. συνθάνομαι τοίνυν αὐτῷ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς [a] παρ' ἐμοῦ ; οὐκ ἐβουλήθην ; οὐκ ἀνῆλθον ; οὐκ ἐφόνευσα ; οὐκ ἠλευθέρωσα ; μή τις [b] ὑπετάττετο ; μή τις κελεύει ; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης ; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν ; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα ἡ κοινὴ εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος ; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε δὲ παρεσχημένος ; εἰ γάρ τις [c] ἔστι τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι δίκαιος, τῷδε χωρῶ τῷ γέρως, ἐξίσταμαι δὲ δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί με ἀγθάλλεις τὰ καλορθώματα ; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι.

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τῷ θανάτῳ παράσχειν τὴν αἰτίαν ; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅσῳ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς

a Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἐμῶν *Fl.* b Ἐπετάττετο] Ἐπετάττη *Fl.* c Ἔστι] Ἔστι sine accentu *J.* d Οἶδε] Ex L. Edd.

Ὁ δὲ] Masculi gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. Et *Maist.* de Dial. p. 84. & 263. Ubi ἐδὴς γυνὴ, ex *Achill. Tat.* aliaeque generis enallagae referuntur ; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam ; sed *Solano* accedo, dicenti : *alloquitur gladium, ut personam* ; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino genere. *J. F. R.*

82. Τῶν] Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus* : quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in τῶν, aliamve particulam mutandum. *J. M. G.*

τὸς εἰργασμαι τ σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνη. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι περὶ τῦ τρόπυ τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε [a] ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ὄντι, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχῃ, ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, τῷ ἀνάγκην τ τελευτῆς παρέχων, ἀπήτεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμῦ αὐτόχειρα τ σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τ νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τῦ κακύργυ πεφονευ-

jam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum esse desierit? utrum a me illud habeat, quod desierit? Alioquin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus bene meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem tyrannum, objecta illi necessitate moriendi, numquid tum etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut deesse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum

[a] Ὅπως] Ὅπερ male *S.* & *Ald.* Ὅπως recte *J. H. B. P.* &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. *Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus ejus fuit ministra.* Phyllis apud *Ovidium:*

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eumdem in Fastis ipsiusque Didus epistola:

Praebuit Aeneas & causam mortis & ensem.
Ipsa sua Dido concidit usa manu.

Persequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι περὶ τῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses sᵛ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis editt. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μηκέτ' ὄντι, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo*; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *si fame obsedissem.* sed debuit bonus Noster, *si fame expugnassem.* *J. J.*

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriisse, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. *J. F. R.*

4. Εἰ μηκέτ' ὄντι] Adleverat Cl. *Hemsterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσί, plura testimonia adfert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. *J. F. R.*

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Fens.* nota superiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemsterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Gesner.* ad *Quom. Hist.* c. 51. *J. F. R.*

16. Ἐλπὶς τῦ φόβου] Conf. hujus Diss. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τῦ φόβου similiter dictum, alio *Thucyd.* testimonio ab *Wassio*; p. 486. 71. Hoc ipso vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. *J. F. R.*

19. Χρωμένου] Retulit librarius ad συκοφαντοῦντας. Sed esse debet accusativus junctus infinito ἀπαιτεῖν. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. *J. M. G.*

24. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ εἴργασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέχει ἀφορμὴν τῦ φόνου, τὰ ἴσα ᾧ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. μάλα δικαίως. εἰ γὰρ ἐβούλετο τῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τ ἀδικεῖν] Vertitur, [*Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non nisi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat *minus valere?* Λῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro εἰ γὰρ legentis ἢ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coëgerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem

unum ſolum exquire ; illud repoſce ; circâ illud curioſus eſto : quis impiorum relictus ſit ? aut quae metus ſuſpicio ? aut quod calamitatum monumentum ? Si vero pura omnia, & pacata ; calumniatoris eſt, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propoſitum.

12. Quin ego hoc etiam diſerte dictum in legibus memini, niſi per longam ſervitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus ſum, cauſſas mortis eſſe duplices, ſi quis ipſe interfecit ; aut ſi ipſe quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus ; coëgit autem, & cauſſam caedis praebuit ;

μένῳ ; ἐν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τ' πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τῇ φύσει, ἢ τί ὑπόμνημα τ' συμφορῶν ; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τ' πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τ' ὅτι τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ ἔξω τ' πολλὴν δουλείαν ὑπελέλησμαι τ' ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἀνάγ-

dem id jure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex, *ejus, qui tantumdem commiſeris, eſſe impunitatem.* hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ ἀθῷος, uſu loquendi Graecis tritiſſimo, eſt hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendiſſe ad πεπραγμένου, quod pro ipſo facto uterque adſpexit ; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ſit ipſe interfector, hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit paſſim ; ſic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers.* pro συγκεκομικώς. lib. II. *Verae Hiſt.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος. *Is enim apud illos regnat, duobus ſatrapis & praefectis creatis.* in *Toxar.* c. 11. ἴσθι μὲν ὦ Τάξαρι, ἐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷῳ σοί, ... τεθηγμένου πεπαιδευμένῳ τοὺς λόγους. *Eſt quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem ſolerti acumine.* *Aelianus* VI. Ποικιλ. c. 11. Οἱ δὲ σὺν ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτῶ. pro πεπειραμένοις. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐπήγοντο τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεποιημένοι. Sic πεποιημένος τύχας apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαίοις Τυρρηνοὺς ὑφ' αὑτοὺς πεποιημένοι. & τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τ' Λιβύης ὑπήκοα πεποιημένους. *Dionyſ. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν τύραννος παρασκευασμένος ὅπλα. Sic κεκτημένος paſſim pro domino, quum proprie is ſit κεκτημένος. Nec in Participiis tantum, ſed etiam in Indicativis utuntur paſſivo, ſenſu activi. *Lucianus* in De ſaltatione c. 79. Ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους. perſpicue pro κεχείρωκε. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥαδάμανθυς τινὰς πεποίηται θεωρασείων τὴν δύταμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. *Virgam quamdam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi, qua animas ſub triſtia tartara mittit.* Sic ἐπεποίητο pro ἐποίησαι Noſter in *Prometheus es in verbis.* Itidem in Infinitivo : iterum Noſter in *Hermotimo* c. 54. Φασὶ γοῦν Φειδίαν, ὁπόταν μόνον λάθωσιν ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀπολελογῆσθαι ἡλίκῳ ἂν ἀ πᾶς λίθῳ γένοιτο. E contrario ἀλοὺς in activa forma, ſignificatione paſſiva poni, nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἁλωκὼς valet *captus* apud Noſtrum in *Philopſeude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Gloſſario legitur, *Abſumptum*, καταναλωσαντα ; nec ſentiam cum Vulcanio, emendanti καταναλωθέντα. Ego exiſtimem, quia καταναλώσασθαι, quamvis in activa forma, repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino, καταναλώσασθαι, *abſumptum.* Caeterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum ſupra poſuimus, diſtinguendus eſt : vulgo male, καὶ παρέχει ἀφορμὴν τῷ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἄξιοῦ ὁ νόμος αὐτὸν αὐτικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Noſtrum, Εἶτα τ' μὲ ὅτως ἀπεκτόνοτα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ ἀδάμως ἀφιεῖς θήλεις. τ' δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτον τρόπον τῷ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ἐ τ' ὁμοίων ἀξιώσεις τῆς εὐεργέτας. Haec per interrogationem puto prolata eſſe, atque adeo ejus ſignum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur, ſed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tamquam homicidam cenſes, & neutiquam abſolvi vis ? Eum vero qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit, licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt, non iisdem dignum cenſebis, quibus dignos cenſes bene meritos ?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀπεκτόνασθα, non ἀπεκτόνοτα. Sed illud κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτον τρόπον, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab *Marcilio* indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, *pari ratione, mereri praemium cenſendus eſt hic, qua ille* (*qui caedis auctor fuit,*) *vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſſe, cenſendus eſt.* ſive, *eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus.* Sic enim αὐτὸς τινι dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. *J. J.*

νάγκασε δὲ, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀνθικολάζεσθαι [a] μάλα δικαίως. [b] οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ [c] ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ ταύτῃ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸ μὲν ὅτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ ἀδαμῶς ἀφεῖναι θέλεις; τὸ δὲ κτείναντα τὸν αὐτὸν [d] τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τοῖς ὁμοίων ἀξιώσεις τοὺς εὐεργέτας;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς οὐ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτῃ εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἥδεως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκατε.

aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *suppeditatam plenam faciendi* facultatem. Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum censes?

13. Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud *ac temere* feciisse, consecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino quod futurum erat divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deest καὶ in Edd. b Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *AiW.* ut conjecit *Marc.* c Ἧσσον] Ita restituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. d Τούτῳ] Τοῦτον *Marc.* & *Vorst.* male. Τούτῳ servant *J. Fl. Bz. H. P.* &c. e Ὑμεῖς] Sic recte *J. Bz.* & *S.* cum Cod. L. & margine *AiW.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th. M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο ἄτοπον. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσσον] Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat *Vorstius*, qui illud ἧσσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ, τῆς πεπραγμένου & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deest*, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. *J. M. G.*

30. Ἧσσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne* . . . *aequalem*; *non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime multa in Cl. *Gesneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσον compositae, sic habebat: *nonne enim voluit ipsi facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἧσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipso levius censeri audax consilium*, vel potius: *conatum* istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus significatus exempla

Steph.

phara libenter fuisse daturos. Tum tu caeso tyranno, ei qui caussam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exilium, non novae metus invasionis, sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne exstirpatum.

14. Et jam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermissum

τι. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τῷ τυράννῳ προφερομένῳ, τῷ τὴν αἰτίαν τοῦ μαχόντι τὴν σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τιμὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης. μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τὴν ἐλευθερίας, ἢ τὴν τιμὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαπαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φῂς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων τὰ δὲ μέσα δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; ὁ μὴ ἐξελάσας τὸν τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καθεῖναι ἀντὶ δουλείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, οὐ φυγή, οὐδὲ δευτέρας ἀναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τοῦ πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι

Steph. in Thes. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Gesnero* adversor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Josephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν εἰς μεθορτάλιος φόβου καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (sic enim pro ἴσχυον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τὰ ἁρπαγῶν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Cl. *Jussii* notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio an sententiam fuerit mutaturus, si *Solani* mutatam lectionem vidisset. Adsentirer facile de πιπράσκω hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hist.* c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδείας significet: *ejus esse i punitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus: ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς est *licentia ipsa*. *J. F. R.*

32. Ἀποκτείνειλα] Non rejicio vulgatam; sed commode ἀπεκτείναμεν legas. *J. F. R.*

34. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῳ τρόπον] *Marcilius* pro τοῦτῳ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. *Xen.* K. Π. 2. ὑμεῖς δὲ εἰς μὲ τὸ αὐτὸ ὑμῖν σπεύδητε. Et in *Sympos.* p. 893. εἰς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ. Imitati sunt Latini: *Horat. Invitum qui servat, idem facit occidenti.* *H. V.*

35. Αὐτὸν τοῦτῳ τρόπον] Clar. *Vitringam* & *Jensium* recte contra *Marcilium* sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hist.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐς τὴν σφαγήν] Probe monuerat Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic *jugulum* significare, aeque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus testimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δῶσε, εἶπε. Quod *Suet.* Galb. XX. dicit: *obtuliisse ultro jugulum.* Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea quae mox cap. penult. sequuntur: ἀπέσπασας δὲ τὸ σφαγῆς, καὶ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος. (quod *Erasm.* ibi recte verterat: *avulso igitur ense e jugulo*) nec non *Phalar.* I. c. 5. μᾶλλον δὲ γυμνὸν ἤδη ὑπῆχεν τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Gronov.* recte reprehendit Interpretem, qui haec, *nudam eandem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foës.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *jugulum* significare, ex *Polluce* tradit; ideoque id versioni inserui. *J. F. R.*

47. Ἡμεῖς] Quamquam *Parisina* habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat, *vos*. *J. F. R.*

51. Μᾶλλα δὲ σοι ὡς ἀπέθανεν;] Non ita populus Romanus, de quo *Cic.* Fam. 9, 10. *Te hoc scire volo, vehementer populum solicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt.* *J. M. G.*

77. Ταῦ-

τ προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὴ δὴ γνώμην πρὸπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τ κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τ τ πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην· ἆρ' ἦν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τ ἀφ' ἑσυτ κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ τούτῳ ἔτι μόνῳ, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει· ἔκ γε τ γνώμης αὐτῆς καλῶς ἄντα με, γέρας ἀξιῶν, ὡς εὐεργέτιν λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν ὑ δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τελυραννοκτονήσοντος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν προσδοκᾶν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τ γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;

Νῦν δὲ, ὑ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τ τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾴστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβῃς εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν διαφθεῖραι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τ ἔργων, τοῦτό ἐστιν. ὑ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τ τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα ἤδη κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τοῦ τυράννου προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ ἐκεῖ τοὺς αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων

sit: & si quid desit eorum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte salutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris. Mane vero in hoc jam solo, & puta me voluntatis solius & consilii hujus, etsi utile *patriae* non evenerit, & de *solo* ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfeciſſet tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari *mihi praemium?* in primis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas?

15. Jam vero non hoc dico, sed etiam escendi, periclitatus sum, & sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod supereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circ-

a Ἔκ γε] Ex L. Ἔκ τε Edd.

77. Ταῦτα, εἰ καὶ] Hic deest verbum τολμῶ, aut simile quid. F.G.

78. Ἔν γε] Sic P. in reliquis est ἐκ τε. M.du S.

Ibid. Τ γνώμης μόνης] Aurea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τ γνώμης, μονος &c. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. M.du S.

Ibid. Καλῶς ἄντα] An προσδραμόντα? F.G.

Καλῶς ἄντα] Accipio κατὰ ἄντα judiciali significatione, ubi significat *stare in judicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis Latinis usitatum. *Thucyd.* I, 131. καθίστασιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. J M.G.

84. Ἐπειράθην τ γνώμης] *Solanus* in J. aliter distinxerat

circa se habebant; custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis?

16. Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipso vigore constituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfeciſſem? Quid vero si servum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, & implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crudelior, & in facienda injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum & successor, quique multum extendere calamitates nostras posset.

17. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero

τῶν κεκραληκότι, κἀκείνης ἅπαντας προνεικηκότι. οὐδὲν ἔτι προσθήμι, ἀλλ' ὑπὲ τούτων αὖθις μάχω· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸ τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ὑπὲ τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν φόνον;

Ἀλλ' εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' [b] ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφαγήν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ὑπὲ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρων ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; ἀ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν προφονευθέντα αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων, καὶ διάδοχος, καὶ ὑπολυμαίνεσθαι τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.

Βούλει τοῦτο μόνον πεπράχθαι μοι; ζῆν ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ὑπὲ τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκεῖνον ὑφεωράσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφά-

[b] Ἀναίμακτος] Sic *J. Alld. Fl. Fr. B2. S.* Ἀναίματος *P. H1.* & 2. in qua ἀναίματος correxerat *Gesn.* Hanc variat. *Salm.* omisit.

xerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχείρησα, ἐπιμένω τῷ γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, τῷ γάμης μόνης &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum.* ἵνεκα enim tum ante γάμης relinquitur intelligendum. Non male. *J. F. R.*

88. Οὕτω ῥᾷστον] Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia sic utitatius post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μίγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾷστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto *Lucillii* versu in *Anthol.* L. 2. c. 32. Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος, ὡς' ἐκολυμβᾶ &c. *J. F. R.*

97. Κατόρθωσε] Vide quae de hoc verbo dicta, supra hoc T. ad I. *Ver. Hist.* c. 12. pr. adde mox c. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. *J. F. R.*

32. Δεσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. *J. F. R.*

φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσαλε· ὁ γὰρ ὅτ⟨ῳ⟩ ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐγὼ, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸ τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρου φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, ὑπὸ τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ [a] προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' ὢν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματ⟨ι⟩ καὶ λύθρῳ ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἐστὶ πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, ὅτ⟨ῳ⟩ θάνατ⟨ος⟩ ἄξι⟨ος⟩ ὠμῷ τυράννων, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· [b] τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

caput ipsum rei cogitate. Quod enim iste me poscit, hoc ipsum, quam poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigore, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu & cognitione* privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ ὅτ⟨ε⟩, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδείς, ὅσην ἐκεῖν⟨ος⟩ εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ὀπίσω ἐλθεῖν οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι· ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων

18. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

[a] Προβασανίσας] Προβασανίσας male *F.* [b] Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.] Haec desunt in *Fl.* Adsunt in *F. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *AIW.*

41. Υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demosth.* ἡλικία ἐξαίρετ⟨ος⟩ ἐπὶ τὸ νικητήριον. In Philipp. III. *Demosth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in aetatem veni.* *L. Bos.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud *Diog. Laërt.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo cum nubilis est. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, volueritne marg. *AIW.* notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. *F. F. R.*

Ibid. Τὸ δ' εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* desunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ ὅτ⟨ε⟩] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori respondet: ὀπίσω, ὦ ὅτ⟨ε⟩ βούλῃ, πάψῃ, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aesop.* Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὦ ὅτ⟨ε⟩, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδ⟨ος⟩. Quare non iratior priscino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen satis probo. V. idem c. 66. *F. F. R.*

66. Τὰς ἐπὶ τοῦ] Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro *metu futuri* sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, c. 3. τὸ τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδ⟨ος⟩. & c. 11. ἐλπὶς τοῦ φόβου. Sic etiam *Chrysost.* 253, 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' ἀ. ἐ. τ. σ. quo enim referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f. *Quom. Hist.* & c. 61. f. & *Long. Past.* III. p. 99. παρ' ἐλ-

habuit merito, videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret: & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in ar-

εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆ τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τῷ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἐξουσίᾳ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιζόμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τῷ ζῆν ὄφελος ἐκ τῆς παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα οὖν στοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προεισήνεγκα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τοῖς μελλόντων ἐλπίδας χρόνων ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, προπενθηκὼς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὑτῷ, ὥσπερ θανάτων οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

Πῦ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ

e Παρεχόμην] Nil mutant Edd. priſcae. An παρεχόμ.? *M. du S.* *d* Ἀπόγνωσιν] Sic recte Edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola *Fl.* male. *e* Ἐλπίδας χρόνων] Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna re icta. Adſunt in cett. & Cod. P. *f* Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις ἐπ' αὐτὸν *Pell.* *g* Πρὸς] Sic *Pell.* Περὶ *F.* & P. & marg. *A1.* Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* *h* Ὅστις] Ita bene Edd. plurimae. Sed ὥστις male *F.*

ἐλπίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *F. F. R.*

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προεισήνεγκα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τοῖς μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam* (τοργὴν ſcilicet), *dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *F. F.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. *F. G.*

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro πρὸς & περὶ ex eodem receperim; id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Gl. *Fenſ.* poſt χρόνων inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. *F. F. R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripti. In impreſſis παρὰ, excepta *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πρὸς τὴν] Hic locus integer non videtur. *F. G.*

Καὶ παρὰ τὴν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *F. F. R.*

73. Ὑφ' αὑτῷ] Ὑφ' αὑτῷ erat in P. Sed ex ipſo ὑφ' ſatis adparet, eam & αὑτῷ adſpirare voluiſſe. *F. F. R.*

πρὸ τῦ τυράννυ τίς ἐχρήσαλο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν καλορθωμάτων, μὴ τοσῦτος κινδύνους, μὴ τοσῦτος φόνους ἀμελήσεσθε, καὶ ἀνάξιοι δοκῶμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνυ τύτυ τὴ τιμὴν ἤτυν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ὄπι τῷ καιρῷ κατειλημμένῳ, ξίφος τῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τὴ ἐλευθερίας συνήργησε [a] παντὶ, τῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον [b] νομίσαλε, δεσπότῃ ὕτω δημοτικῷ κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψασθε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψαλε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκαλε; οὐκ ἂν μὴ τῶν θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσαλε;

[c] Νῦν μοι ἐννοήσαλε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμῦ φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιστα λυπήσειν ἔμελλον τὸ [d] γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θέας [e] διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ὄπιβοώμενος τὸ γεγεννηκότα, ὦ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἥδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀδύνη, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος, cem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis eum isti immisit? o gladie particeps & successor praeclare a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc solo honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus esset, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *restituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum ensem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum fecisse probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum spectaculo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum domesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliqueram huic actori

[a] Παντὶ] Constans lectio. [b] Νομίσατε] Sic habent Edd. omn. [c] Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere νὺν μη, reliquas νὺν μοι. [d] Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγενηκ. uno γ. excepta S. [e] Διαταράξειν] Διασπαράξειν P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd. priscae.

89. Παντὶ] Leg. πάντη τοῦτο. *F.G.*

90. Νομίσατε] Ἐνομίσατε. *F.G.*

Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσαλε] Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσατε] Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidissem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Gesner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομίσαιτε legere, ut sit, *judicassetis*; nam vel sic, vel ἐνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mihi videtur. *J.F.R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipse quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic supra Ἐνυπν. c. 8. statuarii nobiles μὴ τῶν θεῶν προσκυνητὰς dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. *J.M.G.*

98. Τιτρωσκόμενος] Hic desiderari videtur ὁ υἱὸς vel

ri mortuum, scenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) superveniens autem ille, vidensque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodit? per te, fili, jam ante caesum? aut numquid senem contemnit; & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit ensem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfeciſti, nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed* χαλαλιπὼν δὲ τὸν ⸂τυραννοκτόνην⸃ τὸ νεκρὸν, καὶ τὸ σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος· ὅπισθεν δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλησμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ χαλεπὰ, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀπωλόμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με τρεῖς; τίνι με φυλάττῃ; ἆρα σοῦ, τέκνον, προαπηλθόν, ἢ μήτι ὡς γέροντος ⸂ὑπερφρονεῖ⸃; καὶ τῇ βραδύτητι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνῃ μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, ἅτε τὸ πάντα τῷ παιδὶ θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο [f] προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καλαλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τὴν σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, Φησὶ, Πρὸ μικροῦ μοὶ με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, παλιρροίᾳ πενθοῦντι πατρὶ θεραπεύθιον ἐλθὲ, καὶ προσβυσικῇ χειρὶ δυστυχοῦσι συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε [g] πρώτως σοὶ ἐνέτυχον, εἴθε τὴν τάξιν προέλαβον τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἂν, [h] ἀλλ' ἢ ὡς τύ-

[f] Προταρισκ.] Προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. [g] Πρώτως] Forsan πρῶτος. [h] Ἀλλ' ἢ] Hanc esse constantem lect. notat *M. du S.*

ὁ παιδίσκος, ut interpres exposuit. *F. G.*

Τετρωσκόλμος] Non adeo desideratur υἱὸς vel παιδίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus & consequentibus. Nexus enim orationis est: Ἐπεὶ γὰρ φονεύομαι, ὁ μὲ ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere, ὁ φονεύομαι legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲ, quod ἐπαναδὰς inservit, propter insertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρισκ.] Vid. si operae est, similem lapsum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρισκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρῶτος aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἢ] Delendum istud ἢ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἢ] *Solanus* particulam ἢ deletam cupit; Nec ego desiderarem, si abesset; Verum, etsi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Aristoph.* Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonasmum addi. Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut *Æsop.* fab. 2. Aquil. & Scarab. ὀμνύω αὐτὸν κατὰ τοῦ ψευστοῦ Διὸς, ἢ μὲν μὴ καλαφρονῆσαι τοῦ μικροτητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἢ legitur in mea Edit. *Æsopi.* Sed ἢ μὴν in jurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsan hic scribendum ἀλλ' ἢ ut significet *certe quidem*, cujus significatus exempla *Stephan.* jam dedit in Thes. *J. F. R.*

τύραννον μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἕξειν ἔκδικον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, καὶ δυνάμενος, ὑπεθυμεῖτο μὲν, ἀδυνάτων δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος.

putans habiturum me vindicem: nunc vero nullum orbus; nunc ut is cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τὸν πρεσβύτην δὲ αὐτῷ προσεκεχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀνακεκραμένον, τὸν ἐλευθέριον ἐκείνην, καὶ ὑπατίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ὑπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγένηται τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διακονήσαιτο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ὅσῳ τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὸν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράμασι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

22. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permistum utriusque sanguinem, libationem Liberatori *Jovi* sacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

a Μαρτυρόμενον] Sic *V. Fl. Bz. H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen μαρτυρούμενον legend. b Διακονήσαιτο] Διακονήσαιτο *Fl.*

37. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν] Vertitur: *gladium adegit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro ἐπῆγε ἐπεῖ- γε legendum, *F.G.*

Se-

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianeae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, *cum non pareret, denuo* abdicatur.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν [a] ἐξέμαθε· μανέντα τὸν πατέρα, ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκῳ δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μὴ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [b] ἀποκηρύττεται.

NOn nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars

Οὐ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναμαι πειθόμενος τούτῳ κελεύοντι· ὃ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

[a] Ἐξέμαθε] Ἐμαθε C. [b] Ἀποκηρύττεται] Ἀπιτῶν ἀποκηρ. vult *Jansius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθείς τις] Eadem species tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. *J.M.G.*

Ἰάσασθαι κελεύομενος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, demuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra; sed quia furentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem; Θεραπεύειν προστεττόμενος ὑπ' ἐμοῦ, καὶ μὴ θέλεις, καὶ μὲν δὴ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἶης ἀποκηρύττεσθαι, ἀπιθῶν τῷ πατρί. *Medicinam adhibere jussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus es, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελεύομενος, ἀπιθῶν, ἀποκηρύττεται. *Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπιθῶν excidérat. *J.F.*

4. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται] Jubebat *Salan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. sive §. 9. f. ibique varias lectt. & notas *Gravii*, *Solani*, & *Hemsterhusii*, & cognosces ἐργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque reperitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζεσθαι & hic verum esse. *J.F.R.*

16. Τοῦν-

τῷ, οὐκ ἐθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται· ἐβουλόμην μὲν οὖν τ' ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥστε ἅμα τοῦτ' ἀναλη-φθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσών. τῆς οἰκίας

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι προσμένω· πρώην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῇ γυναικὸς ταύτης εἰκότως καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενον τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ, καλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττομαι ὑπουργεῖν οὐ δυνα-

2. Ego vero in his quae possum, imperia non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae imperantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

a Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b Ἰασαίμην] Sic *F. P. H.* &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμην Ex. *Fl.* c Τῆς] Ita bene *P. B2. Fr. S. A.* Τοῖς male *F. Ald. Fl. H.* d Βοήθειαν] Τῷ βοηθ. *H2.* e Ὑπουργεῖν] Sic *F. H.* &c. Ὑποργ. *P.*

16. Τοῦτο τοῦ π. τὸ νόσημα] Ed. *Fl.* hic secutus sum. *M. du S.*

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. *M. du S.*

29. Πρόσω — ἐπὶ βοηθειαν] Conf. mox c. 13. νῦν δὲ σωτῆρα ἥκοντος &c. *M. du S.*

61. Προεωρώμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.] Pro Μὴ δὴ *Marcilius* legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet ἦ Δί'. Numquam fere Μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excelsisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente injusta ira, & calumniae contra filium structae (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post in-*

va-

dinem, tum propter imbecillitatem artis, non possum. Verum enim vero justum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promittat.

μένῳ, [f] καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν ἐ δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, τὰ μὴ δύνασθαι ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὑπισχνεῖσθαι.

3. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, satis respondi ipsa vita, quae insecuta est: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egressus autem domo judicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar jamtum illud non satis mente constantis patris *indicium*, quod injuste iraesceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶομαι, ἱκανῶς τῷ μὴ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, [g] ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ μὲν δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καταισχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τῷ γένει, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ ληρουμένῳ, ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μὲν ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν ὀπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον [h] ἤδη, ὡς μὲ σφόδρα [i] καθεστηκότος πάλαι, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ὀπιπεσούμενα τῷ κακῷ, μῖσός τε ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυ-

[f] Καὶ] Comparet in *J. H. P.* aliisque; abest a *Fl.* [g] Ἀπολογήσομαι] Ἀπολόσομαι marg. *Alw.* [h] Ἤδη] Sic *J. Pell.* Μὴ δὴ Edd. priores. Μὰ Δί *Marcil.* [i] Καθεστηκότος] Sic Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Καθεστηκότως P.

vasuri, odium sine causa, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντίθεναι tamquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, caeteroquin solenni, articulo sumuntur. *J. J.*

Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεναι] Locus hic sanus non videtur. *F. G.* Ita in nott. Mss. *Gujeti* conscriptum invenio; nempe συντίθεναι pro συντίθεναι, quod unde habeat, non video; συντίθεναι enim ubique constanter invenio; sed forte est aberratio ejus qui has notas descripsit, & menda quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὴ δὴ quod h. l. pro ἤδη legebatur in Edd. de quo statim agetur. *J. F. R.*

62. Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς ὁ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί, ὡς ὁ σφόδρα. Similis menda etiam *Demosthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί'] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Jensio* conjecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. *J. M. G.*

Ibid. Μὴ δὴ] Alii aliter: ego ἤδη legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἤδη] Μὰ Δί recte *Gesn. profecto* verterat; sed quia ἤδη ex Cod. est, id recepi, & *jam tum* reposui. *J. F. R.*

68. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem asperam*. *F. G.*

σκυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δέησιν ποτὲ προσεδόκων.

triste judicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam.

Ἀποδημήσας δὴν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ὅπῃ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ [a] προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ τοῦτο τῶν ὅπῃχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, ἀλλ' ἀκριβῶς [b] Φιλοκρινόντων τὰς νόσους· πλὴν ὅ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, ὅτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, ὅτε μετάπεμπτος γενόμενος ὠκνέμενα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν δὴν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην· οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τὰς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τοιαῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκραλικὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἳ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκραλημένοις. ἰδὼν δὴν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

4. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, artem perdidici. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi, neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui superati jam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audacter

a Προθυμίᾳ] Προμηθείᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata nostra faciunt *J. H.* & Cod. P. b Φιλοκρινούντων] Φυλοκρ. male *Fl.*

80. Φιλοκρινούντων] *Διακρινόντων. δοκιμαζόντων ἀκριβῶς. *V.*

*Φιλοκριτόντων pro φιλοκρινόντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis verbi διακριτόντων; quare id mutavi. *J. F. R.*

80. Φιλοκρινούντων] Conf. infra *Phalar.* 2. §. 9. *M. du S.*

97. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut judicat Cl. *Casaub.* ad Athen. I. 1. Ἀθήναιος μὲν ὁ τοῦ βίβλου πατὴρ, dicens: Non ha-

ter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, ursi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ φάρμακον τεθαρρηκότως [c] ἐνέχεον, καί τοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, ἢ πρὸς καλλιγορίας παρεσκευάζοντο.

Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, ἢ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἐγώγε ἀδεὴς ἀποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ ἃ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, ἀδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ὀπιχειρήσεως. καίτοι καμοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρμάκῳ, ἢ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτῆς. ἢ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν ἦν ὅτῳ εὐθὺς ἦν, ἢ ἐσωφρόνει πάλιν, ἢ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπήνει [d] δὴ καὶ ἡ μήτηρ, ἢ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ ἐκείνῳ σωφρονοῦντι. ἔτος δ' ἦν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε [e] μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον [f] εὐφράνει μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοὶ· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε ἢ πάντας ὁμοίως ἡδο-

---

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. *J.F.R.*

98. Οἵ φασι] *Hippocrat. περὶ τέχνης.* *A.V.*

3. Ἕκαστον] Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? *M.du S.*

Ἕκαστον] Videtur *Solan.* ἕκαστον *masc.* gen. accepisse. Sed *neutr.* est, & recte se habet. *J.F.R.*

9. Τῷ μισεῖν] Ulitatius τὸ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἕνεκα, ita jam intellige ἐπί. *J.F.R.*

23. Δὴ] An Δὲ? *M.du S.*

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μιλήσας unico λ, ut & in Ῥητ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41. 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ἰαλ. α. c. 9. *M.du S.*

51. Καὶ-

ε Ἐνέχεον] Ἐνέχη male *J.* sola. ᵈ Δὴ] Sic cum reliquis etiam *J. Fl. H.* Δὲ rectius marg. *AIW.* ε Μελλήσας] Μιλήσας Edd. priores, demta *S.* ᶠ Εὐφράνει μὲ] Et sic habere *J. Fl.* cum *H.* notat *M.du S.*

ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος ἡ χρόα τρεπομένην, ἡ βλέμμα τέλαραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις ἡμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μετ' μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ ἄλογον. ἐχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ γὰρ ἁπλῆν, οὐδ' ὑποπόλαιον ἡ μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ἐνοικιδρῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τὐμφανὲς [b] ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ἔστι σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο [c] καινὸν ὅτι ἡ γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκεῖνα μᾶλλον παροξύνεται· ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τῆς πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παριφύλαξα enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κοινὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσοι. οἷον τῷ πολίμου τὸ παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. Παράλογος δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει ἢ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. uti conjeceram. In reliquis κοινὸν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Solani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καλαχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur: at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud *μόνον* tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit *μόνον*, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. *Cic.* ad Fam. XII. 27. ſcribens. *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*, *Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. R.*

56. Ὅπερ ἢ αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra *credo* in Dial. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. R.*

59. Ἀξίων ὄσων] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίων ὄσων varie accipi, *merebatur*, *digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίων ὄσων] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cujus eum miſe-

dem ; & miseratus sum feminam ; quod merebatur, praeter fas infortunatam.

τ γυναῖκα [d] ὤκτειρα [e] ἀξίαν οὖσαν, καὶ ὑπὲρ θεμιτὸν δυστυχοῦσαν.

7. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum novit, curare illam jussit, atque idem infundere ei medicamentum : putavit enim unum esse furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae similem curationem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri posse ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fateor ; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, & mulierem prodere ; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit, quod solet dolentibus : irascuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, & pro arte.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (ἐπεὶ οἶδεν ὅτε δεχὴν τῷ κατέχοντι κακῷ, ὅτε τὴν αἰτίαν, ὅτε τὸ μέτρον τοῦ πάθους) ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. [f] ὤετο γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ μίαν τὴν νόσον, καὶ ταὐτὸν πάθημα ταύτην, καὶ τὴν πλησίαν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ [g] ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιδόναι τὸν ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀδρένειαν τῆς τέχνης. καὶ [h] πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις· ὀργίζονται γὰρ ἅπαντες τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης.

8. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut sciat, non jam

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν ἐκεῖνός με ἀποκηρύξαι βούλεται, ἵν' εἰδῇ

[d] Ὤκτειρα] Ὠκτηρᾶ. L. [e] Ἀξίαν ὖσαν] Ἀξιοῦσαν marg. *Aldd.* [f] Ὤετο] Ὠιτο *Fl.* [g] Ἡττᾶσθαι] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἡττῆσθαι L. [h] Πάσχει] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχειν *Fl.*

79. Καθ' ὃν ἐκεῖνός με ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐντεῦθεν οἱ ἐγῶσι, ὡς πρώτοις δὴ ὁ λόγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. ἐν ᾧ διδάσκει μὴ δεκτὸν τοῖς νόμοις ὃς ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν. *V.*

sereat, adparet ex c. 2. ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ κακῶς ἐχούσῃ· χρηστὴ γὰρ ἦν. *J. F. R.*

74. Ὀργίζονται — μὴ παῤῥησίας] Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare jussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse ; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit ; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis objecerit: at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) *irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea.* Si & mihi μὴ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare ajo, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta ? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori codice. *J. J.*

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento propositio, &, si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit : satis judices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si pauciissima post haec verba audiant. *J. M. G.*

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Pram.* §. 4. f. ubi οἷός τε quidem occurrit ; verum aliter constructum ; qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proxime, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. *J. F. R.*

δὴ οὐκ ἐφ' ὁμοίαν ἴσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον ἐξουσίαν. ἐπὶ μὲν γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ὅπῃ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τοῖς παισὶν ὑπερόπτως ἔχειν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. οἶδε γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παριστάμενας, καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτην πιστεύσαντα τῇ γυναίῳ ἐχθρᾷ ὄντι. ἠγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγον ἀποδίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται.

similem esse sibi ut prius potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic iratsci permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim multis saepe irrationabiles irae caussas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τῷ μὲν ἐγκαλεῖν μόνῳ ὁ πατὴρ κύριος, τῷ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ μὲν ὃ μοι ὀφέρῃ, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ περὶ τὸ νόμιμον ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὸν

I 9. Quandoquidem igitur licet; & accusationem solam in potestate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate: prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, & potestate legis usus

a Καὶ] Id adesse etiam in *Fl. J.* & *H.* notat *M. du S.* qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. b Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται] Ὅρα πῶς δι' ἐνταῦθα λέγων τὸ ἴδιον τῆς ἀπὸ γνώμης κοχασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν κοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano*, *Hemsterhusius*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J. F. R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solan.* in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15. ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas T. I. *Piscat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad caussam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem occurrit c. 28. *Pisc.* ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. *Pisc.* indicatis. *J. F. R.*

98. Λόγον ἀποδίδοται] Vide de hac phrasi Cl. *Duker.* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemsterhusio*, consului, vidique eum & λόγον & λόγους διδόναι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aeque valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei reli-

παλιρικὴν ταύτῃ δυναστείαν· εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενεὰς καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀίδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφειν τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ὁπότε καιρὸς δοκεῖν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγαναχτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τὸν τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἂν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃ τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μὴ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπειθεὶς, ὅτι τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους ἀγνοοῦντας συγχεχώρηται, τοῖς [d] ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις.

Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις [e] ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις τῶν λοιπῶν τοῦ νόμου

[d] Ὅτε] *Pell.* An non melius ὅτι? [e] Ὑφ' ἑαυτοῦ] Sic praeter alias etiam *J. Fl. H. P.*

que testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Reviviſc. *J.F.R.*

4. Ἐφ' ᾧ] Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget, ἀγαναχτῶ enim, vel ἀνιᾶσθαι ἐπί τινι rectius dici, satis multis ostendit Cl. *Jenſ.* ad *Nigr.* T.I. c.7. p.45. Quamquam & οὗ τινι recte dicitur, ut ibid. probat Cl. *Hemſterh.* *J.F.R.*

30. Ὅτε] Probarem *Pelleti* conjecturam, sive ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem *Erasmi* versio procudit, nimirum: *quos cum educabant, cujusmodi essent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ, τι separatim scriberem; sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio *Gesneriana* indicat. *J.F.R.*

34. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι] Id est: πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι. vel ὡς, ut in *Dial. mort.* Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλᾶσαι τῷ σκαφιδίῳ τὰ ἀνηγόρα. Amat autem & noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μέλι οὐ κατύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι. — i. e. *oleum ad ungendum.* & *Ariſtoph.* Plut. 556. καλαλείψει μηδὲ ταφῆναι. i.e. πρὸς τὸ ταφῆναι. *non relinquet unde sepeliatur. Long. Paſt.* I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἴσως Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾷς ἐχήμαλε τράχῃ, ubi χρήσασθαι est, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paullo aliter quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem *Longus* I. 18. δῶρα ταύρου τιμιῶν ἐπεθήμαλα. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει περδαίνειν —— ἐμφορεῦσιν ὕβρεως. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut *Evan. Luc.* 2. vers. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. *J.E.R.*

47. Διαλ-

νόμε; Φαίη γ' ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ἦτ' ἦν, καὶ τῇ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανῆγες εἰς τ' οἰκίαν; τί δ' ἔλυες τ' νόμον; ἐλεύθερος γ' ἦσθα, καὶ τῇ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. ἐ γ' δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς [a] ἀνάγεσθαι τὰ δικαστήρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τ' σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] διαλλάττοντας, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, [d] καὶ τότε, ἢν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ' ἅπαυστον τοῦτο, καὶ ἀίδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τ' πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας.

Μὴ δὴ, πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκόσιον τὴν ἀναληψιν ποιησαμένῳ, καὶ λύσαντι τ' γνῶσιν τῇ πάλαι δικαστηρίῳ, καὶ ἀκυρώσαντι τ' ὀργὴν, αὖθις ὅπως τ' αὐτῷ τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ὅπως τ' ἐξουσίαν τ' πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξωρος ἤδη, καὶ ἔωλος ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ [e] προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γὰρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστὴς ἐστί? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit ut revocares; quid rursus reduxisti in domum?. quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui lubidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias circumagas judicia; neque ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & judices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si juste illud videaris facere. Illud autem indesinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, majus jam est potestate patria.*

11. Nolite sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo *actu* vim suam amisit & consumta est. Videtis quodam modo

a Ἀνάγεσθαι] Σωάγεσθαι marg. *A1*. *b* Διαλλάττοντας] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus*. Habent & *J. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. *c* Γεγέννηκας] Recte hic *P. S.* Γεγένησας *J. Ald. H. Fl.* *d* Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat *M. du S.* *e* Προδιδαπανημένη] Sic dedi ex marg. *A1W.* Προσδιδαπ. enim Edd. priores.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit? quum διαλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Soulius* noster, quum Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae adprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύσαντι τοὺς νόμους; nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem *differre* significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύσαντι τοὺς νόμους, dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox c. 14. τ' ὕστατον δικῶν, ἀπολ-

de in aliis etiam judiciis, ut a judicibus sortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permissat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patriatur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

κριοις, ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ κλήρου λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἄδικον αἰτῆ γεγενῆσθαί τινα κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτεραν ἐλθεῖν δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ παραλόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμεῖναι, εἰ τούτους τις αὐθαιρετοὺς εἵλετο, ἔργον καλῶς ἔχειν τοῖς ἐγνωσμένοις. ἔστω δὴ καὶ σύ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἀξίως ἐδόκει τῷ γένει, τοῦτον δὲ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμεταμέλητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν ἀλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μὴ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' ᾧ ἀφῆκτήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαίοις τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ὅτι τοῦ τελευταίου, καὶ φύλαττε σαυτῷ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας, τοῦτ' ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν οὖν εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, δέον μὲν δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναί σοι ὠόμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν

f Τούτους] Ita *Ald. F. H. Fl. P.* Τούτοις P. *g* Ἀνάλημψας] Ἀνάλιψας male *F. Ald. Fl. H. B2.* Correxit *S.* *h* Παρητήσω] Sic bene *F. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl.* *i* Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *F.* Addidit etiam marg. *Ald.*

ἀπολλαγμένος, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praecurrere*, media forma *Arcesaus Cappadox L. I.* Περὶ διαφυγῆς ἐξίων πυθῶν. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες λάθ' ὑγροῦ διαλάξαιλο τὸ κύδιμον. Et ne credas forsan ibi διαλάξαιλο, *transiliernnt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 527. B. Διαλλάξας Μακεδονίαν. *Praeteriens, transiens Macedoniam.* *F.F.R.*

61. Προδιδαπανησθῆναι] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wasselingianae*, quum Edd. minus apte haberent προδιδόναι. Hoc enim sensum postulare, pristinus jam sensit interpres, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Cl. *Gesn.* ut ex ejus versione apparet: & licet προδιδ. quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, ἵνα προδιδαπανησθῆναι potius dicendum fuisset. *F.F.R.*

73. Ἀνάλιψας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀνάλειφας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μὲν] Deest alterum μὲν ante ἀπόκηρ. aut pro δέμην, legendum δέμην. *M. du S.*

89. Ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν] Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus.* Sic sententia postulante, & nos dedimus. *F.M.G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari *initio*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad I. *Ver. Hist.* §. 4. *F.F.R.*

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus subtulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸ δὲ κατὰ φύσιν, καὶ αὖθις προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὔλογον [a] αὖ ἀποθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τὸ μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἶτ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησάς με, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; εὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι [b] τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἔχων ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη [c] οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν ἀφ' ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθὼς, παρῃτεῖτο τὴν οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος,

factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, tamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere? parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me excluſit: jam ve-

[a] Αὖ] Πάλιν marg. *AIW*. [b] Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. [c] Οἷον ὄντα] Ὅν τινα L. & marg. *AIW*.

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluam, ejicerent. Etsi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra*, *rursum* significare contendit contra *Budaeum*; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεοναζει apud *Aristoph.* Plut. 860. τὸ ἰσόμοιον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut Il. B. 276. Οὐ θήν μοι πάλιν αὖθις ἀνήσω θυμὸς ἀγήνωρ. quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed & addo Il. E. 257. *J. F. R.*

97. Ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; εὐδαμῶς· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J. P. a G.*

15. Ἔναγχος] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J. F. R.*

18. Τῶν τοιούτοις αὐθις ὠμιλῆσθαι τὴν θεραπείας ἐκείνης,

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus

χαὶ εὐεργέτιν γεγενημένον, ὃ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, καὶ τηλικοῦτον κίνδυνον ἀφαιρεφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τ θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' ὕστω ῥᾳδίως ὀπιλελῆσθαι. καὶ ὅτι τ ἐρημίαν ἐλαύνειν, τ d ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβληθο, e μὴ μόνον f δ' ὑ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σωφρονεῖν ὠδιακελεύσασθαι;

Οὐ γὰρ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως τ τοιούτων νῦν ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ καὶ ὅτῳ ἀγνοεῖ τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα πεπόνθατα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ ὠδιελαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τ δ' οἰκείων φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ καθηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ ὠδιάδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε πρὸ ὀλίγου, οἷα νῦν ἡ μήτηρ ἐστὶ, πρὸς τ ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. ὅ δίκαιον ἦν τοιαύτῃ g μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τ ἀμοιβὴν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

d Ἐφηδέντ'] Sic *Ald. F. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφησθέντα P. e *Mn*] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. f Δ' ὑ] Δὲ ὑ marg. *AlW.* g *Moi*] *Mn F.* male. *Moi Ald. Fl. H. P.* &c.

οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα] Diſtingue verba hoc modo: Τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τ θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα. Paullo poſt: ἐλαύνειν τ ἐφηδέντα &c. verto, *ut abigat eum qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *L. Bos.*

21. Ἐλαύνειν, τ ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβληθο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum præter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigat eum, qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *H. V.*

Ibid. Τὸν ἐφηδέντ'] Ἐφηδέντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus*, *qui jure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui juri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro δικαίως δικαίοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφηδέντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo δικαίως *delectari* poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίοις locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ε & ϑ itemque φ & ϸ miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, τ μισθόντ' ἂν δικαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. *J. M. G.*

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐλαχίστοις ὄσαν τὴν γυναῖκα, καὶ πάμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς ἂν πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τοῖς ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑφαγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τὸν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένον; σὺ δὲ, ὅστις ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένον κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γὲν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τοῖς φαρμάκων, ὅτι τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώφρονα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν [b] σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθε. οὐκ, ἤν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα τῶν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις ὑπὲρ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τοῦ μὴ παρόντων καλαφρονεῖν, διὰ ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὸ συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία [c] τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑφαιρεῖσθαι τὰ μὴ ταῦτα. ὅστις οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι

me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse; ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio jam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum, recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de se meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem odisse, afficere supplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, si quidem juste agatis. Etenim si maxima nunc peccata commisissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iste respiciens, cujus recordatus, jure meritoque praesentia contemneret, in promtu propter ista haberet veniam: maxime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intelligit, prae-

[a] ὃν] ὅς Ex. *Fl.* ὃν P. cum Edd. [b] Σωφρονίσαντα] Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo Edd. [c] Τυγχάνοι] Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνει Edd. priores. [d] ὅς] Deest in *Fl.*

65. Τυγχάνοι] P. & L. In reliquis τυγχάνει. *M. duS* 73. Μείζον — εὐεργεσίαν] Admisissem lectionem marginis *Aldinae* μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσία in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis μείζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis conjiciat etiam μείζον sic usurpari, sed hoc non satisfacit. De μείζω *Mercerus* ad Aristaen. epist. I. 7. ubi ἑτέρᾳ πολλῷ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: „ βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Insta Ep. XII. τῷ βελτίω βίου. XI. Καλλίω. XIV. „ μείζω". Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum; verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic significet: *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum*. J. F. R.

91. Εἴκοσι τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ] In abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foediffima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ εἶδε παθὼν με; πόσα καμὼν παρόντα; ὑπερτοῦντα, καιροφυ-

praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjeciſſent, seque impares morbo fassi essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis causſam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, causſam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laboraſſe praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculoſissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel desponcum reliqui omnes spem abjeciſſent, seque impares morbo fassi essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis causſam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, causſam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laboraſſe praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculoſissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel desponπαρέχημαι, ϗ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, ϗ ἥττους εἶναι ὁμολόγουν τ νόσου.

Τοῦτο γὰρ [e] μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τῷ ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς ὅτε υἱὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγκαίαν τ θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, ϗ ἀλλότριος, τ φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως [f] ὑ φθονῶν, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελος, ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, ϗ τ πατέρα ἐμαυτῷ διεφύλαξα, ϗ ὑπὲρ τ ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, ϗ τῇ εὐνοίᾳ τ ὀργὴν ἔπαυσα, ϗ τ νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, ϗ μεγάλης εὐεργεσίας τ ἐς τὸ γένος [g] ἐπάνοδον ἐπριάμην, ϗ ἐν ὅτῳ ὑπισφαλεῖ καιρῷ τ πρὸς τ πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, ϗ μὴ τ τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, ϗ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. Πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, φυλακτοῦντα καιρὸν μὲν, εἴκοντα τῇ τ [h] πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τ τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τ κακοῦ; ἔστι δὲ τ ὄντων ἁπάντων τοῦτον ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὑπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, ϗ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τ λύσσαν, ὑπιζέσαντος τ πάθους. ϗ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδειλία-

e Μεῖζον] Sic *J. Fl P.* Μείζω marg. *AtW.* f Οὐ] Οὖ male *J.* g Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. *AtW.* h Πάθους] Sic recte Cod. L. Πατρὸς Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλακτοῦντα; νῦν δὲ εἰκοῦσα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγουσα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me feciſſe arbitraminí, quantum & exhauſisſe laborum? dum aſſideo, dum obſequor, dum opportunitatem obſervo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοῦσα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδὸν κακοῦ, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum ἐν τῷ παροξυσμοῦ ἀκμῇ, est cum maxime saevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognoſt. ubi docet quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum est vehementissimus, & παρακμὴ cum inclinat, & minuitur. *J.G.G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certissimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam *Plus.* 806. f. *M. du S.*

93. Τούτων] Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. *J.M.G.*

λίασα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμῳ τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ἐπολάβῃ τις, ποῖόν δὲ ἢ πόσον ὁ κάματον ἐγχέαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἀπάσης ἕξεως Φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ὑπνοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, [a] ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πειθοῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τοῦ ἰατροῦ ὑποσφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν [b] γοῦν πολλάκις [c] ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπαχμάσαντα τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα [d] ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν δὴ ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα, di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, ſi quis iſta audis, ſtatim putare, *Qualis aut quantus labor eſt infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus eſt; & ſomno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furioſi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculoſi medico, & curatione vix ſuperabiles. Cum enim ſaepe effecimus, ut prope finem ſimus, cum ſperamus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingraveſcente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia ſuſtinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ἅπερ] Ὥσπερ P. Vulgat. ſervant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. b Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. c Ποιήσωμεν] Hoc Edd. conſtanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* d Ἀνέτρεψε] Ἀνεπόδισε marg. *AIW.*

99. Ἀντεξεταζόμῳ] Et ſic habere cum *J.* etiam *B2. H.* & *Fl.* notarat *Solanus.* Quid tum? Occurrit etiam ſupra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. f. quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιπαξάμῳ mutare voluit; ſed defendit Cl. *Hemſterhuſius* vulgatam Lectionem, quem vide, & cognoſces hic quoque aptiſſimum eſſe hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τῷ νῷ] Νοῦς cogitandi vis hic eſt, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τῷ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluiſſem tali circumſcriptione verborum exprimere, *propter mentem excuſſis rationis frenis libere nugantem.* *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto Noſtro, Atticae dictionis obſervantiſſimo, tribui poſſe οἰήσωμεν. quum οἶομαι tantum in forma paſſiva ab eo uſurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, ſi bene modo diſtinguatur: nimirum diſtinctio requiritur poſt ἐλπίσωμεν. quod Interpres recte quidem obſervavit; at minus fideliter egit in verſione. In ſuperioribus dixit Abdicatus, nullos ſanatu difficiliores eſſe furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant, in illos nihil eſſe Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum ſaepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum ſit, & cum jam bonam ſpem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo efferveſcente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. J.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. *Meurſ.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὲ] Placet conjectura *Soulii*, ſive *Solani*, ὁ δὲ legentis, ſive ipſe ejus auctor ſit, ſive aliunde hauſerit; quod fere ſuſpicor, quia notis ſuis non inſeruit; ſed tum potius mutato accentu ὃδε demonſtrative

flictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua lubidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumeliose conculcat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me caus-

καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ διαφυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ ὅτος· εἰ δὲ τὸν εὐεργετήκοτα παῖδα τοῖς νόμοις, ὥς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις ὅτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τιμῶ φύσιν ἀσπάζομαι, ὅτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει τὰ δίκαια. ὁ πατὴρ, μισῶν ὅτος ἀδίκως· ὁ παῖς, φιλῶν ὅτος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισοῦμενος, μᾶλλον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' ὅτος ἐκὼν καὶ τοὺς νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν ἐγγεγεννημένων πολύν, οὐχ ὅπως μείζους ἐχὰς εὐ-

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi *si* praeferas, αὐτὸς mox ei subjici, quam ὅτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J.F.R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alciphr.* I. Ep. 3. f. ἀσπάσασθαι ἀοίδιμον βίον. *Amplecti metu expertem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J.F.R.*

46. Γεγεννημένων] Supra c. 10. hujus Dissert. idem *Juntinae* mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J.F.R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 31. quem supra T. I. *Pro lapsi.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inserere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. *Lucian.* ὥσπερ τῶν ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως Θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. *Thucyd.* I. 35. Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν ὠφελήσεσθε. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' ἵνα — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex *L. Bos* de Ellipsi p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in Libro *de Ambiguis.* Tit. *NON.* p. 380. & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse *Dukerum* nostrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. existimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non posse, nisi sequente particula negativa. *J.F.R.*

90. Οὐ-

e Εἰ] Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit *M. du S.* f Δίκαια] Deest in P. Adest in Edd. g Γεγεννημένων] Γεγεννημ. *J. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς ἂν οὐχ ὅτου.

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι δ εὐνοίας ἐσφέρῃ, καὶ ὀπιδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τῶν φίλτρων. ἀλλ', οἴμοι δ συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνῃ, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλοπαίδας νόμους, ὡς μισόπαιδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν εἰσάγεις πάτερ τοῖς νόμοις καὶ δ φύσεως.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις, κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. ὁ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει δ ἀδικημάτων. ὑβρίζεις δ εὐεργέτην, ἀδικεῖς δ φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; εὖ καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλοπαίδας εἶναι θέλοντας, ὁ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς δι' πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς δ παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ὑπὲ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἵγε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι καὶ τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιοῦντων. ὁ δὲ [a] πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε καλάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μοὶ δοκεῖ ὅτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη δ πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ δ οἰκίας ὠθεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

sas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis male interpretaris, pater, leges bene constitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria complecteris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa quibus affectus est beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus: neque alioquin justum esse, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

a Πρὸς τῷ] Πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adsentitur P.

90. Οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ κατηγορήσας, ἀποκηρυττέτω] Sic, non ὅτι, scribendum. *Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet.* *J. J.*

91. Ὅ, τι] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jens.* id in Parisina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu sua diviserat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. *J. F. R.*

4. Τί δ πάντων αἰτίαι;] Αἰτιᾷ. *Th. M.*

Ibid. Αἰτιᾷ] Ferri vulgata lectio αἰτίαι non potest. Legendum necessario ut *Marcilius* suadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *Bz.* αἰτιᾶται, minus concinne. *M. duS.*

Al-

20. Jam vero ad ipſam quoque cauſſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet judicio? Sed vos, judices, jubet conſiderare, magnisne & juſtis de cauſſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt.

21. Primum quidem quod ſanitate reſtituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem reſcidit; *tum* ſervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, eſſe potuit. Eorum autem, quae ſecuta ſunt, omnium quid accuſat? quem cultum, quam curam filii praetermiſi? quando abnoctavi? quas compotationes intempeſtivas, quas comiſſationes accuſas? quae luxuria *mea eſt?* quis leno pulſatus? quis accuſavit *me?* nemo unus. Atqui haec ſunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accuſas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τ῀ αἰτίαν ἐλθωμεν τ῀ ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ὅτι τῷ γνώμην ἀναδραμεῖν τῇ νομοθέτῃ. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τὴν εὐεργέτην προσέτι τ῀ ἐξουσίαν ταύτην [b] συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ὅτι πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ [c] νομοθέτης φησίν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' [d] ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ὀπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. ἐχὲν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τ῀ μ῀ τ῀ μανίας εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τ῀ σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τ῀ ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὴ ταῦτα δὲ, τί τ῀ πάντων [e] αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ὀπιμέλειαν υἱῷ πάρηκα; πότε ἀποκοιτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἡτιάσατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητρυιά· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησιν. [f] ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

b Συγχωρήσωμεν] Συγχορ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. *c* Νομοθέτης] Νόμος marg. *AiW.* *d* Ὑμᾶς] Recte ſic Edd. plurimae & P. Ὑμῖν male *Fl.* *e* Αἰτιᾷ] Sic *Marc.* Αἰτια, Edd. male. Αἰτιᾶται *B2.* *f* Ἀλλὰ τί; ὅτι] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. ſervant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτιᾷ] Facile obſecundavi *Marcilio* & *Solano* ſic legentibus, pro vulgato αἰτια, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic jam videtur legiſſe *Eraſmus*, vertens: *quod accuſat*, etſi verba τὰ μὴ ταῦτα δὲ in verſione neglexit. *J. F. R.*

13. Οὔ, φησιν] Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in *Dearum judicio* ſeu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicens, melius ſic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Dear. Judic.* inſcripti; ideo paucis dicam quid ſit: erat in aliis Edd. ſic interpunctum ἀπαιτεῖς, ὅ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; ὅ φησιν, unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam Edit. *Junt.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere con-

προστατοῦντος, ἐθέλεις, ἢ ἄλλο τοῦτ' ἐστὶν ἀξιος εἶναι ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον ἂν διενέγκοιμι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς οὐ πάντα προστάττειν ἔστε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τὰ κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι [a] κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ [b] τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὅντα τῶν τεχνῶν, καὶ τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἐν τῷ [c] γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὶ δὲ μὲν τὴν ἁρμονίαν κρῦε, τὶ δὲ μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἆρα [d] ἂν τις

curare eam juſſus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recuſſans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obſequi non poſſim, obedientiam negare videar, *diſputare* paullum differam. Prius vero ſimpliciter illud dico, Neque iſti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi neceſſarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non ſunt obnoxia, alia vero ira atque ſupplicio, *ſi violentur*, digna: ſi aegrotes ipſe, ego vero negligam, ſi rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, ſi rem ruſticam inſpicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae ſunt in eodem genere, rationabiles habent cauſſas & reprehenſiones patrias: ſed altera illa in noſtra, liberorum, poteſtate ſunt, quae nimirum ad artes, earumque uſum pertinent, in primis ſi ipſe pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem ſi pictori pater injungat, *Iſta quidem, fili, pinge, illa non;* & muſico, *Hanc pulſa harmoniam, illam non;* & fabro, *Talia fabricare, talia non:* num

a Κελεύῃς] Ex P. eſt. Nam abeſt ab Edd. Κελεύεις tamen etiam marg. *AIW.* b Τοιαῦτα] Sic in marg. *Ald.* correctum, quum τοιτα tantum typis editum eſſet. Quod ideo moneo, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere. c Γραφεῖ] Sic ſola *Fl.* Ceterae male γράφειν. d Ἂν] Deerat in *S.* Aderat in *J. P.* &c.

tigiſſet. Verum recte Cl. *Hemſt.* ibi ab *Iunt.* lectione receſſit, & ὅστις pro ὅ dedit, vid. §. 9. *Dear. Iud.* T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc eſt facta paragraphorum ſive capitum diviſio; *Solanus* enim non ſatis commode illa diſtribuerat, fateor; cujus tamen diviſionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non ſupereſt. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino neceſſariam. *M. du S.*

33. Ἐπεί τοι ἐν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, Ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, &c.] Γράφειν habet quoque cum Baſileenſi Aldina; perſpicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ ſcribendum; quod obſervavit quoque Interpres, *Jam ſi cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa*, &c. Paullo poſt, ἆρα ἂν ἀναγκαῖόν legendum. Exciderat in ſequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores ſervant. *J. J.*

34. Γραφεῖ] Ita emendandum, poſt *Vorſtium* & Cl. *Jenſium*, duximus, reluctantibus fruſtra libris, in quibus γράφειν ſcribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφεῖ. *M. du S.*

41. Τὸ δὲ τῶν ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι] A conditione artis Medicae, cujus ſtudium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Eraſmus* comprobant. *G. C.*

Τὸ δὲ τῶν ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι] Conf. quae mox de privilegiis medicorum ſequuntur, verſus fin. hujus cap. At ſervos fuiſſe medicos JCti probant ex L. 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta ſolidis aeſtimatos medicos utriusque ſexus*, citante conſult. *Zurkio* ad *Cic. Orat.* pro Dejot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum ſervum regium . . . eſſe corruptum*, Eod. cap. ſub fin. *Id tibi, & medico callido, & ſervo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a ſervitute eos liberare conatur Doct. *Vink*, in Amoenitt. Literario-medicis, ſervos illos chirurgos tantum fuiſſe dicens. Sed haec diſquiſitio integram diſſertationem poſtularet: quare breviter dicam: diſtinguenda tempora, diſtinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tempo-

sum quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipsi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit.* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

ἀνάγχαίσε ἀποκηρύττοιτα, ὅτι μὴ χτ' τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τ ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῶ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καί τινα [e] προνομείαν [f] ἔχειν τῶν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τ χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν [g] γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικαστηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ παλρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ἆρα καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς εἶπον, καὶ ἀφῆρηκὴν ἔλεγον, ἃ βούλομαι, ἐᾶν θεραπεύειν δυνάμενον, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τ τέχνην οἶδα, καὶ τῷ παλρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος οὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γοῦν τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσεσιν, ἢ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τ ἰατρὸν χρὴ, ἢ κελεύειν, βούλεσθαι, ἢ φοβεῖσθαι, ὅτι τ θεραπείαν σὺν ἄγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· παλρικῆς δ' ἀνά-

e Προνομείαν] Sic Edd. vett. & recentt. *Προνομίαν Vorst.* f Ἔχειν] Εἶχεν *F.* male. g Γενέσθαι] Γίνεσθαι marg. *A1.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquitt. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. *J. F. R.*

44. Προνομίαν] *Vorstius* frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. *M. du S.*

Προνομείαν] Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphtongum ει in *Aldina* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίας adscripserat; hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *J. F. R.*

63. Παλρικῆς] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀνάγκης quadantenus sanatus videatur. *M. du S.*

Παλρικῆς δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in Ed. *F.* ante παλρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisinus* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἥδεσθαι in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄκοντα recte in *Paris.* fuit, cum in *F.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili caussa ab *Solano* insertum, ut legas: ἄκοντος δ' ἀνάγκης ἢ τύχης. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄκοντα est, deleas, mirum legendo: παλρικῆς δ' ἀνάγκης ἄκοντα ἀνάγκης ἢ τύχης. construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄκοντα maneat. *J. F. R.*

ναγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

pers, & immunis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

Ταῦτα μὲν ἂν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σὲ διδαξαμένῳ με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτῃ δυνατῇ οὖσαν, ἀντέλεγον. [b] νυνὶ δὲ καὶ κεῖνο ἐννόησον, ὡς πανταπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτῃ ἐγὼ τὴν τέχνην οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτῇ μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν σὲ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων παρασκευήν; οὐδ' ἡντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰκεῖον, καὶ πενία, καὶ ἀπαιδευσία. ἐπεὶ τοίνυν ἐκεῖνα μὲν ἦν ἃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάμβανον, ἐπὶ δὲ τὴν τέχνην ἐτραπόμην, ἐνταῦθα δὴ καὶ τὰ πρῶτα ἐπιδεικνύμενος ἐπεδείκνυμι, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐπιδείξεσι τὰ ἐπιτήδεια ἐκτώμην, καὶ τὰ ἄλλα ἐπορίζετο, καὶ ἐπαιδευόμην ἅμα, καὶ ἐπαίδευον ἄλλους, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐμαυτοῦ μαθήμασιν ἐμισθούμην τοὺς μαθησομένους. ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαιδεύθην, ὡς ἐπιδείκνυσθαι καὶ ἐπὶ τοῖς ἐπιδείξεσι μισθοῦσθαι

torum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum; quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci.

25. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſſa conſtitui, cur invito imperari poſſit: neque illa conſuetudo exiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit injuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere, etiam ſi ea mihi iſte imperaret, quae poſſem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* neceſſi-

κείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, ᾗ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶ [d] ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, ἀπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε ᾗ πρότερον ἔχων ἢ προσφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ [e] τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι [f] δυνάμενον.

Οὐ δὴ δεῖ [g] εὐποιΐαν [h] ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἀκοντὶ κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἵημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροδουκότες, ᾗ μισθὸν [i] τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν [k] προδεδωκότες· ᾧ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς ὅτως ἀνέστησα; ᾗ τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καταχρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ ᾗ δυνατά μοι ὅτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον. νῦν

d Ὅτ'] Ὧν *Vorſt.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2. H. P. S.* *e* Τῆ γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* *f* Δυνάμενον] Nihil ſe varietatis hic reperiſſe teſtatur *Solanus.* *g* Τὸ δουλεύειν] Τῆ δουλ. P. L. & marg. *A1.* *h* Προδιδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προσδεδωκότας *Gron.* Προσδιδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἴσχον poſſis legere, παρίσχον. Nam ΠΑΡΙΣΧΟΝ facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρίσχον tum ad patrem pertineat, ſenſusque ſit: *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens.* Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Geſneri* aut *Gujeti* emendationem, quas meae praepono. *J. F. R.*

89. Ὅτ'] Videtur *Vorſtius* illud ὅτ' accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum, quando*, poſitum, & rectius quam ὧν de tempore enim quaeſtio hic eſt. *J. F. R.*

92. Τῆ γε] Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne tum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμου legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενον] *Repoſcere poſſem.* Verte, *repoſci.* *F. G.*

93. Δυνάμενον] Δυνάμου legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, ſi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu ſunt. *J. M. G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τῆ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox ᾗ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τῆ mutaſſent iidem codices. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδιδωκότες] Neceſſario legendum προσδιδωκότες. *J. G.*

4. Προδιδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, eum velle προσιδιδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προσδιδ. Ac fateor non diſplicere ejus conjecturam. *J. F. R.*

τῶν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτῇ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησί, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔοικας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαξε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ ὅτῳοῦν μὲν ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσεσθε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις ἁπλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς πολλοῦ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τὸν περὶ τοιούτων λόγον.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται. ἀλλὰ τὰ μὲν πλείω δὲ, τὰ δὲ πλείω δὲ, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο [a] ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διαφορὰ [b] γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κρατούμενα ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

tate *coactus*, parerem. Nunc vero jam considerate etiam, qualia sint istius imperia. *Cum enim me sanaveris*, inquit, *furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo affecta*, sic enim arbitratur, *& ab aliis similiter deposita; possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis caussam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque naturas morborum esse similes, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse. Sed ferte me de hisce rebus philosophantem, nec ineptam, aut evagantem extra caussam, aut alienam aut intempestivam earum rerum disputationem oputate.

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non sunt eaedem, licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque consistentia; diversos sane & magnitudine & specie morbos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse facilia, & curationi opportuna; alia autem plane desperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἴτι *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex *J.* & marg. *Al.* restitutum. Deest enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἢτοι ἐξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. *Junt.* sola hanc vocem exhibet. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἁλισκόμενα] De corporibus intelligc, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. εὐαλωτότερα. *M. du S.*

42. Ἁλισκόμενα] Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. *V.*

54. Ἀναφύεται] Ratio postulat, ut, Mſ. volente, legas, ἀναφύσει) εὐθαλὴς εἶναι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπός. proveniet, puto, *fructus laetus, bene nutriens, copiosus.* non ἀναφύεται. ut editi; mox idem codex πρός τι νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφθοράν. recte, &

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τ αὐτὴν οὖσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ὅτι παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ὀξὺν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲ τῷδε, ῥᾴδιον [c] ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἢν τ αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ πολιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειργασμένῃ, [d] ἀναφύσει, [e] εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπολίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα τοῖς ὑποδεξαμένοις τόποις, ἢ εὐφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὑπολαβὼν ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν ἐν ἅπασι σώμασι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τ θεραπείαν ἴσην.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & ex-

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου [f] διαφοράν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τ ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τεθραμμένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδείᾳ, καὶ θερμῆ ἀπορίᾳ, καὶ ὑγρῇ πλείττῃ ἐπιῤῥοίᾳ· εὐαλωτότερα τοίνυν τ ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-

σοις

c ἰᾶσθαι] Et sic habere Edd. principes, notat *M. du S.* d Ἀναφύσει] Ita restitui ex *J.* & *L.* Ἀναφύεται enim male *Fl. Ald. H. B2. Fr. P. S. A.* e Εὐθαλὴς] Sic recte *Ald. B2. H. P. S.* & P. Εὐσταλὴς male *J.* & *Fl.* f Διαφορὰν] Ita restitutum ex Cod. P. & *B2.* ac marg. *A1W.* Διαφορᾶς enim cett. male habebant.

& *ratione diversitatis morbi*, quia diversi longe *sunt morbi muliebres, & viriles.* *J. G. G.*

Ἀναφύσει] Sic praeter Mf. Gr. L. etiam Editio *Junt.* vide Συγχ. c. 2. *M. du S.*

55. Εὐθαλὴς] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *J.* in rejicienda earum lectione εὐσταλὴς, conferat supra *Zeux.* c. 4. pr. & infra *de Dom.* c. 4. aliaque. *J. F. R.*

68. Διαφορὰν] Mf. Gr. P. & *B2.* Alii omnes libri διαφθορὰν, prave. *M. du S.*

76. Εὐαλωτότερα] Confer supra c. 27. *M. du S.*

82. Καὶ

σοις [a] ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν ἀπειμένοις, καὶ μᾶλλον πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτῆς δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καλολιθαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν πᾶσι τοῖς ἰατροῖς τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ [b] τὐμέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ οὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τοῖς τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόμασι, ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χώρισας ὥσπερ ἔστι καὶ [c] ἐν τῇ Φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅσῳ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, Φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν, καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ πραγηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἄν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, προγινώσκων τι, ἢ ὑπιχνούμενος.

Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, καὶ πολλὰς ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν παραφρονεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῖς

posita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur.

29. Injustum ergo fuerit a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus quam multum intersit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: sed separa, ut etiam est in natura: quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem supereſſe neget, sive promittat aliquid.

30. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causſas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel aspe-

a Ἐκκείμενα] Μᾶλλον ἐκκ. *Vorst.* b Τὐμέσῳ] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. c Ἐν] Sic P. L. & marg. *Alw.* Ὂν Edd. Ὄν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

82. Καλολιθαίνουσιν] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 1. *M. du S.*

85. Τὐμέσῳ] P. & L. τ' ἐν μ. Sed nescio an sic satis etiam constitutur integritati hujus loci. *M. du S.* Τὐμέσῳ] Nescio quid difficultatis obversetur *Solano*; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione codicis P. modo recte construas. Τὐμέσῳ enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum quod intercedit*; adeoque & discrimen quod interest inter res vel homines, ut hic; cujus significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Cl. *Gesneri* jam satis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἔστι, καὶ ὄν] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὂν τῇ Φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Mſ. optime: ὥσπερ ἐστὶ ἐν φύσει. sed *cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὄν. Reliquae

asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causſae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipsorumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus; verbi causſa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe ingruens, primo perturbare *solet animum*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim sub cineribus quasi glisscentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praesentibus *malis* sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae sint, & commodae.

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχειν τῇ νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, [d] γέρουσι [e] δὲ διαβολὴ ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν μετέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὸ νόσον ἐπάγει), μάλιστα δὲ μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα [g] συλλεγόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. [g] οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεται γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις [h] παρακοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, μισοῦσ' τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ' οὗ προχείρως Φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν ὡδὶ τῶν πολλῶν δυσφημίαν· ὁρᾷς ὡς οἷον πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πᾶσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρη-

d Γέρουσι] Γέρουσας L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omn. *e* Δι] Καὶ *Fl.* *f* Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. *g* Οὐδὲν] *Vorst.* οὐδένα. Nihil mut. Edd. *h* Μισοῖ] Sic etiam esse in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

quae ὅτ. *M. du S.*

Ἐν] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipsa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ὃν adspirate; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ὃν spiritu leni habet aeque ac aliae. *J. F. R.*

7. Παρανοεῖν, καὶ ὠθεῖσθαι, καὶ λυττᾶν, καὶ μιμνήσκει] *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. *J. G.*

14. Γέροντας] L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox sequitur, poterat. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον] Haec sententia, uti a nobis & Ed. *Fl.* factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ— cum praecedenti conjunctum legitur. *M. du S.*

Ibid. Ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem Cl. *Gesnerum* in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἡ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ἴσως, &c. *J. F. R.*

χρηται, καί τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα ἂν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ φαρμάκου, καὶ τῶν φαρμάκων ἀδυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, ὅπως ἔχει καὶ πάνυ σοι τελεσικλῶς λέγω· ὅμως ῥᾴον ἔχοι, κἂν μυριάκις πίοι τοῦ φαρμάκου· ἕνεκα τούτου ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τοῦτο ἐπιτυχεῖν με καλεπείγεις, καὶ κακοδοξίᾳ βεβαλεῖν θέλεις. ἔασον καὶ τοὺς ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἐρημος γενόμενος, οὐδὲν τι σοῦ δεινὸν εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με χρὴ ποιῆσαι δέησαι; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ ὅπου λείψω τιν τάξιν, ἣν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἀπολήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν [a] πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἀπιστᾷ τὸν νόσον, καὶ [b] ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, ἀφετείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι πάτερ, [c] τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τὰ πάλαι μανίας τὰ πρόοιμια.

munem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πώποτε] Ita etiam exstare in *J. H. B2.* & *El.* notat *M. du S.* b Ὑπομιμνήσκεις] In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *J. Ald.* & reliquae. c Τοιαῦτ'] Ταῦτ' *El.*

57. Ἧν] Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. c. 44. μηδ' ἂν ἐμαυτὸν ἐπαξα τάξιν λιπών. *M. du S.*

62. Ὑπομιμνήσκεις] Quia *Parisinam* correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπιστᾷ quoque non in ἐπιστᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπιστᾷ jam esse secundam personam ab ἐπίσταμαι. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut: *Aristoph.* Plut. 60. καλεπῶς ἐπανυβάνει, *morose interrogas*: ibid. 1056. Βούλει — πρὸς μὰ παῖσαι; pro βούλῃ. Et *Equit.* 1362. Τὰ δ' ἄλλα, φίλ' ἄνδρ', πῶς πολιτεύσει; *Cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut ibid. *Pluto* 21. Οὐ γάρ με τυπτήσεις. (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι; verum & παρίξει *Evang. Luc.* VII. 4. pro παρίξῃ. Item ἀρήσει pro ἀρήσῃ quod ex *Sophocl.* Aj. 638. profert Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 63. Ed. *Haganae*, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃ ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum Editionum cum omnibus reliquis consentientium hic major esset

PHALARIS PRIOR.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum in primis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae

1 Ἔπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοί, ὁ ἡμέτερος [a] δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ χαλκεύματος· ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς [b] ἐπέστειλεν· Ἐγώ, φησίν, ὦ Δελφοί, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος νομίζομαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἡ φήμη τῶν μισούντων καὶ Φθονούντων ἀπὸ τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παρεδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἄν, μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, [c] ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ

a Δυνάστης] Alii Δυσπότης *Coll.* Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Ἐπίστειλεν] Sic *Fl. H. P. Ald.* Ἀπέστειλεν *J.* Ἐπέταξεν etiam *Coll.* Sed addunt ταῦτα. c Τῶν πάντων] Πολλῶν, & sine articulo, *Coll.* d Ὑμῖν] Sic recte *P. J. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* e Ὅσῳ] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

2. Δυνάστης] Grae. διαπύστης, ὅτου βασιλεὺς. *G.*
6. Ἐπέστειλεν. ταῦτα] *G.*
11. Ἀντὶ] Grae. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. *G.*
13. Πάρεδροι] Πάρεδρος τοῦ δικαστοῦ, παρεδρεύει δὲ τῷ δίκῃ. τὸ ὄνομα μὴ γυναικός, τὸ δὲ ῥῆμα μὴ θηλυκόν. ὥσπερ καὶ τὸ σύνοικος γυναικός, * συνοικεῖ δὲ, θηλυκόν. *V.*

* Συνοικεῖ] In συνοικῶ mutarat *M. du S.* non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aeque in παρεδρεύω mutandum fuerat; at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & complura alia scholia vix describi merebantur. *J. F. R.*

esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμήσκω hic verior quam ὑπομιμνήσκομαι; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri.* quod in ἀναστάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus conjungit Noster, διατείνῃ & βοᾷς dicens. *J. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. *M. du S.*

12. Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Male pro ὑμῶν, ut recte interpres. *J. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Pro ὑμῖν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῶν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. *Gronovius.* Pejus in Florentina, ὑμῶν. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* *J. J.*

13. Ὑμῖν] Etsi *Salm.* Ed. ὑμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum esse, ex versione ejusdem adparet; quae *vobis* exhibet, aeque ac *Parisinae* versio. Magis mirere, qui *Graeviana* Editio eumdem errorem adeo fideliter secuta sit, ὑμῖν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. *J. F. R.*

Ibid. Ὅσῳ] En iterum varietatem frustra quaesivit *Solanus*; non tamen sine caussa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad Dissert. *pro Lapsi.* c. 12. Conf. infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζομαι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. *J. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eodem solio sedent, ejusdem honoris imperique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos σωτῆρας & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. *Jac. Elsner.* ad Apocal. III. 21. quem adiisse non pigebit. *J. F. R.*

τῷ Πυθίᾳ, ᾗ μονονὺ σύνοικοι, ᾗ ὁμωρόφιοι τῷ Θεῷ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν Θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παράγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. Θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, λαλαθεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ ὁ τὰ ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὤν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, [a] ὀπεικῆ, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλεσέ μοι τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ εἶδον τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ὀπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτοῦ ἅμα καὶ τῆς

Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſſam poſſim, & perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iisque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas, ſolum illud perfugium & ſecu-

a Ἐπιεικῆ] Ἐπιεικῆ τε *Coll.*

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. *V.*

27. Δημοτικὸν] Πρέπουσα τοῖς πολλοῖς. *G.*

29. Ἐπιεικῆ τε ἐ μετριον] Ταπεινὸν ἐ συγγνωμονικὸν. λέγεται δὲ ἐ μέτριος ὁ μεμιξιρημένην ἔχων οὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. *G.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ ἐ αὐστηρὸν. λαμβάνει δὲ ἐ ἐπὶ τῆς (2) ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος, μὴ δὴ (3) ἐπισκευασίαν ἤθους, (4) ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἑκάστου ὑπάρχοντος, οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευτον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπίπαν ἐ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν ἐ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. (5) Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτῇ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. *V.*

33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξάπαξ λος (6) Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὲ μὴ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλειν. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον, γράφε γὰρ (7) κατ' ἀμφότερα. *V.*

(1) Ἀπατῆσαι editum erat; ſed hoc merito correxit *M. du S.*

(2) Ἀληθευτικὸν] Sic reſtituit idem ex *G.* & C. cum ante editum legeretur ἀθλητικὸν.

(3) Ἐπισκευασίαν] Et hoc reſtituit idem ex C. *n.* enim medium ap. *Cler.* omiſſum.

(4) Ἀλλ' οἷον ἀντὶ] Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *M. du S.*

(5) Μάγιστρος] Pars haec poſterior Scholii non exſtat in C. *M. du S.*

(6) Ἀττικὸν ὄν] Τρόπε ὄν legebatur in editis. Correxit ex collatione *M. du S.*

(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte.

14. Ὁμωρόφιοι τῷ Θεοῦ] Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. *J. B.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυπτον, ut apud *Heſych.* cæterae hujus vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. *J. B.*

Αὐθέκαστον, οὐδεὶς] Vid. *Th. Mag.* v. Οὐδεὶς, qui Οὐδεὶς Atticos, Οὐθεὶς Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαριδι πρῶτον βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλεσέ μοι. Ubi in

curitatem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non pauci qui ista laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessitatem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videres magistratuum negligentia perditam,

πόλῃ σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμην τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἳ καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὴν ἐπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥᾳδίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως.

Τὴν τε οὖν ἐκ τούτου οὐκέτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δὲ [c] ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλιστα. φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίᾳ, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπείσμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβουλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πολίταις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

b Ταῦτ' ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες, *Coll.* *c* Ἀστασίαστος] Restituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίαστος enim Edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. *A i W.* *d* Προεστώτων] Sic *Fl. J. B2. H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καταπαύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, (8) ἐπήγαγε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*

40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*

50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαίου ὄντος. *G.*

53. Αὐτὴν καθεστώσης ἀν.] *G.*

55. (9) Ἐσπείσμην] Ἐφιλιούμην. *G.*

(8) Ἐπήγαγε] Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπήγαν misere erat in editis; sed nondum sanata sic omnia credo. *J. F. R.*

(9) Ἐσπείσμην] Ἡσπάσμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλούμην quod in *V.* erat.

in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magistri* lectio corrigenda est. *J. F. R.*

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτὰ. *Coll.* ταῦτα συνεπαιν— *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mſ. cum Anglicano, tum meo scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρησίαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J. G. G.*

48. Ἀπαρρησίαστος] Angl. ἀστασίαστος. *J. B.*

Ἀστασίαστος] A. G. P. & L. pro eo quod in impressis omnibus est ἀπαρρησίαστος. *M. du S.*

58. Προεστώτων] Suspicor Lucianum scripsisse προφεστώτων. Nempe ait Phalaris, se, quum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστότες & praefectus ὁ ἐφεστώς. *J. J.*

Προεστώτων] Non quidem spernerem quod Cl. *Jens.* adfert προφεστώτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Jens.* scribat προφεστότων & ἐφεστότων penultima correpta,

γην, τ̃ πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ὑπορροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν [a] περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τ̃ ἐφεστώτων ὑπημελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τ̃ νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τ̃ γερόντων [b] πρεσβύτων, καὶ τ̃ δῆμον ἐν θέαις καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις, δίκην [c] ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων ἁφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων [d] ὑπεμψεις, ἢ δεσποτικὴ τις [e] ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ περὶ τ̃ ἀφεῖναι τ̃ ἀρχὴν, καὶ καταθέσθαι τ̃ δυναστείαν, [f] ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς [g] παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καμαληγὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιquum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rem publicam vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpositis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juventutis curam suscepi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res posset*,

a Περιβολῇ] Περιβολαῖς marg. *A1.* b Πρεσβύτων] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Πρεσβύτων *J.* c Ὕπεμψεις] Ἐπίπεμψις marg. *A1W.* d Ἀπειλὴ] Recte sic *P. B2.* & 1. & *S.* Ἀπηλὴ male *J. Ald. Fl. H.* e Ἐσκοπούμην] Διενοούμην *P.* Prius servant *J. Fl. H. P.* aliaeque. f Παύσαιτο] Πεισαῖτο *Vorst.* Nil mut. *J. Fl. B2. P.*

61. Ἀναστάσεσιν] Ἤγουν ἀνεγέρσεσιν. *V.*

63. Προσόδους] Εἰσφορὰς, εἰσόδους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης & Ἑτεοκλῆς. *G.*

64. Ἐφεστώτων] Παρεσταμένων. *G.*

65. * Νεολαίας] Ἡ τ̃ νέου λαοῦ σωναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄρθρισμα τ̃ νέων. *V.*

66. Προυνόουν] Ἐνεργητικῶς & παθητικῶς & μ̃ γενικῶς. *G.*

67. Δημοθοινίαις] Ταῖς τ̃ δήμου εὐωχίαις ἢ θυσίαις. *V.*

68. Δίκην] Ταὐτοπαθεῖς & ἀλλοπαθεῖς. *G.*

Ibid. Ἢ ἐφήβων] Ἔφηβοι λέγον) οἱ μέχρι τ̃ ιδ'. ἐνιαυτῶν τυγχάνοντες. *V.*

69. Ἀπαγωγαὶ] Μηνύσεις ἐγγεγραμμέναι διὰ δόλου παρὰ τ̃ δῆν ἀπαχθῆναι τ̃ δῆνα. *G.*

71. Ἀποτρόπαια] Φύκτα & μισητὸν ἄξια. *G.*

Ibid. Ἀκοῦσαι] Ἀκουσθῆναι. *G.*

73. Ἐσκοπούμην] Ἐνεργητικὸν & παθητικόν. *G.*

74. Ἐννοῶν] Ἤτοι ἐγώ. *G.*

77. Τὸ δ' ὅπως] Σημαίνει ὅτι ὁ ὦδε κοινοῖς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἐταίσω, τόδε, τιθέασι οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὄπισθεν πρὸς τὸ κατωθεν ἐπιφερόμενον τὸ σοῦτο, & φασὶν, τόδ' ὅπως γένηται τόδε τοῦτο ἐγένετο. *G.*

* Νεολαίας] Νεολαίης habebant edita. Νεολαίης mendose *C.*

repta, non video; propemodum tamen & *Solanum* abstraxisset, qui in *J.* ω jam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam quum contractum sit, ex ἰφεστηότις & ἰφεσταότις, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti ejus obversabatur primigenium ἑσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. *Evang. Matth.* VI. 5. ἑστῶτες προσεύχεσθαι. *Apocal.* X. 5. εἶδον ἑστῶτα. *J.F.R.*

69. Δολ. ἀπαγ.] De eo quod Scholiastes monet, vide *Tac.* Annal. III. 44. *M. du S.*

71. Ἀκοῦσαι] Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret: *aversor haec alios audire de me.* quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* positum *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem redit,

si

ſet ; ut tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me conſurgere , ac de inſidiarum defectionisque ratione diſpicere , & comparare conjuratos , & arma congerere , & conferre pecunias , & vicinos advocare , & in Graeciam ad Spartanos Athenienſesque legatos mittere. Quae de me ipſo , ſi caperer , jam decreta ipſis eſſent , & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint , quasque poenas excogitaverint , in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum , Dii cauſſa fuerunt , deprehendendis inſidiis ; & in primis quidem Pythius , qui ſomnia mihi oſtenderet , & indices omnium ad me mitteret.

αὐτης τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ μὲν ὁ ἀρχαῖος ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσαντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τῷ τρόπῳ τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ ἀποστάσεως [h] ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀσυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρός τε Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν ἦν περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσαιντο ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ τραβλεύμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἑκάστα ἐπιπέμπων.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo , ut

Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ὅπῃ

g Ἀποστάσεως] Alii ἀπάτας Coll. h Ἐσκοποῦντο] Ἐπεσκοποῦντο Coll.

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ εὐήθης, ὡς φησι Πλάτων. G.
80. Εἶχον] Διεκείμην. G.
81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμοῦ. G.
82. Ἀποστάσεως] Γράι ἀπάτας. G.
Ibid. Ἐπεσκοποῦντο] Παθητικῶς ἢ ἐνεργητικῶς. G.
Ibid. Συωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς φιλία. G.
83. Συνεκρότουν] Συνῆγον, συνηθροιζον, συνίστων. G.
84. †Ἐπορίζοντο] Συνῆγον. V.
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἐλλειπτικῶς. G.
88. Αὐτοχειρίᾳ] Ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μὴ θυμοῦ ἑρμώμενοι ἢ φονεύοντες. λέγουσι δὲ αὐτόχειρες ἢ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φωραθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνησάντες, καλαλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

†Ἐπορίζοντο] Ἐποιίζοντο antea legebatur. merito emendavit M. du S.

ſi active ſic exponas. *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari*. Apertius tamen paſſiva poteſtate ibid. *Prometh.* c. 8. πηλαλάθου ἀκούειν. *figulus vocari* , & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exiget ; nam ſatis haec ſunt vulgaria. *J. F. R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ] Ita interpungendum eſſe monuit Doctiſſ. *Th. Hopkens* in Lectt. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲ &c.) quia , ut recte quidem ait ille , id vult Lucianus : *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas , id ſpectabam praeterea. Atque ego ineptus hiſce rebus occupatus eram, quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Pariſ. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae ; in verſione *Benedicti* quoque diſtinctio recte facta eſt , quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legiſſe, ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi : unde forſan evenit , ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea* , bene facit. *J. F. R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *inepto*, *deliro*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine , ut optime convertit Cl. *Geſner.*) *Ariſtoph.* Nub. 912. — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ. *tu delirus es.* Quod vide multis probantem Illuſtr. *Spanhem.* ad ejusd. *Ariſtoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere , vid. ap. eumd. ibid. ad verſ. 581. — Κρονικαῖς γνώμαις. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 100. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege quae potior eſt, & Κρονικὸν de *obſoleto*, *inepto*. quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & conſer *Bos* & *Hemſterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. f. *J. F. R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοί, ἐπὶ τὸ αὐτοῦ δίους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ ὧν τότε πρακτέων μοι συμβουλεύσασθαι] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi , cum in eodem metu cogitatione verſari ſitis , puto vos mihi de rebus tum agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci , hac tam ſtulta verſione. Redde , *Ego vero hic vos , Delphenſes , qui nunc animis eumdem illum metum poteſtis concipere , velim mihi con-*

ἐπὶ τῷ αὐτῷ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ μοι εἰπεῖν τότε πρακτέων μοι συμβουλεύσαι, ὅτε [a] ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθείς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον ἐν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατέ τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσουσα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὴ τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη λογισθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μεμελῆσθαι ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τί ἐς τὸ βέλτιον ἀσφάλειαν περιάψειν; ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἂν.

Τί οὖν ἐγὼ μὴ τοῦτ' ἐποίησα, μεταπεμψάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐτοῖς

in eodem metu *animis & cogitatione* conſtituti, ipſi conſulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, ſalutis aliquam in re praeſenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conſpectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum ſit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam ſtatim ultima ab illis ſubiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi ſunt* cariſſima? an iſta quidem plane ſtupidi hominis eſſe *cenſetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laeſi aſſumta, illos ulciſci, mihique pro praeſenti facultate, futuri temporis ſecuritatem praeſtare? Haec, novi ego, mihi conſuleretis.

6. Quid igitur poſt ea feci? Arceſſitos noxios, & cauſſae dicendae copia illis facta,

[a] Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. [b] Γυμνὴν] Conſtans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τῷ αὐτοῦ δέους] Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσουσα] Μέλλοντα. *G.*
10. Ἠλιθ.ου] Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. *G.*
Ibid. Γενναῖα] Εὐ γεγονότα. ἢ εὐγενεῖς καὶ δικαίως. *G.*
13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ἐπὶον] Μετὰ ταῦτα. *G.*
16. * Μεταπεμψάμενος] Μεταπεμψάμενος. *V.* (Μηνύσας καὶ ἀγαγών. *G.*)

* Μεταπεμψάμενος] Μεταπεμψάμενος erat in Editis; ſed correxit *M. du S.*

conſilium veſtrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forſan ἀφύλακτος. *M. du S.*

7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adſcripſit γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem ſuſtinere.* Opinor mentem Luciani fuiſſe *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. *J. G.*

Γυμνὸν] Minime cum Gl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt totus homo ob id ſit nudus; ſic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. A. 587. Μή σε, φίλου περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐδωμαι Θεινομένην. Et Γ. 306. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonaſmum praepoſitionis ἐν ſtatuere poſſis, quia ſaepiſſime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ſine praepoſitione dicit. In noſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif. *coram videre*, nec praepoſitio commode abeſſe poterit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſſe ſtatuas, quod ὁρᾶν ſufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum eſſe otioſum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pſeudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐκ

ctæ, prolatis argumentis, plane de ſingulis convictos, quandoquidem negare nec ipſi poterant, ultus ſum, aegerrime ferens, non quod factae mihi eſſent inſidiae, ſed quod mihi per illos integrum non eſſet in illa ratione permanere, quam initio inſtitueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me cuſtodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi ſemper inſidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accuſant homines, non cogitantes illud, ab utro noſtrum prima horum origo ſit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur; poenas accuſabant ipſas, & quae viderentur in illis *verſari* crudelitates. Perinde ac ſi quis apud vos ſacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille auſus ſit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, ſignumque *ipſum* contrectarit; ſed multam veſtram feritatem accuſet, qui Graecos vos & ſanctos homines cum dicatis, ſuſtinueritis tamen Grae-

τοῖς, καὶ τὰς ἐλέγχους ἀφαγαγών, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ ἔτι ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, ἢ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, ἀφανιτελῶ· ἐκείνων δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πρὸς πότερα ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· [c] συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας [d] ῥιπτούμενον, ἃ μὴ ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῇ ξοάνῳ ἥψατο, καὶ ἡγοροίη δὲ [e] ὑμῶν πολλὴν τ' ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλ-

c A Συνελόντες ad οἷς nil variare Edd. & *Coll.* notat *M. du S.* *d* Ῥιπτούμενον] Alii ῥηγνύμενον *Coll.* *e* Ὑμῶν] Sic recte *P.* marg. *A1. S.* & L. Ἡμῶν male *J. Ald. Fl. H.*

20. Ἔξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐτιμέωντες ἢ ἀρνοῦμαι καθόλου. *G.*

33. Ῥηγνύμενον] Γρ. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μούσους ἄθουν τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα ἀφανίζει τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ἀσαιλας ἐκ τῆς πέτρας τὸν Αἴσωπον συκοφαντήσαντες αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφέναι ἀναθεθειμένον Ἀπόλλωνι. *G.*

35. Κατέσπασε] Καθεγάλασε. *G.*

13. Ἐκ τῶν ἐόντων] Τὰ ἐόντα non eſſe, *quod ſupereſt*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque ſatis accurate redditum a Belgis per *id quod ineſt*; ſed ſignificare, *quantum res ſive facultates ferant*, — *quam maxime fieri poſſit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus eſt, quae ille ſic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare.* *J. F. R.*

15. Συνεβουλεύσαιμι ἄν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*; Rectius *Opſopoeus*: *Haec — ſuaſiſſetis.* Eſſe enim hoc aoriſtis inprimis familiare, ut eorum indicativus ſubjunctive ſit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἄν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jenſ.* Lectt. Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc verſionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod poſtea manu ſua addidit *Jenſius*, ſubjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὅς' ἰφθίμοισι τα-

λάφρονά περ πολεμιστὴν, male vulgo vertitur *terret*, cum ſignificet: — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηΐφιλοι ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — Ubi ſatis manifeſtum eſt, εἰσανέβησαν eſſe, *intro adſcendiſſent*, ſ. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ ſequitur. *Demoſth.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὔτω τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔδολαπεν ἢ διέφαλλεν. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Noſtrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel ſaltem, *laudare ſoleo*, ut Cl. *Geſn.* fecit. Et *Long. Paſt.* I. p. 20. ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε. i. e. *lateat*, *latere poſſit.* & 2. p. 54. ἴσως δὲ κἀγὼ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 658. Ed. *Periz.* minor. Εἶπεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἠγανάκτει *indignaretur.* pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσαιμεν contra *Fabrum* defenditur. *J. F. R.*

Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (ᾗ γὰρ ἐστὶ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται) ἡ πέτρα) κολάσαι τοιαύτῃ τιμωρίᾳ βαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν τῶν ἀσεβούντων ὠμότητα.

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζουσιν ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὼς ἔστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον· κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' ἂν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

7. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim studeant tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyran-

a Πάνυ πόρρω] Πόρρω πάνυ *Coll.* b Καταγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. B2. P. S.* Καταγελάσασθε *J.* unde jam καταγελάσεσθε fecimus. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male rursus *J.* Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὅμως legi jubet *M. du S.* e Ἐξ ἅπαντος] *Fell.* Forte ἀπαξαπάντως. Ita consignavit idem, sed ἁπαξάπασιν voluit.

40. Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως] *G.*

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φησὶ τῶν Κυψέλου ὄντα τῶν ζ'. μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τυράννων. τούτου ὁ ἀπόφθεγμα οὐ Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, Θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ ὁ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ ὁ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλιγειναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. ‡ Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλέονες κακοί. Θαλῆς Μιλησίου, ** ἐγγὺς ἄτα. †† *V.*

* Ἀνέκειτο] Ed. *Cler.* male ἀνίκειται.
† Τὸ] Πᾶν Exc. *G.* Omittunt C.
‡ Πιττακὸς] Πιττακὸν male Edit. *Cler'ci.*
§ Πριηνέως] Πριανίως Exc. *G.* Prienei C.
¶ Πλέονες] Πλείονες *G.* Πλείστοις κακοῖς. C.
** Ἐγγὺς] Ἐγγύα C.
†† Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Μίτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κείλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔκτισε, χόλῳ κρατεῖν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, αἶσα ἄγαν, ὃς ἐὼν γένος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·
Τοὺς πλείστους κακοὺς δὲ Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγὺς φεύγειν δέ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ηὔδα.

'Επτὰ σοφῶν ἐρίσω κατ' ἔτος πόλιν, ἄτομα, φωτών.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. *J. F. R.*

39. Καὶ —— πέτρα] Mala distinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. *J. F. R.*

42. Καταγελάσεσθε] Sic Ed. *Junt.* nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσασθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. *M. du S.*

51. Ὁμοίως] (Lege ὅμως.) *M. du S.*

59. Λόγους] Vide *Plut.* περὶ τοῦ EI. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν ἐ . . . in *Junt.* est ὡς ἐ . . . quod videtur ex ὥστε ἐ . . . formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. *M. du S.*

66. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκῃ ἦγ.] Addiderat marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* consulendum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον ὁ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis.

Et

rannos fuisse sapientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, *quasi* signa quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exsciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet quod subnascitur, &

τυράννοις σοφὸς ἐπὶ Φαύλῳ ἀνόμαλι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ἐξ ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νεμοντας, ὡς τἄ γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς ἡ κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τὸ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τὴν Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f [Ω1] Ὡς *f.* sola, & marg. *AiW.*

66. Πρὸς ἀνάγκλω] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μυθῳ] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ χώρᾳ, ἀνεφάνη ὕδρα. Nota tabula. Quum videret Hercules septem capita rursus pullulare, jussit Iolao ἐκστόφειν τὰς καινομένας. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατίᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῷ σάκει φέρειν . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑπτὰ ἐχίδναις ἀσπὶδ' ἐκπλήξων γραφῇ Ὕδρας. *G.* (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *J. F. R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epistolis Phalaridis. *J. B.* (i. e. p. Ed. Paris. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. sese extendit.) *J. F. R.*

73. Φέρειν] Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν*. Excusat Phalaris objectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum; qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures*, pergit, *excsindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates*, sive *occasiones. Cogimur autem . . . ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus.* Apparet, nihil minus hic quam *φέρειν*, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει & ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere?* Id certe optime respondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπικαίειν. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exussit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *J. F.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν ἀεὶ & ἐπικαίειν] Suspectum fuit Doctissimo *Jensio* illud *φέρειν*, pro quo legendum censuit, θερίζειν, *demetere.* Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *cadere.* *L. Bos.*

Φέρειν] Nisi placet verbo *φέρειν* hic tribuere auferendi significationem, ut Il. B. 302. — ἧς μὴ κῆρες ἔσαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque *φέρουσαι* interpretatur ἀποφέρουσαι. nisi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. *J. M. G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est, φέρειν πάθος, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demosth.* adversus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι πανταχόσε φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος καὶ τὸν ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam qui talia facit,* (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiscatur.* Ibi πεπονθὼς non est qui in-

ἐκκόπτειν αἰεὶ, καὶ ὑπαίειν, νὴ Δία, καθ' excidere ſemper, & urere Iolai inſtar; vin-
τ' Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ὑπικρατήσειν. τὸ 75 cere ſi velimus. Eum enim qui ſemel in
γὰρ ἅπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγ- hanc vitam incidere coactus eſt, oportet
χασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum*
εἶναι· ἢ φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέ- *ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum per-
ναι. ὅλως [b] δὲ, τίνα οἴεσθε ὕστις ἄγριον, ire. Quem vero omnino putatis hominem
ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστι- 80 ferum adeo & immitem eſſe, qui delecte-
γοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους tur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum
ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κο- audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi ma-
λάζειν αἰτίαν; ὁσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μα- gnam aliquam habeat puniendi cauſſam?
στιγουμένων ἄλλων, ὁσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ Quoties egò, dum flagellis alii caederentur,
ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, 85 illacrimavi, quoties deplorare lamentarique
μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπο- meam fortunam cogor, majorem ipſe &
μένων; Ἀνδρὶ γοῦν φύσει μὴν ἀγαθῷ, βίᾳ δ' longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim
ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat
κολάζειν χαλεπώτερον. neceſſitas, punire multo quam puniri diffi-
cilius eſt.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὴν 90 9. Si vero libere dicendum eſt, equidem
εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, optione propoſita, utrum malim injuſte
κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, quosdam punire, quam ipſe mori; ſcitote
εὖ ἴστε, ὡς ἥδεν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθ- me nulla cunctatione interpoſita mortem
νᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. potius electurum, quam, qui nihil injuſte
εἰ δέ τις φαίη, βούλῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς 95 egerint, punire. Si quis vero dicat, U-
τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς trum vis, Phalari, ipſe injuſte mori, an
ὑπιβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ juſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſterius*
ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πό- maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in
τερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδί- conſilium mihi advoco, meliusne ſit inju-
κως σώζειν τὸ ὑπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕ- 1 ſte mori, an injuſte ſervare inſidiatorem?
τως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προ- Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vi-
τιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς vere potius praeferat, quam inimicis ſer-
ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ὑπι- vandis ipſe perire. Quamquam quot ego
eorum

[a] Εἰς τὰ τ. ἰ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* [b] Δι', τίνα] Et ſic eaedem Edd. Δί τινα P.

invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere, quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hiſt.* 4. Immo potius Cl. *Hemſterh.* ad *Prometh.* f. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo ſit *adferre*, ut ap. *Long. Paſt.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* διέμειθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam ſignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Cl. *Geſn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους ſpoliare ſe invicem, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere.* vid. *Scholiaſt. Thucyd.* p. 7. 33. Ipſumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. B. 302. *Jenſ.* etiam poſtea adſcripſit, & vulgatam ſic ſtare poſſe, addidit. *J. F. R.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatiſſimus hic locus eſt, quem ſi quis expedire queat, magnas a me inituras eſt gratias. 10. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 20. abundat εἶναι. 30. ἀδίκως σώζειν τ. ἰ. incommode admodum dicitur, pro

eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cujusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

5 χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10 Ὅταν δὲ βουληθῆτε τἀμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖός ἐγώ εἰμι αὐτοῖς, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὡς γε καὶ [d] σκοποὺς ὅλη τὴν λιμένων ἔχω, καὶ 15 ψευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὃ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ 20 πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὸ δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὸ ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸ πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον, εἰ 25 τως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις πρασφέρειν, εἰ μή τι διαφερόντως ἠδίκηκε.

Ταῦτα μὲν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. 30 ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, χαίρειν ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι καὶ-

6 Καὶ εἰ φιλ.] Et sic habere *Coll.* cum Edd. notat *M. du S.* d Σκοποὺς] Κατασκόπους marg. *A. W.*

15. Ψευθῆνας] Πεῖσαι, ψεύστας. *G.*
24. Ὀθνείους] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. *G.*

30. Ὁ δὲ τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδας ψεύστης ὁ Χαλκουργός. *G.*

pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur εἰ βουλ. . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere quam facere praestat injuriam*, inquit *Cic.* Tusc. V. 19. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. *M. du S.*

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. Ubi monet προσφέρεσθαι τινὰ, esse *se gerere erga aliquem*, *tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἡμιφωτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον θηριωδῶς. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentlejus* scripserit. *M. du S.*

χήματων. ἀλλὰ [a] Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος· ὅτος πάμπολυ τ ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ χαλκῆν τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. ἐγὼ δὴ καλάσκευάσας τ βοῦν, ἦκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως μὲν αὐτῷ ἐγὼ μυκηθμῷ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τῷ Πυθίῳ πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τ σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τ χρείαν, ἣν παρέχει; καὶ ἀνοίξας ἅμα τ ταῦρον κατὰ νῶτα, ἤν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τοῦτο, ἐγὼ κατακλείσας, προσιέναι μὲν τοῖς αὐλοῖς τοῦσδε πρὸς τὰς μυκτῆρας τοῦ βοός, σοῦ δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· ἐγὼ ὁ μὲν οἰμώξεται, ἐγὼ βοήσει), ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος· ἡ βοὴ δὲ, διὰ τ αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, ἐγὼ ἐπαυλήσει θρηνῳδές, ἐγὼ [d] μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τ

sidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo *idem* pessimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat? & simul aperiens prope tergum bovem, si quem punire*, inquit, *volueris, impositio illo in hanc machinam, eaque clausi, applicari has tibias jube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum ille*

a Περιλαος] Sic Edd. quas consului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adscripsit margini *M. du S.* b Περίλαος] Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et sic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μηκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλαος] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho*, *Plinio*, *Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut* 561. f. Apud *Scholiastem* Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I. sub finem. *M. du S.*

Περίλαος] Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari mereretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Cassandri est, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Gesner.* quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis *Suidas* ex *Demosthene* etiam Πέριλλος, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demosthenis intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Ctesiphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου sed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam sit suspecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demosth. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς, habet. Ita ut verisimile sit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum esse, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum est. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Pers. *J. B.*

51. Προσιέναι] Ἀντὶ τοῦ προσίθει. Attic. *J. B.*

Προσιέναι — σοῦ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἰφικάκειν. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὀκόσοισι μὲν ἐν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτῶς διαιτᾶν. & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commode intelligitur. Adde

Aphor

le punitur, tibiae tu ſonis interim demulceare.

12. Ego vero his auditis, infelix artificium hominis abominatus, & exoſus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilae, niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi juſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius Muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi juſſi, ne intra moriendo opus polluеret, & inſepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem

μὴν, κολάζεαϛ, σὲ δὲ τέρπειαϛ μέλαξι καλαυλεύμενον.

Ἐγὼ δὲ ὡς τᾶτ' ἤκεσα, ἐμυσάχθην τ̀ κακομηχανίαν τᾷ ἀνδρὸς, καὶ τ̀ ὀπίνοιαν ἐμίσησα τᾷ καλασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόχεσις ταῦτά ὅτι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθών, τ̀ ἀλήθειαν τ̀ τέχνης, καὶ μίμησαι τὰς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ φῂς μέλη, ἅμα τ̀ αὐλῶν φθέγγεϛ. πείθεϛ μὴν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἐνδον ἦν, καλλείσας αὐτὸν, ὡς ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τ̀ ἄξιον μισθὸν τ̀ θαυμαστῆς σᾶ τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τ̀ μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. καὶ ὁ μὴν δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων τ̀ αὐτᾷ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τ̀ ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανὼν, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον χῦ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τ̀ βᾶν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναλεθησόμενον τῷ θεῷ· καὶ ὀπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τ̀ πᾶσαν

60 65 70 75 80

f Καταυλούμενον] Καταλούμ. male ſola *B*3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri* μίμνησο intelligere queas, ita alibi κιλεύω omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 386. qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non ſoliis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τοὺς αὐλοὺς τούσδε] Sic *Long. Paſt.* 2. p. 67. μίμησαι τᾷ πιθλου τοῦδι, καὶ τ̀ Νυμφῶν τῶνδι. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hiſt.* I. pr. Et alibi non ſemel. *J. F. R.*

57. Ὡς τ̀ μὲ κολάζειαϛ, σὲ δὲ τέρπειαϛ μέλαξι καλαλούμενον] Hæc ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καλαλίω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo καλακηλούμενον, id eſt delenitum, ſenſu manifeſto & apto. *J. P. a G.*

59. Καλαυλούμενον] Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Pariſienſem* Ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſurpat Ὀρχ. c. 2. & Δικ. c. 17. *M. du S.*

Καλαυλούμενον] Ita eſſe in *H. B*2. *Fl. Ald. Fr. P.* & A. Sed male καλαλούμενον in *B*3. notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καλαυλ. At non opus erat tanta perquiſitione, ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. c. 2. & Δικαϛ. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis ei anſam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καλαυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καλαλ. pro καλαυλ. quod autem de Interprete ait, eum ſiluiſſe, liceat mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab *Opſopoeo* concinnata tamen hoc verbum ſic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened. modulatione delecteris.* At his ſcriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

σαν διήγησιν· τῦ ἀναθέντος ἐμῦ τὄνομα, τὸ τεχνίτου τὸ Περίλαου, τὴν ὀπίνοιαν τὴν ἐκείνυ, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὸ πρέπυσαν τιμωρίαν, τὰ τῦ σοφῦ χαλκέως μέλη, τὸν πρῶτον πεῖραν τῆς μυσικῆς.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸ ταῦρον ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ πρὸς τὺς πονηρύς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς πλεονεξίας ἐς κακίαν ὀπυθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τῦτο μόνον δηλῶσαί μυ τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τῦ τεχνίτυ μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἄμυσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι πλέον μηκέτι δεινὸς κολάσεως.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τῦ Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυρῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηρῦ δοκῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένυ, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, [a] προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε ὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

juſſi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipſius commentum, meam juſtitiam, poenam decentem, ſapientis fabri modulos, primum Muſices experimentum.

13. Vos vero, Delphi, quod juſtum eſt feceritis, ſi pro me cum Legatis rem ſacram feceritis, dedicaveritisque taurum honeſto ſacri loco, ut ſciant omnes, qualis ego in malos ſim, & quomodo ulciſcar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc ſolum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque ſervatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter ſolos artificis mugitus: & quod in illo ſolo & experimentum cepi artis, & finem impoſui cantui illi a Muſis & humanitate abhorrenti. Et in praeſens iſta quidem a me Deo *oblata ſunto*. Dedicabo autem ſaepe etiam alia, ſi hoc mihi praeſtiterit, ut poenis non amplius indigeam.

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, dicere juſſi ſumus, vera omnia, & qualia geſta ſunt ſingula. Ac digni videmur eſſe, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus teſtimonium, tanquam qui ſciamus, & nullam jam mentiendi cauſſam habeamus. Si vero etiam preces interponendae ſunt pro viro, qui ſine cauſſa videtur malus, quique praeter voluntatem ſuam punire cogitur, ſupplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci ſumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis eſſe cupientem, & multa in vos publice, & privatim in ſingulos veſtrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipſi taurum, &*

a Προσήσεσθαι] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Προσίεσθαι P. L. & marg. *AIW.*

88. Ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ] Non eſt, ut Interpres, *in eleganti delubro*; ſed *in loco templi conſpicuo*. Sic in *Navig.* ἐν καλῷ τῆ πόλεως. *Aelian.* V. Hiſt. L. 2. 13. ἐν καλῷ τῷ θεάτρου, ſupple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. Eadem habet in libello de Elliſi, p. 164. Ibique & alia ſimilia ellipſeos exempla. *J. F. R.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήσεσθαι] Sic impreſſi omnes. P. & L. προσίεσθαι. & ſic *Dem.* 173. A. μὴ προσίεσθαι τὴν πόλιν εἰς τὸν χῶρον. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepiſſime uſurpat Noſter. Φαλ. β. c. 3. N. δ. XXIII. Ἐρωτ. c. 1. & Ῥητ. c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo justissimoque donario privaveritis.

εὔξασθε ὑπέρ τε τ᾽ Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ᾽ ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

PHALARIS ALTER.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

NEque cura mihi Agrigentinorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causſam, aut futurae ſpem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

Οὔτε Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ὤν, ὅτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, ὅτ᾽ ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης φιλίας ἐλπίδα· τὰ δὲ πρέσβεων ἀκούσας τὰ ἥκοντων παρ᾽ αὐτοῦ, ἰσηκοῖ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παρακελευσόμενος ὑμῖν, μήτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μητ᾽

2. Πρόξενος ὤν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ᾽ αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀσύλους ταύτῃ λέγουσι. πρόξενος μέν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως (3) ἐπὶ ξένοις. ἀσύλους δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῶν πόλεων ξένοις, ὁποῖοι ποτ᾽ ἂν ὦσι τὸ (4) ἦθος. (5) οἱ μέντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων πρόξενους καλοῦσι τοὺς ἀφιξιτους τινὸς πράξεως (6) τισὶ γινομένους· καὶ ἴσως (7) ἀπὸ τοῦ ἐς τοὺς πρόξενους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ ἀφίξια. (8) τῶν καθυμιῶν, καὶ ἐκφορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷστον προάγοντας. ἢ ἐπὶ τῶν χειρόνων παρειλημμένου τοῦτο (9) καὶ αχρησαμένων ἔτι λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένων τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μέν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα (10) πολιτικὸν προσάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων (11) ἀφιξόσεως τυροῦντας ἀμόνοιαν, (12) καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπέχωσιν· οἳ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα ὃς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους (13) προσδέχωνται, ἕτεροι δὲ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ διορυξέντου ἔτει τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) ὃς ἂν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξαιέ τι τῶν χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ. . . . . *V.*

(1) Scholium hoc in Impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀσύλους] Ἀσύλους C. hic & in ſequentibus.

(3) Ἐπὶ] Ἰδίως ἐπὶ ξένοις C. recte, & ſic dedi pro *idiom xenos* quod in Vulgato erat. *Idiom . . . . xenos G.* *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἴθυς? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι νεώτεροι] Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.*

(6) Τίσι γινομένους] Οἱ γίνεσθαι in Ed. *Cler.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τοῦ] Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *M. du S.*

(8) Τῶν κ. &c.] Lacunas Ed. *Amſtel.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat.

(9) Καὶ χρ.] Et hic lacuna erat in Ed. *Cler.* pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.*

(10) Πολιτικὸν] Πολιτικὺς C.

(11) Παραδόσεως τυρεύντας] Sic C. Ψευδόχης τυχόντας miſere in Editis π. τυρεύντας. V.

(12) Καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν] Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατρᾶσιν *G.* Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores.

(13) Προσδέχωνται] Προσδέχηται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἕτερας ex eodem, quum ἄτερας in editis eſſet.

(14) Lacuna hic eſt in Exc. *G.* & V.

2. Πρόξεν] Differentiæ inter πρόξενον & ἰδιόξενον, multæ, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξεν] Adducit *Thomas Magiſter* hunc Luciani locum in voce ἰδ. Sed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae ſi lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μητ' ἀνάθημα ἤδη τῷ Θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶσαι· καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ γνώμης κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

2. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [a] δημιουργὸς ἡμῖν [b] προσθεῖναι τὸ ἀφόσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑποψολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ [c] ὅσῳ τῶν τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.

3. Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφοὶ καὶ αὐτοὶ ὄντες, καὶ τὸ ἴσον μετέχοντες τῆς τε δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἴ τι παρόντων προσγένοιτο, μηδ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ Θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀναθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς [d] ὃ προσηκόμενον τὸν Θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & justi supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deest in *Angl.* Adest in Edd. b Προσθεῖναι] Προσθεῖναι marg. *A*1*W*. c Ὅσῳ] Ita restitut. ex L. & marg. *A*1. Ὅσον Edd. d Οὗ] Μὴ marg. *A*1*W*.

17. Δημιουργοὺς] Deest in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργοὺς] *Suidas* quidem δημιουργοὺς vocari ait τοὺς δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* diserte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII. 22. Conjule etiam *Demosthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo habet, in Apol. & adde *Thucyd.* V. 47. *M.du S.*

23. Καὶ ὅσον τῷ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides verti *præmium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopœo imitetur Benedictus. *J.G.*

36. Προσηκόμενον] Conf. *Phal.* I. vers. fin. & *Dial. mort.* XXIII. vers. f. *J.F.R.*

43. Εὐδίκως] Sic L. melius quam quod in reliquis est εὐδίως. *M.du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ μὲ τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πιστοῦσθαι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἐκ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἀ ἐπισάμενοι καθηγορεῖν] Pro μὴ ἃ meliori ordine ἀ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basileensi* notavit Cl. *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem juſtum jam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent.

5. Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, & mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum eſſe, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit: nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus.

Ὁ μὲν ὢν Πύθιος, τὴν δικαίαν ἤδη ψῆφον τῇ ἀναθήματος ψήφου ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει τὴν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [e] αὐτὸ [f] ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτό, μὴ τὴν ἀγύσης ὁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τἀναντίον ἐν [g] εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς εἰς τὴν Κίρραν καταῆραι.

Ὥ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μοναρχου εὐσέβειαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τοῖς ἄλλοις κόσμοις τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώτατον, τὸν μεμψάμενόν τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ, τὴν καλαδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ τοῦ ἀνατεθέναι ἄξιον.

Ὁ μὲν ὢν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενημένος λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως [h] αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα, καταγορεῖν.

Εἰ

e Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & marg. *AIW. f* Ἐμυσάττ.] Ἠμυσάττ. *J.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. *g* Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *AIW.* Εὐδίῳ Edd. priores. *h* Αὐτοὺς] Sic *J. Fl. P. S.*, Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *Bz.*

ultima, *Etenim incertum eſt verane dicant, ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praeceſſit. οὐχ ὅπως ſignificat *nedum.* Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda ſunt parentheſi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea ſe paſſos eſſe dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim eſt, num vera dicant) nedum ut ipſi ea, quae neſciamus, accuſemus.* *J. J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα καταγορεῖν] Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et hæc quidem ſunt *Benedicti.* Nam in *Baſileenſi* editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Opſopæus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum eſt, injuſte ſceleris accuſemus.* Certe hæc lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab præcedenti χρὴ) *nedum ipſos quae ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. *J. G.*

64. Αὐτοὺς] Sic P. *H.* & *Bz.* In reliquis αὐτοὺς. Verſio noſtra ſenſum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim: *nedum ipſos quae ignoramus criminari.*) *M. du S.*

Ibid. [d]Α μὴ] Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noſter; quumque Cl. *Jenſ.* indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi Edd. ſed cognovi veteres

Εἰ δ' ὅν τι χ' πέπραχ') τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἀ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικαστὰ εἶναι ἀξιοῦμεν· χ' δέον θύειν, [a] χ' τ' ἄλλα θεραπεύειν τ' θεὸν, χ' συναναλιθέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τ' ὑπὲρ τ' Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη χ' βούλ') ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν χρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ προσμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ὀπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γοῦν τἀληθῆ πρός γε [b] ἡμᾶς [c] αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τ' ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύει τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς δὲ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus jam judices esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria si quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium mare juste aut injuste tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos *Graecos* nascuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. *A1.* & *J.* nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. b Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *J. H. Ald.* c Αὐτοὺς] Recte *Fl.* & *S.* spiritu leni. Αὑτοὺς ceterae.

P. J. B2. H. &c. jam sic habuisse, solamque adeo *Salmurienſem* ejusque adfeclam *Amst.* male dedisse μὴ ἀ. *J. F. R.*

69. Τ' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλῳ & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit rejectio vocalis brevis, ejusmodi elisio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est ejusdem naturae atque crasis & contractio in uno verbo. Margo *A1.* rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet Lector has minutias persequenti. *J. F. R.*

79. Πέτρας γεωργοῦμεν] Πυθῶνα τε πετρήσσαν vocat in catalogo *Homerus*. Haec adscripta erant in marg. *Ald. Wesselingi.* *J. F. R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* vers. 26. & Schol. I. 405. *Hom.* l. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiastes docet *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — χ' ἀνήροτα] Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraem.* & *Rhetor. Discal.* natum a fabula Insularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyss. IX. *Horat.* & *Lucianus.* *G. C.*

Ἄσπαρτα — χ' ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Wesseling.* ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adjungenda videatur: & haud scio an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum est, ita jam adjecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen *Solanus* sic vult, morem gessi. At cum

tur, bona nobis praebet ; ſed ſi quid apud Phrygas , Lydos , Perſas, Aſſyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipſos Hyperboreos, *naſcitur*, Delphos omnia perveniunt. Et ſecundo poſt Deum loco nos colimur ab omnibus , & abundamus , & beati ſumus. Haec antiqua ratio , haec adhuc obtinet , & utinam ita vivere non deſinamus !

9. Recordatur autem nemo unquam ſuffragium de donario apud nos latum , nec prohibitum quemquam , quo minus ſacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipſum , puto , ſupra modum auctum eſt ſacrum , & abundat donariis. Quare nec in praeſenti novandum quidquam , neque praeter patrium morem lex conſtituenda , ut ſcrupuloſe judicentur donaria , & eorum quae mittuntur origo inquiratur , unde , a quo, & qualia ſint? ſed accepta ſine operoſa quaeſtione dedicare , tum Deo miniſtrantes, tum religioſis.

10. Videmini autem mihi, Delphi, ſic demum optime de praeſentibus judicaturi, ſi primum conſideraveritis, de quot quantisque rebus ſit quaeſtio. Primo quidem de Deo,

[d] Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορέμεν, καὶ εὐδαιμονέομεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε ὕτω βιῶντες.

Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὐξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινίζομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθιστάναι, [e] φιλοχρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ,

[d] Ἕλλησιν] Reſtitutum ex L. & marg. *AIW.* Deeſt in Edd. prioribus. [e] Φιλοχρινεῖν] Ita Edd. unaniniter. *Φυλοχρ. Angl.*

cum pro certo adfirmare non queam , num ipſe hunc Codicem inſpexerit , an ejus collationem tantum ab alio acceperit , dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ ſolum ; ideoque fere alterutrum parentheſi incluſiſſem. Sed quia amplius deliberanti melius viſum , ſi utrumque conjungatur, quia ſe ſic vere Graecum facit, ſuosque Acragantinos Siculos partem quaſi adhuc Graeciae eſſe, fatetur, a quibus ſe ſejungeret, ſi ἄλλοι abeſſet, ideo utrumque jam adeſſe malui. Sic *Demoſth.* ſaepiſſime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etſi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienſibus diſtinguit , ad *Hellada* propriam reſpiciens. At Phalaridem ſuos cives Graecis adnumerare , patet ſupra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεσθε. c. 7. παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime ſe habet. *J. F. R.*

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Θεὸν, καὶ εὐπορούμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονούμεν] Qui ſerio haec verba legit, mirum ſi non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres , Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορούμεν, καὶ εὐδαιμονούμεν. *Ac ſecundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur , & opulenti & beati ſumus.* *J. J.*

Ibid. Μετὰ τὸν Θεὸν] Μετὰ τὸν Θεὸν ⊖ εὐπορούμεν *Salm.* Ed. alieno loco ; ceterae enim Edd. εὐπορούμεν una verſu ſerius proferunt, & cum εὐδαιμονούμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo Cl. *Jenſii* correctio melius intellecta confirmetur. *J. F. R.*

8. Φιλοχρινεῖν] Rectius fortean Φυλοχρινεῖν , ut eſt in Anglicano Cod. *per ſtirpes donaria diſcernere*, ſequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J. B.*

Φιλοχρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4. quamvis ibi *Fl. Φυλ . . .*, ut hic A. habeat. *M. du S.*

ἱερῷ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τῆ μαντείῳ· ἔπειτα, ὑπὲρ τ πόλεως ὅλης, καὶ τ συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ὅπι πᾶσι δὲ, τ περὶ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε ἄν.

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid majus, magisve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis judicium, exiſtimetis, non novi.

Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τ θεὸν ἐξεταθῆναι ἄξιον.

11. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui jam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ' ὡς [b] αἰεὶ, μηδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τ ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, χαινολομήσομεν; καὶ ὃ [d] μηδὲ πώποτε, ἀφ' οὗ τ πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

12. Qua igitur de cauſſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & facer-

a Ἐθῶν] Merito conſpirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* ſola. b Αἰεὶ] Sic *J. Fl. H. P. Ald.* &c. c Ποιήσομεν] Ποιήσωμεν penult. longa habebant *J. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, eſt in P. & *B2.* & marg. *AIW.* d Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τ θεὸν] Probe notanda haec phraſis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquiſivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hiſt.* vel initium *Tyran.* *J. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt; nam haec *nondum*, illud *numquam* ſignif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποῖα καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & ſeqq. *J. F. R.*

48. Ἔτι] Melius videtur cum ſequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιστάναι] *F. Gujet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, poſtquam ipſe jam mutaveram. *J. F. R.*

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλου? *F. G.*

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀβίωτον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νδν τε & πάροιθεν ὄν. *J. F. R.*

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diverſos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τ γινωσκ. *M. du S.*

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Diſſert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt *Celſus*, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit *Origenes*. Videndus *Valeſius* ad Euſebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celſus* is eſſe videtur, qui contra Chriſtianos ſcripſit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuiſſe Celſos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένηϑ ἡμῖν, νῦν καλαϛησόμεθα, κρίνεαϑ, ϗ ἐξεταζεαϑ, τὸς ἀνατιθέντας; ϗ μὴν ἐξ ἐκείνυ μὲν τῦ παλαιῦ ἔθυς, τῦ ἀνέδην ϗ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν [e] ἐμπέπληϛαι τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀναϑιθέντων, ϗ ὑπὲρ τ ὑπάρχυσαν δύναμιν ἐνίων δωρεμένων τ θεόν.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτὸς δοκιμαϛὰς, ϗ ἐξελαϛὰς ὀπιϛήσαιϛε τοῖς ἀναθήμασιν, οὐκέϖ μὴ [f] ἀπορήσωμεν τ δοκιμαϑησομένων ἔτι, ϑδενὸς ὑποδυομένυ, ὑποδίκυ [g] αὐτὸν καθιϛάναι, ϗ ἀναλίσκονία, ϗ καλαδαπανῶντα, παρ' αὐτῦ κρίνεσϑαι, [h] ϗ ὑπὲρ τ ὅλων κινδυνεύειν. [i] ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

PArvum tu forte, Celſe caniſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

1 ΣΥ μὲ ἴσως, ὦ φίλταϛε Κέλσε, μικρόν τι τῦτο ϗ φαῦλον οἴῃ τὸ πρόσταγμα,

[e] Ἐμπέπλησαι] Ita recte P. B2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησϑαι male J. [f] Ἀπορήσωμεν] Bene jam ſic J. item H. B1. Ald. S. P. & P. Ἀποριήσομεν Fl. [g] Αὐτὸν] Αὐτὸν Edd. priores. [h] Καὶ ὑπὲρ] Καὶ μὴ ὑπὲρ Vorſt. male. Sic notat M. du S. [i] Ἢ τίνι] Ἤτινι Ex. Fl. At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Οὗτος ἐγὼ Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμᾶς μακρὰν φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γράψας βιβλίοις. ᾧ * πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξαγομένῳ πρόθεσιν, ὁ σπουδαιότατος ἀντιτίθεται Ὠριγένης, μεϛοὺς ἀπάσης σοφίας ϗ εὐσεβείας † ἐξυφηκὼς λόγους, ϗ λήρου ἀποφαίνας τὸ θαυμαϛὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

* Πρὸς ἰσάριθμον] Sic ex C. reſtituit M. du S. πρυσάριθμον enim ante legebatur.

† Ἐξυφην.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξυφακὼς μένος.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονότας Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν ϗ καθ' ἡμᾶς. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, qui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *etas*. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Secta*: Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὁρᾷς ὡς ἅψα τούτων οἰονεὶ ἀντέχεται μαγείαν εἶναι, τάχ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. *M. du S.*

Κέλσε] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae*. *M. V. la Croze.*

3. Ἀλ.

μα, προστάξειν τ' Ἀλεξάνδρῳ σοι τῷ Ἀβωνοτειχίτῃ τὸν γόητος βίον, καὶ [a] ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, ἔμειόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν ὅτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεσθε [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορημένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὸν Αὐγείου βουστάσιον, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀναχαθήραντα πειράσομαι, ὀλίγους ὅσους τὰ κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίρεσθαι πόση πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, & quae deerunt narrationi imputare & *adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμην γραφῇ παραδοθῆναι ἀνδρὸς τρισκαταράτου· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου,

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam &

a Ἐπινοίας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A1.* Ἐποιείας *B2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀποιείας *Heinf.* b Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. ἐν κακίᾳ P. & *Angl.* c Μέλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* &c. d Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμυθητος marg. *A1W.* Ἀμύθητος P. e Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A1.*

3. Ἀλ. τῷ Ἀβων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ἐποιείας αὐτοῦ] Ἐποιεία vox a Librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἐπίνοια. *Tb. M.*

Ibid. Ἐτοιείας] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἐποιείας. *M. du S.*

Ἐπινοίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. ἐν κακίᾳ. *J. B.*

14. Αὐγείου βουστασίαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis*. *G. C.*

27. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πιθήκ.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γ'] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis laceran-dum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

οὐκ ἀναγιγνώσκεις πρὸς τὰ πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν θεάτρῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶις, ἐπὶ πᾶσι, καὶ ἀλλοπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταύτῃ ἐπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἔξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τῆς Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ πᾶσαν ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γὰρ τοῦ λῃστοῦ καὶ κεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐλῃστεύκει, καὶ ὁ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην καταδρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λελατῴδηκε, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας τοῦ αὐτοῦ.

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τῶν-

f Οὐ Μινύαν] Nil mut. Edd. *Μυσίαν Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς δὲ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τὴν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ δὲ ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Στωϊκὸς ἐκ τὰ ἠθικὰ φέρων] * κατὰ τοῦτον ἦν. *V.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Πότερον τὴν Ὀρχομενίων Μινύαν, ἢ καθ' Ὅμηρον μεταμοιεῖ Ὀρχόμενον φασκων † Μινύειον, ἢ τὴν Βοιωτίαν; *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam*, *J. Cler.* Ad Antoninos usque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not ad Ἀπαιδ. c. 13. *M. du S.*

† Μινύειον] Μινύειον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam*. Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρου] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Quae ſit illa Minya regio, juxta cum ignariſſimis ignoro. Μινύας γῆ dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae Μυλίας dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter, Μυσίαν. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ Μινύαν] Τὴν τῆς Φρυγίας. *Steph. F. G.* Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. *Menagio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. Mſſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μινύαν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. *v.* 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

τῦτο δείξαι, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον δὲ πάνυ λάσιος, κόμην τε μὴ ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ὑποκείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τὸς πολλὸς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη θυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, εὐδαμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

etiam tibi oſtendam, & magnus erat, & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: Colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſuaviſſima ſimul & ſplendidiſſima: & paucis ut abſolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehenſionem habebat.

Τοιὸς δὲ μὴν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε πρᾶγμα, καὶ εὐμαθὲς, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τὴν ὀπὶ κα-

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Herocules, & Jupiter depulſor, & ſervatores Jovis liberi! in hoſtes noſtros & inimicos potius incidamus, quam verſemur cum tali. Nam intelligentia, & ſolertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curioſitas, & docilitas, ac memoria, & ingenium diſciplinae capax, omnia haec, & ad excelſum usque ſingula ipſi aderant. Verum utebatur illis peſſime: & cum inſtrumenta iſta virtutis in poteſtate haberet; mox famoſiſſimae

a Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. b Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *J.*

52. Πρόσθετον] Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit c. 59. Sic κομῶν προσθέσεις inter muliebria lenocinia apud *Philoſtratum* recenſentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. I. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερὸν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet προτροπαίους, mendoſum eſt. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Πολεμίοις] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθροῖς ἔτω πλουτεῖν γένοιτο. *Æſchylus* Prometh. vinct.

Ἑρ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας οἶδα τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἰδεῖν.

Ex quo *Plaut.* Aſin. act. 3. ſc. *Agedum.*

Ar. Hem adſpecta rideo? utinam male qui mihi volunt ſic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conſ. ad *Liv.*

Urbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum.
Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. *J. B.*

71. Κίρκαπας — Εὐρύοπα] Nobiles facinoroſi. Meminit horum & *Æſchines* adverſus Cteſiphontem: ἔτε γὰρ Φρυνώνδας, ἔτε Εὐρύοπα, ἔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν παλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. *Eraſmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κίρκαπας] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρύοπα] Vide *Eraſmum* in proverb. εἰρύοπα τύλας. *Voſſ.* Scholiaſtae hic parum notus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδαν] Pravitate notum fuiſſe Scholiaſtes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Ariſtodemum intelligat, neſcio; plures enim ſunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σώστρατον] Eum intelligit, de quo ſupra N. 3. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥαυτιλλωνῶ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *J. B.*

Ῥαυτιλλωνῶ] De hoc apud hunc muka deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clariſſimus illa aetate fuerit. *M. du S.*

74. Ὑπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτοῦ. *F. G.*

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixissem, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

γοκία Ἀλαζόνων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τὸς Κέρκωπας, ὑπὲρ † Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ [c] Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ [d] αὑτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ † γνώμην θεσπέσιος· εἰ δὲ χρὴ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὑβρεῖ ταῦτα τῷ Πυθαγόρᾳ λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτὸς [e] εἰς ὁμοιότητας τὰ πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ἐπὶ ἀλαζονείᾳ πρὸς τὸν Πυθαγόραν λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πειθοίμην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι εἰς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀπότυπωσον [f] ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὑπορ-

[c] Ῥουτιλιανῷ] Ῥουτιλίῳ Fl. [d] Αὐτοῦ] Sic recte B2. Αὐτοῦ ceterae. [e] Εἰς] Sic Ald. P. H. Πρὸς J. [f] Ποικιλωτάτην] Ποικιλοτάτην Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, οἰκιζηθέντες ὑπὸ Ἡρακλέους. * Σίλλος δὲ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενος ἱστορεῖ δὲ, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δ', ἔστι. Εὐναγόρας δὲ ἐκ πιθήκους μεταβαλεῖν φησιν Ἀλὼ κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης ἐπάγεται. Ὀσαύτως δὲ καὶ Φρυνώνδας ἐπὶ † πονηρίᾳ βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς καὶ κακοπάγων ἐς ὑπερβολήν, ἀφ' ἧς καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ Σώστρατος. V.

* Σίλλος] Sic C. Σύλλος V. Σώλλος Edita. M. du S.

† Πονηρίᾳ] Ita mutavit Solanus, quum πονηρίᾳ editum esset. Sed confer & Suidam h. v. J. F. R.

nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. M. du S.

71. Ἐπὶ τοῦ — ἀπὸ τοῦ π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse discimus. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt eximiis illis viris

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani testimonio Cl. Duker. ad Thucyd. VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μόριον nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Pollux. L. IV. segm. 165. J. F. R.

89. Ποικιλωτάτην] Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀπότυπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι ποικιλώτερος αὐτοῖς, &c. J. J.

Ποικιλωτάτην] Cl. Jensii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. M. du S.

ὀπορκιῶν, ϗ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, ϖαϱαβόλον, φιλόπονον ἐξεργάσαϛο τὰ νοηθέντα, ϗ ϖιθανὴν ϗ ἀξιόπιϛον, ϗ ὑποκϱιτικὴν τοῦ βελτίονος, ϗ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆϛ [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. 95 εὑϱὼν γοῦν τοπϱῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲϱ αὐτοῦ, ὡς εἴη ϖάντων ἀνθϱώπων χϱηϛότατος, ϗ ὀπτικώτατος, ϗ ϖϱοσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, ϗ [b] ἀφελέϛατος. ὀπὶ ϖᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουϱγὲς [c] ϖϱοσῆν, ϗ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικϱὸν ὀπτνοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίϛοις ἐπέχειν τὴν νοῦν.

perjuriis, malis artibus compoſitam, agilem, audacem, periculis ſe objicientem, laborioſam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima ſimulet, & maxime his, quae vult, adverſari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniſſet, non ſic ab eo diſceſſit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequiſſimum, & adhaec ſimpliciſſimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, ſed rebus ſemper maximis mentem applicaret.

Μειϱάκιον μὲν ἔν ἔτι ὢν, ϖάνυ ὡϱαῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆϛ καλάμης τεκμαίϱεϛο, ϗ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόϱγευε, ϗ συνῆν ὀπὶ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνϛ τις αὐτὸν ἐϱαϛὴς γόης, τῆϛ μαγείας ϗ ἐπῳδὰς θεσπεσίως ὑπιχνευ-

5. Cum igitur adoleſcens adhuc eſſet formoſus admodum, quod licebat e ſtipula *quaſi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuſe impudicus, pretio copiam ſui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praeſtigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas

a Βουλήσεως] Ita bene *P. B2.* & marg. *A1W.* Βολήσεως male *S. A. J. H. Ald. Fl.* b Ἀφελέϛατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέϛατος male Ex. *Fl.* c Προσῆν] Πϱοῆν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. *A1W.* Διομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo poſt pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆϛ βολήσεως ἐοικυῖαν, reſcribe βουλήσεως. Sic habet *Baſileenſis* anni 1545. *J. J.*

Βουλήσεως] In plerisque impreſſis βολήσεως ſcriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui ſi callidi ſint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Cl. *Jenſium* monentem laudo, qui βουλήσεως reſtituunt, quod Graecum & venuſtum. V. verſus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illuſtrant. & *Thuc.* I. 92. *M. du S.*

3. Ἐπίχειν τὸν νοῦν] Juſſit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magiſtrum.* Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπίχω eodem modo proferre, ad demonſtrandum, ἐπίχειν modo eſſe ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & κωλύειν ſignificet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipſi, & *Elſner.* ad Act. Apoſt. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Boſium* ſentiat, & non ὀφθαλμοὺς, ſed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expreſſis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec juvant *Elſnerum* exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti eſt, ut alteruter multum a vero aberraſſe dici queat. *J. F. R.*

5. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆϛ καλάμης τεκμαίϱεϛο] Vertit Interpres, *ut licebat ex ſtipula conjicere*; recte quidem quantum ad ſimplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyſſ. E. vſ. 214. ita ſcribens, Ὡς γὰϱ ἀπὸ τῆϛ καλάμης ἔνεϛιν νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τεθεϱισμένων καϱπῶν, ὅτως ϗ ἐκ ϖϱεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀϱχαίαν ἕξιν καλαιοῦσθαι. *Nam quemadmodum ex ſtipula licet cognoſcere pulchritudinem demeſſarum frugum, ita ex ſenili corpore priorem formam intelligere* licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiaſta paullo ſupra docuerat, quum proprie notet τὸν ὑποϛάθμην τοῦ ὑπαλωμένου σίτου (ſive, ut *Heſychius*, τὸ ξυλῶδες τῶν ϛαχύων) ſumitur etiam metaphorice pro ſenectute, ſive ἀκάϱπῳ ἡλικίᾳ, *aetate effoeta*; quemadmodum & καλάμιλλα interpretatur item *Heſychius.* *J. J.*

6. Ἀπὸ τῆϛ καλάμης τεκμαίϱεσθαι] *Homer.* Odyſſ. Ξ. 214. *M. du S.*

8. Διομένοις] Angl. βουλομένοις. *J. B.*

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui διομένους. V. c. 17. & paſſim apud optimos ſcriptores. *M. du S.*

10. Μαγείας — ϗ ἐπῳδὰς] Conf. ſupra Μισθ. c. 40. *M. du S.*

12. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. *J. B.*

13. Ἀναϖομπὰς] *Deſcouvertes.* ἀναϖέμπω *emitto*, *ſur-*

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cupidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat: instituit illum, & adjutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Caeterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remista bona, ast idem mala multa;

Quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiarissimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

μῶν, καὶ χάριτας ὅτι τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, ἀφθονίας. ὅτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν [g] ἑαυτῷ πράξεων ἑτοιμότατον, ἅμα μεῖον ἐρῶντα [h] καὶ κακίας τῆ αὐτῆ, ἢ αὐτὸς [i] ὥρας τῆ ἐκείνῳ, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶν, καὶ ὑπηρέτην, καὶ ἀφθονίαν χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δηθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ καὶ [k] τὰ [l] Θῶνος τῆ Αἰγυπτίᾳ γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ ἀφθονος [m] αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνου, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ [n] Τυανέως τοῦ [o] πάνυ συγγενομένων, καὶ τὰ πᾶσαν αὐτῆ τραγῳδίαν εἰ-

e Τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοὺς ἐχθρ. *Fl.* *f* Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. *g* Θῶνος] Θόωνος Cod. A. & P. Prius Edd. constanter. *h* Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. *i* Τυανεῖ] Τυανεῖ *J.* sola. *k* Πάνυ] Τῷ πάνυ *Marc.* Nihil mut. Edd.

sursum mitto, Etym. *F. G.*

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. *J. F. R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaesivit diligentissimus *Solanus*: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυὴς, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθὴς ἀληθῆ. & εὐφυῆν *Vorstius* etiam margini *Basil.* 2. adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae ια purum tam in α quam η contrahi monet, sic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Salt.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J. F. R.*

20. Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *J. B.*

Θῶνος] Conf. *Homer.* Odyss. Δ. 230. Sic scribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifesto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctissimo *Philostrati* interprete, nomen id fuisse Tyanensi (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud *Philostr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis est apud *Homerum*, praecipue Odyss. Δ. quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. *G. C.*

Φάρμακα] Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ. 232. *J. F. R.*

25. Αὐτὸς] Angl. ὅτος. *J. B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίου τῆ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. *Th. M.* Hujus vitam 8. libris *Philostratus* describit: hunc *Hierocles* Christo aequiparavit: contra quem Eusebius scripsit. *G. C.*

27. Ἀπολλ. τῆ Τυανεῖ τῆ π. σ.] Secuti hic sumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paullo ante centesimum a Christo nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum septuagenarium decessisse sub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex sequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῆ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo necessariam existimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J. F. R.*

28. Τραγῳδίαν] Non sic de eo sentiebat *Philostratus*, qui viri vitam conscripsit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ. librum eum inscribi jure potuisse censebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiss. certe *Philostr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι ἀγατριβῆς ἄνθρωπον λέγω;

Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, ἐν τῇ Τυανέως ἐκείνῃ ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεται ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ᾠήθη [a] ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς πάχεις τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκειρόντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἐφόδια παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρὶς καὶ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὴ καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχουσα.

goedian noſſent. Vides e qua tibi ſchola hominem narrem?

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum jam defloruiſſet aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeſtigiis utentes, & opingues hominum (ſic ipſi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hiſce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, ſed quae amabilis eſſe vellet, cum inveniſſent, annonae quantum opus eſſet ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam ſecuti ſunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

7. Hic viſis draconibus ingenti ſpecie, man-

a Ἐπενόει] Ἀπενόει P. b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. B2. Χορογράφῳ Fl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ἠδὲν ἐπενόει] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, ſed Carthaginis jam excidia agitabat animo. *M. du S.*

36. Χρονογράφῳ] Forſan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat *Solanus*, ut ſupra *Herod.* c. 4. ubi τῇ συγγραφέως & λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic ſequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *J. F. R.*

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Gujet.* ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. *J. F. R.*

37. Καταρατοτέρῳ] Intellige αὐτοῦ, τῷ Ἀλεξάνδρου ſcil. *F. G.*

39. Παχεῖς] Sic pag. ſeq. & pag. 481. *J. B.*

Παχεῖς] V. *Ariſtoph.* p. 670. A. Et Noſtrum c. 9. *M. du S.*

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχεῖς de rudi ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisque aliorum teſtimoniis probat Reverend. *Elſner.* ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *J. F. R.*

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. noſtrum ſupra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὅναρ — ἴσον τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. *Thucyd.* interpretatur πένητας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in *Epiſt.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amſt.* (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; quum non ſufficeret Vulcanii verſio, *in Arabas, populoſam gentem.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀποκείροντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paullo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένους. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *J. M. G.*

42. Μακέτιν] Nomen eſt non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma ſugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventuruma. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασοὺς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ ἁλισκομένους μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ μαστοῦ. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται) τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον ἀληθοποιῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντός τινος, οἶμαι, τοιούτου συγκαθευδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται πολλοῦ ἐπέτους ἐν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἀρχὴ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεώρων τὰ τῶν ἀνθρώπων βίου ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ πολυτιμητοτάτην οὖσαν, καὶ

ἀ Δυοῖν] Δυεῖν *P.* Δυοῖν *Ald. H. B2. Fl. S.* recte. de *J.* vid. nott. ἐ Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

lieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαίᾳ] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque æſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαίᾳ] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum Ez. *Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εὐδαίμονος] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Diog.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδην] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυοῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυεῖν] Δυοῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῖν. *Vorſt.* in B2. etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Juntina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυοῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuiſſe in *J.* Sed *Solanum* correxiſſe δυεῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυοῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυοῖν ταλάντοιν. Et δυοῖν νεοῖν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 34. *J. F. R.*

73. Καὶ

καὶ Δελφοὺς ὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὸ ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸ φόβον, φοιτώντων εἰς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους φρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. [b] ὅπερ μείζονος ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος.

tione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedisscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

Ἐντεῦθεν τὸ σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ὅτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ [e] προσοικοῦν, ἔχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ

Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander suam

a Ἐς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μείζονος] Ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μείζου etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M. du S.* e Προσοικοῦν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς ὕτω] Προσυπακουστέον κἀκεῖσθαι τὸ κατανόησαν. οἷον καὶ Δελφοὺς ὕτω κατανόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδελφοὺς erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad Θ. δ. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. *J. B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12. a me annotata sunt. *M. du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ex. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M. du S.*

93. Προσοικοῦν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Ἀρμ. c. 2. Παραμαίλης μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

suam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales esse Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni castrum habitarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui si quis modo illis se ostendat qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam caelestium quendam, illum adspiciant.

10. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est, in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

οἴκοι τρέφηται, λέγων, ὅτι ἀληθὴς ἦν, πρὸς τὰ τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑποφοιτῶντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητρὶς, ἢ τυμπανίστριαν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας.

Ὀλίγης δὲ δεηθεὶς τούτου φάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς[f], λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, ἀφοιτήσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

[f] Χαλκᾶς] Χαλκᾶς ridicule *J.*

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἰώθει. *V.*

cat. *J. F. R.*

95. Τὰ εἰκότα] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M. du S.*

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. supra dicta ad c. 6. *J. F. R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noster Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi κεῖν' ὄχεα κροτέουσι, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu.* *J. F. R.*

5. Κοσκίνου —— μαντεύομαι] *Cribro vaticinans*, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis genere, quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. *G. C.*

Κοσκίνου μαντεύομαι] Paroemiogr. *J. B.*

Κοσκίνου —— μαντεύομαι] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Εἶτε σ' Ἀγραιὰν ταλαεργὸς κοσκινομαντεύεται. *F. G.*

16. Μέτεισιν] Praesens pro futuro; sic εἰσὶ pro ἔσται & similia, vid. *Jens.* & *Hemsterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad *Aristoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemst.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Past.* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις σὺν ἀγαθὸς πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hostis sat infestus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuisset: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam interest, & alibi de hoc significatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpsi, nunc non est ad manum) ἄπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. φύγομεν, ἢ μένομεν; pro φυξόμεθα &c. In verbis autem contractis num praesens sit an fut. 2. vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 65. ἀπολῶ pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. *J. F. R.*

λόγον ἐς πᾶσαν † Βιθυνίαν καὶ † Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ † ἄλλων, ἐς τὸ τῆ Ἀβώνε τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] φῶ ἡ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττάς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξὰς χρησμὰς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε † βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

[c] Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομήσας ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυρᾶν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ † Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὅλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τοὺς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diffulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec ita multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demiſſisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperinjectum gerens candidum, falcem geſtans qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Pete

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *J.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. b Γὰρ] Sic *J. H. Fl. B2. S. Ald.* c Προεισπέμπεται] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. d Καὶ μεσόλ.] Καὶ deeſt in Edd. *Ald. P. S. H.* Adeſt in marg. *AIW.* & *J.* & *Fl.* e Ὅλεθροι] *Heinſ.* & *Guiet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed malem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *J. B.*

29. Προεισπέμπεται] Angl. προπέμπεται. *J. B.*
Προεισπέμπεται] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt adſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paullo poſt omittitur ante ἅρπην. *J. F. R.*

34. Ὅλεθροι] *Peſtis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*
Ὅλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate Edd. aut Codd. etſi adjectivum ὀλέθριοι ſic uſitatius, & pluralis ſubſtantivi ὀλεθροι alibi nondum a me obſervatus eſt. *J. F. R.*

38. Περσείδης] Περσείδης. *F. G.*
Περσείδης] Parum abeſt quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis eſt ap. *Ariſtoph. Veſp.* 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adjectivum quoque. Poteſt ergo jam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. *J. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur ὅτος, nullo aut certe Luciano indigno ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aeſculapii filius. cujus ſe filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, ſi lubet, Orig. c. *Celſ.* III. p. 113. a. ubi inter urbes recenſetur, in quibus miracula ſua edere credebatur Aeſculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aeſculapii in ea urbe celeberrimo & antiquiſſimo. Eſt autem urbs Theſſaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aeſculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Σοὶ δ' ἐγὼ] Male in Angl. Cod. σὺ λλαβ. vocem σὺ δ' ἐγὼ alibi interpretor. *J. B.*
Σοὶ λλαβ] Sic praeter A. P. & L. longe, mea quidem ſententia, melius, quam ut in impreſſis eſt, σὺ δ' ſenſum vulgatae aperiet *Ariſtoph.* Lyſiſtrata, eundem fere quem alibi per οὔτοι φέρεσθαι, aut ſimile quid effert. V. Οὐ. c. 33. bis, & 51. Sed nec caſtior ſolum vox σὺ λλαβ, ſed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior & noſtro familiaris. V. Νυμφ. c. 2. 3. & paſſim. *M. du S.* (At verſio Cl. *Geſn.* σὺ δ' ſervat.)

44. Εὖ-

Perſidae genius hic, Phoebo carusque, videtur,

Divus Alexander, Podalirî ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littera ad Euxini Pomi vicina Sinopae,

Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,

Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter numeratas:

Nomen Alexeteris habens, ex orbe quaterno.

f Περσίδης γενέτην, Φοίβῳ φίλος ἔτος ὁρᾷ,
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἵματι λευγχής.
g Οὗτος ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας h στέλλεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. i εὑρηται δὲ χρησμὸς ᾠδῆς,
Ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,
Εὐξείνου Πόντοιο παρ' k ἠιόσι ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις ξυ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεκτὰς μονάδος, τριοτῶν δὲ καθάπτων,
Πέντ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τριαρίθμητον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ἀμωνυμίην l τετράκυκλον.

Εἰς

f Περσίδης] Sic Edd. Περσείδης marg. *Aldi.* g Οὗτος] Ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores. h Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *Ald.* Στέλλεσ Edd. omnes. i Εὑρηται] Εἴρητο P. A. Vulgatam ſervant *F. Fl. Ald. P. H.* &c. k Ἠιόσ' ἄγχι] Ἠιόσ' ἄχρι *F.* ſola. l Τετράκυκλον] Τετράκυκλον male *F.*

50. Ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μονὰς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξηκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἶμαι, ποιεῖ ὅτι τὸ * ἀνδρὸς, εἴ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν αὐτῶ γραμμάτων ἐπαριθμήσας εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε δακτύλῳ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνος ἔστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὃς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἁρμόζων δὲ ἀπὸ πάντα εἰς πάντα τελευτᾷ. *G.* (Legendum τετρακόσια, & ἑκατὸν pro μῦ, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

* Ἀνδ] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλεξανδ; alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ξ non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiddam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J. F. R.*

44. Εὑρηται] Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. *F. B.*

48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.*

Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλεξανδρου vel ἀλεξητηρος auxiliatoris, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Boſium* non exſcribam. *J. F. R.*

Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtribligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Ἀλεξανδρεία. *Auſonierum* recatio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητηρ. *J. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης &c.] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρος deſcribitur.

Α. 1.	4) 96	
Λ. 30.	8	24.
Ε. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*

Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald. IW.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *J. F. R.*

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, ἀφ' ὅλου μὲν ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενός ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ ἐπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, τρωθὶς τὴν βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν ἀφομαστησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴν δράκοντος ὀθονίνην, ἀνθρωπόμορφόν τι ὑποφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ἐπὶ θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ὑπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἷα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ἐπὶ τριχῶν. καὶ [a] αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαὶος δὲ δράκων πρεσβύτερος ἦν, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, καὶ καιρὸν ὑποφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστήσων ἐσόμενος.

Ἤδη δὲ ἀρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ὑπὸ τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοῦ ἄρτι ὀρυττομένους (συνεστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν

12. Adveniens igitur cum hac hiſtrionia Alexander poſt aliquod intervallum in patriam ſuam, conſpicuus erat & ſplendidus, furere interdum ſe ſimulans, & ſpuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, ſtruthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile ſpuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Dracónis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate aſſimilatum, equina ſeta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis ſerpentum, biſulca, nigra, prominebat, ſetis & ipſa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipſis jam ante fuerat, qui domi alebatur, ſuo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipſe actor futurus.

13. Cum jam faciendum eſſet initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effoſſa, in quibus aqua conſtiterat, vel ibidem undecunque

[a] Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὕτη Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo poſt*. Rectius, *poſt longam abſentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata verſione tamen eundem ſenſum elicere queas. Sic & *Ariſtoph.* Plut. 1046. Ἔοικε δῆτα πολλοῦ χρόνου σ' ἰωμακέναι. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit.* Nam etſi negatio nulla in Graecis, tamen qui *poſt longum tempus*, vel *longam demum abſentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Paſt.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκελεύετο δὲ ὁ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων ποιμὴν τὰς αἶγας ἐς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως καὶ ἐκείνων λέγων ὄψιας τὴν ἀποστολὴν ἀφικόμενον ἀφ' ὁμιλοῦ — *herum illas omnino poſt longum intervallum eſſe viſuras.* J.F.R.

59. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος] De his impoſtorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. J.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo; quem ad c. 58. exhibebimus. M.du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Catull.* Catagraphosque Thynos. F.G.

Κατάγραφος] Locus *Catulli* eſt in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. obſervatt. *Voſſii* p. 63. J.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem ſcribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* conſuluerit. De Aeſculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M.du S.

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὕτη. M.du S.

79. Συλλιβόμενος] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιβόμενος. J.B.

88. Ἐνθαζόντες] Angl. ἐνθαζόμενοι. J.B.

90. Διεξομοῦνται] Καὶ τὴν πόλιν ἰμακάριζεν, οὐτίνα μάλα διεξομοῦνται ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipſa urbs erat oſtenſura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pſeudomantis, qui ἰμακάριζε τὴν πόλιν, non quod eſſet oſtenſura, ſed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praeſtigiis ſuis plebi eſſet oblaturus. Scribe ergo διξομούνται. Confirmant emendationem noſtram, quae ſtatim eadem pag. ſequuntur, ὕμνους τε ἤδον (ὁ Φιλάδελφος) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aeſculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret.* J.F.

Διεξομούνται] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam ſi διξομούνται dixiſſet; non modo quia *palam* additur, quo ſignificatur, Deum ante non conſpi-

que collecta, vel caeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

[b] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ ὑρανῦ πεσὸν) ἐνταῦθα καλατίθη χήνειον ὠὸν πρακεκενωμένον, ἔνδον φυλάτιον ἑρπετόν τι ἐκτιγέννητον· καὶ βυθίσας τῦτο ἐν μυχῷ τῦ πηλῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τ' ἀγορὰν προπηδήσας, ἀμάζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τῦτο, καὶ τ' ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τ' κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τ' πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [d] δειξομένην ἐναργῆ τ' θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισὶν) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἵαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τὺς ἀνθρώπους, ὐκ εἰδότας [e] ὅ, τι λέγοι· πλὴν τῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τ' Ἀπόλλωνα καὶ τ' Ἀσκληπιόν.

1 Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ὅπῃ τ' ἐσόμενον νεὼ καὶ ὅπῃ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τ' [f] προκονομευμένην

[b] Συλλειβόμενον] Συνλιβόμενον A. P. Nihil mutant Edd. [c] Ἐνθεάζοντες] Ἐνθαζόμενοι A. P. L. & marg. A1. Nil mut. Edd. [d] Δειξομένην] Δεξομένην Fenſ. Pell. quoque an δεξομένην; idem habet & marg. A1W. Sed δειξ. Edd. pertinaciter retinent. [e] Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι καὶ λιγοι marg. A1W. [f] Προκονομευμένην] Sic P. R. ſive B. & Fl. Προκοδομημένην Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγείρουσις] Ἀντὶ τῦ ἀγυρτάζοντες. G.

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adparitorum*. Tum etiam propter ſingularem verbi δείκνυμι energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ἴδιξε τ' Δία; quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἴσως magis movet, & quod δείξ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Υ. 700. Πηλείδης — δῶκεν ἄεθλα Διωκόμενος διανεύσῃ — & alibi ſaepe. Sed cum Il. I. 196. pro *data dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὸν, ᾧ διωκόμενος, ait: δεξιὰ ἔχω, φιλοφρονούμενος; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eos autem dextra prehendens* &c. Ideo in quam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐτιθήπεσαν] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Sacra. *M. du S.*

2. Προκοδομημένην] Cæteri Cod. προκεκονομημένην. *J. B.*

Προκονομ.] In Ed. *Fl.* ut edi curavimus, προκονομ. In P. & Codd. B. mendoſe προκεκονομημένην. In reliquis προκοδομημένην. *M. du S.*

μδήν τῆ χρηστηρίῳ πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾄδει Ἀσκληπιῷ καὶ Ἀπόλλωνι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλεσε τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ [a] τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μὲν τῷ ὕδατι καὶ τῷ πηλῷ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτὸς κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ καὶ ἁρμογὴν τοῦ [b] πώματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκεῖνο ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνέπιμπλα τὰς εὐχὰς, θησαυροὺς, καὶ πλοῦτους, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτοῦντες παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαίως αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnosque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

a Τῇ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. b Πώματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & *P.*

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τ᾽ ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.* &c. *J. F. R.*

11. Πώματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ οὖν Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' οὐ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice*, quae ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aeſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius*, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκον reddidit *edicules*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime verterat *Eraſmus:* quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius.* Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγενημένον] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & abgato γεγενημένου; nam eſt a γενάω ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo ν alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγενημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a γένομαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῦ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi ν duplicabo, quoties ad id animum adverterio. *J. F. R.*

32. Ἡμίρας] Neſciebam quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. δύο τυράννους ἐπετείας μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi nôram & acculativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. σιωπχον) τὸ ἑωθινὸν. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινὸν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τῶν intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τῶν ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξηρημένων legendum ſit, ἐξηρημώνων, eo nempe ſenſu quo vertunt . . . *cor eſſoe exemptum*. V. autem Δημ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξηρημένων. Itaque ſequitur προπάλια, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐκεί-

ἐγεννήθη Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτουσι ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγενημένου. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ὑπολυθέντες, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῆς ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅτῳ ἦν, ὑπὸ τὴν φήμης αὐτίκα μάλα πανπόλεις τὴν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπλητο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τὰς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνθράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ ἔχειν προβάτια εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὑπὸ κλίνης καθεζόμενον, μάλα θεοπρεπῶς ἐγκαλυμμένον, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας, καὶ τὸν ὄφιν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προκεχύσθαι αὐτῷ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ὑπισύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ἀποκρύπτων, ἀνεχο-

ε Γεγεννημένου] Γεγενημ. Edd. priores. d Προεξυρ.] Προεξηρ. *Marc.* Nihil mutant. Edd. e Αὐτοῦ] Sic cum *J.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὐτῷ recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ ἔχειν προβάτια] Τὸ, μονονουχὶ διὰλλον εἶπεν, μόνῃ τῇ μορφῇ ἔχειν προβάτια εἶναι διαφερόντων, τὸ μὴ προβάτια εἶναι. *V.*

χομένῳ πάντα ἐκεῖνα, πρῦφαινε τ' ὀθονίνην κεφαλὴν καὶ θάτερα τῆ χιτῶνος, ὡς δῆθεν ἐκεῖνα τῆ φαινομένῳ πάντως ὄφιν ἦσαν.

Εἶτά μοι ὀπώπησον οἰκίσκον ἀ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τῆ φωτὸς δεχόμενον, ἀ πλήθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεθαραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τῆ τέως μικρῆ ἑρπετῆ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τ' ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τ' ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατ' ὁ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τὸν Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τ' δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐκ ἅπαξ ὁ μαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τ' πλησίων ἀφίκοιντο νεωτέροι.

Ἐνταῦθα ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἐπινέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τῆ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο

scondens, sustinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum se praebebat, omnino esset.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum satis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculsorum: & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiisse eumque humana forma *capitis*, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone feciisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe feciisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent.

17. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso Dracone, (nam hoc

a Καὶ ταῦτα] An καὶ τὰ αὐτὰ? b Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S.* c Νεωτέροι] Νεωλέστεροι *Fl.* & marg. *AIW.* At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἐς κόρον τῆ φωτὸς δεχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων, οἷον ἔφαγεν τῆ ἄρτου, * κατέαγε τῆ κρανίου.

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ὄπισθεν ἢ θύρας μέρος. *G.*

66. Πονηρως εἶχεν] Ἀττικοὶ ἐπὶ σωματικῆς ἀρρωστίας ἐχούσης τὸ † πονηρός. *V.*

* Κατέαγε] Κατέαγεν erat in Editis, mutavit *M. du S.*

† Πονηρός] Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra T. I. *de Merc. cond.* ad c. 23. Etsi credo posteriorem diem hanc distinctionem inveniisse; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim est a πόνος & πένομαι. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. *J. F. R.*

49. Ἐκεῖσε] Τῆ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρώπ. ὃ ταῦτα ὃ θιβασσὸν, absurde prorsus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] Συμπ. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyss. Π. 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα. *J. F. R.*

82. Πρὸς ταῦτα ὃ τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & ᾗ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti ſunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipſius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipſo Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res eſſet conjiceret, & ſi ipſum invenire modum non poſſet, at illud certe jam ante perſuaſum haberet, licet ipſum ratio praeſtigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium eſſe, ac fieri non poſſe.

παρεῖχε τοῖς βελομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν ὅθεν αὐτῆς ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἤ του ἄλλου, ἀδαμαντίνου πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαί τε καὶ ὅστις ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύναλο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένῳ, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸ δ' ὅλον πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύναλον.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par eſt, dicente, & naſcentem a ſe viſum Deum, & poſtea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus eſſet, & vultum haberet humano ſimilem. Super haec picturae, & imagines, & ſimulacra, ex aere partim, partim ex argento aſſimilata: & nomen Deo impoſitum, Glycon enim appellabatur, ex divino juſſu carmine concluſo. Exclamarat enim Alexander:

Tertius ecce, Glycon, ſanguis Jovis, atque hominum lux.

Κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέρρει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν θεὸν, καὶ ὕστερον ἄφαιλο μετ' ὀλίγον παμμεγέθης αὐτῷ γεγενημένῳ, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότα· γραφαί τε ὀπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ὀπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου, καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

19. Et cum tempus eſſet ejus rei, propter quam inſtituta fuerant omnia, *nimirum*

Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, ὅτου ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις,

d Πρὸς ταῦτα & τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald. J. P. B2. Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* *e* Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *AIW.* Vulgatam ſervant priſcae Edd. earumque lectio eſt melior. *f* Γενόμενον] Sic jam gemino *v.* recte Edd.

ſe credo; verum quia facilior eſt omiſſio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens eſt, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rurſus infra c. 38. ταῦτα & τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, & alibi non ſemel. Sic & τοιαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Paſt.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα παίδια. *J. F. R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diverſitas in collatore ſit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M. du S.*

95. Εἰμὶ] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cuſos cum imagine, & nomine iſtius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Goltzius* in nomine erraverit; cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec poſtea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M. du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aeſculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam ſupra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo ſeſe hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illuſtrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M. du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam ſalutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. II. 39. Et *Ariſtoph.* Pl. 69. confirmat. *J. F. R.*

νοις, καὶ θεσπίζειν παρ' [a] Ἀμφιλόχῳ τῷ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τὸν Ἀμφιαράου, καὶ αὐτὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, ἐπονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσεται ὁ θεὸς, ῥητήν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, [d] ὃ δέοιτο ἂν καὶ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καλαῤῥάψαι τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque

a Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Gesneri*. Ἀντιλόχου Edd. priores. b Μαντεύσεται] Μαντεύσεται *J.* sola. c Ἡμέραν] Decrat in Edd. excepta *J.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At quod edidi est in P. Τίνα ἡμέραν ἀνὰ τῶν προειπὼν. G. d Οὗ δέοιτο] Ὅ δέοιτο marg. *AIW.*

6. Ἀμφιλόχου] In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis umquam fando audivit? Amphilochum vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἔκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοψ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἐστὶν ὁ Μαλλῶ. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque Xiphil. pro vitioso μαλῷ) πόλει τῆς κιλικίας ἀμφιλόχου χρηστήριον ἔχει δὲ ὀνειράτων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἐναγοῦς ἀνδρὸς ἐκ μητραλοίου υἱὸς ὤν. Ἔκκλ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem disserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Caes. Bullengerus*; cujus meminisse ait *Aristidem* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Caes. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Πλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse, vid. *Pollux* I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lipsi. Ἐπεὶ οἱ αὐτὸς ἡμῖν τῇ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μηνύσεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὀβολοὺς] Conf. iterum infra Ἔκκλ. c. 12. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22.

que trajectum filo obſignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipſe autem in adytum ubi deſcendiſſet, (jam enim aedificatum erat templum, & parata ſcena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dediſſent, & auditis quaſi a Deo omnibus, libellum *cuique ſuum* ut ſignatus fuit, redditurus, reſponſumque illius ſubſcriptum (inſcriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogaſſet.

20. Erat vero machinatio iſta, viro quidem qualis tu, &, ſi non eſt inſolens dictu, etiam qualis ego ſum, manifeſta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obeſae ac* plenae pituita naris hominibus, prodi-

καλασημήνας χηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ ἄδυτον καταβὰς (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, κατὰ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ [e] ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὰ δὲ πρὸς αὐτὸ ἀποκρισιν [f] ὑπογεγραμμένην πρὸς ἕπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ ὁπόταν τις ἔροιτο.

Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲ οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον,

e Ὡς] Inſerui ex marg. *AIW.* Deerat in Edd. f Ὑπογεγραμ.] Sic Edd. Ἐπιγεγρ. marg. *AIW.*

22. & 54. *F.F.R.*

14. Ἐκλῦσαι μὲν τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν ὁ Ἀλιξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσοιτο ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα προειπών] Mſ. ῥητήν τινα ἡμέραν ἄνωθεν τοῦ προειπών. forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπών. *definitam diem ſurrexit praedicendo.* ſurrexit praedicens certam diem, qua Glycon ſit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illuſtrem *Ezechielem Spanhemium* diſſertatione tertia, de uſu antiquorum numiſmatum. *J.G.G.*

16. Ῥητήν τινα] Scil. ἡμέραν. *F.G.*

Ῥητήν τινα] Quia *Solanus* ſic juſſit, & tribus teſtibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in ſimilibus locutionibus, vid. *L. Bos* p. 59. Verum poſt ῥητὴν omitti; uno hoc Luciani teſtimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etſi omitti poſſe non nego. *J.F.R.*

17. Ἡμέραν] Sic G. P. & Ed. *J.* niſi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis deſcriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄνωθεν τοῦ προειπὼν i. e. ſine verbo προειπών. Ita etiam ſtare poſſe ſententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod ſentio dicam; venuſtior ſenſus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσοιτο Ed. *J.* habet μαντεύσεται. *M.du S.*

Ibid. Ἐκλῦσαι] *Tacit.* An. II. 54. Colophone ſacerdos numerum modo conſultantium & nomina audit. *M.du S.*

25. Ὡς] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino *tò quaſi* inſerui, quod Cl. *Geſn.* haud aegre feret. *J.F.R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula ſua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. *M.du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & ſequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falſum eſſe; Clauſi enim & obſignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo ſolum conſiſtebat, quod Oraculum intelligere poſſet contenta, non laxatis vinculis ac ſignis, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam reſponſa debebant exterius inſcribi, non intra librum ipſi quaeſtioni ſubſcribi; alioqui enim fraus nimis craſſa etiam ſuſpecta fuiſſet multitudini. Et Lucianus artificium clam reſignandi libellos detegens, diſerte prodit pſeudoprophetam ea quae quisque ſciſcitabat ſic legiſſe, inſpexiſſe, non addens ibi quoque ſubjeciſſe reſponſum, quod non omiſiſſet, ſi verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem ſigna tollendi, rurſus ait: impoſtorem ſigno ſublato *libellum legiſſe*, ac ſtatim denuo clauſiſſe. Ubi rurſus narratur, *lectum tantum libellum*, de *ſubſcriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, ſed poſtea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum eſt, nec ſignificat adeo locum, ubi ſcriptum ſit reſponſum; ſed relationem ad quaeſtionem propoſitam. Et ſic rurſum eſt hac Diſſ. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compoſitis ſolet reſponſum ſignificare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut ap. *Aeſop.* Fab. 69. καὶ ἡ ὗς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens.* quod ad noſtrum tamen ſcopum idem eſt. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, & alibi. Sic *ſuſcipere* pro reſpondere, *Virg.* VI. 723. *J.F.R.*

Ibid. Πρὸς ἕπος] Hic ſignificat *pro re nata*, vel *ad rem adpoſite*, quod quidem notum. Nam etſi *carmine* reſpondere ſolitus ſit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem ſit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν ſignificare *carmine conſcribere*, non video. *J.F.R.*

33. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα] Saepe utitur hac phraſi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M.du S.*

34. Πά-

ᾀ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. Ὀπτικήσας γὰρ ποικίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγιγνώσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλιλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μετὰ πολλῆς θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἂν τοσαῦτα ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

gioſa, & undique incredibili ſimilis. Excogitatis enim diverſis ſolvendi ſigilla generibus, legit interrogationes ſingulas, & quae viderentur ad eas reſpondit, tum involutas iterum & obſignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iſte ſciret, quae firmiter admodum obſignata ipſi dedi ſub ſigillis imitatu difficillimis, niſi revera Deus eſſet cognoſcens omnia?*

Τίνες οὖν αἱ ὀπτικαί; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξαίρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ὀπτικιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτικὰ τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης [b] Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ,

21. *Quae ſunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celſe cariſſime, illud eſt: Acu ignita partem cerae, quae infra ſignum eſt, ubi liquefecit; ſignum ipſum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra ſub lino eſt, tum eam, quae ſigillum ipſum continet, facile conglutinavit. Altera eſt ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & aſphalto, & ſpeculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & *J.* Ed. Πάνυ cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae.

54. Σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπικοῦ. *V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *J.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μὲ ἐκείνη] Adſcripſerat Cl. *La Croze*: vid. nott. *Zacagnii* in Diſputat. Archelai p. 27. Sed non ſatis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non poſſum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *J. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βηρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βρυτίας, ut in verſione exhibuit quoque *Eraſmus*. Sed ex illa ipſa literae *ταυ* duplicatione odoror dubium nullum eſſe poſſe, quin Lucianus ſcripſerit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios uſus, ut apparet ex locis collectis ab *Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Inſulſe ad oram libri ſui retulit Cl. *Sponius poix Berittienne.* *J. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid ſit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βηρυττίας καὶ ἀσφάλτου. Sagaciſſime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Florentina. *J. J.*

Βηρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioſcor.* vel Βηρυττίας v. *Strab. Vorſt.*) Secuti ſumus ſcripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis βηρυττίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Goltz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. βρίττιοι. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. Λίθου τοῦ διαφανοῦς] *Suidae* Φιγγίται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, ſi talis fuerit, qualis ab *Ariſtoph. Scholiaſta* deſcribitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiaſtes, & ex ipſo *Ariſt.* ſatis patere videtur, *cryſtallum* fuiſſe, ita conformatum & expolitum, ut ſoli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris noſtris convexis curioſitatis fere gratia praeſtamus. *Suidae* & Scholiaſtae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditiſſimus *Lud. Kuſterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononienſi habet in ſua Chimia *Lemery*. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic eſt λίθος διαφανής? Cryſtallum ne an ſilex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: ſed de eo judicium ſit penes vi-

ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, injectam, & in maſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρᾶς ἐκείνης γενομένης, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνοὺς; ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τοῦ αὐτοῦ σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἐχομένῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τοῖς ἄκροσον· [d] τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ᾗ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεσθαι, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάταις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ πανδεμεῖ, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἔχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

c Ἀτίματτε] Ἀτιμάττοι marg. *Alii*. d Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S.* e Τούτῳ] Τοῦτο male Ex. *Fl.* Nihil vulgatam mutat P. f Ἔχρη] Sic P. Ἔχρη Edd. priores.

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta.*) *M. du S.*

Λίθου τοῦ λιγυφανοῦς] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τοῦ λίθου λίγνις; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In ſimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetianiſchen tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. Τιτάνου] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. Κατὰ Μάγων] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſtheni librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. Ἔχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐπαΐδων χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, atque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem veroſimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἔχρη] P. In reliquis ἔχρη. *M. du S.*

συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ [a] εἰκαστικὸν τῇ διανοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ ἀφύτας, εἰδὼς (ὅσῳπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ [b] εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ πλήρων

dabat divina, multa hic prudentia usus, & probabilitatem adjungens commentis suis, qui perplexa quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis vero plane obscura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, &

a Εἰκαστικὸν] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. b Εὐδοκίμουν] Sic Fl. J. H. B2. legere notat M. du S. Sed & Ald. ac P. ita habent. c Κυτμίδες] Κυτᾶδες male P. Nihil mutabant Edd. d Αἰγείου] Ἀρκείου Edd. priores. Αἰγαίου Codd. L. G. P. & marg. AIW.

80. Εἰκαστικὸν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. M. du S.

81. Λόξα & ἀμφίβολα] Vid. Orig. contra Celsum p. 53. Ed. Cantabrig. M. V. la Croze.

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat Solanus legendum ἠυδοκίμουν. Sed in hac diphtongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad I. Ver. Hist. c. 13. ad verbum τετάχαλο. Adde Cl. Jungerman. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμην aeque dici atque ἠυχόμην. (Immo frequentius) & sic εὔχοντο Homer. Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abjectum. Idem ex Hesych. & Pind. adlatum vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἠυ magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in nostro observavi. J. F. R.

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oracului varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ὀκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένος, fatue interpres: *ex adipe suilla confectum*, cum sit *ex adipe ursina*. ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. sed in Mf. legitur αἰγείου *caprina* adipe, quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus prosunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis constat. Nec ἄκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paullus Aegineta* lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc est ἄκοπον oraculum seu impostor jussit adhibere πρὸς ὀδύνην πλάγιον, *ad dolorem laterum*. J. G. G.

Ἐκ λίπους ἀρκτείου] Benedictus *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *ursino adipe*: etsi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae ταυ, ipse Lucianus in Demonacte ostendit, a quo ait Κυνικὸν ὄντα ἄρκτου δήμου φιλοσοφοῦντα, ὃν Ὀνώρατον, ὥσπερ ἀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixisset, λέοντες ὃν ἐπιμανέντ) λέοντι, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιβόρυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλησθεὶς σπέρματος. τί δὴ, ἃ συῶν μὲ ἱεὰς μεταδιώκουσι κάπροι, in sequentibus reddit, ὃν ἀρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες. J. G.

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκείου, quod idem est atque ἀρκτείου, sanum sensum exhibet, eligat id qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo considerato & ego vulgatam praeferrem. J. F. R.

94. Ἔσαι πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. J. *Elsner*. ad probandam phrasin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ἔσαι ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis*, *impetrabitis*. Recte quidem; verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient*, *fient*, veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσαι πάντα, ἢν δ' ἐγὼ. *Fiant omnia* (scil. quae jussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ κοινὸν ἰσομοίρους χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elsner.* ibid. adfert. J. F. R.

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Si Alexander vates meus me rogabit.* J. F. R.

98. Ἀμφιλοχικὸν] In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum ſucceſſiones in futurum ſemper rejiciebat, adjiciens, *ſient omnia, ſi voluero ego, ſique Alexander Propheta meus* 95 *rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Conſtituta autem erat etiam merces unicuique reſponſo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuiſſe hunc reditum; ad ſeptuaginta vel octuaginta millia quotannis congeſſit, dena vel quindena reſponſa hominibus prae inexplebili cupiditate ſibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non ſolus uſus eſt, neque in theſauros repoſuit: ſed cum

ἀλλοδοχὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται τάλλα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέταχτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν [e] δὲ [f] οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸ πόρον τοῦτον, ἀλλ' [g] εἰς ἑπτὰ [h] ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, [i] ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τοῦ ἀνθρώπων [k] ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνῳ, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοῖς

[e] Δὲ] Illud δὲ inſerui ex marg. *A1*. Deerat enim in Edd. [f] Οἰηθῇς] Sic reſtituit *Solan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *A1W*. Itaque firmatur conjectura *Jenſii* & *Voſſii*; Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. [g] Εἰς ἑπτὰ] Ἢ ἑπτὰ *J.* Εἰς recte ceterae. [h] Ἢ ὀκτὼ] Ita reposui ex marg. *A1W*. pro vulgato Editionum καὶ ὀκτὼ. [i] Ἀνὰ] Ἄμα L. Nil mutant Edd. vett. [k] Ὑπὸ] Ἀπὸ *J.* ſola.

tio, quae ſumma rei erat, antecellere ſeſe voluit homo calidiſſimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipſa priore ſumma majus. *M. du S.*

Ibid. Δύ' ὀβολώ.] Vid. ſupra c. 19. δύ' ὀβολοῖν plurali numero dicit; ſed ut poſteriores Graeci duali rarius uſi ſunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiſcue ſunt uſi. Sic noſter *Somn.* §. 6. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν. Ubi poſt δύο pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem uſitatius in membris quae natura bina ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rurſum ait τὼ θεῶ ἀμφοτέρω, at contra paullo ſupra, δύο ὀφθαλμοὺς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Καίρετον ἦ φίλοι ἄνδρες ἑκάστου &c. Exempla ex Luciano antiquioribus ſimilia plena manu congeſſit Frater optimus G. O. *Reitzius*, in Belg. Graeciſſ. p. 50—52. Addo, quod rarius, ſi verum eſt, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. verſ. 182. ab Scholiaſte notatum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι ait, δὲ λέγουσι συμπροσδοκῶσι δὲ Φοίνικα. καὶ ὁδὶ εἶναι τακτέον τὸ ᾠδῇ τῷ Ποιητῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι. ὡς δὲ ἐπὶ τοῦ μὴ τότοι ὑ χραισμῶσιν ὅτοι θεοὶ εἶσ' ὦ ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, καὶ ὡς ἐπὶ, τὼ κούρω κρείσσω δύο δὲ πυνθάνεσθε. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἴοντ' quod eſt ex Il. A. 567. pro duali accipiunt, cum ſit pro dativo ἴοντι poſitum, recte pluribus demonſtrat Clar. *S. Clarke* ad eum verſum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falſum eſſe Scholiaſtae obſervationem, de qua *Clarkius* tacet; etſi rurſus ei adſentior verſum illum Il. I. 182. Τὼ δὲ βάτην ad *Ajacem* & *Ulyſſem* ſolos referenti cum *Schol. Victorian.* Nam exemplum illud Scholiaſtae quod ex Odyſſ. Θ. 48. eſt petitum, ubi Κούρω δὲ κρίνοντε δύω δὲ πεντήκοντα βίτην. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta ibant*, manifeſtum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* ſine πεντήκοντα ſpectatum, trahi queat: quaſi bimembris eſſet oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur; etſi diſcretio ibi major, tamen ad illuſtrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari poſſe arbitror, ut perinde ſit; nam omnis quidem dualis eſt pluralis, at non inverſe. Si cui autem certius conſtet, dualem nihil aliud eſſe quam antiquam dialectum Atticam, ſeu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis exiſtimat; velim apertiora teſtimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Χείματόρροοι πόταμοι, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. Οἰηθῇς] Οἰηθείης. *F. G.*

Οἰηθῇς] Quaeſtum, quem Alexander Impoſtor reddendis oraculis fecit, exponens Noſter, ait, Ἐτέταχτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸ πόρον τοῦτον. *Conſtitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum iſtud cenſeas, mi ſodalis, pretium, neque quaeſtum hunc fuiſſe exiguum*, &c. quem alium haec verba ſenſum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῇς] L. In reliquis prave οἰηθεὶς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἄμα, quod ut non ſpernendum, ita minus elegans exiſtimo. *M. du S.*

28. Ἀνα-

λεὺς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ ψευθήνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ὀπισθογραφεῖς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἐνέμειν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

multos jam circa se haberet ministros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

Ἤδη δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι φράσοιεν, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὁθισμὸς ἀπαίλαχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ἐξέπεσεν ὁ χρησμός,

Τιμᾶναι κέλομαι τ' ἐμὸν θεράποντα προφήτην.

Οὐ γὰρ μοι κτεάνων μέλει ἄγαν, ἀλλ' ἀοιδοῦ.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώραντο πρέμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρόν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

a Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum est, licet ὡθοῖ forte quaesiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. b Ἀναφέροντες] Ἀναπίπτοντες corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀναπίπτοντες] Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. *Suid* in ἀνίφιον; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναπίπτοντες scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ. c. 7. Ἐρμ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναφέροντες] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναπίπτοντες aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Past.* III. p. 124. Εἶτα ἀνανεύοντων ἐβάδιζε. *Dein se colligens mimum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio: *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod creviisse jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μολυβδίνας] In omnibus legitur μολυβδαίνας, quod

ſpargere, quos lapidibus juſſit abigi, ſi propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oracultum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus deſidet in coeno.* Deinde miraris, ſi ad magnam *gloriam* elatum eſt oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Univerſim implacabile ipſi & infinitum bellum erat contra Epicurum, nec profecto injuria. Contra quem enim juſtius pugnaret homo praeſtigiator, & portentoſarum fraudum amans, veritatis autem inimiciſſimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perſpexiſſet, ſolusque verum in illis vidiſſet? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri neſcius; ſic enim ipſum appellabat, inimiciſſimus, qui juſte omnia iſta pro riſu & ludibrio ſibi haberet. Propter ea etiam Amaſtrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod ſciebat, Lepidum, & alios illi ſimiles plures, in ea urbe eſſe: nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero auſus etiam eſſet fratri Senatorii viri reſpondere, ridicule diſceſſit, cum nec ipſe poſſet reſponſum fingere cal-

κιστα βλασφημεῖν, ὃς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τ̀ θεόν. ⸀ὲ δὲ Ἐπικούρῳ, ϗ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένῳ γάρ τινος τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; [c] μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ὄπτι μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τ̀ προσιόντων συνετὰς, ϗ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος ϗ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γὰ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, ϗ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τ̀ φύσιν τ̀ πραγμάτων καθεωρακότι, ϗ μόνῳ τ̀ ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲ γὰ ἀμφὶ τ̀ Πλάτωνα, ϗ Χρύσιππον, ϗ Πυθαγόραν φίλοι, ϗ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι ϗ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ ϗ τ̀ Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τ̀ Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τὸν τε Λέπιδον ϗ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ ϗ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμῳδῆσαι, [d] καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν ὅτ' αὐτὸς πλάσαιτο χρησμὸν δεξιὸν, ὅτε

[c] Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *A1W.* Μολυβδαίνας Edd. *Pariſina* etiam majore litera, quaſi nomen proprium eſſet. [d] Καταγελάστως] Καταγέλαστος P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἄτεγκτος] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν ἀδρόχους (ἴσως διάβροχος) G.

quod ferri cum non poſſit, mutandum cenſuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, ſine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ἔρουσιν. Quod Scholiaſt. interpretatur μολυβδίνῃ, ὁμοίᾳ. At ſubſtantive ponitur apud *Homerum*. Revera tamen adjectivum eſſe, patet ex aliis ſignificationibus, ut cum pro plumbeis vaſis ſive ollis uſurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus*. Et an non adjective uſurpat noſter infra, l. c? Quidquid ſit, etſi μολυβδίνας hic uſitatius eſſet, ego nihil mutare auſim. *J. F. R.*

49. Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipſe pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura teſtimonia congeſſi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἄτεγκτος] Sic rurſus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τὸν περὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, ſed ut mutavimus, Lepidum ipſum. Nota eſt Phraſis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magiſtratus, an Philoſophus; aut privatus ſed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

67. Μάλ-

ὅτε τ ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ τομάχῳ ὀδύνην, προτάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μὴ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐδίειν, ὅτως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις [a] μὲν, ὡς προείπον, ἔδειξε τ δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τ οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ [b] κόλπῳ ἀθεάτου φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μείζονως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τ θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου [c] χρησμῳδοῦντα. εἶτα δὲ χαλεπῶς γε φάνων δέρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τ κεφαλῆς ἐκείνης τ μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ φωνῆς διὰ

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacrato vase cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μεν ὧν marg. *AIIV.* b Κόλπου] Κόλπον marg. *AIIV.* c Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. duS.*

67. Μάλβακα] Ῥωμαϊστὶ μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. *G.*

78. Διείρας] Διείρω, ἐπιβάλλω. *G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino μάλβα, μαλβακὴς, μαλβαξ. *AE.M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μάλβαξ forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui respondet *cuminare* h. e. cumino adspergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcumque farinae adservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in κυμινδὸν alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poëtis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat *Erasmus*, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J.M.G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Gujeti* Mss. invenio. *J.F.R.*

72. Μειζόνως] Confer supra c. 8. f. *M. duS.*

75. Γερανῶν] Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, *Thomas Irsonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II. aula, & Rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput consulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) Cum subito adolescens ex nobilium famulitio, qui tum spectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam *Irsonus* ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. duS.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginosas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. *Foës.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρία. *J.F.R.*

78. Διείρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. duS.*

84. Ὁ γοῦν Σόσιπιανὸς δοθεὶς ὑπὸ τ εἰς Ἀρμενίαν στρά-

δου]

lum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

ὁστῦ ὀθονίνυ ἐκείνυ Ἀσκληπιῦ προσπιπτύσης. ἐκαλῶντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

27. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem *faciendam*, sic dixerat:

Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γοῦν αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολήν, οὕτως ἔφη·

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, irruptionem fecisset, sed male

Εἶτ' ἐπειδὴ πειθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ γρα-

[d] Σευηριανῷ] Sic jam Edd. *J. Ald. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hist.* c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβεριανῷ haberent.

δυ] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæsus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam sub Trajano floruit, ante ejus impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πειθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ γραΐᾳ ὑπὸ τῆ Ὀθρυάδυ καλακοπεὶς. Nam hæ voces, ἀπήλλαξεν, καλακοπεὶς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ suppressit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda sunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, casis legionibus, Syrii defectionem cogitantibus oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur *Capitolinus*, & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Græcum sonat: & non dubito aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σεβηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus* & *Priscus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis satis nota. quia scilicet *v.* consonantem litteram ignorant Græci, sæpe per Y. exprimunt. Saepius per B; eandem non raro etiam per diphtongum *ου*. Eundem autem virum esse, cujus nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam *Xiphilino*, quasi quae apud *Dionem* legerat, data opera suppressisset; sic enim ipse sui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, ἃ σάφιστα δὲ ἐδὴ τῶ μὴ Ἀντωνῖνου ἄρξαντος Μάρκου βίου τὰ πρῶτα τῆ ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τῶ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποιήσατο, ἔπραξεν ἕτερος αὐτὸς, καὶ ὅσα ἔτος εἰς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τῶ πενθεροῦ περιφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc imprimis est, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuisse Alexandrum, cujus oraculum tanta de re consuleretur. Paullo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum c. 30. *M. du S.*

93. Ἀκτίνεσσιν] Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen qui asserunt divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel hic locus so-

[a] στρατιᾷ ὑπὸ τῶ Ὀθρυάδη καλαχοπεὶς, τοῦτον μὲν τὸ χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξῳ ἄπο λυγρὸν
Πότμον ὀπιπροΐεὶς, παύσῃ βιότοιο φάος τε.

ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet: hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.
Ne tibi femineo vir amictu triſte per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μεταχρονίους χρησμοὺς ὑπὲρ θεραπείας τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων, καὶ ἀποτελευτμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζησθ' νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium triſti modo deſine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ [b] Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ὑπὸ τῆς ὁμοίας μαντικῆς ταύτης, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο πολλοῖς

29. Caeterum quod ſciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis

a Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani.* στρατίᾳ Edd. priores. b Μαλλῷ] Δήλῳ P. & marg. *AlW.* male.

ſolus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατίᾳ corrupte, niſi quod *J.* στρατιᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδου] Idem eſt qui in Συγγρ. c. 18. 19. 21. & 31. Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe ſic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre; ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum Oraculo conciliabat, qui ſi quid contra quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, cecidiſſe animadverteret, deleret ilico, & perſpicuum jam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. *M. du S.*

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exitus, ſi non meminiſti, cum *de Conſcribenda Hiſt.* librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inſiceti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit Mediis & Perſicis ſimiles, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* ſeu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, καὶ Διδ.] De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat *Aeſculapius Glyco* v. tamen ſi lubet, in Δικ. c. 1. & *Orig.* c. Celſ. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum ſequens Didymaeum ſcilicet. V. Ἀσφ. c. 23. & Δίκ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo quod paullo poſt ſequitur, βραγχίδαι ἀδύτοισι πελάζει &c. ſed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepiſſe ſe in Aſiam ſub ejus ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam exciſos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Mileſiis denuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic *Olearius.* V. Ol. ad *Philoſtr.* p. 140. „ Notum „ illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchi„ darum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut „ *Plinius* habet. c. 29. τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur *Stra„ boni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμέως τὸ ἐν βραγ„ χίδαις

tis eorum, qui ad se venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rursus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisset oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret; alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Roma-

το, πολλὰς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτὰς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τὰμῆ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλῦε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τὸ μαντεῖον, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς ᶜ πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

ᶜ Πράξεσι] Restitutum ex G. P. L. & marg. *Al.* Τάξεσι Edd. priores.

» χόδις. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pseudom.* & *Jamblich.* » de myster. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, » qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua » haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. » Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Li» cinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud » consultum fuisse *Sozomenus* meminit; atque haec » ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim » ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῷ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* supra ad c. 19. allegato patet. *Paus.* in Att. 33. ἀψῳδὸς αὐλὸν τὸν ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Paus.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὦ πρῶτος ὁ κορυφ.] *Demosthenes* dixerit, ὦν μισῶ, καὶ τελῶται, καὶ πρῶτος ἐγὼ εἰμὶ, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829. D. *J. F. R.*

35. Ῥουτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τἄλλα καλὸς ὁ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*, sic interpres. sed Mſ. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. *J. G. G.*

Ῥουτιλλιανὸς] Hujus apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale est quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores perveniisse: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec, ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, conjecturas proposuisse meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indignissima interpretatio utriusque interpretis *compluribus in proeliis Romanorum spectata virtutis.* Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus.* Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum de-

τασμῷ, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτοῦ πεπιστευκὼς, [a] καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ὁπωστιοῦν παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. ὅτε οὖν τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικρὸν μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ὃν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανῆκον, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμελοῦντες ἔτι πλείω

nis probatus : ſed circa Deos *religioſa* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſſa, multumque adſtans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret: miſit certe alios ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar ad-

a Καὶ] Abeſt a *Fl. P. Ald.* &c. Adeſt in *J.*? & marg. *AiW.*

buiſſent loco vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc aquitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions*. At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ὧν ἵνα μὴ εὐσεβείᾳ μόνον μεγάλου αὐτοκράτορος τύχῃ κἂν τὴν τελευτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. *F.G.*

Ibid. Τάξεσι] Vertitur *praeliis*. Verte *magiſtratibus*. *F G.*

Τάξεσι] Ἀπὸ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς κἀγαθὸς, καὶ σὺν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. *Graevii* πράξεσι. Sed τάξεσι videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (niſi enim fallor, requireretur ὠθισταξεσι) ſed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio*. Huic Graecae Lucianeae phraſi conveniunt iſta *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum ſui dantes*. *J.J.*

Πράξεσι] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus ſum autem ſcripturam G. P. & L. In impreſſis enim τάξεσι legitur. *M. du S.*

Πράξεσι] Quia *Soulius* noſter jam ſic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque ſic habere cognovi, quatuor Mſſ. hoc dandum cenſui, ut illorum conſenſum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi poteſt. Πράξεις enim ſic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολέμοις στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque ſatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum eſt cogitandum; tamen πράξεις hic recte ſe habent, & de negotiis publ. poſſunt accipi; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκιμεῖσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J.F.R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἀληλιμμένον που λίθον] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ ἅτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiiſſe conſtat. Meminit & *Apulejus* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Caſaubono. Ipſe *Theophraſtus* ſuperſtitioſi hominis hoc eſſe ait p. 47. C. tangit & alibi noſter; ſupra Ἐπισκ. c. 22. infra ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

Ἀληλιμμένον που λίθον] Conferri meretur cum hac Rutiliani deſcriptione principium *Floridorum Apulejii*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* obſervatio. *J. M.G.*

53. Γέγονε] Mortuus eſt *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem ſeptuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium acceſſere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus*. Conſtat praeterea in nummo *Antonini* pii conſpici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum ſenem fuiſſe Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; niſi ponas ſenes poſt 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite ſubductis, uſurpaſſe deprehenditur Lucianus, ſi nummo aliqua fides. *M. du S.*

61. Καθ' αὑτοὺς] *De ſuis rebus futuris.* *F.G.*

Ibid. Ὁ δὲ] Intellige Ἀλέξανδρος. *F.G.*

63. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impoſtoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipſum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto ſcripſiſſe Lucianum, ξενίοις, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratioſiores nempe eſſent apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam conjiciunt.

τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τοῦ δεσπότου. ἐξέκαιον γὰρ τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

31. At ille qui amicus eſſet plerisque & potentiſſimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miſerat, partim etiam de ſuo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque ſolicitat, qui ſtatim ipſi quoque feſtinant de ſuis rebus aliquid audituri. At noſter blande qui exciperet venientes, hoſpitalibusque & aliis magni pretii muneribus ſuos faceret, dimiſit illos, qui non renun-

55 Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὢν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτοῦ προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δὲ ὅλην τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν ὅτου, καὶ τὴν 60 ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι περὶ καθ' αὑτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος 65 αὑτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

b Αὐτοῦ] Αὐτοῦ *J. Fl. H. P.* c Ἐνέπλησε] Ἐνέπλησξ *J. Pell.* d Ξενίοις] Recte ſic P. ut *Jenſ.* voluit, ξενίαις enim Edd. e Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ *Pell.* Εὐνους ἐργαζόμενος marg. *AIW.* Editionum αὐτῷ in αὐτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hoſpitalia dicuntur ξένια vel ξενία, quae Latinis *Lautia*. Scripſi autem in poſito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὑτῷ. (plus centies forte in hoc ſcriptore male ſe habet in hac vocula ſpiritus.) Interpres plane nullam hic τῷ, αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perverſa enim, quam dat, verſione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ, eſt, *muneribus aliquem ſibi conciliare*; & ſic verti debuit. Vide omnino, Studioſe Lector, politiſſimas *Graevii* Lectiones Heſiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τῷ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, uſum eleganter, ut ibi omnia, illuſtrat Vir Cl. cui ſententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere poteſt. Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in *Macrobiis* T. III. c. 7. ἐργάσαιο σεαυτῷ τὴν λοιπὴν μέγιστόν τι ὄφελος, καὶ ὑγιεινότατον βίον. *Paraveris tibi victus ratione, longiſſimam juxta & ſaluberrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τῷ, ἐργάζεσθαι uſu mire convenit ipſum verbum *exercere*, ita ſumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. 1. S. 1. Menedemus ait, ſe vendidiſſe

Ancillas, ſervos, niſi eos qui opere ruſtico
Faciundo facile victum exercerent ſuum.

Lis quidem inter eruditos eſt de hujus loci quum vera lectione, tum vero ſenſu; aliis hanc ſcripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exſercirent*, auctoritate potiſſimum *Feſti* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* ſit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τῷ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu conveniat, nihil videtur cauſſae, quidni in ea acquieſcamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ, ἐργάζεσθαι recte componit, adſtipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambroſio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere ſumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non poſſum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex oſtenſo hoc τῷ, ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu exponam atque illuſtrem. IV. nimirum ποικίλων, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thaſio, & Dionyſio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ ἐν τοῖς τελείοις ἐργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα eſt *certamina ſubire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; ſed *praemia ſibi comparare ex certaminibus*: quo ſenſu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapſus verbo notatur, videre eſt. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum picturа expreſſiſſe rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Poſſumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certaſſe victoremque exſtitiſſe; & adeo praemia, ſi qua fuiſſent propoſita, reportaſſe. Etenim fuiſſe etiam inter Pictores certamina, ſatis notum vel ex eo, quod de Parrhaſio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior uſus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, ſignificantis, id facile patiatur. Dudum namque eſt, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloeciſtam animadverſiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος diſtinxiſſe;

ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοιτας τὸν θεὸν, καὶ τερατεύσαιτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου καὶ [a] αὐτοῦ ψευσαμένους.

[b] Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λήρου ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ὕπουλον καὶ ἐπικινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ἐπιχειρίους, καὶ μονονουχὶ δῆλους ἀφεὶς τὸ δέος ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἠρώτα. [c] συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ [d] μέγα δυναμένους τὰς φύσεις φυθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τὰ ἀρκύων.

Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· συνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προσήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτῷ; ἔφη·

tiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui mitterant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogassent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent se intra illius retia conclusos.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui jam ad aetatem institutionis capacem perveniisset, *Quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Py-

a Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. *b* Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *A1.* Deerat in Edd. *c* Συνίης δὲ, οἵας] Ex emendat. *Solani.* Συνιεὶς δ' ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνιεῖς etiam marg. *A1.* *d* Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate II. ostendit *H. Stephanus*, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipsum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξενίοις] Sic L. Reliqui prave ξενίαις. *M. du S.*

64. Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *suis rebus favens. faisant cela pour son interest particulier.* *F. G.*

Ἐργαζόμενος] Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὔνους, quod marg. *Aldinae Wesselinganae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Clar. *Jens.* ait, *Graevium* virum Cl. probasse, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut sit: *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. solus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forsan συνίει. *F. G.*

Συνίης δὲ οἵας] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celsum*, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, Lectori, quid sub Imperatore Philosopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more resignanti istud

Pythagoram, egregieque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis poſt diebus mortuo, ipſe quidem aeſtuare, nec habere quod accuſantibus reſponderet, oraculo ita rebus praeſentibus refutato. At ipſe bonus vir Rutilianus ultro ſuſcepta oraculi defenſione dixit, hoc ipſum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi juſſiſſe, ſed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum verſari nunc puerum apud inferos probabile ſit. Quid vero reprehendendus eſt Alexander, ſi tales inter homunciones verſari voluit?

34. Rurſus interroganti, *cujus ipſe animam nactus eſſet?* ait:

Pelides primum fueras, poſt iſta Menander,

Πυθαγόρην, πολέμων τε μάχλορον ἐγθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ παιδὶ ἀποθανόντι, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, ὡς δὴ πόδας ἔτως ἐληλεγμένῳ τῷ χρησμῷ. ὁ δὲ Ῥυτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ διὰ αὐτὸ, ζῶντα μὴ κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου;

Αὖθις δὲ συνθανομένῳ αὐτῷ [e] τὸν τίνος ψυχὴν [f] αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος.

Εἰθ'

[e] Τὸν τίνος] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P.* [f] Αὐτὸς διεδ.] Αὐτὸς deficiens in Edd. ex L. & P. inſertum.

iſtud tribuere; aut ipſum periculoſa, imperante filio, temeritate ediſſerere. *Caſſium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec ſcriberet, obverſatos eſſe exiſtimo. (Oraculis nempe fretus *Caſſius*. . . . . V. *Volcat. Caſſ.* I. & XIII. Nec deerant, qui ſive pertaeſi dominationis ſive Philoſophum ſpernentes, aut gravitatis odio, aut honorum ſub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* ſcriptam.) In *Fl.* eſt συνιὼς. quod ad noſtram emendationem propius accedit. *M. du S.*

Συνίησι] Hiatus eſt in parentheſi illa notae *Souliannae*, & aliquid deeſt, quod poſtea additurus fuiſſe videtur. Ego itaque ſic exhibui, ut in ejus nott. Mſſ. inveni. *J. F. R.*

Συνίησι] Omnes, quantum ſcio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύξεις πυνθάνεσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipſum Alexandrum, *intelligebat*: ſed vel ſic οἷα & τὰς πύξεις non bene conveniunt. Mihi dubium non eſt, dediſſe Lucianum συνίης δὲ οἵας — τὰς πύξεις. Res nimis aperta. Ad conſcientiam Celſi ſui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaeſtiones proponere ſoleant potentes, nempe de vita imperatoris, de ſpe ſua, de ſucceſſu cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaeſtiones non magiſteriales, ſed capitales. Hoc ergo ſecutus ſum in verſione: & video idem viſum eruditiſſimo *Soulio*. *J. M. G.*

78. Πύξεις πυνθάνεσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut μίμψιν μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares eſſe ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Ariſtoph. Pl. 10. Et Noſtrum *Herod.* c. 3. λογους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἔρωτος ὃν ἐράσθης. *Quom Hiſt.* c. 6. ἀρχὴν ἀρχτέον. Item *Long. Paſt.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τέρψεις — ἐτέρποντο, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 63. f. πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν. p. 86. ἤριζον ἔριν ἐρωτικὴν. L. III. 113. rurſus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλην. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J. F. R.*

87. Πυθαγόρᾳ] In veteri inſcriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae ſenſi, ſtudiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amſtel. A. 1669. 8o. p. 547. *M. V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obvium eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 13. Sed ὡδὶ & περὶ πόδα vid. ibid. c. 14. *J. F. R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem ſequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Noſtro uſurpari eodem ſenſu video: ut Ἀπαιδ. c. 26. cui quamvis diverſum adde Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

2. Τὸν τίνος ψυχὴν] Fruſtra *Solanus* varietatem quaeſivit. Nec eam deſidero: eſt enim tantum metatheſis, euphoniae cauſſa facta, pro τίνος τὸν ψυχὴν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J. F. R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M. du S.*

Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μετ' ἔσεαι ἠελίοιο ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,
Cum supra centum octoginta exegeris annos.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ θεμένης τὴν θεὸν ἐπόχεσιν.

At ille septuagenarius diem suum obiit; morbo atrabiliario, non expectata promissione Dei.

Καὶ ἦν ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἕν. ἐρομένῳ δέ αὐτῷ ποτε περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Γῆμον Ἀλεξάνδρῳ τε Σεληναίης τε θύγατρα.

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς ἡ θυγάτηρ, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· ἠρᾶτο γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτὴ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κόρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, quum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam caelestium unum esse factum.

36. At

a Ἠλιὰς] Ἰλιὰς male P. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *J.* c Μελλήσας] Sic recte *J.* &c. Μελήσας *Fl.* passim. d Τὴν πενθερὰν Σελήνην] Τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P.

18. Τὴν μὲν Σελήνην] Εἰς ἡ Ἐνδυμίωνα * ἀμφιβάλλει τὸ λόγον. † ὃς ἐβουκόλει ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σελήνης μυθεύεται. *V.*

* Ἀμφιβάλλει] Ἀμφιβάλλειν male fuit in Ed. *Cler.* correxit *M. du S.* non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Ὃς ποτε] Ὃς περ. habet V. Unde conjicio scriptum fuisse ὅτε γε. *M. du S.*

6. Ἠλιὰς ἀκτὶς] Sic Dorice ἀλιὰς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀλιὰς navicula est.) Sic ἠλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Λυκάβαντας] Antiqua vox, de qua consule *Junium* c. 18. L. de anno & mensibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt.* ὲ tantum haberet, consului Edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab Editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod ὲ extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag. seq. transferre obliti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνῃ] Hac de re *Suet.* Caio. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse *Alexandrum* Romae Rutiliano jam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset. aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus.

36. At ille cum semel res Italicas attigisset, majora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adjuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit: erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo:

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ira factum est. Forte etiam vulgo homines fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαξ ἢ ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων ἐλάβετο, [e] μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε [f] χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. Ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. Ἦν δὲ τὸ ἔπος ἓν·

Φοῖβος [g] ἀκερσεκόμης λοιμὸν νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ὑπὲρ τῶν [h] πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τῷ λοιμῷ ἀλεξιφάρμακον. Τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις περιέκαμε. κατὰ γάρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, [i] ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλυτο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ ἔτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταθαῤῥοῦντες τῷ ῥίγει, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῆγον, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ νόσον συντελοῦντες, ὡς

e Μείζω ἀεὶ προσεπενόει] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον ἀεὶ προσενόει. *f* Χρησμοφόρους] Χρησμολόγους marg. *AIW.* *g* Ἀκερσεκόμης] Ἀκειρεκόμης P. Nil mut. Edd. *h* Πυλῶν] Sic P. & marg. *AIW.* Πυλάων Edd. vulgo. *i* Ἐν] Aderat in *J.* & marg. *A1.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B2.* &c.

mus. Hoc unice itaque observari velim, *Alexandrum* uxorem non duxisse antequam munus illud suum propheticum susciperet; quod etsi discrtis verbis non asserat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obesse videri possit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

29. Μείζω] Flor. μᾶλλον ἀεὶ προσενόει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. *J. B.*

36. Λοιμῷ] De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV. & sequentibus v. supra ad Συγγρ. c. 15 *M. du S.*

38. Ἀκερσεκόμης] Etsi & ἀκειρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic Edd. Et sic *Homer.* Il. Υ. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *J. F. R.*

40. Πυλῶν] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est πυλάων. *M. du S.*

49. Τῷ χρησμῷ — συντ.] Durior phrasis. *M. du S.*

Τῷ χρησμῷ] Τῶν χρησίμων margini *Fum.* adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. consspirare in χρησμῷ, delevit conjecturam, & merito delevit, addiditque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Cl. *Hemst.* vertit: *Sed veteri nescio cui instituto id dandum credit.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit quod εἰς χρησμὸν, & significabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum συντελῶν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adjuvare* significabit, ut apud *Aelian.* V. Hist. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. ὃ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυνάμενον. *Qui non solum ad pascendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic ἐδὲν συνιλοῦντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adjuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis caussa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant, ut est in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ γὰρ πονοῦντι θεὸς συλλαμβάνεται — τῷ πόνῳ. Et ap. *Sallust.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *J. F. R.*

ὡς ἂν ἔχοιεν προμαχομένας αὐτῶν [a] τὰς συλλαβάς, καὶ τὸν [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τοὺς συνωμότας, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, καταλαμβάνεσθαι.

Καὶ πρὸς μὲ [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα συνίστα, καὶ δᾳδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲ τῇ πρώτῃ, [e] πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς· ἐν δεξιᾷ ἐξέλασις ἐγί-

50 qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam.

37. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat conjuratorum, qui sententias uniuscujusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, jam ante adventum suum missi invenirent.

38. Et ad *res* Italicas haec & similia praeparabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicureus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auspiciis!* Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque

[a] Τὰς] Ex P. additum. Deest in Edd. [b] Ἀκερσεκόμην] Sic Edd. reliquae, Ἀκειρεκόμην *Fl.* vid. nott. [c] Τὰς] Τοὺς *B2.* sola. [d] Προεμηχανᾶτο] Προεμήχανε τοῦτο P. [e] Πρόρρησις] Sic recte *P. H. Fl. B2.* Προῤῥήσις *J.* male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *F.G.* Et sic jam dedimus. *J.F.R.*

Ibid. Τὰς] P. solus ante συλλαβὰς. *M.du S.*

51. Ἀκερσεκόμης] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. usurpat alibi etiam ἀκειρεκόμαν. Isthm. I. & sic habet hic codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud *Philost.* 885. *M.du S.*

Ἀκερσεκόμου] Nota haec *Solani* pertinet ad superius Ἀκερσεκόμης. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Juntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκερσ. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in Ed. *Hag.* inverse quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas Edd. diligenter consuluisse. Vid. pag. praeced. No. 38. *J.F.R.*

60. Τὰς σὺ] *B2.* τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. profitetur. *M.du S.*

Τὰς σὺ τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰ σὺ τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. *J.M.G.*

Τὰς σὺ τῇ Ἰτ.] Intellige πόλεις. *F. G.* De hac ellipsi conf. *L. Bos*, p. 132. *J.F.R.*

62. Δᾳδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. *M.du S.* At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. *J.F.R.*

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. *E.G.*

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleusine dicebant ταῖν θεοῖν v. *Casaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἐκὰς ἐκὰς ὅσις ἀλιτρός. vel ut habet *Lampridius: nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit.* De quibus formulis consule etiam *Orig.* c. Cels. III. p. 147. 2. ubi Celsi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. *M.du S.*

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & impostoris patescit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse hujusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles aut otiosos,

nunc

que ipse initio dicebat, *Foras Christianos!* Multitudo universa subjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

γγελο. καὶ ὁ μὲ ἠγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνελο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτε-

το. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ὄπφάνεια καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, nascensque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens jacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro Luna-Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri, os-

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίοι τε ἦν καὶ μητρὸς Ἀλεξάνδρου [g] γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου [h] ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ [i] ἡ γυνή. ἐδαδύχει δὲ ὁ ἱεροφάντης ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ μὲ καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τοῦ ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ. ἀντὶ δὲ Σελήνης, Ῥουτιλία τις ὡραιοτάτη, τοῦ Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὁλεθρίου [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, φιλή-

[f] ἐπιφθέγγετο] ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat Cod. P. & reliqq. Edd. [g] Γάμος] Ἔρως P. [h] Ἔρως] Γάμος marg. *A1.* [i] Ἡ] Deest articulus in *Fl.* Adest in *J. H. P.* &c. [k] Ἐκείνης] Ex Mf. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratuum Imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert hujus rei causam *Lactant.* minime respuendam, quam si lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανὸς — φυγέτω] De Christianis aliisque, ab his sacris arceri solitis plura congessit Rev. *Jac. Elsn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hist. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Persarum Regem ab Magis judicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiarius uteretur. Verba ipsa ex *Julian.* Epist. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τοῦ Διῒ] Formula jam a Christianis desumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. supra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανούς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Galenum* de usu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diss. in Iren. II. p. 168, 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥουτιλλία] Fictum nomen putarim, quo superstitiosam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. supra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elsner.* ad Evang. *Matth* XXI. 42. recte docentem, non esse hoc Poëticum; ut putabat *Gataker.* Adde & nostrum *Tyrannicid.* c. 17: ἐν ὀφθαλμοῖς δίξας. Sic εἰς & κατὰ ὀφθαλμοὺς vid. Fratr. *G. O. Reitzii* Belg. Graecissantis p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legisse videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve est quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματα δὲ ἐγίγνετο. cum rectius Mf. ἐκείνης ἀνδρὸς sc. Ῥουτιλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mf. G. secutus sum; libri enim

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ εἰ πλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ὑπὸ [a] κόλπου ἐπράτθετο. μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῆλθε πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] ἰὴ Γλύκων. ἐπεφοίτησε δὲ αὐτῷ ἑπακολουθοῦντες, Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, [d] καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, ἰὴ [e] Ἀλέξανδρε.

culaque intercedebant in medio, & complexus; si vero minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum quae sub veste fieri solent, patratum est. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut Antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander.*

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτῷ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματι, ὡς εἰκός, ὀπὶ χρύσου περιτεθέντι, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀποστίλβοντι. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μαθητῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

40. Saepe autem in illa facum gestatione & mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inaurata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, *utrum Py-*

a Κόλπου] Recte Edd. Κολποὺς P. b Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic, neque paullo post in ead. voce. c Κήρυκες] Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίνας. d Καρβατίνας] Καρβατίδας *Fl.* male.

enim quos consului, ἐκείνου omnes habent. *M. du S.*

92. Κόλπου] Cod. P. male habere κολποὺς notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut *Long. Past.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ σίττιξ ὡς τῶν κόλπων τὸ χλοῦνις ἐπήχησεν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eumdem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν Χλόην ὡς τοῖς κόλποις εἶχε. *Homer.* Il. I. sive IX. 566. Πρόχυν κατὰ ζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J. F. R.*

96. Εὐμολπ. — κήρυκ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Cas.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laert.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίνας] Id est *viles crepidas.* Catull. *F. G.*

Καρβατίνας] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίνας] Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Voss.* ad Catull. p. m. 327. *J. F. R.*

99. Σκοροδάλμην] Vide *Aristoph.* Ἱππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. *M. du S.*

12. Βασιλεῦ Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχή, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἐστὶ δόρρωξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνέρων ἐπαγωγόν. καὶ πάλιν,
Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχή, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἐστὶ δόρρωξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνέρων ἐπαγωγόν.

Καὶ

Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque:
Vatis at est animus Joviali e mente profectus:
Missus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

Πυθαγόρᾳ ψυχὴν ἔχοι ἀφ' ἧ τὸ χρυσοῦν μηρόν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν [e] αὐτῇ, καὶ τὸ ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχή, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.

Ἡ δὲ προφητεία, [f] δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν [g] ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, [h] Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι [i] παιδίων συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ἐμηχανήσατο. ταῖς μὲν πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγειλε [k] θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, [l] ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἐδόκιμαζε τοὺς δοκιμαζέντας καὶ προκριθέντας τοὺς εὐγενεστά-

e Αὐτῇ] Sic *Ald. Fl. H. P. Bz. S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *Az. f* Δίης] Sic Edd. plurimae. Διίης *J.* & marg. *A1.* Διὸς *Schol. g* Ἀνδρῶν] Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *J. H. Bz. Ald. S.* Sed & additum in marg. *AlW. h* Διὸς βληθ.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. nott. ad ᾗ πάλιν. *i* Παιδίου] Ita esse in *J. Fl. H. Bz.* notat *M. duS.* Sed & est in aliis. *k* Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοπείλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοπείλους adscriptum marg. *AlW. l* Ὑμνήσοντας] Ὑμνοῦντας *J.* male.

15. Δίης] Ἤτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri varia, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. προσιτὸν δὲ (Ἀλέξανδρῳ) ἀφ' χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζήσας εἴκοσιν αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθήσεται. *Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori.* *J. F.*

Παλαγόνιον ψυχὴν] Vid. quae *La Croze* supra habet ad c. 33. *J. F. R.*

15. Δίης] Etsi eodem redit, legasne Δίης an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic adcuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur *ex Jove orta anima ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ὸς acutae offenderentur, vulgatam non movi. *J. F. R.*

16. Ἀνδρῶν] Ed. *Fl.* sola. *M. duS.*

18. Καὶ πάλιν] Illud ᾗ πάλιν in iis quas super hoc loco inspexi Editionibus, *P.* nimirum, *Ald. Bz. J.* & *S.* male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, & novus versus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, *& rursum*, inter versum tertium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere; sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem alios etiam μεγάλου ante βληθῆσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jensium* idem jam optime fecisse, in Lectt. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς Διὸς εἶσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. *La Croze*, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς versum quoque inchoari credebat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. *J. F. R.*

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet *P.* Θεοπόλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Θεοπείλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque no-

nam

σάτους, καὶ ὡραιοτάτους, ἢ κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλείσας, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει· καὶ ἐκαλοῦντο [a] οἵτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

generosissimos quosque; & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur: dicebanturque hi *intra osculum esse*.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ἠύχουν τελοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρων ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

42. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανῆ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in

a Οὗτοι] Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. P. b Ηὔχουν] Ηὔχοντο male pro ηὔχοντο marg. *Aldi*. vel ηὐχοῦντο. c Ἀληθῆ] Ex *J.* Ἀληθῶς cett. minus recte. d Σακέρδωτος] Sic Edd. Σακερδώτους P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι. *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. *Ver. Hist.* c. 15. ubi καὶ πεδίον δὴ ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὴ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὴ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 35. vers. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi διδυμάων est *excipiens*. *J. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδεκα ἔτη] Conf. supra Ἰσ. β. c. 28. *M. du S.*

32. Φιλήμασι ἀσπάζεσθαι] Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apostolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *J. F. R.*

43. Ηὔχουν] Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ηὔχουν ex *marg. Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum; sed quum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. *J. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ἀληθῶς. *M. du S.*

48. Τιανοῦ] Mox ἐν Τίῳ recte. Fuit & sacerdos nomine consul, anno Christ. 158. sed ab hoc diversus. *M. du S.*

50. Ἐν Τίῳ] Τιὸς πόλις Παφλαγονίας τῷ Πόντου. *Steph.* Τίειον, τὸ, *Strabonis*. *F. G.*

53. Ἐγὼ ἦδ' ὃς Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; ὦ θ.] Quum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verteremque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

Τίω, ἐν τῇ τῦ Σακέρδωτ@ οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ [c] δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέ@. ἄλλ@ παρ' ἐκεῖνον [τ] πρότερον. πῶς λέγεις; θέμις ἀκῦσαί σε τῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη [τ] διαμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μέλλῃσθα; ἐς Βάκτρα καὶ [τ] ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ πολαῦσαι καὶ τὰς βαρβάρυς [τ] ἐπιδημίας [τ] ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν [f] Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχυσι [τ] [g] προπάτορα [τ] Ἀπόλλω [h] χρησμῳδῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, ἐγὼ δὲ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ [τ] νῦν βίον; κάμηλ@, εἶτα ἵππ@, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης ἐ μείων Ἀλεξάνδρυ. τοιαῦτα μὲ ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωλι διηλέχθη. ὅπι τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμελρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὲ πείθυ Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει [τ] Ἐπίκυρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀλισοφιστὴν [τ] μαγγανείας αὐτῦ.

Ἐγα

[e] Δέσποτα] Δέσποτα male *J.* sola. [f] Διδύμοις] Sic recte *P. S. B1.* & 2. Δυδύμοις male *J. Fl. H. Fr. Ald.* [g] Προπάτορα] Πατέρα *Fl.* [h] Χρησμῳδῦντα] Χρησμοδοτοῦντα *J.* sola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ [τ] Λεπίδου τοῦτον εἰς Ἀμαστριδι καλουμένῃ Ἐπικουρίων ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Sponius* tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* *J. G.*

Ibid. Ἀλλ@] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glycon, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. *M. du S.*

Ἀλλ@] *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit, post νέ@ comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδῦντα] Ed. *J.* χρησμοδοτοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδῦντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. V. la Croze.*

70. Λεπίδῳ] V. supra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γῶν τινα τῶ Ἐπικυρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ὅτι πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι τῆς Γαλατίας, ὅτι θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκλονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τοὺς οἰκέτας ἀπώλειαν, θηρίοις δὲ σὺν τοῖς κατηγορηθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγεγένητο. [b] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ [c] Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπείθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ πειθήνιος ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae caussa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi

[a] Προσαγαγεῖν] Προσάγειν P. & marg. A1. Vulgatam servant *J. Fl. H. P.* &c. [b] Ἀναπλεύσας] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B2. S. P.* Ἀποπλεύσας *J.* [c] Κλύσματος] κλυσμ. minore [x] Edd. priores.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὸν δεῖνα] Ἴσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τὸ ὄνομα τὸ κύριον * εἰπεῖν παρητήσατο. *V.*

* Εἰπεῖν] Illud εἰπεῖν inserui idem, sed mallem indicassset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρεσήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *J.F.R.*

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & similia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem servamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus. *J.F.R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Erasmus*. At si Ptolemæum consuluisset, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuisse a Græcis impositum ei loco, Ptolemæis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον lavabant. Vide quæ notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J.P.aG.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet; quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine adscendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. *J.F.R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita? *F.G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis, terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam instituebatur navigatio. Consule Cl. *Humphr. Prideaux* Hist. P. II. L. II. p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114. & seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis Luciani satis aperte indicantibus sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum *secutum est* oraculum, & condemnatio, post quam adfuit juvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, jussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demostratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat solum sapere inter tot insanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

[d] δὲ ἦσαν τότε) ἀμηρᾶς, ἐπανῆλθον ἀ-
95 παγγέλλοντες αὐτῷ τ̃ ἀφανισμόν. εἶτα ὁ
χρησμὸς, καὶ ἡ καλαδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ
νεανίσκος, διηγούμενος τ̃ ἀποδημίαν. ὁ μὲ
ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγαναχτήσας ὅτι
τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τὸ ὀνείδος τ̃ ἀλή-
θειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλ-
λειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ
[e] Ἐπικύρους κληθήσεσθαι. τ̃ δὲ βάλλειν ἐξ-
ομνύων, Δημόστρατός τις ἐπιδημῶν [f] τῷ
Πόντῳ, πρῶτος ἐξεχυθεὶς, ἐρρύσατο τὸν
θανάτου τ̃ ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καλαλευ-
σθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον
φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ ἀπο-
λαῦσαι τ̃ Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲ
κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

Εἰ δέ τινι προσκαλουμένων κατ' τάξιν τ̃
χρησμῶν (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ θεσπίζειν
ἐγί-

[d] Δὶ] Sic omnes praeter *J.* quae γρ. [e] Ἐπικούρους] Sic Edd. omnes, excepta *J.* quae ἐποικούρους. [f] Τῷ Πόντῳ] Τοῦ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγειν, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem usque τ̃ Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *J. M. G.*

92. Διαφθάρθαι] Sola *Amſt.* male διεφθάρθαι, quod in marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γὰρ] Ed. *J.* in aliis δὲ. *M. du S.*

Δὶ] Cur illud γρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13. *J. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρίους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρείους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. *J. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *J. F. R.*

12. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. πολλοὶ δὲ, in γρ mutarat, ex una *J.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z. 47. δὲ quoque uſurpat, ubi & γρ locum haberet; & ubi id in γρ propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἐγίγνετο,) ἢ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ [a] Θεσπίζοι; [b] τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὰς, ἢ ὕδατος ἐκχυτὸν ἦν, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον· ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.

Ἓν γοῦν γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τῶν βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τὸ τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ὀπὸ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὰν καθαφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ὀπισθεγξάμενος.

pridie quam responderet) atque interrogante praecone, *An responderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui placita ſapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ſiculneis lignis crematvit, quaſi ipſum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edi-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζοι *Fl.* b Τῷ] Τὸ vult *Mare.* Nil mut. Edd. c Κεφαλαιωδῶς] Ex emendat. *Salmas.* Κεφαλῶδες *J.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae.

17. Ἀλλ' ἴδει γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἰώθει λέγειν * Ἀθηναίους, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόσης τῆς γῆς, ὁ φαμὲν ποτὲ ἐπὶ τόπου. *V.*

* Ἀθηναίους] Sic recte V. pro Ἀθηναῖον, quod erat in Ed. *Clerici.*

† Θεσπίζοι] Διαστίζει male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

‡ Ἐπὶ κακῷ] Ἐπικαλῶν peſſime Edit. Ἐπὶ κακῷ V. unde ἐπὶ κακῷ fecit *M. du S.*

ſiſſet, ſtatim ſubjicit: Πολλὰ δ' ἐν οἰκίαις πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae utique res pretioſae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; ſed an *enim* non etiam hic eodem redibet? *J. F. R.*

14. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ Θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν εἰς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ Θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, εἰς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ] Forſan τότε. *F. G.*

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *ſolum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito* i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Vorſt.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύν.] Ἐλαύνειν γῆν *pervagari terram.* Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. F. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas ſententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ſiculno fumum exiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum *Plut.* in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicurei κυρίας δόξας ſiculnis cremaret lignis,

25. Κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς † θυμοῦται ὁ ἀνὴρ ὅτος ὁ ‡ ἐπὶ κακῷ τὸ αὐτοῦ κεφαλῆς τοῦ λόγους ἐγχειρήσας ἀμύνεσθαι Λουκιανὸς τὸ Ἐπικούρου αἱρέσεως. *V.*

† Θυμοῦται] Διαθύεται male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

‡ Ἐπὶ κακῷ] Ἐπικαλῶν peſſime Edit. Ἐπὶ κακῷ V. unde ἐπὶ κακῷ fecit *M. du S.*

ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum judicaret. *G. C.*

Συκίνων] V. ἀκριβ. σ. ubi συκίνη γεφύρη. & *Brod.* p. 501. Theſ. Cr. H. Vol. *M. du S.*

32. Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δαδὶ] Male Cod. Angl. ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Δαδὶ] Eſt etiam in P. L. & Ed. *J.* ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Μεν. c. 7. Φιλοψ. c. 12. ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δαδὶ] Qui ὕδατι introduxere, forſan decepti ſunt a voce ſequente σκύλλῃ, quam pro σκύλλῃ monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *taedae & ſcillae*, vid. ſupra T. I. p. 466. ſive *Necyom.* c. 7. ibique notam Cl. *Hemſterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τὸ Ῥουτιλιανὸν] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τὸ Ῥουτ. εὐδ. πάροδον] Sic omnes libri, niſi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* deſunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in ejusdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt καὶ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit, ἐπὶ τὸ Ῥουτιλιανὸν

Edico decreta ſenis comburere caeci;

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam aſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

30 Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατ(ε) ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνε(ται), ᾗ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, ᾗ ἀταραξίαν, ᾗ ἐλευθερίαν ἐνεργάζε(ται), δεισιδαιμόνων μὲ ᾗ φασμάτων, ᾗ τεράτων ἀπαλλάττον, ᾗ ἐλπίδων ματαίων, ᾗ ἐπιθυμιῶν· νῦν δὲ ᾗ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, ᾗ καθαίρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, [d] ὐ δαδὶ ᾗ σκίλλῃ, ᾗ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, ᾗ ἀληθείᾳ, ᾗ παῤῥησίᾳ.

40 Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἔν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τῆς μαρῆς ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἔχων γὰρ ὐ μικρὰν ὀπάδασιν ὀπὶ τὰ βασίλεια, ᾗ τ' αὐλὴν, [e] ᾗ τ' Ῥουτιλλιανὸν [f] εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] ἀφπέμπε(ται) χρησμὸν τῆς ἐν

45

[d] Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. Bz. Fr. S.* Ὑπὸ ὐδατι *J.* marg. *A1.* Et Codd. A. L. Ὑδατι ſine ὑπὸ P. [e] Καὶ τ'] Sic Edd. omnes. Sed *Pelh* ᾗ delet. [f] Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*

τὸν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne ad Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Herc. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem.* Phil. III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica. Scripſerat Lucianus ἀφὶ τ' Ῥουτιλλιανὸν τ' γαμβρὸν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τ' γαμβρὸν. lege πρόσοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani.* Vel *patroni ſui. Vorſtius* παρ' ὁδὸν malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo *M. Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Haec deſunt in Flor. Cod. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἔχων γὰρ ὐ μακρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, ᾗ τὴν αὐλὴν, ᾗ τ' Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, ἀφπέμπε) χρησμὸν, τῆς ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius.* In editione tamen Florentina omiſſo τῆς, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. J.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τῆ ἐπίβασιν e margine in contextum traductum. *F. G.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίβασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum cum *Jenſio* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παράδλον legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem.* pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſeclusi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro πάροδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: ᾗ ἡ μὲ εἴσοδος τῆς χοροῦ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologus* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praeludat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κυάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μὴ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸ χρησμόν.

Ἐς δίνας Ἴστροιο [a] διηπετέος πολιοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιὼς Κυβέλης θεραπόντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἀμ' εἰρήνῃ ἐραλεινῇ.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τὰς μὲν λέοντας, ἐκπηξαμένους εἰς τὸν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις καθειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που καὶ ἑβδομήκοντα ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ πόλις μικροῦ δεῖν πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς θλιβομένης ὑπὸ τῷ πλήθει τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum Leones duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & , quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum ha-

[a] Διηπετέος] Δια. *Vorst.* Nil mut. *Fl. Ald. J. P. B2. H.* [b] Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν *J.* sola. [c] Δισμυρίων] Δυσμ. *J.* male cum *Ald.* & reliqq. [d] Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. [e] Ἐπιῤῥεόντων] Ἐπεισρεόντων marg. *AIW.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπεισρ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκος] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M. V. la Croze.*

59. Γενομένων] Facessent jam, qui M. Aur. Antoninum nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique Sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol.* 4. *Justini.* *M. V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tp. c. 20. *M. du S.*

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis caussa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecto sub herili?

Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

τὰ ὀπτήδεια ἀρχὴν μὴ ἐχούσης, ὀπυοεῖ τὰς νυκτερινὰς καλουμένας χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τῆς θεᾶς ἀκούων ἀπεκρίνετο, ἀμύητοι σαφεῖς τὰς πολλὰς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένας, καὶ μάλιστα εἴ τινα θεάσαιτο βαρυτέρου τὸ βιβλίον καὶ σεσφραγισμένον. ὁ γὰρ [f] παρακινδυνεύων τὸ [g] ἐπειλθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ὑπὲρ τούτου καθήμενοι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ἐκλέγουσι παρὰ τῶν τοιούτους χρησμοὺς [h] ἀπολαμβανόντων ὑπὲρ τῆς ἐξηγήσεως καὶ ἁλύσεως αὐτοῦ· καὶ τοῦτο αὐτοῦ τὸ ἔργον ἐνομίζετο ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἕκαστος.

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε παρόντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελῃθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲς λεχέων σαλάγῃ τε δῶμα

Δῦλος παρῳλογενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.

[i] Ὠπύιες γὰρ ἐκεῖνον, ὅθ' αὖθις σὴν παρέκοιτιν,

Ἀν-

f Παρακινδυνεύων] Παρακινῶν P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) Παρακινδήνων male A. Παρακωδυνούων *Fl.* Vulgatam habent cett. *g* Ἐπιλθὸν] Sic *J.* Ὑπιλθὸν reliquae. Ἐδιθλον male A. *h* Ἀπολαμβ.] Ex *Pell.* restitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. *i* Ὠπύιες] Sic restitui ex *Fl.* Ὤπυες cett.

72. Πολλῶν ἐπιῤῥιόντων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπισρεόντων. *J.B.*

83. Παρακινδωνεύων τὸ ὑπιλθόν] Angl. Cod. παρακινδήνων τὸ ἐδιθλον. *J.B.*

Ibid. Ἐπιλθὸν] Sic recte Ed. *J.* vulgatae vero ὑπιλθὸν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. *M du S.*

Ἐπιλθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit usitatum esse, vid. in not. Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *J.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notæ, ut sæpe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τῆ ἀγεῖν © σαλεύειν deduci. *J.P. a G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit. *J.F.R.*

3. Ὤπυες] Ὠπύιες. *F.G.*

Ὠπύιες] Notaverat quidem *Solan.* ὠπύιες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa fic scribi solet. *J.F.R.*

18. Πολ-

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ὅπλ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτοῖν λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας ἃ ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Triſtia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & ſuppoſita cubili
Ad caput: eſt horum tua conſcia ſerva Calypſo.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας [a] ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπιυσεν ἄν, συνεὶς τὴν ὄπιν αὐτοῦν;

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo poſt non deſpuat intellectum illorum contentum?

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, [b] ἢ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ὅπου δημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Διὰ τοῦτο καὶ πολὺς [c] ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τοῦ τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῶν χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ σχολὴν [d] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυσφραστότατοι.

51. Verum reſpondit ſaepe etiam barbaris, ſi quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus eſſent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipſa oracula, ut interea per otium ſolverentur libelli ſecure, invenirenturque qui

a Ὀνόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *AiW.* b Οὐ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis. c Ἐν μέσῳ] Ὁ ἐν μέσῳ marg. *AiW.* d Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δίδοιντο P. A. Δίδοιντο L.

18. Πολλάκις] Παυράκις. *Heſych.* παυράκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. δίδοιντο. *J.B.*

Λύοιντο] Δίδοιντο, A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam ſcripturam ut meliorem ſequor. *M. du S.*

Λύοιντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς eſt interpretari oracula. Sed hac de re hic ſermo non eſt, verum de reſignandis caute, & iterum obſignandis libellis eorum, qui oracula poſcerent. Itaque χρησμοὺς, quod jam ab *Eraſmo* factum video, accipio illos libellos, ſ. tabellas, in quibus ſubſcribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo poſt χρησμοὶ ὀκτὼ ſunt *quaeſtiones*, ſive *petitiones oraculorum* octo. *J. M.G.*

28. Μορφοῖ] Angl. Cod. ſic habet hanc barbariem, ſive, ut ipſe alibi dixit, ἀσαφῆ ἐ ἄσημα.

Μορφοῖ βαργούλω ἰχὶ ἀγχινέχψι φάος δι. *J.B.*

Μόρφοι] Si qui ſint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monſtri ſit. Sed ſi aliquid ſcitu dignum ſub hiuce barbaris vocibus latuiſſet, Luciano non defuiſſent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidiſſet. Si Illyrio non Scythae datum fuiſſet, crederem ei promiſſam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a noſtro in Μακρ. c. 10. *M. du S.*

Μόρφοι] Corruptiſſima haec eſſe, ipſa varietas ſatis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba ὡς σκιὰν uncinis arcerem: verſum dare qualemcunque, auctori propoſitum fuiſſe apparet. Hunc omiſſis ὡς σκιὰν, & adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praeſtat Anglici codicis lectio, quae & ipſa hexametro concluſa eſt. Quid vero ſibi velint verba barbara, & corrupta inſuper, in alterutra certe lectione; non equidem divinaverim. Scythica ſi ſint, quin qualiacunque ſint, modo ſint humana, delegarim meo ſuffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritiſſimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Ariſtophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium eſt. Verum, quando hic ſum, neque illud diſſimulandum, quod jam ſequitur oraculum, perſonarum nominibus ita diſtinctum, videri cohaerere ſuperiori, quod in Calypſo finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omiſſum eſſet. *J. M.G.*

Μόρφοι &c.] Veſtigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Gloſſario Germanico*. Vel in ſpecimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipſiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori maruſa* ma-

qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rursus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra versum, *Retro abi: qui enim te misit, interfectus est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam sunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi sunt, audi. Interrogante me, *An calvus sit Alexander?* & curiose obsignante atque manifeste, subscribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rursus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub nominibus diversis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poëta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei causa veniret?* responderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, scripsit:

νάμφοι ἕκαστα, οἷς καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν.

[e] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ [f] λείψ φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, ἤτε παρόντι, ἤτε [h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναγρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ἐκ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάνγκ, καὶ Κέλερος, καὶ Βυβάλε, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένῳ γάρ μοι εἰ φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημηναμένου τοῦ ἱέργους, καὶ προφανῶς, ἐπογράφει χρησμὸς τυχερήσι,

Σαβαρδαλάχυ [k] μάλαχ' Ἄττις ἄλλος ἦν.

Καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὸ αὐτὸ ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητὴς; ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲ ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς δ' ἐφ' ὅ, τι ἥκει, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς:

Κυτ-

e Μόρφι] Μορφεῦ βαργύλου ἐγκινίκιψι φάος *Bl.* A. *f* Λείψι φάος] Λείψι φῶς *Fl.* *g* Ἄλλως] Sic *P. Fl. B2. S.* Ἄλλως *J. Ald. H. Fr.* *h* Ὅλως] Ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. *A1.* Sed prius Edd. habent omnes. *i* Προσελθόντων] Ἐπιχθόντων marg. *A1W.* & P. Nil variant Edd. in vulgata. *k* Μάλαχ Ἄττις ἄλλος] Μάλαχος ἀττίκλος *Fl.*

40. Σαβαρδαλαχεύμαλα] Ἀπόλλων γόης ὁ ἀπιράντου ὑτιμπελίας. *V.*

mare mortuum; quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv.* mori. *mork* mors, (unde forsan μορφεὺς & *mors.*) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse; tantum tamen forsan adpareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Perfica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J. F. R.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J. B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum est ad καλασημηναμένου. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paullo supra, c. 49. *J. M. G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id conjectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum, existimo, qui Heri jussu quasi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano est observatum. *M. du S.*

46. Ἐφ' ὅ, τι ἥκει] Frequentius ἐφ' ᾧ hoc significatu, i.e. quando consilium denotatur, ut *Aristoph.* Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ ἐδεῖ. Noster supr. *Hermot.* c. 50. οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. συνίασθαί τινας — ἐπὶ καλαλύσει τῆ δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου ᾠδηδούς. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam lectionem Cl. *Casaubono* potiorem visam testimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac. Elsner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet

[a] Κυτμίδι σε [b] χρίω κέλομαι, δροσίην [c] τέ κε Λητῦς.

Cytmide te jubeo ac Latonae roribus ungi.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἤκουσε, [d] ὡς ἐρωμένῳ τῷ πέμψαντος, εἴτε οἱ πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Μὴ σύ γε πλωτέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὄδευε.

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμάς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσει μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἐπεμψεν, ἅτε γῆς, φασιν, ἅτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅτερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκείσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*, & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem, erat autem haec: *Quando deprehendetur ut praestigiator Alexander?* octo mihi responsa misit, quae neque terram, ajunt, neque caelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimicissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

55. Et

[a] Κυτμίδι] Κυτμίδα marg. *Aliter.* [b] Χρίσθαι] Sic *Fl.* & *P.* Χρίεσθαι *J.* & cett. [c] Τέ κε] Sic *Ald. P. Bz.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium sit ne unum, an duo vocabula. Τέκε quasi a τίκτω esset, *J. El.* [d] Ὡς ἐρομένῳ τοῦ πέμψαντος] Ἐραμένου τοῦτον ἐπλεῦσοῦπτος *A.* [e] Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male *Fl.*

53. * Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρῳδεῖ † τὸν, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. *V.*

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωτέμεναι male relatum in sedem suam retraxit *M. du S.*

† Τὸν] Et. hoc pro τὸν, item πρὸς pro ἐς quod in Edit. fuit, restituit Idem.

utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56. f. ἐφ' ἑτέρῳ ἡμᾶς ἀνειλῆφει. *J. F. R.*

48. Κυτμίδι] Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίην, quod substantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίῃ scribendum; sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est qui ὧν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli δροσίην & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus, quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ὧν respiciet? *J. F. R.*

Ibid. Χρίσθαι] Χρῖσθαι. *F. G.* Recte *Gujetus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in Edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι aeque ac χρῖσαι & χρῖσον ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *J. F. R.*

49. Λητοῦς] An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. *J. F. R.*

50. Ἠκηκόει] Post hanc vocem sic legitur in Angl. Cod. ἐρομένου τοῦτον ἐπλεῦσοῦπτος. *J. B.*

60. Καὶ τὸ γιγν.] Τοὺς ἐκκαίδεκα ὀβολούς. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in ſumma inſenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) ſtatim invitari me jubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipſum nomine non Prophetae ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens: *Me ſibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: &, qua*

75 Καὶ ὅλως ἔχθιστον εἰκότως ἔσχεν ἐμέ· παρελθόντα γὰρ εἰς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λυκιανός (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Καππαδοκίας, φίλος τότε ὤν, λαβών, ὃς με παρεπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταπέμπεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς παρὰ αὐτόν· συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲ πρέπτεινέ μοι χεῖρα δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ πάνυ μικρᾶς δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγαναχτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασὸν μὲ ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὸν Γλύκωνα χρηστὸν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται, καὶ μεταπησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί

f Εἰώθει] Reſtitutum ex P. Εἴωθε Edd. priores. *g* Χρηστῷ] Χρηστὸν male *J.* *h* Κατέπαυέ τε] Κατέπαυσέ τε *J.* ſola.

Καὶ τὸ γιγνόμενον] Recte *Gujetus*; etſi alibi γιγνόμενον & γινόμενον, *merces*, *reditus* eſt, vid. Cl. *Hemſterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J.F.R.*

62. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ] Confer *Th. Magiſtr.* *M.du S.*

69. Ἀπίτρεπτον τοῦ γάμου] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo poſt narrantur. *M.du S.*

73. Νυκτιπλάνους] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe jactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. *M.du S.*

86. Κῦσαι] Supra ad c. 41. *Scholiaſt.* id expoſuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum küſſen / ut recte exiſtimat Frater *G. O. Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non ſemel. *J.F. R.*

87. Εἰώθει] Sic P. In reliquis εἴωθε. *M.du S.*

88. Δήγματι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympoſ.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστῷ τραύματι ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καιρίον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium eſt. *J.F.R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiſerat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus diviſione. Ibi enim legas: βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J.F.R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλιανῷ συμβουλευόμενα] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, quae ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quae Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam *Sponius* modo *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Graeca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quae ſua-*

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ "ὅτι μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο ὑ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι [b] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς.

de cauſſa, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo conſtitiſſem; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

Εἶτα δή με ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὁπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προεκπεμπομένους) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ μὲν ὤμην [c] ἁπλῶν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν [d] πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, κραμβούσας ῥῖψαι ἡμᾶς εἰς τὸν θάλασσαν· ὅθεν εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συν-

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum in

a Ἐπὶ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. b Ῥᾳδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. C. Fl. Ed. *Fl.* c Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *J.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. d Πόρον] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντον Edd. priores. e Ῥᾳδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *AIW.*

ferim Rutiliano. *J.G.*

Ibid. Πάνυ μὲ] Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀντεκάλεις; *J. F. R.*

8. Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *J. B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9. patet, deſignetur, ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam appareret, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe ponnes, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito; filii enim memînit ipſo *Enn.* fine, c. 13. Confer eum *Macr.* c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet in illum A.C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τὸν πόντον. *J. G. G.*

17. Πόρον] L. & *Fl.* Sic Ἰσ. α. c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον. ut Ἐν. δ. 8. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγενόμην. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅπῃ] Conf. ſupra c. 53. hujus Diſſert. ubi monemus ἐφ' ᾧ & ἐφ' ᾗ promiſcue dici. *J. F. R.*

32. Καλαβρίᾳ δὲ ἡμᾶς εἰν Αἰγιαλοῖς, ἂν καὶ ὁ καλὸς Ὅμη-

in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quò nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum invenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuissem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias jam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem habe-rem: jamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philo-

γαύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον [f] προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῇ ἡλικίᾳ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιάναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀπειλήφει, καὶ τὰ παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστάγματα.

Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν [g] Βοσπορανούς τινας πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ὑπὲρ κομιδῆς τοῦ ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὰ περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ [h] δεξιῶς αὐτῶν τυχών, ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διασώζομαι εἰς τὴν Ἀμαστριν, καὶ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοιγαροῦν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ [i] πρὸ τοῦ ὑποψίας ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὸν τρόπον μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν καταγορίαν ὡρμημένην, πολλὰς συναγωγιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τὸν ὑπὸ

f Προβεβιωκὼς] Προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. *g* Βοσπορανούς] Sic *El. H. P. Ald. B2. S.* Βοσπορηνούς *J.* *h* Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. *AIW.* *i* Πρὸ] Πρὸς male *J.* sola.

Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν] *Expositis autem in Aegialis, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, nisi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos*. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui sit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in descriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστι μὲν ὄκλων μακρὸς, πλείονων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρόμνας τ' Αἰγιαλόν τε & ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Γράφουσι δέ τινες Κρόμνας Κωβιαλόν τε.

Aegialus est littus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. sed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J.G.G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quæ postea a Pelope Peloponnesos dicta est. *G.C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diss. 8: p. 90. *Davis.* Ἀφ' ὧν ἄρα τοῦ μιλῶν, καί τοι μικρὰν ὄσαν & μέλαιναν. Locus *Homeri* est in navium Catalogo Il. B, 855. *J.M.G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exstat numinus apud *Spanh.* 490: quo Vir Illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus est autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. supra notata ad 2. *Vet. Hist.* c. 26. *J.F.R.*

Ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [a] φιλοσόφου· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. Ἀφ' οὗ τοῦ πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. Οὕτω μὲ ἀπεκόπην [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ ἀφικεμένου.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μεταπεσεῖν τὸ Ἀβώνου τεῖχος· καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα [d] καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, τὴν δὲ ἑτέραν δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ [f] παλρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος;

sophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub judice sic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei?

59. Cum

a Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *J.* *b* Ὁρμῆς] Sic restitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in P. & *marg. Ald.* *c* Ἐν δέοντι] Sic fere *J.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι junctim. Ἐνδέον τι pejus *P.* *d* Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A1.* & *J.* Sed illud κόψαι ignorant cett. *e* Τὴν ἅρπην] Τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἅρπην male etiam P. At *P.* cum cett. Edd. recte ἅρπῃ. *f* Πατρομήτορος] Προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur P.

48. Τιμοκράτους] Timocrati cuidam suos libros *Athenaeus* inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum noster 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Salt.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὁρμῆς] P. L. in reliquis ὀργῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόητα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲ ἀνιείσης τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ ἀφικεμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub judice ita comparato.* Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in trajiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Caeterum illud ἐν δέοντι pro *tempestive* habet quoque *Demosthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲν μέχρι τοῦ τίμημον ἡμέρας, ἐδόκει πᾶσι ἐν δέοντι κίχρησθαι. *J. J.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lectt. hic notare; qui in *J.* ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *J.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione *Erasmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Estque locutio s. ellipsis τῷ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellips. p. 72. adductis nihil addere opus sit. *J. F. B.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολιτῶν, sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολιτῶν, vide *Joannis Harduini* viri in-

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit; ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

Προειπὼν δὲ ἑαυτῷ ἐκ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἱμαρμένον αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, ἀφαπεὶς τὸ πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτε καὶ ἁλοὺς ἐφωράθη φαλακρὸς ὤν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀφ' ἡδύνης· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ ἐκκλέψαντες τὸ φενάκης ἀφαιρεμένης.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸ ἐπιτάφιον αὐτῷ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστῆσαι ὑπὲρ τῆς χρηστηρίου

g Ἐφωράθη] Ἐφώρα P. & marg. *A1W.*

70. Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γύθος. ὁ δὲ συγγενὴς * ἀφεβίβρωται τὸ πόδα. *V.*

* ἀφεβίβρωται] Sic rursum correxit idem, quum ἀφεβίβρωται ante legeretur.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίται. *J.G.G.*

Ἰωνόπολιν] *Sponius* numisma *L. Veri* exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. *Diss. cur.* XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ἰωνόπολιν] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis Illustris *Spanhemius* aeterni operis 4. 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. Νόμισμα] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ.

III. L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Aur. Vict.*

V. *Harduin.* numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται *Spon.* l. c. *Spanh.* 243. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichitων exhibet. *M. du S.*

63. Στέμμασι] Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea* quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: *In insula.* p. 189. Ed. *Amstel.* Et mox ipse noster τὸ ἱεροφαντικὸν & προφητικὸν στέμμα nominat, quo στέφανοῦσθαι volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Aristoph.* Plut. 39. φοῖβος ἴλαπτι ἐκ τῶν στεμμάτων. *J.M.G.*

68. Κεφαλῇ βληθέντα] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐπισπάσειν] *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celsus* 4. 2. *J.M.G.*

81. Τὸ ἐπιτάφιον] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellipf. p. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. cumd. p. 81. *J.F.R.*

87. Καὶ

γίω τ̃ συνωμοτ̃ῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ὅτι ἀφιξιτησὼ τ̃ Ῥυτιλλιανὸν, τίνα χρὴ προχειρίσηται αὐτ̃ῶν, καὶ ἀφαιρήσεται τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθήσεται τῷ ἱεροφαντικῷ [a] καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὢν, ὅτε ἰατρῷ πρέποντα, ὅτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥυτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τ̃ προφητείαν φυλάξων μ̃ τ̃ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

oraculo *obtinendo*, cum conjuratorum praefigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis susciperet deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲ χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτί τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ὀπτεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅσῳ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικύρῳ [d] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεοσεσίῳ τ̃ Φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ ᾠδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτ̃ῆ τ̃ ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἵ-

61. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* *b* Πολιώδης] Sic *S.* ejusque assecla *Amst.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. *c* Αὐτῷ] Sic Edd. Αὐτῷ correxerat *Solanus* male. *d* Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret ἀφαιρεθῆναι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. *J. J.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etsi nescio qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, & sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιώδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τὴν] Lege αὐτῷ. *F. G.*

Αὐτῷ] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere viſum iri hanc ſcriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene ſentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς [e] ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲ διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τ εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσι.

DE SALTATIONE. ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

QUandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accuſationem, olim, puto, ad eam paratus, protuliſti ſaltationum & ipſius ſaltandi artis, & noſtrûm inſuper, qui tali ſpectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum ſtudium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuſes. Et ignoſcendum tibi, ſi ab initio inde triſti vitae generi adſuetus, & quod durum eſt, ſolum bonum eſſe judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accuſatione putaſti.

ΕΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτῃ καληγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος καληγόρηκας, ὀρχήσεών τε καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τ χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ὅπῃ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιούμενοι, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τ ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν [f] καληγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ [g] ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, καληγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

ΚΡΑΤ.

e Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσοι male *J.* Conf. ſupra c. 47. nec M. g Ἐξ ἀρχῆς] Sic P. *Ba.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.* f Καληγορῶν] Ἀποστερῶν Em. *Marc.* Nihil mut. Edd.

que enim ullum eſt ei ſuſpicioni fundamentum. *J. M. G.*

98. Θαυμάσας ἴσχω] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* I. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοί τι ἄλλο σὺ σοὶ ἱκανώσαι σίχειν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid poteſt laudare, quid habet quod laudet?* Hic ἴσχει abundat, illic infinitivus eſt, hic participium. alter locus habet: ἴσ γε τ πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius reſpondet huic. Verum ille pleonaſmus adeo eſt uſitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Heſiod.* Ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Ariſtoph.* ληρῶν ἴσχων & ſimilia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialect. p. 79. C. Et Comment. Ariſtophanis. Et in *Budaei* Comment. *J. F. R.*

4. Τιμωρῶν] Angl. *βοηθῶν.* *J. B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. ſupra c. 47. *M. du S.*

9. Καταγορῶν] Ἀποστερῶν. *Th. M.*

Καταγορῶν] Emendatione nihil opus, optime ſe haec habent. *M. du S.*

Καταγορῶν] *Marcilii* conjectura, ἀποστερῶν ſubſtituentis, ei forſan adblandietur, qui male conſtruxerit σεαυτὸν καταγορῶν. Ne igitur poſtea idem accidat cuiquam, diſtinctionem alioqui non adeo neceſſariam poſt σεαυτὸν addidi, ut non haeſites conjungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipſum oblitus es*, ut belgice dicimus, ſive *te ipſum fefelliſti*, vel, ſi mavis, *imprudenter feciſti, accuſans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *neſciebas ipſe quid faceres*; omnia enim haec ſignificat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & ὑπ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν σὺ λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λόγοις ἀπλούμενος, *imprudens peribis*, ex *Herodian.* I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Ariſtoph.* Nub. 241. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαβις γενόμενος; & *Aelian.* V. Hiſt. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. *Alciphr.* III. ep. 71. f. κἂν τι λάθωμεν ἁμαρτάνοντες. *J. F. R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum alluſione ad generalem Stoïcorum theſim. *J. B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιληκὼς, [a] ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καλαυλούμενος, ἡλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἁβρασιν ἀκολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ κρόμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καλαγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἵῳ σοὶ πρέποντα· ὥστε ἔγωγε συθόμενος ὡς ὅτι τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπέρ σου, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια ποιοῦσι τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν

2. GRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philoſophia verſatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum ſtudio, & antiquorum conſuetudine, ſedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum ſpectans hominem, molli veſtitu, & laſcivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinoſiſſimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulſationes, & frequentamenta, & pedum (*ſcamillorumque*) ſtrepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui ſimilem decentes. Itaque ipſe ego cum audirem tali te ſpectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, ſed moleſte tuli, ſi Platonis, & Chryſippi, & Ariſtotelis oblitus ſedeas, iis ſimilis, qui pinnula aures titillant: idque cum ſexcentae ſint honeſtae aurium & oculorum voluptates, ſi quis illos in circulis ti-

a Ἀφέμενος] Ἀφήμενος male *A.* ſola. b Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενον habebant. Sed recte μ delevit *M.duS.* c Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιληκὼς] Haec phraſis philoſophiae ſtudioſis propria: nam ὁμιληταὶ diſcipuli, vid. *Liban.* epiſt. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magiſtr.* ſed & de aliis ſtudiis, quibus quis *deditus* eſt, ut *Epict.* Sent. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ. *Aelian.* 2. 38. γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. *Ariſtoph.* Nub. 1401. — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis ſtudere.* *Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ οὐκ ἀρκέει μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ ἐς ὁμιλίην ὁμιλέειν. Vid. & noſtrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta poſtularent ὡμιληκὼς ſcribi, addito augmento praeteriti. At viſum eſt ſic edere, ut inveni, quia ſaepe abjicitur, ut ſupra ſatis oſtendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia ſuſpicio de negligentia ſcriptorum ſatis juſta. *J.F.R.*

18. Κάθησαι καταυλούμενος] Ἀφέμενος ὦ Λυκῖνε τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, ἡλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opſopocus: *Remiſſo rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priſcorum commercio, ceterum ſedere ſuſtineas in theatro omnium poſticas ſannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem ſunt emendata, ſed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceſſit, uno atque altero exemplo id illuſtrabimus. Sententia enim eſt, *tu vero ſedes & modulis tibiarum oblectaris.* *Plutarchus* in libello, cui titulus eſt: Ὁ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὸ λοιπὸν ἐς καταπλέοντες εὐωχήσομεν αὐλοῖς, καταψαλλόμενοι καὶ καταυλούμενοι. *Cantu & tibiarum modulis oblectatum.* *Cleomedes* lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀχρίμνοι μέθῃ καταυλούμενος. *In magna & foeda ebrietate tibiis ſe oblectans.* Eodem ſenſu dixit *Athenaeus* ψαλλόμενος Στρατόνικος *auſcultans cantorem Stratonicus.* quem locum fruſtra Eraſmus emendare conatur. *J.G.G.*

Ibid. Καταυλούμενος] Conf. ſupra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accuſ.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Graev.* ter ſcribat, καταυλόμενος, ſine diphthongo; quum ſit a καταυλίομαι, —οῦμαι. neque καταύλομαι usquam reperiatur; neque ipſe in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in ſubſidium vocat, ſic invenerit. *J.F.R.*

19. Ἐσθῆσι μαλακαῖς] Confer ſupra ad I. *Ver. Hiſt.* §. 25. No. 7. *J.F.R.*

20. Ἐναμβρ.] Commodius legeretur, ἐναβρ.— quod & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M.duS.*

22. Φαίδρας & Παρθ. & Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyſſe ſpreta. Rhodope quaeſtu corporis tantas opes col-

tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne insscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

35 [d] κυκλικῶν αὐλητῶν, ἢ τὴν κιθάραν τὰ ἐννόμια προσαδόντων, καὶ μάλιστα τὴν σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τὴν φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἄφρ' ἂν καὶ ἐναγώνια εἶναι δόξαιεν.

Πολλῆς οὖν, ὦ γενναῖε, τῆς ἀπολογίας ὁσοι [e] δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ζητῆσαι τὸ πῶς ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τε τοιοῦτον προσγενομῆσθαί σοι. πρὸς [f] δὴ τοῦ πίνων, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τῶν πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. ὅρα δὲ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη [g] μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ὅπῃ τὰς συνήθεις παιδιὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ἔνδον τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων καλλιχημένων. καίτοι ἐκεῖναι μέν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπέβρυ-

d Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. e Δεήσει] Δεήσῃ W. Nil mut. Edd. f Δὴ] Δ' ἦν W. g Μόνον] Ex Fl. & M. dedi. Μόνον Edd. vulgo.

collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. *M. du S.*

23. Ῥόδιος] Conf. infra §. 51. *M. du S.*

24. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τυμπάνοις] Mallem *ad pulsationes strepitusque citharae*, quam cum Interprete reddere, *cum citharae pulsationibus ejusque procacibus frequentamentis.* Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana.* Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diss. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H. V.*

Ὑπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Dissert. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem Κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, ἡ δὲ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοειδῆ vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. *J. F. R.*

32. Τὰ ὅτε πτερῷ] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M. du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 24. αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat; *Philostratus* p. 589. ὁπότε ἦν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ἐρχησῶν δὲ αὖται τὸ ἐπίπαν, φανέντ' ἄν, &c. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἔκνομα. νόμος enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus consentanea.* *L. Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμον modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. f. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis quam Musici observare solent. Conf. *Plutarchi* libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. *J. F. R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. *M. du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J. F. R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26. 32. 79. & Δήμων. c. 65. *M. du S.*

48. Μόνον] Sic optime M. & *Fl.* Reliquae Edd. μόνον. *M. du S.* Conf. *Kust.* ad Aristoph. Pl. 33. *J. F. R.*

49. Ὀδυσσέα] Vid. *Hom.* Odyss. I. 91. *M. du S.*

βέλευον, ᾗ ἀφ' τοῦτο κηρὸν ἐδέησε πρὸς τ πλεῖν αὐτῶν. σὺ δὲ ᾗ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλως δεδουλῶσθαι.

tur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

ΛΥΚΙ. Παπαῖ, ὦ Κράτων, ὡς χάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε πρόδειγμα τ τῶν Λωτοφάγων ᾗ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. πᾶς' ὅσον τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, ᾗ τ Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τ τε ἡδονῆς, καὶ τ ἀκροάσεως τὸ πιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τ ἡδονὴν πολὺ ἡδίω πεφηνέναι, ᾗ τέλος ἀγαθὸν ἐπιβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τ οἰκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τ κατ' ἐμαυτὸν ἔπεσα, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτερος, ᾗ τ ἐν τῷ βίῳ διαλικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερψάμενος νεῖται, ᾗ πλείονα εἰδώς.

4. LYCI. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum protulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior & perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum:

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ᾗ σεμνυνόμενός ἔοικας. τὸ γὰρ δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὠφε-

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gravissimum enim hoc est, quod neque curationis ul-

[a] ὅλως] Sic W. ὅλως Edd. priores. [b] Σοι] Deerat in Edd. inferui ex Cod. W.

56. ὅλως] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*

ὅλως] Etsi vulgatum ὅλως quoque bene se habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὁλῶς danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαῖ, Κράτων ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam asperum canem tuum in nos solvisti*, nescio quam Latine. *Asper dens* apud *Phaedrum* est acutus, sic apud *Tac. asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur: *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ ῥήτορα τ κάρχαρον. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua *D. Hieronym. J. B.*

Κάρχαρον] Vid. supra T. I. p. 694. sive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τ κάρχαρον. Et T. 2. *Quom. Hist.* c. 43. τὴν μὲ σφοδρὰν ᾗ κάρχαρον. Rursus *bis Accusat.* c. 33. ὑλακτικὸν — ᾗ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui supra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τὸ πιτίμιον] Conf. supra T. I. p. 657. s. *de Merc. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. solus optime. *M. du S.*

Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen adprime hic adpositum esse, nemo negaverit; eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demosth.* eleganti pleonasmo, pro Cteliph. p. 444. E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τ Ὠρειτῶν. Noster in *Abdic.* c. 31. pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πέπονθα. Verum & μοι quasi πλεονάζον interdum valere παρ' ἐμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud nostrum satis saepe supra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὕτω σοὶ ᾗ αὐτὸς ἔνδους — ἀπειρχόμαι. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Ποσειδῶν. Vid. & c. seq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ ὕττως αἰσχρὰ, καὶ κατάπυστα.

ΛΥΚ. Εἶπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατον ὧν τῶν θεαμάτων, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπυστον, ὡς φῄς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογον ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, καὶ ηγορεῖντα, ὧν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὠδὴν δέον καλακλωμῷῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σε ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πειθοῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παρέχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τὼ ὀφθαλμὼ, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάξιος ἂν, μὴ ὑχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ἐπιτηδείῳ καλαλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-

---

ε Ἐξ ἴσου ἡμῖν ☾ σὺ γεγένησαι] Ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum ſervant *J. H. P.* &c. cum Codd. M. P. d Τὸ] Ita eſſe in *J. Fl. H.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. e Ἧν] Οὖν *P.* male. Ἧν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lectt. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Τερψάμβῳ☾] *Homer.* Odyſſ. M. 188. *M. du S.*

Τερψάμβῳ☾] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5, 18. *J. M. G.*

Τερψάμβῳ☾] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ἄγε τερψ. in Edd. vero *Luc.* Τερψάνδρος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αἰσχρά] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriae. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione εἰς ὠδὴν δέον καλακλωμῷῳ eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ἄφαιστον ἄρα ἐκείμην, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι] Sic ſupra in *Reviviſc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρῳ] Iterum pro ὀλεθρίῳ, conf. ſupr. *Alex.* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 563. λάθ addit, dicens: ὅσον λάθ βοῆς ἕνεκα. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & λάθ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκύσῃ ἄπαλλα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὄφαισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀναχοίμην ποτὲ, ἔτ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ ἃ ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ὄντι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μὴ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὰ νόσου τὰ αὑτοῦ ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα καλασκεδάσαι μου, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην [b] λειτουργίαν ὑποσχεῖν, καὶ παρέχειν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρέχειν τὰ φαύλων δυνάμενα. ὥστε

CRAT. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quam diu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me jam miseret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona insint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit. Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci pos-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. *Fl. B2. P. S.* recte. Ῥυθμίζοι male *J. H. Ald.* b Λειτουργίαν] Λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. Λειτουργία adscriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὄφαισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο τὸ σόλοικον δοκοῦν. ὄφελε γὰρ, μὴ ὤρας εἶναι αἰτιατικήν. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς † τέρπιον φθάσαι. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ κέχρηται παρέλκων, ὡς § ταῖς χερσὶν ὀηλυκοῖς ὀνόμασιν ¶ ἀρσενικὰ ἄρθρα προστέμουσα. *V.*

Μὴ ὄφαισιν ἄρα] Λουκιανὸς σὺν τῷ Ἥρας τὸ Διὸς καὶ σὺν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς ἑρανὸν, ἤτοι Ὄλυμπον, ἤτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ὧραι γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὰς ἑρανοῦ πύλας, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E. 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ πασῶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ λέγει τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β'. περὶ ὡρῶν οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι, τὰς τοῦ ἑρανοῦ πύλας Ὅμηρον ἀφῶσιν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε τὸ αἰθέριον ἔλαχε. ὁρᾶ τὸν λόγον Φιλοστράτου (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφισ. ιά. (p. m. 682. E.) παράγει τὰ τὰ Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέγοντα. Ἱμερτία (ap. *Athen.* ἱμαῖα) μὲ χροιᾶς τότε αἱ Χαρίτες τε καὶ Ὧραι (in Edd. legitur Αὖραι) ποίησαν καὶ ἔθαψαν εὐ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. οἷα Φόρευσ' Ὧραι ἔν τε κρόκῳ εὖ θ' ὑακίνθῳ, εὖ τ' ἰῷ θαλέεντι ῥόδων τ' ἐν ἀνθεῖ καλῷ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος δ' ὥρας ἅπτεται λέγων εὖ τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et *Athen.* II. 27. in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὄφαισιν [μὴ τῶν καλῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. *Casaub.* L. II. 14.) *G.*

* Σημαίνει δὲ τὸ] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato σημεῖον δὲ τῶ.
† Τέρπιον] Ita correxi ex C. Τὸ πιὸν V. Τερπιὸν M. *M. du S.*
‡ Ἀττικῇ] Καὶ ἡ Ἀττ. erat in Ed. Delevit καὶ ἡ Idem.
§ Ταῖν] Sic recte C. Τῶν male *V.*
¶ Ἀρσενικὰ ἄρθρα] Ἀρσενικῷ ἄρθρῳ. C.

2. Μὴ ὄφαισιν ἄρα ἰκοίμην] An sic: μὴ ὄφαισιν ἀρίσκοιμι. Τὸ ἀρισκοίμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam sumtus. *F. G.*

Μὴ ὄφαισιν — ἰκ.] Vide supra ad 9. d. VI. *M. du S.*

Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi caussa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & musarum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

25 ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός του.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τοῦτο ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ὁ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ὀπτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἐξάμενον, οἷον καὶ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε ἀληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτοῖς κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῶν πρωτογόνων ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῶν πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ πανάρμονιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

[d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἠθεῖσαν τῇ τέχ-

[c] Ἐθέλοις] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* [d] Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J.F.R.*

Μὴ ἄρασιν ἄρα ἐκοίμιζον] Non omnia intelligo, quae *Gujet.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba *Scholiast.* ad *Aristoph.* Lysistr. 1036. Μὴ ἄρασιν ἴκοισθε, ait, Εἴδός τι καταράς ἀρχαϊκὰς ταῦτα γοητικὰς φαίνεται, ἃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς ἁλισκόμῳ — — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως μὴ ἄρασιν ἐκοίμιζον, εἴτι τοιοῦτον ἀναχοίμιζον καὶ οὕτως ἐν τοῖς· μὴ ἄρασιν ἔκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἀλλὰ μὴ ἄρας ἴκοισθ'. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ἄρας pro ἄραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemsterh.* id convertit: *pessime pereas*, & conf. notas ipsius ac *Solani.* Plura hic addere temporis angustia prohibeor. *J.F.R.*

5. Ὡς νῦν γε ἐσ σε ἤδη ἐλεῶ] Interpres: *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. *Max. Tyrium* Dissert. 21. *J.F.R.*

23. Ἄνω κηροῦ ᾠδηκούειν τῶν φαύλων δυνάμῳ] Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi ᾠδηκούειν, quod dicitur de eo, qui ofcitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός του. *H.V.*

32. Χθὲς καὶ πρώην] Vide Paroemiogr. *J.B.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Past.* III. p. 97. sive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem profert Frater cariss. in *Belg. Graeciss.* p. 537. *J.F.R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ] Conf. supr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Past.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὔτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*, T. I. p. 206. *J.F.R.*

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς [a] Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὠνῆσθαι τῆς τέχνης αὐτούς. οἱ [b] γοῦν περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν μὲν τὸν αὐτοῦ ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας· [c] ἐν ὅπλοις δὲ αὐτοῦ ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μὴν δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ὑπηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ ὅτως ἄρα ὑπάσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ὑπὸ τῆ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. εἶδον γοῦν, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γοῦν ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumelioſa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator maximus audis,
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

[a] Κουρῆτας] Sic Edd. *J. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; sed fallitur, si *Salm.* Ed. putat. [b] Γὰρ] Γοῦν M. & *Fl.* Vulg. serv. cett. [c] Ἐν ὅπλοις] Sic *J. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Καλεῖσθαι] Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια παιδεύειν, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. *J. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem πυρίλιν vocat *Callimach.* hym. εἰς Δία. *J. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *J. B.*

Μηριόνη &c.] *Ho ner.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνην τὴν περ. περτ.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο γὰρ περιῆσαν eodem modo. *J. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copiose ad *Pausan.* *J. B.*

Καρυατίζειν] V. *Thes. Cr. Grut.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se Citharoedis. *Polemon.* II. *Exestides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Diomedes* Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ δὲ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶ καὶ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἔστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χορεύουσι δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἑκάστου, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδος ἰρχούμβαι in figil-

enim exercitatus ſaltandi arte, facile puto effugit emiſſa in ipſum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum poſſim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens iſta de filio, magis arbitror eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graecorum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

μόν ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τ' ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ κ' ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, κ' τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲ παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ λαμπρέ-ψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, κ' εἰδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. κ' ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, κ' τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τ' Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε κ' εἰς ἔδαφος κατέῤῥιψε.

Λακεδαιμόνιοι [d] μὲ, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ὑπὸ Πολυδεύκους κ' Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ κ' τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τ Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μὲν μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμόν, κ' εὐτάκτου ἐμβάσεως τοῦ ποδὸς· κ' τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τ μάχην ὁ αὐλὸς [e] ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτησαν ἁπάντων, μουσικῆς [f] αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις [g] δ' ἂν κ' τοὺς ἐφήβους αὐτῶν

[d] Μὲν] Δὲ M. Sed a recentiore manu. [e] Ἐνδίδωσι] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & *H. P.* &c. [f] Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. [g] Δ' ἂν] Δ' ἂν νῦν ἴστι W. & κ' ſupra ſcriptum eſt.

ſigillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. Putſch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem tranſtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Muſices in progrediendo ad praelium obſervabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemſterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typoteth. numerus eſt expreſſus. pro verſu 84. exempla autem alia ſimilia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemſterh.* indicat, conſuli poſſe *Davif.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis uſitatum fuiſſe *fiſtulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσιν] Fere ſuſpicor *Solanum* quaeſiſſe varietatem, propter uſum rariorem hujus phraſeos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque eſt *retrocedere.* Sed recte ſe habet de ſono mulico, & reſpondet noſtro: een toon aangeven. Sic *Long. Paſt.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ ὁ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος τοῖς παστοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *ſimilis impertienti cantum:* licet alibi non ſemel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praeſtat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. *M. du S.*

1. (Καὶ τοὺς ἐφ.)] Parentheſin hanc Scholium eſſe puto, quod in textum irrepſerit. *M. du S.*

Ibid. Δ' ἂν νῦν ἴστι] Has duas poſteriores voces habet W. ſolus. *M. du S.*

ἢ μεῖον ὀρχεῖσθαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνουσιν. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μελαζῦ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πάδα μετάβαλε, καὶ [d] κωμάξατε βέλτιον, τυτέσιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν.

rum adoleſcentes non minus ſaltare, quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus jam conſertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo poſt autem ſaltatorios, Baccho & Veneri gratos.

11. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum canunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim canuntur, inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim ajunt, *o pueri promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant.

12. Eſt

[a] Παίσαντες] Παίσαντες ἀλλήλους Edd. Abeſt ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus.* [b] Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Abeſt καὶ a reliquis & ab M. [c] Φασιν] Nil mutat *J. Fl. H. P.* & M. [d] Κωμάξατε] Sic *Fl.* Κωμάσατε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis collucati ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis collucari deſiiſſent*, adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ συκτεύειν & παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quæ vera ſunt; & vanæ interpretationes. *J. G.*

Ibid. Παίσαντες καὶ] Inter duas haſce voces in impreſſis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγκωμάζοιεν] Hic pariter & paullo poſt ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuiſſe, quibus accenſentur Lacedæmonii, verbo κωμάζειν, uti de ſaltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque IA. 16. Sic *Heſiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, Τοίγε μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὀρχηθμῷ & ἀοιδῇ. κ. τ. λ. Hinc apud *Heſychium* κωμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. *J. M. G.*

18. Κωμάξατε] Ita optime *Fl.* pro eo quod in reliquis eſt κωμάσατε. Sic enim Dores efferre ſolebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. ſub finem, & Ol. XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ' ἴνα] Quid hoc ſit, diſce ex Καλλιπλ. c. 4. & v. *Thucyd.* V. 82. A. Credo tamen aliud hic ſignificari, alternis ſcilicet pueros, puellasque poſitas. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem ſit cum Homerica ſaltatione Il. XVIII. dubitat *Meurſius.* *Apulejus* ſolus nominat. Mileſ. X. Hormum canebat bellicoſum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* eſt, habet bacas, uniones, gemmas, diverſas, ordine tamen certo alternoque eadem linea ſibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe, & lineam margaritarum & chorum ſaltantium appellant. *J. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etſi ἀνδρεία pro *fortitudine* hodie vulgo uſitatius eſt quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Theſ. T. I. p. 439. ſunt: „ Invenitur autem ſcriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae ſcripturae varietas „ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suadam tamen ſequendo videtur potius ſcribendum „ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adjectivo, veluti cum „ dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac ſane in emendatis codicibus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις] *Erant & illis Gymnopodiae, genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χορηγὸς ἔστησεν εἰς ἄκρον τό-

12. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similium. Ac ducit choream juvenis, juveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usurus est: sequitur virgo decenter saltare suum sexum docens, ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis describendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poëta *in caput saltantes* appellat, chori duces. Et quae rursus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur*.

Ὁ δὲ ὅρμος ὀρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἕνα χορεύοντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ ἦθος χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν.

Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τὸν χορόν, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀναγνωκότι σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγεμόνας τοῦ χοροῦ καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον.

a Ἀνδρίας] Ἀνδρίας W. Prius tenent *J. Fl. P. H. Ald.* f Γυμνοπαιδίαι] Γυμνοπαιδίαι male Edd. priores & M. g Ὁμοίως] Ὅμοιος *Graev.* male. Nil mut. Edd. res. i Αὐτῇ] Insertum ex W. Deerat in Edd. k priores. h Κυβιστητῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυβιστ. Edd. prio- Ἐδίνεον] Restit. ex *Homer.* Ἐδίνευν male Edd. Luciani

τέκνα. *Agesilaum adhuc puerum cum Lacnica saltatio perageretur, in qua pueri nudabantur. chori praefectus constituit in parum honesto loco.* Vide *Jos. Scaligerum* ad Eusebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi ostendit Hieronymum quoque legisse Γυμνοπαιδία, & vertisse *nudipedalia.* de Caryatide vero, seu saltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meursii Lacon.* lib. II. c. 12. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαι] Vide *Meursium* in Orch. qui emendare primus jussit. Festum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Agesil. *Thucyd.* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Musica. τοῦτον δὲ ὑστερησάμενον τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπαιδίαι, uti & apud *Suidam*, mendose. *M. du S.*

Γυμνοπαιδίαι] Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαιδία. γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meursianam*, quo duce *Kusterus* apud *Suidam* etiam γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίαν substituit. Γυμνοπαιδίαι sunt apud *Herodotum* 6, 67. Festum & statum diem fuisse apparet ex *Thucyd.* 5, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Paris. Γυμνοπαιδιῶν τε ἀγῶν [f. ὥστε] ἐ πολυτελείας, καὶ τῶν ἀνδραγαθῶν χορῶν ἔνδον ὄντων κ. τ. λ. designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Agesil. p. 1118. H. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδίας spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Agesilai, it. de Musica p. 2078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παραμφιέννυται τῇ τραγικῇ ὀρχήσει. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ δ' ὀρχοῦντο οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. sunt enim pluscula. Nec aliter est apud *Pausan.* Lacon. p. 93, 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαιδία posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii caussa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J.M.G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὅμοιος legit, nescio num dedita opera, an casu, sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis adparet. *J.F.R.*

30. Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M. du S.*

31. Ἀσπίδι] Ἀσπὶς Homeri non est peculiaris alicui liber hoc titulo inscriptus; sed pars Il. Σ. in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A.V.*

34. Κυβιστητῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipse Homerus recte. *M. du S.*

35. Αὐτῇ] W. solus. *M. du S.*

36. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi est ἐδίνευν. *Th. M.*

Ibid. Ἐδίνεον] Locus est in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἐδίνευν. Unde error Luciani scribentis, omnes enim

νεον. ὡς τι κάλλιστον τοῦτο τῷ Ἡφαίστῳ ἐμποιήσαντα τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἁβρύς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ζῶντας τρίβωνας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτοῖς μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὴν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes.*

Ἐν μόνῃ γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τὴν ὀρχηστικὴν ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλεσαν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς χειρεύσασιν ἀνέστασαν. Πρόορινε γάρ, [a] φησι, προορχηστὴρ ἡ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι [b] τὰν εἰκόνα ὁ δᾶμος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν.

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere, *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas:* & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

[a] Φησι] Φασιν W. [b] Τὰν εἰκόνα] Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας Edd. male.

Cod. habent ἰδίτσον. *J.B.*

Ἐδίτσον] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἐδίνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἰδινόεον, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M. du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Πηδήματα, συνιχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. *Pollux*, *Heſych.* *J.B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M. du S.*

50. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M. du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ὀρχηθμοῖσι ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *J.M.G.*

59. Ὄργια σιωπᾷν] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *J.B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη σε ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τοῖς τῶν κειμένων ἐξορχῆσαι τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita:* ἀλλ' ὅρα ἵνα σὺν ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμύητός μὴ αὐτὸς ᾖς ἀχρεῖος τοῖς ἀτελέσι λέγειν. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπορχοῦντο δὲ ἄριστοι, προμιθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *J.G.G.*

61. Ἐξορχεῖσθαι] Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quae viderant vulgare, haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *J.B.*

Ἐξορχεῖσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & Ἀνακ. c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμενον allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini* Lexico, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacat. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 31. *Savilium* ſecutus ad *Chryſoſtom.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſteria*

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus &c qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici.

Ἐᾶ λέγειν ὅτι τελετὰς ἀρχαίας εὑδαίμονας ἔστιν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν καλλιγησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ [c] τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' ὅπως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

16. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur scripta his choris, vocabantur

Ἐν Δήλῳ δέ γε καὶ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες [d] ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπῆρχοντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν· τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἐπεμέλα,

c Τοῦτο] Τοῦτον male *F.* sola. d Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

ria evulgare significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide *Alexandri* Impostoris initia a nostro descripta c. 38. 39. & 40. fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur ejus nudatum sit, c. 40. *M. du S.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra prodidores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589. seqq. Iebb. ubi varium hujus verbi usum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τῆς Θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τῆς περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleusiniae mysteria profanarunt, capitale judicium sustinuerunt*, (*subsitituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim sacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionys. Areopag.* Ecclesiast. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Casaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde nostrum c. 72. ὑπ' αὐλοῖς, &c. In aliis prave legitur ὑφ'. *M. du S.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etsi ὑπὸ αὐλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpositum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἰφιγενείαν δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῖς καὶ σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δῆθεν ὀργιάζων. Noster infra hac *Dissert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θριγμοῖς, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit *H. Vitringa*, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. five p. 360. No. 81. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπορχεῖσθαι] Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare* vel *saltationem aliis accommodare*; sed *cantum accommodare saltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχουμένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Συνίστατον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς ῥήμασι σημείοις μόνον τῆς ἁρμονίας —— ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. *Plutarchi* locus, & ipse indicatus a *Spanhemio*, de Musica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖν, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

μαΐα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπλησο τῶν τοιούτων [a] ἡ λύρα.

hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici.

Καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅτι καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες, προσεύχονται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὴν χεῖρα κύσαντες, ἠγόμεθα ἐντελῆ ἡμῖν εἶναι τὴν εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεῶσιν τὸν Θεὸν δῖς, καὶ δεχομένης καὶ δυομένης τὴν ἡμέρας.

17. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die tum occidente.

Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τὴν κεφαλὴν (ταύτην γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρῶνται, περιδέουσι αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante terruerit.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτοῖς Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλό τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

19. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi facul-

[a] Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurs.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ ᾧ οἱ παλαιοὶ τὸν ὑπὸ αὐτοῦ μὴ ποικίλως ἐλαμβανον. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A.V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρική. *F.G.*

Ibid. Λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, χειρωνακτίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *Saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes,* sive *sensim prosilientes.* σχῆμα enim vel σχημάτιον erat saltationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον ἀφροδίσιτε ἀφ' τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἴσως· ὦ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὀφ' ἡδονῆς αὐτὰ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὸν τὸν σκέλη χρυσίτιον. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *J.B.*

1. Καὶ δένδρου δόνημα] Et *arboris quassum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. *F.G.G.*

18. Βιθυνὸς δὲ μῦθος] Ex Latina hac versione; Neque (Bithynia fabula) *multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δυάμενα πολίτην, τῶν τιτάνων εἶναί τινα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον ποιούμενον, τὸ ἐσόπλιον παιδεύειν, ἀγαλλόμενον ὑπὸ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιοῦμαι dici in agendi forma, pro *artem facere,*

cultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empusam etiam illam in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditam.

20. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivione praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.

21. Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum,

γειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα χηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τοῦ κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμόν, καὶ δένδρου δόνημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος πρὸς τὸ θαυμαστότερον τὴν φύσιν αὐτῆς διηγήσαιτο, ὡς γιγνομένων ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν ἐν αὐτοῖς πρὸς τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκέως ἀλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Προμηθέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν [b] Ἔμπουσαν ταύτην εἰς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου δεδόσθαι.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην.

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, ὡς πάνυ τῶν Ἰταλικῶν ἀλλότριος, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πο-

[b] Ἔμπουσαν] Ἐμπούσην W.

re, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῶν τοῦ κινήσεως, ἀλλὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ Φιλομήτωρ ἐκπλύνει τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ἑαυτοῦ τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι παρ' ἄλλων. *Attalus Philometor herbas venenatas serebat*, &c. *& semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνην πεποίηται, ἀντὶ τοῦ αἷς ἔργον ἐστὶ τέχνην αὐτῷ προσκέκτηται. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: *Quae Priapum, deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem fecisse ajunt, ut in armis saltare nihil doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* F.G.G.

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deest verbum φασὶ, aut simile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, 2. M. du S.

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασὶ, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. F.M.G.

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρὺς, Βρίμω, ἔβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμην, πριάμους. l. c. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πριάπος idem. F.G.

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his *Pollux*, & vir Clarissimus *Isaac. Casaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. J.B.

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὰ ἐνόπλια παιδεύειν] Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari. Opsopoeus, *unum ex Idais Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendum fuisse, quem Mars* (agnosce alienissima & Graecis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idais, opus illud factum ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi posteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεποιημένων, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τ῀ Ἥρας τ῀ [c] Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπειργάσατο· καὶ ὅπερ τούτῳ ᾧ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τ῀ Ἥρας ἐγένετο, δεκάτῳ ἀεὶ τ῀ ἐκ τοῦ πολέμου παραγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ θέμιν εἶναι ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ὄντων τ῀ [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον ὅτῳ μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma professum; acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

[a] Πεποιημένων] Sic *F.* Πεποιημένον reliquae & M. [b] Τὸ] An τὰ? *M. du S.* [c] Ἄρη] Ἄρεα *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. [d] Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B2.* quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεπονημένον, & verte, *unum ex Idais Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armata saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396. *F.G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorst.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. *M. du S.*

22. Πεποιημένον] I. e. ἠσκηκότα, *exercentem*. *F.G.*

Πεποιημένων] Sic Ed. *F.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένον. vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox ὠδαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. *M. du S.*

Πεποιημένον] Sive πεποιημένον legens ad Priapum referas, sive π——ων, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne πεποιημένον masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum saltare docere,*) *adsumtum ab Junone Martem — docuisse.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem quod Belgae dicunt: zijn werk ergens van maken / mihi non est dubium. Et frustra Cl. *Gronov.* πεποιημ. corrigere, adsentior Reverendo *F. Elsnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctorit. Sed *Plut.* in Thes. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic τίχην ποιεῖτο κοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 18. *F.F.R.*

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui; eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένην supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demosth.* c. 2. & 9. *F.F.R.*

24. Πέρα τοῦ μετρίου] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *F.B.*

Πέρα τοῦ μετρίου] Sic recte Edd. jam constanter, quum alibi facile ὦθεῖ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemster.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *F.F.R.*

31. Διονυσιακὰ] Copiose *Long.* ποιμεν. lib. 2. *F.B.* *Ibid.*

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, καὶ ἡγορεῖν ὑπτιδεύματος θείᾳ τε ἅμα, καὶ μυστικῇ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένῃ, καὶ ὅτι τιμῇ αὐτῆς δρωμένῃ, καὶ τοσαύτῳ τέρψιν ἅμα, καὶ [e] παιδειὰν ὠφέλιμον παρεχομένῃ. Θαυμάζω δέ σε κἀκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὖθις γὰρ ὅτι τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγξεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν ἁπάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὁμήρου τὰ [f] ἥδιστα καὶ κάλλιστα καὶ λέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπήν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἄμφω ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ προσεῖναι, καὶ ᾠδὴν γλυκερὰ, καὶ [g] ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μανίαν ὑπτιοῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἀλ-

[e] Παιδειὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & *B2.* Παιδιὰν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν *P.* [f] Ἥδιστα] Ἡδίστα male *J.* [g] Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχησμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βακχικὰ] V. *Meurſ.* Orch. *Platoni* βακχεῖα dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γενικωτάτων] *B2.* γεν— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γενικώτατοι δέ ἐσιν ὁ, γένος ὤν, γένος οὐκ ἔχει. *M. du S.*

Γενικωτάτων] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γενικωτ. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J.F.R.*

Ibid. Κόρδακος] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμελίειαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Plato*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J.B.*

Κόρδακος] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. εἰς Νεφ. p. 90. *Heſych.* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σικιννίδος] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat.* de legg. VII. Saltatio ἐμμελὴς i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὐτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδιὰν] Sic optime M. *Fl. B2.* non παιδίαν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδιὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* contra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habere. Sed P. codicem cum P. Edit. & reliquis Παιδίαν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in *P.* eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδίαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδίαν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J.F.R.*

53. Ὕπνον καὶ φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πάντων κε κόρος εἴη κε ὕπνου κε φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, κε ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
J.G.G.

Ὕπνον &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M. du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. Ὡδὴ γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχησμός. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi hic reddere Luciano, id

Ἄλλῳ γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,
Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδή, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὁ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἑωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόδας ἁπαλοῖσιν [b] ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸ βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν.

24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,
Et patris circum dictant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumelioseque de saltatoria loqueris.

Ὁ Σωκράτης δέ, σοφώτατος ἀνήρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγουσι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικήν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου μέγιστον νέμων εὐ-

25. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium puta-

[a] Ὀρχηστύν τε] Ὀρχηστύν τε male Edd. *F. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte Ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. [b] Ὀρχεῦνται] Ὀρχεῶνται *P.*

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. Item *Odyss.* Υ. 134. Et vel decies alibi. *J. F. R.*

60. Ἄλλῳ] Iliad. N. *J. B.*

Ἄλλῳ μέν] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyss.* Δ. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. N. 731, duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Sed Od. Δ. 421.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *J. M. G.*

62. Ὀρχεῦνται] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis adfuit. Reperitur autem in *Od.* duobus in locis; Δ. 421. & Σ. 303.

Οἵ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν
Τρισφάμενοι τέρπουσι.

Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστήν· quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & A. *M. du S.*

Ὀρχεῦνται] Sic scribendum, non ὀρχηστὴν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὴν ex *Hom.* Il. Π. 617. *J. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόδας ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος. *J. B.*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam quum Opsopoeus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδας ἁπαλοὶ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel

tabat ; qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui ; nec pudebat virum ſenem , qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret , quin tibicinarum ſcholas frequentaret , & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet , qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt , omnibus ille, bene novi, relictis , ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam , oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe , nempe Tragicae *poëſi* eam , quae Emmeleia vocatur , Comicae autem Cordacem : interdum vero tertium

ῥυθμίᾳ ϗ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, ϗ εὐσχημοσύνῃ τῇ κινεμένῳ , καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τ σπουδαιοτάτων μαθημάτων ϗ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἐμελλέ γε ἐκεῖνος δεῖ ὀρχηστικὴν ἐ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ [c] ἄχνει μαθάνειν, ἀλλὰ ϗ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τ αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τ Ἀσπασίας· καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι δεχομένην ἑώρα [d] τότε τ τέχνην, ϗ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τὰς νῦν ὀπὸ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο , εὖ οἶδα , πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος , μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τ νῦν ἂν προσεῖχε, ϗ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδίδαξατο.

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι ϗ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον [f] τραγικὴ μέν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ , ἐνίοτε δὲ ϗ [g] τρίτης , Σικιννίδος

c Ὄχνει] Ὀκνεῖ W. male. *d* Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. *e* Αὐτοῦ] Sic recte *Fl. H. P.* Αὐτοῦ male *J.* *f* Τραγικὴ &c.] Τραγικὴν & κωμῳδικὴν *Fl.* Nil variant cett. nec M. *g* Τρίτης] Ex P. reſtitui. Τρίτη Edd. male.

vel Opſopœum probamus , vel propius ad Græcam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere ὕπνῳ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν. ὡς αὐτοσχεδιεῖ βαδίζειν. Vide , quae in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius*. *J. G.*

Περὶ κρήνην &c.] Ex *Heſiod. Theog.* 3. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχεῦνται] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. P. nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. *M. du S.*

77. Τορίζεις πῆς] Poſſet etiam ſine præpoſitione dici : ſed & præpoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. *p.* 11. ὀρθρισαῖα πῆς τὸ ἐκεῖσε ἔργα. *Ariſtoph.* Nub. 1507. Τί δ' μαθὼν' ὀρθρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

78. Σωκράτης] Oraculum ipſum habes, Ἔρωτ. c. 48. Vide etiam Ῥητ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 41. B. ἔτι τε ὀρχεῖτο συνεχὲς , τῇ τε σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν , ὡς ϗ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν. Locus *Xen.* ad quem uterque reſpicit , extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. *M. du S.*

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph.* Συμπ. 511. *M. du S.* Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur : Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. *J. F. R.*

85. Καὶ ἐμελλέ γε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. ϗ ἐμελλέ γε ὅτως ἀγωνακτήσειν. *M. du S.*

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem. M. du S.*

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt , quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. *M. du S.*

4. Τρίτης] Ita P. rectius , quam in reliquis τρίτη. *M. du S.*

Τρίτη] Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur ὃν τ κωμικῆς ἡ ἐκαλεῖτο κόρδαξ , ϗ τ τραγικῆς ἡ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια , ϗ τ σατυρικῆς ἡ ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum ſatyrica poëſis , de qua hic ſermo , ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. *J. M. G.*

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum ; quod ſcribae dictantis verba excipienti

δ᾽ προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τὴν ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν καὶ [a] τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὴν μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ καὶ τοῦ ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα.

quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος [c] πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον [d] ἠσκημένου ἀνθρωπου, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενον, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ὀπικείμενον, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενον τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὸν καὶ ὀπιτεχνητὸν παχύτητα προσποιούμενον, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχηται. ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ μήκει τὸ ἀσύμμετρον καὶ ἄκομψον ἐπιπολάζει, ἐν δὲ τῷ πάχει ἧττον ἐπίδηλον γίνεται, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαίρουσι τὸ σχῆμα, ὡς ἐπὶ τὸ ὑπερμεγέθη καὶ ὑπὲρ τὸν κολοσσὸν ἐκβαίνειν. ἐπὶ τούτοις ἐσθὴς ἐπίχρυσος, καὶ χειρίδες, καὶ περισκελὲς, καὶ κόθορνοι, καὶ πρόσωπον ἐπὶ τούτοις ἐπίχρυσον, καὶ κόμη ἐπίκειται, καὶ ὄγκος ἐπὶ τούτοις ἐπιτίθεται, καὶ ἀναβολαὶ, καὶ ἐπὶ τούτοις ἐπιβάλλεται χλανὶς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἐπιτίθεται ἀσπὶς

deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans *alienas* calamitates, & solius se vocis auctorem praestans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus *in scenam* ipse Hercules solus canit, oblitus sui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rursus enim, quod reprehendebas saltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales sunt Davorum & Tibio-

χοῖλο· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ καλακλῶν, ἐνίοτε καὶ τραῳδῶν τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ πολὺ γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ὅστις, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ὁπλαθόμενος αὐτοῦ, καὶ μήτε τῆς λεοντῆς αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ φέρει, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῆς τὸ καταγέλαστον μέρος τῷ τερπνῷ [e] αὐτῆς [f] νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγεί-

[e] Αὐτῆς] Nil mutant Edd. vett. [f] Νενόμικεν] Hoc ex W. restituit *Solan.* Νενέμηκεν Edd. priores.

dere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* sit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicujus auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor est. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid fit perperam σολοικία τὸ ἁμαρτάς. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. supra §. 2. *M.du S.*

42. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τῷ τερπνοῦ αὐτῆς νενόμικεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγέων πρόσωπα] Hæc ultima sic vertit bonus *Obsopoeus*: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, imo ridicule: putavit scilicet legendum δᾴδων, vel ex δᾴδων per crasim posse fieri δάων, ut ex κηράτων, κηράων, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas?* meræ nugæ & ægri somnia. Lege cum majuscula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe sunt nomina, qui sæpe in comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam Δάαι *Herodoto* sunt quædam gens in Persia pastoralem vitam agens. Τίβιοι vero sunt Phryges. Nam teste *Suida* Τιβία erat Φρυγία ὅλη. Universa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δάος suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit *Obsopœus*. *J.P.a G.*

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον &c.] *Palmerii* notae subscripserat *Solanus*: *Philostr.* Εἰκ. Αἰσωπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλεκτρυόνι τε πλείοσιν ὑποβίοισιν, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῃ. Quibus hac occasione addo: *Olearium* in notis Philostr. l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Davi* ἀπὸ τῶν Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάκαις derivare, qui Δαύοι sint dicti antiquitus. *J.F.R.*

43. Αὐτῆς νενέμηκεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F.G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impressis νενέμηκεν. *M.du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte castigavit *Obsopoei* versionem eruditissimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi. Θεραπευτικῆς καθάπερ, Γίται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θρᾷκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῷ. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres *Aristophanis*, εἰσὶδὲ οἱ τῇ κωμῳδίᾳ οὐκέτι Πυῤῥίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Synesius ὁ δεῖνα Ἡρώδης ὁ θυμαρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους.

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῆ ὀρχηστῆ σχῆμα ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλὰς τὰς ὑπὲρ αὐτῆ βοῶντας.

rum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui coeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubjectae actioni apta! non hians ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes.

Πάλαι μὲ γὰ αὐτοὶ καὶ ἤδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ [a] κινυμβώων τὸ ἆσμα τ ᾠδὴν [b] ἐπεταράχθεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλοις αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

30. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt alios illis ſuccinere.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διαφερίμβαι τ τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

31. Caeterum argumenta utriſque communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, [c] τῆ Χαλκιδικῆ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

32. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, ejus rei hanc aio eſſe cauſſam, quod praeſidibus certaminum major res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adjecit.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

33. Volo autem hic tibi jam cauſſam dicere

a Κινυμβώων] Κινόμβων *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. b Ἐπεταράχθεν] Nihil mutare *M. S. J. H. Fl.* & *P.* notat *Solan.* c Τῆ] Abeſt a *Fl.* d Προστέθεικεν] Προστίθηκεν *Fl.*

βίους ἀπίδοτε. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ὅτω μέγα ὠψώνηκεν ἐχθές; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, ſed occluſa.* Illae hiantes perſonae dicebantur *Manduci.* vide Feſtum. *J. G. G.*

Ibid Δάων ἢ Τίβ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία *Suid.*) *Vorſt.* (Τιμ. c. 14. inter ſervorum nomina & Τίβιος recenſetur) Idem. Adducit etiam *Strabonis* verba a Cl. *Graevio* laudata (ad calcem) deinde. οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲ πλέον ἀπὸ τῆ γένους ἐκάλουν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν ἢ ὁμοίως. ἐκάλουν δὲ ἢ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τῆ χρώματος μὲ Πυρρίαν ἢ Ξανθίαν. ἀπὸ τῆ τρόπου δὲ παρμένοντα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ ἢ ἀπὸ τ ἡμέρας, οἷ ἡ ἀνήσαντο τ οἰκέτων ἐξ ὧ ἢ τοὺς Νουμηνίας ὠνόμαζον. *Photius* in Helladii excerptis in ſuo *μυριοβ. Vorſt.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par.* Ed. T. V. p. 29. ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in ſcenam productos nominat. *Philoſtr.* p. 777. Cujus locum *Palmerii* notae addidi. *ſic.* Αἴσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλώπεκι τ πολλῶν ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. *M. du S.*

Δάων] Δάων cum i. ſubſcripto habent Luciani Edd. *P. S. A. J. B2. Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec *Palm.* in nota ſua id addit, nec in *Philoſtrato* eſt expreſſum, nec in *Strabone*; neque eo opus eſſe arbitror. *J. F. R.*

Ibid. Μαγείρων] De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Graevius*, qui erudite de reliquis diſſeruerunt. Ego perſonam *coqui* in comoediis vulgatam fuiſſe, ex *Athenaeo* & *Menandri Philemonisque* fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & *Caſaub.* not. *M. du S.*

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum *Alex.* c. 4. *M. du S.*

61. Ἐναγώνιος] Conf. ſupra §. 2. f. *M. du S.*

64. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut insciticae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de saltatione qui scriberent, majorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis seri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem ut nunc constituta est, atque ostendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.

ὑπὲρ τ῀ παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, πολλῶν ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας [e] φέρωμαι. ἐ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τ῀ πλείστην μέρος τ῀ γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τ῀ ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, κ῀ ὀνόματα αὐτῶν καὶ λέγοντες, κ῀ οἷα ἑκάστη, κ῀ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, [g] πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲ τ῀ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, κ῀ ὀψιμαθῆ, κ῀ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶμαι εἶναι, κ῀ διὰ τοῦτο παρίημι.

Ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν κ῀ μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν ἐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ τοῦτον τ῀ σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς [h] γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, τ῀ νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, κ῀ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ κ῀ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, ἐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατ' τ῀ Σεβαστὸν

e Ἀμαθίας] Sic esse in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forsan quaesivit num quae ἀμαθίας haberent, ut mox. f Παραίχαμαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παράχομαι. g Πολυμαθείας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. pleraeque & M. Γενικωτ. *P.* & *B2.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. *J. P. a G.*

65. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Haec urbs Chalcidici generis Cumae. *J. B.*

72. Πολλοί . . . .] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. du S.*

73. Τὴν πολύσχημον ὄρχησιν] Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV. S. 99. & seqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθείας] Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant, forsan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθείας exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23. παιδιὰν & παιδίαν, antiquiorum Edd. consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆ] Ὀψιμαθεῖς *seri studiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *B2.* & *P.* Vide supra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. supr. §. 22. Et cognosces quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici ρ. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδιδόναι] Conf. supr. I. *Ver. Hist.* c. 6. & T. I. *Hermot.* c. 24. p. 763. Ubi oppolita illa verba ἰσδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τ῀ Σεβαστὸν] *Godofredus Maluynus* Clarissimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abusum suis, dum ita vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majusculas litteras praefigere neglexerint.

di-

βαθὺν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸ τελεώταλον καρπὸν, [b] ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπιτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ [c] θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμπόσιον, μὴ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαιρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῆς [e] τὰ ἀχρημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι.

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exercitum solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

a Θεμίλιοι] Θεμίλια L. Prius habent Edd. b Ὅπερ] L. recte. Ὅσπερ Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c Θερμαϋστρίζειν] Τερμ. male J. Recte ceterae per Θ. cum Cod. M. d Παρέλιπον] Παρέλειπον W. e Τὰ] Deest in S. Adest in cett. & W. f Θάτερα] Θέατρα W. male.

dicere debuit *praecipue circa Augusti tempus.* J. B.

Κατὰ τὸν Σίβασιν] Vide *Casaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorst.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipsii* notam. M. du S.

Κατὰ τὸν Σίβασιν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto*, Quae saltationi contulisset? *respondit*,

Αὐλῶν συριγγῶν τ' ἐνοπὴν, ὀμαδόν τ' ἀνθρώπων.

Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13. Junianus; de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Λυδῶν non cogitasset. J. M. G.

97. Ὅπερ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. M. du S.

99. Θερμαϋστρίζειν] Furiosam saltationem vocat *Athaen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Eust.* ad Od. Θ. *Meurs. Orch. Hesychium* jubet videre *Vorstius.* M. du S.

Θερμαϋστρίζειν] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meursius*, quamquam ita, ut potius materiem congessisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τὴν Θερμαϋστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Eustathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναπηδήσαντες ἐξ ὕψους

tibi enarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed hujus quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

μι, ὡς μάθῃς, ὁ τῆ ῥᾳδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων ὄσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνεῖσθαι, ὁ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ [g] γεωμετρικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆ τε φυσικῆς καὶ τῆ ἠθικῆς, τὴν γὲ ἀλαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄχαιρον [h] αὐτῆ νενόμικεν. ὁ μὲν ὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, [i] ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. Οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμεῖται Φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae sunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴ θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῆ προκειται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. καὶ γὰρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα [l] τὸν ὀρχήσασθαι εἰδέναι χρὴ τὰ τ' ἐόντα, τὰτ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν λελαθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴ μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲ κεφάλαιον τῆ ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ

g Γεωμετρικῆς] Μετρικῆς W. h Αὐτῆ] Ita cum *J.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. du S.* i Ὧν] De hoc idem notavit. k Πολύμνειαν] Πολύμνιαν M. Nihil mut. Edd. l Τ' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τε ὄντα.

ὕψος πρὸ τῦ καθυπεχθῆναι ἐπὶ γῆν ἀθρόαις πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐπαίειν, ὃ δὴ θερμαϋστρίζειν ἔλεγον. Vide quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γίρανον] dictam puto a *grunum* volatu, vel *gyris* quos per lasciviam ab iis petagi lego apud *Plin.* 10, 23. s. 30. *J.M.G.*

Θερμαϋστρίζειν] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. s. ad Hymni in Del. versum 144. ubi Θερμαϋστραὶ τε βρίμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης. Unde concludit, Θερμαυστρὶς etiam legendum, non Θερμαστρὶς, apud *Hesych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus *Meursius* in Orchestra, & unde verbum Θερμαϋστρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *J.F.R.*

1. Γίρανον] Instituta haec saltatio fuit a Theseo; repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theseo: tangit etiam alicubi *Hesych.* *A.V.*

3. Φρύγιον] Rusticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A.V.*

10. Ὁ Πλάτων οὐ τ. ν.] *Plato* Legg. II. 576. *M. du S.* Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laemar. *J.M.G.*

25. Γεωμετ.] In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipsam Philosophiam etiam adsui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. du S.*

29. Ἀφέστηκεν] Significatio haec, pro *abhorrere, alienum esse*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *J.F.R.*

40. Τά τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ὃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα. M. etiam τ' ἔοντα. *M. du S.*

Τὰ τ' ἔοντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. *J.F.R.*

καὶ τὴν ἀφανῶν σαφηνιστήν. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι [a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω.

rendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῆς ἐπὶ Κλεοπάτραν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι τεθεωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ μεταξὺ μάλιστα ἴσως, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, Λίθου ἐπιβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, καὶ τῶν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

Εἶτα ἑξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πύ-

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem

[a] Αὐτὰ] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

Quid voveat dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?

M. du S.

Θουκυδ. — αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukeri* p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si numquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. *J. F. R.*

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἥσσων εἶμαι εἰδέναι τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα καὶ τ. λ. *J. M. G.*

61. Ἀφροδ. γονὰς] Ex spuma maris. *M. du S.*

68. Λητοῦς ἀδῖνας] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. *J. F. R.*

69. Τιτανῶν ἐπιβουλὴν] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς ὀμφαλὸν πυθέσθαι τῶν ἀστέων] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μέσον τῆς γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & passim. *M. du S.*

Ibid. Πυθέσθαι τῶν ἀστέων] Fabula haec apud *Pindar.* Cetera sunt nomina fabulis notissima. *J. B.*

73. Καὶ λάρνακα &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάρνακα μίαν] De qua fusius Sap. c. 12. *M. du S.*

76. Ἰάχου σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus.* lib. III. Biblioth. *J. G. G.*

Ἰάκχου] Sic W. recte. In reliquis Ἰάχου. *M. du S.*

Ἰάχου σπαραγμὸν] *Phurnutus* f. *Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho s. Dionyso. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur *Phurnutus*, Μυθολογεῖται ὅτι Διονυσιακὸς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνεπίθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχουσι τοὺς βότρυς κ. τ. λ. *J. M. G.*

78. Ἄτης,

ignem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſulae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehenſum.

ξὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μέχρι ταῦτα Δήλιε πλάνην, καὶ Λητῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

39. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſaeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis ſervantem, & *enatos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in univerſum mythologiam.

Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάξασαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάχχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ ἔριν τὴν περὶ τὴν Ἀττικῆς, καὶ [d] Ἁλιῤῥόθιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

b Ἰάκχου] Scripſi ex W. Ἴακχον male Edd. *J. Fl. H. B2. P. S.* c Ὅσα Ἡφ.] Sine περὶ Edd. etiam *Bl. J. H. P.* d Ἁλιῤῥόθιον] Edd. priores ἁλιῤ. minore *a.*

67. Καὶ μέχρι ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὸν πόντον, πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ἐκεῖ λητοῦς γενηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας *πόσους ἄλλοις ἄλλαχῆ νέουσαν. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (ἐδόκει γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς † ἐπίτηκα ὖσαν ὑποδέχεσθαι δι' ὀργὴν τῆς ἀπειλίας Ἥρας) ‡ ἵστη τε § ἄλλης καὶ μόνη τῶν Κυκλάδων ἐῤῥίζωθη. Διὸ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ἅτε δῆλη γεγενῆσα τῇ ¶ πανγίῃ φάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ἦν τὸ λεπτὸν τοῦτο ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. V.

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τῷ ἰδάφους τῷ τοῦ νεὼ, καὶ περὶ αὐτὸν ** αἰτῶν γυγράπται λεπτὰ συνθέσεως λίθου. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς. V.

* Νάσος] Non aderat in Ed. Sed addidit *M. du S.* Non ſignificans tamen ex quo Codice.

† Ἐπίτηκα] Sic M. non ἐπίτηκον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτηκον V. & C.

‡ Ἔστη] Ἔφη M. prave. *M. du S.*

§ Ἄλλης] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἔλλης in Ed. *Amſt.* Sed C. ἄλης. *M. du S.*

¶ Πανγίῃ φάσει] Sic habent C. & M. Πανγιότητι Ed. *Cler.* Πανγίη φάσει mendoſe V. *M. du S.*

** Αὐτὸν] Sic V. & M. recte. In Impr. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἄθην. καὶ ὅσα Ἡφ. ἐρ Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Celſ. *Homeri* Scholiaſt. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλοψ. c. 3. & Οἰκ. c. 26. *M. du S.*

80. Ἔριν] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipſum Ἑρμ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἁλιῤῥόθιον] *Et Halirrothium*, de quo ad *Pauſan.* hæc omiſit Interpres. *J. B.*

Ibid. Ἁλιῤῥόθιον] Vid. *Suid.* v. ἀρεῖος πάγος. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago judicata eſt: quamquam corruptus eſt *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. *Apollod.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C, Eleuſine ſepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Faſt. IV. *M. du S.*

τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ παθοῦσαι, καὶ πραξασαι. εἶτα ὁ [a] Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ πρότερα δὲ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων δεῖπνον.

Ἑξῆς δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως [d] πόρος, καὶ περὶ τὴν [e] εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου σπείρημα, καὶ βοὸς ἄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rursus fugam ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt vel fecerunt. Postea *tenendi sunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Athenienſium, pauca sane speciminis ergo de multis omissis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Nisus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes serpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. b Τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. c Σκύλλα] Σκύλα W. c Πόρος] Nil mutant Edd. nec M. Πόθος vult *Graev.* d Εὐεργέτιν] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτιδι male *H.* & *B2.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀκάμας] Thesei is filius, cujus fabula mihi ignota est. V. *Paus.* 343, 9. *M. du S.*

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert *Plut.* in Theseo p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei, &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaesivit *Solanus?* ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα ὑφαγνοήσαν ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους ὁ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus; nam duo diversi sunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noster, cum ad Athenienſium res gestas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος ὁ Μίνως πόρος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* legendum censeo, καὶ Μίνως πόθος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoseon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις] *Et satorum exortus.* Nimirum ex fatis serpentum dentibus homines prosiliebant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opsopœus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem *Bourdelotius* cætera nomina fabulis notissima. Sed tamen quum ita sit περίεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιῤῥόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantumdem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐδήλωσε . . . . ὡς γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδίδοσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀνέτειλαν ὑπὸ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, ὃς ἐκάλεσεν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes serente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vix operae fuisset adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum ta-

pentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor structoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos.

43. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus Custos, & Atreus ac Thyestes, & Aerope, & aureum vellus, & ὀδόντες, καὶ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, τήν τε Γλαύκην καὶ τὴν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν [g] Διαφόριον φυγὴν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτοῦ, Ἶναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

f Σπαρτῶν] Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *g* Διαφόριον] Διαπόντιον *Marc.* male. Nihil mut. *Fl. H. J. P.*

tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *J.F.R.*

8. Μανίαν τοῦ] Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M.du S.*

9. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ] Cic. *Tusc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* ad quem vid. *Davis.* p. 215. No. 7. *J.F.R.*

13. Σφαγὴ] *Apollod.* II. p. 44. B. *M.du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia, Medeae pellex, &c. *M.du S.*

16. Σθενέβοιαν] Antaeam *Hom.* vocat, Tragici Stheneboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M.du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pausan.* in Corinthiacis. *J.G.G.*

Ibid. Ποσειδῶνος] *Pausan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιον περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. *J.M.G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamanthe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Fast. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falsa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac supra T. I. *Dial. mar.* IX. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Διαφόριον φυγὴν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, & Διαπόντιον audacter cogitare, conjiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπορυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι ληκυθίους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium dissert. 10. τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μιλαρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia. ἴσα δὲ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρῆσθαι. τὸ δὴ κριῷ χρυσέῳ δὲ αἰθέρος ἐλᾶσαι μυθεύοντας. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretaretur *& ante illos*, sed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. *J.G.*

19. Ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Διαφόριον φυγὴν] Τὴν Διαπόντιον φυγήν. *Th.M.*

24. Ἀερόπη] V. Συγγρ. c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pausan.* 274. 23. *M.du S.*

Ibid.

[a] δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμους, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτοῦ εἴσεισι τὸν Δανάης [d] παρθένευσιν, καὶ Περσέως [e] γέννησιν, καὶ τὸν ὑπὲρ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προηγημένον, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μὴ ταῦτα πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτιος καὶ Δαναοῦ, εἴσεισι καὶ τὸν ὑπὲρ θαλάμιον ὕπνον.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ δίσκου τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ὑπογραφὴν, καὶ τὸν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὸν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propterea

[a] Δέρας] Ἀρνίου W. L. & *Fl.* Δέρας cett. & P. [b] Πελοπείας] Πελοπίας W. [c] Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. [d] Παρθένευσιν] Sic *J. H. Fl.* & M. Διαπαρθένευσιν *P.* male. [e] Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γένεσιν Edd. priores. [f] Προηγημένον] Hoc habent *Ald. B2. H. Fr. P. S.* & P. Προειρημένον *J. Fl.* & M. [g] Κασσιέπεια] Sic recte *J. B2. H. Fl. Ald.* & M. Καασιόπεια *P. S.* & *Vorſt.*

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρνίου. W. & *Fl.* (L. etiam inſerit ἀρνίου.) *M. du S.*

25. Δέρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίου; ita ut credas & δέρας & ἀρνίου in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. *J. F. R.*

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. *J. F. R.*

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſcepsio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* *J. G.*

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. *M. du S.*

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apoll.* III. p. 80. C. *M. du S.*

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat.* Theb. 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apollod.* p. 22. B. *M. du S.*

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. & III. 78. B. *M. du S.*

36. Γέννησιν] P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. *M. du S.*

Γέννησιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γένεσιν. *J. F. R.*

37. Προηγημένον] In M. *Fl.* & *J.* προειρημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προηγούμενον — confer Ep. Δ. XIV. *M. du S.*

ea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post judicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Orestem, & quae in Scythia Heros ille ausus est. Nec abhorrent abhisce quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi insidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

Διὸς ὅτι τούτῳ κατ' Ἀσκληπιῦ ὀργήν. ἔτι δὲ ἡ τ Πάριδ Ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν, μ τ ὅτι τῷ μήλῳ κρίσιν.

Νομιστέον γ τῇ Σπαρτιαλικῇ ἱστορίᾳ, ἡ τ Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γ τ ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειτ. ἡ μεμνῆσθ δεῖ τούτων ἀεί, μάλιστα ἀπὸ τ ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τ ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τ Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρωτ, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τ Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τέλη μεμυθα. οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, [h] Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσεῖ πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ [i] Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τ ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τ τ μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ τ Παλαμήδους ἐπιβουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ, καὶ ἡ Αἴαντ μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρ-

[h] Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. [i] Τηλέγονος] Τηλέγονος *f.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. [k] Ἀφορμὰς ἐ Ἦλις] Καὶ ἰδίας ἀφορμὰς *Fl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. P.

38. Ὧ αἰτία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui est propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio.* *J.G.G.*

39. Κασσιέπεια] V. Υπ. αἰτ. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. *P.* autem, *S.* & *Vorstius* Κασσιόπεια reponere jubet. *M. du S.*

Κασσιέπεια] *Vorst.* in marg. *B2.* correxerat Κασσιόπ. forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Κασσιέπ. testatur *Steph.* in Lex. Histor. Geogr. ab Loydio aucto. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* scribi. Κασσιόπεια iterum scribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Κασσιόπεια. Contra autem ap. *Eratosth. Cyren.* c. 16. Κασσιέπεια. ubi *Th. Gale* etiam *Cassiepeia* Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis. *J. F.R.*

49. Τυνδάρεω] Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. sunt enim qui ob Hippolytum fuscitatum, alii ob alios dicant fulmine percussum Aesculapium. V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lact.* I. 10. nostrum Θ. δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixisse fama est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemsterhusius* consuli *Sext. Empir.* p. 272. i.e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Παυσανίας δὲ, φησὶ τὸ τοιοῦτο Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX, 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. *Tzetzes* Chiliad. 10. vers. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac fuscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. *J. F.R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *F.G.*

63. Ἀχιλ ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falsi arguit *Philostratus* p. 731. *M. du S.*

74. Οἰνέ-

ὀρχεῖαζ πειρωμένους, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς θηρίωσις, [a] Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναὶ, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος ἀποδημία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκηται τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὸν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὸν Ἀριάδνην, τὸν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὸν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τῆς Κρήτης πλάνον.

que pro saltare conantibus; Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Callistus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter sub mari.

49. Verum etiam in Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque sibi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

[a] Κενταύρων] Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. [b] Ὕφαλος] Recte ὔφαλος minore *v. Fl. S. A.* Ceterae male Ὕφαλος, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. *M. du S.*

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam curru vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philostr.* imag. p. 788. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19. *M. du S.*

75. Κρόνον τὸν Δία] Quid hi in Elide designarint, me latet. *M. du S.*

76. Πανὸς γοναὶ] Vid. supra T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

80. Ὕφαλος] Lege *Dialogum* III. *Marin.* *M. du S.*

Ὕφαλος] Major litera Υ. a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. *J. F. R.*

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teste *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. *M. du S.*

86. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν] Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celsum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque si vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire sepulchro:
Quem senior vates avium clangore repertum
Gramine restituit: mirae nam munere sortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & *Apollod.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. *J. G. G.*

Ibid. Γλαῦκον] Minois filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. *M. du S.*

86. Πολυΐδου μαντικὴν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noster etiam Hor. I. nominatim & c. 8. sine nomine, & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. *M. du S.*

87. Τάλω] V. Φιλοθ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plat.* min. p. m. 510. A. *M. du S.*

88. Περίπολον] Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 6. *J. F. R.*

91. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum.* foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. scribe Δάλον, & interpretare. *Meleagrum, Atalantam, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit
Sic tuus ardescat stipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalanten, Dalum.* Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem.* Tor-

mis

50. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum.

Κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει· τὴν Ἀλθαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλόν, καὶ ποταμὸν τὸν Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν, καὶ Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ τὸν ἐν Οἴτῃ πυρά.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

Ἔχει καὶ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν [d] Ὀρφέα, τὴν ἐκείνου σπαραγμόν, καὶ τὸν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὸν ὑπὲρ τῆς λύρας πλέουσαν, καὶ τὸν Αἷμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ τὸν Λυκούργου κόλασιν.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἄλκηστιν, τὸν τὸν πεν-

c Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀνάδυσιν. d Ὀρφέα] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠρφέα *J.*

ris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ὅτω δαλὸν τῶν αὐτοῦ ἐκπωτικώτατον δοκεῖς. *J.G.*

92. Δαλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δᾶλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. *J. F. R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἠρίμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμένας fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λιπαρὸν νήσοιο Ἐχινάδος ὅρμον ἔχουσαι, observat ibi *Spanhemius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδυσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδυσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδυσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἐλαίαν ἐκ τῆς σύκης, ἃ ἐκ πρώτου ἡ γῆ ἀνέδυκε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδυσις, ut vid. ap. *Steph.* in Thes. ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδυσις, & ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδυσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. *J. F. R.*

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἐχινάδες τόπων ἔτι τὰ πλάνης ἠνίχιτο, neque enim *Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit*. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. *J. G. G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ῥοδόπην] V. supra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκησιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν τῶν ναυτ.] Verosimillimam Leopardi emendationem, τῶν in τέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 687. Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας ἐκ μιᾶς νεώς, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τοῦ Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις διαπλεῦσαι τὸν Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, humero

πεντηκοντόρου [a] νέων στόλον, τὴν Ἀργὼ, τὸν λάλον αὐτῆς τρόπον.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τὰ Αἰήτου, τὰ Μηδείας ὄνειρον, τὴν Ἀψύρτου [b] σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὰ Πρωτεσίλαον καὶ τὰ Λαοδάμειαν.

Κἂν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ κἀκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ ἡ θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος χρεωργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.

Εἶσε δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τὸν χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

quaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeternavigando: & post ista Protesilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes doctri lacrumas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

a Νέων] Restitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νηῶν enim male Edd. priores. b Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J*, male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. *J.M.G.*

5. Νηῶν] Thessaliam inter alia suppeditare ait, *τὴν τῶν πεντηκοντόρων νηῶν στόλον. quinquaginta navium classem.* Dudum est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit *τὴν τῶν πεντηκοντόρων νέων στόλον. quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX. cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅσις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξει τινὶ παρασκευαζόμενα πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῶν μιᾶς νεὼς πλῆθος εἶπε. *J.G.G.*

Νέων] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M.du S.* (licet accentus in W. sit νεῶν.) *J.F.R.*

6. Λάλον — τρόπον] Quam hic λάλον τρόπον navis appellat noster, ea est ὕλαλος Ἀργὼ apud *Orpheum* ℣. 244. Propius ad nostrum *Apollod.* I, 524. ἐκ δὲ αὐτῆς

Πηλιὰς ἴαχε δοῦρος Ἀθηναίης ἐπιθύσσων,
Ἔν τε γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐνήρτητο, τό ῥ' ἀπὸ μαντῆς
Πεύκην Δωδωνίδος ὄμματα φηγοῦ.

Similia sunt ℣ 580. seqq. ὑλάλησεν πίτυς ipsam appellat Argo, *φθογγὴν ἐδέξατο καινοτικὴν ἔπος βροτησίον ἰσῶσαν* Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti victa gravi ceciderunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare duci &c. *J.M.G.*

7. Αἰήτου] Solis filius, Medeae pater. *M.du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. *M.du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. ℣. XXIII. *M.du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* habes l. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M.du S.*

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος] Adscripsit Cl. *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* alt autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I. 12. Οὕτω δὲ ὁ γραμματικὸς διάκειται ἀπὸ ἱστορικῆς τινος καὶ καθολικῆς διαιρέσεως ἀπαγγέλλων, ὅτι ὁ μὲ Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Cl. *Fabric.* „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ 1. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-* „ *ciano* de Salt. h. l. *Tibullus* L. I. 4. 57. — *carmi-* „ *na ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique scriptores tradunt". Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permovisset. Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

59. Aegyptiorum illa occultiora scire quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

τ' Ἄτλαντ@ μόχθον, ϗ τ Γηρυόνη, ϗ τ ἐξ [c] Ἐρυθείας ἔλασιν τ βοῶν.

57. Οὐκ ἀγνοήσ δὲ ϗ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, [d] ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, ϗ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τ [e] Καινέα λέγω, ϗ τ Τειρεσίαν, ϗ τὰς ταύτης.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, ϗ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθ@ μεριζόμενον. ϗ ταῦτα εἰσεται καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μ τ Μακεδόνων ἀρχὴ ἐπολμήθη ὑπό τε [f] Ἀντιπάτρᾳ, ϗ τ Σελεύκου ἐπὶ τῇ Στρατονίκης ἔρωτι.

59. Τὰ γ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἰσεται μ, συμβολικώτερον δὲ ἐπιδείξ, τ Ἔπαφον λέγω, ϗ τ Ὄσιριν, ϗ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

a Ἐρεσίαν] Ἐρεσίας W. Nihil nostram lect. mut. *J. Fl. H. P.* *d* Ὅσαι] Sic *J. H. Fl. B2. P.* & M. *e* Καινέα] Κενέα W. malo. *f* Ἀντιπάτρᾳ] Ἀντιγόνου marg. *A1W.*

Complura etiam alia veterum testimonia jam collegit *H. Steph.* in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud quid notabilius addidisset Cl. *Hemst.* si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset. *J.F.R.*

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit *Solanus* noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσα θεοί εἰσι οὐ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι. Il. A. 566. & vel centies aliis locis apud eumdem. *J.F.R.*

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit *Ovid.* Met. III. 331.) *Lexdes. Hesiod. Apollod.* III. p. 79. B. Vid. N. A. XXVIII. *M. du S.*

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quam Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, ut dimidium partem anni earum unaquaque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illum modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἅτε δὴ ἐς τ Ἀίδαν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ἢ ἐ τῇ παρεσκάπτῃ ἐπίμηνον ποιῶν, ἢ ἡμιτόνιν ἀφελόμενός μου τ ἡμέρης. *Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut *a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιάζουσας. Idyll. xv. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. *J.G.G.*

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 98 C. *M. du S.*

31. Μαριζόμενον] Μαριζόμενον hic *alternum* verteret malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, ὁπ ἄδη, quam diu latet annua fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, secundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. *J.M.G.*

33. Ἀντιπάτρᾳ] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Isaeum c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. *M. du S.*

Ἀντιπάτρου] Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae adfinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit, vid. *Justin.* compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυπρίου in *Evang. Luc.* cum *Quintilio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. P. *Horteus* in Prooem. Miscell. Crit. *J.F.R.*

34. Στρατονίκης] Respicit historiam de qua ad Συρίαν c. 35. & Συρ. c. 17. *M. du S.*

δὲ τὰ περὶ τὰς ἐρωτὰς αὐτῶν, καὶ αὐτὸν τὸν Διὸς, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μετεσκεύασεν.

Εἴσεται δὲ καὶ τὰ ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ πᾶς ἑκάστης αἰτίας, καὶ τὰ Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν παρὰ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῆς τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἃ δὴ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸ καιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα καὶ προτεταμιευμένα χεῖρας ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾠδόμενα δεῖξαι ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

overo amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Perithoi atque Thesei ad inferos usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda; quae omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

[a] Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. *Bz. P. S.* Ἑαυτῶν male *J. Fl. H.*

41. Ἑαυτὸν] M. & L. *Bz. P.* & seqq. Edd. In *Fl.* & veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. *M. du S.*

59. Ἀναγκαῖον & ὅπερ] Utrique adscripserat *Solanus*, & *Fl.* sic legere cum *J.* & *H.* Forsan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur *Tyrannic.* c. 11. 3. quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parentheli inclusa intelligas, quod *Obsoporeus* in Latina versione fecit, vertens (*quod & rhetores facitare consueverunt.*) Sed apertius potuisset reddere, *quod & Rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. *J. F. R.*

63. Χρησμὸς] Tangit *Plut.* 910. 1. & *Orig.* c. Cels. p. 63. 1. Vide *Herod.* in Clio p. 11. f. apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. *M. du S.*

64. Καὶ κοφοῦ] Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud *Plut.*

Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. *J. B.*

Καὶ κωφοῦ συνίσω] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. *J. G. G.*

Καὶ κοφοῦ] V. *Herodot.* p. 11. f. *M. du S.* Vel Ed. *Basil.* p. 9. ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης·
Καὶ κοφοῦ συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω.

J. F. R.

Ibid. Λαλέοντος] Operae pretium videtur existimasse *Solanus* in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia *Herodoti* lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. *Herodot.* non occurrat. *J. F. R.*

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset, non meminit *Diog. Laërt.* in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam *Senesa* de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente *Menagio* in notis. De Demetrio eodem *Philostr.* p. 163. ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. *Suet.* etiam Vespas. c. 13. & noster Δημων. c. 3. & Ἀκταιὼν c. 19. *M. du S.*

67. Καθηγόρει] Constantiam hujus lectionis probe notarat *Solanus* noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐξηγόρει edendum jusserat; sic enim in *Junt.* adscripsit. Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: sed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem.

λῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅσῳ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τ' ὀρχούμενον ὄρχησιν, καὶ κωφῶ συνιέναι, καὶ μὴ [b] λαλοῦντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltator, *Saltatorem esse supervacaneam quamdam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducat; at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniosi habentem motum; dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore hujus periodi parte jam ostendit Cl. *Gronovius*. *J. J.*

Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά σοι [c] καληγόρει τὸ ὀρχηστικὸν, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τοῦ συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, παρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ἐξαπατᾶσθαι αὐτῇ νῷ προσόντος· τοὺς δ' ἀνθρώπους τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένους, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα. ὁ τότε τὸν Νέρωνα εὐδοκιμοῦντ' ὀρχηστὴν, οὐκ ἀσύνετον, ὡς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως καλλιδιενεγκὼν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτου, οἶμαι, τὴν δέησιν, ἰδεῖν ὀρχού-

[b] Λαλοῦντος] Et sic cum *F. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. du S.* [c] Καληγόρει] Nihil mutare *F. Fl. H. B2.* nec M. notat idem. Sed ἐκαλήγορει volebat. male, vid. not. [d] Γοητευομένους] Sic restitutum ex L. P. ut *Fens.* recte conjecit. Γοητευομένους enim Edd. priores & M. [e] Τερετίσμασι] Τερετίσμασι *Fl.* Prius est in aliis & M. [f] Κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος ὁ τοῦ ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἀκμάσαντος. ὃν Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur; nam καληγόρει verum, ἐκαλήγορει falsum esse, vid. nos supra ad 2. *Ver. Hist.* c. 7. ubi testimonia compluria dedimus. *J. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένους,] Diu, fateor, hic locus me torsit, ut bono inde sensu fruerer. Tamdem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod quantum prospicio, genuinum est; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένους. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, sed plane nescio quod ἀνακόλουθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quamdam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducat; at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingenioso habentem motum; dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore hujus periodi parte jam ostendit Cl. *Gronovius*. *J. J.*

74. Γοητευομένων] Em. Cl. *Jensii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοητευομένους. *M. du S.*

76. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opsopoeus: *quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium.* Benedictus: *quibus exornari saltatorem nihil est opus*, ac si legisset hic μὴ δεῖν. Sed temere. Et illi non hactenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: *quibus exornari actionem saltatoris, quum ipsa in se nihil prorsus esset.* *J. G.*

81. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτου, οἶμαι, τὴν δέησιν

χόμενον, ἔπειτα καλήγορεῖν αὐτῷ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ ὅτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυπῶσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μηνύουσαν, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύουσαν, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέροις, τῷ τε Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει σαγηνεύουσαν, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδημοσύνην μὲν τὴν Ἀφροδίτῃ, [a] ὑποδειλιόντα δὲ καὶ ἱκετεύουσαν τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸ Δημήτριον ἥδεσθαι τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τῷ μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γάρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο· Ἀκούω ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δέ τι τὸ Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρῳ ἀνδρὸς τὸ ὅπ τοῦ αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅσῳ [b] μείζονος ἔπαινος ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τις γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων [c] βασιλικός τις ἀνὴρ

tantem se videret, deinde accusaret: promificque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperito enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrisque, Veneri ac Marti, injicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his quae fierent delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim & maxima voce: *audio*, inquit, *homo, quae facis, non solum video: sed ipse mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam sui

a Ὑποδειλιόντα] Ὑποδυόντα W. Nil mut. *F. Fl. H. P.* b Μείζονος] Μείζονα male *B2.* c Βασιλικός] Sic *F. H. Fl. S. B2.* &c. & M. Leg. βασιλίσκος adscripsit *M. du S.*

δίκην] *Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequissimam postulavit. Sic Æschines κατὰ κτησιφῶντος δωρεὰν ὑμῶν μισθὸν δίκην. *rem non magnam a vobis petemus.* *F.G.G.*

86. Κτυπῶσι] Interpositum *scamilla* (fluctuant libri inter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint *Rubenium* de re vest. 2, 16. & quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat noster infra §. 83. *F.M.G.*

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obs. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. *M.V. la Croze.*

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes *Luciani* pag. 534. leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cetera quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis fusius alibi. *F. B.*

6. Βασιλικός τις ἀνὴρ] Bene monet Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Exerc. Joan. IV. 46. Ibi enim legas: καὶ ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae *Bosius* ita commentatur: „ Non putem per βασιλικὸν „ intelligi *aulicum* quendam, sive *ministrum regium*, „ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; sed „ potius *quempiam ex genere regio, agnatum aliquem* „ *Herodis.* Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii „ vel agnati regum, quales Latinis *Reguli* appellantur. *Lucianus* de Salt. (ii. l. ut vides) *Achillei Tatii* L. VII. p. 447. dixit: ἦν τῶν βασιλικῶν γένους. „ Sic & *Herodot.* I. c. 35. Φρὴξ μὲν γενεῇ, γένος δὲ βασιλήιον. *Ammian.* XVI. c. 12. *Hos sequebantur proxime proximi Reges numero quinque, regalesque decem.* Ad quem locum videatur *Valesius*". Addo *Chrysost.* Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τῶν γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματί τι ἀρχῆς ἕτερον ὄντα καλούμενον ἔχων. *F.F.R.*

10. Ἡμιλλᾶτο γάρ τις ἂν, ἐτύγχανε σωιδῶν] Pessime sic nostra ex editione Salmuriensi, quum optime Basileensis (ἡμιλλᾶτο γάρ τις ἂν ἐτύγχανε σωιδῶν. *F.G.*

11. Σωιδῶν] W. recte. Reliqui σωιδᾶν. *M. du S.*

Σωιδῶν] Vix dubitassem sic scribere vel sine codice. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf. superius *Quom. Hist.* c. 37. ubi σωιδᾶν quoque Edd. priores pro σωιδῶν. Sed recte σωιδῶν ib. c. 44. Et *Abdic.* c. 15. atque alibi. Licet rursus pro eo σωιδῶν

ſui cauſſa ad Neronem venerat, ſpectabat cum aliis ſaltatorem illum ſaltantem ita diluride, ut, licet ea quae cantabantur non aſſequeretur, ſemi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi eſſe poſſit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nanciſci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & iſti maxime, qui eas quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

Ἡρῳδ῾ου κατά τι χρέ῾ος ἥκειν ὡς τὸν Νέρωνα, ἐθεᾶτο μὲν τὰ ἄλλα τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον, ὅτι σαφῶς ὀρχήσεως, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων (ἡμίελλην γὰρ τὸν ἔτυχε) συνιέναι ἁπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τῷ Νέρων῾ι δεξιωμένῳ, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντ῾ι, καὶ δώσειν ὑπισχνουμένῳ, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δὸς τὰ μέγιστα εὐφραινῆς. τῷ δὲ Νέρων῾ι ἐρομένῳ, Τί ἄν σοι χρήσιμ῾ος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων ῥᾴδιον εὑποτρεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τιν῾ι δέωμαι, ἀφορνεύων ὅτ῾ι ἕκαστά μοι ἑρμηνεύσῃ. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτῷ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ὑπόσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα.

Ἡ δὲ τελείστη ἀγαθὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑποκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, ἔχουσα τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ὑπεύθυνα, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας ἀσκοῦσιν. οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινούμενα, τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπω-

δὰ

d Συνίημι] Reſtitutum ex W. Συνῆκας Edd. priores. Eſt & in P. aliisque. Quid tum? *f* Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. *g* Οἶδε] Sic Edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἷ δὲ *J.* Οἶδεν M. *e* Οἰκίαν] Sic eſſe in *J. H. Fl. S.* & M. notat *M. du S.*

mi legas in Edd. infra *Jov. Trag.* §. 27. quod ibi videbimus. *J. F. R.*

21. Καθίκετο αὐτοῦ] Sic ſupra Ἔρμ. *c.* 83. *M. du S.*

25. Κατὰ τὰ ἀ. τ.] Ut Πρ. λ. c. 2. Τίμ. c. 33. & paſſim. *M. du S.*

27. Οἶδε] Interpres *Obſopoeus* legit ἥ δε, vertit enim *At haec.* *F. G.*

Οἱ δὲ] Nemo haec, quid velint adſequatur. Ed. *J.* pro οἶδε vulgato legit ἥ δε. M. οἶδε, legendum οἱ δὲ γοῦν ἐ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενα &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeſtare exiſtimantur, quod &c. Intactus locus eſt, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἥδε. *M. du S.*

Οἶδε] Puto dediſſe Lucianum εἶδε, quod deinde inter diſcrimen atque excipiensem in οἶδε mutaſſe potuit. Certe ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

Οἶδε] Illud οἶδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & neque in οἶδε — ἐπαινούμενα ac in ἃ δὲ — ἐπαι. Aeque inaptum in εἶδε, quam in ἥ δε mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt quid Lucianus reliquerit. Cl. *Gaſnerii* εἶδε optimum videretur, ſi eum ἐπαινούμενα ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id noſter ſaltem adhibere non ſolet. *J. F. R.*

28. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtus reſpondeat.* Opſoporus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtus reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, cœlaturâ &c. ut nempe reſpondeant perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant. *Novit enim* (n. ὑπόκρισις) *ſe in illis magis laudari ea, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Innuit vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exeratur. *J. G.*

Τῷ ἐοικέναι] Id eſt quaſi εἰ vel ἐπὶ τῷ ἐοικέναι *dicas*, vel *propter eo quod ſimiles ſe gerant.* Sic *Herodian.* III. 2. *f.* τῷ pro ὅτῳ μισθαφόρους. *Si quidem mercenarios milites non habent.* Plura ſimilia dedi alibi. Adde & *Abreſch.*

δὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τ εἰσαγομένων [a] ἀρι-
στέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ
τὸ ἐξαίρετον δείκνυσι.

Ἐθέλω γάρ σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου εἰπεῖν
περὶ τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα
τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσοῦτον γὰρ
μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐρήτει, ἕνα ὁρῶν τ ὀρ-
χηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινό-
μενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] ὑποκρινεῖται, καὶ
ὑπορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἕν, πολλὰς δὲ
τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τ ὀρ-
χηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρω-
μένου ἀχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ προ-
τροπὴ ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς
πετραίου νόον [d] ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν
ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαία. καὶ δεῖ
προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυ-
τὸν ἑκάστῳ τ δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἤθη καὶ
πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖται ἡ ὄρχησις ἐ-
παγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργι-
ζόμενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα,
καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyranni-
cidis, aut pauperibus, aut agricolis; ſed in
unoquoque horum, quod proprium eſt,
quod eximium, demonſtratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
bari de hiſce rebus dictum referre. Videns
enim quinque perſonas ſaltatori paratas, tot
nempe partium erat actio, & unum modo
videns ſaltatorem, interrogavit, *Quinam
ſaltaturi & acturi reliquas perſonas eſſent?*
Cum vero audiſſet, eundem acturum, &
modos praeiturum omnes, *Neſciebam*, in-
quit, *vir optime, te corpus quidem hoc
unum, animas autem multas habere.* Haec
Barbarus.

67. Non abſurde autem Itali ſaltatorem
appellant Pantomimum, (*imitatorem o-
mnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim
illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, beluae
in ſaxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens
urbes populosque frequenta*, & ſaltatori ne-
ceſſaria, oportetque rebus adhaereſcentem
familiarem ſe *& quaſi* domeſticum unicui-
que eorum, quae aguntur, reddere. Atque
in univerſum mores atque affectus ſe
demonſtraturam atque actione expreſſuram,
ſaltatio pollicetur, nunc amantem, nunc
iraſcentem aliquem inducens, & furentem
alium, affectum alium triſtitia, & ſua unum-

a Ἀριστέων] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notat *Solanus.* b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inſerui ex W. Aberat enim ab Edd. c Ὑποκρινεῖται] Ὑπερκρινεῖται. male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. d Ἴσχων] Ἔχων W. Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Ποντίου θηρὸς] Θέογνις φησι, πολύπου ὀργὴν ἔχει πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος ἰδεῖν ἰφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, ſi recte memini. G.

Abdic. c. 5. ὃ τῷ μισεῖν ἐμέ. *J. F. R.*

30. Ἀριστέων] Non ſatis aſſequitur una vox Latina vim quae ſubjecta eſt τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui inſigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum ſed *optime*, comparatione aliorum, geſſerunt rempublicam. Latina declamatorum ſchola *fortes* vocat ſimpliciter, aut *fortiter feciſſe* dicit. *J. M. G.*

40. Ὁ] Ita W. ſolus, vulgatam qui ſequuntur *ſolum* vertant neceſſe eſt. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos ſcribimus, ſi Graece ſciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 493. paulo aliter ſcriptum.

Ποντίου θηρὸς χροτὶ
Μάλιστα νόον προσφέρων
Πάσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ.

Ex *Plut.* 1690. 1. & 1801. 2. *M. du S.*

Ὦ παῖ] O *fili Polypi*, Theognis. *M. V. la Croze.*

48. Ἴσχων] Illud ἴσχων quod W. ſuppeditat nihili eſſe, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Deſumſit enim ex *Theognidis* verſu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teſte *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt.

μεμετρημένως. τὸ γὰρ θαυμαστότατον, ἐν αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μαινόμενος, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνός [e] ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ ᾠδὴ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν θεωρουμένην αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem eſt ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἤει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέφων ἀπὸ

[e] Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ..] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ὃ ἐν ἄλλαις μελίταις ῥητορικαῖς φέρεται θαυμάσιαι καὶ ἐναμιλλοι Νικοκράτους καὶ Φιλοκράτου τῶν * ἐν τῷ ἐπιγ. σοφιστῶν διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἰρωϊκαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν λόγων ἐπισπάζουσαι ἡδονήν. M.

* Ἐν τῷ ἐπιγ.] Lege τριακοντίαις. *M. du S.* An potius ἐν τοῖς Γ πεντάροις; *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος. ubi certe ἴσχε in verſu locum non haberet. At in ipſo *Theognide*, verſ. 216. ſic legas:

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολύπλοκον, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῦδε ἰδὼν ἐφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. ſupra §. 42. *J. F. R.*

60. Ἀερόπη] Vid. c. 43. & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα ἢ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχειν] Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἕκαστον non eſt *quispiam*. Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἄκουσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam ſcribit *Apollonius Tyanenſis* Ep. XXII. & LXI. ſed alius ſit oportet. *Philoſtr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

ἀπὸ τῦ θεάτρυ. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ὑποκρινόμενον, ὀρχησὴν τὰ αὐτῦ ποιοῦντα, Οἵῳ με, ἔφη, θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ὑποδείκνυῃ, τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τοῦτο [a] μού γε ἐν ἅπασι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοοῦν, καὶ τὸ ἐν τοῖς [b] ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, καὶ μέρος [c] τρίτον ἡγουμένου τἀγαθῦ καὶ τοῦτο εἶναι. ἤκουσα δέ τινος καὶ σεμνοτέρου τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ [d] αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται.

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὀπτηδευμάτων, τὰ μὲν τὸ τερπνὸν, τὰ δὲ τὸ χρήσιμον [e] ὑπισχνουμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ τῦ τερπνῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, ὃς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?*

70. Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit; iram, cum irati perſonam gerit, cupiditatem cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur; quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud quam verum eſſe Ariſtotelis illud demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

71. Praeterea cum ſtudia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & ſanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſentat

a Μού γε] Hanc eſſe Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* *b* Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. *c* Τρίτον] *Marcil.* δεύτερον. At nil varietatis invenio. *d* Αὐτὴ] Αὐτὴ W. *e* Ὑπισχνουμένων] Ὑπισχνουμένων *J. Ald.* & *H.* At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. Δημων. c. 3. memoratur hic etiam apud *Philoſtr.* (p. m. 265.) 535. & deſcribitur ut & Philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum *Philoſtrati*, in qua circa annum 130. floruiſſe dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum ſenties. *M. du S.*

87. Πλάτων] *Plat.* Polit. p. 506. A. *M. du S.*

92. Τοῦτο μού γε] An τὸ χαλιναγωγῶν τὰς παθη? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλους] Felicitatem *Ariſtoteles* tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἠθ. Νικ. I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρος τρίτον] Imo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in *Eunucho*: καὶ μὰ σφόδρα παλαφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶεσθαι. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Eun.* quem *Marcilius* ob oculos habuit, eſt §. 3. non longe a fine. *J. F. R.*

99. Ἤκουσα δέ τινος καὶ σεμνοτέρου τι νεανιευομένου ὑπὲρ

tàt & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes; multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi videtur & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes; multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi vide-

ὑπὸδειχνῦ), ᾗ μὲν ὧν γε σύντονον κίνησιν ἡ ὀρχηστικῆς, καὶ τροφὰς αὐτῆς, καὶ ἐξαγωγὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμὸς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ [f] εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε καὶ μικρὰν προσποιοῦν τοῖς σώμασι.

Πῶς οὖν ἁναρμόνιόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσῃ, ἅμα τε ὀφθαλμῷ, καὶ ἀκοῇ; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν [g] ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσῃ ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν, ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς [h] μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἀποδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν.

Ὃ δ' ἔτι μάλιστα ἀπὸ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ [i] γοῦν ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἀποτελεύειν, ὁμοίως εὐδόξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν

f Εὐχερὲς] Εὐχειρὲς *Pell.* *g* Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & M. Ζητοῖς Edd. vulgo. *h* Μὲν] Inſeruit *Solan.* ex W. Aberat ab Edd. *i* Γοῦν] Reſtitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in Edd. prioribus.

ὑπὲρ τῶν ὀρχηστικῶν προσώπων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται)] *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juveniliter affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa *Athenaeus* lib. 1. Deipnoſoph: ὅτι (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ὅτις ἐστὶ, μὴ σιωπῆς πάνυ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ εἴ τις τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενος διδάσκειεν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur.* *J.G.G.*

Ibid. Περιττότερόν τι πανδυμφοῦν] *Magnificentius quid dicentem.* *F.G.*

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres abſurdiſſime: *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* *J.G.G.*

26. Ὑπ' αὐλοῖς] Conf. ſupra §. 16. hujus Diſſert. *J.F.R.*

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι.

tur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸ ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς προείπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ χρῆσθαι μάλιστα ἐπιχαίρῃ φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τὰ δέοντα διαγνωστικὸν, καὶ τὰ κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animam pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, καὶ τὸ Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμελῶς ἀκριβῶς· ὅτε πολύσαρκος, ἀπίθανον [a] γὰρ, ὅτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς ὑ Φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυέστατη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα προσεύουσα, ὅτως [b] ἐπιτηρεῖ τὰ λεγομένων, καὶ τὰ γιγνομένων ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθάνειν. μικρᾷ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat, Par-

a Γὰρ] Inseruit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. b Ἐπιτηρεῖ] Ἔπειτ. *Jens.* At vulg. servant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte & constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra *Alex.* c. 5. *J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. κανόν.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γὰρ quod sententia postulabat ante τοῦτο, inserendum duxi. Non agnoscit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Misop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurs.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀστυάναξ] Legendum omnino ὅτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀστυάναξ] An οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa conjectura Cl. *Gesneri*, ei facile concedo: Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis adjiciatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον οὐ ξύλον οὐ πορπαῖς ἥδεσιν· pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo: *ne parum leno sies*. Tamen ὡς Ἀστυάναξ vix ita subsistere poterit, & si per ironiam sic interpretere: *o quam ille* (pro qualis vel quantus) *est Astyanax!* scilicet. habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si ὅτος legeris. *J. F. R.*

71. Κατανία] V. *Auson.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Est *impetum facere in Thebanorum moenia*. nobis bestormen. *Herodianus* in v, καὶ προσίεσθαι τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσιέσθαι τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξυνεκῶ μὲ ἑλληνικῶ προσβαλοῦσα τοῖς

Parvo enim ingresso saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transscende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes.* Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi caussa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quasi ad normam possent exigere.

77. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consiste-re, ubi opus est, possit.

78. Non abhorrere autem saltationem nec ab illa usitata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum at-

μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δὲ ποτὲ μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ σιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα παιρωμένου, Δέεσθα ἔφασαν φείσαι τῆς Θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τούτων δὲ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴσθι, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητος δὲ τὸ μὴ τοῦτο πάντως ἕτω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπη χρὴ, καὶ συνεστάναι καρτερῶς, εἰ τοῦτο δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τῶν μιμήσεων

σεων

c Φεῖσαι] Φᾶσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φεῖσαι *J. Fl. Ald. H.* &c. d Ἴσθι] Εἰδῆς W. e Ἀθλήσει.] Αὐλήσει male *B2.* & 3. Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam nostram recte tuentur *J. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. *V.*

τοῖς τείχεσιν. *J. G. G.*

76. Τῆς Θυμέλης] Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. *J. M. G.*

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diversa a saltatione. *F. G.* Χειρονομίας] At quis hoc nescit aut negat *Gujete?* Accedit tamen & conjungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo saltat sobrius.* *J. F. R.*

89. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν] Lego en ἀσκήσει, & sic etiam legisse videtur Interpres. Aliquis posset etiam jure suspicari legendum esse κακῶν; nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἄσκησις κακῶν. *J P. a G.*

Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσει sic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugilatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non respiceretur, causse nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioso* usurpari, *Stephanus* in Thes. dudum docuit. *J. F. R.*

90. Ἀθλήσει] Verissima lectio, quam non vidit *Palmerius.* Extat autem in M. & omnibus impr. excepta *B2.* & 3. *M. du S.*

σεων ὀπιχών. Ἡροδότῳ μὲ ἦν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὦτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adsunt.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεσθαι τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸ ποιητικὸν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τὸ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, [a] τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὖσα, ὅμως κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸ τεταγμένον ἕκαστοι χρόνον ἀπάντων ὀπιλαθόμενοι [b] τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον ἢ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

79. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poëtam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint *naturae nostrae*, quae fiunt *in saltatione*, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrumantur saepe spectatores, quum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica licet sit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut statо tempore universi reliquorum omnium obliti, totos dies sedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & pastores spectent: saltantque ista etiam generosissimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abest ut pudeat *ejus rei*, ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Desunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. *V.*

Ibid. Τοῦτο δὲ παροιμία, ἀλλ' οὐ παροιμίας * μετείληπται τὸ, ὡδὶ φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. *V.*

* Μετείληπται] Παρείληπται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *plures oculatus testis unus, quam auriti decem.* ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὥσπερ ἰσχὺν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *Jul.* Imp. ad Leontium. *A V.*

1. Νηπενθές τε ἓ ἄχολον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 221. *M. du S.*

Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. *G. E. Stahlii* Dissertationem. Item *Petr. Petiti* Dissert. de nepenthe Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Amplissi. ac Doctiss. civit. nostrae Senator *Casp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

8. Κεχείρωται] Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jens.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non semel. *J. F. R.*

23. Σολοικίας — τὸ τῇ ὀρχήσει] Sic eleganter etiam apud *Philostr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, o Jupiter exclamans, manu terram ostenderet, & ὦ γῆ o terra, vultu in caelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, ὅτος τῇ χειρὶ ἰσολοίκισε dicens. Alium hujus vocis elegantem usum vidisti jam supra in *Nigr.* c. 18. *M. du S.*

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum c. 18. *Nigr.* id jam est §. 31. sive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἀλο-

80. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, jam ostendi: mentis vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae insciti, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes) etiam graves Soloecismos in saltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *justum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore posteriorem. Sed non puto tales propter saltatores, ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν σώμασιν ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς ψυχῆς, ὅτως ἐπιτηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει [c ἐπιδείκνυνται]· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρύθμως μέν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γενὰς ὀρχούμενός τις, ὃν τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλον τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην [d τῷ κεραυνῷ], τὴν Γλαύκην [e αὐτῇ] εἰκάζει, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, [f ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἅπαντα δρῶντας.

81. In universum autem oportet undi-

Ὅλως δὲ τὴν ὀρχησιν δεῖ πανταχόθεν ἀπη-

c Ἐπιδείκνυνται] Ἐπιδείκνηται male *J.* Cett. recte ut edidimus. d Τῷ] Ex W. insertum. Aberat in Edd. e Αὐτῇ] Αὐτὸν W. f Ἀμαθεῖς] Ἀμαθῶς male *B2.* Prius est in *J. H. Fl. P.* & *M.*

25. *Μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν*] *G.*

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad *Quom. Hist.* §. 48. *J.F.R.*

27. Οἱ δὲ εὐρύθμως μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα] Obscure interpres: *illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodae?* Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: *illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat.* dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. *J.G.G.*

29. Τὰς γὰρ Διὸς γενὰς ὀρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraesentans*, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γενὰς, id est *nativitatem, natalitia.* *J.P.a G.*

33. Γλαύκην] V. c. 42. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Γλαύκην] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex *Apollodoro* I, 28. Misit Medea inductae sibi a Jasone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀμφιεσμένη μὴ τῷ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λύσῃ καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. *J. M.G.*

41. Ὅλως δὲ τὴν ὀρχησιν δεῖ πανταχόθεν ἀπηρτῶσθαι, ὡς ὦσι τὸ πᾶν εὔρυθμον εὔμορφον σύμμετρον αὐτὸ ἑαυτῷ ἑπόμενον. ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδαμοῦ ἐλλιπὲς· ἢ τὸ ἄρτιον κεκραμένον τοῖς ἐνθυμήσεσι. ὀξὺν τὸν παιδίαν. βαθὺν τοῖς ἐνοίαις ἀνθρώπινον μάλιστα.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ἢ τὸ ἄρτιον κεκραμένον τοῖς ἐνθυμήσεις? Malae distinctionis vitio haec laborant; quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἢ τὸ ἄρτιον κεκραμένον τοῖς ἐνθυμήσεις ὀξύν. τὸν παιδίαν βαθὺν τοῖς ἐνοίαις ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, caque

πηχριβῶς, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν δεόντων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν· τὴν παιδείαν βαθὺν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰρ ἔπαινος αὐτῷ τοῦτ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ [c] αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς δ' ἑαυτῶν ψυχὰς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ [d] αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ [e] ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς παρεγίγνεται. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀδόκητον ἡγνοηκότες διδαχθέντες.

que perfectum exactumque esse saltatorem; ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

82. Existit autem quemadmodum in o-ra-

[a] Ἐλλιπὴς] Ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. nihil mutant *J. Fl.* [b] Παιδείαν] Sic recte *Fl. H. P.* & *M.* Παιδίαν *J.* [c] Αὐτοῦ] Αὑτοῦ Edd. priores. Correxit *M. du S.* [d] Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὑτοὺς *J.* [e] ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτὸν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; subactae eruditionis*, (sic verto τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic Βαθὺς τὰς ἐλπίδας apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. edit. Alobr. vs. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanum*, cujus sententiam in voce Εὐβαθυὸς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἐλλόγιμοι & ἀνδρεῖοι. Conjiciunt Eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens*. Eleganter sane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μνημονικόν τε γὰρ & εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐφεκτικὸν φημὶ δεῖν αὐτόν. Sic in *Jove Tragoedo* c. 27. συνιέναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Nostro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum delinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII. Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas*. (addo *Long. Past.* L. 2.) Commode allerendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kuhnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικιλ. cap. 13. Ἀνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺν γίνεσθαι, ὥστε, &c. Kuhnius *legeret* ὀξύ. ὀξὺ βλέπειν enim *esse*, *quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse Vir Doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺ βλέπειν Graecis esse satis frequens (quod multis probari posset exemplis: ita & θρῖον βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γίνεσθαι ὀξὺ βλέπειν. ita namque foret

haec

ratione, sic in saltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par est contendunt, & si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque effeminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque feritatem producunt.

ὀρχήσεώς ἡ πρὸς τὸ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑφαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμεγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλὸν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου καὶ θηριώδους προαγόντων.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, sed qui nescio quo fato in indecentem actionem per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem egressus est, non ut ageret jam furentem, sed furere ipse facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea solea humum feriebant, vestimenta laceravit; modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstantis & victoria sibi placentis ca-

Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, σωφρονοῦντα τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ ἐκ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀχρήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα, μόλις τὸν ἥττονα εὐθὺς μανόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τῶν σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὰ ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τοῦ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος διεῖλε τὸ κεφαλὴν καλυπτρίου·

ἡ

f [Ἤ τινι] Εἴ τινι *Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene servant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. *V.*

79. Ἑνὸς γὰρ . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνων διαμιμησάμενός γάρ τινος τῶν ἀκρατῶν * νέων ἐκμιμούμενοι ὕστερον ἐάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς μὴ ἀνεγκεῖν τὸ πάθος, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ἀληθείᾳ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* Νέων] Νεῶν scripserat *Solanus*. Ego mutavi. *J. F. R.*

† Ταυτῇ] Sic legebatur, fine dubio pro τῇ αὐτῇ, velusi τωὐτὸν Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. *J. F. R.*

haec dictio, si audiretur Vir Cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *Homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut*, &c. hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut*, &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἐπινεῦσαι, συνιέναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἐπίνοιαν, σύνεσιν ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῶσιν, &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. ξ, 344. — εἰδ' ἂν ταῦ ἀμφάκας ἀτειλὰς ἴδῃ, ἤ τι ἓ ὀξύτερον βέλος φώς εἰσαφίκηται. *Cujus oculus acutus est ad perspiciendum.* *J. F.*

Ὅλως — — βλέπων] Clariss. *Jensii* interpunctionem omnino necessariam & quam *Solanus* quoque in *Justina* ex ejusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Parisinis* quidem priore membro hujus periodi commata tantum erant, inter singula adjectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in Paris. quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. *J. F. R.*

50. Ὥσπερ οὐ κατόπτρῳ] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique καλοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥσπερ κάτοπτρον docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. *J. F. R.*

83. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic simillimum de Aesopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. *M. du S.*

καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, κατεπόλλ' ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμεμήνει τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τῶν μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐφοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ὅτι τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ὑποκαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ὁ γὰρ ἐξεοδεὶς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτοῦ τινα ὥσπερ κριὸν [a] μάστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἄγαν μιμήσεως εἰς τὸ τοῦ πάθους ἀληθεια ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, abjiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, num quid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset.

84. Ipsum

[a] Μαστιγώσῃ] Sic una cum Edd. legit M.

86. Παραπαίοντι] Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum nimium ὑφαντασίωτος est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, ὡδαπαίει, propria simul & translata significatione. *J.M.G.*

2. Καλαβὰς] In theatro Romano sedent in Orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. Μαστιγώσῃ] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus scholiastae non videtur. *M. du S.*

12. Ἐπὶ μανίᾳ καταγνωσμένων] *Vere ob insaniam notandum*, vertit Rever. *Fac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2. 11. (*notatum* voluit) atque *Bezam* durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo καταγνωσμένον poni. Nam cum καταγινώσκομαι proprie sit, *cognita caussa judicor*, & plerumque de eo dicatur, qui caussam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet *Scholiast.* ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. ubi *Luciani* verba: καταγίνωσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Gesn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: καταγινώσκεσθαι τινὸς ἀναισθησίαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano ver-

te-

84. Ipsum quidem ajunt, cum resipuisset, adeo poenituisse factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim rursus Ajacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse.* Maxima vero illum molestia adfecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset.

85. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

10 Καὶ αὐτὸν μέντοι, φασίν, ἀναπηδῆσαι ἔτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ὑπὸ μανίᾳ καταγνωσθέντα· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συστασιώτην αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, 15 [b] παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τῷ γὰρ ὁμοίως Αἴαντος αὐτῷ [c] γραφέντος ἔτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τοῦ ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παρελθὼν εἰς τὴν ὑποκρισιν.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πάμπολλων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ὑπονοήματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τοῦ θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ [d] ὀρχησομανήσοντά γε πρὸς ἔτι. ὥστε ἤδη δέησομαι τὸ τοῦ Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν· τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς [e] ὅτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παραστησάμενος] Παραιτησάμενος L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* *c* Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. B2. P. S.* &c. *d* Ὀρχησομαν.] Hoc ex W. restitutum. Ὀρχησομανησοῦσα Edd. priores. *e* Ὅτι] Sic Edd. & M. Sed ὅτι in *Hom.* esse ait *M. du S.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. ε. μ. καταγνωσμένον. *tamquam qui se vere* (juste) *insanum judicatum*, vel *insaniae damnatum*, *accusatum*, sentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συστασιωτῶν] Interpres rursus ita vertit: *siquidem postulantibus iterum aequalibus*; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest ejus vocis significatus, *fautor* tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συστασιώτης ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex ejus factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de caussa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιώτης, & composita συστασιώτης. Verte igitur: *Postulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. a G.*

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συστασιωτῶν] Sed *Benedict.* jam sic dedit, vertens: *Rogantibus enim factionis sociis.* *J. F. R.*

16. Παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν] Benedictus *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Opsopoeus sequutus Luciani ordinem *adhibito repraesentatore*, quem sensum sane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Opsopoeanum *alii ridebant?* quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παραστησ. τὸν ὑποκρ.] In L. ὑφαιτησάμενος sed nihil muto, elegans enim est sensus Vulgatae; Ἰκαρ. c. 17. Z. τρ. c. 29. & passim ap. Nostrum. *M. du S.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro ὅτι legitur ὅτι, quod reducendum existimo. *M. du S.*

32. Θαῦμά μ' ἔχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. du S.* Usus noster etiam supra T. I. *Catapl.* c. 14. quam dictionem & Germani sic usurpant, casune an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater *Belgae Graecissanti* inserere. *J. F. R.*

Ibid. Ὅτι] Non modo adscripserat *Solanus* ὅτι esse in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Editiones Luciani male ὅτι habere. mirabar utrumque. Nam aeque ut

Θελχθήσῃ γάρ, ἢ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγου τοῦ Κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὅσῳ γὰρ ὁ Ὅμηρος τῇ τοῦ Ἑρμοῦ ῥάβδῳ τὴν χρυσῆν λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, οἷς ἐθέλει, τοὺς δὲ καθεύδοντας καὶ ὑπνώττοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ παρὲ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*
Mulcet quem lubuit, somnos dispellit eadem:

Hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum, one solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

a Νάι] Ita habere *F.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud ὅτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ὅτι quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ὅτι etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed ὅ τι divisim scribo. *J. F. R.*

36. Ἐμπεδώτερος] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀνεκδότῳ legere apud *Isaacum Vossium*, τὰ πάντα. *J. G. G.*

ΛΕΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut laterculum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Luciani temporibus magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpare.) *Cas.* ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοπρόσωπος loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censeo; & *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiisse. Vid. a. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem illam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggredererne versionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & simplici sermone aliena, consectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia

LEXIPHANES.

LYCINUS.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?* LEX. Per Jovem, Lyci-

ΛΕξιφάνης ὁ καλὸς μὴ βιβλίῳ. ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ὄζει τη-

(1) Νέος τις] Φασὶν ὡς εἰς (2) Πολυδεύκη τὸ ὀνομαστικολόγον, λεπτομέρμου Λουκιανὸν, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἣν τινα (3) λόγων ὠφελιμώτατα, σωρὸν δὲ λίξεων ἀδόκιμων ἰφισάντα, καὶ ἴσως σὺν λύπῃ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φάσκουσιν εἶναι, ἐπεὶ ἐπὶ συγχρόνῳ ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης, ἐπὶ δὲ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. *V.*

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Prr. Sid.* primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *M. du S.*

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. Id sciat Lector ex altero *Vossiano* petitum; nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum.* *J. F. R.*

(2) Πολυδεύκη] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* erraſſe ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. *J. C.*

(3) Λόγων] Λόγον in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνῳ in σύγχρονος mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *J. F. R.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici, sed hircum mulliſſe superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεόχμους, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμῷ putare illum voluisse dicere. Nempe *av* ea aetas sono ad *o* inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque καινόζηλον, quod simile lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμὸν, quam nostrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque καινόζηλα. Quin sunt, ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis *Is. Casaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum & consarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui καινοζήλοις. *J. M. G.*

1. Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηΐνόν τι τ̃ ἐμοὶ [a] κομιδ̃ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι καὶ αὐχμὸν ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόδυστα ἔοικας ἔχειν. ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τ̃ αὐχμῷ τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νῦς τῶν συγγράμματι; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω [d] τ̃ Ἀρίστωνι ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τ̃ συμποσίου, τ̃ Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ πάντι ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτ̃ ἀνάγνωθι τ̃ βιβλίου, ὅπως μὴ πάντάπασιν ἀπολει-

ne, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum. LYC. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis? LEX. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus (*Gr.* Cypſeli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignoſce mihi, ſodalis, multum enim de muſto habet muſteum. Sed dic mihi quod ſcripti conſilium eſt? LEX. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis. LYC. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Vi-

[a] Κομιδῆ] Aberat ab Edd. Inſertum nunc ex B. & W. [b] Κυψελόδυστα] Sic Edd. omnes. Κυψελοῦντα Mſ. RG. [c] Νεοχμὸν] Νεχμὸν *S.* male. Recte aliae νεοχμ. [d] Τὸν] Τῷ *Fl.* & W.

3. Τητινόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τριὰ ταῦτα ἐπιῤῥήματα, πέρυσιν. τῆτες. νέωτα. ὡς ἂν ἀπὸ τ̃ χθὲς (1) γίνεται χθεσινὸν, ὅτως ἀπὸ τ̃ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι (2) τ̃ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' ὃ (3) κ̃ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. κ̃ ἔστι ἀπὸ τ̃ νέον κ̃ τ̃ ἔχω, νεοχόν, κ̃ νεοχμὸν πλεοναστικοῦ τ̃ μ.

7. Κυψελόδυστα] Κυψέλη λέγεται ὁ ὁ τ̃ (4) ὅταν ῥύπος λέγεται, λέγεται ὁ τὸ (5) κεραμεοῦν σανίσσομον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσσωλον. νῦν δὲ τ̃ ῥύπου ἀκουσίου. *V.*

14. (6) Ἀνίγνως] Ἀνελογίσω. *V.*

(1) Γίνεται] Γράφεται editum erat, correxit *M. du S.*
(2) Τ̃ αὐτ̃] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτ̃.
(3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Et hoc reſtituit idem ex M. & B. Τὸ χρῶτες enim erat in Ed. *Cler.* Καὶ τὸ νεοχμῷ ῥῆμα C. *Abb.* & V.
(4) Ὧτων] Antea miſere legebatur αὐτ̃.
(5) Κεραμεῦν] Sic reſcripſerat *Solanus* pro vulgato κεραμέων.
(6) Ἀνίγνως] Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀπολογίσω pro vulgato ἀπελόγισαι. Ἀπολογήσω. M.

3. Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τ̃ χθές, χθεσινὸν, ὅτως ἀπὸ τ̃ τῆτες, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον ἤτοι τ̃ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὶς, unde σατάνιοι πυροὶ leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. *F. B.*

Τητινόν τι] Τῆτες, τητινός. *F. G.*

Τητινὸν] De hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτις ἡμέρα, apud quem tot ſunt iis ſimilia quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. *M. du S.*

Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδῆ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' ὃ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νέοχον. Haec dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τ̃ νέου, προσφάτου, hanc Lexiphanes poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. *F. B.*

7. Κυψελόδυστα] MS. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magisque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπιδύσρα ἡ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψελλὶς (ſic enim apud *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Pacem) ὁ τ̃ ὅταν ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ὀστρακοῦν ἀγγεῖον ὃ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται), ſic dictum ἀπὸ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἴλλω, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad *Ariſtoph.* εἰρ. ſic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſellus rex Corinthiorum Æthionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγένητος ὑπεκρύβη τ̃ μητρὸς κόλπῳ) ὃν τῇ κυψέλῃ. Cujus poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pauſan.* Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait ὅτε Κύψελός τις ὅτε Περίανδρος. Vid. Scal. ad *Euſeb.* *J. B.*

9. Τὸ νεοχμὸν] Corrige νεοχμὸν. *F. G.*

Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. *J.* (non invenio ibi) *M. du S.*

10. Ἀντισυμποσιάζω τ̃ Ἀρίστωνι ὃν αὐτ̃] Benedictus *convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *convivium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud.* Certe hoc manifeſtius. *J. G.*

Ἀντισυμ. τ̃ Ἀρ.] Quamvis perierit ipſum Athenaei initium, ex *argumento* operis *Graeco* ſuperſtite ſatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuiſſe Athenaeum, idque eſſe aemulatum, cum opus illud ſuum ordiretur. Sic enim poſtrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τ̃ λεγόμενον ὁ Ἀθήναιος ζῆλῳ Πλατωνικῷ. Οὕτως

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque (*filius illius*) Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

πoίμην ἡ ἐστιάσεως νέκταρος· γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς. ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδῆ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· οὐς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μέλλοντι ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, ὁ λόγος, εἰ εὐάρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν ἡ εὐλογίαν ἐπιδείκνυται, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad veſperam giros faciemus in*

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυ-

e Εὔαρχος] Sic Edd. & M. Ἐνάρχος *J.* vel ſaltem dubie.

20. Πεδῆ κατάβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς πέδον κατάβαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥήτωρ τὸ ὄπισθεν λέγει (8) κυψελὶς, ἢ τὸ ὀπισθοφυλακεῖον ἀγγεῖον, (9) ᾧ τοὺς ἄρτους ἐκτίθενται. ἐν ᾧ ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγάμητος ὑπὸ τῆς μητρὸς καλαχρυβεῖς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἦτε κυψελὶς ἢ ἡ κυψέλη, ὥσθ' ὁ κρίνειν τὴν ἴλλω ἐρίθησεν. *V.*

26. Εὔαρχος] Τὸ μὲ εὔαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων (10) εὔλογος δὲ, τὸ συνθήκην εὐφημος, εὔλεξις δὲ ἡ εὐώνυμος, τὸ εὐφημίσιν ὀνόμασι ἢ λέξεσι (11) χρώμενον. *V.*

30. Ἡ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Cler.* huc inſeruit. *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κυψελὴ. M.

(9) Ὧ] Ἐν ᾧ B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſunt emendata. *J. F. R.*

(10) Εὔλογος] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novum inque ſcholium incipere decebat; ſed cum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſchotio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογος] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praeberem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutatu, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμενον] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Solan.* non addens ex quo Cod. Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

των γοῦν ἄρχεται. *M. du S.*

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἱστορικὰ, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲ εἴρωνα] Τὸν εἰρώνειαν. *F. G.*

20. Πεδῆ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τὸ πέδον. *J. B.*

22. Ἐπιβύστρα] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *J. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥήτωρ *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *J. B.*

26. Εὔαρχος] Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, ἢ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribenda hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πράσσειν
Χρὴ θέμεν τελευτάς.

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *J. B.*

28. Εὐώνυμος] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *J. B.*

30. Ἡ δ' ὃς] Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurret in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. *J. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιλθωμεν, γυμνασόμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἡλιο-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τῷ εἴλῃ θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ ῥύμμαλα, ναυκολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε πως τῷδε τῷ ἐγκυθήκῃ δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλιννύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λατιῶ. οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et jam eundum. Tu vero puer, strigilem mihi, & pellem, & linteа, & sapones, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, ter olim est quod lavaturio: nec enim satis be-

ne

a Λυκείῳ] Λυκιῷ W. b Στλεγγίδα] Στλεγγιδα *f.* At vulgatam servant cett. & M. c Τί] Male omissum in *f.* d Ἐλιννύσεις] Ἐλινύσεις M. & *Fl.*

33. Εἴλῃ θέρεσθαι] Ἁλίᾳ ϵ αὐγὴν ἡλίου θερμαίνεσθαι. *V.*

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον ὕτω καλεῖν. (1) Φωσώνια δὲ ταινίας λέγει ὀθονίας. ῥύμμαλα τὰ σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. (2) ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ὡς τοῖς λουτροῖς. ναυκολεῖν τὸ βαστάσαι λαβεῖν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ὡς τῇ σωληθείᾳ βαλανικῶν. ἐγκυθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ὡς ἔστιν ἀσφαλῶς ϵ ἐγγύθεν (3) καλαθεῖται. *V.*

40. Ἐλιννύσεις] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεις, καλαμαύσεις. *V.* (Ἐμβλυνεῖς C. *Abb.* Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τοῦ πανούργως δυσκόλως. *V.* (δύσκαμαι V. alter.)

(1) Φωσώνια] Φωσσ. C. *Abb.*
(2) Ἐχρῶντο] Ἐχρῶντο editum erat; mutavit *M. du S.*

(3) Καλαθεῖται] Aut ἐστὶν ... καλαθεῖται, aut ἐνθὲς legendum est. *M. du S.*

33. Ἡλιοκαὲς] Usitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *modica unctione usus.* *J.B.*

Ibid. Πρὸς τὴν εἴλῃ θέρεσθαι] *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 48. σπουδάζεται, ἔστιν ὑπὸ δυναμένοις τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. *curae est, sicubi possimus apricari*, ut vertit *Bergler.* qui & hoc Luciani, & *Aristoph.* Eccles. 64. adducit. *J.F.R.*

34. Ἀπιτητέα] Παρατέα. *J.B.*

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Persii* & *Apulejі*: dixi ad *Petron.* *J.B.*

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum suppellectile omnes dixerunt. *J.B.*

36. Καὶ φωσώνια] Intelligit vestem cubitoriam, sive κομοιμάτιον, diminutum a φώσσων, τὸ λινοῦν ἁμπεχόνιον. *Hesych.* *J.B.*

Φωσώνια] Alias φωσσώνια. Etym. φώσσων, σινδών. φωσσώνιον λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον· ἢ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεώς. &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ ὕτω καὶ τὸ ὠμὸν Ῥωμαίοις ἀφάριον. *F.G.*

Ibid. Ῥύμμαλα] Τράμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit *Casaub.* ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiast. *Aristoph.* Achar. *J.B.*

Καὶ ῥύμμαλα] *Hesych.* Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμηματοδοκὶς, σμηματοδόκη. *F.G.*

Ibid. Ναυκολεῖν] Ναυκολεῖ τὸ βαλανεῖον, καὶ τοπίλουτρον κομίζειν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. Sic *Aristophan.* Thesmoph. junxit ναυκολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καμηλίμους κομίζειν. *J.B.*

37. Τοπίλουτρον] *Mercedem ablutionis.* *F.G.* Recte *Gujet.* olim enim vertebatur: *ablutoriam.* *J.F.R.*

38. Ἔχεις] Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in *f.* erat, *Solanus* parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολώ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἐγκυθήκῃ] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Casaub.* c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *J.B.*

40. Ἐλιννύσεις] Διατρίψεις *Hesych.* dicitur etiam ἐλινύσεις, ἤτοι ἡσυχάσεις, λήξεις. ἀκίνησις, χολάσεις. Vide Interp. *Aristoph.* Thesmoph. *Pollux.* *J.B.*

Ἐλιννύσεις] *Leop.* 20. *M. du S.*

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. *J.B.*

Τρίπαλαι] Utitur *Aristoph.* Equit. 1150. Τρίπαλαι κάθημαι. *J.F.R.*

Ibid. Λουτῶ] Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. *J.B.*

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. *J.B.*

42. Τράμιν] Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur *Erotianus.* illud est quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctissimus *Christianus* ad Erotian. & ad *Aristoph.* ubi. vocat postea τὸ ὄρρον fine hujus pag. *J.B.*

43. Ἀγράδος] Sic vocem hanc interpretatur *Hesych.* τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὑφ' ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται

ne habeo ; & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula vectus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui : deprehendebam enim operas aestivam cantionem minuentes, partim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant & ipse manibus laborem adjuvissem, illos quidem dereliqui, cum fri-

τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ κὴ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδήν· τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ καλασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχώσι τὰ ἄνδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν ἀφῆκα, τῶν τε κρύους ἕνεκα, κὴ

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τὴν ἔδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάντου χωρίον, ὃ κὴ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἐστὶ δὲ ἑγραμμένη ἔχουσι τὴν ἐπανεγνωσίαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀστράβης] Ἀστράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σίλλα. τοὺς οὖν τὰ σισσαγμάτα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ κὴ ἁρμαστηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀστράβῳ ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου κὴ (6) ἀστραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα ὕπω κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἀλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τὶ ἄλλο εἰς κίνησιν ἀφελκύσοι, ἢ ἀλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι ὃν αὐτὸ τῷ μονόποδι παίζωντι. *V.*

49. Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν λέγουσι δηλῶν τὸ εἶναι (8) ἔτυμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει δηλῶν τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. ἄνδηρα μέρος τῆς κάπου. *G.*

(Scholion sequens omisi, quod ex Luciani tantum textu sumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Ὑπεζεύχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monstroso ὑπερισχθισαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut *Amor.* c. 44 ἀζύγα κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀστραβηλάτας] Ἀστραβηλάτης male Ed. *Cler.*

(7) Hunc locum visum est maculatum, prout in MS fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia Librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene est quod quae hic esse debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur: Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔτυμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τῆς κάπης. Hoc quidem satis liquet sic legi debere, sed inter portentosas voces quae ex oscitantia Librarii hic natae sunt, latet vox γναπτάλης, cujus fine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat justa, octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔτυμα] Recte sic restituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴτιγμα. *J. F. R.*

ται δὲ ἐπὶ τὴν ἀναβατικὴν ὄνον, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλῆθος μὴ τὴν σαμαλιηγὸν ἡμίονον ἅπας ἐλέγετο· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σαμαλιηγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex sequentibus ἀστράβῳ posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμιόνου, sequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπίσπερχε ἅτοι ἐπεκέμβω. *J. B.*

Ἀστράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀστράβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. σὺ δὲ πέτεμψόν πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀστράβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiasta Luciani, aliisque *Lysiae*, *Demosth.* & *Athenaei* testimoniis docet, ἀστράβῳ Atticis *mulam* significare, *currui non junctam, sed qua vehimur, equitamus.* Conf. & *Hesych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀκόμβω, dicitur & ἀσκωλίζειν *Hesych.* apud quem rescribe ἀκόμβοι ἀσκωλιάζειν. Illud est quod Galli dicunt *aller à cloche pied*, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κεκμηκώς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt *Homer.* & *Hesiod.* de his rusticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιμεν. *J. B.*

49. Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνδηρα] *Hesych.* ἄνδηρον, ἄκρον, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. *F. G.*

καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ ἐξελθὼν τὰ λάχανα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ [a] γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (ὅπου δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ὄπι τ' ἀγράδην, [d] ἐδάρην τ' ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τεθοexcoriatus ſum in perinaeo, & nunc incedo cum

goris cauſſa, tum quod eſſent uſtiones: noſtri autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inveni ſibi nata, & effoſſis quibusdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, eruticque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus

a Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. b Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. c Λαχανευσ.] Λίχν. *Fl.* d Ἐδάρην] Edd. priores ἐδάρρην male.

52. Καὶ ὅτι καύματα ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῶ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες ὁ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρην τ' ὄρρον ἀντὶ τῶ ἀνεσύρην, ἐτρίβην τ' ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λεκιβόπωλις δὲ, ἡ τα (2) ἀληλεσμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέκιθον φασὶ, καὶ τὸ τῶ ὠοῦ ὠχρὸν. γυμνασιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. (5) σίλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκυφίας ἄρτοί εἰσιν. ὁ μὲν ὀνλιόάνω, ὁ δὲ ἐγκυφίας ἐπὶ τῆ σποδῷ ὠπτημένος, γητεια δὲ τα κρόμμυα. οἷος δὲ τὸ (6) περιτραχήλιον, ἀπὸ τ' ὄπισθεν, κρέας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τ' τράχηλον, καὶ μάλιστα τ' βοῶν. σίλλος δὲ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύσειν δὲ, τὸ (7) σκυβάζειν ἤτοι μαγειρεύειν. καρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφεῖν δὲ ἐστι, τὸ ἀνὸν λουτροῦ ἀλείφεσθαι. γνώμονα δὲ, τὸ τῶ σκιατηρίου τ' σκάφης ἤτοι τῶ ὡρολογίου (9) μέσον ἐπανεσηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μέσον καὶ κοῖλον τῶ αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει. καριμάντας δὲ τοὺς σύγκλυδας οἶμαι, καὶ συρφετώδεις φησί. βυζῶ δὲ ἐπιῤῥιμαϊκῶς ἀκουστέον τὸ οἱονεὶ διὰ τὴν συνέχειαν τῶ ὄχλου ὁ τὴν πίλησιν παραδιευσμένος ἐσάναι, καὶ ἀθιζειν τε ὁ ἀθίζειν. τοῦτο δὲ τὸ ὠσίζειν σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τ' ὀφθαλμῶν. σκαρδαμυκτίειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακᾶν δὲ τα ὀιγιμαΐα φησὶν, ἀντὶ τῶ (10) φαρμάκου ἤτοι ἰατρικῆς δίκης. *V.*

55. Γηπαττάλους] Γραι. γὴ πατάλου. *G.*

56. Σκανδίκων καὶ βρακάνων] Εἴδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες ὁ βράκανα. *V.*

Ibid. Βρακάνων] Δύσπλειλα λάχανα. *V.* Ἄγρια ὁ δύσπλυτα *Coll.*

57. (11) Κάχρυς] Ὄσπριον. *V.*

(1) Σίτηρον] Σίτορον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(2) Ἀλλησμ.] Ἠλημένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λικυθόπωλις eſt.)

(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpiſate invenio. *Suidas* autem in λεκιθόπωλις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholiaſtes etiam interdum ὄσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*

(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρῶν enim male hic antea edebatur.

(5) Σίλγη δὲ] C. *Abb.* σίλγη δὲ † πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*

(6) Περιτραχήλιον] Διριτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *M. du S.*

(7) Σκυβάζειν] Κυυζειν ante edebatur, quod correxit Idem.

(8) Σκάφη] Ἔστι σκάπη ante legebatur: ſed ἐστι delevit Idem.

(9) Μέσον] Μίγα Exc. *G.* Μέσον cum V. C. *Abb.*

(10) Φαρμάκω] Φ —κ· V. i. e. φαρμακῶν. *M. du S.* Sed φαρμάκων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*

(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. Καύματα] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. ποιμεν. κρύῳ μὲν ἦν ἐξαίσιον ὁ αὖρα βορείῳ ὑπέκαε. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶνι ὥρα, καὶ τὰ δένδρα σωτόμως
Ἐκ τ' πυράγρας τῶ κρύους μαραίνεται.

J. B.

Καύματα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem ἐσματοθήραν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. Τὰ καύματα] *Uredines. Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falſum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύματα uredines, *des jarſures.* F. G.

54. Ἀρώματα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*

55. Γηπαττάλους] Γηπάττηλοι, εἴδη λαχάνων. *J. B.*

Γηπαττάλους] Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt inſigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. F.*

56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. *Ariſto-*

cum dolore & ſudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem feſſus ablui.

ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίωθαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διαγενεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ὑπερπλεῖστον, χαίρω δὲ μὴ κάμαλον [e] ἀπολυόμενος.

3. *Decurram igitur ipſe quoque ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſorum venditricem, aut ſalſamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat, ut occurram igitur & ipſe ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſorum venditricem, aut ſalſamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat, ut occur-*

[f] Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τὴν λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τὸν γρυμαιοπώλην με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ὑπὸ τὰ [g] Σέλγη ἀπαντᾶν.

e Ἀπολουόμενος] Edd. Ἀπολούμενος W. & *Fl.* f Ἀποθρίξ.] Ἀποθρίξ. Conj. ap. *B.* g Σίλγη] Nihil mutant Edd. nec M. Γίλγη *Meurſ.*

62. Διαιτεῦσαι] Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. *V.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόπολις ἢ τὰ ἁλιλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. *V.*

67. Γρυμαιοπώλη] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς (12) εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. *V.* At in altero Mſ. V. ſic legitur: (13) Γρυποπώλῃ] Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκεύαρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τὸν ἰσχνόν.

68. Τὰ σέλγη] Κοινὰ δειπνητήρια. *V.*

(12) Εὐτελεῖς] Εὐθαλεῖς Ed. *Cler.* Correxit *Solanus*, non indicans unde: ſed facile erat e re ipſa, & ſequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suid.* qui eandem rationem adfert; ſed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in Ed. *Hagen.* Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτηπωλις vel γρυτόπωλις mutandum foret; ſi γρυπόπωλις quod hic in *Schol.* ſequitur, verum eſſet. *J. F. R.*

(13) Γρυποπώλην] Furlan Γρυτοπώλην. *J. F. R.*

riſtophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. *F. G.*

Ibid. Βρακάνων] *Heſych.* Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. *F. G.*

57. Κάχρις] Ὄσπριον. *J. B.*

60. Ἐδάρρων] Ἐδάρων. *F. G.*

Ἐδάρρων] Quod eſt in omnibus, quos vidi, editis, nihili eſſe puto. Legi & interpretatus ſum *ἐδάρην*. Nota vocis δέρω ſignificatio. Vidit idem, credo, *Micyllus*, qui vertit *attrivi ſummum podicem*, melius ad intellectum: ſed volebam propius adſequi verbilegulum Lexiphanem. *J. M. G.*

63. Ἀπολουμ.] W. & *Fl.* uti vult *Caſaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπόλουσον. *M. du S.*

65. Ἀποθρίξομαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. *J. B.*

Ἀποθρίξ. — τὸν παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo.* Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* *F. G.*

Ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα] Puto hic excidiſſe praepoſitionem, legendumque, ἀποθρίξομαι ὑπ' ἐμοῦ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλίᾳ non videtur in omiſſa praepoſitione, ſed in compoſito ἀποθρίξομαι. Λεκιθοπώλιδα quae ſtatim ſequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, ſi credimus ſcholiis ad h. l. & ad *Ariſtoph.* Plut. v. 427. *J. M. G.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἁλιλεσμένα ἢ βεβρεγμένα ὀσπρια πωλοῦσα. *J. B.*

Λεκιθοπώλιδι] Forte λεκιδοπώλιδι. *Heſych.* Λεκὶς, παροψίς. *F. G.*

Λεκιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum cenſeo; niſi quod majus Λ. quod in *Pariſ.* erat, quaſi nomen proprium eſſet, ſuſtulerim; nam quod & ibi, & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili eſt: nec obſtat quidquam, quin cum Scholiaſta *Ariſtoph.* vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex ſeq. γρυμαιοπώλῃ. *Kuſterus* ad Ariſtoph. Plut. 427. ubi λεκιθόπωλιν occurrit, ait: „ Mirum eſt, Lucianum inter reliquas voces vel barbaras, vel κακοζήλως formatas & hanc Lexiphani ſuo tribuere p. 822. Ed. *Amſt.* (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea uſos fuiſſe vel ex hoc loco *Ariſtophanis* conſtare poſſit ". Si *Gujetus* igitur ideo mutationem quaeſivit, quia vox proba eſt, minus abſurde egit. At non credo eum de Ariſtophane cogitaſſe, alioqui addidiſſet. *J. F. R.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piſcium inteſtina ſive quiſquilias quae γρυμαίαι ἢ γρυμίαι. de qua dictione *Caſaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui ſacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi piſciculi, de quibus *Apulejus* libr. 2. Mileſ. *J. B.*

Γρυμαιοπώλῃ] *Heſych.* Γρυμαία ἑδώδιμος, καὶ ἀγγεῖόν σκευωθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκεύαρια, ἃ καὶ γρύτλα λέγομεν. Locus corruptus eſt apud Heſychium. *F. G.*

68. Ἐπὶ τὰ Σέλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozelo iſto, perobſcurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πόλις ἐν Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀκόλαστοι ἐκωμάζουν, ut teſtatur *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluiſſe intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes ſive viles de quibus hic perpetuus ſermo eſt; detorta ſane metaphora, quidam

τᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν ὑτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτλω τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶδον τουτονὶ, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τῆ βοὸς τὸ πολύπλυχον ἔγκαλον, καὶ φώκλας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄδαλον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδῦ, Ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα

reret ad panes. *Sed opportune hic ipſe adeſt*; mercatus, *ut video, clibanarium panem, & alios ſubcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem.* Ego *vero*, inquit ille, *ſtrabus, here, factus ſum,*

[a] Λωγάνιον] *Vorſt.* Λαγώνιον.

70. Πυριάτλω] (1) Πυριάτης δὲ ὁ ἐγκρυφίας. ἀπὸ τῆ σποδῆ ὀπτηθέντος. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτραχήλιον ὄπισθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τ τράχηλον, καὶ μαλιστα τ βοῶν. *V.* At in altero ejusdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται δὲ Ἠπειρῶται τὸ λεπτὸν τῆ τραχήλου φασὶ τ βοῶν ἀγόμμον χάλασμα, καὶ λάγνα εἰς τὸ μείλαξιν τ βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος (3) Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἕτεροι δὲ ἡ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ τοιοῦτον. τὸ τ βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ δὲ λαμπρίδας φασί.

75. Σίλλος] Ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν. *J. F. R.*

(2) Λωγάνιον] Λογάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M. du S.*

(3) Ἰτυκαῖος] Ἐν πρώτῳ γῆ. Sic M. i. e. γεωγραφίας. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύκη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύχη enim Ed. *Cler.* & ἡ aberat. *J. F. R.*

dam hic legunt τ' ἀσιλγῆ mendoſe. *J. B.*

Ibid. Τὰ Σίλγη] Loci nomen Athenis. *F. G.*

Ibid. Σίλγη] *Meurſius* ex *Polluce* IX. 5. & X. 11. emendat in γίλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γίλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτλω] Τὸν ἐν χλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτλω idem eſſe dicunt ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quae Gallis *tarteletes*. *J. B.*

Πυριάτλω] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum*, i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F. G.*

Πυριάτλω] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp. Ariſtophanis.* Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτῃ ibi legitur, & *Scholiaſt. Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτλω etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτῃ legit & exponit; τὸ ἐφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυριφθὸν &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J. B.*

Ἐγκρυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Men.* & *Aj.* ſeu N. Δ. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτια, γήθια, γήτεια. De quibus *Heſych. Suid.* *J. B.*

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. *Heſych.* Φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. *F. G.*

Ibid. Οἶδον] Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ὑπὸ τῆ τραχήλου, τῆ βοὸς κάλλιστον. *Poll.* *J. B.*

Οἶδον] Οἶδον τῆ τραχήλου τῆ βοὸς τὸ κάλλιστον. *Pollux.* *F. G.*

72. Λωγάνιον] An λαγώνιον, ſeu λαγώνειον. *Heſych.* λαγώνεια, λαγοῦ κρέα. *F. G.*

Λωγάνιον] Lege λαγώνιον, i. e. λαγῶα κρέα. *A. V.*

Λωγάνιον] *Heſychius*, λωγάλιον τ βοῶν τὸ ὑπὸ τ τραχήλου χάλασμα. *Suidas*, Λωγάλιον, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ σῶμα. *J. M. G.*

73. Φώκτας] A φώγω. i. e. *Frigo* ſeu φώζω. *F. G.*

74. Ἄδατον ἐποίησας] Ἄδατος ex eo genere eſt ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄδατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere*. De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum*. *J. M. G.*

75. Ἦ δ' ὅς] Vid. paullo ſupra ad pr. c. 2. *J. F. R.*

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς. *J. B.*

Σίλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλὶς *Heſych.* διπλάλλω cognatum. *F. G.*

79. Φύτταν] A φύτω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Heſych.* ψύττω, ἐπὶ τῆ ταχέως ἀποθαμιῶν λέγεται. Igitur ψύτταν καλατεύσας, ταχέως δραμών. *J. B.*

Φύττα] Φύττα, ἐπὶ τῆ ταχέως ἀποθαμιῶν λέγεται. *Heſych.* aut. Epiſt. Saturn. 2. t. p. 839. Φύτται καλατεύσασι. utrobique ψύττα legi i. e. ταχέως, placet. *F. G.*

Φύτταν καλατ.] Vid. nott. ad *Is.* α. c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* Ed. ψύττα κ. Vid. *Eurip.* Κυ. 565. A. *M. du S.*

ψύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, *verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-*

τα, γεγένημαι, σὲ θέλοντα· σὺ δὲ πῇ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρ' Ὀνομακρίτῳ; ἦ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ᾠχόμην, [b] ψύτταν καλατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾠεσθέ με λατταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

[b] Ψύτταν] Forſan ψιττὸν h. e. ταχίως *Vorſt.* Ψύτταν *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτταν] Ταχίως. *V.* Sed in altero eiusd. Cod. ſic legas: Ὠχήμιλω ψύτταν· Ἀντὶ τῦ ταχίως δραμών. Sed M. Ψύτταν κ.] Ταχίως δραμῶν.

Ibid. Καλατείνας] Δραμῶν. *V.*

80. Λαλαγεῖν] Τὸ δὲ λαλαγεῖν τὸ σόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάσιγγι ἐναποχέειν. ἡ βαρυοσμία τοῖς ἀνδριαντοποιοῖς προσίπρουσεν ὑποκειμένοις καὶ (6) κοτταβον ἀπιτέλει. &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi Mediolani. *G.*

Λαλαγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μέσον ἵσταται Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάσιγγας φέρει, ἀνδριαντοποιοῖς παῖς πλάσιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ σόμα ὑγρὸν ὁτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας (7) τὰς γνάθους, ἀφίησι διὰ τῶν χειλέων ὥσπερ μίαν ταγόνα τῦ ὑγροῦ κατὰ τῶν πλασίγγων. αἱ δὲ διεξόμβωμαι καῖλαι ὖσαι, καὶ καθελκόμβωμαι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τῦ ὑγροῦ φέρον) κατὰ τὰ ὑποκειμένων ἀνδριαντοποιοῖς, καὶ προύσασαι ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦσι ἠχεῖν λοπτελοῦσιν, ὑφραύσει τὰ (8) ἔρωτα, ὡς τὰ παιδικῶν καλυσχοῦντα. ἐρωῖση γὰρ ἡ παιδιὰ, εἰ δὲ τὰ πλασίγγων ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἐττᾶζ δοκεῖ ὁ ἐρᾶν, καὶ ὑπὸ τὰ παιδικῶν ἠμελῆζ. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδριαντοποιὰ μάνις. Οἱ ἀκριβέστεροι δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, (10) καλακτὸν, καὶ δὲ ὀξυδάφων. ὁ μὲ κατακτὸς τοιοῦτος. ἦν (11) τι οἰνεῖ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσκοπόν τι, ὃ ἐκπαλεῖτο μάνης, ἐφ' ὃ ἔδει πεσεῖν τὴν καλαβακλομένην πλάσιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γενήσεταί σοι τὸ καλακτὸν κοττάβιον. ὁ δὲ δὶ ὀξυδάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖόν (12) τι λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὕδατος ἐτίθετο, ὀξυδάφων κιόνων ἐπικλειόντων, ἅπερ ἦν κατασθένειν ταῖς ἀπὸ τῶν σωμάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γεναῖς. Ἐγὼ πιδιζῷ καθ' αὐτὸν κότταβον ἀφεῖς, ἐπὶ τὴν πλάσιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάσιγγα ποιεῖν τοῦτο τό) (13) πλάσιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τὰ (14) μάνιν πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κοτταβος εἰς τὰ συμποσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον (15) εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δίσκοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τιθέντος τῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσου τὰ (16) ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ τούτῳ ἀγωνίζεσθαι. (17) οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τὶς ἑαυτὸν ἐπερείσας, ὑγρᾶς ἀφεὶς τὴν λάταγα, ὡς ἰνίους μέγα φρονῶν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν (18) ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι ⊖ τὸ σὺν τῇ συνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου (19) βαφικῶς καὶ (20) παρακεκομμένως εἰρῆζ. *V.*

(5) Ψύτταν] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. du S.*

(6) Κοτταβὸν] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr. ſcribunt κόττα-βος. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Clar.* male τὰς. Et mox δὲ omiſſum erat; utrumque correxit *M. du S.*

(8) Ἔρωτα] Lege ἐρῶντα. *M. du S.*

(9) Ἀνδριαντάρια μάνις] Ἀ——τάρια μάνις. *V.* Illud emendatum adſcripſerat Iſ. Voſſius. *Jac. Gronov. a.* μάνις M.

(10) Καλακτὸν] Καλακτῶν ante editum, & mox iterum δὶ omiſſum, quod praeeunte *Solano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τὶ —— ἴχνι] Τι & ἴχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. du S.*

(12) Τι λητρῳ.] Ita dedit idem pro vulgato τῷ λετριδίῳ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάσιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. du S.*

(14) Μάνιν] Μάνιν ante edebatur. Sed μάνιν legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσαγόντων] Εἰσαγόντου Ed. *Clar.* male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paullo poſt τιθέντος in τιθέντος etiam mutavit *M. du S.*

(16) Ἀποστάσεων] Lege ἀποσκέων. *M. du S.*

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. ἔτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τὸ.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt μᾶλλον. *M. du S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαφικῶς] Βάφικον editum fuerat; ſed βαφικῶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. du S.*

(20) Παρακεκομμένως] Lacuna eſt in V. hunc in modum *ſupra* —— εἰρῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Ψύτταν κατατείνας] Suſpicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα eſſe ἀνοματοποιηθὲν, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγει. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M. G.*

80. Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαλαγεῖν κοττάβους, ἢ κοττα βίζειν, εἶδος ἰρατικῆς παιδιᾶς. Recteque *Heſych.* λάταξ, ψῆφος κοττάβου ὁ ἀπὸ πετηρίου γυμνώμενος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Turnebus. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *A. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάθοιτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος οὗτοι [a] ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει [b] μέσην τὴν πῶλον. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολυσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τῆς σύρφακος βύζην [c] ὠθιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ὑπιτεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ ἐπιδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμα-

dito, & expurga mactram, ut lactucinas nobis subigatis.

4. *Ego vero ad siccam unctionem discedam. Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrumarum sum, & medicamenta desiderant oculi, atque*

a Ἐψόμεθα] Ἐψόμεθα *Exc.* Ἐψίμεθα L. b Μέσην πῶλον] Μέσην τὴν πῶλον W. non comparet artic. in Edd. c Ὠθιζόμενοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἡδύνειν] Σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἶδος ἄρτων αἱ θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Ἀπὸ λουτροῦ ἀλειφεσθαι ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πῶλον] Τὸ ὡρολογίου

(1) Κάρδοπον] Καυδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *J.F.R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Solan.* correxit, cum ξηραλείψασας editum legeretur.
(3) Μέσον] Μέσον καὶ κοῖλον. *Coll.* Sed prave, nisi aliquid exciderit. *M.du S.*
(4) Βύζην] Βύζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo post *συγκλίδας* pro vulgato *συγκύδας*.

(3) μέσον, ἤ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βύζην] Ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ τὸ σίζειν σημαίνει. καριωμένους δὲ τοὺς συγκλυδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *V.* Κακῶς δὲ γράφειν τοὺς ὄπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωται] Ἐτάραται. *V.* Ἐπιτετάραχται. C. Ταράττεται. σκοτίζεται. B.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M.du S.*
84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Hesychium*, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Pers. *J.B.*
87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronosol.* c. 8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνώμων ostendebat horas, inquit *Salmasius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσῳ autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit *ὁ πάνυ.* *M.du S.*
Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἑκτὴν. Ubi Doctiss. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J.F.R.*
Ibid. Μέσῳ πόλον] Ἡ πόλος. i. e. ἐφ' ᾗ φέρεται τὸ ὡρολογίου. *F.G.*
Μέσην τὴν πῶλον] Copiose de hoc loco disputat *Salmasius* Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affectatione πῶλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. *J.M.G.*
88. Λουτρίῳ] Τῷ λουομένῳ, ῥυπώδει ὕδατι. *J.B.*
Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit, compositi. ex κάρη, & ἰμὰς lorum. Noti sunt κάρης genus servile. Τὸ Καρίμανλες vocab. Comicum videtur. *F.G.*
89. Μετὰ τῆς σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου & χυδαίου. *J.B.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *J.B.*
Ibid. Ἐπιτεθόλωσθαι] Ταράττεται, σκοτίζεται. *J.B.*
92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J.B.*
93. Φαρμακᾷ] Φαρμάκων δεῖται. *J.B.*
Φαρμακᾷ] Quid si φαρμακιᾷ legendum, ut delitterativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχάω, φοτάω, θανατάω. *J.M.G.*
96. Ἀπερυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. *J.B.*
97. Λημαλέους] Διύγρους, ἀπὸ τῆς λημῆς καὶ λήμου, quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συστάσεις ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin. 371. *J.B.*
99. Ἄττα] Conf. infra c. 11. ubi ἄττα adspirate. *J.F.R.*
2. Ἀπηθημένοι] Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. *J.B.*
Ἀπηθήμενοι] Ἀπιόμενοι exuor. *F.G.*
Ibid. Ἀκροχειριασμῷ] Genus luctae ἀκροχειρισμὸς qui

que Aſclepiade quodam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

χᾶ, ϗ δέομαι Ἀσκληπιάδε τινὸς ὀφθαλμοσόφυ, ὃς ταράξας, ϗ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τὼς ὀφθαλμώς, χϗ [d] μηκέτι λημαλέως εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

5. *Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:*

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παρεόντες, ἀπήειμεν· καὶ ἐπειδὴ ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθημμένοι ἤδη, ὁ μέν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ϗ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

d Μηκέτι] Μηκέτι τι W. male. e Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. *V.* In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τίθεικε ἀφ' ὧ γελοῖον.

97. Λημαλέους] Σὺν λήμαις. *V.*

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. *V.*

2. Ἀπηθημμένοι] Ἀντὶ τῦ ἀποδυσάμενοι. ἐθήμαλλε γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τὰ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, ἀφ' ἑαυτῦ πλάττειν, (7) ὃς ϵ προφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνδρίσκων προφάσεις ἐ ἀφ' ἑαυτῦ πλάττει. *V.*

(5) Παιγνίμων] Παιγνιόμων C. *Abb.* Παιγνίμων. V.

(6) Τίθεικε] Sic *Solan.* repoſuit ex M. τίθυκε enim vulgatum erat.

(7) Ὅς] Ὡς editum erat; ſed ὃς ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*

(8) Ἀνηρ. πρ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως ἀρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. *J. B.*

Ἀκροχειριασμῷ] *A pointe des bras.* *F. G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν *ſuccollare.* Hanc luctae ſpeciem Boeotii vocant βασραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάσραχας τοὺς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. *J. B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F. G.*

4. Λίπα χρισάμενος] Ex *Homero.* *J. B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J. B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt ἐξεπαλαίμβανε τὴν παλαίαν τῷ ἀντιπάλῳ. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. *J. B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίαν vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. ſ. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. ſ. 17, 23, 8. κορυκοβολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copioſe *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀδυνεσέρων ἐμπίμπλαται κεγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν ϗ ἡλικίαν σωαρμοζέσθω. Κρεμάννυται δὲ τοῖς γυμνασίοις ἀνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὰ πυθμένα κατὰ τὸ ὀμφαλὸν εἶναι τῷ γυμναζομένου· τοῦτον δὲ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὸν μὲν πρώτιν ἠσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὡς ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, ϗ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ βίας. τὸ δὲ τελοῦταῖον ἀφίασιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὡς ὑποτρίψαι (leg. ὑποσρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώμασι ὐκ τῶν προσελεύσεως. τὰ δὲ ὑσσία ἐπιπλέξεν οἰκίσαντες (videtur leg. ἀκείλαντες vel ἀθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὡς ὐκ τῶν προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσεχοῖο, (f. προσέχοιτο) ἀποσρίφεσθαι, (f. ἀνασρ.φεσθαι.) Ποτὶ μὲν ἢν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ σέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποσρέφοντες κατὰ μετάφρενον. Coryeus (ſaccum, Σύλακον, diſerte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecilliorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitant* (hoc ſignificat hic αἰωροῦσι, ex motio-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, ϗ ἀλλήλους καλαγωτισάμενοι, ϗ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲ ϗ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καλαιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρέκειτο ὑποδρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλος ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲ ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τ' κεφαλὴν τῇ [d] ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. ϗ γὼ ὁ κηπίων, ἰσθμὸν

alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti (frictione usi) *cum tergis nos invicem portassemus, atque illusissemus* (lusissemus in) *Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam caput radula ex dente facta* (pectebam) *quippe non in simiam, sed in*

a Μολυβδαίνας] Nil mutant *J. Fl. H. P.* &c. b Καλαιονηθέντες] Καλιονηθέντες W. c Ἄλλος] Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοσε enim Edd. cett. d Ὀδοντωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ (1) ἀλλήλους ἀλατρίψαντες ϗ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὁ ποιοῦσιν ἐπί τινων παιδιῶν οἱ (2) νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ τοῦτον (3) τὸ ἡττημένου, ἔνθεν ϗ καλαγωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες σὺν τῷ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν (5) φησὶ πύελον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὥσπερ δελφῖνες τὰς κάρας κυδοιῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν δὲ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κηπίων δὲ ϗ σκαφίον εἶδη κουρᾶς. *V.*

15. Κηπίων] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

(1) Ἀλλήλους] Ἀλλήλοις editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νίκητις C. *Abb.*

(3) Τὸ ἡττημένου] Τὸ ἡττημένος erat in Ed. unde *Solanus* τὸν ἡττημένον fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τὸ ἡ——ν inducere, quod feci. *J. F. R.*

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit *Solan.* pro vulgato συμποσίῳ, recte quidem; sed ex conjectura, credo. *J. F. R.*

(5) Φησὶ] Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abjici, ideo & hic & alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto major emphasis tribuatur τῷ *dicit* & *dicunt* vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *ajunt*, *ferunt*, ponitur. *J. F. R.*

tione τ' αἰώρας) *primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum aversi, tergum objiciunt.* *J. M. G.*

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] *Virgil.* 5. Æneid. *Plut.* in Thes. *J. B.*

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra *Alex.* c. 25. μολυβδαίνας — πώδας, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam sim ausus. *J. F. R.*

Ibid. Ἀράγδην ἔχων] Τῷ τὸ ἀράξοντος χήμαλι. *F. G.*

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀλλήλους ἀλατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad Athen. cap. 19. lib. 3. *J. B.*

11. Τὸ ψυχροβαφὲς] Τὸ σὺν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτιζόμενον. *J. B.*

Ibid. Δελφινίσαντες] Δίκην δελφίνων κυδοιήσαντες. *J. B.*

13. Ἄλλος] Ex W. & *Fl.* ante legebatur ἄλλοσε. *M. du S.*

14. Ἐξυόμην] Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Casaubon.* loco citat. ut & illud sequens ὁ κηπίων. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κῆπος de quibus hic loquitur, τὸ μὲ σκαφίον τὸ σὺν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. *Scholiast.* Aristophan. ad aves *Hesych. Pollux, Suid.* *J. B.*

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. *M. du S.*

Ibid. Κηπίων] Κῆπος seu κηπίον tonsuræ species. *F. G.*

Κηπίων — σκαφίον] Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Jam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura σὺν χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. *Bentleio* laudatus, cujus locus est Ὄρνιθ. 807. *J. M. G.*

17. Τὸν κόπον] Τὸν πώγωνα, *mentem barbam. Hesych.* *F. G.*

18. Ἐθερμοβράγει] Τοὺς θέρμους ἔτρωγε. *J. B.*

Ibid.

in ſcaphium tonſus eram, qui non ita pridem, barbam & verticem decomaverim (totonderim,) *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeis.*

6. Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν ὑ πρὸ πολλοῦ τ κόννον, ϗ τ κορυφαίαν ἀποκεκομμένας. ἄλλ ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τ νῆστιν, ὁ δὲ ξηραῖς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυ[ε]ίλατο τῷ ἰχθυηρῷ ζωμῷ, ἄλλ ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐῤῥόφει τ κριθῶν.

Καὶ πειδὴ χαμηλὸς ἦν, ἐπ' ἀγκώνων ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ ϗ ὀκλαδίαι, ϗ ἀσκάντ. τὸ μὲ δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

e Ἐμυσιλατο] Ἐμυσίλατο W.

16. Σκαφίον] Εἰδ κευρᾶς. V.
23. Ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲ δίφρ, ὧν ἀναπαύεται (1) φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ ἰστιλὶς καθέδρατ, συμφορῶν δὲ λέγεσθαι εἶπεν τ (2) ἔρανον. V.
Ibid. Ἀσκάνται] Ἀσκάντης ἰστιλὶς καθέδρατ. V.

(6) Φασὶν. ἀσκ.] Φασὶν & ἀσκάντες antea legebatur.

(7) Ἔρανον] Οὐρανὸν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἔρανον V. & C. Abb. quod monente *Solano* recepi. J. F. R.

Ibid. Τὸν ῆστιν] Prodigioſa translatio a gutture ad anum. J. B.

Τὸν ῆστιν] An jejunium, i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? F. G.

20. Ἐμυσίλατο] Ἐμυσιλᾶτο legendum videtur, a μυσιλάομαι. F. G.

Ἐμυσίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. μεμισυλημμένοι habet, i. & v. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* μισύλη, ὁ κοῖλ ἄρτος καλοῦται. &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo μισύλλῳ & μυσίλῳ a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μισύλη, μισύλλη, & μυσίλη: Et μισυλλᾶν ſcribi ac μυσιλᾶζ. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi μισυλᾶζ & μισυλλᾶζ. Sed μεμυσιλημένοι etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* μισύλλειν & μισύλαι adferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα. non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam μυσίλειν ſimplex aeque rectum eſſe ac μυσιλᾶζ contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. J. F. R.

Ibid. Τῶ ἰχθυηρῶ ζωμοῦ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. J. B.

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λέγουσι *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. J. B.

Ibid. Ἐῤῥόφει τ κριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. J. B.

Ibid. Τῶν κριθῶν] Potionem ex hordeo. F. G.

23. Ἔκειντο δὲ ϗ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. ὀκλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρ τετρανὸς ὃν οὐ ἀνέλαυθοι φέρουϗ τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, ϗ πεποίηται τοῦνομα ὥσπερ τὸ ὀκλάζ, ut vult *Heſych.* Galli vocant *chaiſe briſée*, δίφρ συγκεκλασμένῳ, ϗ ποτὲ μὲ ὀπτιοκόμβους, ποτὲ δὲ συγκαλόμβους, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitæ. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. J. B.

Ibid. Ἀσκάνται] Εὐτιλεῖς κρέββατοι. Interpres *Ariſtophan.* σκίμποδα vertit. J. B.

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* J. B.

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. F. G.

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ λέγεσθαι εἶπε τ ἔρανον, pro ἔρανον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. J. J.

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. M. du S.

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφοραὶ, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, συμφορῶν δὲ λέγεσθαι εἶπε τ ἔρανον, vel τ ἐράνου τ ἔρανον quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. J. M. G.

Συμφορῶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. J. F. R.

σκευάζετο δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὑεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριαῖα, καὶ ταιάδα [b] ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ [c] ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττῶται. τὰ δὲ ὑποθρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη πολικὰ τῆς ἐκ

collationibus. *Parata autem erant multa & varia, & bifida* (pedum extrema) *fuilla, laterum pulpae, fumina, & porcae foetae inteſtinum embryonem recipiens* (vulva) *& lobus ex ſartagine, & alliatum, & abyrtace, ſimilesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginoſa multa, & quae corium habent teſtaceum, & fruſta Pontica de ſporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὑεια] Πολλαὶ ⊖ ποικίλαι ⊖ δίχηλαι ὑιαι. W. b Ὑὸς] Ὑιὸς *J.* ὑὸς cett. & M. c Ταγήνου] Τηγάνου ap. *B.* Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὑειαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἡδέα ὄντα καὶ (2) ἐδώδιμα. ὡσαύτως ⊖ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν (3) κιλῶν τῶν ζώων εἰς (4) μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκροτήρια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶν (5) σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀκροτήρια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ ταιάδα ὑὸς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν (7) ζώων ἐσκεύαζον οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι. συγκόπτοντες ποικὰ κρέα καὶ τυρὸν. καὶ ὕδυνον αὐτοῖς βράσματα. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἦπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) τηγάνου. μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα ἀλῶν σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦται δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπυδὸν δὲ ἀλεκτρυόνα, τὸ παρηβηκότα. λειπογνώμονα δὲ βοῦν, τὸ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντα, ὅ ἐστιν ὀδοὺς ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀλᾶ καρδάμων καὶ πράσων. *V.* In altero ejusd. Cod. haec ſic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀλᾶ καρδάμου ⊖ πράσων (10) Νυμφοδώρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τῷ κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ ἔτως ⊖ τὸ εἰς (11) αὐτὰ ἐνδεσμούμενον βρῶμα. ὡς ⊖ νῦν τὰς ἀταφίδας (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκιάζοντες αὐτὰς, ἀμιλεῖ καὶ τοῦτο (13) φησὶ (14) σημαίνειν αὐτὸ ἰδίᾳ, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι (15) πάσιλλοι. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὑειαι] Reliqui hoc, etſi ab textu Luciani diſcrepat; quia dedita opera ſic ab Scholiaſta potuit ſcriptum eſſe: verum quod ὑεια ſpir. leni editum eſſet, id tamen mutavi. *Suidae* Ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter poſitus; legitur enim δίχηλα ζῶα. ἐκτ. ἕλκος &c. *J. F. R.*

(2) Ἐδώδιμα] Ἐδωδὴν. V. Πρὸς ἐδωδὴν. M. Sed vulgata melior. *Suid* ἐδωδὴ. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρωσίμων. Sed in *Suid.* ἐδώδιμον. βράσιμον, reſcribendum exiſtimo. *J. F. R.*

(3) Κιλῶν] Σκελῶν in Impreſſ Σκελῶν M. unde κιλῶν fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῆκας dedit Idem; qui & ἅπερ inſeruit, & φασὶν pro φησὶν repoſuit.

(5) Σκελῶν] Anne ergo & hoc in κιλῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Α φη —— Ex. *G.* Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus*? *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Τηγάνου] Τσγήνου editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante ſcripſerint. Utrumque autem *ſartaginem* ſignificat; ſed quia praeſtat explicationem efferri verbo variato, recte feciſſe putavi *Solanum*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττοῦται] Μιλιττοῦται V.

(10) Νυμφοδ.] Haec ſeptem verba usque ad φασὶν ſupplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inſerto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὲς] Τὶ erat in editis. Non agnoſcebat *Cod. Abb.* Τινὲς M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημὶ V.

(14) Σημαίνειν] Σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, ſed mutavit *M. du S.*

(15) Πάσιλλοι] Πάσυλοι B.

26. Ὑεια] Πόδες χοίρειοι. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* *F. G.*

Ibid. Ἡτριαῖα] Copioſe vir Clar. *Iſaac. Caſaubon.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἡτριαῖα] *Sumen*, abdominis partes. ἠτρίδια, τεμάχη Comicis. *Pollux.* *F. G.*

Ἡτριαῖα] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Caſaubono.* Reperitur autem etiam apud *Ariſtoph.* in Theſmoph. partem ſuillorum inteſtinorum ἠτριαῖα vocabant. *Caſ.* *M. du S.*

Ibid. Ταιάδα ὑὸς] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Caſaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae. Martial.* *F. G.*

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ τηγάνου. Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut Interpr. *Ariſtoph.* ad Equit. *Heſych. Poll.* videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim (*Conviv.* c. 39.) condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo. Legend. *Heſych.* Sed fortean Luciani ſtylo fuit λαπὰς, de qua dictione copioſe au-

& Copaicae (anguillae) *& gallina domeſtica, & gallus qui jam canere deſiit : & piſcis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno aſſatam , atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant ſiliginei non mali , & alii de novilunio , qui ſero ad feſtum venerant , & olera tum quae ſub terra, tum quae ſupra illam creſcunt. Vinum autem erat non ſenex , ſed de utre , non illud quidem adhuc muſtum , ſed nondum tamen percoctum.*

ᵈ σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδός, καὶ ἰχθὺς ἔνδοσιτος. καὶ οἶν δὲ ὅλον ἰπνοκαῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν. ἄρτοι μὴτοι ἦσαν σιφαῖοι, εὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νεμήνιοι, ἐπήμεροι δ' ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ· οἶνος δὲ οὐκ ἦν γέρων, ἀλλὰ τ' ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Πο-

ᵈ Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς ἐν τ' Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τ' ἄλλων. οἶν δὲ ἰπνοκαῆ τ' κλιβανίτιδι ἄρνα. *V.*

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν παρηβηκότα. *V.* in *Fol.*

35. Ἰπνοκαῆ] Κλιβανίτιδι ἄρνα. *V.* in *Fol.*

36. Λειπογνώμονος] Τῷ τὸ γνῶμα ἀπολελοιπότος. *V.* in *Fol.*

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

ctores quos nuper citavi. *J.B.*

Λοῦος] *Du foi cuit.* *F.G.*

28. Ταγήνου] Ita omnes Impreſſi & M. Sic in Συμπ. c. 38. ἰχθὺς ἐκ ταγήνου. Sed ibi *Coll.* G. τηγάνου. *M. du S.*

Ibid. Μυττωτὸς] Quid ſit, docet *Scaliger* ad Moretum, ſed κυρίως μυττωτός ἐϛι ἐκ σκορόδων. *J.B.*

Μυττωτὸς] *Moretum.* *F.G.*

Ibid. Ἀδυρτάκη] Clar. *Caſaubon.* ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Eſt enim hic ἀδυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus , unde apud *Heſychium* ἀδυρτακοποιὸς, ὁ τρίμμαλα καὶ ἰμβάμμαλα καλαϲκευάζων. *J.B.*

Ἀδυρτάκη] *Heſych.* ἀδυρτοκοποῦ. τῷ τρύμμαλα & ἰμβάμμαλα καλαϲκευάζοντος. *F.G.*

29. Καρυκείαι] Aliis καρυκείαι, quod idem eſt, intelligit autem ἀρτύμαλα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. *J.B.*

Ibid. Θρυμματίδες] Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τῦ θρύου , ἢ ἀπὸ τῦ τρίβεϑαι, *Heſych.* effertur autem hæc dictio vel per ι. vel per υ. ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἐνθριμματὶς. *J.B.*

Θρυμματίδες] Placentæ genus. aliis *intritum.* *F.G.*

30. Θρία] Quidam ſimpliciter per θρία intelligunt φύλλα συκῆς , ſed ibi capiendum eſt pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν , leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 24. lib. 3. *J.B.*

Ibid. Μελιττοῦται] Πάσυλοι , μάζαι μίλιτι δεδομέναι, quæ & μελιτόεσσαι. *J.B.*

Ibid. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια] Vocant σελάχια ὅσα ἄποδα. *Heſych. Suid. Poll. Caſaub.* *J.B.*

31. Σελάχια] Piſcium genus cartilaginoſum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον. quod nocte luceant. σέλας. *F.G.*

Σελάχια] Σελάχια piſcium genus cartilaginoſum. *Galenus* in expoſitione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. ἅτινες καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωόλοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τῦ σέλας: quod ejus cutis noctu luceat. σελάω, σελάχω . σέλαχος, σελάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τ' τοιούτων ἐϛὶ ζώων (σελαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem eſſe Ariſtotelem : quod falſum eſt: cum ea uſus fuerit Hippocrates : ut ad Ariſtotelem Jul. Caeſ. Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt L. IX. c. 24. *Selache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocr.* L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de ſemine. *AE.M.*

32. Τεμάχη] Κόμμαλα *dernes.* *J.B.*

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάναι δεσμοὶ ἐκ πλέγματος γυργατώδη, καὶ κωπαΐδες , αἱ ἀπὸ τ' κοπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. *Ariſtoph. Acharn.* & *Heſych.* *J.B.*

34. Ἀπῳδὸς] An ſenex? *F.G.*

35. Παράσιτος] An altilis , domi enutritus in piſcina? placet. *F.G.*

Παράσιτος] Vertebatur tam in *Pariſ.* quam *Salmur. Piſcis paraſitus*, quum vertendum fuiſſet *opſonium* , ut me monuit Frater optimus *G. O. Reitz.* *F.F.R.*

Ibid. Οἶν ὅλον ἰπνοκαῆ] Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. *J.B.*

36. Λειπογνώμονος] Qui ne marque plus. *F.G.*

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terræ? *F.G.*

41. Ἀγλεύκης] Ἀηδὲς. *J.B.*

Ποτήρια δὲ ἐκείλο παντοῖα ὅπη τ ᵃ δελφινίδ@ τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπ@, ὑ ᵇ τρύπλης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τ' κέρκον, καὶ βομβυλιὸς, ὑ δειροκύπελον, ὑ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπια, εὐρυχαδῆ τε, ὑ ἄλλα εὔστομα. τὰ μὲ Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μύτοι ἀνεμοφόρητα, ὑ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. *Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens* (angusti collis) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus asferret* (prae levitate) *& testam membranae* (instar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant,* &

ᵃ Δελφινίδ@ τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. ᵇ Τρύπλης] Τρύπλεις W.

42. Δελφινίδ@ τραπέζης] Οὕτω λέγεται ὡ@ὸ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπ@] Ὁ ἀ@ὸ μέτωπ@ ὡ τῷ ἀπακλᾶζ πὸ μύτακον (1) ἀποκρύπτειν. μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τιν@ ὑσλοψοῦ τούτου καλαχρησαμένου τῷ εἴδει τ ποτηρίου. ἃ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλῳ ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' ἧ ὡ εὐλαβῆ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰς νῦν πιθάκνια. διρροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲ, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκινα λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα ὡ πλατέα. εὔστομα δὲ τὰ λεπταχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότατα ἀ@ὸ λεπτότητα. διὸ (4) ὑ ἐπήνεγκεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μὲ, βαθέα δὲ. ὑ φιαλίδες τὰ στρογγύλα ὡ ἀβαθῆ. γραμμαϊκὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. (5) κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὁ πολυπρεπλύτου νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὁ μέσως πως μεθύων. διποδίφης δὲ, ὁ σωμήγορ@ ἀπὸ τῦ (6) τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτέκτονα δὲ, τ χρυσοχόον φησί. λεῖρον, τ γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ἡδὺν εἶναι, παρόσον (7) ὑ τὰ ἄνθη λείρια φασιν. ἐλλόβια τὰ

ἐνώτια, ὡ@ὸ τὸ τοῖς λοβοῖς τ ὦτων ἐπηρμόδια. πύδης τὰ ψέλια. ἄδικον ἡμῖραν ὡ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἰχνηλατττίαν δὲ, τὴν ἀρχὴν ποιοῦσαν τὴν γλᾶτταν. ὀπτὸν τ εὐπρόσιτον, ὡ@ὸ τὸ εὐκόλως ἄνδ τ ἀπαχολούτων ἐρᾶζ. ἄχρησα τὰ κακὰ, οἷς εὐδὶς ἐχρήσατο. εὐπτριον δὲ, τὸ λεπτὸν ὡ λάκκον ἐμφέτιον. ἀρρήτοπώλης ἐκουσίως ἀ@ιγύρων εἶπε τοὺς τελώνας, ἀ@ὸ τὴν μυστηριάλαν αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὴς] (8) Ἀπὸ τῦ Μέντορ@ ἐσκλασμένου. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλ@. *V.*

Ibid. Διρροκύπελλα] Τὰ μακρὰ μὲ, εἰς χάνας δὲ τύπω (9) ἐξηργασμένα. *V.*

46. Γηγενῆ] Ὀστράκινα. *V.*

Ibid. (10) Εὐρυχαδῆ] Βαθέα ὡ πλατέα. *V.*

47. Εὔστομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα ἀ@ὸ λεπτότητα. *V.*

49. Κυμβία] (11) Κυμβία στρογγύλα ὑ βαθέα. *V.*

(1) Ἀποκρύπτων] Ἀποκρύλων ante editum erat.

(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro καὶ quod in editis erat, non addens unde, nec opus est. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim καὶ δὴ recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J. F. R.*

(3) Ἐλαφροτ.] Ἐλαφρωτ. in edit. male. Et paullo ante quoque male ἀνεμοφόρητα.

(4) Καὶ] Jam καὶ in edit. absens inseruit *M. du S.*

(5) Κυλικεῖον] Κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J. F. R.*

(6) Τὰς δίκας] Δίκην, & sine articulo Ed. *Cler.* Mutavit *Solan.* non addens unde. Sed ex altero *Vossiano* eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *J. F. R.*

(7) Καὶ] Δὲ male edita Schol. Correxit *M. du S.*

(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. *M. du S.*

(9) Ἐξηργ.] Lege ἐξειργ. *M. du S.*

(10) Εὐρυχαδῆ] Sic in V. scriptum erat. *M. du S.*

(11) Κυμβία] Κυμβῖα bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit mensa cum argento.* Casaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J. B.*

Ibid. Τῆς δελφινίδ@ τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖν@ ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. *J. B.*

Δελφινίδ@] An δελφιτίδ@ τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἑλικοπλίκως. *Martial.* gloss. VI. *F. G.*

Δελφ. τραπ.] *Mensam populorum* Servius vocat. *Casaub.* Animadv. in Athen. *A. V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῦ πώγωνος. *J. B.*

44. Καὶ τρύπλης] A τρύω *cavo*, unde trua & trulla pro truula trula, τρυπλης, ut a ξύω ξυλη i. e. *radula.* Τρύπλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπᾶ &c. *F. G.*

45. Κέρκον] Leg. *Hesych.* *J. B.*

Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Vespas. *J. B.*

Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Casaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, ὃ παρὰ τ ἰδίας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲ ὑπὸ φιάλης πίνοῖεν, ὅσον θέλουσι, τάχιε' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ὑπὸ βομβυλίου μὴ μικρὸν ἐάζοντες. ἴσι δὲ ὃ ζωός τι. *M. du S.*

46. Γηγενῆ] Ὀστρακινά. *J. B.*

46. Θη-

& phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat poculariorum (poculorum armarium.)

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [c] κυλικεῖον.

8. *Sed lebes camini ſupra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amyſtida: & jam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque intro volvit nobis aliquis pediſonam* (ſaltatricem) *& trigo-*

Ὁ μὲν τοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα [d] βακχαρίδι. καί [e] εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὸ ποδοκτύπην, καὶ τρι-

c Κυλικεῖον] Sic marg. *A1W.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλικειον correxerat *M. du S.* d Βακχαρίδι] Sic W. & marg. *A1.* Κακχαρίδι Edd. e Εἰσεκύλισε] Εἰσεκύκλησε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ἐ ἀβαθῆ. *V.*
Ibid. Γραμματικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δοχεῖον, ὃ (13) ποτηροπλύτιον τὸν παλαιῶν. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. *V.*
53. Ἐπίτρεπεν] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπέτρεπεν. *V.*
54. Ἀμυστὶ] Ἀντὶ τοῦ κλεῖσας τὸ στόμα. *V.*
55. Βακχαρίδι] Εἶδος ἐστρίμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μουσικὸν, ὅπερ ἐπὶ τοῦ χήματος καλούμενον. *V.*
56. (16) Κύκλησέ τις] Εἰσίφερε. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *J.F.R.*
(13) Ποτηροπλύτιν] Ποτηρολίπτιν antea lectum peſſime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλύτην, uſus diverſiſſimi. *J.F.R.*
(14) Ἐπίτρεπεν.] Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἔπιπτ. ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλησέ τις] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

46. Θηριακῆς ὕπτια] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Caſaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *J.B.*
Θηριακῆς] Θηριακίους τύπους, κύλιξ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Eraſm.* in Adag. Θηριακίους φίλος. *A.V.*
Θηριακῆς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Caſaub.* Thericlem alii τορεύτην, alii figulum faciunt. Conſule etiam Eruditiſſimi *Bentleji* Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*
Ibid. Εὐρυχαδῆ] Πλατεῖα. *J.B.*
48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα ἀφ' ὧν λιπότητα. *J.B.*
49. Κυμβία] Στρογγύλα κ' βαθέα. *J.B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ἐ ἀβαθῆ. *J.B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *J.B.*
Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad βαρυβουλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλλεξις. τὴν ὄψιν ἄπω τοῦ ποτηρίου γέγωνε·
Πρότερον ἦν ἐ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ὅτε συντιθλασμένου σφόδρα,
Ἔχον κύκλῳ τι γράμματα.

Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus*: *frons litterata*, & in *Rud.* de urna; *nam haec litterata eſt, ab ſe cantat cuja ſiet. Caſaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δοχεῖον. *J.B.*
Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F.G.*
Κυλίκιον] Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον, εἴρηται γὰρ ὕπτιος ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριολήπτης. *J.M.G.*
Κυλικεῖον] Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Junt.* non ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Caſaub.* adſtruit Doctiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *J.F.R.*
52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Chriſt.* ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. *J.B.*
Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*
53. Ἐπίτρεπε] Ἀναβρίπιζε. ἀνέπιπτε. *J.B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσον πῶς μεθύοντες. *J.B.*
55. Κακχαρίδι] Ἐκτρίμματι μυρώδει. *J.B.*
Κακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. *Dioſcor.* 3, 91. βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ σιφωνιματική. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. *J.M.G.*
56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσεκύκλησεν i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F.G.*
Ibid. Ποδοκτύπην] Τύμπανον. *J.B.*
Ποδοκτύπην] Saltatricem. *F.G.*

τριγωνίστριαν. μὴ δὲ ὁ μὲν τις ὑπὸ τὴν [a] κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, [b] ὑποφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος [c] ἐῤῥικνᾶτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λελυμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ διακοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νῶτα [d] ποικίλος, καὶ ὁ [e] Ὠκάταξις Εὔδημος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτούς, τί παθόντες ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν δὴ Χαιρέας, Ἐγὼ μὲν, ὃς, [f] λείρον τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλλόβια, καὶ πέδας τῇ [g] θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ὑπεδείπνουν ἀφίγμαι. Ἐγὼ δὲ ἦν ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, ἀλλὰ ἄλλα εἶχον

nistriam (psaltriam). *Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum parabat: alius ludebat crepitu: alius crispabat cum risu lumbum.*

9. *Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas quidem: Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam.*

Erat

a Κατήλιφα] Κατάλυσιν marg. *A1*. b Ὑποφόρημα] Lacuna hic est in *Fl.* & M. c Ἐῤῥικνοῦτο] Ἐῤῥικνοῦτο ex marg. *A1W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥικροῦτο cett. Edd. d Ποικίλος] Πικίλος *J.* male. e Ὠκάταξις] Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. f Λεῖρον] Λῆρον W. g Θυγατρὶ] Sic W. *B2. P.* Reliquae Edd. θυγατρῇ.

63. Διακοδίφης] Ὁ σωμήγορος, ἀπὸ τῶν τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. *V.*

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχους. *V.*

67. Λεῖρόν τινα ἐκρότουν] Ἤτοι γυναικεῖον κόσμον, ἐξ ἐθημάτων (2) ποίκιλον καὶ ἀνθινὸν, καθότι λειρία τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἡδυνοΐας τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ καὶ λειριόεσσαν ὅπα (3) Ὅμηρος φησίν. ἢ ὥσπερ λῆρον φαμὲν τὴν ἀδολεσχίαν ἀπὸ πέρατος τοῦ διεντος εἶναι. εἴρηκε δὲ νῦν ἔτος λῆρον τὸ τῆς θηλείας κόσμον, ὡς ἄλλοι τὸ χρείας καὶ παρέλκοντα. *V.*

Ibid. Ἐλλόβια] Ἐνώτια. *V.*

68. Πέδας] (4) Ψέλια. *V.*

(1) Χρυσόχους] Χρυσόχεον Ed. *Cler.* male.

(2) Ποίκιλον] Ποικίλων ante editum. *Solanus* ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *J. F. R.*

(3) Ὅμηρος] Iliad. Γ. 152. *M. du S.*

(4) Ψέλλια] Ψέλια ed. *Cler.* male.

57. Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, ὅταν ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. leg. *Hesych.* verb. τρίγωνον. *J. B.*

Τριγωνίστριαν] Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστὴς, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. *F. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἱκρίωμα. *Hesych. Poll.* *J. B.*

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἱκρίωμα exponit *Hesych.* *F. G.*

58. Ἀναῤῥιχησάμενος] Ἀνελθών. *J. B.*

Ibid. Ἐπιφόρημα] Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψοις. *Athen. Pollux.* *F. G.*

59. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν] Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. *J. B.*

Ibid. Ληκίνδα] Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. *Hesych.* ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. *F. G.*

60. Ἐῤῥικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφὺν] Diceret Petron. *visu latera commovebat.* lego enim ἐῤῥικνοῦτο. ῥικνοῦσθαι. *Insultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *J. B.*

Ἐῤῥικροῦτο] An ἐῤῥικνοῦτο? Placet. *F. G.* In marg. *Ald. 1. Wessel.* erat: ἐῤῥικνοῦτο, vid. *Suid.* Ego quoque sic legendum arbitror; At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius, non mutarit: sed cui ipsum ἐῤῥικνοῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. *J. F. R.*

63. Ὁ κατὰ νῶτον] An inustis in dorso notis, μαστιγίας, *flagris*. *F. G.*

64. Ποικίλος] Non notassem *J.* πικίλος habere; nisi ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. *J. F. R.*

Ibid. Ὠκάταξις] I. e. ὁ ὠτοθλαδίας, παγκρατιαστής. *F. G.*

Ὠκάταξις] Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad *Laërt.* in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.) *AE. M.*

Ὠκάταξις] Jam probaveram *Menagianam* emendationem, qui ad *Diog. Laërt. 5, 67.* multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita moras suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae: potius

Erat enim, ut ſcitis, ſine judicio, ſine oratione dies, cum igitur linguiſtitium eſſet, neque admetiri verba habebam, nec aquae demenſum ubi acciperem. Cognito autem, viſibilem eſſe (adiri poſſe) *Praetorem, ſumtis veſtibus inuſitatis* (novis) *boni ſtaminis, calceis autem ingeſtis* (novis) *extuli me ipſum.*

10. *Deinde ſtatim incido in facigerum & hierophantam & reliquos infanda* (ſacra occulta, myſteria,) *facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc, quod illos nominaſſet, idque cum bene ſcirct, a quo tempore conſecrati eſſent, anonymos eſſe nec jam nominabiles* (nomine ſuo appellandos) *qui ſacro jam nomine gaudeant. Non novi, in-*

ἦν μὴ γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν ἐν ἐχεγλωττίας ὄσης, οὔτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ πρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα [h] ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀῤῥητοποιοῖς, δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ὅπι τὴν δίκην, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτούς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὠσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ,

h Ὑποδήματα] Sic W. *El. P.* &c. Ἀποδήματα male *S.* ſola. Et mirum quod Amſt. non imitata ſit.

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. *V.*
Ibid. Καὶ ἄλογος ὡς ἂν ἐν ἐχεγλωττίας ὄσης] Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. *V.*

(5) Εὐπίσμα] Sic V.

75. Ἄχρηστα] Καινά. *V.*
Ibid. (5) Εὐπίσρια] Λῶκὰ καὶ λαπτά. *V.*

tius eſt ut credam, ad normam quaſi illius confictum & eadem percuſſum moneta, forte per ludum, deinde a cacozelo ſcriptore uſurpatum, ὠκυάταξις, non illepidum, ſi in loco ponatur, coqui epitheton. *J. M. G.*

67. Λεῖρον] Intelligit γυναικεῖον ὅρμον, παρὰ τὸ ἠδὺ εἶναι. Ut quibusdam viſum eſt. *J. B.*
Λειρόν τινα] Ληρὸν τινα lego. *Heſych.* Ληροὶ τὰ περὶ τοὺς γυναικείους χιτῶσι κεχρυσωμένα. *F. G.*
Ibid. Ἑλλόδια] Ἐνάντια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiaſt. *Ariſtoph.* & *Pollux.* *J. B.*
68. Πίδας] Χειροψέλλια. *J. B.*
69. Ἐπιδίκιος] *Ad repotia* vertitur. Verte: poſt coenam. *F. G.*
71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικόν. cum juſtitium eſt. *J. B.*
Ἄδικος] Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. *M. du S.*
72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. *J. B.*
73. Ἡμερόλεγδον ὡς] Ἡμερολέγδια legendum videtur. vel ἡμεραλεγδόν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. *F. G.*
Ibid. Ὑδρονομεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepſydram, nota res. *J. B.*
75. Ὀπτὸς] Ὀπτὸς aſſus, & viſibilis. Jocus in ambiguo. *F. G.*

Ὀπτὸς] Idem, ſed jocoſe apud *Athen.* 388. B. C. *M. du S.*
Ibid. Ἄχρηστα] Καινά. οἷς οὐδὲς ἐχρήσατο. *J. B.*
Ἄχρηστα] Nova, quibus nondum uſi ſumus. *F. G.*
Ἄχρηστα] Hunc ſoloeciſmum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A. *M. du S.*
Ibid. Εὐήτρια] Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Eſt enim textrinae vocabulum, & veſti ſubtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. λεῖον δὲ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγουσα ἐξ αὐτῶν. *Strabo* L. XV. τὰς εὐηθρίους ὑφαίνας σινδόνας. Hic fatuus εὐ . . . ὑ . . . elegantes calceos ſignificans dixit. &c. *Caſaub.* ad Athen. 188. *M. du S.*
76. Ἀφορήλα] Μήπω φορηθέντα. *J. B.*
Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) eſt pro exii, ἐξέφρησα ἐς in perniciem abii. *Caſaub.* ibid. *M. du S.*
79. Ἀῤῥητοποιοῖς] Τοῖς τῶν μυστηρίων τελίταις. De quibus locus alius dicendi. *J. B.*
80. Ἄγδην] Τάκτικῶς. Vox Cretenſis de qua vide Interpr. 12. tabul. *J. B.*
Ἄγδην] Obtorto collo, *par les epaules.* *F. G.*
81. Ὠνόμαζεν αὐτούς] Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἔσις ἦν τοὔνομα, ὃ μοι δέμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὰ ταῦτα γραφοῦλα. *J. M. G.*

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὴν Δεινίαν· ἐκάλει δ' ἓν με τ. ὄνομα. Ἔστιν, ἦ δ' ὅς, ἐν τοῖς [a] σκειραφείοις [b] ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τὴν αὐτολη-κύθων, καὶ τὴν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κυρίων, ἐνδρομίδας ὑποδύμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδω-δεσμά τε αὐτῷ προθεὶς, καὶ προδέραιον ἐν προδοκάκαις, καὶ [c] προδοσράβαις, ἐποίησεν

quam, *quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est*, inquit, *in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo*, inquam, *deditne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui tum saltaverat, jam immotus est. Praeter enim, licet segregare* (& subducere) *se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & ner-*

a Σκειραφείοις] Σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαψικίδαλος] Ἐγκαμψικίδαλος W. c Αὐλώμενος] Ἀλώμενος *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M. d Καρπώδ.] Καρτώδ. W. e Προδοσρ.] Παιδοσρ. W.

91. Ἀμφιγίστη] Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον ὅσον δή τι. ἀτιμωγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἰξυθριζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, προφροεῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμωγέλας ταύρους (1) φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην ἀφ' ἑαυτοῦ γενναιότητα ἀβεβοῦντας. καρπόδισμα δὲ, καὶ προδέραιον, καὶ προδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲ χειρῶν, αἱ δὲ (2) τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πέπλασται. οἷον τὸ (3) ὑπεδύλλαεν ἐ προδύλεσεν, ἀ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκνεφὶς δὲ τὸ ὀρθρινὸν (4) φῶς, ἴτι σκοτίας ὕσης. Θεοσεχθρία δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι Θεοχολωσύνη. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἐναντίον τὸ (7) ἀπηγχόνησα. ὀκλαξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλᾶν, οἱονεὶ ἀμφιβρέχειν, ἢ βοᾷ καλῶν ἐ συρέφων, (8) ὁ ἀφ' τοῦ ἀμφαυδιπίζειν προδηλοῖ. συσχὼν δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πεπιεσμένος, συντεθλιμμένος. ἀνεφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰχμᾶς τὸ αἰδοῖον τ (9) πόθῳ γομοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ ὃ φιλοφρόνως προσάγειν τινὶ. (10) σκοτεδίου δὲ, ἀντὶ τοῦ (11) σκότα ὄργα, τ προεμύμων γὰρ ἐ ἔτος ἀγαλμαίοπαιός. *V.*

Ibid. Λαξ πατήσας] Ἐπὶ τ ἐπιχημώνων (12) μεγάλας συμφορᾶς θαρραλέως δὲ ταύτας (13) ἐκδύντων λέγεται τοῦτο, ὡς ἐ σὺ τραγῳδὸς Σοφοκλῆς, ἃ γὰρ σοι' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, σὺ γ' τὰ μὲ δίκαια ἐ τὰ σώφρονα λέγδην πατεῖται, κατίλας δ' ἀπὸ λαοῦν πανοῦργα χρεὼ ὀργα (14) κηδεύει πόλιν. *V.*

(1) Φασὶ] Sic M. Φησὶ V. & Cod. *Abb.*
(2) Τραχήλου] Sic mutarat *Solan.* pro τραχήλων, quod in editt. erat.
(3) Ὑπέδαλλεν] Ὑπέδυλλεν M.
(4) Φῶς] Recte sic *Solan.* pro absurdo vulgati φησὶν.
(5) Παίζοντ⊕] Παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*
(6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. *Abb.*
(7) Ἀπηγχόνησα] Sic etiam Cod. *Abb.*
(8) Ὃ] Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διαυδ. Mutavit utrumque *M. du S.*

(9) Πόθῳ] Sic recte Cod. *Abb.* & M. Πο Sed Edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G.
(10) Σκοτεδίου] Σκοτάδιον Edit. *Clav.* Mutavit ex Luciano *M. du S.*
(11) Σκότα] Σκότου Cod. *Abb.* prave.
(12) Μεγάλοις] Μὴν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *J. F. R.*
(13) Ἐκδύντων] Ita dedit *Solan.* pro vulgato ἐνδύντων. Item mox τῆτο correxit, cum legeretur ταῦτα.
(14) Κηδεύει] Κυδεύει Cod. *Abb.*

85. Ἐκάλει δ' ἓν με τ.] Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. *M. du S.*

86. Σκειραφείοις] Τοῖς κυβδυτηρίοις, ἀφ' τὸ ἐν σκίρῳ τὴν ἀστρίβην ἔχειν. *J. B.*

Σκειραφείοις] *Hesych.* Σκειράφιον τὸ κυβδυτήριον &c. *F. G.*

87. Ἐγκαψικίδαλ⊕] Κίδαλον, κρόμμυον. *Hesych.* *F. G.*

Ibid. Αὐτολεκύθων] Vid. *Brod.* 549. & *Harpocr.* (consuli potest P. *Colvius* ad L. 2. Flor. cum Apuleii; ubi hanc vocem copiose explica.) *J. Clericus* ad Menand. p. 75. C.

88. Αὐτοκαβδάλων] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοχέδια, καὶ πρόμματα αὐτελῆ. *J. B.*

Αὐτοκαβδάλων] Αὐτοκάβδαλον ἄλλοις, τὸ ἐς ἵππους φυμβὸν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφ⊕ τὸ αὐτοχέδιον. *Suidas.* *F. G.*

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis *Hesych.* *Tertull.* *J. B.*

Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομὶς, calceus cursorius, cursoribus aptus. *F. G.*

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca, quae confirmant *Hemsterhusianam* sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non suum, κακόζηλον. Diserte enim *Pollux* 7, 93. αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τ Ἀρτέμιδ⊕ τὸ ὑπόδημα, ac s. 94. αἱ δὲ βαυ-

nerve illum ipſe fecit. Quare victum infelix ſuppeditabat prae metu, & crepitabundus erat, & opus pretium animae dare volebat.

11. *Ade autem, Eudemus* inquit, *ſummo crepuſculo arcuſſivit Damaſias, Athleta olim & multarum victor, jam vero prae ſenectute expers certaminum. Noſti aeneum illum in foro ſtantem* (cujus ſtatua eſt in foro) *& partim quidem coquendo, partim aſſando occupatus fui. Elocare enim deſtinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde ſolici-*

ἦναι· ὅτε ἐν δεσμοῖς ἦν, ὑπέσθυλλέ τε ὁ κακοδαίμων ἐμοὶ τῆς δίκης, καὶ φορτικὸς ἦν, καὶ χρήματα ἀντὶ ψοχα διδόναι ἤθελεν.

L Ἐμὲ δὲ, [f] ἢ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ἐπὶ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεκαλέσατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ἐπὶ γήρως ἔξαθλος ὤν. οἶδα τὸ χαλκοῦν τὸ ἑστὼς ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν [g] πυττῶν, τὰ δὲ εὐῶν, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μετὰ μέ-

[f] Ἢ] Ἦν marg. *A1.* male. [g] Πυττῶν] Sic dedi ex *F. El.* & *M.* Πυττῶν Edd. cett.

βαυκίδες πολυτελὲς ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. *F.M.G.*

Ibid. Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut ſcribit *Pollux. Heſych.* vult βαυκίδες ὑπόδημα γυναικῶν πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effoemin.atos. leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 4. *F.B.*

90. Ἀμφιμάσχαλον] Ἰμάτιον. *F.B.*

Ἀμφιμάσχαλον] Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἀλλαχοῦ ἀμφιμάσχαλος. i. e. tunica utrinque manuleata. ingenuorum veſtis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, ſervorum indumentum. F.G.

91. Ἀμυγέτη] Κατὰ τὸν τρόπον. De hac voce conſule Grammaticos. *F.B.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Θεραπαλίων ἐνδύς. Ut apud *Homer.* λὰξ ποδὶ πιέσας. *F.B.*

Λὰξ πατήσας] *Galgnant au pied.* F.G.

92. Καὶ μὴν ὁ τὸν αὐλοῦμβον ἤδη ἱμαντὸς ἦν] Micyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perſtrepebat, jam immobilis ac tacitus eſt.* Benedictus quoque non alio ſenſu, *qui antea tibia cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus ſit, nequeat recreari tibiae cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede foſſor. Itaque *Bourdelotius* notat eſſe λόγοις βαλλόμενον, quem ſenſum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id eſt contrarium antithetum ſequentis ἱμαντὸς, quod requiri videtur. Commodiſſime id expedivit pater, dum adſcripſit ſe correxiſſe ἀλόμβον, *hactenus vagans.* *F.G.*

Ibid. Τὸν αὐλοῦμβον] Λόγοις βαλλόμβον. *F.B.*

94. Αὐλοῦμβον] Verti quaſi legeretur ἀλλόμβους ſaltans, exſultans laſcive, ut reſpondeat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλοῦμβον melius intelligat, libenter feſtinatum a me eſſe confitebor. *F.M.G.*

Ibid. Ἐμπιὸν] Δισμῶτο. *F.B.*

Ἐμπιὸν] Ἐν ταῖς πίδαις. F.G.

94. Ἀτιμαγιλοῦντι] Ἐξωρίζοντι, ἀτιμαγίλον, dicitur taurus ὁ τὴν ἀγέλης ἔξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας. Grammatici: per καμπύλισμα & ἀδιάβατον intelligit χυμίδισμα & τραχηλόδισμον. *F.B.*

Ἀτιμαγιλοῦντι] Ἀτιμαγελοῦντι χωρὶς eſt *ſolitario*, a grege ſeparato. *Theocr.* Hic ὑφειμένως poſitum eſt pro incarcerato, vincto. F.G.

Ibid. Καμπύλισμα] Lege χαμπύδισμα. F.G.

1. Ἦ δ' ὅς] Pro ἦν recte ſe habet, adeoque fruſtra eſſe emendationem ſ. variationem marginis *Ald.* ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. ſaltem c. 2. & 3. *F.F.R.*

Ibid. Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ἑσπερον. *F.B.*

2. Δαμασίας] Meminit hujus athletae Nonn. Δ. Σ. bis. *M. du S.*

3. Παλαιὸν] Παλαιὸν πυκτήν. *F.B.*

4. Οἶδα τὸ χαλκοῦν] *Noſti hominem qui aereus ſtat in foro.* F.G. Recte *Gujetus*; nam & ſic *Alciphr.* I. Ep. 30. f. χρυσοῦν ὅτε ἑστήκειμεν. ut alia ſimilia omittam. *F.F.R.*

5. Τὰ μὲ πυττῶν, τὰ δὲ εὐῶν] Παρομοιῶδες videtur. F.G.

6. Πυττῶν] Πυττῶν quid ſit, neſcio an aliquis doceat: πυττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui hoc faciat. Eudemus δουλοταξις, quaſi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus ſummo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὐειν quod apud Homerum *torrere* eſt, *adurere*, pilos v. g. ſuis mactati, forte hoc ipſo intellectu hic capitur, forte quidam ea tempeſtate pro culinae altero opere *aſſare* poſuerunt, cui πίσσων, πίττων, πίκτων, *coquens* cognatum ſignificatione eſt, & a πυκτῶν vel πυκτῶν non niſi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea ſecutus ſum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὐῶν ad ſtifamem prope artem dropacifiarum & *glabratorum*, pice & pſilathris mollium hominum quidquid usquam pilorum eſt evellentium, referre malis, ipſa verba non repugnant; ſed non video, qui δουλοταξις, aut etiam ὀτοπάταξις huc convenire poſſit. *F.M.G.*

Πιττῶν] An ludit? ut *Ariſtoph.* Plut. 1094. Ἐγὼν δ' αὐτὸν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον. *Satis diu ante ipſi hoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. *F.F.R.*

ἡμέρᾳ τι κακὸν ἐμπεσόν, διέκοψε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτῷ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθείς, μᾶλλον δὲ θεοχθίᾳ κεθείς, ἀπήγξεν ἑαυτόν. κἀγώ, εἰ ἴστε, ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς, [a] ἀπηγχώνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τὴν ἐμβροχῆς, ὀπιπολύ τε ὀκλάξ παθαθήμενος, [b] ὀπινύοντων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν, καὶ ἀμφωδωνίζων, μή τῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγξα. τὸ δὲ μάλιστα ὠνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καλαχὼν αὐτῷ τὰ ἄκρα [c] διεπίεσα.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς Δίωνα, τὸν καλαπύγωνα, καὶ λακκοχέαν, τὸν μύρτωνα καὶ [d] χιωτρώκλαν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα [e] πεώδῃ καὶ τόν-

tum malum quoddam incidens festum diem turbavit. *Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens* (compressus, elisus) *esset gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi.*

12. *Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum, laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive con-*

tre-

a Ἀπηγχώνισα] Ἀπηγχόνησα Edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. b Ἐπινύοντων] Ἐπινύστων W. c Διεπίεσα] Δίεστα Mſ. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Σχιωτρ.] Σχινατρ. W. e Πεώδῃ] Παιώδῃ W. & Mſ. *Bourd.* Nil mut. *H. J. Fl. P.*

22. Τὸν μύρτωνα καὶ * χιωτρώκταν] Τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰχρούς ἔτας ἐκαμώδουν. ἔτοι γὰρ χῖνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τῇ μὲν προχείρως ἐναχημοσύνῃ. *V.*

* Σχιωτρώκταν] Σχιωτρώκτραν & μύρτωνα Edit. male.

9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν] *A troublé la fête.* *J. B.*

11. Θεοσχθίᾳ κεθείς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθείς. *J. B.*

14. Ἐμβροχῆς] A βρόχῳ ἐμβροχὴ ductum est. *F. G.*

15. Ὀκλάξ] Homerica dictio de qua *Eustathius* & cæteri Grammatici, ἐπὶ γόνου καμφθείς. *J. B.*

16. Βαυκαλῶν] Διαθρέχων ἢ βοᾷ καλῶν. Quales fere sunt quæ pueris occinuntur næniæ. *J. B.*

Βαυκαλῶν] Βαυκὸς, ἡδύς. βαύκαλον idem. βαυκαλᾶν est κατακοιμίζειν, μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν. *F. G.*

Βαυκαλῶν] *Leop.* p. 129. *M. du S.*

Ibid. Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano εἰ ψοφοῦσιν εἶσιν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii simpliciter ἀμφωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συσσείειν. *J. B.*

Διακωδωνίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubæ sono exploro, unde ἀκωδώνιτος qui exploratus non est. Ἀμφωδωνίζω idem. *Pollux.* *F. G.*

19. Ἄκρα] Ἄκρα ἐπιστολικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. *F. G.*

20. Διεπίεσα] Hac voce interpretatur illud præcedens συνεχὴς τὴν φάρυγξα. Attamen pro διεπίεσα in MS. Cod. reperitur δίεστα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. *J. B.*

22. Λακκοχέαν] Λακκόπρωκτον, λακκοκαλαπύγωνα. De qua voce *Aristoph.* Athen, lege *Hesych.* verb. λακκοσπίδα. *J. B.*

Ibid. Μύρτωνα] *Turpem illum & mollem*, sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰχρούς: nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* Lysistr. *J. B.*

23. Σχιωτρώκταν] Τὸν χῖνον ἐσθίοντα, πρὸς εὐδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen *Hesychius*, qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candefierent: ἐνόμιζον τὸν χῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἵνα τὰ λευκαίνῃ τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. *J. B.*

Σχιωτρώκταν] Lentisco dentes purgantem, i. e. ostiosum. *F. G.*

Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur τύειν, ἢ μαλάττειν, ut *Hesychius* & Scholiast. *Aristoph.* ad Ranas, alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς. ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. καὶ ἅμα παραγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχίστον. Sic apud *Theophrastum* Charact. περὶ βδελυρ. ἀπο-

tractantem, si quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit *Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damasius & uxor illius, senex jam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa statim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum* (Deodatum), *aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-jaculans, eminus-pugnans est Diana.*

13. *Bibimus ne igitur*, inquit *Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini,*

ἑστῶσα αἰδηταί [f] μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεπαλέος. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἢ δ' ὃς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [g] σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [h] Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ σαφῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν δὲ αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις.

[i] Πίνωμεν οὖν, ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ [k] παρηβηκότος, ἥκω

[f] Μιν ἐῶν] Sic Edd. & M. Μὴ ἐῶν melius marg. *AIW.* [g] Σκοπάδειον] Sic Edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδεον. [h] Δαμασίας] Restitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. [i] Πίνωμεν] Ex emendatione *Solani.* Πίνομεν Edd. priores. [k] Παρηβηκότ.] Sic recte M. & *H. B2. P. Fl.* Παρύβηκ. *J.* male.

31. Πολιὰς] Πάπαις] τὸ πολιὰς· εὐθεῖα γάρ ἐστιν. εἶτα ὁ πολιάδης, ὁ πολιάδος. M.

39. Παρηβηκότος] Προσπεπαικυίας οὖσαν. *V.*

ἑστηκότας γυναῖκας ἀλλοίαις ἀναστρόφοις δίκαιον τὸ αἰδεῖσθαι. Alii ἀναφλᾶν, interpretantur χαυστριᾶν τὸ αἰδεῖσθαι quam significationem sequutus est *Jac. Micyll.* Interpres. *J.B.*

24. Βλιμάζοντα] Simpliciter *Aristophanes* ex quo *Hesychius* interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὁρίζοντα, unde βλίμη προκλασμός, ὅρις. Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas*. Suidæ potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τῆ ὑπογαστρίου & τῆ ἤθους ἅπτεσθαι, ὅπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὀρτύας ἀναιρούμενοι. *J.B.*

Ibid. Παίδων] MS. παιδιά. *J.B.*

Ibid. Πάδων] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctissimum *Christian.* explicatione hujus vocis, & vocis ψωλοὶ ad *Aristoph.* pacem. *Scalig.* in Priap. *J.B.*

25. Μιν ἐῶν] An καὶ μὴν ἦν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. *F.G.*

Μιν ἐῶν] Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi sordibus non contaminaturus. *M.du S.*

Μιν ἐῶν] Non intelligo illud μιν ἐῶν. Retinui *Micylli* interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. *J.M.G.*

26. Λεπαλέος] Λεπαλόφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *J.B.*

27. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam sint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. *F.G.*

28. Σκοπάδειον] Τῆ Σκόπου ἔργον τῆ ἀγαλματοποιοῦ. De quo *Plin.* *J.B.*

Σκοπάδειον] Τῆ Σκόπα. *F.G.*

Σκοπάδειον] *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III. 8. *M.du S.*

32. Ἐπίνδυσιν] Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἱμειδὲς τὸ ἄγαλμα, εἶτα (f. εἴτε) καὶ γέλως ὧν τὸ φαιδρόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congessit plura *Anto. van Dalen* p. 210. seq. Et notum est, quid passim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *J.M.G.*

Ibid. Καὶ σῶς] *Et voti compos.* *F.G.*

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus, pro πίνομεν. *M.du S.*

39. Παρηβηκότος] Οἴνου παλαιοῦ. *J.B.*

Παρηβηκότος] Vini veteris, decrepiti. *F.G.*

ἥκω [a] ὑμῖν κομίζων, ἢ τυρῆ τρυφαλίδας, ἢ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσι [b] θριπηδεστάτοις, ἢ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, ἢ στάλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [c] εὐπωδάκαιλα, ὡς ἐξ αὐτῆς πίνομεν, ἢ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων χρηβυλώδη τ' πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σὲ τ' παιδοβοσκὸν καλῶ ὅτι σέ. ἵστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, ἢ διέμπλοον ἔχω τ' κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τ' ποτὸν [e] συμβλήσομεν, οἷα καὶ ἄττ' εἰώθαμεν· ἢ γὰρ ἄκαιρον ἀνατεθραμμένον [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, ἢ γὰρ ὅτιοῦν ὄφελος ἐσμὲν τ' Ἀσκληπιείου ἄκρου. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, [h] λαληθιγάκη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐδημος, ἀνδρὸς ἀπτοῦ, ἢ τυρὸν τρυφαλίδας, ἢ ἐλαίας χαμαιπετεῖς, ἢ ἐλαίας νευστὰς, ἢ στάλινα ποτήρια, ὀξυόστρακα, εὐπωδάκαιλα, ἢ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων χρηβυλώδη πλοκήν· σὺ δὲ, ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σὲ τὸν παιδοβοσκὸν καλῶ ὅτι σέ. ἵστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπλοον ἔχω τὴν κεφαλήν.

vobis attuli, & caſsi recentis mâſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & lutea iſta pocula, acutiveſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari capnt incipiam, deinde tibi puerulcum (paedagogum) *contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam.*

14. *Poſt potum autem commugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vinum garrire. Laudo hoc, inquam: etenim ſtus ipſo & modulla ſumus ſanticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula ſit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, lu-*

a Ὑμῖν] Ἡμῶν male *F.* ſola. b Θριπηδεστάτοις] Sic *F. H. Fl. P.* &c. Θριπηδέτους W. c Εὐπωδάκαιλα] Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπωδάκαιλα Edd. Ἀπωδάκαιλα P. d Καρηβαρεῖν] Καρηβαρεῖν Edd. priores. e Συμβλήσομεν] Συμπλακούμεθα W. ſolus. omiſſo ἐκ. f Ἐνοινοφλύειν] Sic Edd. praeter *F.* quae ἐκνοφλύειν. g Ἐρεχελεῖν] Ἐρεχλεῖν *Fl.* & W. h Λαληθιγάκη] Δαληθηγάκη W. & *Fl.*

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. *V.*

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν (1) δρυπέτους. αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν λάβοιεν τὴν ἀνθρωπείαν συλλήψιν, ἔτας. νευστὰς δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ὀξυτενῆ σίλψιν ἔχοντα. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκατελληλιθμένων, ὃ λέγει τοῦτο· ἢ (2) κρουβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρυβόλων ἀναδιδημένων. ἢ τὸ συνείλημα (3) χορδὴν λέγει. (4) εὐπωδάκαιλα δὲ τὰ διάστικτα. διεμπλοῦν δὲ τὸ πολλῆς ψίλης ἀδιαπορεύεσθαι. *V.*

51. Συμβλήσομεν] (5) Συμπλακούμεθα, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. *V.*

(1) Δρυπέτους] Δρυπέτεις Ed. *Cler.* male. Ἔστι λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέτεις. Cod. *Abb.*

(2) Κρουβυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κρουβυλώδη enim ante editum erat.

(3) Χορδὴν] Sic V. Χορδὴν C. *Abb.* Χορδὴν M. & B.

(4) Παιδοβοσκὸν] Πωιδαβ. antea editum, male.

(5) Συμβ.] Sic V. ſed male editum erat συμπλάκωμεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρήσωμεν ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλασμένα μαμμάτια. *F.B.*

Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τρυφαλίδες ἢ τρυφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, ὥσθ' ἑψόμενα. *F.G.*

Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius*: Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* nott. MSS. At cum illas non poſſideam, addere non poſſum. In *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τρυφαλίδα τυροῦ Σικελικοῦ reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲ ἐπιμήκη τυρόν. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. *F.F.R.*

42. Σφραγίσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculatis.* Dico ad *Pauſan.* *F.B.*

Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc facit *Heſychius* v. Θριπόβρωτος (leg. Θριπόβρ.) Οἱ Δάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. *F.M.G.*

43. Νάσσας] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νάσσαις, quas καλυμβάδας vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *F.B.*

Νάσσας] Alias καλυμβάδας. *F.G.*

44. Ὀξυόστρακα] Teſtis aſperis, ſigillatis. ἀντὶ τοῦ ἄσπερ. *F.G.*

Ibid. Ἐμπωδάκαιλα] MS. Regius εὐπωδάκαιλα, πυκνάν καλὸν ἔχοντα. *F.B.*

Ἐμπωδάκαιλα] An ἐμπωδάκαιλα; a πώδης, πυθμὴν *Heſych.* *F.G.*

Εὐπωδ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπωδάκαιλα recepimus. Ut vero ἀπωδάκαιλα, nec ipſum ſpernendum. *M. du S.*

46. Κρη-

libentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum : & calefactus lubentius audirem mannſapientes illos, & ribicinem, & barbiticinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Endeme, indictionem* (ſilentium) *nobis injungis, quaſi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua jam ſermocinaturit, & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpituros omnes. At tu ſimile quid faciſti, ac ſi quis trium velorum onerariam navem, ſecunda navigantem, ſinuatis velis ſcaphae, felici curſu per ſummos fluctus latam, dimiſſis quibusdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuoſiſſimum illud curſus, invidiae venti ferentis. Agitur, inquit ille, tu quidem, ſi velueris, ma-*

μ@, χρύ@ γὰρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑπαυτιάζοιμι· καὶ μὲ χειμοθνὴς εἰμι, ὦ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκούσομαι τῶν [i] χειροσόφων τούτων, τῆ τε αὐλητῆ, καὶ τ βαρβιτῳδῆ.

Τί ταῦτα ἔφησθα, ὦ Εὔδημε, ἢ δ' ἐγὼ· ἀλογίαν ἡμῖν ὑπιτάττεις ὡς ἀτόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾶ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἐξαλιολογήσων ὑμῶν, καὶ καλανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον [k] εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρρενον ἐν ὑρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευμαλωμένῳ τῇ ἀκατίῳ, εὐφορῆσάί τε, καὶ ἀκρωτηρίασαν, ἕκτορός τινας ἀμφιτόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τῇ δρόμῳ τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τ εὐημερίας. ἰκεῖν, ἦ δ' ὅς, σὺ μὲ, εἰ βέλει, πλεῖ

i Χειροσόφων] Sic Edd. jam conſtanter, & M. k Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

65. Λογᾶ] Ἀντὶ τῦ λόγῳ ἐπιθυμεῖ. *V.*

70. Εὐφορῆσαν] Ἀντὶ τῦ (6) φορᾷ τῇ πνεύματι φερομένῳ, ἀκρωτηριάσαν δὲ, τὴν μαιρίαν τοῖς κύμασιν ἔτι

(6) Φορᾷ] tantum Ed. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
(7) Διολοθαίν.] Διολοσθῖν.... male legebatur in edit.

(7) διαλοθαίνουσαν· ἕκτορας δὲ τὰ ἰσχάδας τὰ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροῦς (8) φασί. *V.*

(8) Φασί] Sic dedi ex C. *Abb.* Φασὶ *V.*

46. Κραδυλάδη] Ὁ χόρδιλος νῦν καλοῦσι. *J. B.*

51. Συνθλίσομαι] Συνφλιμφισομαι. Conſule Grammat. *J. B.*

52. Ἄττ'] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & *Tim.* c. 28. ἄττα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. *J. F. R.*

53. Ἐνσυφλύειν] Quidam interpretantur τὸ οὖν φλυκτῶν τρῖψ *table*, ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἱρίζειν τὸ τῇ εὐφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *J. B.*

56. Λαλαδιγάνη] Παρὰ τὸ λάλος, ἥδομαι, & γάνος. *F. G.*

Λαλαδιγάνη] Non vidi, qui aliter legat, quam λαλαδιγάνη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Mizyllus, *Magis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo, puto, nimiam audaciam noſtram accuſabit, ſi dicamus λάλης θηγάνη legendum, ſolo ι in η mutato, quod jam Luciani aetas, nedum poſterior librariorum miſcere ſolebat. Σιδηροῦν τι utitur θηγάνῃ Sophocles, cujus vocabula affectant Atticiſtae. *J. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notant *Solanus*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus; at ſupra *de Salt.* §. 69. χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἐπεπόλει. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρόσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *J. F. R.*

65. Λογᾶ] Τοῦτεστι λόγων ἐπιθυμῶ. Ut M. Fœlix Octavio. *J. B.*

Ibid. Ἀνηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καλανίψων] A καλανίφω ducendum videtur. devicturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Uliſſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καλανίψων ἀπὸ γλώττης] Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καλανίψων hoc non a καλανίπτω derivandum, quod *fecere*, qui *abluturus*, reddiderunt, ſed a καταινίφω, reſpicique ad Homericum Neſtora, ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν: ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius, qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *J. M. G.*

70. Εὐφορῆσαν] Φορᾷ ἢ πνεύματι φερομένῳ. *J. B.*

Ibid. Ἀκρωτηριάσαν] Μειρίους τοῖς κύμασιν ἀπολιθαίνουσαν. *J. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τῦ ἔχειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *J. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ τῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, οἶνον ἅμα, ὥσπερ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ζεύς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρων ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας, ὄψομαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τῦ ἀνέμυ καλῶς φερομένην.

viga & nata & curre per fluctum : ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis specula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.

ΛΥΚ. Ἅλις ὦ Λεξίφανες κ̀ πότῦ κ̀ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γᾶν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, κ̀ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξεληλύθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, βεβομβυλισμένος ὑφ' ὧν καλεσκέδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπήει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, ἠλέησά σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπλωκότα, κ̀ νοσοῦντα νόσον τὴν μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis : ego enim jam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuero haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum nacturus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidisse e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili esse percitum.

Ζητῶ ἓν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, κ̀ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπυ καλακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ διεστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορωρυγμένα πυθέν ἀνασπῶν, κ̀ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνεραίνισας, κατήλησάς

17. Quaero igitur apud me ipse, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen absurdorum distortorumque nominum concluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero sepulta alicunde eruisti, *ut ex jambico illo tibi dici possit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudisti,

a Ἠλίου] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἠλίγου male *Fl.*

75. Πλεῖ κ̀ νεῖ κ̀ θεῖ] Πέπαικ) τῷ κακοδαίμονι * τὰ προσακτικὰ ταῦτα· κ̀ πλέον ἴτι τὸ ἀπὸ τ̀ ληφθείσης εἰκόνος τ̀ τριαρμένου νεώς. τὸ ἀπόγειος δὲ πίνειν. δικαίως γὰρ ἀπὸ τούτου, † ὅτι ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Κατουρουμένῳ] Καὶ τοῦτο πέπαικ) ἀποσκωπτικῶς εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο κ̀ παντὸς τῦ φορτικοῦ τὸ καλουρουμένη. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως ἀπὸ τ̀, πᾶν ὅμοια, παροιμίας. *V.*

* Τὰ προσακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νῖ, καὶ θεῖ, προστακτικά. M.

† Ὅτι] Non aderat in edit. addidit *M. du S.*

77. Ὁμ. Ζεὺς] *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρων] Φαλάκραι vel *Φάλακρα* speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo ; Ἰδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* F. G.

80. Καλουρουμ.] Id vitium est, quod *Philostratus* λέγων ἰδιαν κατειλωτισμένην vocat, ut optime ab Interprete observatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Κατουρουμένῳ] Ut caetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim : κατουρεῖσθαι est *permingi*, sed de nomine οὖρον & οὖρι dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκτοπος, ἰχάδες, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob caussam quam dixi : sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. *J. M. G.*

99. Ὅλοιο]

disti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus fecisse putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem misericordiam moves merito.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne jam plane perierit periclitantem, serva quacunque demum ratione licuerit.

19. LEX. Non me, Sopoli, sed hunce Lycinum, qui manifeste maccus est, &

μεν, μηδέν σε δεινὸν [b] εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ [c] οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγονλι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὴ ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους διαῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τ' συμφορὰν, καὶ ὑπὸ μὲν τ' ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων ἃ πάσχεις, ὑπὸ δὲ τ' πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον.

Ἀλλ' εἰς καλὸν γὰρ τυτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τ' ἰατρὸν προσιόντα, φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τ νόσου, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα, συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραπλαγῶν ὥσπερ σὲ ἠμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας Φάρμακον. χαῖρε Σώπολι, καὶ τυτονὶ Λεξιφάνην παραπλαγῶν ἑταῖρον, ὡς οἶδα, ἡμῖν ὄντα, λήρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ τινὶ φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τυτονὶ Λυκῖνον, ὃς φανερῶς μακκοᾷ, καὶ ἄνδρας

b Εἰργασμένον] Sic W. B2. S. & P. In reliqq. male εἰργασμένον, ne Fl. & H. quidem exceptis. c Οἰκεῖον] Ita recte P. cum Fl. B2. & M. Εἰκεῖον male J. cum H. & Ald. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. d Ἀγνοούντων] Deest hoc in Fl. usque ad ἐλεούμενον. Adest in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἶδες καὶ νῦν τουτονὶ Σώπολιν εἰχόμεν. ὃ γὰρ ἂν ἡμιμανεῖς & κορυζῶντας (μικρὸν γὰρ τοῦτό γε) ἀλλ' ἀπλήκτους & λεμφώδεις ὅλους, τοῦτο μὲ περὶ μιᾶς χειρίσεως λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τὴν πολλικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἐσταλῶ ἄν. ὃ καὶ χαλεπῶ καὶ δυσμιᾶχειρίσῳ ὄσα γε τὰς παρούσης καινότητος ἐπεσάλευ ἄν. τῶ γὰρ ἂν τοσούτου εὑπόρησεν ἰλλεβόρου; τίνων Οἰταικῶν ὀρέων, τίνων Ἀντικύρας ὁραπεδίων ἐπιδαψιλευομένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, Τίνας & πίπτειν ἂν παραχρῆν ἑαυτοὺς ὠθισθοδυθησομένους; ὅτων ἁπάντων καλλικόρως κακοδαιμονούντων, ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν τ' ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνεσιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅτως ἐνάμιλλον οἶσθαι φαίνῃναι, ἀλλ' ὁδ' ἐγγὺς τοῦτο χωρεῖ. τὸ τῶ ‡ Ὁμήρου ὅσας ἐξ ἀμαθίας ἄγαν ῥιθύουσιν ἀνὰ σῶμα ὠθιφερομένου. ἡμεῖς τοι πατέρων μήγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ & ἀληθὲς μὲ, κατὰ τὸ χείρισον δὴ. M.

26. Μακκοᾷ] Μακκοᾶν τὸ μωραίνειν. Ἄκκὼ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη. ἣν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτοῖς λελέχθαι ἀκκοᾶν & μακκοᾶν. G.

‡ Ὁμήρ.] Il. Δ. 405. M. de S.

99. Ὅλοιο] Vid. *Plutarch.* de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. K.

22. Νόσῳ ξυνόντα] Ita συνεῖναι λιμῷ *fame laborare*, supra in *Phal altero*, §. 8. ξυνεῖναι πενίᾳ. *Tim.* §. 12. De permutatione autem τῷ σὺν & ξὺν meretur videri Cl. *Hemsterh.* ad *Jud. Voc.* §. 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. J. F. R.

26. Μακκοᾷ] Μάτῳ ἀκούει. Sic quidam Interpretes quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui inter-

δρας [a] πεφρενωμένους [b] ὀλισθογνωμεῖν οἴεται, καὶ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον, [c] σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλῃ, ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τῦ γρῦ κομᾷ τῦ [d] Φνεῖ Φροντιῶμεν αὐτῦ. ὀττεύομαι [e] ὧν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ καὶ ῥινασχήσειν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι πρὸς τὸν ἑταίριον Κλεινίαν, ὅτι συνθάρομαι χρόνῳ ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε ἐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτὴν, ἀλλ' ἄβατός ἐστι καὶ ἀνήροτος ἔστι.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς,

homines cordatos labi sententia arbitratur, ut Samius ille Mnesarchi F. silentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudore afficiet*) Minervam, & magnum monstripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones audiam: & jam quidem abeo ad sodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *satis longo* impuram (*non purgatam*) illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inscendit illam, sed invia & inarata est.

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipsum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipso versamur, relictis, ante mille annos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam pervertens, & absurda illa componens, studiumque in illis collocans,

a Πεφρενωμένους] Legendum πεφρόν. adscripsit *M. du S.* Sed vulgatam servant Edd. & M. b Ὀλισθογνωμεῖν] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλισθογνωμονεῖν. c Σιωπὴν] Deest in *Fl.* d Φνεῖ] Φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ M. e Οὗ] Γοῦν W. f Δὲ] Δαὶ W.

28. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν σιγητικὴν σωφρόνησιν. ἐπίτηδες δὲ τὸν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τῦ αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λίξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν καταπιόντων ἢ συνθλιβόντων εἴθισται. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τῦ ἐπιγράφομαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεται τὸ χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τῦ ἀπὸ θεοῦ τινος κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, λέγεται. ῥινασχήσειν δὲ ἀντὶ τῦ σαῖς ῥισὶ καταυλῆσαι, ἐπαίων τὸ τοῦτο ῥινασκοῦντας, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντας ἐπὶ διαστημάτινων ἐν χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τῦ ἐπίχρεον τῦ κατὰ μηνίαν πάσχοντας. *V.*

* Κινουμένου] Edita κινουμένου. Correxit *M. du S.*

terpretantur τὰ μυκτικοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. *Aristoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum subjungit καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται. Cetera communia sunt. *J.B.*

31. Χρῦ ἐν τῦ Φνεῖ] Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet viliffimam, aut vocem sufillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod est ne tantillum quidem. *Aristoph.* (*Pluti* pr.) *G.C.*

32. Φνεῖ] An κνῦ? *Hesych.* κνῦ τὸ ὀλάχιστον. *F.G.*

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo*, *omitor*. Hesych. ὀττεύῃ, πλησιάζεις. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτὸ. *F.G.*

34. Ῥινασχήσειν] *Irascei*. Martial. *Fumantem nasum vivi tentaveris ursi.* *F.G.*

Ῥινασχήσειν] Verbum ῥινασχήσειν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐσηρὸς forte somniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* austera; quae molesta sunt *corrugant nares*, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥινασκόσειν q. d. *naso ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum fibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Persius ait, referebam. Quin video praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. *J.M.G.*

36. Ἀκάθαρτον] Vid. etiam *Athen.* 99. E. Ὁ δὲ ἐνεμεσήθησε ἐπὶ σοφιστὴν ἀκάθαρτον ἔχοντα γυναῖκα, ἧς ἐπιχρήσει ἐν τῷ γυναικείῳ. Observat tamen *Casaub.* ἀκαθαρσίαν eo sensu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν] Conf. supra T. I. *Fu-*
gitiv.

cans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, & constantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam sorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Nescio quid acturi mecum estis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim ne loculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam sapias & loquare. LEX. En obsequor, & bibo, phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiisse.

ὡς δή τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπου.
ΣΩΠ. Μὰ Δί', ὦ μακάριέ τινα λέγεις νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γὰρ τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατ' ἐμὸν μέν, τὸ χολῶδές τινι φάρμακον τυτθὶ κεκεράσμην ἀπιέναι, ὡς πιὼν ἐμέσειε· φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καθαρὸς γένοιο, τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πειθοῖ μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ τι δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τυτθὶ τῷ φαρμάκῳ. δέδοικα γὰρ μὴ [h] πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα. ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη [i] φρονοίης, καὶ λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. [k] ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

g Ῥᾴων] Sic W. cum jota subscripto. sine eo Edd. *h* Πτῶμα] Πῶμα W. & *Fl.* *i* Φρονοίης] Nihil hic mutare *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.* *k* Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. quod *J.* pejus in duo verba diremit, ἐγγαστρὶ βυθὸν exhibens. In W. quoque ἐγγαστριβυθον; sed adscriptum ἴσως μ.

dic. vocal. c. 11. ubi: ὃ δὲ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' ἰδίαν φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; jam γλῶττα ipse ait & c. 25. &c. Si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu qui tum obtinebat. Vid. not. *Hemst.* ad *Jud. voc.* c. 7. p. 91. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pseudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Rhet. praec.* c. 16. ubi γλώττης. ut alia omittam. *J. F. R.*

57. Ῥᾴων ἴσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾴων ἴσῃ signif. *sanaberis*, *melius te habebis*. Supra in *Abdic.* c. 32. f. T. 2. p. 186. ἔστι ῥᾷον ἴδοις (ἡ γυνὴ) κἂν μυριάκις πίῃ τῶν φαρμάκου. Sic *levare* pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Cels.* praef. p. 10. *J. F. R.*

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euriclem*, cujus *Aristoph.* mentionem facit his versibus:

Μιμησάμενος τὸν Εὐρικλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς καμψιδικὰς πολλὰ χάσκεται.

Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera ariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo arioli ἐγγαστρίται & Εὐρικλίται vocabantur. *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. *G. C.*

Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. *F. G.*

Ἐγγαστρ.] Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a *Vorstio* etiam animadversum fuisse video. Et adi *Clem. Alex.* p. 9. A. Καὶ τοὺς ἰσχίτι ὥσπερ τοὺς πολλοὺς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους. *M. du S.*

Ἐγγαστρίβυθον] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex ἐγγαστριμύθου concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. *J. M. G.*

Ἐγγαστρίβ.] *Solanus* correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem; sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntatio videtur ab Auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστριμύθοις *Brod.* Misc. IX. c. 19. Thesaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr.* Ἐπιδημ. ε. adfert: καὶ ὧν τῇ γηθοσύνῃ ὑπεψόφων, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod *Galenus* edisserens ait: ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, ἀφ' οὗ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγεσθαι. *Engastrimantis* (pergit ille) autem & *sternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἄρξαι δὴ ἡμεῖν βαβαί. πρῶτον τυτὶ τὸ μῶν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦδ' ὅς, ἢ ἀμηγέπη, ἢ λᾷξε, ἢ δήπουθεν, ἢ συνεχὲς τὸ ἄττα. βίασαι δ' ὅμως, ἢ κάθες εἰς τ' φάρυγξ τὼς δακτύλως, ὐδέπω τὸ ἵκταρ ἐμήμεκας, ὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, ὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, ὐδὲ τὸ [a] σκύλλεσθαι, πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτοῦ ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω ἄλλα χωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γὰρ [b] σιληπορδία, μέγαν τ' ψόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μὴ τῷ πνεύματι. ἀλλ' ἤδη μὲ καθαρὸς οὗτοσὶ, πλὴν εἴ τι μεμύηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μὴ τῦτο, πολλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] προωδοποίηται τὰ πολλὰ σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβολή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ λόγοις, καὶ τοῖς πολλοῖσιν

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κᾆτα. Tum post illa, ἢ δ' ὅς & ἀμηγέπη, & λᾷξε, & δήπουθεν, & frequens illud ἄττα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἵκταρ evomuisti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant; Σιληπορδία enim magnum crepitum edet cum spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue & doce quae dicenda sunt.

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de caetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. b Σιληπορδία] Ex W. & *Schol.* Σιλλητ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζεται. Edd. d Προωδοπ.] Sic W. Προοδ. sine augmento Edd. priores.

72. Ἵκταρ ἐμήμεκας] Πλαίωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγὺς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μὴ χάσμης * διατανύεσθαι. *V.*

76. Σιληπορδία] † Σιλητορδῖν παρὰ Σώφρονι τὸ ῥηγνῦσθαι καὶ διρύνεσθαι. ἔοικε δὲ ὅτῳ ἀπὸ τ' λέξεως ἐπὶ τὸ καταφαῦλον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν διὰ τὴν ὑπερβολὴν τ' λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις ‡ φορεῖν, ἐξεγκάσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ § τῷ ἀποπνεῦσαι ἤδη τ' ὄγκον ἐπάγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἰκὸς ϵ τ' ψόφον μέτριον ἴσεσθαι. *V.*

* Διατανύεσθαι] Sic etiam C. *Abb. M. du S.*
† Σιληπορδῖν] Σιλητορδῖν M.
‡ Φορεῖν] Sic restituit *Solan.* Nam φορῖν habebant edita.
§ Τῷ ἀποπν.] Τὸ ἀποπν. M.

is proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulsu vaticinatur. falluntur qui putant engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστὴρ appelliretur. Graeci vero Auctores *engastrimythum* cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. *Pollux*: καὶ ἐγγαστρίμυθον Σοφοκλῆς, τὸν ἐγγαστρίμαντιν οὕτω καλοῦντες. *Aristophanis* in fucis commentator, ὅτῳ ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθηναίοις τ' ἀληθῆ μαντεύεσθαι λέγοντι τῷ ἐνυπάρχοντι αὐτῷ δαίμονι. *Plutarch.* περὶ τ' ἐκλείπ. χρήσμ. οὐσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους εὐκυκλίας πάλαι, τινὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subjungit ibidem facetam historiam, quomodo ejusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; sed longiorem quam ut inseratur. *J. F. R.*

67. Μᾶν] Vid. *Themistii* Or. I. in Soph. laudatam a *Cressolio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. *M. du S.*

70. Ἄττα] Sic supra c. 14. At c. 5. & infra in *Iber. praec.* c. 16. ἄττα non ἄσσα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem *frequens* id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? *J. F. R.*

72. Σκορδινᾶσθαι] I. e. *pandiculari*. *F. G.*

73. Τευτάζεσθαι] *Hesych.* Τευτάζουσι, πλανῶνται. *F. G.*

76. Ἡ γοῦν σιληπορδία] Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. sic certe apud *Hesychium*, Σιλητορδῖν

omnia fuge, & averſare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magiſtrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempeſtive tranſi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum fingunturtur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis.

εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲ τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοῖς ἀναγνὺς, μέτιθι ὅπῃ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφείς, ὅπῃ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῆ καλῆ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ὡς γὰρ τούτων ἄπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλεληθεὶς σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὸ ὄπῃ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ παιδευθεὶς μεμαθήκων, παῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ ὃ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, εἰδὲ μὴ στόματος ὅπῃ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸ μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

Thucydidis & Platonis libros tempeſtive tranſi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum fingunturtur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis.

23. Haec ſi feceris, & pauxillo tempore inſcitiae reprehenſionem ſuſtinueris, neque diſcere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praeſtantiſſimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum diſertiſſimis numerari dignus ſis. Ante omnia vero hoc

e Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. f Χείρονι] Χείρων marg. *AIW*. g Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δῶν, & *Athenaeum* lib. V. Σιληποδῶν. Nec aliter apud Scholiaſten, Σιληποδία & Σιληποδῶν. In quo ſcholio vitioſiſſime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων ἐπὶ τὸ μίγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρατεῖν. *F.J.*

Ibid. Σιληποδία] *Heſych.* Σιληποδεῖν, σιδηροποδῆσαι, ῥηγνῦναι. ἀποκινεῖσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. *F.G.*

84. Προοδοποίηται] An προωδοποίηται; *F.G.*

Προωδοποίηται] Sic W. Cod. Impreſſi omnes προοδ. *M. du S.*

Προωδοποίηται] Vulgo editum προοδοποίηται, ſecunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jenſ.* ad *Hermot.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adſentitur, etſi ſupra in *de Salt.* ſimilem ſcripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis ſaepe jam dictas. Conf. c. 24. *J.F.R.*

86. Ὡς ἀληθῶς] Vid. de hoc pleonaſmo infra *Amor.* c. 48. *J.F.R.*

87. Κἂν] Leve eſt quod monendum habeo. Κἂν cum puncto ſubſcripto erat in Edd. quod ego delevi; nam ſine *iota* ſcribere id ſoleo, quando pro κὴν ἐν poſitum invenio, uti hic, & ap. *Long.* in *Paſt.* I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν τοῖς πυγμαῖς ταύταις λούσωμαι. Idem III. p. 118. ἢν κἂν ἐν αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro κὴν ἂν ſumitur, differentiae cauſſa jota addo. *J.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις] Sane interpretes *quae a lutifigulis ad forum fingunturtur*. Neſcio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum*. *J.G.*

5. Μεμαθήκων] Vulgo vertebatur *dediſcere*; non male quidem; ſed plus ineſt in Graeco, ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. oredo ex *Ariſtoph.* Plut. verſ. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *J.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Græcas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifeſtiſſimos recenſeri dignus ſit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor præponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.* *J.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περιεσθίειν ἐκεῖνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὴ τοιαῦτα καλαπατεῖν, ζηλῶν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ χρῶ τῶν ἀθλητῶν νόμῳ, ἡ σεσαρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο.

mihi memento, ne imiteris Sophiſtarum, qui paullo ante nos fuere, peſſima, neque ſtudioſe illa conſecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: ſed ex lege athletarum, ſolidus tibi cibus conſuetus ſit. Maxime vero Gratiis & Perſpicuitati litato, a quibus longiſſime jam relictus es.

Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ ψελλίζεσθαι τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν κἀκεῖνό γε μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι γε πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων [c] προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα καλλωπιζόμενος τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν πού τι ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τῶν

24. Tumor vero & jactantia, & mala conſuetudo, & gravitatis illa ac ſonorae dictionis affectatio abſit, & inſectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipſum, ſi omnium ſcripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, ſed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, ſententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; ſed ſi qua verbum extra ſuam tribum quaſi oberrans inveneris, aut ipſe confictum a te pulchrum putaveris, huic ſtudes aptare ſententiam, & damnum judicas, ſi illud non aliquorſum infercias, etiamſi ei, quod dicitur plane neceſſarium non

a Ἀνεμῶναι] Et ſic habere *J. Fl. H. P.* notat *M. du S.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *Fl. B1. 2. P. & S.* Ἴσθαι male *J.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρισκ.] Ita M. & *B2.* recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — θύε] Ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος Διονύσιος δοκεῖ παρειλῆφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophiſtæ paſſim a Platone perſtringuntur, ut quodam in loco dicat eos eſſe evidentem diſcipulorum perniciem. G.C.

13. Περιεσθίειν] Interpretantur *depaſcere*: neutrum bene percipio. Suſpicor ἐσθίειν fuiſſe, quod ſtudium & curam intentiorem ſignificat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis poſterioris ϖ in σθ transire. J.M.G.

19. Χάρισι] *Heſiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. G.C.

Χάρισι — θύε] Xenocrati triſtiori idem Plato ſuaſit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Caſaub.* notam p. 38. Sic ſupra Hiſtorico ſuo dixerat, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. M. du S.

22. Λαρυγγίζειν] V. AG. X. 130. M. du S.

28. Λέξεων] Lege λεκτέων. Certe ſic ratio poſtulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad ſcribendum animum appellunt. M. du S.

Ibid. Προπαρισκ.] M. & *B2.* recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipſa *Fl.* prave etiam *Typ.* c. 21. ſcribit. M. du S.

Προπαρεσκευασμένος] Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος; ſed προπαρισκ. corrigendum recte monuerat *Jenſius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obſecundavi, etſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. J.F.R.

35. Οὐ μάλιστα] An θυμάλωπα; i.e. *tortum*. F.G.

Οὐ-

non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, projecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos risere.

25. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedissequos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντώμενος & καθεσθείς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata scribentes ad quae glossario opus est. Tua vero, ut pedestria metris com-

35 μάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν ἐοικότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲ ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τῆ ξένη πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς 40 ἐπαινέσιν, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τ' φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγ- 45 καταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει χθὲς γῆς δῦναι ἠυχόμην, ἀκέων σε ὑποδεικνυμένε· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τ' ἀνδρεῖον ὦε λέγεις· δυλάρια δὲ, καὶ τὰς ἄρρενας τῶν 50 ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆτος, δυλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπταλο· καὶ τὸ, ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθείς, οὐδὲ μέλοιχα τ' Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινέμεν τὰς χθ' γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς περὶ μέ-

d Ἀπαντώμενος] Ἀπαντόμενος W. *e* Μέλοιχα] Sic Edd. & M. *f* Δὲ] Abest a *Fl.* & M. Adest in reliquis.

Οὐ μάλωπα] Non valde spero, me assequi posse quid haec sibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud *Hesychium* inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄπα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit ὑ μάλ' ὄπα. Verum abjeci ὕφημα non magnum, cui repugnaret articulus τ & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. *J. M. G.*

42. Ὑπραττικὸς] *Philostr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπίσκοπον — ὑ καλλιγλωττισμένῳ, καὶ ὑπραττικίζουσαν. Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; solet autem saepe in difficilioribus aberrare. *J. F. R.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, quum scilicet existimares χιτώνιον* &c. Luciani sunt haec. *F. G.* Vertebantur olim: *qualia sunt illa πῶς οἴει;* &c. Sed pessime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J. F. R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι ἠυχόμην] Conf. infra Ἀπαιδ. c. 18. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν. *Hesych.* *F. G.*

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μέλοιχα] Ne Lucianus ipse aut ejus larva peregrinum se prodat, lege μέτοικα. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶτταν] I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. ὅσα τοίνυν τ' ὀνομάτων ἐν μὲ τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ ἐκπέπτωκεν, τὰ μὲ τοιαῦτα γλῶτταν καλοῦσιν. *A. V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philostratus*, ut supra visum est hac Dissert. c. 17. λόγων ἰδέαν καλλιγλωττισμένην vocat. quod ex *Suida* & Aristophanis *Scholiaste* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις ϖλλειν, καθάϖ ὁ [a] Δωσιάδε βωμὸς ἂν εἴη, ἢ ἡ τῆ Λυκόφρονϛ Ἀλεξάνδρα, ἢ εἴ τις ἔτι τούτων ἧττον φωνὴν κακοδαιμονέστερος· ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμάθης, [b] ἄριστα βεβιωκὼς ὑπὲρ σεαυτὸν ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνείαν καταλιθὼν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ ϖαράκλησις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄνγελος ἢ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

---

[c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τοτὲ δὲ ϖλέον τῆ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸ γέλωτα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τῆ γέλωτϛ δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ϖοιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵα δίκη δι-

EUNUCHUS.

PAMPHILUS.

UNde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

[a] Δωσιάδου] Ex emend. *Solani* Δωσιάδε Edd. priores & M. [b] Ἄριστα] Καὶ ἄριστα S. At cum vulgata facit W. [c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *J. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in S. additum ante ϖόθεν.

58. Δωσιάδου] *Doſiade ara.* Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. G.C.

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. *Lect. Att.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae.* Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Lond.*

Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *La Croze.* *J. F. R.*

59. Λυκόφρονϛ Ἀλιξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra affinxerunt. *M. du S.*

15. Ὅλως ἀμαύρας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκρως ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos une chamaillée de paroles. *J. H.*

Ὅλως ἀμαύρας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congeſta integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; οὐχ ξυμπεσόντας, ἔφη, ὅλας ἀμαύρας βλασφημιῶν καταστοιβάσαντας ἀπήλαυν, καπαγόντας ἢ ὑπερδιασπεύσαντας. Dictionis hujus origo [ἀμαυρὰ βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

καζομὴν παρεγενόμην, Φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, Φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σοφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν καὶ ἐσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφορεῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύταιοι, καὶ σοφώταιοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καθ' οὓς ἄν τις ἡδέσθη, πολλὰ μέλων τε φθεγξάμενος, καὶ οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος. ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὰ κωμικὰ εἴη τοσοῦτον γελᾶσαι.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ οἱ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τῷ ἅμα τι περίεργοι, καὶ ἐπὶ μακρὰς ἀκουόμενοι εἶναι, ἐσκώπτον ἀλλήλους, ἀφ' ὧν παροιμία, τὰς ἐξ ἁμάξης. ὅτῳ δὲ ἐν ἐν] ἐνδείκνυται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι * παρακολουθῆσαι τῇ εἰωθότῳ, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. V.

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλοτεχνοῦντες. V.

18. Διεφέροντο] Διεμάχοντο. V.

* Παρακολουθῆσαι] Ita dedit *Solan.* pro vulgato παραπολουθῆσαι.

thenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi caussa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos. . . . . *J. J.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jensii* Lect. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. *J. F. R.*

23. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν] Ita videtur concepisse structuram Cl. *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατήσας ἦν τοῖς ἄλλοις pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in *Asin.* c. 30. Οὐ γὰρ ἦν καλαῦσαι. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei carissimi *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. *Elsner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφοροῦντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. *J. F. R.*

31. Συν-

ΛΥΚ. Συντέταχ) μ̃, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ἡ φαύλη χτ' γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ [a] Ἐπικουρείοις, [b] ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τῆς Περιπάτου, τὰ ἴσα τοῖς ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτοῦ τινος, ἄλλον ἀντικαθίσαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, ἡ βοείη τις ἦν, χτ' τὸ ποιητικὸν, οὐδ' [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι χτ' τὸ ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτοῦ ἀναγκασθῆναι ἀποθανεῖν, τὸ

3. LYC. Conſtituta ſunt, quod noſti, Pamphile, ab imperatore ſalaria non contemnenda generatim philoſophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, inſuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum ſurrogari, probatum ſuffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, ſecundum poëtam, *neque victima*, ſed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi iſta, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικουρείοις] Ἐπικουρίοις W. b Ἔτι καὶ] Ἔτι δὲ καὶ W. c Ἱερήϊον] Sic P. ſola, Ἱερεῖον cett. & M. d Μύριαι] Μυρίαι male L.

39. Κατὰ τὸ ποιητὴν] Ἐκ τοῦ X. τοῦ Ἰλιάδος τοῦτο. G.

31. Συντέταχται] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipſo, ut putant, anno, quo Athenis initiatus eſt, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philoſtr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philoſtratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud ſtipendium, vide ſtatim hoc ipſo capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philoſopho? *F.G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ὑπὸ pro ὑπὸ infra *Demon.* c. 51. Et ſic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ὑπὸ βασιλέως Δαρείου καθεσταμένος. *Dionyſ. Perieg.* de ſitu Orb. verſ. ult. — ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ὑπὸ μακάρων ἀντάξιον εἶεν ἀμοιβή. Sic ὑπὸ τινος παθεῖν pro ὑπὸ, *Long. Paſt.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur: *gravabantur datos ſibi a ſenatu principes.* Sed & ibi ſimul ſignificare poteſt: *principes e ſenatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J.F.R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De ſalariis rhetorum vid. *Gronov.* P. V. 4, 11. p. 32. *μύριαι δραχμαὶ* ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium ſunt quadraginta millia H. S. ſ. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem ſucceſſionem ortae nonnunquam ſint, ſuo exemplo docet Eunapius in Proaereſio p. m. 131. *J.M.G.*

37. Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων] *Philoſtratus* quidem Herodi eam poteſtatem a Marco cum primum conſtitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipſe Profeſſorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaereſio de philoſophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις ψήφοις &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τὸ ποιητὴν] Carmen eſt *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus eſt:

— *Nec enim levia aut ludicra petuntur*
Praemia, ſed Turni de vita & ſanguine certant.
G.C.

Κατὰ τὸ ποιητὴν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ' ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Eraſmus ἱερήϊον *porcellum* verterat, dum legit ὑείον. *J.B.*

Οὐδ' ἱερήϊον] Il. X, 159. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην, Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἄεθλα γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius* ſatis firmant interpretationem noſtram ἱερείου, quam *porcellum* reddidere alii. *J.M.G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etſi nihil intereſt quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Pariſinae ſoli obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat *Solanus* noſter. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* eſt; at quum verſus non ſit, dices ad rem non verba reſpexiſſe Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemiſſo vocabulo βοείη; patet etiam alteram ad eandem eſſe formandam. *J.F.R.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano ſummam tradit *Philoſtratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἢ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προστάξαι ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρῖναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Profeſſores, ſed non eo ſtipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Veſp. c. 17. *Primus e fiſco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena conſtituit.* De Philoſophis nihil. Nec ſatis aſſequor quibus rationibus inducti viri quidam doctiſſimi erraſſe in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen ſummam tradit *Tatianus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae ſumma quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris majorum suorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι τ' ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, ᵉ γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος καὶ κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρώων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φα-

ᵉ Γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις] Sic Edd. constanter, item M.

parte Lucianeam superat, si Aristophanis *Scholiastes* (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Cressolius* summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* significat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 682. Plura vero *Salmasius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Athenienſibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse*, *eisque annuum salarium tribuisse*: qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαὶ, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco. „ *Μυρίαι* autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. *Tatianus* tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, „ & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus „ ab Imperatore constituta sunt salaria, paullo amp„liorem eorum modum agnoscit. nam ἐτησίους χρυ„σοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; „ quae sexcentorum aureorum summa, non *μυρίας* „ δραχμὰς, sed *μυρίους & δισχιλίους* continet. Quid igi„tur statuendum? An τετρακοσίους (mendam ei vo„ci subesse oportet, L. πεντακ——.) pro ἑξακοσίους, „ apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus au„reorum conveniat cum illis *μυρίοις* Luciani & Phi„lostrati? .... Sed nullis correctionibus opus. Pu-

„ to enim *Lucianum* & *Philostratum* in exprimenda „ illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Phi„losophis, breviter ac rotunde *μυρίας* dixisse, cum „ tamen darentur *μυρίαι & δισχίλιαι*. Sic majorem „ numerum expressisse contenti, minorem & excur„rentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exem„plis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus". *Μυρίαι δραχμαὶ* talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius.* p. 54. Cl. *Dodwellus* diff. in Irenaeum p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa Tatiani, probat enim quae Salmasio placuerant.) *Casaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Just. Mart.* Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philostr.* vit. Soph. p. 585. & 593. de voce ἄθλα. B.] *Joh. Mass.* Exc. MSS. *M. du S.*

Μύριαι] *Benedict. decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus *G. O. Reitz.* rectius *d'Ablancourt*, & *Bos* de Ellipſ. *Drachmarum.* *F. F. R.*

43. Τὸν ἕτερον] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse. *M. du S.*

46. Γελοῖον] Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἦδη ἦν ἐκείνοις. *M. du S.*

47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστείδου κωμῳδοῦσι, qui pecuniam efficit μύρια καὶ χιλιοστύας. *J. B.*

53. Τρίτον τι ἀγαθὸν] Conf. supra de *Salt.* §. 70. *M. du S.*

Φασὶ γὰρ ὧν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγί-
γνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

Τὰ μὲν ταῦτα δὲ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τοῦ θαπτάφιον τῷ ἀποθανόντι ἐκείνῳ ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφὶ ταῦτα αὐτῷ, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶδα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν· τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τοῦ ἐκείνῳ δοκούντων, εἰ-
χέτο· καὶ μὰ [a] τὸν Δί', ἀδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν.

Τὸ δ' οὖν τέλος ἡ δίκης ἐς τοῦτο προέβη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὑτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· καὶ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιῶντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μοι εἶχον βλασφη-

55. Aiunt ſcilicet iſta, & ex patria diſciplina bellum ab iis geſtum eſt.

4. Quae autem poſt conſecuta ſunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles ſenex, noſti quem dico, contentioſum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonſtraverat, ſeque Ariſtoteli ejusque ſententiis addictum eſſe. Et ſane neuter illorum erat melior.

5. Finis ergo cauſſae huc evaſit. Diocles omiſſo oſtendere ſua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquiſivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis verſari illis circa hoc potius debebat. Equidem ſi judex eſſem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior ſit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re ſuffragantem tibi habes. Cum vero ſatis ha-

[a] Τὸν] Τῶν male *F.* Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστοτέλην ἀναπτύσσει, ὃς ἐν τῇ ἐκτῇ εὐτυχίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. *V.*

60. Ἀμφὶ ταῦτα] Ἐπιφιλοτεχνοι. *V.*

* Ἀριστοτέλην] *Solan.* vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, ſine auctorit male. Nam etſi utrovis more dici poteſt, ut vid. ad *de Salt.* §. 21. verſ. 23. in Ἀμφ, tamen Ἀριστοτέλην uſitatius quam Ἀριστοτέλη Vid. *Diog. Laërt.* L. V. 3. f. & 8 m. & 10. Δημοσθένην. Quamvis ibidem 12. Ἀριστομένη, Δοτέλη, & 18. 19. Διογένη, Σωκράτη accuſativo caſu occurrat. *J. F. R.*

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta eſſe credam, facit hoc poſterius, quod omnium Eunuchorum commune eſt. *M. du S.*

61. Βαγώας] Barbara lingua ſignificat *Eunuchum*; quin *Ovid.* de Amorib. ſervum puellae cuſtodem *Bagoum* appellat: *Quem penes eſt Dominam ſervandi cura Bagoum.* *G. C.*

Βαγώας] In Libro Apocryph. *Judith.* c. 12. & 13. ſic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. *J. F. R.*

84. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas eſſe.* Quam poteſt quaeſo ſententiam habere illud ineptiſſimum Benedicti principium? Longe verius ac manifeſtius Eraſmus *nefas eſſe vel conari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorſus eſſe nefas eum id velle. *J. G.*

88. Ἰσῶν

haberent conviciorum & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint, addu-cebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

μιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγόᾳ [b] μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, ἢ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνοῦχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ θεμιστηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἕωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, ὅτε ἄνδρα ὅτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς [d] ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φὴς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελᾷ καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τὴν προσδόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' ἕτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἦγεν; ἢ τι πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ὅπερ πολὺ ἐσιώπα, καὶ ἐρυθρία, καὶ ἱδρὼς ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον [e] ἐμφθεγξάμενος, ἃ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὴν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγαγε τὴν Ἀσπασίαν, καὶ Διοτίμαν, καὶ Θαργηλίαν, συνη-

b Μεταποιεῖσθαι] Nihil mutare *J. Fl. H. P. S.* notat *M. du S.* *c* Αὐτῶν] Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτῶν *J.* male. *d* Ἀνθρωπείας] Ἀνθρωπίας *J.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & M. *e* Ἐμφθεγξάμενος] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

85. Μεταποιεῖσθαι] Ἀντιποιεῖσθαι. *V.*

88. Ἱερῶν αὐτῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* ea de re afferat Hist. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. du S.*

89. Περιῤῥαντηρίων] *Vasa lustralia* vertit Cl. *Hemst.* in Dial. *de Sacrif.* c. 13. p. 536. T. I. *J. F. R.*

91. Δυσάντητον θέαμα] Vid. *Thes. Cr.* II. 509. & nostrum Ἔρωτ. c. 39. & Ἀποφρ. c. 17. *M. du S.*

11. Ἀσπασία] Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule *Menagium* in eo libro quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Εἰκ. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. du S.*

Ibid. Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noster Εἰκ. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Θαργηλία] Vid. *Loid.* Diction. & *Plut.* Pericle 300. *M. du S.*

συνηγορήσουσι αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος [a] ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κἀκεῖνον αὐτὸν, [b] εἰ φεύγων, καὶ τὰ ὁμοίων μελεπονείτο, εἶρξεν ἄν, εἰ καλαπλαγεὶς αὐτῷ τῷ δόξαι τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] καὶ πρὸς ἐκεῖνον τοῦτό τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅτι τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

gelia, quae cauſſam ipſius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante noſtram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipſum quoque, ſiquidem fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ αἰτιβὴ καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ὅτι φιλοσοφίαν [f] παρελθεῖν, καὶ νέαν προστασίαν ἐγχειριδῆναι [g] ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέπουσα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακήλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ κἀν

8. In his agebant judices, & caput cauſſae jam in eo vertebatur, probandusne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ἐκ Πιλαισγῶν τιλῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ φεύγων] Ita reſtitutum ex L. & *Fl.* Εἴπερ ἦν ſine coniunctione Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐτεμν. *F.* d Καὶ] Et illud καὶ adeſſe in *H. Fl.* & *P.* notat *M. duS.* e Ὄν] Εἶναι W. male. f Παρελθεῖν] Παρελθὼν *Vorſt.* At vulgat. ſervant *H. P. B2. Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius ν—ων. g Ἀξιῶν] Nil mut. *F. B2. P. Fl.* & M. h Μυρίαις] *Coll.* videntur legiſſe μισθοφορίαις. Sed vulgatam ſervant *H. F. Fl. P.* & M.

31. Πρέπουσα ταῖς μισθοφορίαις] G.

* Ἀναπαύσης] Ἢ ὁ τετιμημένος τὸ αἰδεῖον. G.

33. Βακήλου] Βακήλου μόνας, ἀνόητος, * γυναικώδης. *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hiſce deſignat, qui & ipſe Eunuchus cum eſſet, adulterii cauſſam dixit; teſte *Philoſtrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophiſta Phavorinus) de quo vide Δήμων. c. 13. & *Xiph* 257. B. in Adr. & *Plut.* 1307. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehenſum, neſcio; niſi forte deceptus. Variar. Lect. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. duS.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημιακὸς recte, vid. ſupra, 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. Et *Piſcat.* c. 43. f. Item infra *Icarom.* c. 25. f. *J. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatenſem Philoſophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *J. B.*

Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Vid. *Philoſtr.* vitt. Sophiſtarum I. 8. de *Favorino* praedicantem, eum utriusque ſexus participem natum, & ex viro ac muliere compoſitum fuiſſe. Et mox ibid. quod *Gallus* cum eſſet, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuiſſe ex Philoſtrati deſcriptione colligendum dixeris; niſi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μοιχείας κρίνας. Videtur autem per jocum ſic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; ſive quod a natura eſſet ſterilis, non caſtratus. Conf. *Olearii* notas ad Philoſtr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philoſtrato comparat. *J. F. R.*

15. Εἴπερ ἦν ἐ τὰ ὁμοίων μελεπονείτο] *Henricus Valeſius* ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ φεύγων, & quidem peropportune. Sed quod mi-

quando expertos esse virilitatem ; hunc autem ab initio statim abscissum , & ambiguum quoddam animal esse , cornicum instar, quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente, Non corporis hoc esse judicium , sed robur animi spectari , & examen mentis oportere fieri, atque scientiae dogmatum : tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis , qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas , Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum , in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit , neque Socratis illud crimen locum habere , quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam essent, lepide hoc, ut sibi quidem videbatur , adjecit. Si , enim , inquit a

πεπειρᾶσθαί φησιν ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῷον εἶναι καὶ ταὐτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.

Τοῦ δὲ σωμαλικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τὴν γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τὴν τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας [k] Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταὐτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερον εὐνοῦχον τοῖς νέοις διδάσκαλον, οὐδὲ ἁμαρτολήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέχεσθαι δυνάμενον, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείραν τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βα-

i Ζῷον] Ζῷον W. cum puncto subscripto. k Ἑρμείαν] Sic etiam *J. P. M. R.*

42. Ἐν' ὁ Ἀριστότελης] Γράφε ὁ Θεμιστοκλῆς. *V.*

mirari cogor , quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur , ut citavi ; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum , ubi primus illustrat hunc Luciani locum , docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum , quam prout emendat *Valesius*. *J. G.*

Εἰ ἀλκὴν] L. & Ed. *Fl.* uti conjecerant *Valesius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno* , Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson*, Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abesse , non modo quia ab καὶ τινας, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas ; sed quia καὶ τινας & αὐτὸς jam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet ; verum & *Aelianus* aliique, vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. versus ; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. R.*

25. Παιρελθὼν — ἀξιῶν] *Vorstius* pro παιρελθὼν in suo Codice rescripsit παιρελθὸν , uti & in W. prius fuit , nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio , legendumque ἄξιος. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam*, qui Ἑρμίαν , fallis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum , vide quos ibi laudat doctissimus Editor , *Laert.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas , cultum ab Aristotele Hermiam , non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi *Laërtius*, & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον] In marg. *Ald.* 1. additum erat : „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII." Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: Ἀταρνεὺς δέ ἐστι τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. *Atarneus est Hermeiae tyranni regia:* cujus historiam *Xyland.* dedit ante, in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθείραν] At ne erres , Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρασ. c. 15. *M. du S.*

βαθέος χρίεσθαι δέοι τὸς φιλοσόφους, τράγον ἂν δικαιότερον προχριθῆναι πάντων.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεισῶς (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοί γε τὰς γνάθους λείους, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνύχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, [a] καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτὲ, ὡς ὁ [b] Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲ ἐς τὸ εὐνοῦχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο καταφύγειον εὐρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τὸ τότε δικαστῶν, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ κἀν παλινῳδῆσαί μοι [c] δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.

Τούτων δὴ λεγομένων, ὡς πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοίως ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ [d] τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ ὅτε συγκαλύπτεσθαι [e] τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, ὅτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν ἃ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν παρασχήσειν τρυφήν. τὸ δ' ἐν τέλει τι ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

barba prolixa judicari philosophos oporteat, caprum justius praeferri omnibus.

10. Inter haec tertius alius superveniens, cujus nomen in obscuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, iste levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho simili, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex specie manifesta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis caussa.

11. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen judicaret. PAMPH. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo judices de illis decreverunt?

12. LYC. Non in eadem omnes erant sen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. J. H. B2. P.* M. ὅτι legend. adscripsi. *Solan.* b Ἄξων] Sic minore a *Fl.* Cett. Ἄξων majore. c Δοκεῖ] Hoc ex *Fl.* & W. est. Δοκῇ Edd. vulgo. d Τῷ ἱδρῶτι] Desunt haec duo male in *Fl.* Adsunt in cett. Item in M. & P. e Τῷ τῆς μοιχείας] Τῷ περὶ τῆς μοιχ. W.

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Καινόφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. *V.*

59. Οὗτοσὶ] Miror quid hic in mentem venerit viris doctissimis *Vossio* & *Gott. Oleario*, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bogoa enim haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philostrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1, Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ἓν μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiast. *Aristophan. Nubil. Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. V.*

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Καινόφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸ φύσιν. *J. B.*

80. Τυχοῦσαν] Vid. not. supra ad *Pisc.* c. 17. *J. F. R.*

90. Ὀκνίσιν] Ὀκνίσιν. F. G. Secutus sum scripturam Cod. W. & Ed. *Fl.* ac monentem *Gujetum*, quia sic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum instar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere causam in Italiam.

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum causidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ἀλλ' οἱ μὲν ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσωσπερ τοὺς ἀγυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τὸ ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταπεμψάμενοί τινας τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ [g] ὀπυίειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ σκυθρωπότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. [h] ἐπεὶ δὲ ἅπαντας γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὰ γαστέρα ἤλγει βραισόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

Καὶ νῦν ἄτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὥς φασι, γυμνάζεται, καὶ σοφισεύεται, καὶ καληγορίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιώτατον αὐτῷ καὶ ὅτι μάλιστα τοῖς φαύλοις τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὴν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. ὁ δὲ Βαγώας ἕτερα, ὥς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ ἀπὸ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὐτὸς γὰρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀποδείξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὸν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰκήματος] Et hoc habere *J. Fl. H. B2. P.* & M. notat *M. duS.* *g* Ὀπυίειν] Sic W. & *Fl.* Ὀπύειν vulgo. *h* Ἐπεὶ δὲ] Et sic esse in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Solan.*

87. Τάγε πρὸς τὸ ὄρχεων] Βάλλ' εἰς κόραπας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine ι. vid. *Aristoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. *J.F.R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] Que la cause fut renvoyée en Italie. *J. B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c. 12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. duS.*

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

ΑΜφί τε ὑρανῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b] αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c] αὐτέου περὶ ὑρανῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d] ἀληθηίης, ἣ δὴ ἐκ τυτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐκ ἔσθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτῃ τὴν μαντοσύνην [e] διεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [f] πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g] ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον δεξαίων [h] βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ πρὸς τοῦτι μισοπονίῃ, κείνοισί

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei*, antiqua, neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria il-

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. [b] Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. [c] Αὐτέου] Αὐτοῦ Edd. priores. [d] Ἀληθηίης] Ex emend. *Fenſii.* Ἀληθείης enim Edd. priores & M. [e] Διεκτέον] Nil mut. Edd. & M. [f] Πᾶσι] Forſan πᾶσιν adſcripſ. *M. du S.* [g] Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. [h] Βασιλήων] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] Γρ.αι Ἀστρολογίης. *G.*

5. Ὑποθημοσύνην] Δόγμα. *V.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Α—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέρων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ ὑρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῇ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῃ. iterum αὐτῇ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθείης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθηίης, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφιξόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμενα, ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 988. E. 994. A. B. *J. J.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo, quia ea aliaque ab Cl. *Fenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Fenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέων] Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ περὶ] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, ſi fides Editionibus, quam cum ε interpoſito. Ita αὐτῇ in Leg. *Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τουτους, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων, τουτέοις, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis sentiunt; tum si quando in homines incidunt falsa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri insciticia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Caussa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi sors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem semper

τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ὀπιπυρέωσι ψεύδεα [i] μαντευομένοισιν, ἄστρων τε [k] καλεγορέουσι, καὶ αὐτέων ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν ὅτε ὑγιέα ὅτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, ὡ δικαίως, ἐμοὶ [l] δοκέει, φρονέοντες. ὅτε γὰρ τέκτονος ἀϊδρείη, τεκτοσύνης αὐτῆς [m] ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες τοῦ τεχνέων, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ [n] σοφή.

Πρῶτον μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ οἰκήσεως [o] εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη θερμέα· οὐδὲ τῶν τοῦ ἑτέρου τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες [p] ὦν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς ταμ-

i Μαντευομένοισιν] Μαντευόμενοι Edd. priores male. k Καλεγορέουσι] Sic M. a recent. manu. Κατηγορεῦσι Edd. l Δοκέει] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δικέει male Fl. m Ἀφυίη] Ἀδικίη W. solus. n Σοφή] Σοφίη Fl. Nihil mut. Edd. nec M. o Οἰκήσεως] Sic Edd. praeter Fl. quae οἰκιάσεως. Οἰκησιως M. p Ὧν] Sic restitui ex W. Οὖν Edd. priores hic & supra.

17. Ἐπικουρέωσι] * Ἐπιτύχωσιν. V.
21. Ἀνεμώλιον] Μάταιον. V.
23. Ἀφυίη] † Ἀδικίη. V.

26. Πρῶτον] Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις χρῶν δικοῦντα ταῦτα. Χαλδαίους γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐκληρία. V.

* Ἐπιτύχωσιν] Ἐπιτήκωσιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. M. du S.

† Ἀδικίη] Corrupta haud dubie vox. M. du S.

que restituendum, quia eum adfectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video, quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative; nam sic §. 10. αὐτῷ ἐρανῷ. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῇ τῇ μητρί. J. F. R.

8. Μέμφομαι· ὁκόσοι σοφοὶ &c.] Ellipsis accusativi αὐτούς, vel πάντας. Sic *Epict.* Sent. 116. p. 144. Λυπεύμεθα ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad *Amor.* c. 36. ubi ὠδὶ δὲ ὡς ἐναντία φερεγγόμεθα, οἷς ἐπιχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ, μέμφομαι ὁκόσοι similis est ellipsi *Terentii* in Ad. II. 1. 43. *Minime miror, qui insanire occipiunt ex injuria.* Ubi quoque intelligendum relinquitur *illos*, veluti in phrasi, *mittere qui nunciet*, omitti solet, *aliquem.* Vid. *Vechn.* Hellenol. p. 68—71. J. F. R.

13. Ἀπίκιτο] Recte monuit Cl. *Jens.* ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adspirationem bene omiserant. Vid. *Herodot.* L. I. ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικνέεσθαι &c. J. F. R.

17. Μαντευομένοισιν] In Impressis est μαντεύομαι; sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένους. M. du S.

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta morem gessi *Solano* ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Etsi Ioniismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. *Hippocr.* Aphor. 20. Sect. III. Ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται. J. F. R.

18. Καλεγορέουσι] Lege καλεγορέουσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγορεῦσι. M. du S.

33. Ὧν] W. uti Dialectus poscebat. In Impr. ὦν, quod commune est. M. du S.

Ὧν] Cum notatum reperissem Cod. W. ita habere pro vulgato ὦν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro ὦν scribere, vid. ap. Cl.

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν [a] ἄλλοτε [b] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τυτέων ἢ αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται.

apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum, quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit.

Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται) φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστα [d] ἐπιτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.

4. Invenerunt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum moventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, sed signa *ipsarum naturarum*.

Ταῦτα μὲν [f] ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν ἐοῦσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ καὶ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμεργέα τὴν μαντικὴν, ὅτι μέζον ἤγειραν μέτρα τε τὰ ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σελήνη, καὶ ἡ

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conspexerunt. Post vicinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera absolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, mensuram motus uniuscujusque signarunt, & annorum numerum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἄλλοτε] Ἄλλῃ τὲ *Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. b Ἄλλῃ μορφῇ] Ἄλλῃ μορφὴν *Fl.* sola. c Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. d Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελεύουσιν *J.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. e Ἐν δὲ] Constans Edd. lectio. f Ὦν] Οὖν Edd. priores. g Μηνέων] Sic *Fl. P.* & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειοῦντο. *V.*

Maittair. de Dialect. p. 34. Ideoque & sic dedi mox §. 5. etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ὧν erat in P. *J. F. R.*

35. Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλην μορφὴν. *J. B.*

45. Ἐν δὲ] Corruptas censeo has voces. *M. du S.*

f. αἱ δὲ. *J. F. R.*

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια] *Non quae essent utcunque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcunque visum est confictis, sed quae notae rerum essent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa* & indicia ejus quid essent quidque efficerent. Ἔδοκεον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, quum tamen sub illis laterent σημεῖα. *J. G.*

52. Μέζον] Recte pro μεῖζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialect. p. 113. Ed. *Haganae*, & p. 133. *J. F. R.*

55. Μηνῶν] An μηνίων, ut supra? *F. G.*

Μηνίων] Sic scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. *M. du S.*

Μηνίων] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνίων recte habebant nonnullae. quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. *J. F. R.*

58. Ἐμήσαντο] A μηδομαι. *F. G.* Non addidissem, nisi ut adpareret Scholiastae ἐμηχανήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. *J. F. R.*

61. Οὐδ' ἄρα] Corrige οὐδαμῶς ut infra §. 19. *F. G.*

Οὐδαμῶς] In omnibus legebatur οὐδ' ἄρα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλανητες κινεονται. *M. du S.*

Οὐδ' ἄρα] Lubens itaque huic & *Solano* auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Gesn.* qui *nec simul*, ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at quum

converſio fuit, anni autem ſol, atque ſolis circuitus.

6. At ipſi alia quoque his multo majora machinati ſunt. Ex omni enim aëre, & ſtellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus ſe, duodecim partes reſecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum aſſignaſſent ſuum cuique animalia, in aliam ſingula formam expreſſere, marina alia, alia vero hominum, alia beſtiarum, volucrium alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam ſacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; ſed aliis alii partibus diverſisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot reſpiciebant Arietem: piſces non edunt, qui piſces *nomine illo* ſignaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *viſum eſt*, placant. Sane etiam taurum in honorem caeleſtis tauri colunt, atque eſt illis Apis res ſanctiſſima, qui regionem illorum depaſcatur, cui ora-

ταύτης ἀπατροφὴ ἐγένετο· ἔτεσι δὲ ἡ ἥλιος, καὶ ἡ τῦ ἡλίου περίοδος.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμηχανήσαντο πολλῷ μείζω τυτέων. ἐκ γὰρ δὴ τῦ παντὸς περιφορῆς, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ [h] εὐσταθέων, καὶ ὑδαμῆ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ χτηνέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. ὑπὸ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβεσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ ὑ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· ὑδὲ τράγον κτείνυσιν ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι, ἱλάσκονται. [o] ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τῦ [p] περὶς ταῦρα σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοις χρῆμα [q] ἱρώτατον, τὴν χώρην ἐπινέμεται, καὶ οἱ

h Εὐσταθέων] Εὐπαθέων *Fl.* W. & marg. *Aliv.* *i* Οἰκεῖα] Οἰκία M. *k* Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα eſt in *Fl.* *l* Τέων] Τῶν M. & Coll. *m* Ἱρὰ] Ἱερὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. *n* Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. du S.* *o* Ναὶ μὴν] Et ſic Edd. cum M. *p* Ἱερίου] Sic *J. H. P.* &c. Ἱερίου *Fl.* & M. *q* Ἱρώτατον] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τέων] Τούτου. *G.*
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. *G.*
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοχάριον. *G.*

quum in accentu tantum & ſpiritu conſiſtat emendatio, Luciani ſenſum magis congruum reddens, non haeſitavi id recipere quod aliquanto melius viſum. *J. F. R.*

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Addititia videntur. *F. G.*

Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Non puto hunc locum eſſe integrum, ſed verba quaedam temporum injuria excidiſſe, cui rei occaſionem dederit, quod poſt relativum οἷσι τοῖσι ſequeretur κινέονται, ac paucis interjectis, κινεομένοισι, iisdem ſyllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba ſubjicerent, quippe quae non intelligebam; ſed quam res ipſa poſtulare viſa eſt. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Οἰκεῖα lego. *F. G.* Non inepte; etſi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur reſpicere ad *coeleſtes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco ſunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τέων] I. e. ἀφ' ὧν. *F. G.* Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti ſcriptoribus ſatis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli poſtulabat, & hic quidem ita in M. emendatum eſt. *M. du S.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verbi ἔτυχε vel ſimilis ellipſis poſt ὡς ἕκαστος non modo Attica eſt, & Thucydidi frequentata: ſed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Diſtinctionem, quae poſt τἄλλα erat, ſublatam retuli poſt ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ier. A. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Oſiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore ſua Iſide colitur ſub imagine bovis. *G. C.*

οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον δ' ἐκείνῳ τῷ ταύρῳ μαλλιχῆς.

culum ibi conſtituerint, ſignum divinationis illius *caeleſtis* tauri.

Οὐ μὴν πολλὸν δὲ χρὴ Λίβυες ἐπέβησαν τῷ λόγῳ· χρὴ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ Ἄμμωνος, χρὴ τοῦτο ἐς τ' ἠέρα χρὴ ἐς τὸν [a] τοῦτο σοφίην εἰρῆσθαι, [b] ὡδὲ τ' Ἄμμωνα, ἤ ὅτοι κριοπρόσωπον ποιέουσι.

8. Non ita multo poſt Libyes etiam hanc rationem amplexi ſunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipſum quoque ad caelum ejusque ſapientiam, relatum eſt: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu ſibi faciunt.

Ἔγνωσαν δὲ τοῦτέων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι, ὅτοι μὲ λέγουσι καὶ πρὸ τ' ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέειν, πολλὸν ὕστερον ἐς τοῦτο ὁ λόγος ἀπίκετο.

9. Agnoverunt autem horum ſingula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo poſt ad ipſos hanc rationem perveniſſe.

Ἕλληνες δὲ ὅτε παρ' Αἰθιόπων, ὅτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι ὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τά δε ἀπηγήσατο, οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τ' λόγον [d] προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ [e] ἱρολογίην, οἵη περ ἐφαίνοιτ' ἐκείνῳ. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τὰς τῶν κινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τ' λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μουσεργίης, ἀλλ' αὕτη [f] Ὀρφέος ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες,

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de aſtrologia quidquam audiere: ſed ipſis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeſte valde; neque in lucem totam rationem protulit, ſed ad incantationem & ſacramenta quaedam, ſola mens illi *ſpectabat*. Lyra enim conſtructa faciebat orgia, & ſacra canebat. Lyra autem ſeptem chordarum quae eſſet, errantium ſtellarum harmoniam ſymbolo quodam ſignabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat ſibi*, lyram ſpectabat, neque alia illi cordi erat muſica; ſed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero iſta Graeci, par-

a Τουτέου] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. c Ἀπίκετο] Ἀφίκετο ante legebatur. d Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προήνεγκεν *F.* Προηλ. *B2.* e Ἱρολογίην] Ἱερολογίην Edd. priores. Et mox ἱερὰ. quod ſimiliter mutavi. f Ὀρφέως] Ὀρφεῖ W. Sed a manu recentiore, loco ſequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc eſt *arenarius*. Jupiter enim arietis ſpecie in extremo Lybiae arenoſo colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* ſcribit, fidei inclytae, ubi reſponſa oratione non dabantur, ſed nutu & ſignis, ut ſcribit *Strabo*. *G.C.*

83. Εἴρητο] An ἤρτο, ab ἀείρομαι; Placet. *F.G.*

Ibid Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Angl. Cod. πρὸς τ' Ἀμ. Cetera hujus diſſertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. *J.B.*

Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim eſſe, ni fallor, τ' γὰρ Ἀμ. καὶ .... Vide Ἔκκλ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. *M. du S.*

Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Tenui mutatione ὡδὲ mutandum in παρ' ὃ, quod cum ſententia poſtulare videretur, in interpretando ſecutus ſum. *J.M.G.*

84. Κριοπρόσωπον] Aliter *Q. Curtius. F.G.* Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, ſed arietinis tamen cornibus praedita. *J.F.R.*

87. Δοκέειν] An δοκέειν; ut infra *de Dom.* c. 17. intellecto ὡς, ut ὡς εἰπεῖν pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & ſic ibid. *de Dom.* c. 4. pr. ὅ μοι δοκεῖ &c. Paſſim vero alibi ſine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν abſolute poſitum hic magis placet, quia Graeciſſimus eſt magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. Ὦν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐκκλίνοιτο. Idem XIV. 4. Τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος — φέρων. *Plutarch.* Themiſt. p. m. 113. F. ὡς ad-

partem ipſo in caelo ei decreverunt, & ſtellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore aſſimilatum, in medio ſedet canenti ſimilis, in manibus habens lyram: circa ipſum autem animalia ſtant ſexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque ſinguli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille ſit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico cauſſas noſſes, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

11. Ajunt vero Tireſiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata eſt, hunc igitur Tireſiam inter Graecos dixiſſe ferunt, errantium ſiderum alia quae ſint feminina, alia vero maſculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuiſſe atque vitae Tireſiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

12. Atreo autem & Thyeſte de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte aſtrologiam & caeleſtem ſapientiam vehementer ſectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud ſe decreverunt, qui altero quantum ad hanc ſapientiam eſſet praeſtantior. Hic Thyeſtes quidem arie-

ἑμοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιμημένον [g] ἐν μέσῳ ἕζεται [h] ἰκελος ἀείδοντι, μέσσῃ χερσὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων· [i] καὶ τὰ ἕκαστον εὖ τ' ἂν ἐκείνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τουτέων, οἵη ἐκείνου ἀοιδή, οἵη δὲ καὶ ἡ λύρη, καὶ οἷος δὲ καὶ ταῦρος, ἢ ὁκοῖος λέων, Ὀρφέως [k] ἐπαΐουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἕκαστον τουτέων.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύνης περὶ πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον τὸ Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄῤῥενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καὶ μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θήλυν, ἄλλοτε δὲ ἄῤῥενα.

Ἀτρέως δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ [l] πατρώῃ βασιληίῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν [m] Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστα ἐμέλετο. καὶ τὸ [n] ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτοῦ, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης

[g] Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. du S.* [h] Ἴκελος] Sic W. Εἴκελος Edd. [i] Καὶ τὰ ἕκαστον] Conſtans Edd. lectio & M. In *F.* comma eſt poſt τῶν. [k] Ἐπαΐουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαΐουσιν *F.* [l] Πατρώῃ] Πατρώου *Fl.* Nil mut. cett. nec M. [m] Ἕλλησιν] Ἕλλισις miſere *F.* ſola. [n] Ξυνὸν] Κοινὸν *Voſſ.* Nil mut. Edd. nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. *V.*

addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπεν. *Ariſtoph.* Plut. 736. ὡς γε μοι δοκεῖν &c. *F. F. R.*

88. Ἀπίκετο] Non haeſitavi ſic reſcribere pro vulgato ἀφίκετο, quod minus Ionicum. Et ſic mox §. 16. ἀπίκετο recte Edd. habebant. Confer & §. 21. 24. & 29. *F. F. R.*

6. Ἢν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Uterque interpres *vel ſaxo expreſſum*, quod profecto admodum eſt rude. Etſi enim id poſſit fieri, oportet tamen in his eſſe politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πολλὰς λείας teſſellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Muſivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Sponius.* *F. G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat ὦν in Impreſſis, & ipſo M. *M. du S.*

Ibid Ἴκελος] Etſi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελος & ἴκελος, poſterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et ſic *Hippocr.* ſexcenties, vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. *F. F. R.*

11. Καὶ τὰ ἕκαστον] Sic omnes, niſi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. *M. du S.*

ϛης μὲ κριὸν σφίσι ϯ ἐν τῷ ϑρανῷ σημηνάμενος, [a] ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέου δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέϛη γενέαϑ μυθολογέυσιν. Ἀτρεὺς δὲ τὸ ἠελίυ περὶ καὶ ϯ [b] ἀνατολέων αὐτέυ λόγον ἐποιήσαλο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἠελιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέον), ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις [c] ἀνθιδρομέυσι. καὶ αἱ νῦν δύσιες δοκέυσαι τῷ κόσμῳ δύσιες ἔσσαι, τῷ ἠελίῳ [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βατιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσανλο, καὶ μέγα κλέος ὅτι σοφίη αὐτέυ ἐγένελο.

Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε Φρονέω· πτηνὸν μὲ οἱ γενέσθαι [e] ἵππον ϯ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτῃ ϯ σοφίην μεθέπονλα, ὑψηλά τε Φρονέονλα, καὶ ἄϛροισι ὁμιλέονλα, ἐς ϑρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ϕρενοΐ.

Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον ϯ Ἀθάμαντος εἰρήσϑω, ϯ δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλᾶσαι μυθέον). ναὶ μὴν τοί καὶ Δαίδαλον ϯ Ἀθηναῖον. (ξείνη μὲ ἡ ἱϛορίη δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀϛρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλιϛα ἐχρήσαλο, καὶ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτοῦ καληγήσαλο.

tem illis, qui in caelo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thyesti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum tenere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videatur, solis ortum esse. Haec illum dicentem Regem suum Argivi fecerunt, magnaque fuit sapientiae illius gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior; Puto autem illum sapientiae hujus studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in caelum non equi opera adscendisse, sed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira historia: sed puto illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδειξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀντιδρομέυσι] Hoc *Solan.* ex W. substituit pro vulgato Ἀφεδρομ. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππου W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτοῦ] Ἑωυτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑαυτοῦ male *S.* Ἑωϋτοῦ *Fl.*

45. Μετέπονλα] Διώκονλα. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέϛῃ] Supra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

37. Ἀντιδρ.] W. In reliquis Ἀφεδρομ. minus apte. *M. du S.*

49. Δι' αἰθέρος] Conf. supra de Salt. §. 42. f. τῷ κριοῦ τὴν Ἑλλησπον φυγήν. *J. F. R.*

52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. *F. G.*

Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foeminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*

Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic *Homer.* Iliad. B. 515. — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρῃ. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praecessit enim Ἀϛύοχη παρθένος αἰδοίη. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταούσῃ Ἥρηϊον εἴρια κελὲ — Il. Z. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποχλὶζ δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῒ. Sed quonam genere accipiendum Il. A. 200? Ubi praemittens: Θάμβησεν δ' Ἀχιλῆος, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἴγνω, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aeque construere: *ei* scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi. *J. F. R.*

53. Ἑωυτοῦ] Servavi lectionem Ed. P. quam recte se habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere possis *ἑαυτίου.* Puncta vero diaereseos quae in Edd. antiqq. in ῠ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. ἑωυτὸν editum est, ubi in vett. tamen recte *ἑαυτὸν.* Sed & alibi non semel apud eumdem in hisce erratum est in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent *ἑωυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν.* *J. F. R.*

55. Χρύ-

15. Icarus autem juventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

55 Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀταυθαλίᾳ [h] χρεώμενος, καὶ οὐκ [i] ὀπτικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τ [l] ἀληθείης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τῦ λόγυ, καὶ ἐς πέλαγος κατλυέχθη [m] ἀ-
60 βύσσων πρηγμάτων· τ Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέυσι, καὶ κόλπον ἐπ' [n] αὐτέω ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάριον εἰκῇ καλέυσι.

Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη τῷδε Δαιδάλυ ἀκέσασα ταύρυ τε πέρι, τῦ ἐν τοῖς ἄ-
65 στροισι φαινομένυ, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τῦ λόγυ ἀπίκετο, ὅθεν νομίζυσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.

Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ κατ' μέρεα τ ὀπτικήμην διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαν-
70 το, οἱ μὲ τὰ ἐς τ σεληναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἠέλιον συναγείραντες, [p] δρόμυ τε αὐτέων πέρι [q] κινήσεως, καὶ [r] δυνάμεως.

Καὶ Ἐνδυμίων μὲ, τὰ ἐς τ σεληναίην
75 [s] διετάξατο.

Φαέθων δὲ, τῦ ἠελίυ δρόμον ἐτεκμήραλο, ἐ μὰ γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τ λόγον καταλιπών, ἀπέθανεν. οἱ δὲ [t] τάγε ἀγνοέοντες, ἠελίυ παῖδα Φαέθοντα δοκέυσι, καὶ

[h] Χρεώμενος] Χρεώμενος *Heinf.* [i] Ὀπτικτὰ] Ἐπτίκτα *Pell.* pro ἰφικτὰ Ionice. [k] Πόλον] Πολλὸν W. [l] Ἀληθείης] Ἀληθείης *Fl.* [m] Ἀβύσσων] Ἀβύσσων *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M. [n] Αὐτέω] Sic Exc. Αὐτέον L. Αὐτῷ Edd. priores. [o] Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. [p] Δρόμυ] Sic W. P. Δρόμους Edd. Δρόμον L. [q] Κινήσεως] Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. [r] Δυνάμεως] Sic rursus *Fl.* Δυνάμεος W. Δυνάμεος cett. [s] Διετάξατο] Συνετάξατο W. [t] Τάγε] Τάδε W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* &c.

55. Ἀταυθαλίῃ] * Φρενοβλαβείᾳ. *V.*
56. † Ἐπτικτὰ] Μίτρια. *V.*

77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. *V.*

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβίη. † Ἐπτίκτα] Ἐπτικτὰ Exc. G. Lege ἐπτικτά. *M. du S.*

55. Χρεώμενος] An χρεώμενος? vid. infra ad c. 29. *J. F. R.*

69. Αὐτέων] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτέων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic *Herodot. Euterp.* pr. Et *Clio* I. p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Diatri restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. *J. F. R.*

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur *Ovidius* Lib. 2. Metam. *Plat.* Timaeo, *Arist.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. *G. C.*

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. I. XI. *J. F. R.*

79. Ἠελίου] Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. *M. du S.*

ϗ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ϑἀμᾶ πιστὸν δηγέον-
ται. ἐλθόντα γάρ μιν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν πατέρα
αὐτέειν τὸ τῦ φωτὸς ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ
δῶναι τε οἱ, καὶ ὑποθέας τὸ ἱππασίης τὸν
νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα,
ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοσε μὲν πρόσγειον
ἡνιόχευεν, ἄλλοσε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρύ-
μενον· τὺς δὲ ἀνθρώπυς κρύος τε καὶ ϑάλ-
πος οὐκ ἀναχετὸν διέφθειρεν. Ἐπὶ τοῖσι
δὴ τὸν Δία ἀγαναχτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι
Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελ-
φαὶ πρισσᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἐς
τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἰγει-
ροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον ϗα-
λάσσιν. οὐκ ὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον
[a] αὐτέοισι πείθεσϑαι, οὐδὲ ἡλίου παῖδα
ἐποιήσαντο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέϑανε.

Λέγυσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ
μυϑώδεα, τοῖσιν ἐγὼ ὀ μάλα τι πείθομαι.
πῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τὴν
Ἀφροδίτης γενέσϑαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρε-
ος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ὅτοι ἕκας-
τος αὐτέων [b] ϑεοφιλέες [c] ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ
Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης
[d] ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ
γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέυσιν, ὅτοι ὅκως

thontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: veniſſe nempe ad Solem patrem, ab eoque petiiſſe, ut lucis currum regere ſibi liceret, illum vero dediſſe, & legem aurigationis ſubjeciſſe. At Phaëthon conſcenſo curru prae juventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc ſunt populi, lacrumamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipſi mortuus eſt.

20. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere filium Aeneam fuiſſe Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſinguli horum cari Deo fuere, naſcentesque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

a Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. *b* Θεοφιλέες] Θεοφοιλέες male *J.* *c* Ἐγένοντο] Γένοιτο W. *d* Ἐπιβλεψεν] Ἐπιελιψαν W.

83. Ὑποθέας] Διδάξαι. *V.*

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. *V.*

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etſi βαλέειν ſcriptum ſuſpicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. f. Conf. infra c. ult. ἠγεῖται. *J.F.R.*

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra ſingularem Noſtri *de Electro* Diſſertationem. *J.F.R.*

99. Αἰνείω] De eo *Euſtath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. *G.C.*

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, & lect. Cod. W. ἐπέλιψαν ſubſtituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum eſſe; at quia vulgata quoque non incommoda, ſed admodum uſitata, nihil mutare ſum auſus, ne novandi, (ſive potius antiquandi) nimio ſtudio teneri dicar. *J.F.R.*

8. Ἱκεῖα] Quia Ioniſmus hoc requirebat, ſic dedi contra Edd. Vid. ſupr. §. 10. *J.F.R.*

18. Ἀπ'] Ne quis credat Florentinam hic praeceteris ſapere, meminerit Iones adſpirationem tam in adpoſitione quam in compoſitione negligere, videatque teſtimonia ap. Cl. *Maittaire* de Diaiect. p. 134. & praeced. *J.F.R.*

19. Ὀρέας] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum ὀρέαας, quia & ὀρέων non ὀρέων ſcribitur conſtanter deinde c. 24. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Διὸ δὴ μιν ἐσάναι λ. ὀ. π.] Sic infra in *Saturn.* c. 7. διὸ καὶ παπιδιοῦσθαί μιν οἱ πολλοὶ εἰκάσαν. *J.F.R.*

26. Τὴν σειρὴν τῦ Διὸς] *Homer.* Iliad. Θ. 18. *M. du S.* Τὴν σειρὴν τῦ Διὸς] Plato Theaet. p. 119. A. τὴν χρυσῆν σειρὴν (Il. Θ. 19.) ὑδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

τοκέες ἑωυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέεσι, ἠ [f] χροίην, ἠ μορφὴν, ἠ ἔργα, ἠ ἀλαοίην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεμόνος, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

Οὔμουν οὐδὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται μὲν ὁ Κρόνος τὸν ἔξω φορὴν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, ἠ οἱ νωθρὸν τὸ κίνησις, ἠ ἐπιδιὴ τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεται. διὸ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρος καλέεται.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

Μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, ἠ τοῦ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφανέοντα. εἶντ' ἂν δὲ τὸν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἡλίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἥμαλα εἶναι συμβάλλομαι, ἠ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, ἠ τὸν χορὸν, ἠ τὸν ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην [i] αὐτέων ἠ τοῦ Ἄρεος τὸν μοιχείην λέλεκται, ἠ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς δὲ τοῦ σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὸν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

e Ἴκελα] Εἴκελα Edd. priores. f Χροίην] Sic *Solan.* recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis. g Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. h Ὁρέεται] W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι. i Αὐτέω] Αὐτῷ vulgo.

18. * Νωθρὸν] Ὀκνηρόν. *V.*

33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μάτρῳ ἱστόρησεν. *V.*

34. Τὸν Ὁμήρου ἀοιδὴν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μάτρῳ ἱστόρησεν. *V.*

* Νωθρὸν] Ita dedit Idem pro vulgato ὠνωθρὸν.

† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* consuluit; sed quum recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *J. F. R.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eunuch.* relatum, huc retrahi jussit *M. du S.* addiditque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. *J. Clericum*, decesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ ἀφέλεια ἡ κινουμένη ἐν ὁ ἡλίου, πάντα ἰσχύει σώζεται τὰ ἐν Διὸς τε ἐν ἀνθρώποις κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. ἴτεροι τοὺς κύκλους τοῦ πλανωμένων νοοῦσι χρυσέων στεφάνων, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡλίου nondum inveni, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ. 490, 560, 590. Sed quas nescio an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula Astrologica sine dubio, quae habet Poëta v. 484. seq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεσθαι· ἐν ἄλλοισι δὲ ἄλλοισι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διορίσαλο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἄνδρ' οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ᾤκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ πρῶτα μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ καὶ δὴ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὴν προφητείην, σύμβολον δὲ παρθένου ὑράνιης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν περίων Διδύμων ὀνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώταλον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔχαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν

tum efficit, *ac veri aliquid habere ostendit.* Aliis vero versibus opera uniuscujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a caelestibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Itaque Ulysses cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cer-*

a Αὐτέων] Bene sic Edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. b Μαντήσιν] Μαντηΐσιν M. c Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. Εἰργ. *Jens.* d Ἱρώταλον] Sic restitui ex W. Ἰερώταλον Edd.

36. Αὐτέων] Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* sic ubique rescribere ausit? ubi ἑωϊτοῦ quidem pro αὑτοῦ & ἑαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, αὐτῷ & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in Edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel sexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν *Hipp.* l.c. p. 91. & vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων Idem p. 3. 4. & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἐων & ἑοισι, pro ἐῶν & οἷσι, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων ap. *Hippocr.* rursus Aph. 3. S. I. &c. *J.F.R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. E. 429. & 430. *M. du S.*

44. Μαντήσιν] M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox Singulari numero effert, sed videtur de Astrol. cogitasse. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auspicato condendis observavit Vir sine honore non nominandus *Ex. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. *M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Jensius*, εἰργ— ad Ἑρμ. c. 71. Sed quid de φόνους statuendum? Ego πολίμους voluisse suspicor; vide *Tatian.* p. 73. & *Ex. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illustr. *Plat.* Νομ. V. *Virg.* Æn. V. 755. *Thucyd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid Ἐργάζοντο] Obsecutus forem Cl. *Jensio* in *Hermot.* monenti εἰργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia quam syllabica negligere, ut ἀμείψαλο, ἐργάζοντο, ἵλεω. &c. &c.

neret ut functos vita, illaetabile regnum; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum, sustinuitque sitientem matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa administrari.

26. Sed soli ista Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam; sed amentia quadam & insipientia dicunt ipsa se Luna esse antiquiores.

27. Majores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

ἀϊδην ἀπίχεῖο; σὺ δ' ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ θέσπιν μέων. ἡ δ' ἐπειδὴ ἐς τ' χῶρον ἦλθεν, ἔνθα [e] ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τ' βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν [f] νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τ' μητρὸς τ' ἑωυτῆ, τῆ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, καὶ πρότερον ἀφῆκεν ἑδενὶ, ἑδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον· καὶ ἀνέσχε διψῶσαν ὁρέων τ' μητρὸς τ' σκιήν.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τ' πολιτείην πᾶσαν ἐκ τῦ οὐρανῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τ' σεληναίην πλήθεα γενέσθαι· ἡ γὰρ ἴσην [g] ἐνόμιζεν εἶναι τ' δυναστείην, αὐξανομένης τ' σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ ὑπ' αὐτέῃ διοικέεσθαι.

Ἀλλὰ μοῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίην δὲ καὶ ἀσοφίην λέγουσι καὶ τ' σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι.

Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων ὅτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος [h] εὑρεθῆναι μαντικῆς. ἡ γὰρ εἶναί μιν ὅτε πιστὴν, ὅτε

[e] Ἡ] Οἱ W. [f] Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. [g] Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. [h] Εὑρεθῆναι] Et sic *Fl.* cum *J. P.* &c.

&c. apud *Herodot.* & *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J. F. R.*

47. Πρὶν ὦν δὴ πόλεσι μαντίων ἀκοῦσαι] De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J. F. R.*

52. Καὶ δράκων] Conf. Historiam Danielis de Dracone Babylonio numinis instar culto, sed objecto bolo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis adnexa est. Adde Illustr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad *Aristoph.* Plut. vers. 732. pag. notarum 262. Adde & *Scholiasten* Aristophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J. F. R.*

53. Δράκων] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἰφώταλον] Recte hic Cod. W. Ἰφ. Peccant ubique Impressi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λύκουργος] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari scribit *Plutarch.* Prælium Lacedæmonii ante plenilunium ex Lycurgi præcepto non inibant. *Erasm.* in Adag. *Accessit luna.* *G. C.*

74. Νόμον] Hujus exemplum insigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In summam morum immanitatem efferati sunt, quod cæteris omnibus amplectentibus astrologiam, cæterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G. C.*

ὅτε ἀληθέα· οὐδὲ ἡ Ἄρεα ἢ ἡ Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων οὐδεμίην ἄρην ἐκεῖνοι ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· χρὴ σφέας δὲ χρείη ἡ περιφορὴν ἀναγρέφονται.

illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μέν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ἂν μαλλοσύνη ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται.

28. Alii vero astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἱλέονται, παρέργως δὲ σφίσι τὴν κινήσεως τὴν κατ' ἡμέας ἕκαστον ὀπηγίνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππῳ μὲν θέοντι, ἢ ὀρνίθων, ἢ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύειν, ἢ

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & fe-

a Ὥρην] Ὥρην Edd. priores. b Κλονεομένων] Κινεομένων L. Nil mut. *H. Fl. J. P.*

89. Ὥρῃ] Φροντίδα. *V.* 99. Σφετέρῃ] Ὁδὸν. *V.*
91. Χρείη] * Ὑποθέσει, προνοίᾳ. *V.*

* Ὑποθέσει] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis *M. du S.*

89. Ὥρῃ] Sic cum tenui scribendum, quamvis in Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Συρ. c. 19. *M. du S.*

Ὥρῃ] Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ὀδυμίαν ὥραν ἔχεις ἰμοῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μοναδικὴν ὥρην ἔχειν ἀφροδισίων. Nam praestat observare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν *curam* & ὥραν sive ὥρᾳν, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem observatam. *J. F. R.*

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etsi c. 24. recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset Frater *G. O. Reizius*. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. *J. F. R.*

13. Χρεομένους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum, utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairium* de Dial. p. 121. & 131. Et cum ἐχρεόμην quoque hac Dissert. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. *J. F. R.*

14. Ἀφιξόμφω] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Astrologia: τὰ μὲν εὖ ἐλπὶς εὖ ἔσεσθαι ἀφιξόμφω, πολλὴν ἀπόρροθεν εὐφροσύνῃ. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχεται· οὐ γὰρ σφίσιν ἀγνοέουσιν ἐπήρχεται.* In editionibus novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam *Basil.* & *Aldina* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa; illi* (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἡγεῖται mirum ni Auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγέονται ut §. 3. ἀφικνέονται, & ἀπαγγέλλονται §. 22. *J. J.*

Ἀπιξόμφω] Sic dedi pro vulgato ἀφιξ— ut Ionismus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21. & 24. Confer *Herodot.* ipso princip. ubi ἐκτισμένους & ἐκπεπλωκότας ter, quater occurrit, ac deinceps millies. *J. F. R.*

15. Τὰ δὲ φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγνοέουσιν ἐπήρχεται.] Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiun-*

festucas agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae quae mala sunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

κάρφεα δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τῇ δρόμῳ, ὑπὸ δὲ τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν ὀλίγου πυρὸς [c] ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, τὸ δὲ πῦρ οὐδὲν ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τῇ ἡμετέρῃ θάλπεσθαι· ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα, καὶ μὴν τοῖσί γε ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐόντα ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν [d] ἀπορρεόντων πραγμάτων· ἀλλὰ τοὺς [e] χρεωμένους τὰ δὲ ὠφελέα, τὰ μὲν ἐόντα εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν προπροθέει εὐφραίνει; τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι [g] ἀγνοέουσι ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηίδια καὶ πρηέα [h] ἠγεῖται. τὰ δὲ ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπολαμβάνω.

[c] Ἀπορροίη] Ἀπορροίης *Fl.* [d] Πρηγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne *Fl.* & *Ald.* quidem exceptae. [e] Χρεωμένους] Sic W. Χρεωμένους Edd. [f] Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. [g] Ἀγνοέουσι] Hoc particip. in Edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & *Fl.* in sedem suam retractum. [h] Ἠγεῖται] Vulgatam hanc servant etiam *El. H. B2. P.* & M.

4. Κάρφεα] Κάρφη, ξηρὸς ϵ κοῦφ ϑ χόρτος. *V.*

15. † Εὐμαρίως] Ῥᾳδίως. *V.*

† Εὐμαρίως] Εὐμαρίως ante editum erat.

piuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρίως δέχονται· οὐ γάρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quâ longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio quae sit scriptura vetus in codicibus Mss. Unde & pater editioni Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscripsit ἀξυνέτοισι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. *adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus superveniunt, sed* &c. *J. G.*

Τὰ δὲ φαῦλα i. d. ὁ γὰρ ϵ. ἀγν. ἐ.] Sic recte M. *Fl. S.* & *A.* Reliquae Edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. *M. du S.*

18. Ἠγέαται] Ita cum Cl. *Jensio* credidi legendum pro vulgato ἠγεῖται. Etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. ὁμολογέαται legitur. Ac de *Articulis* p. 91. μυθολογεῦσι. Item γνεῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum quum dedita opera Ionismum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque —ἴαται non ἴται dederit. Alioqui & ex *Herodot.* in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. ἀνασιμοῦνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. supra §. 19. βαλεῖ, ubi & βαλέει potuisse conjicere. *J. F. R.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ φοῦλο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτός· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ὀπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχὺς ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ὀπίπου

DEMONACTIS VITA.

DEbebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος] Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. *Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, *eodem tempore*, *Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυᾶ] Recte, & magis Atticum quam ὑπερφυῆ. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noſter ſupra ἰσφυᾶ. *Alex.* c. 5. ac *de Salt.* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudoman.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. L. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Ἐπὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωστράτου — ὀπίπου αὐτῆ] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἡλίου non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumentorum,

gramine; & silvestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum caussa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & juvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce

γεύνη, ϗ τροφαὶ ὄρειοι, ϗ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τῷ ὀνόματι, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβαλα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ἀφ' ἡμῶν μήμης εἴη τοῖς ἔπειτα τόγε κατ' ἐμὲ, ϗ οἱ γενναιόταλοι τῶν νέων, ϗ πρὸς φιλοσοφίαν [a] ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῆς παιδείγματων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ ϗαὶ τῷ ἡμετέρᾳ βίᾳ ϗανόνα προτίθεσθαι, ϗ ζηλῶν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ϗ τῆς ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, ϗαὶ κτῆσιν. ϗ μὴν ἀλλὰ ϗαὶ πάντων τούτων

[a] Ὁρῶντες] Ὁρμῶντες *Graev.* Nihil mutant Edd.

rum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίστου ϗόνη in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscumque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίποκος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπεδον id enim videtur Noster velle, cum humi cubuisse; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἡ ἐπὶ πόας ϗόνη· *cubile in gramine.* Plane enim ita Noster locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. ϗόνη δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῇ πόᾳ. Et sic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιϗοίτας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπται μοι] Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. *M. du S.*

Ibid. Μέγιστος] VIII. pedes teste *Philostrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαίθριος] Vid. *Plut.* 483. f. Noster Mss. c. 7. ὑπαίθριος scribit. *M. du S.*

14. Ἐπίστιος] Vide *Jensium.* De diaeta agresti *Philostrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας; adscripserat *Gesn.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακτος] Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere sic *Livius*, rerum Romanarum texturus historiam, in Praefatione, *Juvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse.* *J. J.*

22. Καὶ -- πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: *& ad philosophiam respicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ἐρᾶν *Philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμησεν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ϗ τῆς ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν ϗ κτῆσιν. ϗ μὴν ἀλλὰ ϗ πάντων τούτων ὑπερῶν γενόμενος, ϗ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῆς καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμησεν] Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset, ad philosophiam animum appulit.* ὑπερᾶν γενέσθαι non est *excelsiorem fieri*, ut interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: ϗ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπερῶν γένοιτο. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην ἀντιστασμένην πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus statim ὑπεροπτὸν τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic ϗ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Cl. *Jens.* not. ad *Vit. Auct.* Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. vers. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ ϗ περὶ τοῦ Διὸς τοῦτο ἐστι τις ἐφη. &c. pro, *sed &*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, *Bergl.* ad Alciphr. II. 253. *J. F. R.*

31. Ὑπερ-

ὑφ' ἁνὼ γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλῳ, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίῳ πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, προκληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων. ὅλον δὲ προέδωκεν ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τῆς ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τῆς ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀληθείας.

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate sapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.

Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τῶν λόγων, πρὸς ταῦτα ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πολλῶν

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γὰρ] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* b Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H. B2. Fr. P.* Ἀνίπποις male *J.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *AIW.* c Ἦξεν] Edd. priores ἦξιν.

49. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τῦ ἀπαιδεύτοις. *P.*

31. Ὑπερώω γνώμης] Non indignabuntur manes *Graevianі*, huic monito viri summi non obtemperatum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. *J. M. G.*

33. Ἀγαθοβούλῳ] Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Ἱππ. c. 2. similem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Consule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in scriptis suis, teste ibidem *Philostrato*, meminerat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τὸ δὲ γλαφυρὸν τῆς σοφίας εἶχε, καὶ σφοδρᾶς, καὶ ἑτοίμους. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γὰρ Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ὁ γε Δη. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam usus est in *Rhetor. praecept.* *G. C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Paroemiog. *J. B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H. B2. Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. fecerit que ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἦξεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἦξιν. Vid. & Δραπ. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & nostram ad Περ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἄμφ

exercebaturque dicendo : tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.

5. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi resecuit, sed multis in unum commistis, non satis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus.

ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁ-
55 ψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου,
60 πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ εἰς [d] ταὐτὸ καταμίξας, καὶ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαι-
65 ρεν· ἐῴκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ᾠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τ[e] Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόν-
70 των, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κατοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

[d] Ταὐτὸ] Τοῦτο Edd. priores. [e] Σινωπέα] Σινωπέα male *J.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη. *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic supra, *Quom. Hist.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρῳ, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. *J.F.R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud καὶ δὲ quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hist.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elsner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit: *& vos itidem*, aut *quin & vos testabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani testimonio non omisso, adducit. *J.F.R.*

63. Ἐς τοῦτο] Non dubito, quin legendum sit *ἐς ταὐτὸ*, sic certe interpretatus sum. *J.M.G.*

Ἐς ταὐτὸ] Quod Clar. *Gesn.* conjecit, id *Solanus* quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. *J.F.R.*

67. Οὐ παραχαράττων τὰ] Dicit Demonactem imitatum esse Socratem; & frugalitate Diogenem; οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utique ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν. *non est adulterare quae ad victum pertinent*, sed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Josephus v. ἀρχαιολογίας, παρέβαινε δ' οὐδὲ τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάραττε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus sic vertit: *Transcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Synesius: καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπαξ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντας. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J.G.G.*

Καὶ τὸν μὲν τῦ Σωκράτυς εἰρωνείαν ὐ προσιέμενον, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τὺς προσωμιλήσανλας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσανλας ὡς ἀγεννῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῦ ὀνείδεσιν ἀποφεύγονλας, παντοίως δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένυς, καὶ κοσμιωτέρυς πολὺ, καὶ φαιδροτέρυς, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

6. Socratis quidem illam diſſimulationem non admittens, ſed plenam Attica quadam gratia conſuetudinem prae ſe ferens. Itaque ſic ab eo diſcedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque aſperitatem reprehenſionum ejus refugerent: ſed prae voluptate quaſi immutati, decentiores multum, & hilariores, & ſpei in futurum melioris eſſent.

Οὐδεπώποτε γῶν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ὀνείδισάν τῶ δέοι, ἀλλὰ τῦ μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνυσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῦ ἰατρῶν ἠξίυ λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργὴν δὲ πρὸς τὺς νοσῦντας ὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπυ μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέυ, τὰ παραπταίοντα ἐπανορθῦν.

7. Nunquam enim viſus eſt clamare, aut ſupra modum contendere, aut indignari, neque ſi quis reprehendendus eſſet: ſed peccata cum perſtringeret, ignoſcebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, ſanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem eſſe peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

Τοιύτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν ἀδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκῦντας αὐτῷ ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένυς· τὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένυς, ἢ φυγὴν δυσχεραίνονλας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένυς, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, ὐχ ὁρῶντας ὅτι μικρὸν αὐτοῖς παύσει μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δὲ

8. Hanc vitam cum viveret, pro ſe ille quidem nullius rei indigebat, ſed amicos in iis, quae e re eſſe judicaret, adjuvabat: & ſi qui illorum felices *ſibi* viderentur, ſubmonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut ſenectutem, vel morbum accuſarent, conſolatus cum riſu eſt, qui non viderent, poſt puſillum temporis ceſſatura quae ipſos contriſtarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea diſſimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. *G.C.*

78. Παντοίους] Alio ſenſu uſurpare ſolet. Vid. N. Δ. 21. *M du S.*

82. Οὐδεπώποτε] Id plus eſſe, quam οὐδέποτε vid. ſupra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. *J.F.R.*

16. Οἰκεῖον] *Homo ſum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. *M. du S.*

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε σιωῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὡσὶ τῦ θεραπείας ἐλπίδα μὴ παρτάνειν] Sic diſtinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, σιωῶν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάζων. Interpres hic iterum turpiſſime ſeſe dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum ſolummodo conſuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter ſpem obſequii delinquere.* Nihil inſulſius, ſi Graeca ſpectes, & mentem ſcriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, converſans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe verſabatur: verſabatur autem cum omnibus, non omnium tamen uſu peraeque delectatus) *iis ſolis ſe abſtinens, quotquot ei viderentur ſupra omnem ſpem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio ſperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, daer geen ſalu meer aen te ſmeren was. *J.F.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συνιὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσοι ἂν &c.] Diſtinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνιὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσοι ἂν. &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur conſuetudine quorundam ex iis, devitans ſolos, quicumque.* Quemadmodum hic Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccasse ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Athenienſium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καλαλήψει.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυλανεύειν. καίπερ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτοῦ ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὴ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὡς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουσε τοῖς [c] πολλοῖς αὐτοῦ, καὶ μισοῦσι μέρος τοῦ θεοῦ καὶ τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ὅπερ τε τῇ

[a] Καλαλήψει.] Καλαλείψει. male P. [b] Ἔμελε] Ἔμελλε Fl. male. Cett. recte ut edidimus. [c] Πολλοῖς] Πολλῶν male J. sola.

Lucian. ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II. 15. ἥδομαι συνὼν τούτῳ. L. Bos.

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, &c.] Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam abolendo. J. F. R.

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Opsopaeo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere.* Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.* J. G.

20. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri.* J. F. R.

22. Κωμικὸν] *Eupolis.* Vid. fragmentum allatum in notis ad Nigr. c. 4. M. du S.

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & *Alciphr.* I. ep. 38. p. 178. f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba *Bergler.* haec Luciani aliaque adferre non est oblitus. J. F. R.

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis.*) L. *Kust.* Vid. Ἀμμων. c. 8. M. du S.

28. Οὐ μεῖον τοῦ θεοῦ τοῖς πλήθ.] Non satis haec intelligo. Si τοῦ absit, μεῖον respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen *Socratis* dicam. Interim verti, ut verba jacent. J. M. G.

29. Τοῦ θεοῦ] Delendum censeo illud τοῦ, cum sententiam obscuret. M. du S.

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ [a] Μέλιτοι, τὰ αὐτὰ καλήγορῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη ποτέ, οὔτε ἐμύήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίοις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον [b] ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲ ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον [c] ἢ κατ' αὐτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. ἐδόκει γὰρ δεῖσθαι αὐτὴ τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσειν πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψειν αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν διὰ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντας, πράους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀξιωμοῦντας τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲ ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ μὲ καθαθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιεγήσατε.

oloquendi illa fiducia atque libertate. Jamque conſurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accuſantes eadem, quae illi quondam, quod neque ſacrificare unquam viſus eſſet, neque initiatus eſſet ſolus omnium Eleuſiniis. Ad quae quidem ille viriliter ſane, coronatus & pura veſte indutus cum in concionem prodiiſſet, partim concinne, partim vero aſperius quam pro ſuo inſtituto cauſſam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem ſacram Minervae feciſſet, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienſes, ſi non prius ei ſacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Myſteriis, *Hanc ſibi cauſſam eſſe* dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, ſi mala ſint myſteria, taciturus non eſſet apud non initiatos, ſed dehortaturus illos ab orgiis, ſin bona, indicaturum prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienſes qui jam lapides contra ipſum haberent in manibus, mites illi & propitii ſtatim ſunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti ſunt, ac denique admirati: quamquam in principio ſtatim ſuae ad illos orationis aſperiori paullum uſus eſſet prooemio. Nam, *Athenienſes*, inquit, *cum coronatum me* (victimae inſtar) *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hoſtia non litaſtis.*

Βούλομαι δὲ ἕνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως 12. Volo jam ſubjicere quaedam acute pa-

a Μέλιτος] Μέλητος *Fl.* male. Cett. recte. Conf. ſupra Ἀναβ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit *M. du S.* c Ἢ] Deeſt haec particula in *Fl.*

33. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε] Contrarium docet *Xenoph.* in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. *Baſil.* Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua ſacra faceret, nihilo ſe putabat minus praeſtare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hoſtias caederent. *J. F. R.*

34. Ταῖς Ἐλευσινίαις] Scilicet τελεταῖς. *F. G.*

36. Ἀναλαβὼν] Forſan ἀναβαλὼν; certe Noſtro ἀναβαλὼν eo ſenſu frequens. *M. du S.*

42. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι] *Minut. Fœl.* Octavio. *J. B.*

62. Ἀπὸ Φαβωρίου] De quo *Philoſtrat.* Lib. I. Sophiſtar. *G. C.*

Ἀπὸ Φαβωρίνου] Φαβωρῖνος Latine ſcribendum *Favorinus* (non *Phavorinus*) ut jam pridem monuit *Jenſius*; eſt enim Romanum nomen a *favor*, ut *Cenſorinus*, a *Cenſor* &c. *Olearius* ad Philoſtr. Vit. Sophiſt. I. §. VIII. p. 489. *J. F. R.*

65. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν] Sic haec verba bonus Opſopœus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μελῶν de membris accipiendum eſſet. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non nimium faciles.* Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam exploralle, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτῆ λελεγμένων· ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, ἀφ' ὧν πρός ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι [d] ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτῆ, καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ὑπηχελασμένον σφόδρα, ὡς ἀγενὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτῆ; Ἀνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἥκεις; ὄρχεις, ἔφη.

Ἄλλοσε δέ ποτε ὁ αὐτὸς [e] προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' [f] αὐτῆ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

Τῆ δὲ Σιδωνίᾳ ποτὲ σοφιστῆ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτῆς ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, καὶ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἐν Πλάτωνος ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἐν Ζήνωνος ἐπὶ [g] τὴν Ποικίλην, διατρίψω· ἐν Πυθαγόρας καλῇ,

[d] Ποιοῖτο] Sic recte Edd. *Ποιοῦτο* P. *Ποιῆτο* Ex. *Fl.* utrumque male. [e] *Προσελθὼν*] *Προσελθεῖν* male *S.* quod *Amst.* tamen correxit & vett. Edd. —*ον* habent. [f] *Αὐτοῦ*] *Αὐτοῦ* P. L. & *J.* *Αὐτῷ* male Ex. *Fl. H. P. S.* *Αὐτῇ B2.* [g] *Τῇ Ποικίλῃ*] Sic dedit *M. du S.* ex Angl. L. & P. *Τὴν Ποικίλην* Edd. priores.

ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generosa.* *J. P. a G.*

71. *Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ*] Male Interpres: *Instante vero quodam Sophista*, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Favorino. *AE. M.*

73. *Ὄρχεις ἔφη*] Spado fuit Favorinus. *AE. M.* *Ὄρχεις*] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. *Eὐν.* No. 7.) & ejus orationes molles, ut supra visum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. *Philostr.* p. 541. & Nostrum *Eὐν.* c. 7. *M. du S.*

78. *Αὐτοῦ*] P. L. & Ed. *J.* Reliquae *αὐτῷ*, nisi quod *B2.* *αὐτῇ* fecit. *M. du S.*

81. *Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων*] *Ἀγενείου γὰρ τοῦ προσώπου ἐγκράτων εἶχεν*, inquit de eo *Philostratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*

83, *Σιδωνίου*] Quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud *Philostratum* frustra quaesivi. *M. du S.*

89. *Ἐπὶ τὴν Ποικίλην*] Angl. *ἐπὶ τῇ ποικίλῃ.* *J. B.* *Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ*] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui *ἐπὶ τὴν Ποικίλην.* *M. du S.*

λῆ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων ὅτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνός δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεχελθόντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τὸ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἕν, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι φραίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τοῦ ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐωθινὴν ὥραν ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρυη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τὸν πεπληγότα, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δέ τις καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γράμματον ἐν ἀγορᾷ προθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν· καὶ εἰπόντα ὁλκὴν λεβο: surgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, *nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.*

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & sophisticam interrogationem proponente, ejusque syllogismi solutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo lusum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!* cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, & sanguis effluerét: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.*

17. Invenerat aurcum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *J.* male. b Τετυπτημένου] Et sic *J.* cum *Fl. P. S.* &c.

99. * Τῷ τ' ἀμφιβ. σκ.] Σημαίνει δὲ τὸ † περαίνειν ὃ τὸ τ' συλλογισμοῦ τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐπιτηδεῦσαι, ‡ ἢ σπέρμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit *M. du S.*

† Περαίνειν] Sic restituit idem ex C. quum περαῖον esset in Editis.

‡ Ἢ σπέρμα] Tria illa posteriora verba deerant in Editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι περαίνῃ] Legendus Doctissimus *Flor. Christian.* ad εἰρη. Aristoph. *J. B.*

Ibid. Περαίνῃ] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arcef. 104. F. V. *Muret.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Περαίνει] Nescio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir. Math.* 8, 436. Inde est ἀπείρατος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed περαίνειν etiam obscoenum est, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4, 34. *J. M. G.*

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur: *Etenim virumne habes?* pro: *Et sane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Ἐδῆτο — ἀνθεινὴν] Innuit hisce Lucianus, solis Ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Nigr. c. 8. a me sunt annotata. *M. du S.*

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Δακ-

ma, & imagine, eum reciperet. Venit adoleſcentulus formoſus, ſe perdidiſſe dicens. Cum vero ſani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipſius anulum ſerva: hunc quidem non perdidiſti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipſi ſuum oſtendens formoſum valde, ſed effeminatum fractumque, *Saltatrix*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris ſimilis.*

19. Cynicum illum in urſi pelle philoſophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam, *Quis ipſi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos eſſe; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque ſperet quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud poſſit? Omnes enim ut plurimum hiſce rebus ſervimus. Quin ſi perſpicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, il-*

αὐτῆ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἦκεν ὧν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸ ἑαυτῆ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γοῦν οὐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς [c] Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ [d] ὡραῖον, [e] θηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὗτος· καὶ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα, οὐκ [f] Ὀνώραιον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' [g] Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου.

Ἐρωτήσαντος δέ τινος τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; Ἅπαντες γοῦν ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ καταγνοίης τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ ὄντα ἐλπίδος.

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίου male *F.* *d* Ὡραῖον] Ὡραίων male *F.* *e* Θηλυδρίαν] Θηλυδρ. male *B2.* *f* Ὀνώραιον] Ὀνώκρατον *B1.* ſola. *g* Ἀρκεσίλαον] Ἀρκησίλαον male *P.* ſola.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τὸ ἀφιεμένους ἀτιμάζειν καὶ γὰρ δακτύλιος λέγεται ὁ αὐτός. *V.*

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adſcripſerat *M. V. la Croze.* Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemſterh.* T. I. ad *Nigrin.* ait: *Bourdelotio* ſolemne eſſe tractationem eorum quae neſcit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνώρατον] Latinum nomen eſſe certum eſt; aſpirare tamen noluimus, ut ſcripturam veterem, qualem in libris reperi, repraeſentaremus. Niſi forte conjectura Editoris *B2.* uti malis, qui Ὀνώκρατον fecit. *M. du S.*

Οὐκ Ὀνώρατον] An fuit οὐχ Ὀνωράτου, Latinum nomen, *Honoratum?* *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem urſinam, quam ille geſtabat; nec illa opus eſt muratione, quam Ed. *P* excogitavit. Certe hic iocus periit, quo ad Philoſophum celebrem inter Academicos etiam reſpicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, niſi quid me fugit, ad primam ſyllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem allutio. Sed ſunt pluſcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, ſed Graeci, & ipſe Socrates. Certe in Cratylo multa ſunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arceſilas* vel *Arcteſilas*; nam ἄρκτος ſignificat *Urſum.* Et ſic ſupra in *Alex.* vidimus ἀρκεῖος & ἀρκτεῖος. Quare ſi *Pariſ.* Edit. hic Ἀρκτεσίλαον pro ſuo Ἀρκησίλαον dediſſet, non video cur jocus periiſſet. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* ſine τ. compluribus locis ſcribitur. *Perſius* vero Sat. III. 79. *Arceſilas.* At in nomine ficto quis dixerit praeſtetne Ἀρκτεσ— non Ἀρκεσ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. ſupra, *Alex.* c. 8. *M. du S.*

45. Οὐ

δ, ὅτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάν-
των ἢ τῶν ἀνιαρῶν, ἢ τῶν ἡδέων.

las neque ſpe neque metu dignas, cum deſinant omnino moleſta pariter & jucunda.

Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ὀνειδιζόντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, ἢ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, ἢ λέγοντος, Δημώναξ ὁ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* (Cynicum) reſpondit, *Peregrine, non agis hominem!*

Καὶ μὴν ἢ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ὀπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, ἢ δείξας [a] αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις;

22. Verum Phyſicum quendam, de antipodibus diſputantem, excitavit, & ad puteum deducto oſtendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais eſſe Antipodas?*

Ἀλλὰ ἢ μάγον τινὰ εἶναι λέγοντος, ἢ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, ἢ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλοιτο, Μὴ [b] θαύμαζε, ἔφη, ἢ σὺ, αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, ἢ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, κἀμοῦ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, ἢ μικρῷ τῷ φαρμάκῳ πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

23. Cum aliquis magum ſe eſſe diceret, & carmina habere potentiſſima, quibus perſuadere poſſet omnibus, ut praeberent ſibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae ſum: &, ſi vis, ſequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis eſſet.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρῴδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, ἢ ἵππους παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, ἢ δεῖπνον παρα-

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem ſuum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adſtare tanquam conſcenſuro, & coenam

[a] Αὐτῷ] Sic *H.* 1. 2. *J. S.* Αὐτοῦ *P.* [b] Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* [c] Παρίστασθαι] Παρίσασθαι male *J.* ſola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo abſurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes inſidet, & verſionem ipſam poſtremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾶς] Haec ante ſic male interpuncta legebantur: ὁ κυνᾶς; —— οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν ὁ Φυσ. τ. π. τ. ἀντιπόδων διαλεγόμενον] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus*. *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum ſententiam, qui . . . uti & Εὐχ. c. 44. Riſerunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc ſaltem diſcere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, riſum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. poſtquam excitaſſet (Phyſicum illum) non vero *ſurgens*, ut habebat verſio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus θαύμαζε, legitur; quo quid abſurdius dici poteſt? Niſi forſan θαῦμά γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω voluiſſe legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipſum contextum non mutaverit; ſed quia deinde rectius conjicit, etiam θαῦμά γε legi poſſe, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρῴδης] *Atticus*. Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pauſan.* & alii meminere, & *Philoſtrat.* in Sophiſt. *G. C.*

Ἡρῴδης] Notiſſimus hic ex *Philoſtrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomaſtici auctor annos vixerat LVIII. teſte *Philoſtrato* in ejus vita p. 593. & *Suida*. Cumque *epithalamium* Commodo Criſpinam ducenti ſcriptiſſe tradatur a *Suida*, poſt an. Chr. 178. mortuum oportet ſtatuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philoſtratus* ad Commodi ipſius imperium deducit, cum tradit eum ſuggeſtu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Veriſſimum igitur eſt, quod a Doctiſſimo Philoſtrati interprete acute obſervatum eſſe video, alium *Pollucem* intelligi, eumque aut ſervum, aut libertum He-

nam parari, accedens; *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicentemque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.*

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magnum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

63 ποτε παρασκευάζεσθαι, προσελθὼν, φησὶ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡδέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι χρήσιμον τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

64 [d] Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. Ἀπιόντος δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, ἐγὼ μέν γ' εἰχέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

65 Καὶ μὴν καὶ ἐκείνων καταγελᾶν ἠξίει, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑπερφυῶς ἀποκριθέντι· Ἐγὼ μέν σε ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ.

66 Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξό-

d Ὁ δ' αὐτὸς] Constans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu ejus vide omnino *Philostratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. *M. du S.*

63. Ὀχήμασι . . . ὡς ἀναβ.] Locum hunc mire illustrat *Philostrati* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνατίθει σφῶν θηράτων, καὶ τεθηρακότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀρεταῖς τῷ ἀξιοπίστῳ, καὶ κινδύνοις. *M. du S.*

Ibid. Συόντι αὐτῷ] An Πολυδεύκει; *F. G.*

64. Αὐτὸν παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἰσχύειν. Sed in *Act. Apost.* X. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Fac. Elsn.* hoc Luciani aliudque ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet ὦδε παρασκευάζεσθαι esse *parare quid in prandium.* *J. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorstius* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ὃς ἴσα γνησίοις ἐκύδηνε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τρεῖς . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epist. XXXVII. ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιῶν] Vide Ἔρμ. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

εὐξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν *pro filio*, *Utique*, inquit, *surdum judicas*
ἡγῇ τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται καὶ ἐντεῦθεν *Aesculapium*, *si non potest hinc etiam orantes*
ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν. *audire.*

28. Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῇ ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?*

Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν Ἀλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μήν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

29. Agathocle Peripatetico gloriante; *solum se & primum dialecticorum*, *Quin tu*, inquit, *Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπάτου, ὁπότε ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπήει πρεσβεύσων τῷ πατρί, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδή τις τῶν ἑταίρων αὐτοῦ ἑνὸς ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum eum purgamentum esse*; *Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apol-

a Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. b. Ὁ Δημ.] Sic *Jens.* & *B2.* Ὦ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forsan ἀπαιδεύτως. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καλαπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. *M. du S.*

6. Πρισβ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. *M. du S.*

8. Ἐπειδή τις ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ male; ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic *B2.* recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud οὐδὲν μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16. οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. *M. du S.*

14. Μετάπιμπτος] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casauboni* ad eum locum notas.) Hinc est quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait*; joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συμπόλῳ] Interpr. *ut regis esset praeceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag. seq. recte haec verba transtulit, *ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προσίρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus est in voce *Argonauta.* Nam Apollonium & ejus discipulos infimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος . .] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exstant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος ὁ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Cresollius* Thea-

31. Apollonium aliquando Philoſophum cum videret multis cum diſcipulis exeuntem, ibat autem arceſſitus, ut inſtitutionis cauſſa cum Imperatore eſſet: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum ſuis Argonautis.*

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαυνόντα, ἤδη δὲ ἀπήει μετάπεμπτος, ὡς ὕστερον παιδείας τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος· Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *ſed ut omnia.*

Ἄλλος δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem eſſe animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

Περὶ μὲντοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τὰ αὐτὰς ψυχῆς, [c] Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

34. Auſus eſt aliquando publice interrogare Athenienſes, audita illa denuntiatione, *Propter quam cauſſam excludant ſacris Barbaros, idque, cum conſtituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τὴν προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τελετὰς αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπεὶ

[c] Ῥηγίλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλλου Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis cauſa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas puto vos, ſed Argonautas* (Martial. 3, 67.) ſed mihi ſimpliciter reſpicere videtur ad ſtuporem Imperatoris, *eviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipſius velleri philoſophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota ſunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philoſophia iſta, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλυμι μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, οὔ, τι μὴ ὃ πρόσθεν ἦν. ξυμμισγόμεθα δὲ ὃ διακρινόμεθα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλλου, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγίλλαν ὃ Π. *Th.M.*

Ῥηγίλλου] Recte vidit *Marcilius* in his verbis εἰ γὰρ εἶναι τὰ αὐτὰς ψυχῆς Ῥηγίλλου ὃ Πολυδεύκη, legendum eſſe Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophiſtae, uti conſtat ex Philoſtrato, & inſcriptione antiqua, quam illuſtravit Cl. *Salmaſius.* *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuſe *Salmaſius* ad Rhegillae inſcriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philoſtrato* obſervat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coſſ.* p. 90. Duas filias amiſit ex IV. liberis (inſer.) Apud *Philoſtr.* p. 558. leguntur tantum *tres.* Praegnantem mortuam cum foetu, poſt mortem unius filiae, conjicit *Salmaſ.* p. 96. vid. *Salmaſ.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miſcel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiiſſe conſtat. Vid. *Joh. Maſſ.* Exc. ined. ad Pauſan. Theatrum ei exſtruxit, de quo *Philoſtratus* in vita ejus p. m. 551. ipſe Herodes ſe ὑπερπνθῆσθαι ἀποθανοῦσαν, ait ibid. 556. & paulo poſt; παρῆν αὐτῷ πομπὴ διατιθεμένῳ τὸ πένθος. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiiſſe audio Londini A. 1722. cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. *M.du S.*

23. Πολυδ.] Vide ſupra ad cap. 24. *M.du S.*

Ibid. Ἑστιᾶν..] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. *Maxp.* c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V. c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeſtare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. Ἔπισκ. c. 22. *M.du S.*

26. Προρρήσεως] Ergo integra ea non eſt, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. *M.du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Inſignis ea de re eſt *Euripidis* locus, interpretibus non ſatis intellectus in Rheſo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barneſio* aliter viſum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M.du S.*

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντί αὐτῷ ἀφ' χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀναλραπέντος τῆς σκάφης, ὑπὸ ἰχθύων καλαβρωθῇς; [a] κἄτα, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καλαφαγῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καλαφαγών.

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τῷ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτῷ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

Καὶ μάντιν δέ ποτε [b] ἰδὼν δημοσίᾳ ὀβολῷ μισθευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [c] ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαί τι δυνάμενος τῶν ὀψιγενομένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σε δυνατὴ ἡ μαντική;

Πρεσβύτῃ δέ τινος Ῥωμαίῳ εὐσωματοῦντος, καὶ τὸν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάταλον ὑποδειξαμένῳ, καὶ ἐρομένῳ, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπορίας τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ὑπὲρ χιλιάδος

35. Cum navigaturo per mare dicerret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everſo navigio devoreris a piſcibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *ſi gravarer conſumi a piſcibus, qui ipſe multos adeo piſces epulatus ſim.*

36. Rhetori cuidam peſſime declamanti conſuluit exercere ſe, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum eſt*, inquit, *talia te dicere, qui ſtultum adeo auditorem adhibeas.*

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid poſſis de fatis, parum mihi exigis, quantumcunque exigas. Sin vero ut decretum Deo eſt, ſic erunt omnia; tua quid prodeſt divinatio?*

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipſi pugnam ad palum oſtendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnaſſe videor? Praeclare*, inquit, *ligneum ſi hoſtem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaeſtiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum*

[a] Κἄτα] Deeſt in *Fl.* Adeſt in reliqq. Κἄτα *F.* & *P.* ſine puncto ſubſcripto. [b] Ἰδὼν] Sic recte *P.* & *Ba.* Εἰδὼν *F.* & reliqq. male. [c] Ἐφ' ὅτῳ] Αὐθ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam ſervat *P.*

37. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *ſuaſit ut exercitationi incumberet.* Opſopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet ſæpius id ab illo factum? Sed præclarus luſus eſt in Græcis, quæ non tam ſuadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ἦν δὲ & τῷ σώματι γυμναστικός. Et rurſus notabili diſtinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπεὶδὲν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγωγῶν πορισθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. *F. G.*

42. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν] Scribendum ἰδὼν quod ſequiores depravarunt, cum primæ editiones recte habeant. *F. F.*

50. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχλην] Vid. ſupra Ὀρχ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάταλον] Idem voluit *Theophraſtus*, ſi ejus quidem foetus eſt, cap. Π. ὀψιμαθίας, p. 7 B. quum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν. *M. du S.*

58. Στῆσον — τὸν σταδῖον] In Edit. Blancard. *Th. Magiſtri* τὸν σταδῖον male legitur, ubi is ſub verbo ἵστημι haec Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοσατῶ. Et hoc ſenſu ap. LXX. perſæpe, ut *Eſdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ κειρόμενος αὐτὸν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν εἰς ζυγῷ vel ταλάντῳ, ut *Job* XXXI. 6. *Eſaï.* XLVI. 6. &c. *F. F. R.*

69. Πρόδοτον] Sotades apud *Stobaeum*, idem dixit.

Εἰ & βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουε.
Ἂν μακρὰν πτύῃς, φλεγματίᾳ (γρ. κρατεῖς) κρατεῖ σεσωκώς.
Ἂν σώματος, ταῦτα πρὸ σοῦ προδότου εἶχε.

Vid. *Gratii* Flor. p. 115. *M. du S.*

72. Ἰσὶς

ram cremavere, Demonax, quot ibi minae fami fuerint? Appende, inquit, *cineres; reliquum omne fumus est.*

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημώναξ, πόσας μναῖ ἐν καπνῷ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum fecisset!*

60 Πολυβίῳ δέ τινι, κομιδῇ ἀπαιδεύτῳ ἀνθρώπῳ, καὶ σολοίκῳ, εἰπόντι, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste ostensaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis gestabat, & erat ovis.*

65 Ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρύφων, ὅτι τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτῷ πρὸς τὸ ὦς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?*

70 Ἐπεὶ μέντοι λυόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαιμι, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ ποιῆσαι ἔμελλον;

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi rescribam.*

Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμενον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἀπαγγελῶ.

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento jussisset suae columellae *sepulcri* inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti viricalum, Deus exiit ipse!

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅτῳ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, καὶ χεῖρον δὲ τὸ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·

γε-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ εἶδεν * ὅστις αὐτῶν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ μοι πολιτείᾳ, ἀδιάφορον δὲ τοῦτο ἦν ἄδηλον, ποίᾳ τινὶ εἰσγράψαιτο αὐτὸν † φρατρίᾳ, ὧν πολλῶν φρατριῶν ἡ Ῥωμαίων πολιτεία συγκειμένη· οἷον Οὐϊττίων, Φλαβίων ‡ Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. ἐν γὰρ § καὶ πάσαις ἐπολλογραφήθη ὡς ὢν ἀλλ' εἴπερ ἄρα ὅστις ἔχρῃν εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσγράψαιτο πολιτείᾳ. ¶ ἵνα τὸ πλατὺ τῦ ἀορίστου ἐπιλαμβάνοιτο καὶ αὐτός, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ ὂν σὺν τούτου παρεδηλοῦτο, ὃ ὂν αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ ὂν σκάπτων, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. *V.*.

* Οὕτως] In V. erat ὅ. & iterum Schol. 8. quod ego pro ὅστις stare existimo. Vide illic notam nostram. *M. du S.*

† Φατρίᾳ] Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν Edit. *Cler.* Et melius cum ρ scribitur. *M. du S.* (an ποίᾳ —— φρατρίᾳ; ut mox πολιτεία. *J. F. R.*)

‡ Αὐρηλίων] Sic dedit *Solanus*, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίων edita; quae tamen non mutassem, si mea forlins auctoritate haec edere suscepissem. *J. F. R.*

§ Καὶ πάσαις] Aberat καὶ in editis. Addidit *M. du S.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ —— καὶ αὐτὸς] Corrupta haec sunt. *M. du S.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noster. *J. F. R.*

72. Ἵπεις πατρὸς αὐτὸ πάσχας ἔμελλον] Non inepte ad sensum transtulit d'*Ablancourt*: *Il ne s'agissoit pas*, dit-il, *de mourir pour sa Patrie.* Quasi diceret; nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissem, nunc nolo esse male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτου] Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. *M. du S.*

80. Οὐ χεῖρον δὲ τὸ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noster in Dipsad. cap. 6. Et *Aristoph.* Equit. p. 290. *H. V.*

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.*

Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπειχῶς γίγνεται, ἥρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

45. Videns aliquis in cruribus illius qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus*, inquit, *me momordit.*

Καὶ μήτοι γε Λακεδαιμόνιόν τινα ἰδὼν τῶν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine*, inquit, *parem tibi honore reddere servum tuum.*

Δαναΐς δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηθι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δαναΐς, οὐκ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acrisii* (injudicati) *filia.*

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς ὠμοῖς ἀλήθειαν

48. Maxime autem impugnabat, qui non

[a] Χάρων] Mallem Κέρβερος. *M. du S.* recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμονίων τινα] Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τιλούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἀσκοῦντες. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. δρασκισθῆναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτὸ Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam scribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialect. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat τοῦτον φίλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπειχῶς γίγνεται] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut fit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Opsopœus; *cum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad Λακεδαιμονίων Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedæmonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Desine servo tuo similem te ostendere.* Sed Frater *G. O. Reitz.* bene animadvertit, vertendum: *servum tui similem.* *J. F. R.*

93. Δαναΐς δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δαναὴ Ἀκρισίου θυγάτηρ] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίου ἄνευ κρίσεως. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθητι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δαναΐς. *M. du S.*

98. Τρίβωνα μὲν ἐπὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας ὑπερογκον κεκραγότα] Melius τρίβωνα μὲν ἐπὶ πήραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπερογκον, κεκραγότα, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίβωνα μὲν ἐπὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας ὑπερογκον κεκραγότα] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τοῦ βακτηρίας. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatorem, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innixus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenensis celeberrimus, fortе

non vere, ſed oſtentationis cauſſa philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.*

θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, [b] ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς εἶ τυγχάνεις.

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas ſui ſectatores leones appellant.*

Ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

50. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

Ἄτοπον δὴ καὶ κἀκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιθηκιζόντων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον·

[b] Ἀντὶ] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τὴν βακτ. *Vorſt.* & *Marcil.* Ἀνδ melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου μαθ.] Εἰς τὸ ἄρασθαι λεγόμενον ὡς ὑπερφίαλος διόμνυον. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Solano* ſedi ſuae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρασθαι dedi, pro vulgato τὸν βάσκανον. *J. F. R.*

9. Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γὰρ οἰόμεθα τοὺς ἀνδρείους, εἰς λεοντας ἀπεικάζοντες ‡ οὕτως λέγειν, λέων ἐσίν. *V.*

‡ Οὕτως λέγειν] Οὐ λέγει editum ante, ſine ſenſu, οὕτω eſſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari οὕτως λέγειν exiſtimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monenti parui. *J. F. R.*

te fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τ[ῆ]ς βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἀπὸ, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρογκον κεκραγότα] Eam ſententiam eſſe hujus loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπερον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. τρίπηχυ fuiſſe nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet *Heſiodus* Ἔργ. f. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum ſuo ὄλμῳ recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Collega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπερον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς *vectis*, κόρηθρον *ſcopae*, ſic ὕπερον, *piſtillus*, ſimplicia ligna ſunto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἐρμηνείας S. 119. κοσμούμενον ὑπερον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγότα, & ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum Demonactis noſtri, & monetam norit, qui cogitarit; neceſſario deſiderari aliquid, quod pro baculo ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui *Hyperidis* nomen cum ὑπερον comparaverit: ille nobiſcum, puto ſentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo *Plut.* in X. Rhet. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem aliunde intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtitutus indicat ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Eſt in eam rem locus *Philoſtrati* luculentiſſimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κινδυνεύουσιν ἐν προσχρῶν τῇ πάλῃ δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπλισμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς ἀφειγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. διὰ δὴ αὐτοὺς ἐν τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὖτοι ἐν σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρέβλουσι, προσόντος τῷ παίοντι ἐνάλειμμα· τοιγὰρ τὸ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. *M. du S.*

12. Πιττουμένων τὰ σκέλη] Vid. id ſupra expoſitum, in de Merced. Cond. c. 33. *J. F. R.*

24. Δρω-

ὅλον· Κυνικῷ δέ τινι ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο καθηγορήσαντος αὐτοῦ, ὡς εἰς παιδίαν ἁβρύνοντος, ἀγανακτήσας, καὶ [a] καθαρπαθῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ ὑπὸ φυγῆς ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ εὐτυχὴς παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἂν δ' ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube*, inquit.

Ἄλλῳ δέ τινι γραμματέων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄριστα ἄρξῃ; [b] Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non irascatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

52. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *stultis favos strui ab apibus?*

Πρὸς δὲ τὴν Ποικίλην ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀπεκεκομμένον, Ὀψέ γε, ἔφη, Ἀθηναίοις εἰκόνι χαλκῇ τετιμῆσθαι τὸν Κυναίγειρον.

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua aenea honoratum ab Athenienſibus Cynaegirum.*

Καὶ μὴν καὶ Ῥωφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

[a] Καθαρπασθῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* [b] Ἀόργητος] Sic Edd. constanter.

24. Δρωπακισθῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς ἐκ αὐτὸς σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τὸ αὐτὸν δὲ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μασᾶν χρίσμασι. *V.*

* Τὰς] Τὰς male Edit. *Cler.*
† Μασᾶν] Μασᾶν C.

‡ Πρὸς] Ita legebatur in editis, mutavit *Solan.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχικῷ. *J. F. R.*

24. Δρωπακισθῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων ἐκ ἔθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opsopœi, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provincia.* Pessima autem est in Græcis distinctio. *J. G.*

27. Ἐπ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀόργητος] Lege ἀοργήτως. *M. du S.*

36. Χαλκῇ] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua *Z. Tp.* c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus historia notissima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν ἐκ Ῥωφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβον-

multum in illis ambulationibus verſantem, *Nihil eſt*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non ſine reprehenſione conſuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philoſophum, ut alium pro ſe rerum naturae relinquat*, ſic reſpondit, ut planiſſime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Ariſtotelicum Herminum dixit, commemorabile eſt. Cum obſervaret peſſimum hominem & infinita patrantem mala, Ariſtotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accuſationibus.)

57. Athenienſibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum conſtituendo ſpectaculo deliberantibus, progreſſus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienſes, de his in ſuffragium ite, quam Miſericordiae aram ſuſtuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienſes aeneam ſtatuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienſes, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus veſtris, qui*

Οὐδέν ὄϛιν, ἔφη, ἀναιϲχυντότερον χωλῆ Περιπαληϊκῆ.

Ἐπεὶ δὲ ϖόλε ὁ Ἐπίκλητ⟨ος⟩ ὀπτιμῷ ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέϑ γυναῖκα, ϗ ϖαιδοποιήσαϑ, ϖρέπειν γ᾽ ἐ τῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ᾽ αὑτῦ καλαλιπεῖν τῇ Φύσει, ἐλεγχλιϰώταλα ϖρὸς αὐτὸν ἀπεϰρίναλο, Οὐϰοῦν, ὦ Ἐπίϰτηλε, δός μοι μίαν τ σαυτῦ θυγατέρων.

Καὶ μὴν ϗ τὸ ϖρὸς Ἑρμῖνον τ Ἀριϛοτελιϰὸν ἄξιον ϗομνημονεῦσαι. εἰδὼϛ γ᾽ αὐτὸν ϖαγϰάϰιϛον ὄντα, ϗ μυρία ϰαϰὰ ἐργαζόμθνον, τ Ἀριϛοτέλη δὲ ϛόματ⟨ος⟩ ϗ αὐτῦ τὰς δέϰα ϰαληγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶϛ ἄξι⟨ος⟩ εἶ δέϰα ϰαληγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σϰεπλομένων χτ᾽ ζῆλον τ ϖρὸς Κορινθίυϛ ϰαλαϛήσαϑ θέαν μονομάχων, ϖροσελθὼν εἰς αὐτὸϛ, Μὴ ϖρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεϑε, ἂν μὴ τῦ ἐλέυ τ βωμὸν ϰαθέλησϑε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ϖοτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰϰόνα ϰαλϰῆν ἐψηφίσανλο, Μηδαμῶϛ τῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς ϖρογόνοις ὑμῶν, ὅτι

---

55. Δὸς μοι μίαν τ σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui ſub Tito jam Veſpaſiano cum reliquis Philoſophis Roma exulare juſſus eſt, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui eum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kuſtero* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta ſunt. Ego quid exiſtimem ad Titulum hujus opuſculi jam notavi, factum hoc ſcilicet circa annum a Chriſto nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

56. Ἑρμῖνον] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

57. Διὰ ϛόματ⟨ος⟩ ϗ] Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum ſic exhibent; καὶ δ. τ. *M. du S.*

60. Ψηφίσεϑε] Ψηφίσαιϑε. *F.G.*

61. Ἐλέου τ βωμὸν] Vide quae ſupra ad *Tim. c. 25.* annotata ſunt. *M. du S.*

---

e Διὰ ϛόματ⟨ος⟩ ϗ] Ex *Fl.* ſic dedimus. Καὶ διὰ τομ. Edd. cett.

61. Ἐλέου τ βωμὸν] Εἰ γ᾽ ὁ ἐλέου βωμὸϛ οἰϰτίρμονας ϰηρύττει Ἀθηναίους, ϖῶϛ ἂν ἀναίσχοιϲθε, φησὶ, τοιῦτον ὠμὸν ϖρᾶγμα ϑεᾶσθαι; *V.*

βοτὰ, εἶδ᾽ ἴϛιν ἔφη ἀναιϲχυντότερον χωλοῦ ϑεατατηϊϰοῦ] Hic quoque interpres hallucinatus, cum ſic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidiſſet diu in pergulis verſantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil eſt impudentius.* περίπατοι non ſunt *pergulae*, ſed *ambulationes.* διατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, eſt *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὲν γ᾽] Supra §. 46. γ μέν τοι γ᾽. §. 56. rurſus γ μὲν γ᾽ mox c. 54. 56. & ſupra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic γ γ᾽ γ᾽ *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi perſaepe, ut ex Indice adparebit; ſi Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III. 1. f. *J.F.R.*

48. Δὸς μοι μίαν τ σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui ſub

ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους εἰκόνα ἀναθεῖεν.

Ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτὲ πρός τινα τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωνται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ἄνευ νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται.

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ δοκοίη τῶν Φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμασιοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.

Ἐβίω δὲ ἔτη ὀλίγου δεόντα τοῦ ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, ὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐχθρώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα εἶχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerint.

59. Audivi illum quondam adjurisperitum iſta dicere: *Inutiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.*

60. Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

61. Therſitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis Philoſophorum maxime ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.*

63. Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam cum petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem jam

a Τὸν] Et ſic habere cum *J.* etiam *Fl. B2. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τὸν τῶν νόμων] Videtur ſcripſiſſe τινὰ, non τὸν, niſi forte nomen exciderit, cujus hae ſint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου δεόντα τοῦ ἑκατὸν] Miror itaque in Catalogo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius differentur. (Vid. Μακρ. c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τὸ ἐνοικοῦντων θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quaſi Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνειαι enim θεῶν, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Caſaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. *J.G.G.*

9. Ἐναγόντων τοῦ κωμ. πόδα] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kuſt.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγρ.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caeſ. p. Ed. Cunaei 209. Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantoclari* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cujus primam vocem ἄρχει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi jam jam morituro adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teſte *Conſtantino* Lexicographo. De vo-

jam egressus esset; invocatus quamcunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uri caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat;
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, & qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

ὑπέργηρ@ ὢν, ἄκλητ@ εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, κ᾽ ἐκάθευδε, τῆς ἐνοικούσης θεῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγεμόνιον τὸ πρᾶγμα, κ᾽ τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τ᾽ οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἀρτοπῶλιδες ἀνθείλκυον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ᾽ αὐτῆς λαμβάνειν τ᾽ ἄρτον, κ᾽ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. κ᾽ μὴν κ᾽ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τ᾽ ἐκκλησίαν, κ᾽ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μεμεληγκότας, οὐδὲν εἰπὼν κ᾽ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἐθ᾽ οἷός τε ὢν αὐτῷ [b] ὑπηρετεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τ᾽ ἐναγώνιον τ᾽ κηρύκων ᾠδὰ,

Λήγει μὲ ἀγὼν τῆς καλλίστων ἄθλων ταμίας.

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

κ᾽ πάντων ἀποχόμ@ ἀπῆλθε τῷ βίῳ Φαιδρὸς, κ᾽ οἱ@ ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὀλί

[b] Ἐπιστατῶν] Ἐπισκοπῶν *Fl.*

voce ἀναγόν@ vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam *Palmerii* ad Παρ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸν ἀναγόνιον — ᾠδὰν] Expressit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caesaribus, quae occasio fuit illustrissimo Spanhemio illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154, b. & 394. Gall. itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero ᾠδὸς, *Pedis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91. & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. *J. M. G.*

10. Λήγει μὲ ἀγὼν τ᾽ καλλίστων ἄθλων ταμίας] Uterque interpres *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter? *J. G.*

Λήγει μὲ ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adscripserat Cl. *La Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲ ἀγὼν — Οἱ τὸ πρὶν βασιλῆς — Ἴτ᾽ ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τ᾽ καλλίστων — Δουλωσάμενοι — Ἴσαθε κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας· — Ἔθνεα πολλὰ — Οἵ τε Φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ — Καὶ πολίμοισιν — Τέλ@ ἀλθίσης
Μηκέτι μέλλειν· — Δάϊον ἔγχ@ — Θάρσει βιατῆς
Ἀλλ᾽ ἀκούσῃς — Θήξαντες, ὁμοῦ — Οὓς τ᾽ ἀντὶ βίους
Τὰν ἡμετέραν — Γνώμης τε μέγαν — Κακὰ πολλ᾽ ἔρξεν
Κύρνα βοὰν — Πυντόφρονα νοῦν — Καὶ χρηὶ φίλους

Τίκτωρ βιότου. —— cet. ad versum Ζηνὶ μειλίσσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. *F. G.* Immo non placet haec tolli, propter ea quae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Solan.* in marg. notarat, jusseratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J. F. R.*

Ὀλίγον δὲ πρὸ τ τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμὴ με θάψει. Φαμὲν δὲ ἐκεῖνο, τί δὴ οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προβεβλῆσθαι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

66. Paullo ante mortem interrogante aliquo, *De sepultura quid jubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam utilis sim.*

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὑπολὺ ἐπένθησαν, καὶ τ θῶκον τ λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τ λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. Ὅπι μὲν γὰρ τ ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τ φιλοσόφων. Ἔτοι μέντοι καὶ ὠδύροντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τ τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

67. Verum Athenienſes & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam ſedem, in qua acquieſcere feſſus ſolebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi cauſſa, rati ſacrum etiam eſſe, in quo federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philoſophorum praeſertim. Hi quidem ſubeuntes *feretro* ad ſepulcrum illum portarunt. Haec pauca ſane de multis commemoravi. Et eſt de his quoque exiſtimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Chriſtianum Simonem Lithum Miſenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. P. 173. *M. V. la Croze.*

19. Ὀρνέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum ſe projici juſſiſſe fertur, ut omne genus ferarum ſui eſſet particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fuſius etiam a *Cicerone* narratur Tuſc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lyſias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς ἔθαψε ἔπένθησε δημοσίᾳ, *publice, ſive funere publico, ſive publico luctu.* de luctu publico longiſſima narratio. Licet videatur ſatisdatum ad *Martial.* & *Perſ.* *J. B.*

26. Τὸν θῶκον τ λίθινον] Bona fide, potuiſtine naſum hic continere Luciane? Poteras igitur fortaſſis etiam non ridere illum invenuſtum hominem, qui cum alterius rei copia non eſſet, locum oſculabatur, ubi aſſediſſe τ ἐυμαρίης ἑαυτοῦ Helenam ſuam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non eſſe Luciani ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe *Ariſtaeneti.* Incertus Interpres lectorem curioſum ſaepiſſime decipit. *J. B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. ἐπέχω tamen. *F. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Lucianeo valde diſcrepat, utpote nimis ſophiſticus & affectatus, quod ſatis arguit Lucianum non eſſe ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus ſit hic foetus nec ne, ambigo. Certe ſi Luciani opus ſit, juvenile eſt; priusque ſcriptum, quam facilem quem in eo miramur & verſatilem ſtylum conſecutus eſſet. Ne dicam jam de inſtituto ipſo, quod pro rei atrocitate ſatis culpari non poſſe alibi oſtendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum noſtrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superſcripſi perſonarum nomina ex arbitrio, in caſu recto, quia ſic aptius, & quia ſimiliter factum ab Cl. *Hemſterh.* in Dial. *Contemplan.* ubi Pariſina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem poſtea, ut videbitur; in hiſce enim eſt licentia. *J. F. R.*

1. Παιδιᾶς] In W. *Fl.* & *J.* παιδιας, prave. Sed melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδιᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδίας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile eſt videre, eum voluiſſe & in textu παιδιᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte ſcribitur. *J. F. R.*

Ibid. Θούμηνος] Larva ſit an verum nomen, parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. διηγημάτων. *J. B.*

12. Ἀριστίδης] Mileſiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Craſſo p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Triſt. II. 413. V. *Angel. Polit.* Miſc. 16. Scripſerat etiam hiſtoriam; *Plut.* 544. 2. 545. 1. 546. 1. 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστίδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστίδου legeretur, cujus Mileſia, ſ. Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία apud Ruſtium illum

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio luſu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihique vehementer ejusmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulcisque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides mihi viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus: atque fero moleſte, per tibi tuos amores juro, quibus latus adeo ſcopus inventus es, quod narrare deſiiſti: ac per ipſam

ΕΡΩΤΕΣ.

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΕΡωϊκῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαίρως ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκῶς σπουδῆς ἀνέχεται. σοθῶσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίενται. πάνυ δή με ἡσύχως τὸ ὄρθριον ἡ τῶν ἀκολάστων σου [d] διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ [e] καλεύφρανεν. ὥστ' ὀλίγου δεῖν [f] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [g] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερηλυσμένος. ἄχθομαί τε, νὴ τὰς σὰς ἐρώσας, οἷς πλατὺς [h] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐτ-

a ΛΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *J.* Λυκίνου & Θεομνήστου *B1.* b. Παιδιᾶς] Sic recte *Fl. P. B2. S.* & P. Παιδίας *J.* c Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἡωθινοῦ male *J.* d Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. e. Κατεύφρανεν] Sic *P. B2. Fr. Fl.* & M. Κατεύφρανεν *J.* Κατέφραγκεν O. f Ἀριστείδης] Ἀριστίδης ἐνόμιζον *J. Pell.* g Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῆς male *J.* h Εὑρέθη] Εὑρίθης marg. *AIW.*

6. * Ἀσθεὶς ῥ] Ἄγαμαι, ἢ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ὦ γενέσει πάντα λέγα τὴν τῆ ὕλης ἀσθένειαν, ἐχ οἷα τέ ἐστι † ὑποφέγειν τὰς εἰδῆ ἐνδιλεχῶς, ὧδὲ τῆ τῆ ἐναντίου ‡ ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία § ὥσπερεί τινα ὥσεσιν προμηθεῖται τῆ λύπη τῆ ἑτέρου ἐγκόπου ὕδη ἐνεργείας. ταύτη γε δή, ἢ τῆ ἀνὰ μέρος ἑκατέρων ὑπαλλαγῆ ¶ σώζεσθαι τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ὕδη κεκμηκὸς ἐπαναγόντων τῶ ** ἐπεισιόντος, τῆ τῶν ἐναντίων καθοχῆ. *V.*

* Ἀσθεν.] Ante ad verbum *ἡρωϊκῆς* minus apte relatum legebatur hoc Scholion.

† Ὑποσέγειν] Ὑποσέγειν olim editum. Correxit *M. du S.*

‡ Ἐπεισόδου] Ex M. ſic reſtituit Idem, nam ἐπεισόδου abſurde editum ante.

§ Ὥσπερεί] Ὡς σαφὶ vulgatum ante; ſed mutavit *M. du S.*

¶ Σώζεσθαι] Reſtitutum ex V. & M. Σάζεται enim vulgo male.

** Ἐπεισιόντος] Sic dedit *M. du S.* pro vulgato ἐπιόντος.

lem in Craſſi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. ſeq. (vid. *Politia.* Miſcell. c. 16.) nota ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolumus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſtidem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis quibusdam narratas eſſe. *J. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Mileſias. *J. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald.* 1. *Weſſel.* adſcriptum erat. Vid. *Politian.* c. 16. Miſcel. *J. F. R.*

15. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς] Quo latior eſt ſcopus, tanto facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic magnum ſe amatorem deinde fatetur. Itaque ſuſpicor, legendum eſſe εὑρέθης vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum ſequatur σκοπός. *J. M. G.*

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, [a] εἰ φαύλα τά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ χαὶ νὴ Δία, θῆλυς [b] ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσαι. χὴ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. Οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεται.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, χὴ ψυχὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν [c] ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ τῶν θελήσωσιν, ἀνοπλον αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. ᾠχετο γὰρ ἐκ τούτου ἀντὶ παιδικῶν ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους κριθείς, ἄλλαις [d] ἐπ' ἄλλων ὀπθυμίαις βουκολούμενος· ἀμφάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, χὠ πρὶν ἢ λῆξαι

te Venerem obſecro (ſi forte vana me dicere putas) ſive maſculus aliquis, ſive femineus tibi amor immiſſus eſt, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin feſtum agimus diem, ſacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentiſſime igitur videtur mihi ſermonum talium victimas admiſſurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, denſosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & ſi involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili aetate ad pubertati proximos tranſii, ab aliis cupiditatibus poſt alias ludor. Succedunt ſibi invicem amores, & ante adeo quam

a Εἰ φαῦλά μοι] Εἰ μὴ *Marc.* & mox delet μοι. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ ψαφολογεῖν, ἢ ἢ πᾶς ὑμνολογεῖν marg. *A1.* b Ἐφεῖται] Ἀφεῖται *Vorſt.* & *Pell.* & marg. *A1.* c Ἅπασαν αὐτῶν] Αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mutat M. *B2. J. P.* &c. d Ἐπ'] Ἀπ'. marg. *A1.*

33. Βουκολοῦμαι] Καλαπρύχομαι. *V.*

17. Εἰ φαῦλά μοι] Interpoſitio (εἰ φαῦλά μοι λέγειν ἔοικας) ſed reſcribe (εἰ μὴ φαῦλα λέγειν ἔοικας.) *Th. M.*

Εἰ φαῦλά μοι λέγειν ἔοικας] Notabili verſione hæc obſcurantur ab viris doctis, qui interpretantur *ſi abſurde mihi dicere videris*, quum nec in Græcis ſit μοι vel ἐμοὶ, nec loquutionis hujusmodi ſententia locum habere hic poſſit. Nihilo pluris æſtimanda immutatio *Marcilii*, εἰ μὴ φαῦλα λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia ſcit ab ſe peti rem, quam præterire & neſcire tuto poterat, ideo præmittit obteſtationem per majeſtatem Veneris. Senſus Luciani clarus eſt, *ſi vana*, otioſa, futilia & inutilia *me dicere exiſtimas*. Ut de mercede conductis, ἵν' τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα & ἀργοὶ & φαῦλοί εἰσιν. Et rurſus ibidem, κἂν ἴν τι τούτων ἰδίως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ λάθοιμι & φαῦλος εἶμι. *J. G.*

21. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν] *Julian.* Imperator Cæſar. *J. B.*

24. Προσήσεται] Conf. ſupra *Dial. mort.* XXIII. §. 3. & not. 21. *J. F. R.*

26. Θαλάττης κύματα] Ut in *Catull.* *J. B.*

31. Ἀντίπαιδα ἡλικίας] Sic T. I. *Somn.* §. 16. f. ἀντίπαις ὅτι ἂν. *modo puritiam egreſſus.* Ut Cl. *Jenſius* obſervat in Lect. Lucian. p. 89. Lexicographos increpans errantes, quum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus ſit *etiamnum puer.* Exempla adpoſitionis ejusmodi ſubſtantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναυσος, στρατιώτης βίος, ἄρρην πόλος, vid. ap. eumd. *Jenſ.* ibid. Etſi eorum nonnulla quae adfert, revera ſunt adjectiva. Interim ex ipſis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipſam ſive primam intelligendam; ſed initium adoleſcentiae, quod & ipſa praepoſitio ἀντὶ oſtendit, quae permutationem quandam aetatis indicat; quare Cl. *Hemſterh.* in *Somn.* l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egreſſus.* *J. F. R.*

35. Κάμνω] Unde habeat neſcio. *M. du S.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις] Inducit Lucianus Theomneſtum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus; aſſiduusque nunc hujus, nunc illius amator ſit; propterea ſe ſaepe haeſitare, unde haec ira Veneris ſit orta; neque enim ſe eſſe Heliaden. Καὶ σωιεχῶς, inquit, λύπρειν ἐπέχεταί μοι, τὶς ἔτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος, ἐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait ſe non eſſe Heliaden, id *Scholiaſtes* de Paſiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulſa. Verba ejus ſunt, Διὰ τὴν Πασιφάλα ἐπεὶ Ἡλίου ἔσται ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἐρᾶσθη. Videri poſſit hic vehementer diſſentire Graeculus noſter ab *Apollodoro*, qui Paſiphaëën Solis ex Perſeide filiam non Veneris, ſed Neptuni inſtinctu, taurum

quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renascentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate supercilioſus, ut irritaverim implicabilem hanc Deae iram.

τὺς πρoτέρυς, ἄρχον᾽ δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα δ᾽ παλιμφυῆς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ᾽ Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ ὁ σβέννυ᾽ πῦρ, ὕτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλο᾽ εἰς αὐτὸν ἁρπάζων ἐπ᾽ ὐδενὶ κόρῳ παύε᾽. κ᾽ συνεχὲς πορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς ὕτ᾽ Ἀφροδίτης ὁ χόλο᾽· ὁ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, ὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, ὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὠφρυώμεν᾽, ὡς ἐρεθίσαι δ᾽ θεῦ τ᾽ ἄπαυστον ταύτῃ ὀργήν.

3. LYC. Desine fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo mor-

ΛΥΚ. Πέπαυσο δ᾽ ὑποκρίσεως ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, κ᾽ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, κ᾽ μὴ παίδων [f] τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι κ᾽ καθαρσίων τάχα δεήσ᾽ πρὸς τὸ δυχερὲς ὕτω νόση-

[e] Τὺς πρoτέρυς] Sic Edd. Τῶν πρoτέρων M. & O. voluit.

[f] Τὸ καλὸν] Τὸ κάλλος marg. *A1W.* Τὸ κάλλο᾽ forsan

37. Ἰόλεων] Τὸν Ἰόλαον. *G.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου ἦσα ἐκ μήδο᾽ Ἀφροδίτης παύρου ἠράσθη. *V.*

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ ἐ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτο᾽ Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, λέπρους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. *V.*

rum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset, ὠργισθὰς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲ ἐξηγρίωσε· Πασιφάᾳ δὲ ἐκ ἐκείνου εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore ejus capi, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; quum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica.* sic *Hyginus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. *Aeneid.* vs. 14. ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Caeterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën; sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta & infelicissimis amoribus corripuisse. *J. F.*

Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit *Seneca* in Hippol. vs. 124. *Stirpem perosa solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* ORTW.

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Λ— τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. & *Schol.* Eurip. Hec. 886. *M. du S.*

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem *Solani* conjecturam τις pro ἔρις legentis, nisi jam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, τὶμὶ praeferrem, ex cujus compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Cl. *Gesneri* quoque ad id sit adcommodata. *J. F. R.*

50. Τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic *Alciphr.* I. ep. 36. p. 260. ἐγὼ οὐ ἂν μή τις ὁ δίδως ᾖ, πεισθεὶς τὸ καλὸν. Ubi *Bergler.* hoc Luciani aliaque similia adfert. *J. F. R.*

51. Καθαρσίων] Sic infra Ἀποφρ. c. 21. f. Et Ἐρωτοπλ. c. 14. *M. du S.*

57. Ἄλλας

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' ἐχὶ [a] τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς ὀλκῇ εὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, ὑδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, καὶ στρατιώτιν ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖσται μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἑώθης μέχρι ποδῶν τὸν [c] τρυφὴν καθειμένην, ἀκριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ὀπιμέλεια. τὸ γε [d] μὴν ἐρωτικῶν ἱμέρων [e] καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ [f] γλυκὺς ὀδὰξ ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειρᾶσας [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· [h] ἴσην δὲ ἡδονὴν τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς [i] καὶ [k] παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἔρχηθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχέως [l] ἀνεγραίνοντο·

bum: Gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras; frueris jam potitus. Aeque voluptati est praesens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. B2. P. Aliaeque. Τοῦτο Fl. Τούτων J. b Ἄλας] Sic Coll. Et Edd. praeter J. & Ald. quae ἅλας cum Cod. M. Ἄλλας O. c Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. d Μὴν] M. Sed a recentiore manu. e Καὶ αὐτὸ] Καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. f Γλυκὺς] Γλυκὺ J. Pell. g Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in Edd. h Ἴσην δὲ ἡδονὴν] Sic recte P. L. B2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat M. du S. i Καὶ] Deest in O. & W. k Παρ' Ἡσ.] Παρησιόδῳ junctim J. male. l Ἀνεγραίνοντο] Ἐγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάνας. V.

* Πλάνας] Πλανήσας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. Ἄλας] Sic Coll. & Edd. ἅλας vero M. & V. utraque. M. du S.

58. Λιπαραὶ παλαῖσται] Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραὶ παλαῖσταί μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἑώθης μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένην. Vertit Interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum* sive *prae luxu*. Sed Vir Illustrissimus, Ex. *Spanhemius*, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφὴν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθειμένην, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa.* A qua sententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. J. J.

59. Ἔσθης μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδήρης χιτὼν, *Aristanet.* Epistol. 15. libr. 1. leg. *Xenophon.* 8. Pædiæ. *Diod. Sic.* libr. 2. omnes. J. B.

60. Τρυφὴν] Ante Ill. *Spanhemium* jam conjecerat *Casaub.* ad Athen. 839. 25. legendum esse παρυφὴν. Vide tamen *Eurip.* Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. *Sen.* II. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, inum est. Casaub.* ad Theophr. 239. M. du S.

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένην] Παρυφὴν elegans & dignum vel Luciano vel *Spanhemio* esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor affectet. J. M. G.

Ibid. Διακρ. δ' ἠσκημ. κόμης] *Athen.* XII. 526. A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. M. du S.

Διακριδὸν] Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem vo„ ce pro *distincte* aut *sigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἵνα „ σε, ut ab eodem dicitur, διιφομίτην, ac inter alia „ ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέοιτεν, *navigationemque di„ stincte inquirit.* Lucianus vero *Amor.* p. 1021. Ed. „ *Salm.* διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης, *eximie autem* „ *composita coma.* Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non seorsim". De Parisinae Interprete loquitur *Spanhem.* Nam *Benedict.* vertit: *Eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte

bant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

ὁρῶ,

70 m τὴν φωνὴν δ' ἴσην τῇ n Λυκάμβεω θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτῆς τῆς σχήματος εὐθὺς δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῆς περὶ τὴν Ἀφροδίτειον περιπλοῦς λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ φύλαττε.

ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, o ὡς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῷ 80 p ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινῶν q παρατεθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τὸ συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέπουσα 85

---

m Τὴν φωνὴν δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. n Λυκάμβεω] Μικάμβεω male O. Vulgatam ſervat M. B2. J. P. &c. o Ἧς] Ἣν male O. ἧς cum puncto M. p Ὡς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. q Ἐτήσιον] Ἐτησ. J. r Παρατεθεῖσαι] Et ſic habere J. Fl. B2. & S. notat M. du S. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατιθεῖσα marg. A1.

te Spanh. ait ἀφαιρεῖν ſignificare *eximie*. Sic enim & Homer. Il. M. 103. Οἱ γὰρ οἱ ἔπασθεν ἀφαιρέτον εἶναι ἄριστοι — *eximie fortiſſimi ceterorum*. Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio *diſtinctionis*, vel *diſcriminis*, non excluditur, veluti enim Τῶν ἄλλων — ἀφαιρέτον eadem ratione ſignif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita ἀφαιρεῖν *eximie*, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. *Ovid.* Art. III. 137. & not. Cl. *Burmanni* ad Art. II. 303. Nam etſi *diſcrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἀσκημοσύνη additur; adeoque parum interierit, vertasne *elegantes*, *eximie*, an *diſcriminatim*; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. *J. F. R.*

Ibid. Ἀσκημοσύνης νόμους] Conf. ſupra *de Salt.* c. 27. *J. F. R.*

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet *Suidas* inter Heſiodi opera γυναικῶν κατάλογον ὡς βιβλίους ἑ. quo reſpicit hic Noſter. *M. du S.*

Ibid. Κατάλογον] Qui inſcribebatur ἠοῖαι. De quo viri Clar. *Daniel Heinſius* & *Joannes Meurſius* ad *Heſiod.* Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum *Heſiod.* ſic in Lapith. Ἢ οἵη ποτ' ἄρ ἦγε. *J. B.*

68. Τῶν ὁμμάτων αἱ βολαί] Sic infra c. 15. *Ariſtan.* Epiſt. 1. *J. B.*

69. Ταχυρᾶς ἀνυγραίνουσι] *Alciphr.* I. Ep. 28. ταχυρὸν βλέπειν βλέμμα; ubi *Bergl.* plura de molli illo adſpectu, licet illud βλέμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. *J. F. R.*

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1. & 2. *M. du S.*

77. Βουφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: *Callimach.* Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — ἐ γὰρ

Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ τόσος ἐκτὸς ἔπιπτε
Τῇ πρὸ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. *Philoſtr. Virg.* L. 2. *Lactant.* L. I. c. 21. *G. C.*

Βουφάγος] *Philoſtrat.* tabul. Theodam. *J. B.*

Βουφάγος] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. *Aelian.* V. H. I. 24. unde & παμφάγος *Orpheo* in hymno ajunt dictum. Βουθοίνης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. *Lil. Gyrald.* 282. f. vid. *Apollod.* p. 53. B. 60. AB. *M. du S.*

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. *Athen.* lib. I. *J. B.*

ὁρῶ, πότερος ἀμείνονας ἡγῇ τὸς φιλόπαιδας, ἢ τὸς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, [a] ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ θεμελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra causſam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεταί [b] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ [c] ὑπογυίου δ' ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' ὁ παλαιὸς· ἐξ [e] ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτοιν [f] συντόνως ὡς [g] ἀμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτοῖς ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄυπνος ὤν, διττὸς ἄρνυσαι μισθὸς,

Τὸν μὲν βυκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν

5. LYC. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem serium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus quanta potest contentione certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hunc armenta regens, pecora illam candida pascens:

Sed alter supra modum puerorum oblectaba-

a Ἰσορρόπως] Ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B2. J. P. &c. b Τι] Deest in O. & W. c Ὑπογυίου] Ὑπογύου male J. Fl. d Ἀλλ' ὁ παλαιὸς] Ἐστὶ ὁ παλιμὸν marg. A1W. e Ὅτου] Ὅτι M. f Συντόνως] Σωιὸν O. W. Fl. J. Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. g Ἀμιλλωμένοιν] Ἀμιλλωμένοι J. Vulgatam tuentur M. & O. h Καὶ] Abesse ab O. adesse in M. & Fl. notat M. duS.

92. Ἀκκισμὸν] Προσποίησιν. V.

97. Ὑπογυίου] * Ἐκ τῦ ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, προσφαῖον, νεωστὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου © μετ' ὀλίγον. V.

* Ἐκ τῦ ἐγγύς] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. *Solanus*, qui etiam testatur ὑπόγυον sine ι. scriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. J. F. R.

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' ὁ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus sum. J. M. G.

Ἔγωγ' οὖν —— ὁ παλαιὸς] Locus integer non videtur. F. G.

Ἔγωγ' οὖν —— ὁ παλαιὸς] Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρίσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' ὁ παλαιὸς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. J. F. R.

2. Ἔτι τὴν ἔναυλον ἔχω] Οὐ πρὸ πολλοῦ μεμνοσύμενόν † ἢ ἐπηχουμένην. V.

5. Ἄρνυσαι] Λαμβάνεις, ‡ δέχῃ. V.

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicante supplevi. J. F. R.

‡ Δέχῃ] Aberat ab Ed. Cler.

Ibid. Ἐξ ὑπογυίου τ' ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' ὁ παλαιὸς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' ὁ παλαιὸς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim.* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.* J. G.

Ἐξ ὑπογυίου τ' ἐπιχ.] Th. Marc. quoque hic aliquid corrigere voluit; sed cum plane eadem verba repetat, quae

batur amoribus, baráthrum judicans Venerem muliebrem: alter purus ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter eſſem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non poſſum, quam incredibiliter delectatus ſim. Atque ſermonum mihi illorum veſtigia, velut ſigillo quodam, impreſſa ſunt auribus, quaſi modo dicta eſſent. Quare depoſita ſtatim omni reprehenſionis *tuae* occaſione, quae utrisque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. At ego paullum hinc diſcedens e regione tibi conſidebo

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Verſus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium ſinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraſſem, & Jove hoſpi-

Θήλειαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτος ἄρρενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν ὢν μαχομένοιν παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ἐπερφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται ᾠδὴν, ὡς ἄρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν [i] ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν [k] ἀποθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, σοὶ [l] τὰ ἀκριβῆ ἐπέξειμί σοι. [m] ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε [n] ἐπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαυλικρὺ καθεδοῦμαί σου

Δέγμου Ἀιακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελῳδία [o] περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι [p] πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναυτῶν σκάφος [q] εὐτρέπιστο, τούτων τῶν [r] διπρότων, οἷς μάλιστα χρῆται [s] Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παροικοῦν. ὡς δ' ἐνῆν, πάντας ὁπόσους ἐθεασάμην θεοὺς προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω

i Ἐπιτιμήσ.] Ὑποτιμ. M. O. & marg. *Al.* k Ἀποθέμενος] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενος W. *J. Fl.* l Τὸ] Deeſt in M. & O. m ΘΕΟΜΝ.] Deſunt ſequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. n Ἐπαναστὰς] Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς Edd. priores. o Περαίνειν] Πέραινε *J. Pell.* p Πλεῖν] Abeſt a W. q Εὐτρέπιστο] Punctum erat poſt hoc verb. in *J. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* r Διπρότων] Sic recte *J. Fl. P.* &c. Διφρότων male *S.* s Λιβυρνοὶ] Λιβυνοὶ male W. poſt Λιβυρνοὶ.

27. Διπρότων] Δίπρῳλα, δίπρη, πλοῖα μονήρη ἐστὶν, ἃ ἓξ δίπρωλα καλοῦσιδιάσαιλο. Τινὰ δὲ ἓξ ἐν πρύμνῃ ἓξ ἐν πρῴρᾳ ἑκατέρωθεν πηδαλίοις § ἴσχυλο· ὅπως αὐτοί τε μὴ μιλαγρεφόμενοι ἓξ ἐπιπλέωσι ἓξ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῷ πρόσπλῳ ἓξ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσι. *V.* In altero Voſſiano haec tantum legas: Διπρότων] Δίπροτ⊙ ἡ δύο ἱστία ἔχουσα.

§ Ἴσχυλο] Legendum videtur ἴσχονλο, hoc eſt, *ſiſtebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet ἔσχυντο, quod vertit *inſtructae erant Aemilius Portus.* *J. C.*

Ἴσχυλο] Cur *Suidas* emendandus ſit, nullus video, ἔσχυλο enim recte ſe habet, & recte vertitur, *inſtructae erant*, quo ſenſu id verbum bis quoque in ipſo Luciano habuimus ſupra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaſten ex *Suida* emendandum cenſeam, ex quo haec ad verbum ſunt deſcripta; maxime cum ἔσχυλο quoque in C. reperiri teſtetur *Solanus*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadverſionem ſic abire ſit paſſus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non ſua culpa factum eſſe patet; quid ſibi voluerit, divinare non potui; τῆς enim ſine accentu ſcriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum eſt. Sed videtur ὑπογυίου correxiſſe, pro ὑπογύου. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Vorſt.* ὁ λίαν ὃν παλαιοῦ. In M. nihil ſubſidii. *M. du S.*

1. Σωτόνως] In O. W. *Fl.* & *J.* σωτῶν ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu eſt φωτόνως. v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν μὲ &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπαναστὰς] W. recte. In reliquis ἀπ. *M. du S.*

21. Δέγμου Αἰακίδω] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Διπρότων] Vox διπρότων nihili eſt; ſi enim eſſet ab δίπρης, foret δίπρων. Ex *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur διπρότων. Nempe δίπρεις vocantur etiam δίπρωλα, quod notum. *J. J.*

28. Λιβυρνοὶ] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἴλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου [a] στρατείας ὑπικαλεσάμενον, ἀπ' ἄστεως [b] ὁρικῷ ζεύγει κατῆσαι ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενον (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀναιρῶς διεζευγνυντο) τὴν πρύμνης γῆν ὑπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τῷ κυβερνήτῃ. ἠ ῥοθίῳ τῷ τῆς ἐλατήρων μὴ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα ἠ κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐκύμαινον αὖραι, τὸ ἱστὸν ἐκ τῆς μεσοκοίλων [d] ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας [e] προεστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας τε τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, πρῆμα [f] πιμπλαμένῳ τῷ λίνῳ, κατ' ὀδὸν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα, βαρὺ τῷ κύματι ἐπορυχομένῳ περὶ τὴν χίζουσαν [g] αὐτὸ πρῷραν.

Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, χαιρὸς ἀ πάνυ μηκύνειν. ὡς δὲ ἡ Κι-

tali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capesseret, mulis junctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia jam disjungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem assedi. Atque remorum impetu brevi tempore de tertia in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchesio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ci-

[a] Στρατείας] Ita marg. *A*1. Στρατιᾶς Edd. priores & M. [b] Ὁρικῷ] Ὁρεικῷ *J. Pell.* [c] Ἐκύμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐποίμαινον A. L. P. W. [d] Ἀπάραντες] Hoc receptum ex L. Ἀναρῇ Edd. Vide notas. [e] Προεστειλ.] Προεστειλ. Edd. priores. [f] Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. [g] Αὐτὸ] Ita restitutum ex Cod. L. marg. *A*1. *Ven.* 2. & *B*2. Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. [h] Παιδιᾶς] Παιδιάς W. male.

42. Ἀναρῇ] Ἀναρὰς, βραχὺ, ὀξὺ. ὃ ἐχ εἶον τε * κεῖραι. ἀναρῶς, ἐπείγόμενα, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. *V.*

* Κεῖραι] Legendum ex *Suida*, διακεῖραι, *quod non potest secari*, nisi forte scripserit Scholiastes, χερσὶ λαμβάνεσθαι. *J.C.*

Κεῖραι] Legendum κεῖραι, quod etiam in C. recte haberi video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego mallem στρατείας. *M. du S.*

32. Ἄστεως] Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium sinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκύμαινον] Angl. ἐποίμαινον. *J.B.*

41. Μεσοκοίλων] Hic deest τὸ ἀράντες participium, aut quid simile. *F.G.*

42. Ἀπάραντες] In impressis & Schol. ἀναρῇ. In M. ἀναρὶ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. *Vorstius* conjecerat ἀράντες. *M. du S.*

Ἀπάραντες] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in *J.* ἀπαράντες adscripserat. Recte autem *Gujetus* divinarat deesse participium. *J.F.R.*

Ibid. Προεστειλάμεν] Malim προσεστειλάμεν. *F.G.*

Προσεστείλαμεν] Ita *Vorstius* & *L. Kusterus* emendare jubent, quibus obsequor. In M. & impressis προεστείλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F.G.*

Αὐτὸ] Quod scilicet feci, etiam ante, quam *Gujetii* emendationem videre contigit. *J.F.R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kusterus*. Cod. L. *V*2. & *B*2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχεῖς] Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχεῖς — ὄρους] Nempe respicit ad foedus illud Athenienſium & sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν) πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος ἐ Κυα-

νέων

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium sinum attigisſemus, ſuperatis non ſine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae; donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

8. Remiges igitur ſubducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitium mihi e regione aedis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

λικίας τ' ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆ Παμφυλίᾳ κόλπῳ, Χελιδονέας ὑποθέοντες, ὅθ' ἁμοχθεῖ τὰς εὐτυχεῖς τ' Ἑλλάδος ὅρας, ἑκάστῃ τ' Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ [i] χαίροντες· ἐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς [k] εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι τ' Ἡλιάδος ἀφάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τῆς μελάξαι πλῆ διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν δὴ ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τῆς Διονυσίου, κατ' ὀχολὴν ἐβάδιζον, ὑφ' ὑβρεως ὑπολαύσεως [l] ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τ' ὄψεως, Ἡρωϊκὰς μύθους [m] ἀνανεούμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς [n] προσερρύησαν, ὀλίγου [o] διαφόρου πα-

i Χαίροντες] Εἰκάζοντες marg. *A1.* k Εὐδαιμ.] Εὐγαιμ. *F.* male. l Ἐμπιπλάμενος] Ἐμπιμπλάμενος W. m Ἀν—ους] Sic Edd. & M. Ἀν—ους *F.* male. n Προσερρύησαν] Προπροσερρ. male *B.* o Διαφόρου] *Solan.* ita reſtit. pro vulgato διάφοροι, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραθαλαττίαν. *V.*

59. † Ἡλιάδος] Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο, καὶ ἅπας πολὺς ὁ λόγος. M.

71. Ἀνατινάξας] Ἀνατιάσας, ἀνακαινίσας, ‡ἀναμνησθείς, ἀναγείρας, εἰς ἴντοιον ἐλθών. *V.*

† Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. ſupra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

‡ Ἀναμνησθείς] Hoc & ſequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

νίων. Sunt autem *Chelidoneae* inſulae ſubjectae Phaſelidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. ἴνδον Κυανέων, ait, τῆ Χελιδονίων μακρᾷ νηὶ ἐ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorſum illud οὐκ ἁμοχθεῖ referatur, intelligas ex his, quae infra in *Navigio*, non procul ab initio narrantur. *J. M. G.*

59. Ἡλιάδος — Ῥόδου] Rhodus Soli ob ſerenitatem coeli ſacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Noſtrum Z. Τρ. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμενος] Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat *Solan.* idque & ego adſumſiſſem, ſi plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. fine μ. ſcribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto, vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ ἐ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι] Sic edit Benedictus ſequutus *Bourdeletium*, & vertit, *ſtatim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui ſupervenere*, idque exemplo editionis *Baſileenſis*, quae hanc interpretationem prior exhibet, quum in Graecis edat δύο ἢ ἐ τρεῖς προπροσερρύησαν. Mirandum profecto eſt, ſi tres propemodum utique praecipui acceſſerint ſic ad Lucianum, eos ſic ſubito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuiſſe *parvo diverſi* vel diſtantes ac propemodum pares. Quod ſi verbum de-compoſitum eſt in ſcriptis, non eſt cur contemnatur. *J. G.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum reſtituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipſo M. legitur, διάφοροι? Aut quem ſenſum hic edit? Nihil ſane ad rem *enarrantium diſcrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam reſtituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκαστὰ προλάμβανον.

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem & ipse conjectura praecipiebam.

Ἤδη δὲ τοῦ θέας ἄλις ἔχοντι, καὶ ἀφνω- 75 μόνῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ὅπ' ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιῶ χρόνω συνήθεις, ὡς ἐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ὀπφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεα- 80 νίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομψοῦ ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον [a] ἁπλοϊκόν. προηγουμένως γοῦν πολιτικῶν λόγων προῖσταλο, καὶ ταυ- 85 τησὶ τοῦ ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, ὡς δὶ ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπᾶν, ἢ ἀφορμὰς παιδικὰς ἔρωτας· [b] ὅλως γοῦν εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ 90 Προμηθεῖ καλήρατο. [c] πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ' [d] ὁποῖα [e] φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερον ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν θᾶττον, τὸ μὲν 95 τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἅμφω καλῶς ἔχον ὅστις ὑμᾶς παρ' [f] ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν [g] ἐγεί-

9. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Athenienſem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causſam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem femeinei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis rixam;*

a Ἁπλοϊκὸν] Οὐδ' ἁπλ. marg. *A1*. b Ὅλως — ἐπτόητο] Ὅλῳ — ἐπτοεῖτο W. c Πόρρωθεν] Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πόρρωθεν male *J.* d Ὁποῖα] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὖν ποῖα enim erat in *P.* e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J. P.* Φιλοῦ *B2*. f Ἐμὲ] Ex L. & marg. *A1*. Luciano redditum. Ἐμοὶ Edd. priores. g Ἐγείρητε] Sic *P. Fr. B2*. Ἐγείρηται *J. Fl. V2. S.*

81. Κομψοῦ ἀσκήσεως] Κομψοῦ λόγου, ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ κόπτω, κόμμῳ ὁ κεκομμένος τριχῶν κόσμος. κομψικὸς δὲ ὁ ἐκ περιεργίας κόσμῳ, καὶ κομψικὸν ἐσθῆτος. *V.*

ce utitur in Ἐρωτ. c. 81. utitur & *Theophrastus* in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀφφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν. p. 32. Vid. *Casaub.* not. p. 229. *Diog. Laërt.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφοροι] Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου ἀφφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia.* Ἡ μικρολογία apud *Theophrastum* Char. 10. ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀφφόρου, vel ut est in MS. τοῦ ἀφφόρων. Ostendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione hujus significationis peccatum sit. Noster in *Hermot.* c. 81. μηδὲν ἐκτετίμηκεν διάφορον. Itaque si mutato solum οι in ου legere licet ὀλίγου ἀφφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit.* Sed nondum ausim quidquam adseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel ἀξηγητὰς φράστορας ἐγχωρίων appellavit *Aeschylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *mystagogos* vocabant, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere.* Cic. Verr. 4, 59.

Mone

xdm; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, sorte decernetur. Placent ista.

10. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sententiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non *tamen* ut exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus

ἐγίνε. ταῖς δὲ ἑφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλήρῳ δ' ἀκριθεὶς [h] ὁ πρότερος δοκεῖ ταῦτα.

Καὶ ἐκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἰστιάρχων ἐγώ, τῇ δ' ὑστεραίᾳ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἐώρων δὲ καὶ τοῦδε τὰ ἑστιάσεων ἐναργῆ τὰ ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον [i] ὑπογραφέντος [k] αὐτοῖς χνοῦ διαμενόντες. ἐπειδὰν δὲ ἰσχναὶ αἱ παρειαὶ τυκαθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τοῦτ' Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι πού νήπιον, ἢ γέρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοῦντος ὑπόψιαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ

κγ-

[h] Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Vorst.* & M. a recent. manu. [i] Ὑπογραφέντος] Haec est scriptura Cod. P. Et Edd. *Bz. Fr. Vz. P. S.* Ὑπογράφοντος W. *Fl.* & *J.* [k] Αὐτοῖς] Αὐτους P. marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatam tenent *J. P.* &c.

7. Ἑστιάσεων] Συμποσίων. *V.*

23. Ἀψιμαχίαι] Σωκρατικαὶ μάχαι. *V.*

Monstrator talis est Lucano IX. 979. quae loca jam laudata sunt *Spanhemio* diss. I. p. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum est. *J. M. G.*

84. Προηγουμένως δὲ πολιτικῶν λόγων προῖστατο] Basileenses vertunt: *nam se velut ducem atque antesignanem in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, nisi quod *antesignanum*. Benedictus, *nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat*. Nec *veluti* in Graecis est, nec προηγουμένως in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Sensus est. *Nam praecipue his civilibus* h. e. non doctissimis & elaboratissimis, *orationibus praerat*. *J. G.*

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοὶ, quod in reliquis est. *M. du S.*

Ibid. Ἐγείρητε] Veteres Edd. ἐγείρηται, prave: mutavit *Bz.* *M. du S.*

3. Ὁ πρότερος] Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit *Vorstius* ὁπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repolita) minus concinna videtur. *M. du S.*

10. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς] Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl* & *J.* In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. αὐτοὺς tamen Excerpta Cl. *Perizonii* notant reperiri in P. cum in *Fl.* sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. *M. du S.*

13. Χωρίων κηδεμόνες] Contra praeceptum Columellae I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus:* & Palladii I, 6, 18. *Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis expectat.* *J. M. G.*

17. Ἀκαρῆ] Vide, si lubet, Scholium. *M. du S.*

26. Ἐπεὶ

χωρὸς ἦν ἀνάγεσθ, σύμπλους ἐθελήσαιλας αὐτὸς [a] ἐπηγόμην. διενοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι χθὲ θέαν, ἣ [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν προθήσαντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ Πραξιτέλους [c] εὐχερείας ὄντως ἀφροδίτου· ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεᾶς λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἂν ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. τοὺς δὲ Σωστράτου, καὶ τἆλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ὅπι τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, καὶ μὲ ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ

esset, navigationis illos socios; quod sic vellent, assumsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi caussa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. *A*1. f. ἐπαγόμην W. Ἐπειγόμην Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. ἐ.] Τῆ Ἀ. ἱερῦ W. c Εὐχερείας] Sic etiam esse in *J. V*2. *B*2. & *S*. notat *Solan*. Sed & est in *P*. &c. d Συνήθεις] Συνήθης *J*. sola.

25. Ἀνάγεσθ] Ἀνάγεσθ λέγομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. *V*.

27. Ἀπαίρειν] Παραγενέσθαι. *V*.

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπειγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπην. *M. du S.*

Ἐπειγόμην] Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi, assumsi comites*. Vulgatum ἐπειγόμην ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. *J. M. G.*

28. Καὶ δόξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lips.* Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελθεῖν κελεύει. Ita κελευσθὲν eod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. adde Nostrum I. *Ver. Hist.* c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi. *J. F. R.*

30. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀφροδίτου] Quid sibi vult τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile*. An τούτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τούτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀφροδίτου. error ex repetita syllaba του natus est. *Ac ubi decressemus in Cnidum spectandi causa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* *J. F.*

Ibid. Τούτου τὸ τῆς &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἀφροδίτου τῆς εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. *Jensii* emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. *J. F. R.*

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Προτρ. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyr.* p. 121. B. C. *M. du S.*

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς, i. e. συνεχὴς, *assiduus*? Placet. Sic infra c. 13. *F. G.*

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς positum videtur. id est σωιεχὴς *assiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *assiduis, frequentibus* osculis. *AE. M.*

35. Τὸ

animo. Callibratides autem tanquam ad mulebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

προθύμως. Καλλικρατίδας δ' ὡς ὅτι θέαν θήλειαν, ἄκων· ἥδιον ἂν, οἶμαι, [c] ἢ Κνιδίας Ἀφροδίτης [d] τὴν ἐν Θεσπιαῖς [f] ἀντικαταλλαξόμενος ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένους [g] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. [h] τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ [i] εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸ περιὸν ἀέρα συνεωρόφευν. Θεσπιτάν γε μὴν ἡ [l] πυκνόκαρπος ἔτεθήλει μυρρίνη, ὡς τὸ δέσποινα αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τό τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους [m] μετείληχεν. ὑδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνος πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' [o] ἀνεμέμιχλο

[c] Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τ' Κν. W. [d] Κνιδ. Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bav. [f] Ἀντικαλλαλλαξόμενος] Ἀντικαλλαλλαξάμ. W. [g] Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bav. [h] Τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ] Pro his omnibus αἰ Ox. [i] Εἰς] Ἦν marg. A1. [k] Ἃ] Duobus versibus omissis ᾧ tantum O. Et paullo post ἤ τε in eodem esse notat *Solan.* non addens quo pertineat. [l] Πυκνοκ.] Πυκνωκ. *F.* sola. [m] Μετείληχεν] Μετείληφε marg. A1W. [n] Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol.* Σφρυγῶντα Edd. omnes male. [o] Ἀνεμέμιχλο] Ἀνεμέμηκλο male *F.*

59. * Σφριγῶν] Νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωμάτων. ἀκμάζων. ἀνθῶν. *V.*

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V.*
Ibid. Ὥρια] Καλὰ καιρόν. *V.*

* Σφριγῶν] Σφρυγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagen.* Σφιγῶν al.

35. Τὸ ἰφιγενὲς ζῷον] De quo *Marcil.* ad *Horat.* Mercer. ad *Ariſten.* pag. 229. ſic infra c. 20. *F. B.*

37. Κεφαμιδίνης] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ.* Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κεραμιδίνης ἀκολασίας] Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia ſigilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *ſigilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton.* c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεῖς apud *Heſychium* explicatur per Λυχνοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυχνοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάς templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ.* in Piraeo c. ult. *F. M. G.*

39. Σωσράτου] De quo ſupra Συγγρ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. εἰκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἔρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἔδαφος] Non ſpreviſſem ἦν pro εἰς, ex marg. *Ald. Weſſel.* niſi mox rurſus ſequeretur ἦν. *F. F. R.*

52. Κάρπων, ἃ] Conf. mox κλισίαι — εἰς ἃ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ.* ad *Reviviſc.* c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *F. F. R.*

Ibid. Ἃ] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰς] Πολιὰς θρίξ, ἀλληγορικῶς. *F. G.*
Πολιὰς] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Gujetus*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰς & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰς προσήκουσα καὶ ὥρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ. *F. F. R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Vorſtius.* In reliquis σφρυγ. *M. du S.*

κλο ϗ τὰ καρπῶν μ̃ ἄλλως ἄγονα, τ̃ δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίττων γε ϗ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, ϗ σὺν αὐταῖς αὐτόμολ@ Ἀφροδίτης, ἡ τ̃ θεῦ πάλαι Φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο [e] βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μ̃ Διονύσῳ, ϗ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκραλον· εἰ δ' ἀποζευχθείεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [f] ἦν δ' ἐνταῦθ' [g] ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεργείαις θέλουσιν, εἰς [i] ἃ τ̃ μ̃ ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ πολίτικὸς ὄχλος ἐπαπηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες.

erant ſteriles alioquin ; ſed pulchritudinem pro fructu habentes , cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae , & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae , laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae , jucundior quippe cum Baccho Venus , miſcerique ſe , quod utrinque ſuave eſt , patitur , ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva , hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent , in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant , frequens autem popularium turba feſtos ibi dies , re quidem vera Veneri operantes , obibant.

13. His

a Κυπαρίττων] Κυπαριττὸς W. male. b Κιττὸς] Sic M. O. & Edd. praeter *J.* quae κιττὸς. c Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab Edd. & M. d Κατηρτηντο] Καθηρτοῦντο O. Nil mutant Edd. *J. P. B2.* &c. nec M. e Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλεις. f Ἦν] Ἦσαν *J. Pell.* g Ταῖς] Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *J.* h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλησίαι *J.* i Ἃ] Conſtanter legi notat *M. du S.* In marg. *A1.* ἃς adſcriptum eſt.

61. Ἄγονα] Ἄκαρπα. *V.*

67. Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφὴς, κατάσκιον, ἐκατέρωθεν βουλόμενον. ἀμφιλαφῆ * διπλοῦν, τεχνικόν τε ϗ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. *V.*

* Διπλῆν] Omiſſum erat in Edd. aeque ac particula τε. Supplevit utrumque *M. du S.*

71. Ἧττον εὐφραίνουσιν] Ἧττον εὐφραίνουσιν. *Th. M.* *Ibid.* Ἦν] Praeferrem lectionem *Pell.* ἦσαν exhibentis; quum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 207. —8. *J. F. R.*

72. Κλισίαι — ἃ] Quaſi ſcripſiſſet δένδρα vel φυτὰ, vel οἰκήματα. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. *M. du S.*

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto , quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπῶν, & ſupr. 2. *Ver. Hiſt.* c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice ſic poteſt exponi , κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut *Matth.* XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ , ac ſexcenties alibi ap. alios , ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. *Thucyd.* frequenter. e. c. I. 59. τρίτον εἰς Μακεδονίαν , ἐφ' ἃπερ ϗ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet *Suid.* v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa *Thucyd.* Ed. *Dukerianae* p. 10. Ipſumque *Thucyd.* p. 40. Ubi *Steph.* No. 16. exiſtimat ἔργον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus , ut I. 113. f. σπονδὰς ποιησάμενοι , ἐφ' ᾧ. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit ? Sic enim *Aelian.* V. H. III. 38. τὴν ἐλαίαν ϗ τὴν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνέδωκε (ſive δένδρα ſ. aliud quid intelligens) *Aret. Capp.* L. 2. c. 1. pr. φλεγμασίαι ϗ πῆξις, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX. 17. ἀμφότερα σωτηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνοι & ἀσκοὶ. *Bengelius* tamen ἀμφότεροι edidit , ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου , ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε , ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. *Aelian.* I. 20. χρυσοῦς βοτρύους , κελεύσας ἀποκεῖσθαί τινα αὐτά. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat , quum aeque dicatur κεῖσθαί τινα, κεῖσθαι κεφαλήν, quam κεῖσθαι τρίχας, tamen malim ad βοτρύους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit *Suet.* Aug. 72. etſi maſcul. praemittit , ait enim: *Ex ſeceſſibus praecipue frequen-*

ta-

13. His plantis ſatis oblectati, intus in ipſum templum ingreſſi ſumus. Dea igitur in medio collocata eſt, e Pario marmore, pulcherrimum ac ſuperbum opus, rictu aliquantulum hiaſcente ſubridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, veſtitu nullo circumpoſito, nudata eſt, niſi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars ſtatuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quaſi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatiſſimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens ſimul adpreſſis labiis, protenſa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τῦ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲ ὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυ), Παρίας δὲ λίθυ δαίδαλμα κάλλιστον ὑπῆφαινον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ὑδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχόσης, γεγύμνω), πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ † αἰδῶ [k] λεληθότως ὑπερύπτειν. τοσῦτο γε μὴν ἡ δημιυργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥς[ε] † ἀντίτυπον ὕτω καὶ καρτερὸν τῦ λίθυ φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ὑποπρέπειν. ὁ γῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ ὠδάφορον [l] ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον τῶ

[k] Λεληθότως] Male *Amſt.* Λελῃθότος. [l] Ἐμβοήσας] Ἀνεβοήσας W. Nil mut. *Fl. J. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότος] *Lacuna. V.*

† Παρα] Abeſt a textu; nec quo pacto irrepſerit, ſatis aſſequor, niſi forte unica voce παραλεληθότως ſcriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀντίτυπον] Ἐναντίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ eſt gloſſa gloſſae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λαθὼ. eſſe referendum. *J. F. R.*

tavit maritima. Neutrumque aliis ſubſt. cujusvis generis ſubjungi Latinis, tralaticium eſt, ut *Salluſt.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata ſunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenſes — quo praeſidium impoſuerat.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hiſt.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μὲ ἀγριῶν] Τοῖς ἀγριοῖς oppoſuit τὸ πολίτικὸν ὄχλον, notabili diſcrimine. *Th. M.*

Τῶν μὲ ἀγριῶν] Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀγριοὺς τῷ πολίτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem ſignificant, etſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum, τὸ μὲ ἀγραίκον. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilæ & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comæ luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀγικῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionem Chryſoſt.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσῳ. *M. du S.*

Ἀγικῶν στικῶς ἑρμ.] Τοὺς ἀγικοὺς & τοὺς πολίτικοὺς ita diſtingui poſſe putabam, ut ipſum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſſent. *J. M. G.*

Ἀγικῶν] Ἀγυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lect. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu υ ſuperſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Tp. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπομειδιῶσα] Veneris Cnidiæ templum, & lucum, & ſtatuam Lucianus hic egregie eſt exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λεληθότως] Perperam redditur, *oblita ſui.* Eſt enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λεληθότως] Quod *L. Bos* in priſtina verſione reprehendit, id Cl. *Geſn.* ex ſe jam correxit, & res erat manifeſta. Habuimusque non ſemel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀνεβοήσας uſitatius eſſe, eoque iterum c. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non ſequor; nam & ἐμβοᾶν recte ſe habet, iterumque ſic infra Noſter, *de Luctu* c. 15. μεῖζον ἐμβοήσῃ τῷ Στέντορι. Sic & ἐμφθεγξάμην *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὲς hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. i. e. aſſiduus, frequens, συνεχὴς. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. ſupra. c. 11. λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod quia

δυνατὸν ἐκτείνων τ αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κατ' νῶν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' [a] ἀμφίθυρος [b] αὐτῆς ὁ νεώς, καὶ τοῖς θέλουσι τ θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατ' νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας δὲ καὶ τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τ ὄπισθεν εὐμορφίαν θαυμάσαι.

Δόξαν δὲ [c] ὅλων τ θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ παρήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τ θύρας ὑπὸ τῇ κλειδοφύλακι [d] εἶναι παπιευμένῃ γυναίῳ, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τ θεᾶς κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, [e] ὅση μὲ τ μεταφρένων εὐρυθμία, ὡς δ' [f] ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, [g] ἀγκάλισμα χειροπλήθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τ γλουτῷ αἱ σάρκες ὀπιχυρτῶνται, μηδ' ἄγαν [h] ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεφαλμῶσαι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκπεχυμῶσαι [i] πιότητα· τ δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμῶν ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ

tum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & sic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo est per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere.

14. Cum ergo placuisset, totam videre Deam, ad posticum aediculae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paullo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae clunium carnes ſimuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarum autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum,*

a Ἀμφίθυρος] Ἀμφίθυρος male *Fl.* & *J.* b Αὐτῆς] Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit *Solan.* quomodo. c Ὅλων] Sic P. *P. B2. Fr. S.* Deest in *J. Ald. Fl.* d Εἶναι παπιευμένῃ.] Ἐμπιπτ. fine εἶναι W. e Ὅση] Hic rursus pergere Mſ. Ox. notat *M. du S.* usque ad *ρυθμοῦ.* f Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *J.* g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. *B2.* M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλισμα *J. Fl.* h Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. i Πιότητα] Sic restitui ex *B2. B1.* & *S.* Πιοτῆτα enim *J.* & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρῇ positum non negaverim; Ita & hic eodem modo poni, aliqua specie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis.* Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus osculis*, durius videtur, & gestui hujus osculantis etiam minus conveniens. *J. F. R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.] Quum non satis distincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jenſii* Emendationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. sunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. supra c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Ὅλων] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoscunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. du S.*

12. Αἱ σάρκες] Sic solet plurali num. efferri σαρξ, quando de musculis est sermo. vid. *Foës.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis Librum περὶ σάρκων. Et *Aristot.* Hist. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἐστιν ἀσώδεα, ὅσα θιγεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. *J. F. R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐκπήγνυται, ταχέρον τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασιν πάθος ἀπυγραίνων. Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πάθος in Mſ. ſcribitur πάθος, & sic scripsit dialogi hujus auctor. ταχέρον τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀπυγραίνων, est *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus.* hoc est lascivi motus indice. Ταχὺς proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur *patres oculi*, Petronio *petulantes: Ipſe Paris Dearum libidinantium judex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

rum, nemo dixerit quam ſuavis ſit riſus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem usque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem miniſtrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus.

15. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cujus deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi poſſent,

ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηρῷ τε ᾧ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέλαμψις ἄχρι ποδός, ἡ-ρμοσμένοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτον ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· ὧδε μὴ γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ ἀφικνουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τῇ Καλλικρατίδᾳ βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῇ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῷ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅτι θατέρῳ μηρῷ σπίλον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐδωδῇτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ τὴν ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τοῦ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ ταληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ᾠμην τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ὀλίγον ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλωμένην φυσικήν τινα [o] κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἧττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέ-

ξε-

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rursus desunt in Ox. *l* Πάθος] Hoc reposui ex L. P. W. Πάθος Edd. omnes habebant. *m* Πάθος] Sic jam Edd. *n* Οὐδὲ] Οὐδὲν marg. A1. *o* Κηλῖδα] Accentum sic inveni in Edd.

Ὦ πόλος ὅπα' ἴσορᾷ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάχιστ' ὀφθαλμοὶ, ὅτι ὁ τράγος αὐτὸς ἴγεῖλο.

Caprarius quando capras intuetur coeuntes
Oculi diffluunt, quod non ipſe hircus eſt.

Vetus Scholiaſtes exponit ἀλαβρεῦται, φθύρεται. Oculos enim tales laſcivos ajunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam, eum in hoc ipſo dialogo vocat τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ & κιχαρισμένον, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia juncta.* Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λιχνεύειν ἡ γλῶττα, τηκέσθαι οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo diſſert. 19. τὰ ὀφθαλμὼ ἐκτετηκὼς, pro quo *Juſtinus, cum oculorum laſcivia omnes foeminas anteiret.* τάκεται ὀφθαλμὼς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabeſcunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris foeminae laſcivae erat captus: ἐπεὶ ἤδετο πορνικῶς ἔχοντα, καὶ ἀλόφρονα ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχὺν γεγενημένον. *Poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noſtro ταχεῖαι κόραι. ſunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Ταχερόν τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impreſſis autem πάθος. *M.du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rurſus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πάθος reſtitutum. *J.F.R.*

28. Σπίλον] Meminit *Plinius* ſtatuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem eſſe cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, crediderim. Sed obſtat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio ſtatuam innuit. Vid. *Philoſtr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipſum juvenem intelligo. *M.du S.*

ξεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστῳ λόγῳ καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐποίησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐραθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, καταρχὰς ἔχειν [c] δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὴν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μόλις δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τὴν θ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτῷ διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπαραίνοντο μέμψεις.

abſcondiſſet. Verum adſtans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis hiſtoriam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipſam feciſſe actionem) qui ſaepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auſpiciis incidiſſe, qui cum totos dies in templo transigeret, initio ſuperſtitioſae venerationis opinionem ſuſtinuiſſe. Ex ipſo enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & poſt occaſum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverſo Deae reſidens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obſcuri autem ſermones illi, & furtivi ſermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατριβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δυσιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεύς * ἢ τὰ ταῶν σκῶρ, κοριῶν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἀγιστίας δόκησιν] Ἀγιστόπ. καθαρότης. λατρεία. *V.*

* Ἢ] Ὃ est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; ſic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor inſuetum Noſtro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ἀποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non auſim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic ſuam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forſan introrſum ſpectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. Θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξορίσκειν. Verum apud alios nondum obſervavi, non ſaltem notavi, quia uſu venturum non praevidi. *J. F R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Poſidippum extitiſſe eam narrationem, teſtatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Reſpicit, ni fallor, eandem *Philoſtr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. ſ. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic hiſtoriam narrat de Cliſophe quodam Selymbriano, qui Sami cum ſtatua etiam in templo itidem incluſus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in ſtatuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Elianum* illuſtrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παράδοξον ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. ſ. 4, 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia inſanorum, poſt Pygmalionem juvenum, ſtatuas depereuntium exempla ſunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. ſeq. *J. M. G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M. V. la Croze.*

54. Καὶ κλεπτομένους λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομένης &c. *Th. M.*

58. Ἀγραγάλους Λιβυκῆς δορκὰς] Inter delicatam ſupellectilem δορκαδίους ἀγραγάλους memorat etiam Theophraſtus Char. ἀρισκείας, ad quem locum reliqua dedit *Caſaubonus* p. 167. Politae duritiei cauſſa in pretio fuiſſe videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. ſ. 83. extr. Sed *damam*, de qua id. 8, 52. ſ. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J. M. G.*

59. Δορκὸς] Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲ ἀγραγάλους δορκαδίους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄκμος δὲ χρυσίον. De his autem multa *Caſaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαριθμήσας] Melius forſan ἀπομετρήσας. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ σκοτοῦ] Forſan ἐπισκότου. *M. du S.*

61. Τὴν θεὸν αὐτὴν] Jactus eſt, quem ipſe deſcribit. *M. du S.*

Τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολ.] Jactum *Veneris* dictum fuiſſe jactum feliciſſimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Caſaub.*

ac

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ᾖ μικρὰ τῆ πάθυς ἑαυτὸν ἀποδυσκολῆσαι θελήσειε, προσευπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλυς Λιβυκῆς δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέτευε τ' ἐλπίδα· ᾖ βαλὼν μὲ [e] ὅτι σκοπῆ, μάλιστα δ' εἰ πόλε τ' θεὸν αὐτὴν εὐδοκήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλυ πεσόντος ἴσῳ κήμαλι, προσεκύνει, τ' ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ἐποῖα φιλεῖ, φαύλως χεῖ τ' τραπέζης ῥίψειεν, [f] οἰδ' ὅτι τὸ δυσφημότερον ἀναστᾶιεν, ὅλῃ Κνίδῳ καλαρώμενος, ὡς ἐπ' ἀηκλέστῳ συμφορᾷ, ᾖ [g] καθῆσθαι, ᾖ δι' ὀλίγυ συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τ' πρὶν ἀσχολίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τῆ πάθυς ἐρεθιζομένυ, τοῖχος ἅπας ἐκαγάλλε-

d Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *El. J. Ald. B2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A1.* e Ἐπὶ σκοπῆ] Et ſic eſt in iisdem. Forſan *ἐκσκόπει.* f Οἰδ'] Sic L. *P.* Οἶδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* g Καθῆσθαι] Mallem *καθῆφθαι* à *καθήφθαι.*

59. Δορκὸς] Dorcadis. *G.*

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, quo* Venerem *jecerat.* *J. F. R.*

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Veneream, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner* ad *Apoc.* XVIII. 14. *J. F. R.*

66. Καλαρώμενος] Verbum deeſt poſt τὸ καλαρώμενος. *F. G.*

68. Τὸν πρὶν ἀσχολίαν ἐθεράπευεν] Apparet τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum iufra c. 32. dicitur ἡ ἴσπαλιν ὁδὸς *reditus, regreſſus*, ſive *via retro ducens.* Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τῆ, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. ult. Auctor vocaverat τ' ἀεὶ βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. τ' ἄπειρα πάμματα, *laborem inſequentem.* Sic ἡ εἰς ἀπόδυσις, ibidem c. 36. *Solutio quae non fit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium*, *res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *veluti validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita.* Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam . . videret . . urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis.* Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum.* ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὸν εἰς ἐκάδοσιν, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*; lib. II. vſ. 931.

Quod ſi forte aliquis dicet, duntaxat oriri
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. F.

Τὸν πρὶν ἐς. ἰθ.] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Merc. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τῆ σφόδρα δάμβους, c. 33. τ' παραυτίκα χρόνου & 36. τ' ἄγαν φιλανθρωπίας. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. *J. F. R.*

71. Καὶ

ξάσεῖο, ἢ πᾶς μαλακῶ δένδρω φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσα Διὶ Πραξιτέλης, καὶ ὧν ὅ, τι χειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῇ θεῷ. ὠθρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ὀπιτάσεις ἐπενοήθησαν. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ὀπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίῳ κλίνοντι, ἠρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας ὄπισθε τὴν θύρας παρεισερρύη, καὶ τὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, ὀχεδὸν ὑδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ χμὼς Ἀγχίσης καθείρκτο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτω νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τὰ ἐρωτικῶν ὠθισμάτων ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸ σπίλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τὴν νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατ' ἠτρῶν, φασὶν, ἢ κατ' ἠελαγίου κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγουμένης, μέλαξεν τοῦ λόγου ἀκροασάμενος εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbuſculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore eſſe Praxiteles; ſi quid domi pretioſum & decens repoſitum cuſtodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens deſideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praeſto eſt, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occaſum inclinato ſole, ſenſim, clam praeſentibus, poſt januam correpſit, & ſtans occultus in penitiſſimo angulo, vix reſpirans ſe continuit. Aeditimis autem pro more extrorſum ad ſe januam trahentibus, intus Anchiſes novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum veſtigia iſthaec interdiu conſpecta ſunt, & maculam habet Dea eorum quae paſſa eſt indicium. Ipſum quidem adoleſcentem, ut popularis fert ſermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conſpectu hominum abiiſſe.

17. Haec narrante aeditima, clamore ſermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repoſitum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. *b* Μαστροπὸς] Sic etiam recte eſſe in *Fl.* & M. notabat *M. du S.* *c* Ἢ ἄλλος] Et ſic eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *J.* etiam ſic *P. S. Ald. H.* &c. *d* Διηγοῦμαι] Διηγώμαι marg. *A i W.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Ariſtan.* *J.B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis eſt; ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *maſtrupatrix*; malim *lena*. *F.G.* Scribitur & μαστρωπὸς, vid. *Steph.* *J.F.R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo ſolebant veteres januas ſuas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere neceſſe eſſet. Quod tamen hic ſupponitur, cum pone januam in templo latuiſſe hunc juvenem ſupra dictum ſit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλος] An ἢ ἄλλα quaeſivit *Solanus*? Sed nihil eſt opus. An ſupr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' ὅ legend. diſquiram in addendis. *J.F.R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. *A i.* διηγώμαι ſubjunctivum exhibentis. Sic ſupra *Piſc.* c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat. & ſubj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί γὰρ ἂν μεῖζον ἔχοιμι. De *Merc. Cond.* pr. Τί σοι, πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλίξω; Aor. enim ſubj. ibi eſt. Et ſic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *cauſſa nulla eſt, quam id faciam*, i. e. *non faciam*. *Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενόμην; etſi indicativus quoque interdum locum habet in ſimilibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ὀκνεῖ τὸ κάλλος; tamen revera ibi eſt interrogatio, ad quam reſponſum mox ſequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, ſed rurſus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti eſt, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitioſum non eſt. *J.F.R.*

1. Καὶ τῶν] Haec omnia aut inſcite admodum ſcripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διῆγμαι mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργὲς. *F.G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ τῶν δὴ τὸ ἐκ τοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργὲς ἴσε τοῦτο δῆγμα. non ἐναργὲς, mutavitiarunt poſteriores. Vox haec ἐναργὴς hic commode etiam aſſerenda eſt *Herodiano*, apud

ait, *femina, ſi vel e lapide ſit, amatur! Quid vero ſi quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis ſceptris aeſtimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes auditurі ſimus, cum erimus Theſpiis. Et nunc jam ipſius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifeſtum eſt hoc documentum. Qui iſtuc?* interrogante Charicle, probabili admodum ſermone uti mihi viſus eſt Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otioſam uſuram nactum, adeo ut integram exſatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum ſaxo ſe applicuiſſe, qui vellet, ſcilicet neque anteriori eam parte eſſe feminam.* Multis igitur indiſcretis incaute prolatis ſermonibus, promiſcuum ego tumultum ſedans, *Viri*, inquam, *ſodales, modeſtum ſervate diſputandi ordinem, ut veniſta lex eſt eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro ſua quisque ſententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκοῦν τὸ ϑῆλυ, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τοῦ τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν [e] Θεσπιαῖς γενώμεθα. ἡ νῦν δὲ τὸ [f] ὑπὸ σοῦ ζηλωμένης Ἀφροδίτης [g] ἐναργές ὅτι τοῦτο δεῖγμα· πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὅλον [h] ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν χορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν [i] εἶναι τὸ ϑῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὴν συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τὸν κοσμον [k] ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ὁ νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τοῦ αὐτὸς ἑαυτῷ δόξης ἑκάτερος ἀποτεινάσθω· καὶ γὰρ οὐδέπω χαμὸς ὅπου ναῦν

[e] Θισπιαῖς] Sic Edd. Θισπτείαις W. & *Schol.* [f] Ὑπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata eſt potior. [g] Ἐναργές] Recte ſic M. *B2. F. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* [h] Ὅλην] Ὅλου marg. *A1.* [i] Εἶναι τὸ ϑῆλυ] Μηδὲν τῷ ϑήλει marg. *A1.* [k] Ἔχεσθε] Ἔχεσθ W.

1. Θισπιαῖς] Πόλει. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι. quem ſculpſit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic exiſtens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti ſunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτεινάσθω] Ἐκτεινάσθω. φιλονεικεῖτε. *V.*

apud quem lib. I. c. XI. in digreſſione de Dea Peſſinuntia, ubi quum narratum eſſet, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaereſcens a ſola virgine Veſtali (Claudia) ſoluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς ϑεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. *Tan. Faber* in epiſtola noviſſimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐνεργές. at fruſtra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὴς δεῖγμα eſt *ſignum manifeſtum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆς ϑεοῦ eſt quaſi manifeſtum Deae Peſſinuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & ſequi rogata, ſecuta ſit. Hiſtoria eſt etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam ſupra c. 13. *Pſeudomantis*, civitatem accepturam eſſe ἐναργῆ τοῦ ϑεοῦ. (Recte contra *Fabrum* adſeris τὸ ἐναργὲς τῆς ϑεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Χαλεποὶ δὲ ϑεοὶ φανῆναι ἐναργεῖς. *Schol.* χαλεποὶ δὲ ὡς δεινοὶ οἱ ϑεοὶ φανεροὶ φοβεροὶ τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyſſ.* K. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quieve ſigna manifeſta dabant ſuae efficaciae, *praeſentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem* de uſu & praeſt. Numiſm. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Caſaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργεσάτῳ, ἐναργεσάτῳ. *F. F.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum ſequioribus habere, notarat *Solan.* Neſcio quare; neque varietatem deſidero. *F. F. R.*

15. Πέρας οὐδὲν] In obſervatt. Rever. *Jac. Elſner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *F. F. R.*

ναῦν ἀπιέναι· [a] τῇ δὲ σχολῇ καλαχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μὴ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες δὴν τῷ νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν [b] ὄχλος) εἰς ἔν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὶ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν [c] ἅττ' [d] ἂν βουλώμεθα, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν ἐπὶ τοῖσδε διοχλήσει.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐδεμίας με πιεζούσης φροντίδος· οἱ δ' ὑπὸ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς ἐπὶ προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιάσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὶ συνηρεφὲς καὶ παλίνσκιον, ὥρᾳ θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἶπον, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατ' κορυφὴν λιγυρὸν [e] ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτὸς ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, [f] εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναλίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχών, ἄρχεται τῇδέ πῃ, Σὲ, δέσποινα τῆς ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέήσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχύ τι ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι πλείστου σου δέονται· *est eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causſa adfluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum.*

18. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, *suavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae strepunt*, in medio, plane judicis in morem, consedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret? proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem jussi.

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelae, adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter caetera te indigent, tu enim germanissi-

a Τῇ δὲ] Τῷ δὲ male *S.* b Ὄχλος] Deest in *W.* c Ἅττ'] Ἃν *W.* Vulgatam servant *J. Fl. P. B2. S.* d Ἧν] Ἢν marg. *A1. W.* Sed eodem redit; ἢν enim aeque in tertia pers. dici quam ἦν, nimis notum. e Ὑπερηχοῦσι] Sic *W. Ex. Fl. J.* Ὑπηχοῦσι *P. P. S.* f Εὐθὺς] Εὐθὺς male *J. Fl.*

33. Σωτηρίοις] Ἐσιγασμένον. *V.*

23. Ἅττ'] Conf. supra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non soliis Poëtis in usu esse. Verum ἄττα spiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque usu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἄττα pro ἅτινα interpretatur, *quaecumque*, ἅττα vero, *nonnulla, quaedam.* *J. F. R.*

31. Προπομπίας] Ego προπομπείας mallem. *M. du S.* *Ibid.* Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν] Referas forte hoc certamen ad Daedala, solenne Plataeensium, de quo *Pausan.* Boeot. p. 547, 38. κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. *J. M. G.*

42. Δι-

nissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata est, maribus suas seminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum genituraе constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ἂν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως [g] πρωτόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπίστα-μένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσαλο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων ἀμοιβαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσαλο. [h] τοῖς μὲν γὰρ [i] ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι [k] δοχεῖον ἀποφήνασα. κοινὸν [l] οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν [m] ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἕκαστον τὰ οἰκεῖα φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενωθῆναι, μήτε τἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. [n] ἀφ' οὗ δ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸ ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβα-

g Πρωτόρριζον] Sic P. aliaeque recte. Προτορρ. male *J.* h Τοῖς μέν] Hic pergit O. i Ἄρρεσιν] Ἄρσεν O. Vulgatam tenet M. *J.* B2. P. &c. k Δοχεῖον] Ἀγγεῖον W. P. L. l Οὖν] Deest in W. Adest in M. & Edd. m Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B2. *J.* P. que 22. n Διὰ τοῦθ'] Desunt haec & seqq. in O. ad c. us-

42. Δίξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας] Dixi alibi, hoc sæpe repetit Lucian. *J.B.*

Ibid. Πρόσωπον ἀνατρίψας — ἐπιχὼν] Fabius II, 3, 156. seq. *Cum judex dicere de causſa jusſerit, leniter consurgendum, tum — paullum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae*, caput mulcere, &c. *J. M. G.*

53. Πρωτόρριζον] Sic πρωτόσπορον infra c. 32. *J. F. R.*

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, *quae propono.* Pater, *quae sentio.* *J. G.*

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucretii. *J.B.*

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in *Ep. ad Hebr.* XI. 11. καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. *L. Bos* haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev.* Cl. *Hemſt.* *J. F. R.*

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mſſ. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, si Excerptis fides. nempe W. P. & L. *M. du S.*

βασιλίοιν πᾶσαι τιμαὶ [a] μήσσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνήτων.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὸ γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. χρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καλαβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτοῦ [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· [f] αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὐθ' ἃ δρῶσιν, οὔθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· καὶ πέτρῃ δέ, φασὶν, ἀγόνων [g] σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαλλαξάμενοι μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannicè eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μέσσιν] Recte sic P. M. P. *V2. B2. S.* Μέλουσιν male *J. Fl.* b Ἐπειθάρχει] Ἐπιθάρχει W. c Ζωγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. d Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. e Παρηνόμ.] Παρενόμ. W. Augmentum adgnoscunt *J. Fl. P. S.* f Αὐτοὺς] Ἴσως αὐτοῖ L. g Σπείραντες] Σπείρουσι W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem quod πάσας δίκας δίκαί μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. πάσαις τε γεραιρεῖ εὐφημίαις. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Herman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit: *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando significare *summum & perfectum.* Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud obversatum fuisse menti *Solani* arbitror? nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic *Act. Apost.* XXVIII. 10. οἳ καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς σὺ τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeserit, nescio. *J. F. R.*

Ibid. Μέσσιν] M. P. & Edd. pleraeque. In *Fl.* & *J.* μέλουσιν. prave. *M. du S.*

84. Ζώγνυμοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. *J. F. R.*

87. Ξένας ὁδοὺς] Sic Latini istud obscoenum *viam* & *locum* dixerunt. *J. B.*

91. Πρῶτος] Infandi sceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae scelus illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius generis sexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *J. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἡδοῦντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἠδοῦλο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiorem indicant sequentia; non enim ἀθ' ἡδοῦλο, *non delectabantur*, dixisset, quum statim de voluptate modica addat. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *J. B.*

99. Τοῦ-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

h Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας i ἡ τόλμα προέκυψεν, ὡς μέχρι k σιδήρῳ τ' Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τ' δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ᾧ ἵν' ὀπιπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς Φύσεως, οὔτ' εἰς l ὃ γεγέννηνθ' Φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' m ἐν νεότητι ὠφελημένον ἀνθ' εἰς γῆρας αὐτοὺς n μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· o οὕτως ἡ μιαρὰ, ἡ πάντος κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναιδύντως ὀπυιοῦσα, μέχρι τ p οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης q εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

q Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια r θεσμῶν ἔταξεν s ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μὲν γυναι-

h Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A*1. ex L. & *Ald.* Εἴτοις Edd. cett. male. i Ἡ] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἢ *J.* male. k Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *A*1. l Ὃ γεγένηνται] Ὅ τε γένηνται *J.* Ὃ γεγένηται cett. & M. Sed *v.* medium duplicavi monente *Solano.* m Ἐν νεότητι] Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* n Μαραίνει] Μαραίνειν W. o Οὕτως] Hic rursus pergit O. p Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπριπῶς O. Εὐπρεποῦς Edd. q Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. r Θεσμῶν] Sic recte marg. *A*1. O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν Edd. priores. s Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, εἴτοις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. *M. du S.*

Εἴτοις γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldina* non melius τούτοις. Legendum ἰνίοις γε μὴν, ut interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluissem Cl. *Gesneri* emendationem recipere; nam vulgatum εἴτοις intolerabile est; verum quia Τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. *J. F. R.*

15. Εὐπρεπῶς] Ἡ μιαρὰ τρυφὴ . . . μέχρι τ' οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῆς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, *Scelesta* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est.* Idem iterum in verbis subsequentibus [εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυτο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod si in iis, de quibus Providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmaret.* *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινα ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutaris; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore jure Cl. *Jens.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret;

ανικῶν ἀν ὁμιλίαις ἠρκέμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει τοῖς μὲν ἐκ πονηρᾶς μεταθέσεως τῶν χαρακτήρων δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς Φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπαινοῦσι λέγειν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βοῦσιν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πλήρει σπέρματος. τί δὲ, ὦ συοὶ μὲ εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, οὔθ' οἱ [a] ἀέρια ῥοιζοῦντες [b] ὄρνεις, οὔθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν κατ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄῤῥενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίου ὡς ἀληθῶς φῦλον ἄνθρωποι, τίνι κνησμῷ νόσῳ προσενόμησαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα δὲ ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καλαχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ [c] καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς [d] ἔσται

[e] Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς [f] καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' ὃν

lierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex servatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tempestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas salit: & aries universum gregem masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia persequuntur apri? & lupas lupi inscendunt? Universim dicamus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas sortem sortita sunt; sed neque in terra ullum animal masculam illam consuetudinem appetiit, sed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes, mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae consectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea consectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem sequendam eligant, neque unus *paullo post superstes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio,

a Ἀέρια] Ἀέριοι O. Nil mut. M. B2. J. P. b Ὄρνεις] Sic M. Fl. J. P. &c. Ὄρνις O. Ὄρεις male B2. c Καθ' ἕνα] Καθ' ἕνα male J. d Ἔσται] Ἐστί O. Vulgata est in J. P. V2. B2. & M. Sed supra est 1. e Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rursus O. usque ad p. seq. f Καὶ] Abest a W.

20. Ἠρκούμεθα] Ἠγαπώμεθα. V.
21. Ἀμέλει] Διὰ τοῦτο. V.
34. Ἐπωρέχθη] Ἐπεθύμησεν. V.

jam vero, quum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. J. F. R.

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. J. B.

33. Λῆξιν] *Mansionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quiesco*, *permaneo*. Nec enim *cessandi desinendi* notionem solam huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. *Long. Past.* p. 71. καὶ τὸ τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήχω pro λαγχάνω derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatu disputantes Commentt. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. vers. 80. ubi λάξῳ editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. J. F. R.

42. Καὶ διώκοντες] Ox. ἐσέ. In M. etiam, quamvis ἔσαι legatur, tamen supra adscriptum est 1. Sed neutrum ego intelligo. M. du S.

Ibid Διώκοιτες] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *sectari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem *Hermot.* c. 77. & Not.

tio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate deſtitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, ſupplantari non jam poſſit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis ſe amatores vocant. Qua in re cachinnari ſaepe me ſubit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philoſophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore ſui experimentum dedit, cui adventans canities & ſenectus virtutis teſtimonium perhibet, contemtam transmittitis? ſed ſapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum eſt, quorſum ſe converſura ſit ſententia? Utrum lex eſt, deformitatem omnem pravitatis eſſe damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum eſt? Verum enim vero ſecundum magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes: ſuavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praeſtat honore.

παιδικαὶ μὲ ἀκμαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν ὁ φθινακίζοντες· τὸ δ' ἤδη τις φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττουσι, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὔμορφον αἰδεῖσθαι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας πεπέμπεσθε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τὸ λογισμὸν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσεται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστί, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺς δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι τὸ καλόν; ἀλλά τοι καὶ τὸ μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον

— εἶδός τις ἀκιδνότερος τέλει ἀνήρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐξ-

g Φθινακίζονται] Sic W. recte. Φαινακίζονται male *J. Fl. P2. B2. P. S.* *h* Κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una voce *J. Fl. Ald.* Vulgatae adſtipulantur cett. item P. & M. *i* Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. priores. *k* Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *Ald. W.* *l* Τὸν] Τὸ *J. Pell.* *m* Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. Λεύσουσιν Edd. Luciani priores male. *n* Ἀγρομένοισιν] Sic *Hom. B2. P.* &c. & M. Ἀγομένοισιν male *J.*

Not. 46. *J. F. R.*

48. Φθινακίζονται] W. recte, in impreſſis φαινακίζονται. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δ' ἤδη &c.] Ὑποφορὰ adſcriptum in marg. *A1.* & duobus verſibus inferius: ἀνθυποφορὰ. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. *J. F. R.*

52. Καλοῦσιν αὐτούς] Lege αὐτοὺς. *F. G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius hic ſcribitur, quam, ut in libris eſt, αὐτοὺς. *M. du S.*

58. Μηδέπω τὸ λογισμὸν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσεται κρίσιν ἐχόντων] Verto potius: *Cum ratio ipſius necdum judicare queat, quo ſe convertere debeat.* Quam cum Interprete: *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσεται. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48. ſenſu contrario dixit Auctor, τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν. & c. 24. φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apoſt. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἕξιν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε & κακοῦ. *L. Bos.*

61. Εὐθὺ] Eodem redire, ſcribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. *J. F. R.*

62. Τὸν καλὸν] *Pelletii* licet ſcriptura blandiatur praevulgata, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem ſe haberet, & vel ſic dediſſe Lucianum credas, ſi ad praemiſſum illud τὸ νέον reſpexeris; verum ſi ad ſequentia ex Homero prolata proſpicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸ καλὸν ſervandum judicabis. *J. F. R.*

65. Εἶδός τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

68. Λεύσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum*. In reliquis libris λεύσσουσιν. *M. du S.*

72. Θεὸν

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, [a] θεὸν ὡς [b] εἰσορόωσι.

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

καὶ πάλιν εἶπέ πω λέγων,

— Οὐκ ἄρα σοί γ' ὅπῃ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Ἀμέλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

Πῶς ἂν φρονήσεως μὲ, ἢ δικαιοσύνης, τ' τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι τάξιν, ἡδεῖς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ καλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γὰρ ἐρᾶν ἔδει Φαίδρῳ μὲν Λυσίου, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τ' ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδῃ εἰκὸς ἦν, διότι [c] ἑρμαῖα τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ τ' ἐν Ἐλευσῖνι τελετῇ αἱ φωναὶ πότον [d] ἐξορχοῦνται φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ἠδέπω τ' ἱερὸν Πλάτωνα πώγων [e] ἐμπίπλαο, πᾶσιν ἐπέρασ ἦν. μᾶλλον δ' ἀπὸ τῶν

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero

e

[a] Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* [b] Εἰσορόωσι] Εἰσοράασι *Fl. J.* [c] Ἑρμαῖα] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἑρμοτραπέζαι *J. S. H.* [d] Ἐξορχοῦνται] Ἐξωρχοῦντο marg. *AIW.* [e] Ἐμπίπλαο] Sic Edd. Ἐπίμπλαο W.

89. Δεκελείας] Τόπος. *V.*

Ibid. Ἐπιτειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* Θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λάξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προὔδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. — ἑρμαῖα] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* ἡ. Sed vid. eum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦνται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Malim tamen hic ἐξορχούμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπιτειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος] *Benedictus & vita tyrannidem videret.* Immo *vita inhiantis tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τ' ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; & ſubjicit καὶ μὴν μοι πρώην ἐδόκει καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſponder Socrates εἶτα τί τοῦτο; ἦ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαρίεσθαι μᾶλλον εἶναι τὸν ὑπηνήτην, ἢ τὸν

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς [f] τ' ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τ' λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τ' [g] τῦ σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ φιλόνεοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲ ἡμῖν ὑπὲρ τῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσῦτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τ ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τ' [i] ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καλαθὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τ' γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγῶμαι τερπνοτέραν εἶναι τ' χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι χρεῖττον, ὡς [k] εἴθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

[f] Τὸν] Τὴν *J.* Τὸν cett. & M. [g] Τῦ] Abest artic. ab M. [h] Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. [i] Ὑμετέραν] Ἡμετέραν marg. *A1.* [k] Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B2.* M. [l] Διηνεκὴς] Διηνεκὴς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A1.*

8. Ὀξεῖα] Ταχεῖα. *V.*

10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ θέλττον, καὶ ἡδιττῖον. *G.*

ῶν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' ἂ μάλιστα τὸ σοφώτατον καλλιον φαίνεσθαι; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appeteverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπίπλατο] *Solanus* correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι quam ἐμπίμπλημι invenitur apud Auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλα) editum in *Alciphr.* III. 24. p 330. Verum & ὑπιπλατο sine μ in medio, habuimus supra in *Quom. Hist.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. ἐμπίπλαθι. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμθ⊙ etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* vers. 10. variatur in Edd. inter ἐμπίμπλα) & ἐμπίπλα). Quare quid Lucianus reliquerit nescientes, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Thessal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elsn.* haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi scripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

17. Ἡδ-

λύπης τ' ἀσφάλειαν ἐνεμομβύης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τ' ὅλον χρόνον [a] ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τ' μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τ' ἐσχάτην ῥυτίδα [c] τῷ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τ' ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τ' νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῶν παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παχυντιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μελαδιώκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τ' μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τῷ πάλαι μαλακῷ πωγωνίου ἰδίοις τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὡσπερεὶ ῥυπῶντες. ἄδ' ὅσῳ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τῷ χρώματος ἐπιγίλβει χάρις, καὶ δαφιλεῖς μὲν ἀπὸ τ' [g] βοστρύχων τ' κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρουσανitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti sunt robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos qui experti estis, scire patior. In mulicre autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae

a Ἤγομεν] Ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. J. B2. P.* b Γυνὴ] O. male ξωὴ. c Τῷ] Deest artic. in O. d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικὶ. e Ὑμῖν εἰδ. παρίημι] Ἡμῖν ἰ. παρίημι male *J.* & *Fl.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A1.* f Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῇ γ. ἡ τῷ σώματος *Q.* g Βοστρύχων τ' κεφ.] Τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. h Ὑακίνθοις] Sic recte M, *B2. S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cujus marg. emendatio tamen additur. i Πορφύρουσι] Sic etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* Est & in *J. P.* aliisque.

17. Ἥδιστα τὰ παρέλκοντα] In marg. *A1.* adjectum: *Eurip.* in Phoenissis. In *Junt.* additus versus, scil. 532. *J.F.R.*

22. Ἔχει] *Eurip.* Phoenissis. 532.

Ὦ τέκνον, ἐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεις, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ μπειρία
Ἔχει τι (Alii δίζαι. St.) λέξαι τ' νέων σοφώτερον.

Unde *Ovidius* Met. VI.

——— *Non omnia grandior aetas*
Quae fugiamus habet; seris venit usus ab annis. *M. du S.*

31. Ἡμῖν] Lege ὑμῖν. *F.G.*
Ὑμῖν] W. *B2. Fr.* & *P.* recte. In reliquis ἡμῖν. *M. du S.*

34. Ὑακίνθοις] *Anacreon* etiam habet p. m. 66. B. σιφανώσους ὑακίνθων. Vid. *Homer.* Od. Z. 231. & Υ. 158. 167. unde petita phrasis est. Adde *Philostratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem designari. *M. du S.*

40. Ἠλίκτρου] *Electrum* de auro purissimo exponit Cl. *Spanhem.* ad Callim. p. 684. & *Sophocl.* Antig. v. 1049. testem adducit. *J.F.R.*

Ibid. Σιδωνίας ὑέλου] Vitrum Sidonium. *Strabo.* *F.G.* (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) *J.F.R.*

43. Τοῖς ἀφατιθεῖσιν] Ita legendum necessario, & si forte contra omnes libros; activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ ἀφεθεὶς & ὁ ὑφορισμένος e regione quasi ponuntur. *J.M.G.*

Ibid. Διατιθεῖσιν] Monitu Cl. *Gesneri* sic edi curavi, etsi ἀφατιθεῖσι sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. *J.F.R.*

49. Ὅταν εὑρίσκῃ τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεστὸν τράπεζαν ἀφεθείμεθα.] Non est credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano.

In

fuſae ſcapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratenſibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis ſuccreſcente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praeſertim perſequamur, quae ſunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, ſolitariam vitam amamus; ſed ſociali quadam communione conjuncti, cum ſuaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde menſa communis inventa eſt, & parariam amicitiae menſam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non ſoli Thaſium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim ſinguli pretioſis nos cibis implentes: ſed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congreſſus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τες· οἱ μὲ, ὀπιώτιοι κέχυν), μελαφρέναν κόσμῳ, οἱ δὲ παρ' ὦτα ἢ κροτάφυς, πολὺ τ ἐν λειμῶνι ἁλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' [k] ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ἐπιφυομένης, ἠλέκτρῳ, φασίν, ἢ Σιδωνίας ὑέλῳ λιγαφεγγέστερον ἀπαστράπτει.

Τί δ' οὐχὶ τῶν ἡδονῶν ἢ τὰς ἀντιπαθεῖς μᾶλλον διωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσῃ τοῖς λαμβάνουσιν οἱ πάσχοντες [m] εὐφραίνοντες); ἐχέδον γὰρ ἢ [n] κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις λατρείας ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδίω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγεμεθα, ἢ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ ἢ φιλίας [o] μεσίτις [p] τράπεζαν ὠνυμένοι, γαστρὶ τ ὀφειλομένην ἀπομέρεμεν ἀπόλαυσιν, ἢ [q] μόνοι τ Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἢδὲ καθ' αὑτὸς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, ἢ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι. μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲ οὖν [r] γυναικεῖοι σύνοδοι, τ ἀπο-

[k] Ἀκαρῆ] Ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. B2. P. Fl.* [l] Ὑίλου] Deeſt hoc & ſeqq. in O. usque ad verſ. 4. cap. 41. [m] Εὐφραίνονται] Εὐφραίνονται W. [n] Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. B2. V2. S.* Κατ' αὐτὰ *J. Fl.* [o] Μεσίτις] Sic M. & Edd. praeter *J* & *V2.* quae μεσίτλω. [p] Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἐσίαν G. W. [q] Μόνοι] Μόνι *J.* male. [r] Γυναικῆοι] Sic *Fl. H. J. B2. P.* &c. Γυναικεῖαι *Vorſt.*

In Mſ. recte ſcribitur: ἢ φιλίας μεσίτιν ἑστίαν ὠνυμένοι. Communis focus eſt uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris ſolivagis, quia ratione carent, quaſi eſſent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ διημάρμοι, ἢ μίσλω ἑστίαν τ ἰδίων ἕκαστ ἀκάν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. *ſed ex aequo nobiſcum templum aedificatis & inhabitatis quisque ſuis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe poſt, ἀπὸ τ πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται. *ex patria domo prodit.* *J. G. G.*

50. Μεσίτιν τραπ.] *Plut.* 274. f. φιλίων θεῶν βωμὸς ἢ ἑστίων. *M. du S.*

Ibid. Τράπεζαν ὠνυμένοι] Retineo τράπεζαν hic, quae ὠνητίθεσθ poteſt. Focus domeſticus immotus, puto, eſt: quamquam non ignoro *foculum, quo fovemur epulae.* *J. M. G.*

52. Θάσιον] Vid. *Ariſtoph.* Plut. 1021. Ὄζειν τε τ χρόας ὕφασκεν ἡδύ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνίκεις — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiaſtae verba. Ἐπεὶ οὖν Θάσιος ἦκεν Στάφυλ, ὁ ἱερόμν Διονύσου. Ἀμφίκρατες γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος, &c. *J. F. R.*

57. Γυναικῆοι] Adſentior *Vorſtio* γυναικεῖαι legenti; nam ut ipſi non ignotum fuit, Atticis adjectiva compoſita ac derivata in ος communi genere uſurpari, ita me non fugit etiam, Noſtrum adjectiva ab ſubſtantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* eriam VI. 5. 19. γυναικεία δειλία. Aliique paſſim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre poſſim haud pauca eorum quae modo communia ſunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Salt* §. 70. Adde hic c. 30. vſ. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ὀρθαὶ χεῖρα σωτῆριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum ſubſtant. σωτηρίαν, verum & ος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰφνίδιον μεταβολὴν (mitto αἰώνιον ζωὴν, *Evang. Luc.* XVIII. 18. & ſimilia perpetuo communia.) Ad noſtram diſquiſitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoſcit. Vid. eum L. I. c. 2. τ δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. *Dionyſ. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lipſ.* verſ. fin. τ ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου λαβόντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσουσι, σκοπεῖν ὅλην ἁπλῶς τινα [a] λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' [b] ἐκείνου μεριζομένους, ὃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρέχειν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ὀρθῶς παίδων εἴποι τις, οὐδ' ὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν λαβεῖς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὕστερον χρόνου τὰ ἀλγηδόνος χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, ἡδονῆς ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἠτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίγεται, τὸ δ' ἄῤῥεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν.

Ὡς εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν [c] δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς [d] ἀποτειχισώμεθα.

voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias judex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quisquam: non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis in-

a Λαμβάνοντας] Λαμβάνουσι W. b Ἐκείνου] Ἐκείνῳ W. c Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνανται W. *J.* d Ἀπ—όμεθα] Ἀπ—όμεθα antepenult. brevi *J. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi; feminini vero ἀναγκαία exempla ap. *Herodian.* & in *N. Foed.* sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖοι συνόδοι etiam convenit *Suidae* illud, Θουκυδίδου γραφή, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. —ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖον. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. *Hom.* Il. A. 98. Ἀκριάτην. Quod interpretes frustra pro adverbio habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut Il. H. ἀμφιλύκη νύξ. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ Θεὸς ἡ ἀθάνατος perpetuum. *J. F. R.*

65. Του] Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινὸς, vid. supra, ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Gesn.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *J. F. R.*

67. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων] Potest ita dedisse auctor; ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si legamus pro οὐκ, ὡς, *nemo ita insanias, ut in pueris ita* se rem habere *dicat*. *J. M. G.*

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτειχισώμεθα] I. e. *intacti simus*. *F. G.*

90. Τέχνασμα] Aliter interpungit *J.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπόρων ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσιλγῶν usque ad ἀνὴρ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. *J. F. R.*

invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὴ ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ὑπενόησας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μὴ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἦκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τὴν τριβαδικῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῖν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἐρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Athenienſem oculis, *Ludi*, inquam, *& risus, Callicratide, me sedere ra-*

1 Τοιαῦτα συντόνως μέλαξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐώκει δέ μοι καθαρσίου χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὴν Ἀθηναῖον ἐρέμα τὸν ὀφθαλμὸν ὑποβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι

ο Ὁμιλησάτωσαν] Sic M. *Ald. Fr. P. H. S. B2.* Ὁμιλείτωσαν *J. Fl.* & *V2.* f Ἀναίδην] Restitui ex *J.* & *Fl. V2.* & W. Ἀναίδως enim in reliquis minus recte. g Καὶ] Καίτοι marg. *A1.* h Ἐώκει] Ἐοίκει marg. *A1.* i Καθαρσίῳ] Καθαρσίων *J.* & *Fl.* Vulgatam ceterae. Edd. lect. tuentur M. P. k Τὸν ὀφθαλ.] Τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. l Ἔφων] Ex emend. *Solan.* & M. Ἔφη Edd. priores.

93. * Τριβὰν] Τριβάδας αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, † οἵη ἦν Φιλαινίς. *V.* Et *Sappho*, addit C.

95. ‡ Φιλαινὶς] Ταύτην τὴν § Φιλαινίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος καρυδιατοὺς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιριστρίαν τριβάδα. *V.*

1. Παθαινόμενος] Ἀγανακτήσας. *V.* Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνειν. *G.*

* Τριβὰν] Exc. *G.* τριβὰν.

† Οἵη] Ita emendarat *M. du S.* cum ὅτι ante legeretur.

‡ Φιλαινὶς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit *M. du S.*

§ Φιλαινίδα] Φιλαινίδα habebant edita, quod correximus aeque ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταιριστρίαν male editum fuerat.

95. Φιλαινὶς] Leucadia; *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impurissimae foeminae *Clem. Alexand.* Προτρ. 24. B. C. & *Tatian.* p. 122. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀσυνάσασα Βοσποσάγγη ἴφη. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & noſtrum Ἀποφρ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

4. Καθαρσίῳ] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; supra aliter usurpaverat καὶ καθαρσίων τάχα δεῖται. vide etiam Ἀποφρ. c. 21. *M. du S.*

7. Ἔφη] Γρ. ἴφλω. *F. G.*

Ἔφλω] M. optime. In impressis ἴφη, quamvis recte verterit Interpres. *M. du S.*

ἅπαντας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τοῦ Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. κἀδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἄρεϊ πάγῳ περὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήναλο. καιρὸς ἂν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθὼ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθοπλισμένας γλώττας, ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῆς ἐν Πυκνὶ δημηγορίας ἀναμνησθέντι.

tus arbitrum, nescio quomodo a Charicli vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Periclemque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius jam esse memorem.

Μικρὸν οὖν ὑπισχνούμενος ὁ Καλλικρατίδας (ἐφείκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἄν, ἢ πρύτανις ἐχειροτόνησε, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. κἀδὸν γὰρ ἁδὲ αὐταὶ περὶ αὑτῶν, ὁπόσαι προὔχειν τι σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὸ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, ὅτῳ

30. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto stu-

a Ἀπαιτοῦ] Sic *P. H.* &c. & P. Ἀπαιτεῖ *J.* M. & *V2.* cum *Fl.* *b* Περικλεῖ δὲ πείθου] Sic *Fl. Ald. Fr. B2. P. H. W.* Περικλείου δὲ πειθῶ *J.* & *V2.* Περικλέους δὲ πειθῶ *L. S. A.* Περίκλειον δὲ πειθὼ mutato accentu marg. *A1W.* *c* Ἐνὶ] Ἔνι marg. *A1W.* *d* Ἐοίκει] Sic *Fl. H. P. S.* Ἐδόκει *J.* & marg. *A1.* *e* Αὐτῶν] Sic P. *J. S.* Αὐτῶν Ex. *Fl. P. H.* *f* Ὁπόσαι πρ.] Ὁπόσαι αἱ πρ. W. *g* Ἐφῆκεν] Ἀφῆκεν marg. *A1.*

15. Περικλέους δὲ πειθὼ] In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πείθου. L. & *Salm.* Περικλέους δὲ πειθῶ; quam sequitur A. Ed. *J.* autem & *V2* Περικλείου δὲ πειθῶ. *M. du S.*

Περίκλειον δὲ πειθὼ] Sic legendum ex *Aldina*, a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περίκλειος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλειόν τε πειθὼ, quod junctura videbatur aptius: & paullo post, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, οὐ ἐνὶ κ.τ.λ. Repetitio literarum earundem ν omissioni occasionem dedisse potest. *J.M.G.*

Περικλέους δὲ πειθὼ] Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Cl. *Gesneri* congruum, hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Dissert. c. 27. ubi γυναικαῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus Editionum *J.* & *V2.* accentus, quae Περικλείου praeferunt, suspicionem praebet ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. *J.F.R.*

32. Τελέσιλλα] Consule *Meursium* Gr. fer. in ὑφηγητικὰ, & *Plut.* 437. *Leop.* 58. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 374. *M. du S.*

Τελέσιλλα] Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio V. Cl. *Joh. Christiani Wolfii* in unum collecta & *Vandenboeckianis* typis elegantissime edita sunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. seqq. *J.M.G.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime Ms. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφώ. *Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellita illa, qua se jactat Lesbus, Sappho.* *J.G.G.*

34. Μελίχρουν αὔχημα] Hanc puto veram lectionem. Μελίχρων *meltitum*, *dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in

ſtudio dicerent : non illa armata contra Spartanos Teleſilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur : non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aſpaſiae cauſſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe : quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte velut illa

μᾶ σπουδῆς ἂν εἶπον. οὐχ ἡ Σπαρτιάτας ἀνθοπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ [h] μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφώ, ἢ ἡ [i] Πυθαγορείᾳ σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ [k] ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν ἂν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῖν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ περὶ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν [l] ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπασα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν [m] ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ὄντως ἔργον. εὐξαίμην [n] γὰρ ἄν, εἰ θεμὶς ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοον τοῖς τοῦ Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῖν [o] ἑστάναι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνήρ, πλείστων ὧν ἁψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τά-

χα

h Μελιχρὸν] Μελιστοὶν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. *i* Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. *k* Ἄνδρες] Ἀνδρας *F.* & *Ald.* male. Cett. recte ut edidi. *l* Ἐπενοήθησαν] Ἀπενοήθησαν marg. *A1.* *m* Ἀρετῆς G ἡδ.] Ἡδ. καὶ ὠφ. W. *n* Γὰρ ἄν] Δ' ἂν marg. *A1.* *o* Ἁψάμενος G] Ἀψαμένων marg. *A1.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελιστοὶν. *V.*

49. Λυκείου] Τόπου. *V.*

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuſcum ſive nigrum, cujus ὑποκόρισμα eſt τὸ μελίχρουν. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. *J.M.G.*

Μελιχρὸν αὔχημα] At Μελιστοὶν hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i.e. *verſificem.* Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtineo. *J.F.R.*

35. Θεανώ] Vide *Menagium*, & noſtrum Εἰκ. c. 18. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται ἡ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ οὖσα. *Porphyr.* No. 19. & *Rittersh.* not. *M. du S.*

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἐξητήσατο πολλὰ πάνυ φοβὰ τὸν δῆμον, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. *J.M.G.*

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. *G.C.*

47. Σωκρ. — πλατάν.] Conf. infra *de Dom.* c. 4. *J.F.R.*

48. Πλατάνιστον] Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat *Plato* Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὲ κομψότατόν τὸ τῶν πόας, ὅτι ἐν ἡρίῳ προσάπτει ἱκανὴ πίφυκε καλαπλάσαι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. *J.M.G.*

51. Ἱερὸς] Platonem hiſce deſignat. *M. du S.*

53. Ἐν

χα ἀν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τ[ῶ]ν [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τὰς παιδικὰς εὐφήμησεν ἐρωτας, ἔτι τῷ καλῷ μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

——— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμεθα, ᾗ πλεονέκτημα Χαριτλέους ὄζιν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς ὠ προδώσομεν, [c] εἴξαντες ὄκνῳ.

Dodonae fagus, sacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo possit,

multa enim nimis intercedunt,
Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti simus, & praerogativa Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον ὐράνιε, χαρίεις πρόφηθι, φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, ὐ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων [d] παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς ᾗ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ ἓν ὅλῳ κόσμῳ τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ πρεσκείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, ᾗ χάλκεος οὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου θεσφατοῦ φρουρᾶς, [e] ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα μετάσας, πάντος ἀψύχου

32. Modo tu nobis, caelestis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem seminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate universum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam universi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos, hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam custodia vinctum a reditu arceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, inanimatorum omnium

a Ὀροδάμνων] Ὀροδαφῶν W. & P. Vulgata est in *J. P. Fl. H.* &c. b Ἀπειλείμμ.] Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. c Εἴξαντες] Νικηθεντες P. d Παίζουσι] Παίζουσαι W. e Δεθὲν] Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A1.* Δοθὲν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaeum*, & *Cal. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἦ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M. du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ θεὸς ἥθι ὦ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. *F.G.*

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Aristoph.* Avib. v. 700. & seqq. *L.K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Ἐκεῖνο (Χάος) μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, ᾗ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse; ejus opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vinctum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δοθὲν. Nec aliter, ac conjeceram, postea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθεὶς ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεὶς in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in *De Saltatione*, ubi saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τὸ ὅλον φαῖεν ἂν σοι ὁ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. *Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympolio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐκ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro adsentiens, id minime adsentior, quod Cupido sit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum esse natu minimum, semperque juvenem.* Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophiae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris caussa exercentur, ea majór consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi quique, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένετο δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲν γὰρ ἀλλοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ὕπταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἔπειτα τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τὰ [f] παραυτίκα χρείας ὑπιδεῖται· καὶ πάντη τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, οὐδέπω τὰ καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τὰ δὲ ἀγαθῆς ἀλλοίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρεῖχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρείαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ὑπιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τὰ ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἠκαίρουν, ὑπνοεῖν τι τῶν κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιζήμιαι συνηύξοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν [h] ἐντελεστέρων τεχνῶν ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

[f] Παραυτίκα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. [g] Ἠκαίρουν] Sic Edd. Εὐκαίρουν P. [h] Ἐντελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. J.*

Δεθὶν] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δέθεν. *M. du S.*

87. Παραυτίκα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. B2. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παραυτίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἁλιᾶ δύσηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοιτο ἀλφιτροφὸν ἔρως ἐνέσκηψε; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix, aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ. *Debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate*, *amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic inesse huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere sensum atque originem τῷ ἀγαπᾶν, ut apud nos, **vom lieb nehmen.** Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix*, *aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μὴ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεστέρων] Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum αὐτελεστέρων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῶ καθ' ἡμέραν λιμῶ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆ ἀπορίας οὐκ ἐάσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴ εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἤ μὲ ἀλόγοις ζώοις μῦ χρόνον [a] ἐπῆφη, σπόρον δὲ πυρῶ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑρῆσαι κατ' ἔτος ἐκκαζόμεναι· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς σάχυος ἀμείνων.

Τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῆ μὲ [b] εὐθὺ τῶ βίω, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴ δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ὅπῃ τὸ ἄμεινον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲ ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ [d] ᾠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τὴ χρόνου λαβοῦσαι διδάσκαλον, προ-

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus objecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asservandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, &. sensim artes oistarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a Ἐπῆφη] Sic Edd. Ἐπῆφθη L. b Εὐθὺ] Deest in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. c Παλαιῶν] Ex J. & V2. Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥιζῶν. Παλαιὰ marg. AIW. d Ὠκίσαντο] Ὠκίσαντο W.

qui ἐντελ. legit, quod nec ego in ἐύτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. *J.F.R.*

7. Ἤ] Πόα scilicet. *M. du S.*

Ibid. Ἐπῆφη] Ἐπῆφθη *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπεπῆφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἐπῆφην habere. At cum πίπτω sit a πίφω formatum, facit ἐπῆφόν, in particip. πεφιὼς. Quare quod probum est, non sollicitemus. *J.F.R.*

12. Εὐθὺ τῶ βίου] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆ Ἑλλάδι, in *Herod.* s. *Aet.* c. 1. vers. 13. Et *Hermot.* c. 23. χωρεῖν εὐθὺ τῆ πόλιος. c. 46. vers. 56. ἄγει εὐθὺ τὴ εὐδαιμονίας. *J.F.R.*

15. Πάλαι ῥιζῶν] Legitur σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα. dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis, suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi; ut οἱ πάλαι. Haereo, Lector, haereo. *J.J.*

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam J. & V2. debemus; in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥιζῶν. *M. du S.*

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, V.G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I. 137. ἐπειδὴ οὖν τῷ ἀσφαλεῖ μὲ ἡμῖν, ἐκείνῳ δὲ ὑπεκινδύνῳ πάλιν ἡ ὑποκρισις ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τὰ μὲ παλαιὰ — ἃ δὲ αὖθις — ὁ βίος ἐξεῦρεν. *J.M.G.*

Πα-

pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus caſis, ſublimia tecta, & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum, muta olim & profunda oblivione merſa, velut poſt longum occaſum paullatim in ſuos radios exorta eſt. Unusquisque enim, ſi quid inveniſſet, ſuo ſucceſſori tradidit: tum ipſa accipientium ſeries, addendo iis, quae didiciſſet, quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quisquam reperat. Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat, ne plane feminis expers genus noſtrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis hujus, pulchri amore accenſae, cupiditates vix ab ipſo, quod nihil imperveſtigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut tum divina philoſophia puerorum etiam

ἀντὶ μὲν λιτῆς ὑφῆς, τὸ [e] κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ὁπόσης ἡμῖν, ἄφωνος ἦσα, καὶ βαθείαν ὑπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως κατ' μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος εὑράν τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ μαθήτρια τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προσιθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἐρᾷσας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω τοῦ τῶν παλαιῶν χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμῶν [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, [k] καὶ τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τὸ φανὲς ἤμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

e Κάλλιστον] Ita reſtitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. f Δύσεως] Sic *J. Pell.* Λύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς eſt μακρᾶς ap. eund. & Edd. g Δή τις] Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat *M. du S.* h Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον *J. Vz. Fl.* i Φθαρῇ] Φαυῇ P. k Καὶ] Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *J.*

35. Ἄσπερμον] Ὦ μιαρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος, ὁ βίος, τό γε λοιπὸν ἐφ' ὑμῶν ἀβίωτος τὸ ἔθνος, λύσις ἔσαι τοῦ κόσμου, τί γὰρ ἔτι κόσμος ἀνθρωπίνης χρείαν φορᾶς; M.

Παλαιῶν] Etſi ſcio *αἱ πάλαι ῥίζαι* aeque Graecum eſſe atque *παλαιαὶ*, tamen obſecundavi *Solano*, quia ſenſus adverbii foret alius, & hic ineptus; nam *οἱ πάλαι* ſunt quidem *antiqui*; ſed ii, qui non amplius ſunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non ſunt amplius; ſed *inveteratae* & *robuſtae*. Quod in *marg. Ald. Weſſel.* eſt *παλαιὰ*, natum eſſe poteſt ex Cod. qui *παλαιαὶ* habuit, aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato, hic vero non conveniente, propter ſequens *αὖα κοιλώματα*. *J. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo *δύσεως*, quae nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis tranſlate, nec opus tam alta figura, quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nacta ſolutionem* vel laxamentum. *F. G.*

Ὡς ἀπὸ μικρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipſa poſt longas hujus loci tenebras, ὡς ἀπὸ μικρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μικρᾶς potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωνος, & βαθεῖαν ὑπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo diſcere eſt reminiſci. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μικρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Geſn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt λύσεως atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Geſn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *J. F. R.*

Ibid. Λύσεως] Ego δύσεως ab Auctore hujus libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. *M. du S.*

Λύσεως] Αὔσεως. *F. G.* Sic diſerte in nott. Mſſ. *Gujeti* legebatur; non dubito tamen quin deſcribentis ſit vitium; nam δύσεως auctor voluit. *J. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An gloſſema eſt τῇ ποικίλαι σοφίαι; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in ſua Edit. ideoque pro gloſſemate habuit adpoſitionem τῇ ἐπιθυμίας, jam vero adparet, non eſſe plane idem quod poſt σοφίαι ſequitur. *J. F. R.*

παιδέρασ'τῆν συναχμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὁ μὴ πρότερον εὑρήθη, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὐθύνε· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρας ἐπιγράφονῃ χρόνους, ἐλάττω διάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲ παλαιὰ τ' ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἔναγχος ἐπῆει, Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ καὶ τὸ ἄγαν φιλονεικίας καὶ μέλενόει, γενόμενος Ἕλλην. ὡδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, [b] ὑπεψαλμῴδῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, ὦδ' ἄρρενες, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῆς ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

a Εὐσχολ.] Ἐνάχ. *Fl.* At vulgata eſt in *J. P. H. S.* &c. b Ὑπεψαλμῴνῳ] Ὑπεψαλμῴνῳ τι W.

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικεῖοι σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *J. F. R.*

50. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῆει] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *J. F. R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Chariclis* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed ſic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *J. F. R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [ὡδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſmi vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integra fuiſſet Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam illam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in *Reviviſcentibus* c. 14. f. ὡς ὑπόχρη τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae fecit.* in *Hermotimo* c. 53. f. ἃ μνημονεύεις ὧν ἔφω. in *Sacrificiis*, ὦδεν ἀμοιβὴ ποιοῦσιν, ἃν ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἐμμενετέον οἷς ἅπαξ προειλόμην. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἔχω τὶν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν αὐτί μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενοήθη πράττειν. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet *H. Stephano*. Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἀχθεσθῆναί μ' ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με ἀφικνούμενον, θαυμαστὸν ὅσον volebat *H. Stephanus* excidiſſe ὅτῳ [ὅτῳ ἀφικνούμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με eſſe idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾶν με. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens ἄχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με ἀφικνούμενον poſitum eſſe pro ἄχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ὧν οἷς ὁρᾶτέ με ἀφικνούμενον. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. vſ. 96. Ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ pro, Αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὸ, ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ ſic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem, habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis ſuarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos.

μὴ δικαίως ἄν τις ἐλοιδο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῶν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτὸς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τοῦ ἰδίων ἑκάστου οἰκῶν, ὥσπερ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ θαυμαστὸν, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχουσι, μηδὲ τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφήρηται καὶ τοῦ ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γε φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δὲ ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τῶν πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας.

Μὴ

---

e Μίσω] Sic *Fl. H. P. S.* μέσην *F.* an μεσὴν *F.* voluit? *d* Ἰδίων] Ἡλίων *F.* ſola. *e* Τοῖς κοινοῖς] Τῆς κοινῆς male *F.* Τοῖς κοινῆς *P.* Τοῖς κοινοῖς P. *Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πάντα πρὸς τὶ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, οὐδὲν δὲ τῶν ἡδονῶν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάφαλε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις * παιδοποιίαν, ἡ τῶν βρωμάτων ποικιλία τὸν σωματικὸν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῶν θλίψεως τοῦ ζώου σωτήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. † ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσφημον· ἄλογον εἰσάγειν τὴν τάξεως τὴν φύσιν Θεόν. *V.*

* Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus V. & M. delevit *M. du S.*

† Ἀλλ'] M. Cod. ἀλλ' ὡδὶ ἴσως τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μαρᾶς θύραζε χρήσιμος ταύτης, ὃ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποστελοῦσα βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ σκληρὸν πρόστιμον.

med. legas. Οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male *Dionyſius Voſſius* ad Caeſaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caeſaris Interpretem, pro καὶ ἡ φύσις παρεῖχον δεῖν legens καὶ ἂν &c. *F. F.*

55. Οἷς ἐπιχαίρει] Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad *Alciphr.* c. 1. μειμφόμενοι ὁπόσοι σοφοί. *F. F. R.*

56. Ἔκλειπεν] Non vererer vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit, *ſubtraxit* ſcil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum, adeatur Cl. *Perizon.* ad Aelian. III. 47. κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τάχισιν. *F. F. R.*

57. Λαρυγγίζων] Vide ſupra c. 22. *M. du S.*

Λαρυγγίζων] *Aeſchini* objicit Demoſthenes pro corona cap. 90. ἐπᾴρας τὴν φωνὴν ὡς γίγηθας, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam *Plin.* epiſt. 4, 7, 6. *F. M. G.*

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5, extr. ad ſimilem objectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt.* *F. M. G.*

67. Καὶ μέσην ἑστίαν τοῦ — οἰκῶν] Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 528. itemque alius e Scholiis ad *Heſiodi* Theogon. 454. ubi cauſſam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δημήτηρ, παρ' ὅσον τὸ πᾶντος τὸ μέσον λαχοῦσα τόσον ἡ γῆ, φάσκων ὁ μυθικὴ αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Caeterum ἑστίαν ſ. *Veſtam* hic reſpondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propoſitam attentius conſideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσην ἑστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc editum

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστῳ βίῳ συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τὸ σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπευε, μηδὲ τὸ ἀράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζῃ δὲ ὀψὲ μὲ ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων· ὅμως δ' ὃν λογίζῃ νῦν γε, ἐπειδήπερ ὑ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, ὃ μὲν τὴν μίαν ὁδὸν φοιτῶν, οὐδὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μέν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, εὐδενὸς αὐτῷ τὸ ἀφρόνων ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· ὅτος ἐστὶν ὁ τὸ ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἑκάστου φρεσὶν ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν χρητὴν μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διττὰ γὰρ ὄντως τὸ τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδὼς,

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, fero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quo-

tum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Euangelio ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ὀψὲ μὲ ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV. c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διπλοῦς θεὸς] Conf. infra Δημ. c. 13. *M. du S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adscriptum in marg. *AIW.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem ex eod. vers. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. ὅ μὲν ἐδή, autem reliquimus, & ἐστὶν ἴν, pro quibus apud *Hesiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν. *M. du S.*

8. Οὐ μὲν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὲν ἐδή ἐρίδων γένος ἐστὶν ἔν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Η δ' ἐπιμομφητή· ἀμὲ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

parum accurate scripti sunt. In primo ὑδ', non ἐδή legendum; in secundo vel ἐπαινήσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσειε, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Cl. *Graevius*, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Versum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in Ἔργοις vs. XI. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν ἐριδῶν γένος, &c.

J.J.

17. Τὸ μηδὲν εἰδέναι] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἀγνοεῖν. *J.F.R.*

18. Ἵνα πᾶς μαίνωμαι] Jam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδην] Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἦθελες σπεῖραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν σε τόνδε, ἀλλ' ἀντιβάντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τῷ τιμήματος Τῆς ἀξίας

quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem,
Nec contendendi genus unum est, sed duo terras
Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;
Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait; nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis caussa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est ratione eligamus, cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenus numerus sunto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ὁμῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν [a] οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἕν, ἀλλ' ὅπη γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὴ μὲν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἑτέρωθι κέλευθος. ἀμοιρότερον δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν ἂν εὐδόξοι, εἰ πάθος χρεστὴ κοινὴν προσηγορίαν ἔσχεν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους οὖν, [d] φησι, τὸ μηδὲν εἶναι; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν καὶ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῶν πρὸς γυναῖκας συνόδων, φοιτῶντες ὅπη ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα [f] ὑπὲρ τῆς ἀφ' ἑτέρων ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] γὰρ, βαρὺν κατ' [h] αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κεκλευσμένοις [k] πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεωδές. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔστωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἄλ-

a Οὐδ'] Οὐδὲ Edd. priores. b Δύω] Restitut. ex *Hesiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. c Ἐπαινήσειε] Ex eod. nam ἐπαινήσεις Edd. Luciani priores. d Φησι] Deest hoc verb. in W. e Ἵνα πῶς] Nihil mutant *F. Fl. Fr. P.* & M. f Ὑπὲρ] Ita dedi ex marg. *A1. F. V2.* & L. Παρὰ cett. & M. male. g Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *F.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1.* h Αὐχένα] Αὐχένων L. i Ἡμῖν] Ἡ μὲν male *F.* & *V2.* k Πειθαρχεῖν] Πειθαρχεῖ W. l Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκέτω male *F.* m Ἔστωσαν] Ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. n Ἐν δὲ] Ἐπὶ δὲ *Fl.* sola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. *F. M. G.*

20. Εὐριπίδην] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & seqq. Sed poëtam ipsum adi. *M. du S.*

22. Ὑπὲρ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae ὑπὸ, & ipse M. *M. du S.*

Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς] Sic legendum sine dubitatione ex *Aldina.* Quid enim est ὑπὸ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, *a successione?* ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. *F. M. G.*

23. Γὰρ] Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias; sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2. *Var. Hist.* c. 2. εὑρίσκομεν δὲ. Item *Alex.* c. 44, & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit; nam si sequens ἔστ spectes, nihil adeo pugnabit illud γάρ. At quum propter scripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definio, sed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ fine sensus discrimine reponere possis. E. g. in *Hermot.* c. 29. f. ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστερον τὸ τοιοῦτον. *F. F. R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* —— *Nos numerus sumus.* *Eurip. Tr.* 476. *M. du S.*

32. Ἄλ-

ἄλλοις; ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεται δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολοῦσιν.

apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, [b] αἰσχίω νομίσῃ θηρίων τὰ [c] πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἶκοι καθείργυσιν αὐτὰς, ὑδενὶ τῶν ἀρρένων βλεπομένας· γραῖες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστῶσαι, ποικίλοις φαρμάκοις [e] καλαφαρμακεύουσαι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· ὑ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸ ὑπνῶδες ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀφεστασμάτων συνθέσεις, τὴν [f] ἀηδῆ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ὅτι δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλην τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγχειρίσαι, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ πρόχους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπαξ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auspicatum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, & gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa infe-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραϊσμένης Ex. Fl. b Αἰχίω] Sic Ex. Fl. H. P. B2. Fr. S. Αἰχίους J. V. & L. Item marg. AIW. c Πρωΐας] Sic L. & marg. AIW. Πρὸ μιᾶς Edd. priores. d Δυσκληδωνίστων] Hoc dedi ex J. V2. ex marg. AIW. & W. Sed mediam corripui. Δυσκλωδων... Edd. cett. omnes. e Καλαφ——ίουσαι] Καλαφ——εῦσαι W. f Ἀηδῆ] Ἀειδῆ Fl.

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθής; F.G. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Poiles quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte dicitur ἡ πάνυ τρυφὴ, τὸ ἄγαν φιλοσικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθὴς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. J. F. R.

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτῆρα esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam* hoc Luciani loco, alioque mox c. 42. occurrente, item ex *Philone*, *Aristotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elsn.* ad Hebr. I. 2. J. F. R.

36. Αἰχίω] Ad θηρία refertur. F.G.

37. Θηρίων —— δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ © δυσφήμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὁρασθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *Serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* J. M. G.

Ibid. Πρωΐας ὥρας —— δυσκληδ.] Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκληδωνίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. M. du S.

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teste id factum voluit; versionem itaque similiter a me mutatam haud fini-

felicitate repleta ; in quibus aut dentium deterſoriae facultates , aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet , illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea , obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant , & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae , breve fronti interſtitium relinquunt : ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia , & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus , ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam ſiniſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat : *ante horam primam* ; nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. *J.F.R.*

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζει.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῆ τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἥλιον μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μελαβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν καλλαχρίνουσαι Φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει, τὰ γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν ὀχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία Φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τὴν ἑλίκων ἀλότητα ἀμφιπλέκει· καὶ πείργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταχμιὸν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μελαφρένων οἱ ὄπισθεν ἀποσαλεύουσι πλόκαμοι.

Καὶ μὴν τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τοῦ σαρκὸς ἐνδοτέρω τὰς πόδας ἀποσφίγγοντα, καὶ λεπτοφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶ

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet , illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea , obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant , & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae , breve fronti interſtitium relinquunt : ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia , & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus , ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam ſa-

g Ἐρυθαίνειν] Ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat M. *Fl. H. J.* &c. *h* Ἀναλίσκει.] Ἀναλύσκει. male *Fl.* *i* Ἐφειλκυσμέναι] Ἐφελκυσμέναι. W. *k* Γεγυμνῶσθαι] Mα γεγυμν. marg. *A1.*

colorem. *J.F.R.*

44. Τὸν ὑψηλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάφον, κάφα legendum exiſtimo. *M. du S.*

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν... *J.F.R.*

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. *M. du S.*

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpurea* intelligamus ? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσσει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio , i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum , propter laetum & florum ſimilem

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem , negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum , *ne nudae eſſe videantur*. Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres , ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium , velle videri nudas , & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem , diverſo nimirum reſpectu : volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivis , moechis ; obtentum quaerunt apud virum , apud ſeveriores &c. *J.M.G.*

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe , recepiſſet credo , quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe , confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι , non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. *J.F.R.*

τ̃ ἀμόρφως προπεπωκότων: [a] μαζῶν, ὃς ἀεὶ ϖεριφέρουσι δεσμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τούτων ϖλυσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους χτ̀ τ̃ λοβῶν, ϖολυτάλαντον [c] ἠρτημένας βρίθος, ἢ τοὺς [d] ϖερὶ καρποῖς ἐ χ̀ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· χ̀ στέφανη μ̀ ἐν κύκλῳ τ̀ κεφαλὴν ϖερίθει, λίθοις Ἰνδικαῖς ϖαμφανοῦσα· ϖολυτελεῖς δὲ τ̃ αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. χ̀ ἄχρι τ̃ ϖοδῶν ἐχάτων καλαβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τῆ σφυρῆ γυμνῆ), ϖερισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ [f] ϖερίσφυρα σκέλη ϖεπεδῆσθαι, ἐ χρυσῷ, ἵνα μὴ ϖρὸς τὸ κάλλος ἀφορμὴν ἔχωσιν ἀνθρώποις ἐξαπατᾶν.

cies, exceptis, quae deformiter alioquin procederent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum, suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compe-

a Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μαςῶν vult *Solan.* b Τί δεῖ] Incipit rursus O. c Ἠρτημένας] Edd. pertinaci consensu. Ἠρτημένους vero M. & Q. d Περὶ καρποῖς] Sic M. O. B2. H. P. Fr. S. Περικαρπεῖς Fl. J. e Καὶ] Abest a *Fl.* f Περίσφυρα] Sic J. P. H. B2. Fl. Περισφυρὰ M. erasо gravi accentu super περὶ. Περὶ τὸ σφυρῷ O.

76. Μαζῶν, ὃς ἀεὶ ϖεριφέρουσι δεσμώτας] Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. χ̀ ταινίη δὴ μαζῶν. *L. Bos.*

Μαζῶν] Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. *M. du S.*

Μαζῶν] Non quidem repugno *Solano* μαςῶν legere jubenti in margine *Juntinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII. ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse *Solan.* a se dissentit in nota; quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia quam inter μαζὸς & μαςὸς tradit *Th. Mag.* agam. *J. F. R.*

79. Ἠρτημένας] Sic omnes Edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod observari utique meretur. *M. du S.*

Ἠρτημένας] Γυναῖκας intellige. *F. G.* At jam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte construxit *Gujet.* vulgatam, per hypallagen non insolitam; sic enim fere & ἐπιβάμενος construitur, ut *Alciphr.* III. 1. p. 276. τὸν χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τ̃ Ἀφροδίτης — ἐπιβεβάμενος, quod suo loco etiam apud Nostrum videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὸν πῶρον in *Vitar. auct.* c. 7. pr. habuimus. Certe *Long. Past.* II. p. 42. Πῶρον ἐξαρτήμενος, & *Alciph.* p. 360. aliique dixere: nec non ἐπικείμενος eadem ratione construi solet supra ap. Nostrum. *Alex.* c. 3. T. 2. p. 210. ἐπικείμενον κόμῃ πρόσθετον. Sic ἀπέζυσαι τὸν αἰδῶ *Alciph.* 360. f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. *J. F. S.*

80. Περὶ καρποῖς ἑ βρ. φράκ.] Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. & *Poll.* V. ἐπικάρπια etiam ὄφεις apud *Philostr.* p. 931. *M. du S.*

96. Ἔξοδοι] De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, vide *Casaub.* ad Theophr. Char. 339. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες ἀδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Καλλιάδας, εἰ τύχοι, χ̀ Γοιτυλλίδης ἑ τὴν Φρυγίαν δαίμονα] Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότας ponenda est hiatus nota. Nam Καλλιάδαι & Γοιτυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότας, χ̀ εἰς τὰ ϖερὶ τὴν φοιτήσεις τ̃ θεῶν, ὧν ἐνίων, &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. *J. P. a G.*

Πᾶς θεὸς] In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit *Palmerius*, ubi pro *spectatoribus*, *Deos* habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεὸς, videtur enim respicere ad illud Menandri:

— Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεί γάρ τινα
Ἄγουσ' ἑορτὴν ἐς' ἀνάγκη.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par.* *M. du S.*

Καὶ πᾶς θεατὴς &c.] Etsi *Solani* emendatio minus violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*, quam statim subjiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Cl. *Gesneri*, quae *spectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III. 11. ubi is scribit: καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — πᾶ δ' ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδίαν Καλλιάδας ἢ Γοιτυλλίδας; ita commentatur: „ Conjungit haec „ nomina & *Aristoph.* in Nub. v. 52. ubi itidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & „ in *Lysistrata* initio, ubi dicitur, mulieres festinare,

pediri. Cumque totum illarum corpus ſpuriae formoſitatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidiſſimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adſpergat.

42. Quae igitur poſt tantum apparatum vita eſt? Statim exitur domo, & ſpectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Numina ſalutatum eunt*, quorum nonnullorum miſeri viri nec ipſa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

θαι. g κἀπιῤῥᾶν αὐτῷ ὅλον τὸ σῶμα τῆς ἐυμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει ἀλαμαγευθῆ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ὀπὸ χρίστοις Φύκεσιν, ἵνα ἡ ὑπέρλευκον αὐτῷ καὶ ῥοδία χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος h ὀπιφοινίξῃ.

Τίς οὖν ὁ μετὰ τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας i ἔξοδοι, καὶ πᾶς k θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἔνιοι οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσ-

g Κἀπιῤῥᾶν] Κἀπιῤ' ἂν *F.* Κα' πιῤ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatum mutant O. *B2. Fr. P.* &c. h Ἐπιφοινίξῃ] Φοινίξῃ O. Vulgatum retinet M. i Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδοι *F.* Ἔξοδον O. k Θεατὴς] Θεῶν τις marg. *A1.* male.

99. Κωλιάδας εἰ τύχοι] Ἐτέθειτο ταῦτα Ἀφροδίτης, ἧς εἶδος * τοὺς θεατὰς ἀλαστόριον τὰς χλιδώσας † γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ἔστιν ὃ τούτῳ † ἀλαστόρουσι ἰσικὰ μοι τοὺς ‡ ἀμφολεῖους ἅπαν γυναικῶν. ἐπὶ καὶκύῃ τῷ Ἄττιδι τοιούτῳ ἐνυμφεύετο. πειρᾶται δὲ † Πάριν, ὃς ἦλθ' Φρυγίας § καμόσαι εἰς Λακεδαίμονα ἕλκη Ἑλένην τὴν Μενελάου. *V.*

* Τὸ θεατὰς] Τὸ θεατὴς Exc. *G.*
† Διαστόρουσι] Lege *θεατρίσω.* *M. du S.*
‡ Ἀμφολεῖους] In Exc. *G.* legitur Ἀμφιλίω. In *V.* ἀμφολεῖος. In M. ἀμφολέους. Ex quibus omnibus ſatis conſtat ſcripturam fuiſſe ἀμφολεῖος, de qua voce conſule *Suidam.* *M. du S.*
§ Καμόσαι] Donec melius quid ſuggerant Codd. lege καμόσας. *M. du S.*

„ ſi vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'ς τὴ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδ'. Nec non Lucianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hiſce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano ſic legit: εὐθὺς ἀπὸ „ τὴ οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἔνιαι &c. vertitque: *ſtatim e domo egreſſiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri, nec ipſa ſciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.* In Edd. locus eſt corruptus, quae: εὐθὺς „ — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη— —. „ quaſi ſpectatorum neſcio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri poteſt; „ ſed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Palmerius*; ſed quaedam excidiſſe putans, de ſuo addit „ totas ſeptem voces. Sunt autem, Κωλιὰς & Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo ſecundum quosdam „ veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt". Mens igitur Luciani ſatis adparet, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *J. F. R.*

97. Γεγαμηκότας, ὧν] Hic aliquid deeſſe videtur. *F. G.* Certe aliquid deeſt, ſi ὧν ὀνόματα ad ſpectatores referendum: at ſi emendatio in θεατὰς facta fuerit, nihil hic deerit. *J. F. R.*

Ibid. Ὧν ἔνιαι οἱ κακοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriana* ſuſpicione. Quomodo ſupplendum videatur, quod deeſt, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀκίαιαι, vel ſimili modo. *J. M. G.*

99. Κωλιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ, vide *Eὐ.* c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pauſan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Ariſtoph.* ubi ſacra Cereri faciebant mulieres Athenienſes. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. *M. du S.*

Κωλιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti poteſt commode, *ut puta.* Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Gloſſarium. Occurrit praeterea in *Toxari*, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula ſatis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia.* Quin &, ſi *uſus poſceret*, alibi ſignificat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4. μᾶλλον δὲ ἐκ προλήψεως ἄλλο τι σοφίσασθαι, εἰς τὸ — νικῆσαι πρόφασιν προγενικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωτα. Sic etiam in Noſtro T. I. p. 654. f. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοιμι, recte Cl. *Geſn.* convertit: *ſi res ita ferret.* Hic tamen recte redditur *exempli gratia.* *J. F. R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina ſunt apud *Ariſtophanem*: de quibus vide *Pauſan.* in Atticis. *G. C.*

δυσέρωλα κῶμον ὅτι τῷ ποιμενί· τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ [a] περιπλέκειν ἀμφιθαλῆ ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρὰ καὶ πολυτελὴς [c] μὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' ἐδὲ τῇ φάρυγγι αὐταῖς προδέχεται δυναμένῃ τί σιτίον,

storem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per appositа quasi scri-

a Περιπλέκειν] Nihil mut. *J.* B2. P. *H.* &c. Περιβάλλειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. b Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. c Μὴ Δία] Restitui ex G. & M. Καὶ ἰδίᾳ Edd.

2. Δυσέρωλα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι] Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερως ille Deus Comus fuerit. *J. M. G.* Sed vid. *Scholiast.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J. F. R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major; nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκέριον εὐθὺς πιστοῦμαι πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I. 1. p. 6. sed εὐθὺ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrum. Item supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia conjungitur. *J. F. R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὴ Δία ἰδίᾳ τράπεζα] *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἰδίᾳ; Repone ex Mss. καὶ πολυτελὴς μὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Jovem mensa.* *J. G. G.*

7. Μὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἰδίᾳ videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris, malo tamen illud μὴ Δία, quam καὶ ἰδίᾳ vulgatum. *M. du S.*

13. Ἀπογεύσει] Hic aliquid desiderari videtur. *F. G.*

14. Διαγούμαι] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*

Διαγούμαι] Potest defendi διαγούμαι. Solent enim mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte ἱστερόχρωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & σώφρονος βίου, de quibus hic agitur, θηλύτητι τῶν γύναιων; itaque

solicitor putare, non esse ab auctore διαγούμαι, sed una syllaba minus διαγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. *J. M. G.*

14. Τοὺς ἱστερόχρωτας ὕπνους] Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F. G.*

Τοὺς ἱστερόχρωτας ὕπνους] Interpres: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE. M.*

16. Λουτροῦ] Consule *Casaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Ἔτι] Ἔχει legendum videtur. Sic interpres. *F. G.* Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obsop.* Sed potiore jure *Gujetus* quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem χρείαν vel χρεί pro χρεῖ adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum χρεῖος τινος i. e. *indigus alicujus rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρεῖοι in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. *J. F. R.*

21. Εἶτ' ἐ δικ.] Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Jambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicumque modo disponi possunt,

Εἶτ' ἐ δικαίως προσπικραλλόμενον
Γράφουσι Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδὲν ἦν
Ἀγαθόν. ὃ μισῶ οἶμ' ἁπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί·
Εθος μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
Δαίφρων. λοιπὸν δ' ἐπιθυμίαι. καὶ γαμηλίῳ

Αὐ-

ſcribendi cauſſa ductis ſingula deguſtant, noctes inter haec enarrantes, & diverſi coloris ſomnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque ſurgit, balneo ſtatim indiget.

43. Atque iſta vitae bene ſibi conſtantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora ſunt, ſi quis ſingulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitant Promethea

ἄχροις δακτύλοις ὑπογράφουσαι, τὸ ὠδεκεμβύων ἕκαστον ἀπογεύον), νύκτας ὑπὲ τούτοις διηγέμμαι, καὶ τὸς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητ᾽ εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ᾽ ἧς ἀναστὰς ἕκαστ᾽ εὐθὺ λουτροῦ χρεὼς ὄφλ.

Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τὰ δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καλαράσει). Προομηθεῖ, τὸν Μενάνδρειον ἐκεῖνην ἀπορρήξας φωνήν·

Εἶτ᾽ ἀδικαίως προσπεπαίπαλευμένον.

Γράφουσι

d Διηγεύμμαι] Sic eſſe in Edd. & in O. atque M. notat *M. du S.* Διηγόμην invenio notatum in marg. *Ar.* e Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *F. Ba.* &c. & M.

Λίχει μοιχὸς ἱστρυφῶν. εἶτ᾽ ἐπιδουλαὶ
Καὶ φαρμακείαι, κἠ νόσου, χαλεπώτατος
Φθόνος, μεθ᾽ ἃ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In verſu tertio pro vulgato γύνετ᾽, ex Baſileenſi ſcripſi γώνετ᾽. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασεν, ſcribendum. Septimum & octavum non habere ſuos numeros, palam eſt; at iis reſtituendis ita, ac a Menandro profecti ſunt, ego non ſum. *F. F.*

Εἶτ᾽ ἀδικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium eſt, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditiſſimus.

Εἶτ᾽ ἀδικαίως προσπεπαίπαλευμένον]
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτυραις;
Καὶ γύνετ᾽ αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ᾽ οὐδὲν
Ἀγαθόν; ἃ μισεῖν οἶμ᾽ ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ᾽ ἔπλασεν᾽ ἐκ πολυτίμητοι θεοί,
Ἕδν᾽ μιαρὸν γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθροι τὸ λοιπὸν ἡδὺ ἐπιθυμίαι, λάχης,
Γαμηλίῳ λίχει δὲ μοιχὸς ἱστρυφῶν,
Καὶ φαρμακείαι, κἠ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ᾽ ἃ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Prometheam
‡Clavibus affixum ad rupes CAUCASI?
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei ſacratur? Quod omnes credo DEOS odiſſe,
Mulierem finxit. Proh dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit? Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum graviſſimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Verſionem hujus ῥήσεως, & textum ipſum, edimus ut ab Anonymo eruditiſſimo exhibitus eſt in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clar. *Clericus* nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite tranſtulit, *ſcribunt*. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud *Senecam* in Controverſiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Verſu ſecundo *Grotius* ſic interpolavit,

Τί γύνετ᾽ αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ᾽ οὐδὲ ἓν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax, & nihil boni praeterea?

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim γίνεται *repertum eſt* Graecis unquam ſignificat: neque *facem* reperit Prometheus, ſed ignem. Sententia eſt, quam nos in verſione expreſſimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis τῷ Προμηθείοις, in *Promethei feſto*, celebrabatur. Vide accuratiſſimi *Meurſii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo ſpectantia ibi collegit, excepto hoc ipſo *Menandri* loco. Ex his autem colligas, ſolam Lampadodromiam Prometheo inſtitutam fuiſſe, nulla ſacrificia. Mox verſu quinto, apud Lucianum eſt, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ᾽ ἔπλασεν: unicam enim formavit, non plures.

Idem verſu quarto, ἃ μισεῖν δ᾽ οἶμ᾽ *interpoſuiſſe* δ᾽ *ait, ad ſenſus connexionem.* Atqui illud δὲ jam verum ſenſum, qui a me erutus eſt, impedit & corrumpit. Verſus autem ſequentes ſic interpolavit;

Μάλ᾽ ἄθλιον λοιπὸν ἡδὺ αἱ ἐπιθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἱστρυφῶν λίχει.
Εἶτα δ᾽ ἐπιδουλαὶ, φαρμακείαι, κἠ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ᾽ ἃ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή.

Μάλ᾽ ἄθλιον dicit ſe dediſſe, pro λάθροι, *quod nullo ſenſu legebatur.* Sed veteres Editiones habent λάθροι; Un-

Γράφουσι † Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἓν
Ἀγαθόν, [c] ὁ μισῶν δῆμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαρὸν γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[d] Λάθρια, τὸ λοιπὸν [e] ἡδὺ θλιβομένοις...
Γαμηλίῳ [f] λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφᾷ,
Καὶ [g] φαρμακείαις, ἢ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόρια, μεθ' ἧς ζῇ πάντα † βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ
δυστυχὴς ἔτος θυμήρης;

Pendere fixum Caucasi de rupibus?
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ô Dei boni!
Genus sceleſtum! Ducit aliquis conjugem?
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, inſidiae, morbi, invidia
Gravissima, aevo femina omni quam fovet.
Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi eſt?

"Αξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς † ἄρρενα † παίδων ἀγωγήν. [h] ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ † ἀζύγου κοίτης, † ἐπὶ

44. Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibe lecto, re-

a Γίνετ'] Γένετ' male S. Deficit rurſus O. fere usque ad fin. hujus Dial. b Οὐδὲ ἓν] Bene F. Fl. P. H. Οὐδὲν male aliae & Grot. c Ὁ μισῶν] Ὅδε μισ. F. male. & marg. A1. Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male diviſa reſtituimus. d Λάθρια] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθρια F. Fl. marg. A1. Μάλ' ἄθλια Grot. e Γὰρ] Ἀρ' marg. A1. f Λέχει] Λέχεα marg. A1W. g Φαρμακείαις] Φαρμακείας F. h Ὄρθριος] Ὄρθιος male F. & Fl. Ceterae ὄρθριος cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Λάχῃς perſonam ſubſtituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam ſcripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐχρῆσαι, prorſus ejecimus; quia & metro obſiſterent, & impedirent, quo minus oratio per ſenarium clauderetur. Nam inconcinne prorſus *Grotium* poſtrema illa cum cauda protraxiſſe, res ipſa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in ſoloecismum incidiſſe † πάνυ; qui νόσων χαλεπωτάτων φθορίῳ ex conjectura edidit: hoc enim proinde eſt, ac ſi Latine diceres: *Graviſſima morborum invidia.*]

Hinc διδοῦχος Prometheus apud *Philoſtr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic ſcripſerat *Solanus*, pro *clavis*, neſciebam num ſua an Anonymi culpa. Quare Editionem iſtius Anonymi, ſive *Phileleuth. Lipſienſis* conſului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui ſic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris ſic ſemel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per feſtinationem licebit. *J. F. R.*

Εἶτ' ἂν δικαίως] In tot diverſis conjecturis ac diſputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem ſub n. 195. fragmentorum Menandri dedit poſt *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati ſunt ii verſus ab initio, ita eos repraeſentare, de conjecturis eruditorum hominum ſuum cuique judicium permittere. Paſſim metro laudati viri melius conſulunt, ſed ita, ut nulla ſit earum emendationum, de qua affirmare audeas, ſic e manu vel Menandri, vel noſtri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiiſſe. *J. M. G.*

Εἶτ' ἀ δικ.] Aliter quidem dividit hos verſiculos Cl. *Jenſ.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia ſeptimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* ſequentes, ut ſenarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad ſenos pedes redacti erant in Ed. P. & ap. *Menandr.* quoque ſic fuiſſe, probabile eſt, non vero, ut modo ſex, modo ſeptem, modo octo eſſent pedum. *J. F. R.*

23. Καὶ γίνετ'] Lege ᾗ γίνετ'. *F. G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id ſaepe ab eo fieri, ejusmodi ſupervacaneas admonitiones potius omittemus; quia ſi quid vett. Edd. rectius habent, id ſponte ſequimur, & in variantt. Lect. adnotamus. *J. F. R.*

25. Ὁ μισῶν] An ſic? ὁ μισῶν δ' ἅμ' ἅπ. τ. θεούς. Γυν. ἔπλασεν; *F. G.*

Ὁ μισῶν ἅμ.] *Fl. Fr. B2. P. S.* In *Venet.* utraque inſeritur δὲ poſt ὁ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In verſione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Geſn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum converſa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J. F. R.*

Ibid. Ἔπλασεν] Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλασεν, quod & ſervandum. *M. du S.*

28. Τὸ

reliquum adhuc in oculis somnum simplici aqua postquam abluit, sacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverso veniunt, contuitus. Pediffequi autem illum & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa virtutis instrumenta manibus tenentes, non secti ferra pectinis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, objectarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multiplices tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum virtutes servantia volumina; &, si ad musicam eundum sit, canora lyra.

τ' ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀποψάμενος ὕδατι λιτῷ, ἱ ἡ χιτωνίσκον ἡ χλανίδα ταῖς k ἐπωμίαις φορήσας συῤῥάψας, ἀπὸ τ πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται l κάτω κεκυφὼς, ἡ μηδένα τ m ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, ἀκόλουθοι δὲ ἡ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ τ ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, ἢ σιδηρᾶς κτενὸς ἐντομὰς κόμην n καλαψίχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα τ ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύτομοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικὴν δέοι ο φοιτᾶν, εὐμελὴς p λύρα.

Πᾶ-

i Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. *Solani*. Ego ἡ alterum addo ex *Gr.* k Ἐπωμίαις] Ex A. W. P. L. Ἐπωμίοις Edd. l Κάτω] Deest in *Fl.* m Ἀπαντώντων] Restitut. ex W. L. marg. *Ald.* Gr. Ἀπάντων Edd. priores. n Καλαψίχειν] Καλαψίχειν W. Καλαψύχω *Fl.* o Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φυτᾶν male *J. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. p Λύρα] Λύρᾳ perperam *J.*

28. Τὸ — λάχνης] Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. *M. du S.*

Ibid. Λύθρῳ τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inseruit *Solan.* & λάχνης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. *J. F. R.*

Ibid. Λοιπὸν ὕ ἐπιθ.] An sic: τὸ λοιπὸν ὕ ἐπιτομίαις καιαὶ Καὶ μαίχες ἐστρυφᾶν γαμηλίῳ λάχνῃ; *F. G.*

29. Γαμηλίῳ] Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit καὶ *Solan.* & ejus loco δὲ inseruit post λάχνῃ. *J. F. R.*

30 Εἶτ' ἐπιδοῦλαι] Εἶτά τ' ἐπιδ. Post τὸ ἐπιδοῦλαι aliquid deesse videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ Φαρμακεῖαι] In Edd. *P.* hic versus ita inchoabat: Εἶτ' ἐπιδοῦλαι. Et χαλιστατάων faciebat initium versus sequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ' ἐ. φ. κ. νέσσαν. *J. F. R.*

Ibid. Δὲ νέσσαν ἴχνια τύ τη.] Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

32. Διώκει] Conf. supra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Herwor.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ ἐ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις πτερύγας. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον ἐ χλαν.] In laude pueri, cum aqua detersit somnum, inquit, τὸν ἱερὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις πτερύγας συῤῥάψας, δὸν τ πατρώας ἑστίας ἐξέρχεται. *sacrum chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex codice Mf. sic refinges. ἡ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις πτερύγας συῤῥάψας, & *tunicularem laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἐφήβικον ἱμάτιον. Sic *Demostheni* κομψὴ χλανὶς ἐ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide *Gell.* I. 5. forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον ἐ χλανίδα. mox idem codex rectius, ἡ μηδένα τ ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverso adspiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Antea legebatur τὸν ἱερὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim *A. W. P. & L. M. du S.*

39. Ἐπωμίαις πτερ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem σώρῃ stringebant; quod a *Salmasio* dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Πτερύγας] De differentia πτερύγος & σώρης vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω κεκυφὼς, ἡ μηδένα τ ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τ ἀπαντώντων, non τ ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. *J. P. a G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluisse *Junius*, spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαντ. constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius sit, ut Correctores omissam {yllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικὴν] Scil. ἰέναι, ut *Aristoph.* Lysistr. v. 1064. ἴμεν ἐς τὰς ἐμοῦ τιμωμένας. Noster *Herwor.* c. 32. ἐς Πλάτωνα, ac saepe alibi. Vid. not. *Salani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους Nostro dici solere, contra *Bourdelotium* probat. Sed satis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellipf. v. ἔρχομαι, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. ἐς

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν χορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τῆς νεότητος σωλοδαμήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιείς, καὶ βέλη δι' εὐτόνου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπος [b] ἐγκονίζει τὸ σῶμα πυκνόμυον· οἵ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποψαλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' ὧς λυτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μὲν μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελούμενοι μῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ὅτι φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τοῦ πράξαι ὁρίσῃ, τὸ γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸ ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίως ὕπνος καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν [d] ὅτι χρόνον.

Τίς οὐκ ἂν ἐρασθὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, σηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris,

a Ἀποπάλλων] Ἀποπάλων minus recte *Fl.* b Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκονίσται M. P. G. c Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. d Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφθόνου W. L. Nihil mut. *J. Fl. H. P. S.* e Τίνι] Τίσι W. Sed vulgata praestat.

τι τετρήτων τινῶν ξυνιῶν ϵ ἰφεσρίδων καθαιρέσεις. ubi pro ἧς τι *Bergler.* legi vult ἐπί τι. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινὰς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At ap. eumdem l. 18. pr. ἀκούω γάρ τι λοιδόρου, (vel potius λοιδοῦ) γυναικὸς ἰρᾶν. καὶ ἐς ἐκείνης φθειρόμενος. Ubi posteriora vertuntur: & *ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ἐς ἐκείνης corrigit *Bergler.* ὡς ἐκείνην. Verum posset etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τῆ οἴκου exponendum servarem. *J. F. R.*

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. *J. M. G.*

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζει τὸ σῶμα πυκνόμυον] In Mss. legitur ἐγκονίσται, quod frequentius est illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονῶμαι. est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. *J. G. G.*

62. Ἰδοὺ

ris; divinasque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, caeleſtes Dii, vita haec ſit perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire: exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit; & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero: ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utrisque monumentum uti aggerent, oſſibusque oſſa permiſcentes neque mutum pulverem diſcernant.

47. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed vicinus Dîs Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus

ἱππαρχὴν δὲ ὡς Κάτορα, θείας δὲ ἀρετὰς ἀφ' ἡμῖν διώκοιλα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲ, δαίμονες ὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ὗτος, ἀπαγλιχρὺ τῦ φίλυ καθέζεαζ, ϗ πλησίον ἠδὺ [f] λαλῦντος ἀκύειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ συνεξιέναι, ϗ πάντος ἔργυ κοινωνίαν ἔχειν. εὔξαιλο μὲ ἂν ἐρᾶν τις δ' ἀπταίστυ ϗ ἀκλινῦς βίυ, τ' γεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὀδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης πειράσαιλα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ ϗ, οἵος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, [g] νόσος ὀπταύσειεν αὐτῦ, κάμνοιλι συννοσήσω, ϗ ἀφ' χειμερίυ θαλάσσης ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι· κἂν τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψῃ, τ' ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσαι, ϗ φιλήσω τὺς πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχονλας· εἰ δὲ λῃςὰς ἢ πολεμίυς θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας, ὁπλισαίμην ϗ πᾶσ' δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμῦ γεργομένοις ὀπιθήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὀςέοις δὲ ἀναμίξανλας ὀςέα, μηδὲ τ' κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.

Ταῦτα δ' ὐ πρῶτοι χαράξυσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τὺς ἀξίυς ἐρῶλες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ φι-

f Λαλῦντος] Recte ſic Edd. plurimae & M. Καλεῦντος *J.* g Νόσος] Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. J. P. H.* &c. Νόμος, νόμος Angl. male.

88. Ἐπήρειαν] . . . . . * ἄλγημα, *V.*

* Ἄλγημα] Hiatus ille qui in Ed. *Cler.* eſt non ſuppletur ex ulla collatione; quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. *J. F. R.*

62. Ἰδῶτες] Haec Luciani *Berglerus* componit cum *Alciphr.* I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. *J. F. R.*

68. Σωφροσύνῃ ἠσπάσαιλο] Conf. ſupra *Abdic.* c. 18. Adde *Alciphr.* III. Ep. 24. f. οἷον ἐςὶ — σωφροσύνῃ ἀσπάζεαζ. *J. F. R.*

71. Ἡδίονς ὕπνους] Ὕπνους plur. num. ne mireris. Dixit & *Long. Paſt.* I. p. 27. τ' ὕπνων ἐξέθορεν. Ut poëtas omittam. Adde mox c. 49. *J. F. R.*

75. Τῶν ὀμμάτων βολαί] Supra quidem c. 3. eadem phraſis, ſed aptiore loco: eſt enim ibi: ἱλαραὶ τ' ὀμμάτων αἱ βολαί. *Alciphr.* III. 1. ϗ τὰς βολὰς τ' ὀφθαλμῶν ἐςὶ πυκνυγὴς. *Herodian.* I. 7. 9. ὀφθαλμῶν τι ἧ ἀρθμίαι ϗ πυράδης βολαί. Verum ſi recte dicas, *vel coecus hoc videat*, quidni & *coeca oculorum acies* dicatur? *J. F. R.*

82. Ἀπαγλιχρὺ τῦ φίλυ καθίζεαζ, ϗ πλησίον ἠδὺ λαλῦντος ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. *AE. M.*

Ἀπαγλιχρὺ] (Vide *Catullum* p. 112. & 113.) *L. Kuſt.* Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphûs, apud *Longinum*. *M. du S.*

89. Νόσος] Anglic. νόμος ὀπταύσειεν αὐτῷ. *J. B.*

3. Καφῶ] An κοίφῳ; videbimus in addendis. *J. F. R.*

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε· θεὸν δὲ τὸν πρὸς ἀλλήλους παθῶν [a] μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τῷ βίῳ συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῄρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κριθεὶς συνηγωνίζετο. τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅπου τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. ἡ γὰρ Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐρινὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ θορυβούντων, ὁ μὲν ἐκεῖνο τὸ συνήθους μανίας πρὸς ὀλίγον ἔκενσε. Πυλάδης δὲ

Ἀφρὸν [b] τ' ἀπέψα, σώματός τ' [c] ἐπημέλει,

[d] Πέπλους τε πρὸς κάλυπτεν [e] εὐπήκτοις [f] ὑφαῖς,

οὐκ ἐρᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἤθος. νικᾷ γὰρ ἐκρίθη θατέρου μένοντος ὅπως τῷ φονευθῆναι, τὸν ἕτερον εἰς Μυκήνας ἀπιέναι, κομίζοντα γράμματα, μηνύειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀποθεῖται δὲ τὰς ὀπιστολὰς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-

a Μεσίτην] Edd. & M. *b* Τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. *c* Ἐτημέλει] Ἐπιμέλει male *B2.* & *P.* Ceterae recte cum M. ἐτημ. *d* Πέπλου] Πέπλων *Eur.* Nil mut. *Fl.* nec M. *e* Εὐπήκτοις] Bene *P. V2. Fr. B2. S.* Εὐπήκτους *J. Fl.* *f* Ὑφαῖς] Ὑφάς. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδεικνύμενος] Ἐνδείκνυμαι & ἐπιδείκνυμαι ταὐτόν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος ἢ ἔργῳ. *V.*

7. Συνεξέπνευσε] Correxerat *Solan.* συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. *J. F. R.*

10. Μεσίτην] Fuit cum μεσίτην mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. *M. du S.*

14. Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Aeschylum.* *G. C.*

Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Ex *Orest. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald. 1. Wessel.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

24. Ἀφρὸν ἀπέψα] Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. *F. G.*

Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.] Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant *B2.* & *P. Eurip.* Iphig. Taur. 311. *M. du S.*

32. Τὰ

digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paullo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet.

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

—— *cui juvenescit equus, puerique ministrant,*
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Del-

ἢ τοῦ, ὡς Πυλάδῃ λαβεῖν ἀξιωτέρῳ, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυτολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῶδε μὲ δέλτον [g] δίδου,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε [i] σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ ἔτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ὅπου τὴν ἥδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἐρῶσας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰδέσασθαι πότερος πότερον ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τοῦ τῷ φιλήσαντος εὐνοίας ὅπερ τὸ ἐρώμενον ὁμοίως πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τῷ καθ' [l] ἡμᾶς βίῳ ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθὲν, ἐκ παραδοχῆς ἐφ' [m] ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς παρρησίας νεωκορῶμεν. ὅλως γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ τὰ τῶν σοφῶν ἀποφαίνῃ,

ὦ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα χεῖροι
Τὸν φιλέουσιν.

αἴγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδου] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γενέσθ in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu. *h* Πέμψω] Πέμψει *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. *i* Σοι] Οἱ W. *k* Φιληθὲν] Φηληθὲν male *F. Fl. l* Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὀ.] Haec omnia omissa in *Fl. m* Ἡμᾶς] Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ὑμᾶς *F.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι. *G.*

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. *Jac. Elsner.* ad I. Epist. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *F.F.R.*

34. Τὰς ἐπιστολὰς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς διαπέμψω μοι τῇ βασιλίδι τὰς ἐπιστολὰς, εὐθὺς ἀνέγνων. *F.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τῷ καθ' ἡμᾶς βίου] Conf. supra *Demon.* c. 1. *F.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀληθῶς *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. f. *F.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸ βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελῶν προσήκατο.

Δεῖ δὲ τὸν νέων ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδην Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ὅπη τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κείροισιν ἐπ' ὄμμαλα λίχνα φέροντες,

Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν.

Ὡδὲ νέων ὁ ἐράοιτε, πόλιν κεὔανδρον ἔχοιτε. Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς προσίτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὔνοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τῦ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὴν δ' ὐράνιον ἐρῶντα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mortales Socrates viros*, qui cum reliqua disciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis caussa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum

a Ὃς ἅμα] Ὃς οὐχ ἅμα W. b Ἐράοιτε] Ἐρῶντε W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Εἵνεκα] Εἵνεκεν W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, *de Salt.* §. 25. pr. Habebimus rursus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J.F.R.*

Ibid. Ὃς ὑπὸ] Vide B. πρεσ. c. 15. & quae illic a me annotata sunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τύμνῳ ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a *Benedicto* conversa esse, *qui sub una eademque patris chlamyde*, quasi illa chlamys patris nescio cujus fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: *Philostr.* Epist. 44. ὢν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ἱκέτρισιν αὐτοῦ τὴν τράπεζαν ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. namque eum induxit commemorantem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.* *J.F.R.*

76. Ἔρχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἔρχιος est, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχίᾳ debit *Meursius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta sedem CVII. huic adsignavit *Bentlejus*) qui habetur Memor. Socr. I, 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J.M.G.*

77. Ἐράοιτε] Angl. ἐρῶντε. *J.B.*

79. Εἵνεκα] Poëticum esse ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra *De Dea Syr.* c. 14. καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro οὕνεκα, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & passim. *Herodot.* εἵνεκεν p. 2. bis. & seqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἕνεκα, καὶ οὕνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα. Quod W. autem οὕνεκεν habet, nihili est; καπνόφωνον enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam οὕνεκα & ἕνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita οὕνεκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Ἕνεκα tamen sequente vocali non scriberem. *J.F.R.*

88. Αἰ-

mum vivendi tempus, turpi nulla conscientia in *animo* habitante; nobilis autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philosophorum filiis, æther post terram excipit hos, qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, præmium virtutis habent immortalitatem.

50. Ista Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi: quod tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid sentirem pronuntiare vellem, perpensa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, sodales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpetuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia. Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri posset, ille co-*

τῆ ζῆν χρόνῳ, εὐδεμιᾶς ἀπρεπῆς συνειδήσεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μὴ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τὸ ἄρρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

Τοιαῦτα τῆ Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς συμπλοκησαμένου, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἤδη ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγου τὰς ἑκατέρου λόγους ἐξισώσαμενος, Οὐκ ἐξ ὑποψίας, φημὶ, ἀπαρασκευάστως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπειρηκέναι· διηνεκῶς δὲ, καὶ μὴ Δί', ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. κρεῖττον γὰρ οὐδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύναται παρήκαιρον. καὶ πολλῆς μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὡς ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖ-

d Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθαν. Edd. priores. *e* Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *A*1. Φρονεῖν cett. Edd. & M. *f* Ἑκατέρου] Ἑκατέρων W. *g* Ὑπογυίου] Ὑπογύου *Fl. J.* M. *h* Δί'] Δία *Fl. i* Ἐρρωμένης] Ἐσκιμμένης marg. *A*1. *k* Πολλῆ] Sic *Fl. P.* &c. recte. Πολλὴν *J.* *l* Ἐν δυνατῷ] Omissa in W.

7. Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μυθητὴς Πρόδικου τοῦ Κίου, ὃς ἐπικαλεῖτο Κόθορνος. *V.*

Θηραμένης] Iste vir fuit πανοῦργος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Κίοι inter se belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χῖος. Hic etiam ἀφ' τὸ ὑμοιτάβολον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος. est enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. *G.*

88. Αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte Mss. *Coelum post terram eos excipit, qui ipsis rebus student: ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile.* Vulgo sine sensu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii essent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J.G.G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἄμεινον. *M. du S.*

90. Ἄμεινον ἀποθανόντες] Angl. Cod. οἱ δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. *J.B.*

96. Φρονεῖν] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipso M. Φρόνειν, corrupte. *M. du S.*

Ὅ, τ. φρονοίην] Sic legendum suaderet series orationis, & si libri omnes Φρονεῖν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipsi sentiant, judex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in Φρονεῖν mutari Φρονοίην, praesertim cui Attica forma Φρονοίην pro communi, Φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed jam bene sic dederat *Aldus*, a quo operae posteriores, & interpres, malo recesserunt. *J.M.G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noster sic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Gesnerus* tam sponte, quam ex *Aldina* sua recte vidit, cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deserenda vulgata Φρονεῖν. *J.F.Ri.*

7. Θηραμ. — not.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

[a] ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνήσειν οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν ἀκέκριμαι διοικεῖσθαι, τὸ μάλιστα δίκαιον εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἁγνὰ δίκαια [b] προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδερασταῖν δὲ [c] ἐφείσθω μόνοις [d] φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

Καγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ [11] τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑφαιρεθῆναι τὸν Χαρικλέα, σμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ [e] προσώπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, βαίνει σφόδρα σοβαρῶς. εἰκάσειεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλὰ νεναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ [f] τὰ πινίκια· καὶ γὰρ ἦν

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Chariclés non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.*

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-

a Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in *Fl.* b Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμνῶνται *J.* c Ἐφείσθω] Ex W. dedimus. Ἀφείσθω Edd. priores. d Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. e Προσώπῳ] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A1.* Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. f Τὰ πινίκια] Τὰ πιάκια W. male. Τὰ πινίκια *Fl. B2.*

19. Καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ὃν τὴν νικῆσαι ὁ Δημοσθένης ἔτος ἔνισμεν. ἢ * ὡς ὁ Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης † Ἀφροδίτης. διὸ ἡ πολλὴ σὺ Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηνῶν δὲ ‡ παιδερασία κομώντων. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ ἡ Δημοσθενικῇ. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inseruit *M. du S.*

† Ἀφροδίτης] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτας.

‡ Παιδερασία] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato ἡ παιδερασία, notavitque τὴν pro ἢ prave fuisse in V.

11. & *Plut.* in Nicia *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego Κοθ. majore litera exaravi monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θηραμένης — Κῶμος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἑρωσιν· Ὡς ἐγὼ ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν σὺ δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. *J. F. R.*

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν ἐυκταῖον κακόν. *Optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Aristoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non semel. *J. F. R.*

17. Παιδικοὺς δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Davis.* (quem consulendum in marg. jussit Cl. *Hemsterh.*) ad Cic. *Tusc. Disput.* c. 34. observat, ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερον. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὴν Χαρικλέα παρηγορησάμην ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβὴ, καὶ τὰ ἅμα τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὔμουσον ἐχούσας, τῇ δὲ ὄντι διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὸ ἔωλον ἡμῖν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόροιβον οἴει με, παρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων [i] διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸ νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ ἱερὸν ἡγούμενος ἦ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τὸν ἄγαν ὑπὸ τοῦ [k] παιδεραστοῦ καλωφρυομένους λόγους ἐθαύμαζον ἐγὼ ὅπως

[g] Παιδιὰν] Sic *F. Fl. H.* &c. Παιδιᾶν W. male. [h] Κόροιβον] Κόρυβον M. [i] Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ διατριβὴν ἀ. ἀ. τὸ βραχὺ. W. [k] Παιδεραστοῦ] Παιδερασταῖς W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δ' ὄντι] Τοῦτων τὸν τρόπον. *V.*

50. Καλωφρυόμενους] Ὀφρῦσι μετεώροις. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδεραστὰς nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, πρόεισι σφόδρα σοβαρῶς] Sed Mss. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς. quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρᾷ] Ἱλαρᾷ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemsterh.* facere vidi. *J.F.R.*

30. Τἀπιτήδεια] Perperam in novissimis editionibus legitur, Ἐτιάσατο αὐτοῦ τὰ πιτήδεια, pro quo recte in antiquioribus τἀπιτήδεια. *J.J.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Aristoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & consule ibi notas; perperam in Ed. Tornaesiana legitur Μελιτιάδ. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiastae locus ad quem remittit *Solan.* est *Aristoph.* Ran. vers. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δή, τὸν ἰδιῶτ dicit, eumque ὡς ἐπὶ τὸ μεῖον sic dictum ait. *J.F.R.*

Ibid. Κόροιβον] Idem *Scholiastes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τοῦ παιδεραστοῦ] Florent. Codic. τοῦ παιδερασταῖν. *J.B.*

58. Καὶ-

ὅπῃ τῇ σεμνότητι, πλὴν ὑ πάνυ θυμῆρες ὡόμην, ἐρήδῳ παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντα-
λείους δίκας ὑποφέρειν, ἢ τοῖς ὄμμασι τὸ κάλλος μονονυχὶ προσκλύζοντα, ἐξὸν
ἀρύσαντα, ᵃ διψῆν ὑπομένειν. ὑ γὰρ ἀπό- 55
χρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ἀλλ' ἀπαλλικρὺ κα-
θημένου ἢ λαλοῦντα ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ
ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενα ἔρως, πρῶ-
τον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεά-
σηται, προθεῖ προσάγων ἐφάπτασθαι. δὶς 60
ἄκρων γῆν δακτύλων κἂν μόνον θίγῃ, τὰ
τ ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν ἀφθεῖ τὸ σῶμα.
τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτῳ πεῖραν
ἐπάγει φιλήματος, οὐκ ᵇ εὐθὺ προσιεμέ-
νου, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χει- 65
λεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη,
μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα
πρὸς τὸ ᶜ παρῆκον ἁρμοζόμενα, ἀεὶ λι-
παρεστέροις ᾗ ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔνθ'
ὅτε ἢ ἀφαστέλλων ἡσυχῇ τὸ στόμα. τ δὲ 70
χειρῶν εὐδεμίαν παρίησιν ἀσχήμονα· ᵈ αἱ γὰρ
φανεραὶ ᵉ τ ᶠ αἰδητῶν ᵍ συμπεριπλο-
κὴ τ ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ ʰ λαθρίως ὑγρῶς
ἡ δεξιὰ κτὶ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim cuprioſum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiqueſcit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paul-

a Διψῆν] Διψιῶν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Fr. cum jota subscripto, quod in H. & J. non adest. b Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. AIW. c Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta J. quae παρειῆκον, quod & in marg. AIW. adscriptum. d Αἱ] Ἡ J. male. Αἱ cett. & M. marg. A1. habet ἢ. e Τῶν αἰδ.] Μετὰ τ αἰδ. M. G. Μητὰ P. Non adgnoscunt praepositi. Edd. f Αἰδητῶν] Ἐσθημάτων L. g Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ Fl. h Λαθρίως] Λαθριώνως Ex. Fl. Λάθρι marg. A1.

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia est, ebo, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema* LINEA *amare, haud nihil est. Ter.* Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* σύμμικτα.) *Vorst.* Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν,
Ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐνέπεσον· ἔτω γοῦν σὰ τούτων ἔρως.

M. du S.

64. Εὐθὺ] Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθὺς, vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. *J. F. R.*

71. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.] Ex Mſ. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μὴ τ αἰδητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰδητὰ. Vulgo μὴ omittitur. *J. G. G.*

80. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενον κατὰ τ κυμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν] Interpres: *dum ducto a tumoribus exordio juxta Comicum ipsum percutit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφου μειρακίου ὑπάρχοντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἔφη μέν, σὺ μὲν τοὺς ἀφροδισμοὺς ἔχε μειράκιον. *Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem o adolescens habe interfeminales pulsationes.* Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδεραστῶν. vide quae notavit vir & amicus summus *Aegidius Menagius* ad hunc locum, & *Paullus Leopardus* Emendat. XVII, c. 32. *J. G. G.*

81. Κωμικὸν] Quis hic Comicus sit nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. *M. du S.*

83. Μη-

paullum ultra naturam tumentes, & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, poſt haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorſus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philoſophiae ſupercilium ultra ipſa tempora ſuſtulere, honeſtorum verborum phaleris imperitos paſcant. Amator erat, ſi quisquam, Socrates, ſub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non ſine plaga ſurrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus eſt, ut e regione ſederet,

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen:

ſed erat ipſorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum cuſtodito in verum erupit,

Femorum tuorum ſancta conſuetudo pulchrior!

τὴν φύσιν ὑποδιδόντας πιέζει. ἡ σφριγώσης γαστρὸς [i] ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ὑπιδράπτει ὁμαλῶς. μὴ τοῦτο ἡ πρωτόχνουν ἄνθος ἦδυς. ἡ τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κἄπειτα κωμικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μελετωμένοις δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπῆρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων [k] κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς [l] ποιμαινέτωσαν· ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, [m] εἴ τις πώποτε, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. ἡ μὴ θαυμάσῃς, [n] οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ [o] κατ' ἀγλαΐαν καθέζεσθαι,

Δέγμενος Ἀιακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν ἡ τὰ ἐκείνων φιλίας [p] μεσίτις ἡδονή. τέως γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πάτροκλον θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία [q] Καλλίων·

τὰς

i Ἀμφιλαφὶς] Ἀμφιλαφέσι L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* k Κομψεύμασι] Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψιύσμασι male *J. Fl.* l Ποιμαινέτωσαν] Ita dedi ex P. Ποιμαινέθωσαν Edd. male. m Εἴ τις πώ] Εἴπερ τις marg. *A1.* n Οὐδὲ γὰρ] Incipit rurſus O. o Κατ' ἀγλαΐαν] Reſtitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαλικρὺ Edd. p Μεσίτις] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μισίτης Edd. priores. q Καλλίων] Καλλίῳ W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adſentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν] Μόγις ποτὲ, μιαρὲ & ἀπάρῃς, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης & προώλης ἀπόλοιο. M.

83. Μέλιωρολ.] Vid. *Pr. l.* 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους] *Alciphr.* I. ep. 34. pr. Ἐξ ἧς φιλοσοφεῖν ἐπεισήσας, σεμνός τις ἐγένου & τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non eſt oblitus: item ex *Dial. Charont. Merc.* & *Mort.* ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi abſurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. *eos* ait *ſupercilia ſupra capitis verticem habere.* *J. F. R.*

87. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις πώ, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipſe Socrates apud Lucianum in Auctione Philoſophorum, παιδεραστὴς εἶμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Aeacida potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μεσίτις. *F. G.*

Μεσίτης ἡδονὴ] An μεσίτις? *AE. M.*

Μεσίτης ἡδονὴ] Politiſſimus *Menagius* emendat μεσίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι. *J. J.*

Μεσίτις] Cod. Mſ. Ox. & W. uti emendare juſſerat *Menagius*. In omnibus impreſſis μεσίτης, prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam verſiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici verſiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Jambicus enim trimeter eſt, ſive ſenarius; nam Καλλίων facit initium verſus ſequen-

τὸς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα [a] φήσῃ τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγειν, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέχομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ὄχλῳ· τἄλλα δὲ, τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν πόρρω ἀποικιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκὸς ὄχλου, [c] ὑφάπτειν τῷ θεῷ τὸν πυρά. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τὰ ἐν Οἴτῃ παθὼν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἦ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

IMAGINES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

LYCINUS.

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

[a] Φήσει] Φησὶ W. [b] Ἀφίωμεν] Ἀφιῶμεν W. [c] Ὑφάπτειν] Ὑφάψειν O. Vulgatae ceterae. Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνων *Th. Mag.* v. Γοργὼ. [d] Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαχον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. *Th. Mag.* Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. ΥΠ. ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μηδὲν] Neque hoc unde sit scio, aut scire aliaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M.du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμασεῖς Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J.M.G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J.B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. recta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c. 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M.du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτόν τι ἔπαχον] Aliter in suis Codicibus legisse

quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigerem. POL. Insolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians, & saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigescere. LYC. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, & magis quam statuae sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipse

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθον ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, περιηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπέρφυές τι τὸ θέαμα φῂς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θαττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεθαρμόσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ὀπωπαρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γάρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τὸ θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ προσπεπηγέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς κἂν ἐκ πολλοῦ μόνον ἀπίδῃς ἐς αὐτήν, ἀχανῆ σε, καὶ τὸν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον καιριον, εἰ αὐ-

ε Κεχηνότα] Κεχηκότα male *F*. f Ἐκ πολιπῆς] Ἐπεριωπῆς male *F*.

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας πλησίον τῆς Σμύρνης, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. *V*.

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

Ἐκ λίθου] Verum est *in* hic pravum fore. Sed scire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noster, *ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται*. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 6. f. p. m. 168. *Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον. κἀκεῖ Διὶ εὐξαμένη τὸν μοχθὸν εἰς λίθον μετέβαλεν*, ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum εἰς λίθον. Si vero phrasis *πεποιῆσθαι εἰς* pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiasten Christianum fuisse, neque a Scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Esai.* XLII. 16. *ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείαν.* *J. F. R.*

gisse videtur *Thomas Magister*, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem esse, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Περιηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus cum concrescunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεθαρμόσειεν] Reverend. *Jac. Elsner.* haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βληθητι εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani significari *rem gravem & insuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. παρίστηκε δακρύων, ὥσπερ εἰώθει. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben scilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ πολιπῆς] Habuimus idem supra Mid. c. 15. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemsterhusius* in marg. Ed. *Graev.* adiri posse *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omissum in observ. *Bosii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Post autem fructum pacificum reddit*,

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶκείνη [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποσῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία ἕλκει τὸ σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τερατῶδές τι καλὸν [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀδεοῦς τις ἐπαινέσαι δόξω, ὡς τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μέν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνοῦχων τι πλῆθος, καὶ ἄβραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τοῦνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸ πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναίῳ καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὅτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae sane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

a Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habere *J. Fl. B2. V2.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. b Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττου male *J.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucundum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fructum libertatis*. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur „ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud „ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲ ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι. „ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius „ est.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pacem facit* &c." Hucusque *Bos.* At *Oberpoeus: & fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* θέαμα δεινῶς βίαιον, adeoque *lenius, placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καρπὸς εἰρηνικὸς pro *laeto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῇ, ἡ χαρᾶς. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ πραῦμα ἥττιον καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ κἀκείνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. *J. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἑλκτικωτέραν ἔχει.

J. B.

31. Οἴει] Attice pro οἴῃ, quod in verbis βούλομαι, οἶμαι, ὄψομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialectt. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πεισθεὶς *audies.* Et vers. 60. ἐκπυνθάνει *interrogas*, ac sexcenties alibi. *J. F. R.*

44. Σμυρναϊκὰ] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. du S.*

45. Καλ-

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [c] ἐπεὶ λίθῳ τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, [d] ὅτε ᾠχόλωσο, ὅτε τὸν Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἐρόμενος, [f] ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε μάλιστα ἐπίδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν ὅτῳ γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, ὦ τὸν λόγων δύναμιν, ᾗ μάλιστά γε τοῦ ἐμοῦ, ἐμφανίσαι ὅτῳ θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποιά τις [g] ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν τεθνεῶτες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἢν σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνεσθαί τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

e Ἐπεί] Ita jam optime *J.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* *d* Οὗτε] Οὕτε male *J.* *e* Ἐκεῖνον] Omiſſum in *J.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* *f* Ὅστις] Ὅστις *J. Fr. Fl. B2. P. S.* Ἥτις ἴσως L. *g* Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in *P. P. J.* &c. *h* Αὐτὸς] Οὕτως adſcripſerat *Solan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν & σεμνῶν. *G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides* Μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ. T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεί] In *B2. Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.* Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπεὶ λίθου. *F. G.* Et ſic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*

Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Ellipſ. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Ἐπ. Δ. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione locum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach Tat.* I. p. 7. πολὺ πλήθει οἰκετῶν & θεραπαινίδων ἃς συνεκτήσατο ὁ Σωστράτου ἔτυχεν ταῖς γυναιξίν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris aſſenſum nanciſci ſpero. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege αὖτος, vel αὐτό. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτήν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τὴν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐραστείη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι, τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορείσθω. σὺ δὲ (ταύτην γάρ, ὡς φῂς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥαθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μέν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον καὶκείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι τὸνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polyſtrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidiſti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audiſti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum ſtatuae clam cum relictus eſſet in templo, coiiſſe, quoad ejus fieri potuerit, cum ſtatua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidiſti, age, mihi illud quoque reſponde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidiſti? POL. Equidem omnium, Lycine, ſim negligentiſſimus, ſi pulcherrimum Alcamenis ſignorum praetervidiſſem. LYC. Illud quidem, Polyſtrate, non exquiram, an, cum ſaepe eſcenderis in arcem, Calamidis Soſandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam ſaepius. LYC. Sed ſatis iſta. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudaſti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inſcribere nomen ſuum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam haſtae.

5. LYC.

a Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adſcriptum marg. *γ*. Sed in Κνιδίων conſpirant Edd. *b* Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl.* Σωσ... rectè cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æſtimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigiſſe ab Athenæo eſſe proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris ſimulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venuſtatem quaſi exemplar imitatum eſſe Praxitelem contexuit. *Val. Max.* *G. C.*

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam intelligit; de qua in Ἔρωτ. c. 11. 13. multa legiſti. *M. du S.*

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noſter vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον . .] Hiſtoriam habes Ἔρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortenſi vel potius in hortis poſita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. *G. C.*

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc ſcriptum eſt. Romae, an in Aſia ſcriptum ſit, dubium videri poſſit. Veneris autem ſtatua eſt, quam deſignat. *M. du S.*

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Doſandran* pro *Soſandra* habet. Sed eadem rectè in illo Ἐτ. Δ. III. *Soſandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen ſuum ad eam ſcripſiſſe Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen ſortitam credit *Pauſanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui eſt in arce Athenienſium, λίμνη nuncupato, unde & *Dionyſ.* λιμναῖος. *G. C.*

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta eſt, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pauſan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δείσει] In omnibus legebatur δείσῃ. Prave, cum loquatur is ipſe, qui Imaginis effictor eſt. *M. du S.*

Δεί-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praebet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta ſines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

c ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε ἐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν d δέησῃ. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον ἑκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτο γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπόν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τῶνδε σωζόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μελακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμόταλα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ σαφέστερον ἐπιδεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπάδουσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, ἐκ Κνίδου ἤκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· ἐδὲν γὰρ τῷ ἄλλῳ σώματι, γυμνῷ ὄντι, δεήσει· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ

κε-

c ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. d Δεήσῃ] Δεήσει legendum monebat marg. *J.* Sed in δεήσῃ conſpirant Edd.

Δεήσῃ] *Solan.* δεήσει corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo jure δεήσειν conjicere. Quamvis autem δεήσει bene quoque ſe haberet, veluti οἰεῖ pro οἰῇ (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σὺ γε — ἐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. *Epiſt.* Sent. 28. p. 104. ὅτε πλείονα τῶν δίκαιον προσοίσῃ, ὅτε ὀψοποιῶν δεήσῃ. ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δεήσει non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi ἐδὲν γὰρ δεήσει μοι ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius perſonalium more, quaſi a δῆι, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. ἢν δέῃ. & c. 47. καὶ πολλοῦ δεήσειν ἡμᾶς. Pro *Imag.* c. 16. ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλά σοι ἡ καθαρσίων τάχα δεήσει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. ἐδὲν δεήσει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἴτ' οὐ δικαστηρίου δεήσει. Sic δεῖ ἐπιτάσεως τοῖς γάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἐπομπῆς. *J. F. R.*

99. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

19. Καὶ τὸν ὀφθαλμὸν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλίμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

Kal

κεχαρισμένω, καὶ τοῦτο ἀσφαλάξει τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπά, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ πρόσετι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὥσπερ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὸ δὲ τοῦ παντὸς πρόσωπον περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἣν Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα ὥσπερ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ [a] Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα [b] λεπτὸν [c] καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς ὥσπερ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλίκον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὴν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; [d] καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καταλέλοιπάς τι κάλλος ἔξω τῆς ἀγάλματος

tiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quaenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime si accuratissima ratione perficiatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σωσ... b Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *A1W.* c Καὶ λεληθὸς] Καὶ deest in *Fl.* & λεληθὼς male habet eadem pro λεληθὸς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. d Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philostr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, s. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. *Amor.* c. 3. ἰλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχιρῆς ἀνυγραίνοῦσι. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit; nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M. du S.*

33. Λεπτὸν ☾ λεληθὸς] Angl. σεμνὸν ☾ λαλ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 183. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *mensuram staturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τῆς ἡλικίας „ δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκεί- „ νην μάλιστα — μεμετρήσθω. i. e. *Staturae vero men-* „ *sura, quanta esse debeat, mensuretur maxime se-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obsopoeus: *aetatis mensuram.* Sed Clariss. *Gesnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & Graeca sic saltem Latinis respondent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Bosio* vulgatae distinctionem retinere, an praeeuntem *Gesnerum* sequi, & vel novam personam inserere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλίκον dixisset; nam etsi ἡλίκος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Bosii* versione ac vulgata distinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. πολὺ. *J.B.*

51. Κυ-

imaginem ; qui ſic omnia in illam contuliſti ? LYC. Atqui hoc minimum eſt, amice, niſi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cujusque rei condecentia, ut exacte nigra ſint, quae ſunt nigra, alba autem quae oportet eſſe talia, & ruborem *ubi decet* efflorescere. Et *quantum ad* haec talia forte illud, quod maximum eſt, nobis adhuc deeſt. Unde igitur & haec parabimus ? an advocemus ſcilicet pictores, & maxime quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeſtive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtio. At hi diviſis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Junonis pinxit, Polygnotus vero ſuperciliorum decorem, & ruborem ſuffuſum genis, qualem Caſandram in conciliabulo Delphis fecit. Veſtem vero etiam hic faciat, ſubtiliſſime elaboratam, ut adſtricta ſint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles oſtendat, Pacatae exemplo, praeſertim ne nimis candidum, ſed

45 τω, ὅτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τῆτο μικρόταλον, ὦ φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲ εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, 50 λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα [e] κινδυνεύει τῆ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν [f] προσδεῖν. πόθεν ὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν, [g] ἢ παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ τὰς [h] γραφέας, καὶ μάλιστα 55 ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὐκαιρον ποιεῖσθαι τὴ ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· ἔτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲ Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴ κόμην, οἵαν τὴ Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων 60 τὸ ὑπέρυθρες, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, οἵαν τὴ Κασάνδραν ἐν τῆ [i] λέσχη [k] ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ὅτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτόταλον ἐξειργασμένην, ὡς 65 συνεσταλθαι μὲ ὅσα χρὴ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, καὶ τὴ Πακάτιλω· μάλιστα μὴ ἄγαν

e Κινδυνεύει &c.] K. γοῦν τ. μ. *Pell.* Vid. nott. f Προσδεῖν] Sic *P. S. Fl. B2.* Προσδεῖ male reliquae. g [H] Deeſt in *Fl.* Adeſt in Coll. & Edd. cett. h Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & *P.* i Λέσχη] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* k Ἐποίησε] Ἀποίησε male *J.*

51. Κινδυνεύει τῆ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει — προσδεῖν] Conſului Edd. cognovique *P.* & *S.* ſic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B2.* vero comma poſt τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τῆ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in noſtro *Juntinae* exemplari προσδεῖν conſpicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignoſci poſſet, impreſſumne an manu ſcriptum eſſet illud ν. *J. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rurſus *Jov. Trag.* c. 7. *J. F. R.*

63. Λέσχη] Vide *Pauſan.* 341. 33. Et de Caſſandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῆ λέσχη] Unice huc facit *Pauſan.* in ipſa Delphorum deſcriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὴν Καασσάνδρα ἐστὶν οἴκημα γραφὰς ἔχον τῶ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲ Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐνταῦθα συνίασι τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαίστατα διαλέγεσθαι, καὶ ὁπόσα μυθώδη κ. τ. λ. Eſt enim longa operum Polygnoti in illa Leſche (*conciliabulum* reddidit Amaſaeus Romulus) enarratio, in qua neque Caſſandra omiſſa eſt p. 660, 6. *J. M. G.*

68. Δειξάτω] De pictoribus proprie uſurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemſterh.* demonſtratum. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὴν Πακάτιλω] Suſpectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάστη eſt apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem eſſe, quae Campaspe ſcribitur ap. *Plin.* 35, 10. ſ. 36, 12. opinio eſt *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium ſic laudat Aelianum, ut ſubjungat, eriam hoc Luciani loco Παγκάστω eſſe. Quodcumque nomen fuit, tres ſcriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere juſſus eſt concubinam Alexandri: itaque amavit, quod ſolum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *J. M. G.*

ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀετίων ποιησάτω.

in quo sanguinem ineſſe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

Μᾶλλον δὲ τὸ ἄριστον τῶν γραφέων [a] Ὅμηρον, παρόντων Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ [b] δεδέγμεθα. οἷον γοῦν τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἠρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς ἔτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτὴν. συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεται· καὶ φιλομειδῆ δὲ Ὅμηρος ποιήσει καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ [d] ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ Βρισέως.

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praeſente & Apelle, aſſumſimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpuraſcenti*, tale ſit univerſum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conſpicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui ſupercilium elaboret. Etiam *riſus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roſeis digitis*, & aureae Veneri ſimilem faciet juſtius multo quam Briſei filiam.

Ταῦτα μὲν ἂν τῶν ἀγαλμάτων καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες συγχορεύουσι, τίς ἂν μιμήσαιτο δύναιτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φῂς, καὶ διιπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷόν

9. Atque iſta quidem ſtatuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hiſce omnibus floris inſtar enitet, Gratia, quin omnes ſimul, quotquot ſunt Gratiae, & quotquot ſunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis poſſit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demiſſum, quale quid eorum fuerit, quae na-

a Ὅμηρον] Sic Edd. praeter *F.* quae μηρὸν. b Δεδέγμεθα] Δεδέγμαλα *F.* ſola. c Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. d Ὅλως] Bene ſic *P.* aliaeque. Ὅλῳ *F.* e Τῶν] Τῇ Edd. male. f Ἅπασαι] Sic recte *S.* & *A.* Male cett. ὃ πᾶσαι.

70. Ῥώξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡροδ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον] Cl. *Hemſterh.* margini adleverat, vid. *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa eſt, ecce ſubjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poëſin videmus*, ſcribit ibi *Cicero*. Ad quae *Daviſ.* „ Vult Noſter, *Homerum* ita res deſcribere, „ ut eae ipſae nobis ante oculos eſſe videantur, & „ hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τὸ ἄριστον τῶν γραφέων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & ſcriptorem vitae „ Homericae in opuſculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, ſe *Homeri* picturam ſeu faciem pi„ ctam vidiſſe; quod perperam cenſuit vir doctiſſi„ mus *Gisb. Cuperus* Apotheoſ. p. 10. *F. F. R.*

73. Τοῖς Μενελάου μηροῖς] Non ſatis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille ſana & integra Menelai femora ſic deſcribit, ſed ſanguine e vulnere, quod ſub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ' ἐρρύη αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντι γυνὴ Φοίνισσα μιήνῃ —
Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί κ. τ. λ.
F. M. G.

74. Ἐλέφαντι εἰκάσας] *Hom.* Il. Δ. 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖος ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid, ſuſpicor ego ἰοβλέφαρον ſcriptum fuiſſe, ut Ὑπ. Εἰκ. c. 26. Apud *Pindarum* certe παῖδ' ἰοδόρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis eſt, de Venere uſurpaſſe dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. *Pindarus* de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forſan alibi Pindarus de Venere uſurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖος ποιητὴς] *Heſiodus* in Scuto Herc. 7. in deſcriptione Alcmenae,

Τῆς

nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *sectili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ̃ ἐξ ὑρανῦ γένοιτο. τί δὲ πράσσουσαν εἶδες αὐτὴν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσῖν εἶχεν, ἐς δύο ᵍ συνειλημμένον· καὶ ἐφαίνετο τὸ μὲν ἥμισυ ἀναγινώσκειν αὐτῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μέλλουσα δὲ προϊέναι, διελέγετό τ̃ παρομαρτούντων τινί, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκούς, ὅπως δὲ ἰσομέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπε κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τ̃ στιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτ̃ν, ἕως ὅπου στίχοι ἐπεφύκεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τ̃ χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν ʰ αὐτὸ δὴ τῷ τῦ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτ̃ν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, ⁱ οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα ᵏ καὶ θέαμα, πᾶσαν τ̃ ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

ΠΟΛ.

g Συνειλημμένον] Συνειλημένον uno μ. *J. Ald. V2.* P. Συνειλημμένον geminata consona *Fl. B2. Fr. P. H. S.* h Αὐτὸ] Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῇ enim ceterae. i Οἷοι] Οἷα P. k Καὶ θέαμα] Desunt haec verba in *Fl.* Adsunt in cett. & P.

Τῆς δ' ἀπὸ χρῆθεν, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄπαν οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
J. M. G.

Ibid. Ἰοβλέφαρον] Ita correxerat *Solan.* in *J.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἕτερ- δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. *J. F. R.*

82. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.] *Hom.* Il. T. 282. *M. du S.*

87. Ἅπασαι] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ὃ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M. du S.*

Ibid. Ὁπόσαι χάριτες — περιχορεύουσι] Ut Lucianus hic, Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita *Anacreon* περιπίτνεσθαι, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πίτνεσθε πᾶσαι. *L. Bos.*

Ibid. Χάριτες — περιχορεύουσι] *Alciphr.* III. 1. Ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, ait, πρόσωπον αὐταῖς ἐνῳχωδὲς ταῖς παρειαῖς εἶπεν ἐν τοῖς Χάρισιν. Sed καὶ τοῖς ὄμμασι χαρίτων περιχορεύειν δίκας ex *Aristaen.* adfert ibid. *Bergl.* *J. F. R.*

90. Δώσειτε] Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημένον. *J. M. G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX. in *Esai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia est ab εἰλέω, *volvo*, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *J. F. R.*

6. Αὐτὸ] Sic *Fl.* quod probum est. Reliquae omnes αὐτῇ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; sed minus venustum est. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι] *Homer.* Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἥν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐτύχησε δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τὄνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσθ' οὕτως γε ὁρᾶν αὐτήν, ἅτε διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ ποιοῦσα λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλισε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἂν ἐξαπέπεμψα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτήν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν. τὴν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρου τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὤν, καὶ

10. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promtu sunt, corpus & formam dico, laudasse: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea, popularis quippe, lo-

a Διατίθεμαι] Bene sic Edd. & P. Διατίθεμαι Ex. *Fl.* b Ἐκεῖνό που] Ἴσως ἐκεῖσε L.

17. Νὴ Δία & στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. *J. M. G.*

18. Βασιλεῖ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per singulas civitates Asiae, Pamphiliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teste *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam.* c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caesaribus, cum ait, σώφρων, & τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. *M. du S.*

Βασιλεῖ συνοῦσαν] Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. *M. V. la Croze.*

22. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου] Τῇ Πανθείᾳ. *F. G.*

Ibid. Ἀβραδάτου] *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus superfit locus. Consule *Dion Cass.* 57. Et *Nicasii* Diss. de nummo Pantheo. p. 34. 2. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres & *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti, manſuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut ſi quis veſtimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa eſt, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi oſtenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorſis ea emoriatur, & marceſcat, & ipſo indecenti geſtu fateatur, praeter dignitatem ſe cum mala domina, anima, vivere. Et ſane videntur mihi tales ſimiles eſſe ſacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipſum templum pulcherrimum eſt & maximum, lapidibusque pretioſis exornatum, auro & picturis diſtinctum. Intus vero Deum ſi quaeras, aut ſimius eſt, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo ſufficit pulchritudo, niſi exornata ſit juſtis ornamentis: dico autem non veſtitu purpureo & monilibus, ſed illis quae praedixi, virtute, & modeſtia, & aequitate, & humanitate, &

γὼ ὡς οἶσθα κ) αὐτὸς, τὸ ἥμερον κ) Φιλάνθρωπον, κ) τὸ μεγαλόφρον, κ) σωφροσύνην, κ) παιδείαν, πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὼ πρoχειρίζῃ ταῦτα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη κ) γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τ' ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, κ) εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲ εὖ [c] ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς κ) μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, κ) ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε κ) ἀχνυμονοῦν, κ) παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. κ) γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κεῖται γὼ, αὐτὸς μὲ ὁ νεὼς κάλλιστός τε κ) μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, κ) χρυσῷ κ) γραφαῖς διηνθισμένος· ἔνδον δὲ ἂν ζητῇς τ' θεὸν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. ἃ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἂν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, κ) ὅρμοις, ἀλλ' οἷς πρoεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, κ) σωφροσύνῃ, κ) ὑπεικείᾳ, κ) φιλανθρω-

[c] Ἠκούσας] Sic Edd. & Ex. *Fl.* Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. obſervat eam epici carminis argumentum ſuppeditaſſe Sotericho Aſitae, de quo *Suidas* v. Σωτηριχ. *M. du S.*

23. Ξυνοῴσῃ] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἠκούσας] Suſpecta mihi haec ſcriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita ſcriptum inveniatur, εὖ γένους ὤν, εὖ δὲ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem εὖ ἐχούσας, uti etiam ei placuiſſe video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adſcripſit. Vide not. ad Ἔρωτ. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲ εὖ ἠκούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut Hiſt. Anim. I. 12. εὖ ἤκουσαν σαρκῶν. II. Ῥώμης δ' ἀλκῆς εὖ ἤκουσας. V. Ἀνδρείας εὖ ἤκουσι. XIV. 26. εὖ ἦκεν βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV. 15. εὖ γὼ γένους ἦσαν, εὖ δὲ πλούτου. In genitivis illis ſubintellige ἕνεκα. Emenda igitur *Heſych.* apud quem: Εὐηκόων, πλούτων, εὖ πράξεων. Lege εὖ ἤκων. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲ εὖ ἠκούσας] Recte hanc phraſin ἠκούσας pro ἐχούσας adſtruit Cl. *Bos* (etſi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mſſ. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemſterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in tranſitu, ne operae quidem exiſtimans multis eam teſtimoniis probare, quae illi certe abunde ſuppetiiſſent. εὖ ἠκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* ſimilia adducit, licet haud indicatis locis. Sed ſufficiant ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. R.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε κ) ἀχνυμονοῦν] Qui attente hanc ῥῆσιν inſpexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe ſum, quaſi transpoſitis paullum verbis legatur, ἀχνυμονοῦν τε κ) ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν σωὸν κ. τ. λ. Cum ſemel ἀχνυμονοῦν poſt ἐλεγχόμενον ſtaret, opus fuit novo κ), quod reſtituto ordine, quem verum putamus, ſuperfluum eſt. *J. M. G.*

ϑρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσοις ταῦτα ὁρῷ'ϐϛίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γάρ, καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας ϑαυμάζοιμι αὐτήν. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· ἅ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσϑαι πρὸς τὴν εἰκόνα, ἀ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τὸς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν καλλεσκευασμένον.

Καὶ δὴ πειστέον. αὐδήεσσα μὲ τὸ προ-

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, *ipsa mensura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

13. Quin jam fiat! Eloquens primum &

ar-

[a] Ὁπόσοις ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae ὁπόσα ταύτης. *Gr.* Ὁπόσα ταύτων. *J. Pell.* Forte pro ὁρῷ legi possit ὅρῳ.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ [*] προθυμίᾳ. ἴσι δὲ παροιμιῶδες. *V.*

[*] Προθυμίᾳ] Προμυθίᾳ editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσοις ταῦτα ὁρῷ] Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὁρῷ ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (ut ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὁρῷ ἐστίν. Verissime: & *aliis ornamentis*, *quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima*. quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus *Casaubonus* ad Athenaeum ὅρος & πέρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας esse *summam amicitiam*, *summam paupertatem*. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὅρός ἐστιν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima*. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. *J.G.G.*

Ὁπόσοις ταῦτα ὁρῷ] Optima est lectio *Aldina* & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a *Graevio:* qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. *J.M.G.*

68. Ὁρῷ] Vide *Plat.* Ed. *Bas.* p. 130. C. *Fl.* ἐπόσα ταύτης. Ego nihil muto. *M. du S.*

69. Μύθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μῦϑον ἀντὶ μοίτου, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* quum p. 376. praemisisset: „ Ex substantivo μοῖτον, „ quod est χάρις ἀμοιβῆς, factum est μοιτᾶν, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmas.* de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβὴς nomine, quod aequivalet Siculorum μοίτᾳ, *mutuam*, „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste *Hesychio*. „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μῦϑον ἀντὶ μύϑου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* scripsit: καρπὸν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λαβὸν, ἰάν τις εὐθηνία γένηται. Quo cum concinat *Hesiod.* Ἔργ. v. 350.

— εὖ δέ ἑ' ἀποδοῦναι
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῷϊον, αἴκε δύνηαι.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla lon-

arguta: atque illud, *Dulcior a lingua favis*, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum desiit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ [b] γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος, ὅτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἁρμόζῃ, ὅτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἡβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ [c] πρόσηνὴς, καὶ πρᾴως [d] παρδυόμενος ἐς τ ἀκοὴν, ὡς καὶ παυσαμένης ἔναυλον εἶναι [e] τὴν βοὴν, καὶ τι λείψανον ἐνδιατρίβειν καὶ θερμαίνειν τὰ ὦτα, καθάπερ ἠχώ τινα παραπείνασαν τ ἀκρόασιν, καὶ ἴχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἄττα, καὶ πειθοῦς μεστὰ ὅπισθ τῆς ψυχῆς [e] ἀπολιμπάνουσαν. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ,

b Γλυκίων] Γλυκίον G. Nihil mut. Edd. *c* Πρόσηνὴς] Bene sic P. aliaeque. Πρόσινὺς male *J.* *d* Παρδυόμενος] Παραδυόμενος P. G. & marg. *AsW.* *e* Ἀπολιμπάνουσαν] Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνουσα *J.*

longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis Auctorib. possem proferre, ni res esset notissima; verum inde non conficitur, & alterum μύθου &c. ie hic recte habere; neque id adeo inquisivit *Bergler.* Nec *Erasm.* in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso μύθου. Sed quum μοῖτα conjectura tantum sit nondum satis provata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana.*) *J. F. R.*

70. Ἀμεῖψαι αὐτῷ τῷ μύτρῳ] Vide Paroemiogr. *J. B.*

Ibid. Αὐτῷ τῷ μύτρῳ] Omisit de industria αἶκε δύνηαι, quod apud *Hesiodum* versum complet, Ἔργ. 348. *M. du S.*

78. Γραφέων μόνον] Omissa poëtarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim Homerica utatur imagine. *J. M. G.*

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τ γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τὸ Πυλίου γέροντος ἐκείνου ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. Sic Mss. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem codex, καὶ πρᾶως παρδυόμενος εἰς τὴν ἀκόην, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim παρδύεσθαι *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox ἀφδύειν c. 14. καὶ ἡ κηρὸς ἐπιφράξει τὰ ὦτα, καὶ ἀφδύσεταί σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* παρδυόμενος, quod in editis extat hic est ἀπροσδιόνυσον. *J. G. G.*

Ibid. Γλυκίων μέλιτος] *Homer.* Il. A. 249. *M. du S.*

93. Παρδυόμενος] Non ausim equidem, si ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum παρδύεσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παρδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παρδύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ὡς παρδύσῃ supra p. 480, 16. observavit Cl. *Hemsterhusius.* *J. M. G.*

Παρδυόμενος] Alteram lect. παραδυόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingressum significat, & cum πρᾴως conjungitur; quum παρδύειν violentiorem intrusionem notet, ut *Lexiph.* c. 24. καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παρδύσῃς αὐτό που. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio: eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Cl. *Gesn.* defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare παρδύεσθαι si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc παραδυόμενος restitui placet. *J. F. R.*

97. Ἄττα] Recte hic laevigatur; ut *Timon.* §. 28. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. Et *Herm.* 30. f. *Lexiph.* 14. & 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuissetque ἄττα esse *quaedam*, ἅττα vero pro ἅτινα, quaecumque. Auctoritatem aliquam hinc addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. *J. F. R.*

1. Τό-

ᾠδὴ, ϗ μάλιστα πρὸς τ̃ κιθάραν, [a] τότε δὴ τότε, ὥρα μ̃ [b] σιωπᾶν [c] ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, ϗ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἄπαντα· καὶ τ̃ Πανδίονος εἴπῃς, [d] ἰδιῶτις καὶκείνη, ϗ ἄτεχνος, εἰ ϗ πολυηχέα τ̃ φωνὴν ἀφίησιν.

chrum illud canit, & maxime ad citharam; tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, *istaec* omnia. Et si Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

Ὀρφεὺς δὲ ϗ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγόταλοι ἐγένοντο τοῖς [e] ἀκροατοῖς, ὡς ϗ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καλλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεῖκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τ̃ τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέταλον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῦ ῥυθμῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρῆσθαι τὸ ᾆσμα, ϗ συνῳδὸν εἶναι τ̃ κιθάραν, ϗ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, ϗ τὸ εὐαφὲς τ̃ δακτύλων, ϗ τὸ εὐκαμπὲς τ̃ μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τ̃ Κιθαιρῶνα μελαξῦ βουκολοῦντι, ϗ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἤν ποτε, ὦ Λυκῖνε, ϗ ᾀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi *alteri* per Citharonem inter boum curam meditanti citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud solum,

a Τότε] Restitui ex L. & B2. τότοῖς enim erat in cett. Edd. ne *Fl.* quidem excepta. b Σιωπᾶν] Σιωπᾶν male *J.* c Ταῦτα] Constans lectio. Sed ταῖς corrigit *M. du S.* d Ἰδιῶτις] Ἠδιῶτις male *J.* e Ἀκροατῶν] Ἀκρατῶν male *J.* f Ἀκροώμενοι] Ἀκρώμενοι male *J.*

4. Κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς] Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. *V.* Πρόκνην λέγει ἡ φιλομήλην εἶτουν ἀηδόνα ϗ χελιδόνα. *C.*

19. Τῷ Θρακὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. *V.*

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, †ὕστο αὐλῷ ἐ κιθάρᾳ. *V.*

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Τστό] Τπ' correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obtecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, nisi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. *J. F. R.*

1. Τότε δὴ τί ποῖε] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam: inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans; ait pag. XIV. Ὁπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μᾶλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποῖε, ὥρα μ̃ σιωπᾶν ταῦτα Ἀλκυόσι ἐ τέττιξι, ϗ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicor εἰ ποῖε. *Tunc certe, si umquam alias, silere oportet Halcyones*, &c. *J. J.*

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποῖε . . . ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Cl. *Jensius*, εἰ ποτε legere jubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μ̃ σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & B2. recte legitur τότε δὴ τότε. *M. du S.*

Τότε δὴ τί ποῖε] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὐτε, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausim mihi fingere. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro δὲ ταῦτα. *J. M. G.*

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, est enim Noltro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως caussa non aliena. Cont. not. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφθ. c. 14. ἐχθὲς γὰρ ἐχθές. *Aristoph.*

lum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine; sed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis auditio est Terpsichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem ipse, quam dico: itaque puta te etiam audisse.

15. Accuratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit, & ab ipsis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipso coloniae jure, Atticae civitatis sit particeps. Neque vero illud ad-

τ̃ Γοργόνων μόνων ἔστι πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τ̃ Σειρήνων [g] εἶσι, ὁποῖόν τι ἦν. [h] παρεστήξει γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἢν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ ᾀσθήσεταί σου τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι τ̃ ᾠδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι τ̃ ᾀσομένων τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τ̃ ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἐώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἵν' φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τ̃ φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι ἐπιμύλη, καὶ πολὺ τ̃ Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τ̃ Ἀθηναίων καὶ τ̃ ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖ-

g Εἶσι] Ἔσῃ male *J.* h Παρεστήξει] Sic Edd. excepta *J.* quae παρεστήξῃ. *Palm.* emendat παρεξεστήσῃ.

stoph. Pl. 348. Ἐνί γάρ τις ἔνι κίνδυνος καὶ τῷ πράγματι. Et 114. οἶμαι γὰρ οἴεται. Ad quem versum plura Illustr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jens.* τί πολὺ stare non posse; & εἰκὸς non absurde conjecit. Jam vero nihil amplius desiderabit; nec Cl. *Gesner.* cujus versionem tamen intactam servavi. *J. F. R.*

2. Ταῦτα] Quia non satis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J. F. R.*

4. Ὡς πρὸς ἐκεῖνο] Vide de hac locutione notam Cl. *Jensii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J. F. R.*

Ibid. Τὴν Παιδιόν] Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G. C.*

6. Πολυηχέα — φωνὴν] *Homer.* Od. T. 521. *M. du S.*

Ibid. Φωνὴν ἀφίησιν] In *Homeri* l. c. est πολυηχέα φωνὴ χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφιέναι *Long. Past.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noster infra *Herc.* c. 4. ἰλλάδα φωνὴν ἀφιείς. *Ach. Tat.* I. p. 3. ἀφῆσιν βοήν. *J. F. R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ ὁ Ἀμφίονος] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius simulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G. C.*

16. Ὁμοχρονεῖν] Sic supra Συγγρ. c. 50. *M. du S.*

25. Παρεστήξει] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παρεστήξει γάρ. (*adstabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξεστήσῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu sera ravis.* *J. P. a G.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. *Demosth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, ἐῶ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demosth.* testimon. licet haud indicata pag. adfert. *Aristoph.* Plut. 182-3.

Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος
Καὶ τ̃ κακῶν ἐς τ̃ ἀγαθὰν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

J. F. R.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M. du S.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theseo conditam sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse voluerunt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi qui haec tractarit. *M. du S.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσῃ χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῇ Ὁμήρου πολίτις οὖσα. μία μὲν δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκὼν, ὡς ἄν τις ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, ἃ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν [a] αὐτὸ αὑτῷ [b] ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἔχεται, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράψεται, πρὸς τὸ ἐξεχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἂν λῴον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' ἂν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖται ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τὴν

miratus fuerim, si poëſi etiam gaudet, & multum in ea verſatur, quae Homeri civis ſit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri ſermonis illius & cantus imago, prout poſſit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compoſitam oſtendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte ſi perficiatur, tot pulchri ſpecies, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod ſecum ipſum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine ſibi ſua pingentur ſingulae, ad ipſum animale exemplum imitando expreſſa. LYC. Diem feſtum, Polyſtrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi menſuram redditurus. Admetire ergo: neque enim eſt in quo majorem a me gratiam inire poſſis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem eſſe erudi-

a Αὐτὸ] Deeſt in *Fl.* b Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀναμιλλ. *J.* & *Ex. Fl.* Sed prius eſt in cett. & P. al. ἀνθαμιμώμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συντελ.] Obſcura & inſulſa eſt verſio horum verborum; ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile eſſet, & more graphico abſolutum, tot formas, & multiforme quiddam, ſibi ipſi adverſans, ex multis perficere.* Haec Latina quis ſanus intelligat? Quid eſt *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perexile eſſet, & more pictorum factum*; (ſcilicet unam rem pulchram ex variis rebus compoſitam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter poſſunt pictores pulchritudinem oſtendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod ſecum ipſe certat* (utrum ſcilicet altero pulchrius ſit) *ex multis perficere* ſcilicet decrevi. Totus locus ſic eſt interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. ἃ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον. iſta verba quaſi in parentheſi poſita ſunt, ἧττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν eſt, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipſo dialogo leguntur. Sic & Latinis ſcribere eſt *pingere. Plin.* in ep. *imagines exſcribendas pingendasque. Martialis:* ſcriptum teſtudine ſigma. hoc eſt pictum, ſed ἀνθαμιλλᾶται, eſt certare cum adverſario, & ſi de pluribus, dicitur inter ſe certare. ἀνθάμιλλος eſt aemulus, qui cum aliquo certat. [illegible] hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον ſcribit ἀνθαμιμώμενον. *J.G.G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obſcuriſſimus eſt hic locus, ſi quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex *Opſopoeo* adoptat *Benedictus*, in Latino ſermone ſit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria ſit proxime ſequenti. Quum enim nunc velint dici perexile eſſe tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod eſt una pictura diverſum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde ſequi, unum. At prorſus eſt adverſa loquentis mens: qui quum promiſiſſet ἐπιδεῖξαι ἐκ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συνθεὶς, pro defenſione hujus ſuae voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi conſuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipſum ſecum certans*, vel cujus multiformis imaginis ſingulae partes ex praeſtantiſſimo ſumptae & ſimulatae, de praeſtantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *ſed omnes virtutes animae, ſingulatim quaque imago*, (h. e. ſic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

των, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτῃ ἤδη συγκωμάζωμεν, ποικίλην μέντοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολειπώμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν τι ἑκάστη ἐπιστάμεναι, ἀλλὰ [e] πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέτροις ἁρμοσάμενοι, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι [d] παρηνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχρῶσαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἐκέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην ἐγγραφῆς. ἐπεὶ γὰρ ἐθ' [e] ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, [f] παιδείας πέρι μνη-

[e] Πασῶν] Conſtans lectio. [d] Παρηνίκασι] Nil mut. Edd. & Ex. *Fl.* Παρηνίγκ. P. Item marg. *A i W.* [e] Ὅ, τι] Sic *P.* Ὅτι *S.* aliaeque quaedam. [f] Παιδείας] Sic recte *P. A.* & *Fl.* Παιδίας *J. H. S. Ald.* male.

69. Ἔν τι ἑκάστῃ] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλην ἄλλης φασὶ φέρειν εἶναι τέχνης λογικῆς ἢ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἣς καὶ εὑρετὶν εἶναι φασὶ, Θαλείαν καμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθάρας, Πολυμνίαν ἀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. *V.*

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Eutrerpe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores inventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinetum.* *J. Cler.*

Τερψιχ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστῳ εἰκὼν μία non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit ξύμπασίς, ἐν τῷ μέρει ἑκάστῳ. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῶς συντ.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Λαΐων] Parodia *Heſiodi*. Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Δυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint δυσοποιὰ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt*, ſufficiunt *prius lanam* medicamentis *quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct.* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γάρ ἐσθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρι μνημονεύεται] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur.* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι· id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque monituri ſumus. *J. J.*

Ibid. Ὅ, τι] Bene Cl. *Jenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut *Alciphr.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστιν ἥν τινα οὐκ ἀπολώλεκα. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ εἰκῆ ἐνόμιζεν. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας πέρι] Corrige παιδίας. *F. G.* Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex

μνημονεύῃ, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀναπειθῶ κἀγὼ αὐτὴ· ὑ μεμπτὴ γῦ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μέν, ὦ Πολύστρατε, κἀν πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τ σοφίας κἀ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσῃ δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τ παραδειγμάτων, ἀρχαίων τ πλείστων, ἑνὸς μὲ κἀ αὐτῦ Ἰωνικῦ. γραφεῖς δὲ, κ δημιουργοὶ αὐτῦ, Αἰσχίνης Σωκράτης ἑταῖρος, κ αὐτὸς Σωκράτης, μιμητὰ πάλοι τεχνιτῶν ἁπάντων, [a] ὅσῳ κ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τ δὲ ἐκ τ Μιλήτυ ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ κ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος κ αὐτὸς συνῆν, ὃ [b] Φαῦλον συνέσεως παράδειγμα [c] προθέμην, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, κ ὀξύτητος

17. POL. Posthaec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico, pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

[a] Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit *M. du S.* [b] Φαῦλον] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. [c] Προθέμην] Nil mut. Edd. Προθέωμοι *Jens.* & *Pell.*

Bened. versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amstel.* Edit. recte etiam παιδιὰς exhibere, quae alioquin jesusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. *J. F. R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II. p. 48. & Noster Παρασ. c. 32. Libellum *Cic.* de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum testantur *Diogenes* ibid. C. & *Athen.* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not ad *Diog. Laërt.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλιξ. c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen an non hic praestet scribere ὅσοι. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretere: *in quantum*. Sic aperte, fin. hujus *Dial.* κἀ αὐτὴ ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεποίηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernarer, si qui Codd. ὅσοι haberent. *J. F. R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥᾳδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δυνατὴν τῷ λόγῳ, δι' ἣν αἰτίαν ἀνομάσθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; sic pulcherrime hunc locum ex MSS. emendavit sagacissimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non sine caussa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis*. Non longe post MS. Ἀττικωτέρως legitur in MS. ἐ γὰρ ἴσον, οὐδ' ἐγγύς, Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, κ ἡ παροῦσα τ Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienssium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Edit. ἐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. ἐ δὲ ἐγγὺς est idiotissimus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat.* Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τ τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ἐσαν. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam.* Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse*. *Cic.* in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum.* *J. G. G.*

95. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] *Th. Mag.* v. φαῦλος legit φαύλου. *M. du S.*

Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] Operae est verba *Magistri* addere: φαῦλον, ait, ἐπὶ θηλικοῦ κάλλιον, ἢ φαῦλη. Λουκιανὸς ὡ εἰκότως ἐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam φαῦλον

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. LYC. Quorſum illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

εἰς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ὅτι τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ γράμμῃ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι. ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας· ἡ γὰρ ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ὅτι πλατυτάτου πίνακος καταγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὅτι ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν·

ἡ

d Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. *e* Ἐστὶ] Ἔστιν *Fl.* *f* Ἴση] Sic Edd. conſtanter. Ἴσον Codd. G. P. L. & marg. *A*1. *g* Τῷ] Sic recte L. *P. S.* Τὸ male *Fl. J. H.*

λων hic recte ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαῦλος feminino genere uſurpatur. *J.F.R.*

96. Παράδειγμα προβέβλημαι] Perperam hodie legitur, Τὴν δὲ ὑπὲρ τὴν Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, ἐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προβέβλημαι, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προβέβλημαι; idque jam in verſione recte obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J.J.*

Ibid. Προβέβλημαι] Et ego cum Cl. *Jenſio* προβέβλημαι melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J.F.R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσιαῖα τὸ μέγεθός ἐστι] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſiaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſiaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἴσῃ. Poſſet & ἴσαι legi, ut ſtatim, τὴν Διοτίμα δὲ, ἣν ὁ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἰσαιτάτην ἴσαι. Niſi & illic ἴσῃ ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτη σοι ἐν αὐτῷ ὦ Λυκῖνε, ἀναπλάσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In Florentina editione video ἴσῃ cuſum, quod nimirum facile ex ἴσῃ corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J.J.*

3. Κολοσσ. τὸ μέγ. ἐστὶ] Non puto opus eſſe ut ἐστὶ mutemus in ἴσῃ. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J.M.G.*

12. Θεανὼ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *mulieribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' ἐ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Εὐτ. c. 7. & *Plat.* Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτῷ, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

Sappho autem vitae elegantiam : Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιόν ἅσα. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ πρὸς τὰς δεομένας προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum. POL. Similis ergo ipsa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & ejus filiae Nausicaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

Ἑξῆς δὲ μοι ταύτῃ, ἣ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ πρὸς τὴν συνόντα εὐνοίας, ὡς καὶ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν [c] σώφρονα καὶ τὴν φρόνιμον, τοῦ τοῦ Ὁμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) [d] ἢ καὶ, νὴ Δία, καὶ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

20. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi, cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Poly-

ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὦ Πολύ-

a Αὕτη] Ex emend. *Jens.* Edd. αὐτὴ. *b* Γράφε] Personam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. *c* Σώφρονα] Σαόφρονα P. Vulgatam servat *Fl.* cum *J. P.* &c. *d* Ἢ] Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἢ adspirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα * εἰδεχθεστάτη Σαπφὼ μικρά τε & μέλαινα ὁρωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδών, ἀμόρφοις τοῖς † πίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ‡ σκεπομένη. *V.*

* Εἰδεχθεστάτη] Ἐνδεχθ. prave V. In Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

† Πίλοις] Lege στίλοις. *M. du S.*

‡ Περιπεπαμένη] Περιπεπαμένην V. prave; quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum praemissis hujus capitis versibus, fragmentis Sapphûs inseruit Cl. *Wolf.* p. 104. f. *J. F. R.*

19. Τοιαύτη σοι & αὕτη Λυκῖνε ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτή. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) *& haec imago suspendatur.* Sic enim potius ἀνακεῖσθαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Posset & per *dedicari* verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum simulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnosoph. scribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φασὶν ἐπὶ ἀνδριάντων. *J. F.*

Τοιαύτη σοι καὶ &c.] Ἀνακείσθω verti potest, *ponatur*; hoc enim verbum est proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. suspenditur donarii caussa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi jussu in Capitolio Jovi donum posuit. Lactant.* de mort. persecut. c. 5. *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pelli: infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphi poneretur.* ORTW.

20. Αὕτη] Sic Cl. *Jensius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν] Non dubium est quin hoc ver-

lyſtrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum perſecutus es, per partes illam laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum ſuperſunt. Illud dico, quod in tanto faſtigio conſtituta, neque felicitate illa inflatur, neque ſupra humanam menſuram effertur fortunae fiducia, ſed in eodem ſe plano continet, nihil ineptum aut inſolens ſapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prenſationibus ſalutationibusque praeſtat humanitatem. Quae quidem tanto ſunt his, qui cum illa verſantur, jucundiora, quo major eſt, a qua proficiſcuntur, nec tamen *faſtum* tragicum prae ſe ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad ſuperbiam utuntur, ſed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac ſoli iſti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quisquam eminenti invideat, ſi moderate illum uti videat felicitate, nec ad inſtar Homericae illius Ates

τραλε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος ἔχεις αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων ὠφείλεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ὑπὸ τῇ εὐπραξίᾳ ὠφελλέσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· [e] Φυλάττειν δὲ ὑπὸ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρεσθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, [f] ὅσῳ καὶ μείζον ὅμως γενόμεναι [g] ἁδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπερηφάνειαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ὑπίφθονον [h] ἀφύγοιεν. ἀδεὴς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ὅταν, ἢν μετριάζοντα ὑπὸ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὸν Ὁμήρου Ἄτην ἐκεί-

e Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* f Ὅσῳ] Vulgatam hanc ſervat P. Ὅσα Ex. *Fl.* g Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *J.* & *V2.* h Διαφύγοιεν] Sic *S.* Διαφύγοιεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] *Οὐ προστεταγὸν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον. V.*

verbum de ſuſpenſis tabulis ac donariis ſit uſitatiſſimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνέκειτο δὲ ἐπίνακί τις ἔμπροσθε τοῦ ναοῦ. *Suſpendatur* tamen cum Cl. *Jenſio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etſi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic ſit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Geſn.* jam dediſſe *propoſita ſit*, ad mentem Luciani adpoſite. *J. F. R.*

26. Θεανοῦ] Homericam hanc induci a Luciano exiſtimo, quia Minervae ſacerdos precibus ſuis ab Ilio Graecos averteriſſe illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adverſus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. Λ. 224. *M. du S.*

Θεανοῦ — Ἀντήνορος] Puto, reſpicit ad Il. E, 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Verſus aurei de Pedaeo Antenoris filio

Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, τύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.

Aretae Alcinoi hiſtoriola nota eſt ex Od. H. 65. ſeqq. De Nauſicaa tota prope Od. Z. *J. M. G.*

27. Ἀρήτη &c.] *Hom.* Odyſſ. Z. & H. 34. *M. du S.*

33. Περίφρονα] *Homer.* in Odyſſ. ſaepiſſime. *M. du S.*

36. Τὴν τοῦ Ἀλκινόου] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. ſupra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποιΐαν] Non ſatis probum hoc verbum judicat *Pollux*. L. V. S. 140. p. 551. ſcribens: Τὰ δὲ πρὸς γυμάσια, εὐεργεσίαι, χάριτες, δωρεαί. τὸ γὰρ εὐποιΐα, ἐπὶ λίαν κέκριται. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere obſervat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apoſtolus in Epiſt. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποιΐᾳ. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποιΐας ἀνάθημα. Et *Joſeph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. τὰς εὐποιΐας αὐτοῦ λαθόμενοι. *J. F. R.*

61. Ὁμήρου Ἄτην] Il. I. 500. *M. du S. Ibid.*

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κραδίαν βεβηκότα, καὶ τὸ ἰσοδεέστερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆς τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς ὕψηλόν τι, καὶ μετάρσιον ὄγκημα, ἐπ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνω βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ταχέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν διαῤῥυέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ χρῶνται τῷ Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτερωτοῖς, καὶ μὴν πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μύστοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid est imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factos; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni

eas

Ibid. Ἄτλῳ] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in proverb. *Ira omnium tardissime senescit. Bud.* L. V. de asse. *G.C.*

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rursus *Gall.* c. 23. m. & passim. *M. du S.*

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M. du S.*

89. Καλλίῳ δὲ ἐρ——ν.] In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίῳ δὲ ἐρασμιωτέραν. *M. du S.*

Καλλίῳ δὲ ἐρασμιωτέραν] Sic omnino legendum, translata ν litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit libris, ad καλλίῳ adhaesit, ad ἐρασμιωτέρᾳ. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video Doctissimum *Solanum.* *J.M.G.*

Καλλίῳ δὲ ἐρασμιωτέραν] Absurde omnes quas vidi Edd. καλλίων — & ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad posterius adjectivum pertinebat, ad prius esse translatam, eum vel meo periculo, non exspectata codicum fide, sustulissem; jam vero magis securus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Cresserum* jubere video. *J.F.R.*

91. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemissam*, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei *LUCILLA*, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator consuescit. Adde c. 20. *M. du S.*

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixisset Auctor, rem esse convenientissimam, ut Magnus Rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ομηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲ αὐτὴν Αφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Αθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse.* Locus *Homeri*, qui respicitur, est ex Il. I. vs. 389.

Κούρῃν δ' ὲ γαμέω Αγαμέμνονος Ατρέιδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Αφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Εργα δ' Αθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret,
Caesiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab *H. Stephano*, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον καὶ κάλλιστον. & *Parasitus* c. 58. dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν Θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, ὲ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo

cae-

eas ſoli praebeant : hi vero ſecure ſimul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim ; quippe quae non corpore modo, ut Helena iſta pulchra ſit : ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & juncta illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, ὅτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅῳ καὶ ταύτῃ ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον τοῦδε πάντων ἀπολαμβάνειν τὸ καρπόν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ τοῦδε μένειν τὰ πτερὰ, καὶ ὅπῃ πλεῖον ὀπιπτεῖν τἀγαθά.

ΛΥΚ. Καὶ ἔστω, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ ἐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἔστιν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ πολεῖν αὐτόν. ἐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἄν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. b Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —να L.

caeteroquin Stephani Theſauro. Etenim ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaeſieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubjicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακίνδυνος. *Bis Accuſato*, c. 2. poſt med.
Ακροχειριασμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ακροχειρισμός.
Ακωμωδήτως. I. *Vera Hiſtoria*, c. 2.
Αμαξοπληθής. Ibidem, c. 41. fin.
Αμφιδόσκομαι. *Tragopodagra*, a fin. verſ. 31.
Αναρραψῳδέω. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.
Ανεξέργαστος. *Fugitivis*, §. 21.
Ανόχλητος. *Amoribus*, c. 35. m.
Αντιμαιόω. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.
Αντισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.
Αντιφιλοσοφέω. *Bis Accuſato*, c. 21. verſ. fin.
Απανδρόω. *Amoribus*, c. 26.
Απομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Απομυχθίζω legendum ? *Heſychius* agnoſcit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.
Απονεκρόομαι. II. *Vera Hiſtoria*, c. 1.
Απροσιμίαστος. *Quomodo ſit ſcrib. Hiſtor.* c. 23. f. & 52.
Απυγγύμνας. *De Paraſito*, §. 6.
Αχλόητος. Ibidem. c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309. errore calami ; nam apud Lucian. recte legas ἀόχλητος. tam in *Bened. Ed.* p. 352. E. quam in *P.* &c.)

Δ.

Διλφινίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludicri cauſſa conficta:)
Διαβρεχής. *Tragopodagra*, non longe a fin.
Διελαμβάνω. *Philopatride*, c. 1.
Διμπιλος. *Lexiphane*, c. 13. f.
Δυσεξόδως. *Fugitivis*, c. 10. f.
Δωδεκαφόρος. II. *Vera Hiſtoria*, §. 13. de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψικίδαλος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Εγκαμψικηδαλος. Verum & hoc caret *Steph.*
Εἰράμαγσα. *Philopatride*, §. 20.
Εκστεών. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum cenſet *Tan. Faber.* (Sed probat *Hemſterh.* ex *Plutarch. Arr. Epict.* & *Chryſoſt.*)
Εμμαλλος. *Cynico*, c. 5. m.
Εμμεμιστρημίνος. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid ſentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amſt.
Εμπεριέχομαι. *Amoribus*, c. 11.
Εμπυδάκωτος. *Lexiphane*, §. 13.
Εμφθίγσομαι. *Eunucho*, c. 7. pr.
Εναποπνίγω. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.
Εναχημονία. *Icaromenippo*, c. 21. m.
Ενεργοδατία. *Philopatride*, c. 3. p. m.
Ενοινοφλύω. *Lexiphane*, §. 14. pr.
Εντιχίδιος. *De Paraſito*, c. 42. p. m.
Εξαβλος. *Lexiphane*, c. 11. pr.
Επικαλαδία. *Aſino*, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιρραθυμία. *Bis Accuſato*, c. 1. ante m.
Επιχαριεττίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἄν τις παραβληθείη αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, φησὶν Ὅμηρος, ἀτὰρ ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

quis Homericum illud dicat: *eum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem aut denique facta.*

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῄς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἤν τε

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permistis jam imaginibus, tum

a Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.* b Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.*

Ἐσιαρχίων. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc verbo possumus restituere veram suam vocem *Hesychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Ἐσιᾶχος, οἰκουρὸς, οἰκέναξ, ἢ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν. legendum sit, Ἐσίαρχος. Idque cognominis Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Ἐσιοῦχος, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vs. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐπίστατος. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Ἐχινγλωττία. *Lexiphane*, idem quod Ἐχιμυθία. c. 9. f.

H.

Ἡμιάλλην. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ἱματιοφυλακίῳ. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθεσίαν habet *Hesychius*, perque id exponit τὸ, Κακορραφία.

Κακοτεχνῆς. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίστικος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κιτλοποίητος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.)

Κλειψίχωλος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλεψίχολος· quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμύστακος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαλησθιγάνη. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λεκαλίος. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λιπτοϋφὴς. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μανάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μανάκιον ex Theocriti *Scholiaste* profert *H. Stephanus*, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.

Μεμιτημένως. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομαχίον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μοιχιτιάω. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*, §. 34.

Ξυμμαστιγόω. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Ὀξυόρακος. *Lexiphane*, §. 13.

Ὀρχηστορανεῖν. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Ὀφθαλμόσοφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδφαστικά. *De Domo*, c. 4. f.

Παυλώδητος. *Texar.* c. 24.

Πάστσιμος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παραιοίγω. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παραρκίω. *Cynico*, c. 5. m.

Ποδοδάρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Περικνδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάχολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυκάλαδος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυσύνακτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Graevii* aliter legitur.

Προάπτιμαι. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.

Προαποκάμνω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προαποκληρόω. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προβασιλίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλεύματον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Indoctum*, c. 9. a. m.

Προικχίω. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προμηλήθω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προεξέρχεσθαι. *Ibidem.*

Προικτεύω. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προθρυλλίω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προκυρῶ. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προπείθομαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Προπορίζω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseude*, c. XI. p. m.

Προσδηγίομαι. *Morte Peregrini*, c 43. pr.

Προσμυθολογίω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προσωρεύω. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προταμιεύω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ῥησιμιτρεῖν. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ῥικτόω. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ῥικρόω eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive Lexiphanis) sunt, ἐῤῥικτοῦτο σὺν γέλωτι τὸν ὀσφῦν. Prorsus ita Ῥικτοῦσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τὴν ὀσφῦν

φέρ-

tum ea quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti tabulis fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut aere, & pigmen-

σὺ ἔπλασας, τῇ τῦ σώματος, ἡ ἃς ἐγὼ ᶜ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καλαθέμθοι, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν ὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρῳ ἐσομθμοις. μονιμωτέρα γὰρ τῦ Ἀπελλῆ, καὶ Παρράσιθ, καὶ Πολυγνώτυ γένοιτ' ἂν, καὶ ᵈ αὐτὴ ἐκείνη χάριν πολὺ τῶν τοιύτων κεχαρισμθμη, ὅσῳ μὴ ξύλυ, καὶ χρη-

ᶜ Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. ᵈ Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

Φαλικῶς ἐξαίφνης quemadmodum id notat Sopingius ad *Hesychium*, ubi Ῥικνῶ ϗ exponitur διλλιοϗ, καὶ παιδικῶς ἀμφιθθαι κατ' εἶδος.

Ῥικνῶν. *Ibidem*, *Lex.* §. 19. m.

E.

Συγχυφαντῶν. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συμπαροξύνω. *De non temere cred. Cal.* §. 27. p. m.

Συμπεῖρίσμος. *Lupithis*, c. 16. f.

Συμπεφιλαμβάνομαι. *De Domo*, c. 4. f.

Συναναγράπτομαι. *Gallo* c. 10. p. m.

Σκαπτοποιῶ. *Navigio*, c. 4. f.

Σκόλιλων. *Demosthenis Encomio*, c. 45. f. vel 46. pr.

Σκαμβαίνω. *Navigio*, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.

Σκικλέγω. *Epist. Saturnalibus*, c. 28. m.

Σκιβάφομαι. *De Domo*, c. 4. pr.

Σκιαγκαφῶν. *Icaromenippo*, c. XI. f.

Σκιτιφάλλω. *Chronosolone*, c. 13. m.

Σκιτιψιθύρομαι. *Dialogis Meretriciis*, XIII. f.

Σκαιύται. *Pseudomanti*, c. 56. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Σκαυθλοῦμαι, Διαπειραιοῦμαι, apud *Hesychium*; quo & ipso caret *H. Stephanus*. Mendose tamen vel sic apud *Hesychium*. Lege Σκαυθλοῦμαι, λέγε. est ab ναυθλόω, idque ab ναῦθλον, *naulum*. *Hesychius* ipse, Ναῦθλον, ναῦλον. Ναυθλοῦν, ναύλοις. Ναυθλωτάμβων, ναύλοις. sic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.

Σκοτίοις. *Amoribus*, c. 46. m.

Σκοτομθαγχῶν. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Σκοτομαντικῶν. *Tyrannicida*, c. 7. pr.

Σκολιῶν. *Lexiphane*, c. 14. pr.

Σοφίζομαι. *Vera Historia*, c. 8. f.

Σωτῆρι. *De Domo*, c. 9. pr.

T.

Ταπεινότητος. *Abdicato*, c. 4. f.

Τραγικοδιδασκάλων. *Vera Historia*, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis παρεφορεμένους.

Y.

Ὑδατοσκοπία. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. p. m.

Ὑδατοσκοπῶν. *Icaromenippo*, §. 7. f.

Ὑπαινατίοις. *Pro Imaginibus*, c. 13. a. m.

Ὑπαρῶν. *Rhetorum Praeceptis*, c. 6. pr.

Ὑπαμφορεῦμαι. *Dialogis Meretriciis*, VI. post m.

Ὑπαρδιμονίαν. *Gallo*, c. 20. m.

Ὑπαρφραίνομαι. *Icaromenippo*, c. 2. pr.

Ὑπαμελῶμαι. *Amoribus*, c. 1. m.

Ὑπαρρίπτω. *Jove Confutato*, c. 4. f.

Ὑποδικτῶν τινι. *Gallo*, c. 10. pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Ὑποφαμαποιηγίαν. *Jove Tragoedo*, c. 1. f.

Ὑποκρώζων. *Dial. Mort.* VI. Terpf. & Plut. versus fin.

Ὑποσμῶ. *Dial. Mort.* VI. post med.

Ὑποπνικτίζω. *Lexiphane*, §. 14.

Ὑποσυγχῶν. *Solocista*, c. 10. f.

Ὑποφθόμαι. *Morte Peregrini*, §. 6. f.

Ὑποφρίττω. *Dialogis Meretric.* XIII. verf. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλοκαμίαν. *Abdicato*, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.

Φοινικοβατῶν. *Syria Dea*, c. 29. pr.

X.

Χλευτόπους. *Tragopodagra*, verf. 45.

Ψ.

Ψυχροδίκης. *Hippia*, c. 7. f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαϊζοῦσα, & plane obsoleta, vel παροξύνως ficta sint. Sed sciendum non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπίουρα, Εὔλεξις, Ἀπεκομῶν, Ἐμβρυσθόχος, Εὐμυκάθης, Βαυκαλᾶν in voce Βαυκᾶν· Λακκοχίας in voce Λάκκος, Ἀκροκυματῶν, Ἀκροφαλία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμιτρημένως, Τεθριππότης, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμιλημένως, Μεμετρισμένως, & alia sexcenta similia? *J. F.*

Εἰδεμιόναμα] Verba illa rariora quae Clar. *Jenf.* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita f. paragraphos Edit. nostrae adcommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *J. F. R.*

97. Χρυσῆν &c.] *Homer* Il. I. 389. *M. du S.*

2. Οὐ δίμως &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*

13. Ὅσα] Conf. supra notata ad c. 17. *J. F. R.*

Ὅσῳ μὴ ξύλου &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἁλιεπ. c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

κηρῷ καὶ χρωμάτων ποικίλῃ, ἀλλὰ ταῖς τῶνδε Μουσῶν ἐμπνοίαις εἴκασται, ἥτις ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

PRO IMAGINIBUS.

ΠΟΛΥΣΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Π Ο Λ Υ Σ Τ Ρ.

Ἐγώ [a] σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. ὡς γὰρ ἂν ἔτως ἐπαινέσειέ τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲ χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, [b] ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ἐπιμέτρους ποιούμενος τὰς ἐπιβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

Π O L Y S T R.

MAgnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera, erubesco & tantum non

a Σοι] Σε *Jens.* Nil mut. *Fl.* nec M. b Ὅταν] Ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἂν pro γοῦν. teste *Jensio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τῆς εἰς Πάνθειαν τὴν * Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Οὔηρι τῷ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστὶν, ὃν ἡ εἰκόνες ἐπέγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς ὁ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλης γυναικὸς ἀπαραμίλλε πλάσις. πρὸς τοὺς Θειανῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἤκουσε κακῶς ὡς ἄπρεπον συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δικαίως σωφρονοῦντας τηλικαύτας συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρναίαν ante editum. Vid. notas nostras. *M. du S.*

† Κάλλης &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dissert. spectans in duo diremtum rursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: „ Πρὸς τὰς Θειανὰς ἀντισυγκρίνας τύπους] „ Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro Θειανῶν, legebatur Θειανᾶς. Quae cum „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocu„ lae illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. E„ mendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. „ Idem autem factitavit Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre; ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione apparet. *J. M. G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimiis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi caussa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque *& substantiam* illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεύης μᾶλλον ἢ ἐπαίνου ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι μὲν τῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς ἑαυτόν. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος προσθείη. οἷον γὰρ ἐπὶ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τοιαύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ὀφελεῖται τῇ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα θᾶττον ἀφαιρετοῦ ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἵῳ κέκρυπτο· ἢ καί, νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος

ο Κέκρυπτο] Nil mutant Edd. nec M.

καὶ τιμὴν ἐκ τῆς συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, sed σὺ legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σὺ poni, nec non saepe παρελκεῖν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοιαν pertinet. *J. J.*

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε] Non opus est ut σοὶ in σὺ mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. εἶδον πλημμέλημα ἐπορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot.* 9, 37. ὅτε τινὰ δειλίην μοι παριδὼν, ὅτε ἀθυμίην & c. 38. ὅτε δειλίην, ὅτε ἄλλο εἶδε ἄχαρι παριδών τοι. Ita Noster sub initium *Imaginum*, εἰ μέλλοιμεν παρακεκινηκέναι σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ εἰ ταῦτα ἡμεῖς Ὁρέσῃ & Πυλάδῃ ἐνεῖδόντες. *J. M. G.*

Ibid. Σοι] Concederem Cl. *Jensio* σὺ pro σοὶ legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοι jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etsi enim *Obsop.* vertit; *tuam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi ineſſe* video. nam ἐνεῖδόν σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox.* c. 3. f. Ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. *Gesnerum* mecum sentire. *J. F. R.*

12. Ἐπιφράττομαι] Infra *Chronosol.* §. XI. ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπιφράττομαι πρὸς αὐτά. *J. F. R.*

22. Νιρέως κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum conlule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. *M. du S.*

23. Φάωνος] Vid. supra Nec. Δ. IX. *M. du S.*

28. Ἔργον] (Malim ἔργῳ) *L. Kuſt.* Ego nihil muto. *M. du S.*

37. Ἐκέκρυπτο] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο, legebatur. *M. du S.*

Κέκρυπτο] Non obsecundavi *Solano* ἐκέκρυπτο scribere jubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel ὑποδησαμένῳ, in παρεκε— in quo

μεν κοθόρνοις, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι καὶ μεγέθει τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γοῦν [a] καὶ τοιούτου τινός.

quis parvus cothurnis ſubligatis de magnitudine contendat, cum hiſce qui tota ulna ab aequo ſolo *ſuper ipſum* emineant. Talis enim facti meminerat.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τἆλλα μὲν καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαί ποτε παρά τινος τῶν ποιητῶν ἐν ἄσμασί τισιν ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνον τὸ εὔμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὸ μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ [b] αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ὑποσείειν τοῦ ποιητοῦ τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδοίατο ἐπαινευμένῃ, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ ἑτοῖμε, μὴ καὶ ἀναπηδήσαι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, ſed parvam eandem, & multum a juſta ſtatura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna eſſet, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque ſtaturam. Atque illam quidem geſtire ad laudem, quaſi ad carminis menſuram creſceret, & manum movere: poëtam vero ſaepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praeſentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Deſine quaeſo, ne facias, ut ſurgat etiam mulier.*

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα [c] προθεῖναι αὐτῇ καὶ τάλαντον, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω δυσκεμμένη τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς [d] τοῦτο ἐπεπόνθει

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe; au-

[a] Καὶ] Deeſt in *Fl.* [b] Αὐξανομένην] Αὐξομένην Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec Edd. [c] Προθεῖναι] Ex emend. *Solani*; Προθεῖναι Edd. priores. [d] Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας] Εἴληπται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τὸ πλεῖον ὅσον, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀστίγματον τῆς ποσῆς, τὸ μὲν γὰρ πλεῖόν ἐστιν, τὸ δὲ ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρεσυλλεσμένον ait. At in augmento ſyllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex proſae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi τετύχαλο quoque conſtanter legitur, ad Ie *Aelian* VI. 12. τεθηταίρεο. VIII. 7. κεκόσμηλο. XIII. 3. πεπλήρωτο. Ibid. I. πεφοίτηλο ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Jeſiz.* ad eumd. III. 19. ubi ad verb. ἐκπλαλεῖσθαι No. 8. etiam νενόμιτο ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox.* c. 13. f. ubi συγκεκρότηλο pro συνεκρ. Adde & *Zenx.* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. ἐδεκίμων, non ὠδ. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνδεδράμητο in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen πεφραύηλο legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τῇ κόμῃλο poſtea non ſemel occurrent. *J. F. R.*

48. Τὴν χεῖρα ὑποσείειν] Sic ſupra Συνθ. c. ult. *M. du S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod

audiebat exſecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque eſſent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent ſe adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus ſolum, verum etiam in picturis ſimiliter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos ſpecie exprimunt: eſſe autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naſo, aut nigriores pingere oculos, aut ſi quid aliud adeſſe ſibi cupiant: deinde imprudentes coronare ſigna aliena, & nihil ſibi ſimilia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparaſti. Supra me enim, inquit, quin humanam ſupra omnem naturam ſunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praeſtantiſſimis. Etenim iſtud quoque omnino dixit, Religioſe admodum

θει, ἦκεν τ̃ καλαράτων ποιητ̃ν, ε ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτ̃ς λεγόντων, κ̀ ἄλυς τινὰς πλοκάμυς ἀναπλεκόντων, κ̀ σελίνοις τ̀ς μηδ̀ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἁπάντων δ̀ν τ̃ τοιούτων καλεγέλα, τ̃ παρεχόντων αὐτ̀ς τοῖς κόλαξι, κ̀ προστίθει δ̀ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ κ̀ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε κ̀ ἐξαπατ̃σθ θέλουσι. χαίρουσι γ̃ν, ἔφη, τ̃ν γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτ̀ς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ κ̀ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τ̃ ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψαθ τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτ̀ς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, κ̀ οὐδὲν αὐτοῖς οἰκυίας.

Ταῦτα δὲ κ̀ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μ̀ ἄλλα ἐπαινοῦσα τ̃ συγγράμματ, ἓν δὲ τοῦτο ὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρᾳ κ̀ Ἀφροδίτῃ εἴκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν, ταῖς ἡρωίναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, κ̀ Ἀρήτῃ, κ̀ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, κ̀ γ̃ αὖ κ̀ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

e Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* f Δί σι] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μ̀ ἐπὶ ἀνδρ̃ν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικ̃ν * εὐσύμους ἂν † ῥηθεῖν. *V.*

86. Παραθεωρεῖν με] Ἀντὶ τ̃ παραβάλλειν, συγκρίνειν. *V.*

* Εὐσύμους] Ἐπισύμους Exc. *G.*

† Ῥηθεῖν] Ῥηθῆναι ante editum. Correxit *M. du S.*

quod praeferebant προσθῶσι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τ̃ βοστρύχων κ̀ κεφαλ̃ς ἕλικες ὑακίνθους τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὁμοίως. *J. F. R.*

86. Παραθεωρεῖν] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 20.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γ̃ αὖ] An κ̀ γ̃ ὦ; *F. G.*

Καὶ γ̃ αὖ] Non abſurda quidem eſt *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum eſt fere otioſum, ut vid. *Budaei* Comment. p. 487. f. Etſi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic ſignificare commode poteſt; ſine ſenſus detrimento tamen abeſſe; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba aſperius ſonare. Quamvis alibi κ̀ γ̃ κ̀ conjungere amat; ſed & *Alex.* §. 24. verſ. 21. κ̀ γὰρ αὖ ἐστ. Ibid. 28. pr. κ̀ γ̃ αὖ τοῦτο σοφώτερον. Quare jam tanto minus *Gujeto* adſentior. *J. F. R.*

90. Κατα-

πρὸς τὰς θεὰς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατ' [a] Κασσιέπειαν εἶναί δόξω, τὸ τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζεσθαι, Ἥρᾳ δὲ καὶ Ἀφροδίτῃ ἔσεβεν.

Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲ [c] μαρτύρασθαι [d] τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιᾷ αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω φερόμενον, ὥσπερ νῦν σοι ἀφῆκεν, ἁμάρτοι δ' ἂν εὐσεβῶς ἅμα καὶ ὁσίως τὰ πρὸς τὰς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπὸ μόνοις τοῖς ἐν Κνίδῳ καὶ τοῖς ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τὰ τελευταῖα ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτὴν, οὐκ ἀναλεγομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόγειον τε καὶ πεζὴν φαινομένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν.

Ἧξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτὴν & meticulose adversum Deos animo adfecta sum. Metuo igitur, ne Cassiepeiae fatum simile sustinere videar, laudem ejusmodi si admisero. Et tamen solis illa se conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Talia itaque, Lycine, rescribere te & *immutare* jussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse libellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat autem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* similem se dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti, quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec ipsa dicta, supra caelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis etiam deabus eam dicas similem.

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudenter

[a] Κασσιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sch.* & M. Κασσιόπειαν W. [b] Ἀντεξετ.] Ἀντιξετ. W. male. [c] Μαρτύρασθαι] Μαρτύρεσθαι W. [d] Τὰς θεὰς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. *AlW.*

90. Τὴν Κασσιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Κασσιέπειαν] Vide Ὀρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τὸ ἀρχιτέκτονος ὑπεχρεοῦτο τὸ Ἄθω &c.] Idem superius positum, Lib. de historia scribenda. *Th. M.*

Ὃς τὸ ἀρχιτέκτονος ὑπεχρεοῦτο τὸ Ἄθω] Adscripserat etiam *Solan.* conferend. *Quom. Hist.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοντα] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praecesse e, referri non potest. Sed sic solent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse; nam si ad *Βασιλέως* referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vid. quae de generis enallage supra notavimus ad II. *Ver. Hist.* c. 37. N. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Amor.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed possis etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὅλον referre, & reliqua ab ὡς pro parenthesi habere; At lenius fluit oratio, si ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus quid Clar. *Wallis* de hoc duali scripserit, paucis id recognoscere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte ediditsset ταῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῖν χερ-„ οῖν, quod sic habetur in plerisque codicum; propter „ τὸ χεῖρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „ τοῦ χεροῦν. Volunt utique Grammatici femininum „ χεὶρ fieri in duali numero masculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. supra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiss. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ, (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piscat.* §. 20. notamus in τὼ τεῖχε) credidere forsan etiam in genitivo ac dativo locum habere: vel potius inverse tribuerunt id

dentiorem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem jussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipso Atho statuam sibi posuisse ajebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖται τῦ Ἀλεξάνδρυ, ὃς τῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνυμένυ τ' Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, ἢ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, ἀ προσηκατο τ' τερατείαν τ' ὑποχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τ' ἄνθρωπον, ἀ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, ἢ τ' Ἄθω χῶραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ καταμικρύνειν ὄρος ὅτω μέγα πρὸς μικρῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τ' Ἀλέξανδρον τ' μεγαλοψυχίας, ἢ ἀνδρίαντα μείζω ἔτοτον τῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων ἀγνοίαις· ἀ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν ὅτω δόξυ τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν δὴ τὸ μὴ πλάσμα σε ἐπαινεῖν, ἢ τ' ὀπίνοιαν τ' εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τ' ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τ' τηλικύτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὖσαν· ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τ' τιμὴν, ἢ προσκυνεῖ σε τὰ ἀρχέτυπα

e Ἔχοντα] Sic esse in *J. Fr. Fl. V2.* & M. notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. f Τοῦτον] Sic restitutum ex W. Τοῦτο Edd. priores. g Σοι] Forsan σε adlevit *M. du S.*

12. Ἡγεῖσθαι τῦ Ἀλεξάνδρυ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον ἢ συνετὸν & ἰσχῦρον Ἀλεξάνδρυ. *V.*

id substantivo χεῖρε, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis fit generis, eandem terminationem retinendo in τὼ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις, &c. quia similiter τὼ τέχνα, τὼ πόλει, τὼ ἡμέρα invenitur. ut vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τῶν πόλεων quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 't wereldt loop / 't moeders lichaam / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 20. adductum, qui etiam τῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταῖν χεροῖν utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τοῖν χεροῖν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χεροῖν non esse poëticum, pro χερσοῖν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. *J. F. R.*

24. Μείζω τοῦτο] Lege τούτυ. *F. G.* Sed post inventum τοῦτον jam non opus est. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦτον] Sic W. In omnibus impressis τοῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῦ ἀνεστ.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, si τοῦτον legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

πα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἔσω τὸ ὑποδημα, μὴ [a] καὶ ὀκριομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ εἶνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι [b] τοῖς νικῶσι μείζους τὰ σωμάτων [c] ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ' ὀπιμελείας τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑποβολὴν τὰ ἀληθειαν, ἢ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μελακοσμήσῃς τὸ βιβλίον, ἢ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μέλλοντα ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [d] τοιοῦτόν τι [e] εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius virtutes lauda, neque pede major sit calceus, ne supplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Τοῖς] Nihil mutat W. Fl. J. V2. P. male τοὺς S. c Ἀνεστάναι] Ἑστάναι W. d Τοιοῦτόν τι] Sic & Fl. cum J. & M. habere notat Solan. e Εἰπεῖν] Παθεῖν L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτεινόντων ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὃ ποιοῦσι φιλοῦσιν οἱ αὐχηματίαι. V.

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μηδὲ junctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt. J. F. R.

36. Μὴ ὀκριομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως τὸ τρίχοιλα ἐπιχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπισομιεῖ (Ex addendis *Graev.*) AE. M.

Μὴ ὀκριομίσῃ] Quid calceus laxus valeat ad ἐπισομίζειν, ad *os obturandum*, equidem me juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ἐπισομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ἐποσκιλίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem subvertat.* J. M. G.

Ibid. Ἐπισομίσῃ] An, in os cadere faciat? ἐπὶ σόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅπως τὸ τρίχοιλα ἐπιχὰν, ἢ ἐμποδίσας ἐπισομιεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epist. X. 43. *ut calceus olim si pede major erit, SUBVERTET.*) F. G.

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis; Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod differre docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pausan.* El. I. p. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius an a quoquam ante observatum sit, nes-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex juſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Junoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt majus fit illa compoſitione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, major ille

γ᾽ πρῶτον ἀκύων, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἑνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήναλο, ἡ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν καὶ αὐτῇ· ἢ ὡσαύτως ἐπλησίόν τι ἔπαθον, οἷς ὅτι τὰ ὁρωμένων πάσχομεν. ἢν μὲ πάνυ ἐγγύθεν σκοπαμένη τι, ἢ ὑπὸ τὸ ὀφθαλμῷ αὐτῇ, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἢν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, ἢ τὰ μὴ ὕπως ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον ὂσαν Ἀφροδίτῃ ἢ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἔστιν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰ τοῖς τοιούτοις οὐχ ὕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ συνθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καταστρώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲ μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, εἶτα δέοιεν ἀπισῶσαι αὐτὺς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρῳ τὸ ἕτερον, ἀ τῷ βραχυτέρῳ ὑπερεπαλειομένῳ τοῦτο γένοιτ᾽ ἂν, κᾆν ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ᾽ εἰ μέλλοιεν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκείνου ὅπι-

χύ-

[f] Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B2. S. P.* & M. Ἐπλημίλ. male *J.* [g] Ἀκροποδητὶ] Sic Edd. & M.

neſcio; Certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μηδ᾽ Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τὰ σώματα ἀνιστάναι τοὺς ἀνδριάντας] Typotheticum puto vitium eſſe ταῖς pro τοῖς· utique ſic recte omnes priores; & ratio ipſa poſtulat. *J. J.*

Μηδ᾽ Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι] Non omiſit hunc locum P. *Faber* Agoniſt. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίσεως] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαι] Conf. infra Περιγρ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἐλλανοδίκαι uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; ſed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικῶν τι] Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut ſtultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio ſic putabam: ſed mutavi ſententiam. *J. M. G.*

57. Εἰκῶν ἴδοξε] Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰκῶν ἴδοξε, ſcriptum eſt παθῶν ἴδοξε. *M. du S.*

58. Ἐπλημ. ἑνορῶν] Forſan πλημμέλημα ἑνεώρων. *F. G.*

Ἐπλημ. ἑνορῶν] Forſan πλημμέλημα ἑνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημμέλησα ἑνορῶν] Qui ad totam hujus loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obſoroeus*, jam videtur animadverſiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἑνεώρων, vel ἑνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe jam video Cel. *Solanum*. *J. M. G.*

Ἐπλημ. ἑνορῶν] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Solanus?* Conjectura placet; ſed num *Gujeto* illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἑνορῶν τινι, vide ſupra notata ad §. 1. hujus Dial. ubi Cl. *Geſn.* etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. *J. F. R.*

κύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ ὅτως ἄνθρωπος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ὑπικλώμενον. καὶ εἰ μὲ νῦν ἀπορίας τῶν ὑπαγείων, ὑπὸ τὰ ὠράνια [a] ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἥττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] νῦν ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ὀπίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀνεπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη ἐξεδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν ὕστερον ποιῆσαι, ὁπότε [c] ἐξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς σκαιάν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλ-

inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad caelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate.

14. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promtus esse soleas, sed nunc nescio quomodo subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pudeat, si retractes librum jam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic feciisse ajunt, cum Jovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνει W. Nil mut. *Fl.* nec *J. P.* &c. b Ὑπὸ] Ἀπὸ *P.* c Ἐξειργάσατο] Ἐξειργάσαλο M.

85. Ἐπικλώμενον] *Inflexum. F. G.* Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidissem, nisi viderem *Obsopoeum* vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujetus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari, infringi animo* frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 204. f. Φύσασθαι δὲ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴεσθαι σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. εἴ πως τῷ κηρύγματι ἀκούσαιεν ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal.* Ant. VII. p. 466. Ed. *Lipsi.* παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλάσθητι καὶ εἶξατε. Hinc & pro *flecti, inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. vers. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἐκπαυούσης τὸ θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

95. Ἐπαίνοις] Cum haec itaque scriberet clarus jam scriptis Lucianus fuerit oportet, imo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me conjectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. *M. du S.*

16. Παρ'] W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud ὑπό. *M. du S.*

Ἀπ' ἐκείνης] Etsi verum est παρὰ quod W. habet, hic fore usitatius, ut *Long. Past.* III. p. 130. παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τριχιλίαι (scil. δραχμαὶ) ἀπὸ me feres has ter mille drachmas. *Herodian.* I. 1. 4. ἐγὼ δ' ἰσορίαν ὑ παρ' ἄλλων ἀποδιξάμενος. Et saepiss. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipso verbo ἀποδιξάμενος, licet cum ὑπό jungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης acci-

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam incluſum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum fecistis, tu maxime, quod indicta caussa judicium dedisti contra libellum, non praesente ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos caussa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa caussae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem fuistis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodian scribam; an vero provocandi mihi

λῶ ἄλλο τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τ Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. εἰ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμον τοσοῦτον, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς βέλτιστόν τι ὁρᾶν τοῦ ἑνός, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς ἐπαινῶ, ἑταῖρός τε, καὶ εὔνους ὤν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷον ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα αὖ, ἐρήμην καταδικάσαντες τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν [f] ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' ἂν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν [h] τινα

d Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. *e* Ἀπ'] Sic Edd. Παρ' W. *f.* Ἐγχυθέντος] Ἐκχυθέντος male Edd. priores. *g* Ἐγνωσμένοις] Ἐγνωσμ. male *f.* sola. *h* Τινα] Deest in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι.

33. Ἱμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. *G.*

cipiatur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III. 5. 11. Οὔτε γάρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνεῖται. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπό τινος, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. *J. F. R.*

28. Ἐγχυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & c. 29. ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀποκηρ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἱμεραῖον] Τὸν Στησίχορον. *F. G.*

Ἱμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat si nescias, disces ex Nostro in *Vera Hist.* II. c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracusanus*; *Himeraeum* autem fuisse *Stesichorum*, diserte docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt *Coll.* *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, &, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. *J. M. G.*

να γενέσθαι τὴν δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἥνπερ ἔχεις τι δίκαιον εἰπεῖν. ἐν γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φῂς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ὅπῃ τὴν δίκης.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους μακρῷ γὰρ ἂν ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ἐὰν φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔχῃς τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος ἀφ' βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲ ἔδει μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἢ μὲν πάρεστι, καὶ προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγελας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τὸν δευτέρων λόγων ἐναρχέσθαι. καίτοι, ἐγὼ γὰρ οἶκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτῇ οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· ἐὰν γὰρ οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρούσης. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής, ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

copiam dabitis? POL. Per Jovem, siquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos caussam dices. Ego vero idem judicium tecum subire paratus sum.

16. LYC. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebo orationem: longe enim sic esset melius. Jam vero necesse est mandata alteri caussa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua caussa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa jam adest, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam subducere me, ipsa jam praesente, non est integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forsan σὺ ἀντιδίκοις. F.G.
Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam σὺ, quae in libris nostris exciderat, omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. M. du S.

68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Περιγρ. §. 26. M. du S.

73. Πέρα τῆς μέτρου] At supra de Salt. c. 21. πέρα τῆ μετρίᾳ. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex Sozom. dedit Cl. Hemst. T. I. Nigr. c. 30. f. J.F.R.

76. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη] Sic e contrario, σὺ γέλωτι ποιῇ-

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sit quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob caussas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipsum vero* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φῄς, ᾗ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπήνεσα, ἡλίσκου αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὸ πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι [a] προσέγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με λαθοῦσαν. ἑτέραν γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραφάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐκ ὄπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἴ πάντως μεταχοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνῳ μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ὑπέστως τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω διαχειμένη [b] τυγχάνεις, [c] τοσούτῳ ἀξιωτέρα ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις [d] σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὴν τοῦ Διογένους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὃς

a Προσέγραψα] Προέγραψα P. sola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex Ba. & M. Τυγχάνης Ald. Fl. J. P. S. H. c Τοσούτῳ ἀξιωτέρα] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀ. ὑ. αὐτὴν Fl. At vulgatam etiam servat M. ἀξιωτ. media correpta male J. d Σεαυτὴν] Αὐτὴν Ex. Fl. Vulgatum σεαυτὴν tamen etiam est in P.

ποιήσαιτο. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22. f. οὐ παιδιᾷ ἐκείνοντο. Sic Herodian. 2. 7. 4. εἶχον τὸ καταφρονήσαι, aliique passim. J. F. R.

4. Ὅσῳ] Omisso μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. M. de S. Conf. potius supra notata ad T. I. pro Lapsu c. 12. Et infra ad Gall. c. 18. m. J. F. R.

14. Ἐκα-

ὡς ἐρομένῳ τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσειε· φαίην γὰρ ἂν κἀγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρὴ ἐπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἐκμέτρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τῆς ᾠδῆς. σοὶ αὐτῇ δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ἔτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

do gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a caussa sejuncta. Pro quo autem nunc jam caussa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud dictum est, ad caussam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a Ἐκμέτρα] Sic *Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἐμμέτρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id est ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἐμμέτρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἄμετρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τῆς ᾠδῆς. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἐκμέτρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἐμμέτρα in variantibus notarit *Solanus*, id nescio an potius vitium typographicum sit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἐμμέτρα manifesto falsum est; quaeritur enim tantum, anne praestet ἄμετρα pro ἐκμέτρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. *Polluc.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲ κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἐκμετρῶς vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transscribere nolo. Immo jam fere credo ἐμμέτρον in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendassset. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τῆς ᾠδῆς] Vide Paroemiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quid libet audendi semper fuit aequa potestas.
M. du S.

23. Εἰ δὲ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; sed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, χαμαὶ δὲ βάδην φέρεσθαι, *oratione prosa uti*. Similis locus est in *Bis Accusato* c. 33. καὶ ὅτε πιζὸς εἰμι, ὅτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πάνυ *Graevius*) βέβηκα. *L. Bos.*

Εἰ δὲ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Nisi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2. Od. 12. 9. —

tuque pedestribus Dices historiis praelia Caesaris, Maecenas, melius. *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Δικ. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλευθέρου γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae adsignetur.* Quam vere, hic non disputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημὶ [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τὰ ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὰ ἐπαινοῦντα εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεχηκέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summopere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis,

&

ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *esse* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid comparet, neque si ad vilius quid collaμὴ ὅτι μέτρων φέροιτο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. εἰ μὲν ταύτῃ ἐγὼ βαδίσομαι, μὴ καὶ ὀψοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἂν τις [d] τοῖς ὁμοίοις προσβάλλοι, οὐδ' ἂν πρὸς τὸ εὐτελέστερον ποιῆται

[b] Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec P. [c] Τὰς ἀφορμὰς] Παραχωρεῖσθαι addit *Marc.* Sed non adest in ulla Ed. nec in M. [d] Τοῖς] Abest ab *J.* Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, quum ordo postulet, Ἐκεῖνο δὲ φημί σε, &c. Pari modo supra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ ἐγὼ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἤκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἤκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. *Sed & fabulam audivisti, quam incolae de ea narrant.* Similes συγχύσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri *Hermotimo* c. 7. post m. Καὶ γὰρ ἐκεῖνο (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπινον εἶχε τοῦ μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς διακριθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Nempe διακριθὲν referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διακριθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀνέπταλο ἐς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, purumque & incorruptam atque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit.* Ergo nihil necesse est cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διακριθὲν legere διακριθείς. *J. J.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Illud σε vel pro σοι positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxisse aliquem, ut παρεχωρεῖσθαι illud, de quo est in nota *Marcilii*, insereret: cum praesertim non cogitaret ἀφορμὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias στοιχεῖα, item μόρια τῆς πίστεως appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. *J. M. G.*

Ibid. Σὲ φημὶ] Vide Ῥητ. c. 18. & Διαβ. c. 1. *Eurip. Ba.* 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, ἃ μὴ γ' ἔργου εὖ λέγειν.

M. du S.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παρεχωρεῖσθαι τὰς ἀφορμάς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. sunt: Ἐπειδὰν δὲ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τοὺς ὑποθέσεις ἢ ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχηται & ὑποβάλωσι additum legitur; & sic mihi videtur; nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet constructio Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Gesner.* cum *Jensio* me perspicaciores sic volunt. *J. F. R.*

τ' ὠφελήθεσαν, ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε [a] προσεικάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἤν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἴλουρος, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν [d] εἰδέναι; Οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ Φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ ὅτῳ μεγάλως τι ἐπῄνεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τῆς ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς [e] τ' Ὡρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτὸν· ὅτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τ' ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τ' ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἴει γελασθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῆ [f] ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τ' Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείναντ' ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδήρεον Ἀλκμάνας τέκος; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε;

tionem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri potest, illud quod laudatur admoveat. Velut si quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem esse, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium est laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniatèn, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protensuram adversarias illi manus*, *neque ferreum Alcmenae natum*. Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

a Προσεικάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *AIW.* & Codd. G. M. P. W. Ἐμβιβάζῃ Edd. priores. b Ἤν τις] Εἴ τις W. c Ὁ] Δ. ὁ W. d Εἰδέναι] Δοκεῖ misere *J. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & M. e Τὸν] Ὁ W. f Ἀνοίᾳ] Διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri potuerit extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσεικάζων. ut apud Latinos *provehens*. *J.G.G.*

39. Προσεικάζῃ] W. & P. cum *Graeviano* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendose ἰδέναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat nescio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τ' ἐκ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliisque locis mox ab *Solano* indicandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, sed inter ea, quae hodie supersunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὅμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ ὁ αὐτῶν ἀμείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus; condonanda itaque non nimis perspicaci Interpreti nostro insulsa versio, *Vides qualibus Diis ipsum assimilarit? quin potius ipsis imaginibus expressit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Jam ait, *Viden' quibus Diis* Homerus Glaucum *compararit? quin & illis ipsis declaravit.* *Marcilius* pulchre vidit desiderari κριτῆλον non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiorem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praecessit, ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam scripseram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constituera m, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ ὁ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila est. *J.J.*

Ὁρᾷς] Adscripserat *Hemsterh.* principio hujus notae

Jen-

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus eſt, ſe praeſidibus athletarum Diis oppoſitum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti ſunt, tanquam impie ſe circa laudem illam gerentes; ſed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris cauſſa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipſum maxime carmen. Noli ergo admirari, ſi & ipſe, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo neceſſarium, exemplo uſus ſum altiore; ratione hoc ipſa ſubjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam diſcernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris exceſſum. Adulator igitur, quippe qui ſuae ipſius utilitatis cauſſa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, ſupra modum laudando cenſet omnia: mentiens plurima ac de ſuo addens, ut neque Therſiten Achille pulchriorem pronuntiare

μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ᵍ ἀμείνω ʰ ἀπέφηνε. καὶ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκλησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, ὅτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ ⁱ εὐδοκίμουν ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ὅτι τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινεῖν ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μὰ σέ, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι ᵏ διακρῖναι, καὶ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τὰ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὸ πρόσωπον, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἶδεν, ὑποψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' ˡ αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ὑποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν

g Ἀμείνω] Redditum Luciano ex *Fl.* & W. Aberat ab Edd. reliqq. h Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινεν W. Nihil mutat vulgatum *Fl.* i Εὐδοκίμουν] Sic *J. Fl. Fr. B2. H. Ald. P. S.* M. k Διακρῖναι] Διακρίναι marg. *AlW.* l Αὐτοῦ] Αὐτῷ Edd. vulgo, quod emendandum *Guiet.* monuit.

Fenſianae. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, ſed Caryſtium intelligit, neque adeo Homerum. *J.F.R.*

62. Μᾶλλον δὲ ϵ αὐτῶν ἐκείνων] Μᾶλλον δὲ ϵ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. *Th.M.*

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Sed ſenſus requirit: *quin & potiorem ipſis expreſſit.* *F.G.*

Μᾶλλον δὲ ϵ αὐτῶν ἐκείνων] At jam cum ἀμείνω reſtituerimus, emendatione *Marciliana* non opus eſt. Patet interim recte eum conjeciſſe. Senſit idem Cl. *Geſner.* vel ex conjectura, vel ex *Fenſii* Lectt. Lucian. perſpiciens comparativum deeſſe, qui cum *majorem* in verſione addiderit, non viſa emendatione noſtra, μείζω videtur conjeciſſe; repoſui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω verſio conveniret. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπεφ.] Illud ἀμείνω, quod in impreſſis fere omnibus deerat, ex W. & *Fl.* Ed. reſtituimus. *M.du S.*

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡρ. c. 3. & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἔκκλ. c. 12. *M.du S.*

67. Εὐδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμων. Neque hic ſolum hac in voce peccatur. *M.du S.*

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Solanus* jubeat ηὐδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum conſenſum, tum quia & ſupra non ſemel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὑρίσκω facere εὕρισκον εὕρηκα &c. nec recipere augmentum, ſatis notum eſt; alia vero promiſcue inveniuntur, ut εὐφραίνομαι & ηὐφραίνομαι, quod ſupra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, numquam cum augmento legas exhibitum, ſed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum eſt ηὐδ. Eſto. Nec tamen Noſter alibi ὑπεραττικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. *J.F.R.*

84. Θερσίτην] *Homer.* Il. B. 216. *M.du S.*

τ Νέστορα [a] φάναι τ ὅτι Ἴλιον στρατευσάντων, τ νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τ Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τ [b] Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἤν τοῦ μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ὅτι τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως αὐτὸς ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προαθεῖ τ μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, προσλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὄντα ἴσμεν [c] ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέειν, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε [d] φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἂν·

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ta-

[a] *a Φάναι*] Ita Cod. L. Φᾶναι Edd. [b] *Φινία*] Reſtitut. ex W. *Fl.* & *V2.* Ἰφνία ceterae omnes male. [c] *Ζώων*] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *Solan.* quid tum? [d] *Φάναι*] Ita dedi ex L. Φᾶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους ὀξύκους. *V.*

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς ἦν οὗτος ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λυπεῖ δὲ, inquit, τ μὲ Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου . .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgii Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τοῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἁλιεῦσ. c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. ſ. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bochartus* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφνία ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphnea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro *Φυία*, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τ Ἰφνία ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe *Φυία*; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφνία] *Φυία* omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula eſt.

Ζηνός πυ τοιήδε γ' Ὀλυμπίυ ἔνδοθεν αὐλή.

At adulator hunc verſum etiam de ſubulci tugurio dicat, ſi modo accipere aliquid a ſubulco ſperet: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus conſumtis, laudaverit vexatum a tuſſi Demetrium, quod modulate ſcrearet.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, κἂν παρὰ τῷ συβώτῃ καλύβης εἶπα, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἀπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καλῶν ἀναλωμένων, ἐπήνει τὸν βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐκρέμπεται.

21. Non ſolum autem hic utriusque generis character eſt, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere ſtudent, quae adſunt: verum etiam illa re non parva diſtant, quod adulatores quantum poſſunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipſis quoque ſobrii ſunt, & intra terminos ſe continent.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου αὐτῶν γνώρισμά ἐστι; τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ ἐκείνῳ οὐ σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦ-

ε Ὅπου] Nil mut. Edd. nec M. f ψεύσασθαι] ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze*. Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J.F.R.*

Ibid. Φυσᾶ] W. *Fl.* & *V2.* Reliquae Edd. prave Ἰφία. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M. du S.*

' 91. Ὁ δέ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως ἐδ'] ἂν] Sic lege fortaſſe. ὁ δὲ γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψεύσαιτό τι &c. Cetera gloſſa videntur. *F.G.*

93. Προσόντων] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 6. & *Συγγρ.* c. 35. *M. du S.*

97. Ὡς ἴσμεν ζώων] Ὡς ἴσμεν ζῶον. *F.G.*

Ὡς ἴσμεν] Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὄν ἴσμεν ζώων, &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea ſcimus eſſe animantia.* Haec ſunt verſionum monſtra. Redde, *Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Helleniſmo vide ſupra ad T. I. *J.F.*

Ὡς ἴσμεν ζώων] Bis ὡς pro ὃν ſcriptum erat in nota *Gujeti*; dubito num deſcribentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem poſtulet, quamquam ζῶον non improbaverim, ſi quis Codex haberet. Interim ſatis uſitata & haec eſt genitivi cum relativo convenientis conſtructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jenſius*. *J.F.R.*

99. Ἄχρον &c.] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκῳ.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel intacta* &c. *J.M.G.*

2. Ἀελλοπόδων] Fruſtra apud Homerum quaeſivi. *M. du S.*

Ἀελλοπόδων] Uſitatius quidem *Homero* ἀερσίποδες. Verum nec alterum eſt improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵππουσιν ἀελλοπόδεσσιν ἐχῶτο. *J.F.R.*

5. Ζηνός πυ] *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

9. Ὅπου Κύναιθος] Lege ὡς πυ. *F.G.*

Ὅπου Κυν.] Mallem ὁ γοῦν K. Sed in impreſſis & M. ipſo, uti edidimus, ſcribitur. Accedit ad hunc uſum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Lapſ.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Abdic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M. du S.*

Ὅπου Κυν.] Decem illa Luciani teſtimonia ab *Solano* commonſtratis tantum Ed. *Junt.* paginis indicata, quaeſivi, capitumque ſive paragraphorum numerum, ut ſemper, ad noſtram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro *quum*, *quandoquidem* poſitum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *ſiquidem*, uſurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non conſequitur ὁ γοῦν hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus ſit. Quare mallem ὅπου Κυν. legere, aut *Gujeto* adſentiri ὡς πυ legenti. Ceterum de nomine hujus paraſiti vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἐγὼ Κ Στρυβίων Κ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, ad quae ille: fuit aſſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae. de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. c. h. l. *J.F.R.*

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας [a] ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διαγνῷς καὶ κρίνῃς, καὶ σαυτῷ τὸ ἑκάτερον.

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς [c] μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοικασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μή τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τῷ Κυναίθῳ κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ὁ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.

Τάχα [d] οὖν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μού σε ἐς τὸ κάλλος ἐφειδῶ· ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δέ, ἤδη γάρ με προάξεσθαι τἀληθὲς εἰπεῖν, ὦ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα, τεχνίτῃσι δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, ἢ χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβὲς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

Haec tibi pauca de multis *sunto* adulationis ac verae laudis ſpecimina, ne omnes omnino laudantes ſuſpectos habeas, ſed diſcernas, & ſua utrumque menſura metiaris.

22. Age igitur, ſi videtur, admove his, quae dicta a me ſunt, regulam utramque, out videas, huic ne an illi conveniant. Etenim ſi deformem quandam ſtatuae Cnidiae ſimilem dicam, impoſtor ſane, & Cynaetho ipſo magis adulator vere habear: ſi vero talem, qualem omnes norunt; non ſane magni ille auſus intervalli fuerit.

23. At forte jam dixeris, quin jam dixiſti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permiſſum eſto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec ſimilem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipſum* me verum ad ſe dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praeſtantiſſima, ſimilem dixi *hominem*, ſed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta ſunt ab hominibus, ea ſimilia hominibus dicere, non puto impium: niſi forte hoc tu Minervam exiſtimas, quod eſt effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτεύῃς] Ὑποπτεύσῃς W. b Ὑπ'] Ἀπ' marg. *AiW.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. c Μάθοις] Μαθῇς W. d Οὖν] Ex L. reſtitut. ὁ νῦν Edd. priores.

26. Παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Obſerv. Cl. *L. Bos* (quem conſulendum Cl. *Hemſterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata verſione ac *Grotii* expoſitione, Apoſtoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, ſic exponit: „ *intra* „ *ſuam conditionem & fortunam ſe continere, ſe ex ſuis* „ *facultatibus & dotibus aeſtimare, non plus ſibi arro-* „ *gare quam fas eſt, nec ſe dilatare ultra conditionem* „ *ſuam.* Secundum Lucianum diceres: παραμετρεῖν „ ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ (*pro Imag.* h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυ- „ τὸν ſecundum *Ariſtoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῆ; *Non ipſe te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri ſe ſuo modulo ac pede* Lib. I. Epiſt. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Me- „ taphora harum locutionum deſumta eſt ab iis, *qui* „ *corporis ſui ſtaturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem ſe facit, quam revera eſt — „ ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis ſui modum, ut major quam ſit, videatur: qui cum ſit βραχύτερος, ὑπερανατείνεται, „ ἀκροποδιτὶ ἐπεγείρων ἑαυτόν. i. e. *brevioris ſtaturae ſit,* „ *extendit ſe in ſummos pedes*, ut Lucian. *in Imag.* loquitur, is non poteſt dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ὁ νῦν φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δὲ, & ſic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum οὖν jam ſit inventum, id facile admittet, ſpero, etſi in verſione nihil mutaverim, quae vel ſic tamen ſenſui Luciani ſatis reſpondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὁ νῦν, auctore L. Codice repoſuimus. *M. du S.*

38. Ἐς τὸ κάλλος] Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος eſt *landare*

ant illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror.

μῦθον· ἢ τοῦτο † Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, ὃ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τάς τε ἀληθεῖς [e] εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε νομίζω.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά [f] σε αὐταῖς ἐκείναις εἰκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην † ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι [g] συναγορεύσοντά μοι· ἢ ἀδημία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (καὶ γὰρ ἀπομνημονεύεις, εὖ ποιοῦσα, τὰ χαριέστατα † ἐρραψῳδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν περὶ † αἰχμαλώτου λέγῃ τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπένθει † Πάτροκλον; εἶτα μετ' μικρόν, ὡς οὐκ ἰκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔσται·

Sic fatur, inquit, *lacrumans par ſanctis femina divis.*

Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ

[e] Εἰκόνας] Εἰκόνας male *J.* Recte cett. & M. media brevi. [f] Σε] Reſtitut. ex W. Γε Edd. priores. [g] Συναγορεύσοντα] Συναγορεύσαιμι *El.* male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel *pulchritudinis nomine*. Conſer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. ſ. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐπαινεθῇ ἐς τὸ κάλλος, ἴσχαιρε, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde *L. Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *J. F. R.*

42. *Οὐ θεᾶς γε, ὦ βελτίστη, εἰκασα*] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſupplevit Interpres. Eadem hac pag. idem commiſſum. Εἰ δὲ © ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἶπασα. Et hic σὲ requiritur, ſive εἰκασά σε, ſive γε in σε mutatum malis. *J. J.*

Ibid. Γε] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὲ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *J. F. R.*

44. Λίθε © χαλκοῦ &c.] Conf. ſupra *de Imag.* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *J. F. R.*

49. *Οὐρανίαν Ἀφροδίτην*] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra *Ἐρωτ.* c. 11. & *Εἰκ.* c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. *Οὐ πάνυ πολλῶν*] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero ὃ π. πρὸ π. ſ. verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. Εἶπε δ' ἄρα] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

75. Οὐδ'

μὴ δῶς, ὄγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ὑπὸ τούτῳ ἠτιάσαλο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ὑποσημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεται βάρβαρον γυναῖκα καὶ ταῦτα κλαίουσαν τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούσασα, οὐκ ἂν ὠθαλλοίμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μὲν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποιήσαλο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσαλο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὅμμαλα μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἴκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ Ἄρεϊ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἀφελῶν τὸν ἄνθρωπον· ἔχει μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βρολολοιγῷ Ἄρεϊ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τοῦ Πριάμου, θεοείκελον πολλακὶς τοῦ Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ὅπου τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γοῦν δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis suppositititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, *qui oculis quidem & capite similem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie* Phrygem Priami, *Dei simili* saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. *b* Ἄρεϊ] Ἀρῆϊ *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. *c* Ἄλλῳ] Ἄλλως W. *d* Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁμηρομάστιξ ὁ * Ζηνόδοτος ὑπεκλήθη, ὀβελίσας ἃ ἀθετήσας πολλὰ † τῶν Ὁμήρου ἐπῶν. *V.*

* Ζηνόδοτος] Restitutum ex C. Ζηνόδωρος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τοῦ legebatur in editis. Mutavit *Solan.* cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *J. F. R.*

75. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσαλο] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostrati* p. 649. *M. V. la Croze.*

76. Ὁ μαστίξαι] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Oleario* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodorus & Aristarchus, ipso nostro monente Ἱστ. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὅπερ θεοῖς] Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. *F. G.*

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra Σύγκρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὁμμαλὰ &c.] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. M. 130. Λ. 295. Γ. 16. A. 131. *Odyss.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαληλίφθω] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλήλιμμαι, ἀλήλιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπήλιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπαλείπω, ab quo ἀπειλίφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. *J. F. R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἔτιρ] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλος] *Hom.* Il. A. 477. &c. *M. du S.*

19. Τὰς

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis:* alius autem aliquis *superciliis violaceis* Venerem dixit: *roseis* enim *digitis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus versati sunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot *jam* imitati sunt, Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ἠ
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ὄρεα.

Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι διακεκόσμηται, ὥστε ἢ καὶ ἐκεῖνα ἐξαλειφθῆναι, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφεῖσθαι. ἔστω δὲ τὸ καθ' ὑπερβολὴν τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνον ἔχειν, ὥστε Ὅμηρον καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς μὲν γὰρ τοῦ Ἥρας ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἰκάσεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπε, καὶ γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, καὶ ἂν ἐπ' ἐλάχιστον τῆς Ὁμήρου ποιήσεως ὠμιληκότων;

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγοι· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ [f] Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρου

[e] Ἐξαλειφθῆναι] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξαλειφθῶ W. [f] Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῆ W

19. Τὰς προσηγορίας] Insignis ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22. A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καλαφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην ἀφὸ τοῦ ἐξ ἀνθρώπων ἀκινδύνου σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτῃ κακεῖνος διὰ τὴν δόξαν ἀπηθανατίζετο διδάσκοντες. Κηῦξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσηγορεύθη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς. ἐβούλετο δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασφόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρασι. καὶ ὅτι γε βασιλεῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον. Deinde recenset Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ. *M. du S.*

21. Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνες] Pendebam animi aliquando, essent ne haec nomina Latine convertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae sectae principem, &c. sed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina satis nota: hoc an reperiatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῆ, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμείας legendum censeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρου] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρᾳ τῶ [a] Κυπρίων βασιλέως; καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκλησεν ἡ θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὸν ποιῆσαι ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστιν.

Ὥστε οὐ προσῆκε σοὶ τοιοῦτον, ψοφοδεῶς οὕτω καὶ ἀκριβῶς πρὸς τὸ ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέλημαι εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦσιν οἱ θεοὶ, ἐπειδὴ πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνουσιν. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ὑπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ὑπομνησθῆναι αὐτῶν. καὶ

Cypriorum regis: & tamen non indignata est Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitiosissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo sunt.

28. Itaque tuum non est, meticulose adeo affectam esse ad laudes. Si quid enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulti sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati hujus caussa desinam, ut meminisse possit dictorum.

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lycine, Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides jam ad

a Κυπρίων] Κυπρίᾳ P. sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. & M. c Ἐγχωμένου] Restitutum ab *Solano*. Ἐγχυν. Edd. priores. Ἐγχεόμενον *Va*.

b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex *Coll.*

38. Ἄριστον τῶν φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. *G.*

27. Αἰγυπτίους] Vide *Spanh.* 431. 434. *M. du S.*

38. Ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Vide *Platonem* Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur *Imago*; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde *Lactant.* II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inserui, quod habent Coll, & M. *Sanctum* esse in *Minoë* Ed. *Bas.* p. 309. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud *Diog. Laërt.* 150. A. *M. du S.*

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum Ἐσσυμένῃ τε καὶ ἐπειγομένῃ κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, *Augustinum Steuchum* dico, *Vossium*, *Huetium*, *Pfannerum*. *J. M. G.*

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων — εἰκόνα τοῦ ἀνθρ.] *Diog. Laërt.* 51. *Grotius* in Genes. c. 1. *M. V. la Croze.*

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Non sic invenies locum *Diog. Laërt.* ab Cl. *La Croze* indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. *Amst.* ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θείων ἔλεγε εἰκόνας εἶναι· τὸ ἤρωτα, σχολαζόντων ἀχολίαν. *J. F. R.*

45. Ἐγχυνόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐγχ. *M. du S.*

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν] *Th. Magist.* h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonstret ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & σεσοβημένως & θαλίαις ἀπήχουσαι. Adde Nostrum infra *Navig.* c. 4. ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἄντρον. De σέσοβα autem de quo *Thom.* ibid. agit, videbimus in *Lapith.* Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν, *deferam ad illam*, verterat *Obsop. Deferre propero Benedict.* male uterque. Est enim *abibo*, vel *abeo*, *propero ad illam*, *Alciphr.* I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὸν Ἀκαδημίαν σοβοῖς, ubi *Bergl.* „ σοβεῖν de insolenti, fastuoso & concitatiore incessu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ ta-

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibiler a spectatoribus. LYC. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt judicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποστρέφω πρὸς αὐτὸν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίττεσθε συμβῆ πρὸς τὴν θεατήν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παρέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀπιστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀναγνρίζωσιν οἱ κριταί, τότε ἤδη κἀγὼ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

M N E S I P.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Μ Ν Η Σ Ι Π.

ΤΙ φῄς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ

„ tavit *H. Steph.* in Thes. interdum simpliciter *prope*
„ *ro.* Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθυδὶ ἀποστῆναι, κἂν σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. *J. F. R.*

54. Ἐκ ποδῶν] Lege ἐκποδών. *F. G.* Et sic *Stephanus* in Thes. scribi jubet, quando *è vestigio*, *statim*, significat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδών uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστέλλομαι. Ἀριστοφάνης· Οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δὲ Θηβαῖοι ἐκποδὼν ἔσησαν. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Ἐκποδὼν γενέσθαι, φυγεῖν. ἢ ἐξαλεῖφεσθαι. ἢ οὐκ ἐν τῷ μέσῳ γενέσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδών cum *Gujeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus *illico*, *e vestigio*, verum *e medio*, *e conspectu* sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὑμεῖς μὲν οὐκ ποδῶν, notante Fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graecism. qui locus est ex *Reviv.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi οὐκ ποδῶν *statim* est, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ὀνείρατα οἰχονται ὑμῶν οὐκ ποδῶν ἀπαστάμενα, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδὼν ἄπιθι scriptum sine varietate video deinde, in *Pseudolog.* c. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi è medio*. Et in *Eurip.* Hecub. 52. ἐκποδὼν χωρήσομαι junctim exaratum vertitur: *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari οὐκ ποδὸς διώκειν nulla est controversia, quid obstat quin οὐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. *J. F. R.*

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quam quam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obs. p. 138. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *G. C.*

ὦ Μνήσιππε, θύομεν· ὑ μὴν θεὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμῳ δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; ὑ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄσιν. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· ὑ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ [a] τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra facimus: verum non quod Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

a Τιμῶντες ἀποθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμενοι *Fenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλος. Confer ὥσπερ αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus. *J.F.R.*

12. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis quae in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *J.G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt.* In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *J.F.R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes infidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos illi melius quoque iis, qui in vita ſunt*, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt.* quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Dis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Sueronius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. καὶ εἰ τριάκοντα (pergit) φαίνοιτο αἱ σαὶ [φιλίαι] τῶν ἐμῶν ἴσαι τῷ ἀριθμῷ ὄσαι, καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδιδόναι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδιδόναι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γνωμένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐν-

2. MNES. Recte ista statuitis. Sed quo in primis nomine admirati Orestem ac Pyladem honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent; & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲ ὀρθῶς γινάσκετε. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνα μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους [b] ἐποιήσασθε, ἐχθρὴ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, καὶ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καθαγίσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τὴν φρουρὰν ἐπικρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ᾤχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τῶν κοινῶν τῶν Σκυθῶν [c] νόμων. Ὥστε εἰ διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b Ἐποιήσασθε] Ἐποιήσατε Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P. [c Νόμων] Deest in *Fl.*

30. *Οὐκ ἂν * φθάνοιτε*] Ἀντὶ τοῦ, *τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια ὠθηαλίσητε. V.*

* Φθάνοιτε] Φθάντε Ed. *Clar.* quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *J. F. R.*

ἐνιδλᾶ ἤδη τὰ ἱμάντια, καὶ παρεῤῥήγνυτο ἡ φάλαγξ ubi aliquanto melius Interpres, *Nostri terga dabant*; quamquam id non prorsus est *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ἐνίδυκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγὴ πρὸς τὸ Παλάντιον ἐχώρει ἐξωθούμενοι τῷ ἐπιπέδῳ. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2. *Vera Hist.* hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ σωιζόντος. At contra ἐκδιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare fraenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ σωίζειν ἀνάγκη τὸ χαλινόν. εἰ γὰρ ἔνδοίη τις, ἀφνιάζουσιν εἰθύς, ἔπος scilicet. Similiter ἐνδοῦναι πόδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in *Contemplant.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, Ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἄρθῃ, τότε ὑμεῖς μὲν ἐῶτε ἀνοίας κελεύστε τὴν ὀθόνιον πτῶσαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῆς πόδος, ἢ σωικεδαμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den schoot uitlaten. Quod hic vocat Noster συνεκδαμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorsus modo Belgae met den wind uitloven. *J. J.*

Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντ.] Nondum possum accedere *Jensianae* emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οὖμαι — μεμονημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. *J. M. G.*

Καὶ τιμῶμεν ἀποθ.] Recte divinavit *Gesn.* τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμῶντες] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Cl. *Jensius* mutandum sensit. *M. du S.*

28. Ἀποκλείοντες, καλαγελάσαντες] Duo participia sine copula habuimus etiam supra hoc Tom. *Alex.* c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμην. Ubi addidi similem constructionem videri posse in *Euang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* L. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subjungam. Ait enim Euangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἆρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καλαλιπὼν ἄπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ ἂν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἄφυδι θαμίζεις; adde *Euang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγαναστήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατῆρξατο. Infra *Asin.* c. 37. ἀπορίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr.* III. ep. 43. pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λυσάμενοι εἰς τὸ Σπραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ὠχόμεθα. Intricatius paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἠμιθῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτοσκερὸν διασάμενος, ἵνα τῇ κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκαδε. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur *Bergl.* qui tamen ἐπιτάττων, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed videne ex superioribus vulgata se tueri possit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. supra notata ad T. I.

πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοίνυν ἐνθένδε αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ὅτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν λοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν [a] ὄσιοι θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι ποτὲ θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτούς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γοῦν, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὅσοι τὴν Ἀργῶ εἰς τὴν Κολχίδα στρατεύσαντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενον ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν οἰκούντων· καὶ ἐπειδὰν ἐάλωσαν, ὅτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ

multos illis reddatis similes. Atque hinc ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Dii eodem modo e vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum causa venerint, consecrabitis, & sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum causa Orestem ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea sacrificando Deos judicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim istaec videri possunt, & rebus olim gestis contraria. T O X. Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum virorum *facta*, quae enarrasti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum suscepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum essent, viriliter adeo in ea re

[a] Οὖσι] Non adest in *Fl.*

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δ' ἂν φθάσειμι λιμῷ καλασκλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora. *non, etsi prius fame contabescendum esset.* *J. F.R.*

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse τῷ τότε τότε, existimo. *M. du S.*

34. Καταίρειν] Jussit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio καὶ καταίροντα ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant Interpretes, reddentes, *auferre*; hic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Cl. *Hemsterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οὕτω τὸν Μηδικὸν ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δόρυ καταράλλα. Quod recte quoque ibi conversum: *a Syria hunc appulerat.* *J. F. R.*

43. Εἴπερ τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspicias, haud incerum invenies. *M. du S.*

Εἴπερ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguis. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio; mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Cl. *Gesneri* patebit

re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero auctumni domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & salsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati sint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] Διαφυλάξον) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀπαλλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια πᾶσι δὴ πάντων, ὁπόσοι ὀρθῶς ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτῶν, οὐκ εἰς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γοῦν οἶμαι ἀκτὴν καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μεσοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν, ὡς κἀγὼ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νομίζω, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλας, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲν καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε οὖσι καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι.

[b] Διαφυλάξον)] Sic Edd. Διαφεύξον) L. rectius. [c] Ἤδη] Deest in *Fl.* [d] Αὐτῶν] Adest hoc in *J. Fl. Fr. V2. B2. P. H. S.* [e] Ὦ] Non adest in *Fl.* [f] Γε] Τε *Fl.* male.

bit unicuique. *J. F. R.*

59. Ἄξενον] *Ovid.* Trist. IV. 4. vs. 55. & *Strabo* VII. *Eur.* Ἰφ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. *M. du S.*

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] *Non contentum esse* significare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. *J. F. R.*

Ibid. Διαφεύξον)] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro Διαφυλάξον). *M. du S.*

Διαφυλάξον)] Mallem & ego cum *Solano* Διαφεύξον-ται. Versio Cl. *Gesn.* utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi; neque enim nego Διαφυλάττεσθαι esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lect. suppeditat, magis ad illam feror. *J. F. R.*

73. Αὐτῶν] Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φοίνικας conjungas. *M. du S.*

3. Καὶ

ὃ γὰρ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ κἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείως αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καλαπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι εἶναι οἱ δὴ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέται καλαστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν βελτίστων θεραπεύεσθαι.

Neque enim inquirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & *sic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

Καὶ ἅ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅτι στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα καὶ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' [b] αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεύσαι. θᾶττον γὰρ τὸ νόμισμα ἕκαστος αὐτῶν ὑπιλάθοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δη-

6. Et, quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas majores nostri in aerea columna dedicarunt in Oresteo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in consepto etiam templi eadem, quae columna in-

a Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Fr.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. S.* b Αὐτῆς] Αὐτοῖς male *Fl.*

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τ. ἀρ. θερ.] Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Συνειλημμένων, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένων] Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. *Th. M.*

20. Κατάρχεσθαι αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι δὲ σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barnesii*; aut adi Ἐνυπν. c. 3. & quae illic annotata sunt. *M. du S.*

Κατάρχεσθαι αὐτῶν] Verti *immolat.* Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos prius quam caederentur profugisse in Siciliam.* Jam hoc esse κατάρχεσθαι satis docebit ipse poëta Od. Γ. 445. & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi χέρνιβα τ' ἀλοχύτας τε κατήρχετο. *J. M. G.*

26. Ἐκπεμπανόμενοι] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τῶν δὲ ξυσκήνων ἤδη ἀπίοντων ἐκπεμπανόμενοι. Ubi *Wassius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκπεμπαν. & exponit ἀπηρτημένοι. Nec variant Mss. Ἐκπεμπανόμενοι τῶν πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophrast.* in Hist. plantar. 9. καλαπεμπόμενοι. *J. F. R.*

27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra *Navig.* c. 6. μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἦν — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια ἐφεστήκει. Et sic in *Act. Apost.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elsner.* ad eum locum notavit dicens: „ *Beza* πηδάλια gubernacula dixisse Lucam „ notabat, *plurali num. pro sing. quum unius navis „ plura non essent gubernacula.* Sed fallitur Vir Do„ ctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cui„ que lateri, ut recte monuit *Grotius. Aelian.* Var. „ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navi„ bus constituisse Carthaginienses ait — vid. ad il„ lum locum *Perizonium.* Et *Apulejus* L. 2. Me„ tam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quassata „ UTRO QUE REGIMINE* amisso demersa est. „ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini no„ tat: *malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi„ tur.*

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur: navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus est, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro-

λοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τ παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυ). πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς ἀμφθαρείσης [c] αὐτῶν τ νεὼς [d] συνειλημμένων, ϗ πρὸς τ θυσίαν παρεσκευασμένων, ϗ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν· καλαυλικρὺ δὲ ὅπι τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, ϗ φονεύων τ Θόαντα, ϗ πολλοὺς ἄλλους τ Σκυθῶν· ϗ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τ Ἰφιγένειαν, ϗ τ θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ὑπιλαμβάνοντι τῷ σκάφει ἤδη [e] πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τ πηδαλίων, ϗ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' ὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲ αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ ϗ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τ γῆν. ἔνθα δὴ ϗ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲ τ καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ὑπιφερομένους ἑτέρῳ, ϗ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

c Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata consspirat P. d Συνειλημμένων &c.] Συνειλ—ας & παρεσκ—ας *Marc.* Nil mut. Edd. e Πλέοντος] Πλέοντας Exc. *Fl.* male. Vulgatam adserit P.

„ tur. Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. „ 452. Et *Graevium* ad *Hesiod.* p. 9. Hinc in plurali „ fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Pro„ trept. ad scient. p. 1. ἐπιτρίψας τὰ πηδάλια κυβερνή„ τῃ τυφλῷ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* supra jam „ indicato.) Vide & *Aristoph.* Equit. vs. 539. & „ *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vs. „ 1178. Ἀγχιβαθὲς δ' ἐλάκας ἐπισαμίνως ἐτίταινε. *An„ caeus vero clavos docte gubernavit.* Ita etiam Lati„ ni *gubernacula* dicunt: *Petron.* c. 114. p. 531. Vid. „ & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* „ Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe *ora* pro *os*, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. τ τε πηδαλίων θάτερον ἀπολαλότος &c. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Schefser.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholiast.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. διφόρων. Interim cum *Schefsero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπεπιὼν ῥίπτει μὲ τὰ πηδάλια ἀπ' τ χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo; in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. *J.F.R.*

ἀπαντᾶν πειράμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ πρὸ ἐκείνου τεθνηκότα, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἳ μέχρι μὲν κατ' εὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγαναχτοῦσιν, εἰ μὴ ὁπόσης κοινωνήσουσι τῆς ἡδέως· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοὺς κινδύνους ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἴσθι καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς, ὡδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, ὡδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὅτι τῷ συμπονῆσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῆς δωρεᾶς· ὥσπερ ὡδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότου φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. Διὰ [b] ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τοῦνομα ὅτι τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνεύσειεν] Ἀντιπνεύσει *Fl.* b Ταῦτα] Τοῦτο Exc. *Fl.* Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωῇ *J.* male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέτιρον ἐ φιλεταῖρον. *G.*

* Φιλέτιρον] Corrige, φιλέταιρον. Nam videtur tantum indicare voluisse diverso accentu φιλέταιρον & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φιλαίρους legere malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. *J. F. R.*

61. Κοράκους] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. *M. du S.*

Κοράκους] Forsan κοκκύους Sarmatice. *M. V. la Croze.*

Κοράκους] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit *Theoph. Sigefr. Baijerus*, quem laudat *Gesnerus* supr. ad *Alexandr. seu Pseudom.* c. 51. No. 28. *J. F. R.*

75. Ἐν Σκύθαις ἅτε ἀξένοις] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Nostr. supra *Deor. Dial.* XVI. p. 245. T. I. Et Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. ad *Colos.* III. 11. ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Patet saltem ἀξένους omnino legendum, ut probe etiam Cl. *Gesner.* cum *Solano* vidit. Vid. *Ovid.* IV. Trist. IV. 56. *J. F. R.*

76. Ἅτε γὰρ ξένους, καὶ ἀγρίους] In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat *feritatis*; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν *Pharmacum Erasmus*, & vertit *Barbaros*: sed praeter vim nominis, pu-

8. MNES. Igitur non ſagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praeſtantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem ſentienti, jam & ipſi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Oreſtem Pylademque afficitis. Sed neſciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum eſſe. Lucidiſſime enim nobis, quae ſunt in Oreſteo, imagines oſtendiſti, & pugnam virorum, & *quae* pro ſe invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita ſtudioſe coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhoſpitales & agreſtes, in inimicitiis ſemper verſari *illos arbitrabar*, & ira, & excandeſcentia; amicitiam vero neque inter conjunctiſſimos ſuſcipi; colligens *iſta* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, ἐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, ἀ τὰ πολεμικὰ τ̃ ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ ἀ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γὰν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη ἀ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ὅτως Ὀρέστην ἀ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, ἀ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γὰν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, ἀ τ̃ μάχην τ̃ν ἀνδρῶν, ἀ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ὠήθην ἂν ὅτω ποτὲ πεισπόδητον εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἅτε γὰ [d] ἀξένους ἀ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρᾳ μ̃ ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ ἀ θυμῷ, φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖσθ· τεκμαιρόμενον τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτ̃ν ἀκούομεν, ἀ ὅτι καταθύουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & juſtiores adverſum parentes Graecis, & religioſiores ſimus, de eo in praeſenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores eſſe, & majorem amicitiae rationem inter nos eſſe, quam apud vos, demonſtratu facile eſt. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleſte me audias, ſi quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μ̃ ἀ τἆλλα ἡμεῖς τ̃ Ἑλλήνων ἀ δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας ἀ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τ̃ Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, ἀ ὅτι φιλίας λόγ· πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· ἀ πρὸς θεῶν τ̃ Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μοι ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν καλανενόημα, πρὸ-

[d] Ἀξένους] Ex Emend. *Solani*. Edd. priores ξένους. [e] Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. H.* ut fere ſemper. [f] Ἐπαναιρεῖσθ] Et ſic eſſe in *Fl.* aeque ac in *F.* notat *Solan.* Sed & eſt in *H. P.* &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum eſſe ἀξένους, idque eo magis, cum ſupra jam innuerit, quod aliunde notiſſimum eſt, Pontum qui poſtea εὔξεινος vel εὔξεινος boni ominis cauſſa dictus eſt, ἄξεινον olim ab ingenio & moribus accolarum eſſe vocatum. Itaque verti *Inhoſpitales*, idemque factum video a Doctiſſimo *Solano*, & puto ipſum ἀξένους eſſe in contextum orationis recipiendum. *F. M. G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita neceſſario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifeſto pravum eſt. Vidiſti jam ſupra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* diſcere eſt, l. VII. p. 298. D.) qui poſtea melioris ominis cauſſa Εὔξεινος appellari coepit. *Inhoſpitalis* itaque tum habitus eſt, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula ſatis evincat. Vide tamen & Horatii *inhoſpitalem Caucaſum*. *Mid. S.*

77. Καὶ ὀργῇ ἀ θυμῷ] Non haec ſunt otioſa ſynonyma. Vid. ſupra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *F. F. R.*

80. Ὅτι καταθύουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Περὶ §. 25. *M. du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Juſſit Cl. *Hemſterh.* in marg. conferri *Duker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καὶ τινος ἱερομήνι ποτὶ ὕστερον τ̃ Ἀθηναίων ξυμμαχῶν δι' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudſ.* ac *Dukerus*: „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poëtica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipſe *Dionyſius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a„ lios proſae ſcriptores hoc vocabulo uſos oſtendit „ Clar. *Waſſe* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. h. l." deſcripſi ex commentt. Thucyd. *F. F. R.*

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενον. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὰς περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν [b] λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' οὐδὲ ἀποχρῆ ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, διαπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τῆς σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ὑποκροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ὑποδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθε τολμᾶτε, ἀλλ' ἤν τῳ φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ τοῦ ὄψεως ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιπόσαι, ἀ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ συμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γ' οὖν λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἶγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὸν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τὴν ἄλλην [e] ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus *ea est*, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* sumus, tantum rebus ipsis praestamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quiescere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo adnumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Perithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis versibus

a Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. est in P. *c* Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *A1.* *d* Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adsunt in Edd. omn. *e* Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.* *b* Λόγων] Ἄλλων marg. *A1W.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. supr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J. F. R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M. du S.*

13. Ὅσον] P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M. du S.*

21. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Ms. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τὴν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. *J. G. G.*

23. Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν etiam scribit Clar. *Graev.* in

ſibus & numeris canant : ſed paucos quosdam de his, qui noſtro ipſorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, ſuamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honeſtiſſimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor ſolitaria pugna ſuperatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena eſt, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipſe Scytha ſim.

ὡ μέτροις ῥαψῳδῆσαι. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τὰ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, ὡ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· ὡ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, ὡ ἀμείνους ἀπεργάσηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσῃ, ὡ τὴν αὐτοῦ ἀναρρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα ὡ δεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τοῖς Σκυθικῆς βατίμιόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλου τῆς φιλίας κεκρίσθαι, ὡ ταῦτα Ἕλλην, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

11. MNES. Eſt quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam ſolitariam inire, qui tam apta ad ſcopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi conceſſero. Indigniſſimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum eſſe ſuperatum, quot fabulae indicant, & antiquae veſtrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica ſcena enarraſti : Graecos vero univerſos, tot gentes, & tot urbes, deſerta cauſſa a te ſuperari. Hoc enim ſi fiat, non dextram, ut apud vos, ſed linguam abſcindi, juſtum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur inſtructior? TOX. Nequaquam.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, ὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷῳ σοὶ, πολεμίῳ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχως ὡ τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· ὐ μὴν ἀγενῶς γε οὕτω καταπροδοὺς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. ὡ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, ὡ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῴδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, ὡ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ὐ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πότερον δὲ ὡρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐποροώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

---

f. Διηγησάμενοι] Διηγησάμεθα P. & marg. *Al W.*

in nota ſua, caſu ne, an quod ſic legendum duxerit, neſcio, ego quidem ſic mallem ; ſed in iſta diphtongo tam ſaepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi ſtatuere auſis : quum vero ἑταφία frequentius atque uſitatius ſit, hoc praeferrem. *J. P. R.*

30. Τὴν αὐτοῦ] Subintellige πατρίδα. Interpres πάλιν ſubaudit, quod non placet. *F. G.*

34. Σκυθικῆς] An ἥττης ; ſeu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτίμιόν ἐστιν. *F. G.*

Ibid. Ἐπιτίμιοι] Conf. ſupra Med. c. 4. med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαϐ. §. 26. & Κρόν. c. 4. à. m. *M. du S.*

39. Τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους] Illud παρεσκευασμ. Cl. *Jenſ.* iis praeteritis paſſivis adnumerat, quae pro activis ponuntur ; vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habenti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video cur paſſiva ſignificatio non maneat, & ſit ! *inſtructo orationem*, ſive ad orationem, uſitatiſſimo Graeciſmo. Τεθηγμένοι λόγοι vero ſunt verba teli inſtar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένος κεραυνὸς Noſſer ſupra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. Θήγουσα τὴν ψυχήν. *J. F. R.*

48. Ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι] *Eſtre condamné par défaut.* *F. G.*

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει τῶν αὐτοῦ τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ [a] τομώτεραι [Φαίνοιντο] αἱ σαὶ τῶν ἐμοῦ, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] φέρε ἔμοιγε δοκοῦσιν [d] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπόν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐκ ὅσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκοις δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸ ὁπιχώριον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰτω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρ' ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ὑπιτραγῳδῶν. καὶ πρώτιστά γέ σοι τὸν Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἦν ὁ Σάμιος ὁ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἀρίστως ᾧ ἐς φιλίαν ὡς ἔδειξε,

Sed definitum *hoc* esto, ne in multitudine earum insit robur, sed *in eo* quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juremus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo *jusjurandum*.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem caussa, ut osten-

[a] Τομώτεραι — σαὶ] *Τομώτεραι* male P. Sed pro *σαὶ, σὴ* Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. [b] Τὰ] Non adest artic. in *Fl.* [c] Φέρε] Persona ΤΟΞ. ante *φέρε* erat in Edd. quam *Gronovii* monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi. nec erat ΤΟΞ. in *Fl.* [d] Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρως *Fl.* Nil mut. cett. nec P. [e] ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. [f] Τίς] ΜΗΝΣ. τίς Edd. demta *Fl.* itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hist.* c. 29. *Hermot.* c. 24. &c. *J.F.R.*

61. Ἱκαναί. πάντα ἔμοιγε δοκ. ἱκ. ΤΟΞ.] Ita uti emendare jusserat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl.* *M.du S.*

62. ΤΟΞ. Καὶμοὶ] Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πάντα ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε. &c. dein post ὄχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκοις δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φίλιος; *F.G.*

69. Θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς] Mallem θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἆρ' ἱκανός. *M.du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum interesserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe Lucianeae. *M.du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem instituit ab Apostolo, in *Act.* V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Bos* in Act. Apost. p. 77. quem Cl. *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. *J.F.R.*

83. Δυσίου] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15. Δύ-

oſtendit, praeſtantiſſimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyſionis F. Epheſio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui majorum illum admoneret ſuorum, & ſervare juberet quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit.

13. Jamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Jamque ventitant illi a

τἄλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τ' πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς [g] τ' ἄλλην οὐσίαν. Δωνίᾳ δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δωνίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲ συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀπεδέησεν. τέως μὲ ὢν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δωνίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τ' κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ὀπιτιμῶν. καὶ Φορβικὸς [h] ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων καὶ τ' προγόνων, καὶ φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν κακῶν ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ὀπὶ τὸς κώμους [i] ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τ' Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δή ποτε ὑπὸ τ' κολάκων ἐκείνων [k] ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρᾷη αὐτῆς Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ὀπιφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ [l] πολιτικά· καὶ [m] γραμματεῖα τε εἰσφοίτα παρὰ τ' γυ-

[g] Τῶν ἄλλων] Τῶν ἄλλων L. [h] Ἐδόκει] Ἐδόκει male *Fl.* [i] Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. *Fl.* & marg. *A1.* [k] Ὁ] Non adeſt artic. in *Fl.* [l] Πολιτικὰ] Πολιμικὰ P. & marg. *A1.* [m] Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. *A1.* Γραμματία Edd.

Δώνου exhibent eaedem. Sed quum probabile ſit eumdem eſſe, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſionis* dedit. Clar. *Geſn.* hic *Lyſionis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Ait autem *de Amic.* c. 4. *ex omnibus ſaeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam poſteritati fore. Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oreſten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. *J. F. R.*

85. Νεόπλουτον] Conf. ſupra *Tim.* §. 7. ubi *reponte dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe. Hic autem in *Tox.* eodem modo uſurpari. *J. F. R.*

91. Καὶ ὁ Δωνίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. *F. G.*

99. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε] Et hoc ſubditicium videtur. *F. G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plut.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G. C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obſecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα eſt in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi ſtili cauſſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμ-

μα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἠμιμάραντοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδεγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται, μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνώμεναι τὰς ἐρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶν νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι δοκοῦσιν, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἦν Χαρίκλεια δὲ οὐκ ἀπειρον μὲ γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προσυχόντι ἀεί, καὶ εἴ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἴ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέους οὐδὲν ἦν, μή ποτε ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλοιτο τῶν ἑταιρῶν ἐπισπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ὀπτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μικρὸν μὲν χρόνον σωφροσύνῃ, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae semimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia quae machinantur contra adolescentulos lenae, dum paullatim suis artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, sed supra modum meretrix, quae ejus semper esset, in quem forte incideret, etiam si parvo admodum *amare* quis vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac

a Ἦν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἣν *J.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

ματίδια dicit; sed res est parvi. *J.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἠμιμάραντοι.] Martialis: *A te vexatas malo tenere rosas. AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδεγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, sic ait,

Ἤρατο δ' ἔστι ῥόδοις ἐ μάλοις ἔστι κιχίνοις,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *J.P.a G.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδεγμένα] Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Past.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἠμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδεγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis fascinans ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Rev. *Jac. Elsner.* ad Apocalyps. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Veneri symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, *& petere sese malis solitos amantes*, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit lasciva puella.* *J.F.R.*

10. Μαστροποὶ] Habuimus idem supra, *Amor.* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Fallo; si item in Luciano semper ἄχρι, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum α. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunnesio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρις. Et sic supra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λαβὼν. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν εὕρωμεν. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις ἐ τὸ νιφετὸν — διεδέξατο. *Herodian.* 2. 6. 22. μέχρις αἵματος. *Epict.* Man. c. 14. p. 22. μέχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. post med. μέχρις Ἰδῶν. *Amor.* c. 25. μέχρις ἡλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio τῷ *omnino* non tantum differt ab *usque*, *donec*, quin facile concilietur ex Il. P. 599. — γράψεν δ' οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πελυδάμαντος ὁ δ' ᾗ βάλε φείδον ἰλᾶων. Ubi *Scholiast.* γράψεν interpretatur ἐτέξεσεν. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *J.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Erasmus: *etiam si quis admodum leviter concupivisset.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis nolitem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *J.G.*

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adsciscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, & misero Diniae mille malorum caussa fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam subinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη [c] συγκεκρότηλο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατ' τ̃ ἐραστῶν.

Ταύτῃ οὖν τότε οἱ Δεινίᾳ κόλακες παραλαμβάνουσιν ὅπ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τ̃ ἔρωτα τ̃ Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκρινάμενη, καὶ οἴκους πολυτελάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, προσλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τ̃ τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τ̃ ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ περαπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλετο κἀκεῖνο τ̃ ἄγρας, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γ̃ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ [e] γραμμάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη

[c] Συγκεκρότηλο] Συγκρ. *J. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. [d] Ἀπώλετο] Ἀπόλετο *Fl.* [e] Γραμμάτια] Γράμματα P. & marg. *AIW.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ σὺν τῇ σωηθείᾳ παιζόμενον * ἐκδυράσαι. *V.*

* Ἐκδυράσαι] Sic *Solanus* correxit, quum ante editum legeretur ἐκδύρασα.

39. Ἐκ τ̃ ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἰσράκων ἢ ἀετῶν μιτηλθε τ̃ † λόγον. *V.*

† Λόγον] Κόθον C. mendose.

27. Συγκεκρότηλο] Vide iterum p. 642. *M. V. la Croze.* (i. e. *Sympos.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαισα συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιβιάδαμας ὑπὸ συγκεκροτημένης ἀνθρωπίνης καλαγωνιδείς.) *J. F. R.*

Συγκεκρότηλο] Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim *Solanus*, συνεκπρότηλο legendum atque edendum; quia scilicet infra, *Gall.* c. 12. post med. συγκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, jam notavi supra, *pro Imag.* §. 3. ad κέκρυπλο. *J. F. R.*

32. Ὑπεκωμῴδουν] Id est, *deridentes fingebant. F. G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν την νεότηλα. Perdere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus.* *J. F. R.*

40. Διαπείρασα] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noster supra Ἀναδ. c. 51. ἐξεπάρη, *hamo trajectus est*: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθίσαι, de quo nota proxima. *J. M. G.*

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat *Solanus*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter ut aliis locis scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cujus Charicles subjectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν jungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένῳ την ἄθραν, & ad καθίσι referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cujus fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & *binas* quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J. M. G.*

61. Διά-

ἢ ἄβραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὸν ἡ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ ποθητός. καὶ πως συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς.

lacrimetur, & vigilet; tandem ut ſuſpenſura ſe ſit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι διαμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μέλαξυ τὸ λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καί πως καὶ ᾆσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι χρῆται τοῦ Δεινίου ἐκέχρηλο. καὶ ἐπεὶ ἤδελο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ὅτι τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸ ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐρασὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ ἐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸ ἔρωτα· ὁ δ' ἐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχελο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὄνομα τῆς Χαριχλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα προβαλὼν

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe, aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque ſtatuam, (de candido marmore

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* *b* Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P. Taur.* . . junctim plurimae. *c* Ὑπὸ τ'] Sic *P.* Ὑπό τ' *J. Fl. Fr. H. V2. B2. S.*

61. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quaſi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore.* Et quaeſo cur nunc aliter conſiderant, quam in Bis accuſato. ὃ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μοιβῇ. *J.G.*

Ibid. Ταπεινὸν] Conf. ſupra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rurſus alium locum hic addam, qui eſt L. III. p. 410. Ξηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐπηγκαλίζετο, ταχέως ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομειδιῶσι τοῖς ὄμμασι. *J.F.R.*

65. Καὶ σὺν ἔτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπό τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸ ἔρωτα] Leve mendum in his latet. Pro illo τ' eſt vel τῆς ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Chariclea ubi Dinian amore ſui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat, dicens ſe prohiberi a viro, qui de amore illo audiviſſet.* Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. *J.J.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Jenſ.* ſuſpicatus eſt, id *Pariſ.* Ed. habet, ſed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τε, ſed articulum intelligendum; quare ſpiritum tantum ſuſtulimus, ut propius jungerentur. *J.F.R.*

74. Ἐκυλίνδετο] Sic ſupra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Σωσικλέα] *Inſulae.* Nimirum tales *inſulas* ſive conjuncta aedificia intelligit, quales *Sueton.* Caeſ. c. 41. *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *J.F.R.*

80. Ἐξεκεκώφλο] P. & L. recte. In reliquis ἐξενέκωφλο. *M. du S.*

Ἐξεκεκώφλο] Dandum hoc *Solano* ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad συγ-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

αὐτῆς (ἐπεποίηλο δὲ λίθῳ λευκῷ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καλαβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος ἐκυλίνδειλο, καὶ λύπα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, ὡς κτῆμα καὶ στέφανος ἀντεδίδολο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὁπόσον [f] ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσων οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντληλο ἤδη, καὶ ἐξεκενέωλο.

16. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetuliisset sibi adula-

Εἶτα ὡς ἤδη αὖος ἦν, ἀπολιπῶσα αὐτὸν, ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν [h] ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτῷ, καὶ ἐδόκει [g] ἐκεῖνος ὅτι ἐρᾶται. ἀμελούμενος δ' ὑπ' ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ γὰρ οὗτοι ὅτι τὸν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μεθειληλύθεσαν, ἔρχεται πρὸς τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερφρόνησιν τῆς γυναικὸς, τὴν ἀντεραστὴν τὸν Κρῆτα, καὶ τέλος, ὡς ὑπὸ βιώσεται μὴ ὑπὸ συνὼν τῇ Χαριλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι μὲ προσίελο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτοῦ προσ-

d Ἐθελήσειε] Ἐθελήσει Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. *e* Λύσων] Ita jam Edd. cum supra Λυσίων habeant. *f* Ἐξεκενώθη] Sic L. & P. Ἐξεκένωλο Edd. *g* Ἄλλον] Ἄλλων male *J.* & *Fl.* *h* Ὑποχρύσων] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. *i* Πάλαι] Πάνυ *Fl.* *k* Διηγεῖτο] Διηγεῖτο male *Fl.*

συνημερίου c. 13. f. *J.F.R.*

81. Ὡς ἤδη αὖος ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam *Kusterus* ad Aristoph. *Thesmoph.* 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἄλλῃ γυναίκα προσδοκῶν legendum esse αὖος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. *J.M.G.*

Ibid. Αὖος ἦν] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mer. Dial.* XIV. pr. *M. du S.*

Αὖος ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici.* De paupere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς νῦν ἐγὼ καὶ αὖος ὑπὸ λιμοῦ ἐκ αὐχμηρὸς. Sed & αὖον *metum prae metu* ap. *Suid.* & *Joseph.* esse docet *L. Bos* Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. *J.F.R.*

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων, ἐθήρα] *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam, ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. *J.G.G.*

96. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quan-

προετίμα, [2] τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλός πωθεν αὖθις γεγενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ὑπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ [d] τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε [f] αὔλιον ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ὀπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν ἔν κακῶν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam ſolam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obſcurus eſſe Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rurſus ancilla, & codicilli, & reprehenſio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi ſpicilegium, cum viderent, eſſe adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum ſe ad illam condixiſſet, & veniſſet circa primam quietem, & intus eſſet, Demonax, Charicleae maritus, ſive temere illud ſenſerit, ſive re cum uxore compoſita; utrumque enim dicitur: conſurgens velut ex inſidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, ſtrictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis eſſet, correpto vecti quo-

a Τότε] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* b Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματεία Edd. c Ἐπικαλαμησόμ.] Sic emend. *Menag.* & ita *Fl.* Ἐπιπαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχνησόμενοι marg. *Alw.* d Τὸν] Abeſt a *Fl.* e Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *Al.* f Αὔλιον] Αὐλεῖον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui ſpecie tenus modo ſunt tales. Sed videtur tamen opponere ſibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας· vehementius certe locutum eſſe, ſi ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus ſum. *J.M.G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut ſupra γραμμάτια, prave. *M. du S.*

6. Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis eſt, & in ipſo P. ἐπιπαλαμησόμενοι. *M. du S.*

Ἐπιπαλαμησόμενοι] Si omnino legendum ſit ἐπιπαλαμησόμενοι, ſignificabit, *manum admoturi operi ſuo*, h. e. denuo ad adulationem conſuetam olim redituri; vel etiam ad *doloſam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuiſſe, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι (ita certe ſub hoc ipſo verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμησόμενοι) Et ſane *ſpicilegii* ſignificatio multo commodius ad h. l. videtur applicari poſſe. Et video, idem placuiſſe *Solano*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid ſit de auctoritate utriusque verbi compoſiti, cujus notum ſimplex, ipſum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. *J.M.G.*

Ἐπικαλαμησάμενοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. *Graev.* *AE.M.* Sic rurſus etiam ad verbum *Gujetus* in nott. *Mſſ.* *J.F.R.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Eraſmus hujus Dialogi Interpres lectorem ſæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Maluynus* Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Maluynus *debibendum* legebat. *J.B.*

9. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpunctata & verſa ſuo nitori reſtituimus. *M. du S.*

13. Τὴν τε αὔλιον ἀποκλείειν] Hic quoque, ut alibi, abſurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant iſta κτύπει ἐκούτε καὶ βοᾷ ἡ αὐλὶς ἠράσθη, *domusque janua exterior effringitur*: ſicut peſſime *de Gymnaſiis* c. 2. ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opſopœus accuratior *in aulae area*. Sequente pagina vides minime verti Græca in illis ἔωθεν δὲ οἱ τραίπηγοὶ παῆσαν, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur τραίπηγοὺς officio lictorum functos, quum intelligendi ſint prætores haud dubie accincti ſatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία eſt interpretis *Salmurienſis* in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς ſcribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J.G.*

Ibid. Αὔλιον] Adſcripſerat *Solanus* legendum αὐλίου, nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὴν Δημώνακτα, κατάξας εἰς τὸ κρύταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπήει μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τοῦ ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἔωθεν δὲ οἱ γραμματοφόροι παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, ἦγον αὐτὸν ἔξαρχον ὄντα μὴ δίκην ὑφέξειν, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἅρμοστήν, ὃς ἦρχε τῆς Ἀσίας τότε· ὁ δὲ βα-

g Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. h Ἀναλογιζόμενοι] Ἀν——ον *Fl.*

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. *J. Fl. Fr. P.* consentire in αὔλειον. obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Meretr.* XII. post med. τὸν αὔλιον οὗρον ἀποκεκλεισμένων. Ibid. *Dial.* XV. ipso med. ἡ αὔλιος ἠράσθη. Οὖραι autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit *L. Bos* de Ellipsi p. m. 67. Conf. eumd. in πύλη p. 139. *J. F. R.*

35. Ἅρμοστὴν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii suos præfectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quæ Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἅρμοστὴν ἐκαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Græci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem reiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & τάξιος curam habentes. Id mihi suadet *Budæus* in commentariis suis, qui hæc ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ τῶν ζώντων ἀμφισταμένους. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς id, quod Romæ Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. *J. P. a G.*

Ἅρμοστὴν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* sub Imperatoribus exilii locus. *M. du S.*

Τὸν ἅρμοστὴν, ὃς ἦρχε] Nondum satis video caussae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro *Ez. Spanhemio* in loco Nostri *de morte Peregrini*, §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ καλεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς ἀεὶ τέλαγμόν τι τοῦ βασιλέως.

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo jussus ab Imperatore.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς καὶ τἄλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνου τῶν φίλων, καὶ πρὸς εὐδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, εὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καλαδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρει τῶν ἀναγκαίων, ὠφλίσκανε ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαλεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ὀπιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος ἐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἕλληνος, καὶ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· [a] ἔτη γοῦν οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, ὅτω

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. TOX. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

a Ἔτη] Sic restitui ex P. *J. H. S.* Ἔτι enim male P. Et Ex. *Fl.*

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus* * *Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Juvenal. *G.*

38. Φεύγειν] *Exulare. G.*

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἀναγεῦσιν, ἢ τὸ πορφυροῦν ἔνδυμα. *G.*

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* restius editum, & nescio num *Solanus* in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in *Juven.* legendum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Casaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyaros clausus scopulis, parvaque Seriphos.* Cetera vid. *Erasm.* in Adag. *J. F. K.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μόνον βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συμπροσὼν legatum Praesidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus *ad Persarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim praesides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & *Vincentius Obsopoeus* argumento εἰκόνων. *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. f. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. *J. Elsnerus* ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epist. ad *Timoth.* IV. 16.

cum quendam amicum, Agathoclem istum narrasti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Σκυθικόν τινα φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα ἢ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarensis, jurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occasum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem, hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robustum, Damonem vero subpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navigasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso jam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna,

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλου, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τ' Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικός, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πλειάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τ' Εὐθύδικον, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα [b] τ' Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ' μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον καὶ καρτερόν· τ' δὲ Δάμωνα ὑπωχρον καὶ ἀσθενικόν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν ὧν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος· ἐπεὶ δὲ τ' πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπιπεσεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλά, τί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμὼν κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατ' τ' Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας πλέοντας, ἔτι

[b] Τὸν] Deest in *Fl.*

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis *Heusd.* ad jus Atticum. *J. F. R.*

48. Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus.* Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fusius. *J. B.*

Ibid. Τοῖς πορφυρεῦσι] Jam *Strabo* cum appulisset ad hanc insulam, κώμιον ἴσχυν ὑπὸ ἁλιέων συνοικούμενον, ut ipse ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J. M. G.*

Ibid. Τὸ γυάλμον] Conferri jusserat *Solan.* T. I. *Somn.* 1. Ibi enim legas: ἀλιφίμων ἀπὸ τοῦ γιγνόμενον. Vid. not. *Hemsterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo γιγνόμενον, modo γινόμενον esse in Luciano; modo in antiqq. Edd. γιγνομ. ubi in recentt. γινομ. Hic quidem γν. *Fl.* aeque ac *J.* & *H. P.* &c. Alibi non semper hujusmodi minutiis recensendis Lectori fastidium pariemus. *J. F. R.*

56. Πάντ.] Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo jam negotio scripti hujus Libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα. καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi cuevare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, *& cum ipso Damon Chalcidensis, ejus amicus.* In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τ' Χαλκιδέα ϵ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem,* (aeque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic solent, quum duo in eodem conveniunt. *J. G.*

83. Ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας] Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis caussa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae.* Hoc est in *Actis Apostolicis* XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 35. *J. M. G.*

84. Στιβ.

ἔτι καὶ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τὴν ὁρμήν, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τὸ νεὼς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὀπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, ὑδὲ γυμνὸν [b] τὸ ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾷον δύνασθαι νεῖν· εὐθὺς ὢν βοᾶν παιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.

& ſpiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauſeantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuiſſe proclinato verſus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu ſimul depellente, praecipitem excidiſſe in pelagus, ne nudum quidem miſerum, ut natare poſſet facilius. Statim igitur clamaſſe jam ſuffocandum, & vix ſupra fluctus ſe tenentem.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπεριπλέξασθαι, καὶ συγκυφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

20. Euthydicum vero cum audiſſet, (fuiſſe autem forte in cubili nudum) abjeciſſe ſe in mare, & comprehenſo Damoni, jam victo ac deſpondenti animum, (videri potuiſſe autem pleraque fulgente luna) adnataſſe, eumque ſublevaſſe. Illos autem cupiiſſe quidem opem ferre, & miſeratos caſum hominum, ſed non potuiſſe, a magno vento actos: at illa certe feciſſe, ſuberis

[a] Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *J. Fl. Fr. P.* not. *Solan.* Sed & ſic *H. S.* &c. [b] Τὸν] *Fl.* omiſit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἀφραγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνουσι. Σπείρα igitur adhibetur in tempeſtate ad curſum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quaſi impetum. Sed quid eſt σπείρα; Scholium ad Odyſſ. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλας κάλως, δι' ὧν ἕλκουσαι αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in ſpiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis poſſit. Emendandus eſt *Heſychius*, apud quem ſub voc. σπεῖον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio eſt, non minus, quam ea quae ſequuntur, & niſi fallor ad hunc noſtrum locum pertinent, καὶ νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύνδεσμα ὅπλων. Sequitur, ἡ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἱστία· haec σπεῖρον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque ſe debent apud *Heſychium*, σπεῖον, σπείρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad *ſpiras* noſtras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Feſti, qui inter alia *ſpira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* verſum, haud dubito quin in tempeſtatis deſcriptione a poëta poſitum, *Quid ceſſatis ſocii ejicere ſpiras ſparteas?* Huc refero etiam *Iſidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempeſtatibus utuntur, quos nautici ſuo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora usque ſaecula. Laudantur in Gloſſario *Duſreſniano* Voc. *Spera* n. 3. Gloſſae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures faſces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non ſic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur ſperae, quaſi res, quae faciunt tardare progreſſum.* Praeſtant ergo *Spirae* navi jactatae, quod plauſtris in deſcenſu arduo alligata a tergo ſarmenta, *Schlepp-reiſs* vocant ruſtici. *J. M. G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res ſuper quibus ſedemus, genitivum poſtulant poſt ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem ſignificabit *ſuper illis*, ut conditionem vel cauſſam deſignet, & valeat *propter* vel *praetereа*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepoſitionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel ſuper quo ſedemus, inſiſtimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen ſuſpectum eſt Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππων malit, ut eſt in *Hiſt. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. majore; (nam in minore omiſſa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et ſic recte apud *Long. Paſt.* IV. 112. Ed. *Moll.* ἐφ' ἵππῳ ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *ſuper loco* reperiri; ſaltem in Novo Foed. *Epheſ.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non conſequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris frusta multa illis projeciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud ſpecimen oſtendat firmius benivolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus inſurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum jam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

21. ΤΟΧ. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

ποιῆσαι, φελλεύς τε γ' πολλεὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, ἢ τ' κοντῶν τινας, ὡς ὅπῃ τούτων ἐπιλάβοιντο, εἴ τινι αὐτῶν περιτύχοιεν, ἢ τέλος ἢ τ' ἀποβάθραν αὐτῶν, ἣ μικρὰν ὖσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἤν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ὕστως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τ' ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τ' ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τ' ἀφρὸν περιζέοντα, τ' νύκτα, καὶ τ' ἀπόγνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, ἢ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τ' δὲ [e] ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, ἢ συνέχοντα, ἢ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. ὕτω γ' ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι ἢ τοῦτον φίλον τ' Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἤ τις αὐτοῖς ἐκ θαλάσσης

λόγου

c Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτοις Ex. *Fl.* d Ἐπίδειξιν] Non habet hoc nomen *J.* Habet *Fl. H. P. Ald. S.* e Ἐπιπηδῶντα] Et *Fl.* ſic habere notat *M. du S.* f Ἤ τις] Ἤ τίς Ex. *Fl.* Nil vulgatum mutat P.

13. Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. *V.*

(quod *Eraſm.* in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ. *Bos AD praeſepe.* Et ſic ἐπὶ νηυσὶ non eſſe *in navibus*, ſed *apud naves*, diximus ſupra ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praeſepi*, ut apud *Long.* L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. *Moll.*) Τότε βοῦν ἐπὶ φάτναις φροντις ἦν ἄχυρον ἐσθίοντων αἰγῶν ϵ προβάτων σὺ τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὑῶν σὺ τοῖς συφεοῖς ἄκυλον ϵ βαλάνους. *Tunc boves curabant in praeſepibus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *veſcenſes.* Quid enim hic differat ab σὺ quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia adferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθηται idem eſſet atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. ap. *Iſocr.* Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, *qui ad menſam ſedet*, non, qui *in ipſa*. Ap. *Achill. Tat.* ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. *Sidon urbs ad mare.* Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas jam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod *Iſocrati* l. c. eſt *ad menſam*, Noſtro tamen eſt *IN*, *SUPER menſa*, infra *Aſin.* c. 47. poſt med. ἔπειθε τράπεζαν μοι παρατεθῆναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ ϵ ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄντι καλαφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe *ob, propter praeſepe*, apertum ex *Epict.* Sent. XXVI. p. 102. Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φαλάρους, καὶ τάπητας· ὅτε ἔρις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. *J. F. R.*

15. Ἐπικλωμένου] Vix operae foret exponere quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) *Eraſmum* vertiſſe, *imminentes procellas*, *fragorem aquae ſeſe agglomerantis*, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου eſſe *fractam* ſive *infractam* aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra, pro *Imag.* c. 13. adeoque colliſionem undarum ab vento diſjectarum, ſonitumque hinc ortum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem *Alciphr.* I. 1. p. 4. καὶ ἐπιφρίκει μὲ ὁ πόντος μιλαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, παυλαχοῦ τε θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲ γὰρ ταῖς πέτραις προσπράσσοντα, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. Ad quae verba Doctiſſ. *Bergl.* & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. *J. F. R.*

λόγῳ σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὑ μετρίως ἔδοικα [a] ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τὴν νυκτός· τὴν μὲν ἐκπίπτουσα, τὸν δὲ [b] ὑπονηχόμενον, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι προσπεσόντας, ἀνέχειν ὑπὲρ τούτων ἑαυτοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι [d] πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τούτους οὐ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄχθομαι ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις [e] ἐχρήσατο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, παρεθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε οὐ μετρίως ἔδοικα ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τὴν νυκτός· τὴν μὲν ἐκπίπτουσα, τὸν δὲ [b] ὑπονηχόμενον, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι προσπεσόντας, ἀνέχειν ὑπὲρ τούτων ἑαυτοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι [d] πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

sperato salus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNES. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi. Simylus enim haec sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frusta incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse: postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse.

22. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum

[a] Ὑπὲρ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae consentit P. [b] Ἐκπεσόντα] Sic etiam *Fl.* [c] Διηγοῦνται] Consentire *Fl. Fr.* & *J.* notat *M. du S.* [d] Πονήρως] Πονηρῶς Exc. *Fl.* & marg. *AiW.* Vulgatae adstipulatur P. [e] Χαριξείνῳ] Χαριξίνῳ P. Nil mut. *Fl.* [f] Ἐκέχρησο] Sic *Fl. V2. B2.* P. Ἐκέχρησο male *J. H. Fr. S.* Ἐκέχρησο *Amst.*

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. *M. du S.*

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. *M. du S.*

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο] Ita supra habuimus in *Quom. Hist.* c. 22. ἐν γέλωτι ποιούμενος. *Pro Imag.* c. 17. pr. ἐν μεγάλῳ τιθεμένην, & passim. *J. F. R.*

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Διαιτοῦντες, Aldus Διαιτῶντες: qua *Aldina* lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab Διαιτάω, sed Διαιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant.* Aretaeus scilicet alit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Διαιτῶντες τὰ ὑπὸ τῶν Διαθηκῶν. Quamquam Διαιτάω plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster T. I. in *Abdicato* c. XI. Ἢ δίκης ἐκόντες αὐτοὶ συμβῶν) δικασὰς, καὶ πρεσβύμους ἐπιτρέψασι Διαιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit Διαιτᾶν, nempe *discceptare, cognoscere causam.* Sic apud *Dionysium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. δικασὰς καθιζόμενοι δίκην. Hinc judex passim Διαιτητὴς dicitur, & δίαιτα non raro *arbitrium, judicium* notat: sic apud Nostrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praestantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπαθοῦμαι τὴν δίαιταν & iterum ead. pag. εἰδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Juno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* disertum affert locum, καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διήτηται, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια & ἀνεπίφθονα. Hic διαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* διδιήτημαι pro διήτημαι. Vide sis quae supra ad Tom. I. de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. *J. J.* (διδιήτημαι legitur in *Thuc.* & *Steph. J. F. R.*)

Διαιτῶντες τὰ ὑπὸ τῶν Διαθηκῶν] Rarior usus verbi Διαιτᾶν in tali re videtur induxisse virum summum,

Gra-

tum reliquit ; aliis forte ridiculum ; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius senectutem ; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum,* sic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam,* inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, here-

λοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαύτη δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τοῦ ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μὲν προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην δύνηται παρ' αὐτοῦ δύνῃ) (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἄτερον αὐτοῖν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὰ ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ μὲν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, ἣν πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πραγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξενος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέξονται, λέγοντες, εἰ δώσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται τοῦ νεκροῦ.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καὶ ἐλέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτῶντες

g Καὶ] Deest καὶ in *Fl.* h Ἀναγνωσθεισῶν] Ἀ——σῶν male *J.* i Ἢ] Recte sic *Fl. P. H.* &c. Ἤ male *J.*
k Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae διαιτοῦντες.

56. * Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξύ. *V.*

* Ἐν τοσούτῳ πάθῃ ante editum ; sed merito πάθῃ delerat *Solan.* etsi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur : nam ipsum scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. *Suidas*, διαιτᾶν, δικάζειν. καὶ διαιτᾶν, τὸ ἴσον νέμειν. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervulgata : sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorsus ab Luciani mente est alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate ; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant ; neque jam, dum adcurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum ; neque adeo narrat quando id fuerit apertum ; sed ipse ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi ; quo narrationis filo observato, verbum διαιτᾶν est aptissimum ; quod *res ordinare, constituere, disponere, disceptare*, significat, adeoque cum sequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare : certe sic διαιτᾶν de schulking. *Aristoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ διαιταν τίνα ποιήσεις ; ΠΡ. Κοιμᾶσθαι. τὸ γὰρ ἀεὶ Μίσει οἰκεῖσθαι φημὶ ποιησειν συμβάλλεσθ' ἐς ἐταιρίαν. — Τὰ δικαστήρια & τὰς τοιὰς &c. Ac pro *arbitrio* Vesp. 522. quod expressis verbis a judicio distinguit *Liban.* Ep. 118. Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δώσεις, δίδου, &c. Sed hoc posterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαιταν, *permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλά τε ἐς ἀνὴρ πε-

τες τὰ ἐκ τ̃ διαθηκῶν. ὁ μ̀ ὖν [a] Χαρίξενος τέντε μόνας ἡμέρας ὕπιθὺς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τ̀ν τε ἐκείνου, κ̀ τ̀ αὐτ̃ μερίδα προσλαβὼν, τρέφει τε τ̃ Εὐδαμίδα τ̀ μητέρα, κ̀ τ̀ θυγατέρα ὑ πρὸ πολλ̃ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων τέντε, ὧν εἶχε, δύο μ̀ τ̃ αὐτ̃ θυγατρὶ, δύο δὲ τ̃ τ̃ φίλου ὕπιθὺς, κ̀ τ̀ γάμον γε αὐταῖν ὕπ̀ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθ. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον πρόδειγμα φιλίας παρεχήσθ, τοιαῦτα κληρονομήσας, κ̀ μὴ προδὺς τὰς διαθήκας τ̃ φίλου; ἢ τίθεμεν κ̀ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τ̃ τέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲ καλός· ἐγὼ δὲ τ̀ [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τ̃ θάρσους, ὃ εἶχε [c] περὶ τοὺς φίλους. ἐδήλου γ̀ ὡς κ̀ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ κ̀ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τ̀ ἄλλων ἦκεν ἂν ἀγραφος κληρονόμος τ̃ τοιούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis; sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit Fl. b Εὐδαμίδαν] Ex emend. Graev. Εὐδαμίδα Edd. priores. c Περί] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. AIW.

νόμιμα διτιήτημαι. Quod *Scholiast.* exponit, ἐπιτήδευσα· πιστολίτομαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpositissime. Pro *disceptare*, *componere*, *Dion. Hal.* Haeo. p. m. 107. ἐδὶ λόγον ποιήσασθ, ἐδὶ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικίους τὰ νείκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτηταὶ. p. 124. Conf. nott. *Valesi.* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jensium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J. F. R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supernansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J. G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τ̀ Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τ̃ θάρσους. scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paullo ante fine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα καλαλέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ οὐ τ̃ διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾶν est *agnoscere?* Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ οὐ τ̃ διαθηκῶν, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam διαιτία non memini apud quenquam inveniri. sed ἀπαιτία Luciano est familiare. *J. G. G.*

Εὐδαμίδαν] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδαν. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Item *Gujet.* *J. F. R.*

87. Ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii *L. Bos* ad Act. Ap. V. 35. vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; quum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχειν τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. *J. F. R.*

92. Ζη-

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Maſſilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τ̃ Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τ̃ πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθηλο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὅπι ζεύγεσι ὁδοιπορ̃οῦντι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τ̃ ὀφθαλμὸν [a] ἐκκεκομμένη, παγκλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. Εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ὢν [b] καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχουμένην [c] τοιαύτῃ αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τ̃ ἀνάγκην τ̃ γάμου, ἀκριβ̃ῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γ̃ῶ, ἔφη, τῷ πατρὶ τ̃ δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτ̃οῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τ̃ οὐσίαν ἐκ καταδίκης, ὅτε καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τ̃ ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην ψευδόνομον. ὅτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις ψεύδομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο

[a] Ἐκκεκομμένη] Recte *P. S. Bà.* Ἐκκεκομένη male *J. Fl. H. Fr.* [b] Οὗτος] Αὐτὸς *Fl.*

[c] Παροχουμένην] Ἡ ψεύδος τὴν πλησιόπολα. *G.* Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιόπολα.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παγκλώβητον] Enumeratur inter verba in *Steph. Theſ.* deficientia, ab Cl. *Jenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λωβητὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τ̃ ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. I. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τ̃ ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* xv. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ *tertios, καὶδικα πρωτεύοντας.* Nam ut ex *Strabone* diſcimus „ L. IV. διοικοῦν) ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ τὸ πολίτευμα· ἀνδρῶν γ̃ καταστησάντων συνέδριον, ὃς βίᾳ „ ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, ἃς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντε„καιδικα δὲ εἰσι τ̃ συνεδρίῳ πρωτεύοντες, τούτους δὲ τὰ „ πρόχειρα διοικεῖν δέδοται· πάλιν δὲ τ̃ τὸ πρακθὲν τρεῖς „ οἱ πλείστον ἰσχύοντες. Igitur ſexcenti Senatores Maſſi„lienſibus, in his xv. viri, quos Τιμούχους vocant, „ praecellebant, & inter Τιμούχους tres praeſidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cauſſas ſexcentis (id* „ *enim Senatus ejus nomen eſt) exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ. &c.

J. F. R.

ἦν ὁ Μενεκράτης, ᾗ ὅτι τῇ καλαδίκῃ, [a] ᾗ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης, ᾗ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐνία ἐθυγάτης αὕτη, ὑπήγαμος ἤδη, καὶ [b] ὀκλωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν εἰ δὲ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τῆς πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε [c] ἀγενῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως πλουτεῖν, ἅτε κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καλαπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην.

promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν [d] ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ὅτε γε σὺ ἐπορήσεις τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ἡ θυγάτης σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τιθύ τε θυσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτη, ὡς δή τινα τῶν ἑταίρων ἐπεικῶς ἐπιγῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηντο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεγὴν αὐτῷ τὴν φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὸ πρωῒκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *bono*, inquit, *animo eſto, Menecrates, nec enim neceſſaria tibi deerunt, & filia tua dignum ſuo genere ſponſum inveniet:* ac cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre te*

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Ὀκτωκαιδικαέτις] Ὀκτωκαιδικαέτις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. c Ἀγωνῶν] Reſtitut. ex P. L. *J. V2.* marg. *A1.* & Mſ. *Gr.* Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A.* d Ἀπωδύρετο] Ex *B1.* & 2. Ἀποδ. cett. omnes. e Αὐτοῦ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. f Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἤγετ P. Ἦγε Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν εἰ δὲ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τῆς πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε εὐγενῶν & πενήτων ῥᾳδίως πλουτεῖν, ἅτε κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante multam poſſederat, dignatus fuiſſet quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τὴν εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τῶν ἀγενῶν, *obſcurorum, ex ima plebe.* *J.G.G.*

Ἀγενῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V2.* nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M. du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Elſner.* ad *Euang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J.F.R.*

24. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret.* Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J.G.*

Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev.* *J.J.*

Ibid. Ἀπωδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

te poſſum, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata ſponſa in thalamum abit, & inde prodit paullo poſt virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam ſecum circumducens.

26. Et tantum abeſt, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur ſimilis, oſtendens contemni a ſe vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & ſplendorem; reſpici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam ſuffragiis ſexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipſi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpiſſima hac natus eſt. Et nuper, cum ſuis illum manibus intuliſſet in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veſte indutum, ut miſerabilior videretur pro avo *deprecans*, arriſit Senatoribus puer, & plauſum manibus dedit. Fractus autem *eo ſpectaculo* ſenatus, damnationem remiſit Menecrati; & jam honoribus reſtitutus eſt, advocato tali apud Senatum uſus. Talia, Maſſilienſis dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς ϖειίδεῖν σε νέον ϗ καλὸν ὄντα χόρη αἰσχρᾷ ϗ λελωϐημένῃ συγκαλαζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντ⟨ος⟩, ἀράμενος τ νύμφην, ἀπῆει ἐς τ θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον ϖροῆλθε, ϰλαυσάμενος αὐτῷ. ϗ τὸ ἀπ' ἐκείνε σύνεστιν ὑφ' ἁγαπῶν, ϗ ϖάντη ὡς ὁρᾶς ϖεριαγόμενος αὐτῷ.

Καὶ ϰχ ὅπως [g] οὐκ αἰσχύνε⟨ται⟩ τῷ γάμῳ, ἀλλὰ ϗ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμεν⟨ος⟩ ὡς καλαφρονεῖ μὴ τ ἐν σώμαϲι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, ϗ ϖλούτε, ϗ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τ φίλον, ϗ τ Μενεκράτη· ὃν οὐκ⟨ί⟩ χείρω ϖρὸς φιλίαν ὑϖὸ τ ψήφε τ ἑξακοσίων γεγονέναι. ϖλὴν ἤδη γε τύτων ἅτος αὐτὸν ἠμείψαλο ϗ ἡ τύχη· ϖαιδίον γὰρ ϖάγκαλον ἐκ τ αἰσχίϛης αὐτῷ ταύτης ἐγένε[h]ο· ϗ ϖρώην γε, ἐπεὶ χρέμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ ϖατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐϛεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τ ϖάππε, τὸ μὲ βρέφ⟨ος⟩ ἀνεγέλασε ϖρὸς τὺς βουλευτὰς, ϗ συνεχρότ[ι] τῷ χεῖρε· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλαθεῖσα ϖρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτ[ει] καλαδίκην, ϗ ἤδη [i] ἐπίτιμός ἐϛι, τηλικύτῳ συνηγόρῳ χρησάμεν⟨ος⟩ ϖρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τ Ζηνόθεμιν εἰργάϛ[ϑ]αι ὑπὲρ τ φίλε, ὡς ὁρᾶς,

ὅ

[g] Οὐκ] Non adeſſe in ſuo Cod. adlevit collator in marg. *AtW.* [h] Εἰς] Reſtitui ex *J.* & *S.* Nam omiſſum in *P. H.* &c. [i] Ἐπίτιμ⟨ος⟩] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *J.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Baſſ.* ἀπὸ —— legebatur. *M. du S.*

Ἀκουδήσετε] Quod *Gronov.* monet, *cavebunt poſteri*, id Cl. *Geſner.* vel ſine hac monitione praeſtitiſſet, ut praeſtitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forſan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuiſſe, prorſus eſt ἀδόκητον, quod vero *Gravianus* Ed. id ſervarit, magis culpandum. *J. F. R.*

29. Ἦγεν] Sic recte L. In P. ἦσαν. In impreſſis vero ἦκεν. *M. du S.*

43. Συγκαλαζευγνύμενον] Qui neſcit τὸ ζεύγνυμι ejusque compoſita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi ſolitum, adeat Rever. *Jac. Elſner.* ad *Euang. Marc.* X. 9. *J. F. R.*

63. Βουλὴ..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro *αὐτὸ* legitur *αὐτὸν*. Quod cum Doctiſſimo Editori contubernali tum indicaſſem, & cum pauculis aliis in ſchedula annotatum tradidiſſem, ea caſu aliquo deperdita, in ea Editione omiſſum fuit: quod tamen ei fraudi eſſe, tantillum cum ſit, ob alia & multa laude ſane digna, in ea Editione ab eo ſummo labore praeſtita, nolim. *M. du S.*

65. Ἐπίτιμός] Bene monuit Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, ϗ ὅσοι ἐπίτιμοι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, ſatis patet probam eſſe Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμ⟨ος⟩ mutandum; ſed ſignificare, *qui integra fama & exiſtimatione eſt.* *J. F. R.*

70. Παλ-

ὐ μικρὰ, ὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκρι-βῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημήτριον τὸν Σουνιέως ὑπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καί ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν καὶ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς ὄσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει καὶ τὸν Νεῖλον, ἕκτον

27. Supereſt nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum *jam* men-

a Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Σωνιεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. ἦλθεν εἰς Ἐρυσιχθόνα, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτῃ ἀναθήσοντα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. c. 3. & Πηρ. c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſtorem* intelligat, ut Πηρ. c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide Φιλοψ. c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μέμνονος] Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil quam ad effundendum opes inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat.* Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea coperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tragoe-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur, faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, ab-

ἤδη μῆνα, ἀνήσαντα πρὸς τ᾽ ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τ᾽ Ἀντίφιλον.

Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίᾳ τινὸς φίλᾳ δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτῷ Σύρος, ᾧ τ᾽ ὄνομα, ᾧ τ᾽ πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τ᾽ θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσοῦν ᾧ τοῦτο, ᾧ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ᾽ ἐμπεσόντες (ἐάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ὑπὸ τοῦ τροχοῦ, ᾧ ἀγόμενοι ἦκον ὑπὸ τ᾽ οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, ᾧ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] οὖν Σύρος ἐδέδεκτο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος ἔτος μὲν καὶ μέλαξυ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου [f] ἀπεσπασθεὶς· ἐβοήθη δὲ

b Κυνοκεφάλους] Κεκροφάλους P. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. *c* Ἀπεμπολοῦντες] Deſerui ſcripturam Ed. *P.* quae *ἀ—πωλοῦντες* media longa. pro qua *o* eſt in *J.* aliisque. *d* Τινὶ] Τῇ *Fl.* Τινὶ etiam P. Cod. cum cett. Edd. *e* Οὖν] Deeſt in *Fl.* *f* Ἀπεσπασθεὶς] Ἀναρπασθεὶς *Fl.* cum marg. *A*1. Vulgatae ſuffragatur P.

gœdo ſcribens, τὰ δ᾽ ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι. *J.G.*

Ἀναπλεύσας κατὰ τ᾽ Νεῖλον] *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τ᾽ Νείλου hoc ſignificet; ſed ob verbum ἀναπλεύσας, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe jam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam *Solanus.* *J.M.G.*

96. Κηρύκιον] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud quid ſub hac voce latet, quod ſine Codd. MSS. opeeruere non poſſum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Juſſerat in marg. *Solan.* conferri infra Διτ. §. 5. Ibi invenias: ὃς ὑφεδρεύοις τοῖς ἵππευσι, ᾧ ἐς τὸ διαμωτήριον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν εἰς τινὰ eſt *irruere in aliquem, invadere.* Supra *Tim.* c. 23. & paſſim. *Long. Paſt.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere, obviam venire, Long. Paſt.* I. p. 25. (al. 18.) ἡ μὲ — ἐπανθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, ᾧ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ᾽ ἀνθοῦν diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐπανθοῦν in tribus quas conſului Edd. *J.F.R.*

99. Ἀπεμπολοῦντες] Etſi ſimplex πωλέω *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam Ed. *P.* quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. Edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum aliosque media correpta ſcribitur conſtanter, ut ſupra T. I. *de Merced. Cond.* c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piſcat.* c. 27. verſ. 27. ſupine admiſſi; quandoquidem ibi *Pariſinae* Editionis orthographiam, ἀπεμπώλησεν media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae rectebrevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod corrupte ἀμπεμπολ. haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confuſiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum ſunt conſignatae, invenio in his adcurate notatum, Mſſ. O. P. L. omnino habere ἀπεμ-

δὲ ὑδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτῷ ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν τῳ ἢ συνειστίαθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.

Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ὅπου τῶν [a] δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' [b] ἀπολογοῖτό τι λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ὅπου τοῦτο ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τὸ νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ [c] καλαικκλεισμένα· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὸ νυκτὸς ἔδει ὅλον καλαδεδέσθαι. καὶ μὴν καὶ τὸ οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τὸ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς ἅπαν σκληρὸν καὶ δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτῷ, καὶ μηδὲ σῖτον

stractus, auxiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio violasset, aversantibus, impiatosque se putantibus, si quando cum ipso compotationem aut coenam obiissent. Caeteri autem servi duo, convasatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miser Antiphilus jam satis diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & illius ulciscI injurias, si gravis instaret Antiphilo. Si vero quando caussam diceret, se nihil tale feciisse, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob caussam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera compedita! noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vinctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stridor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam desponDebat animum, jam nec ci-

a Δεσμῶν] Et sic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P. H.* &c. b Ἀπολογοῖτό] Et hic vulgatae adsentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. c Καλαικκλεισμένα] Ἀποικλ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

πόλεσιν, aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Aristophanis* Acharn. vers. 373. Κἀντεῦθεν λαβάσας' ἀπεμπολῶμεν, unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. *J. F. R.*

17. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν] Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν *custodiae praefectum* significet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. 7. οἱ ἐπὶ τῶν βασιλείας *praepositos regno, satrapas aut praesides* notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. οἱ ἐπὶ τῶν ἐμμάτων φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξυλῶν, ex *H. Steph.* de L. Graec. & Gall. conv. p. 91. Obs. 6. notavit Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 471. —2. *J. F. R.*

25. Τῷ ξύλῳ καλαικκλεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim versio nata; quum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma sustuli, probe monente Rev. *J. Elsnero* ad Act. Apost. XVI. 24. ubi habemus: τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat curiosus Lector, cum Commentatoribus ad *Aristophanis* varia loca ibi producta. *J. F. R.*

26. Ὁ κλοιὸς ἤρκει] Haec instrumenta intellexisse arbi-

cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius, nihil eorum sciens quae contigissent. Ubi vero resciv it ut erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu janua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intromittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis nosci vix poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut solent qui suos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat, adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, se quis esset ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum recreans Demetrius, distincte singula uti se haberent ab eo cum scisc itando comperisset, bono illum animo esse jubet, & diviso palliolo dimidia ipse parte amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

αἱρεῖσθαι θέλοντα, ἀφικνεῖται πρὸς καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ὅπι τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲ οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ [d] δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις προκελευσάμενος· ἔνθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παρελθὼν ὀπίσω μὲ ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ θείων ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ [e] εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἑώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς προτάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τὄνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶν ὀπίσω ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον [f] ἤλλαχτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντα, ἀφαιρείλας τὴν κόμην, καὶ [g] ἀπαγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἐκπλαγιάσαντες ὅπι τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πινακὰ καὶ [h] ἐκτέλυχωμένα ῥάκη φέρεσθαι.

Καὶ

[d] Δεσμοφύλαξ] Sic *F. H. P. S. B2.* Δεσμοφύλακ *Fl.* [e] Εἰώθασιν] Sic recte P. & marg. *A1 W.* Εἰώθασιν male *F. P. H. S.* &c. [f] Ἤλλαχτο] Bene sic *P. S.* & *B2.* Ἤλαχτο male *F. Fl. H. Ald.* [g] Ἀπαγαγὼν] Rescriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγαγῶν marg. *A1.* [h] Ἐκτετριχωμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent.* in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. *Catasta* autem inter alia machinam significat longæ & magnæ compedis formæ, qua servi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* describitur in Vincent. G.C.

Ὁ κλοιὸς ἔρχει] Conf. supra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. F.F.R.

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibenti; nam & ipsa mox c. seqq. 31. & 32. δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. F.F.R.

48. Εἰώθασιν] Sic P. optime. In reliquis εἰώθεσαν. M. duS.

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. M. duS.

59. Αὐτόν τε] Sic etiam legere Florentinam adscripserat *Solan.* quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit? Vidimus id T. I. *de Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom.* Il. Z. 351. — ἥμισύ τε καὶ πίχυς &c. Ibid. 310. Ἄρυ τε καὶ Τρώων ἀλέχους, ac millies alibi. *Herodian.* I. 1. Φράσεως τε καὶ εὐφωνίας. *Aelian.* II. 13. pr. Et sic ap. omnes, ac excepto quidem *Novo Test.* in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. F.F.R.

64. Ἐκτετριχωμένα] *Th. Mag. v.* φεισπάσθη haec Lu-

Καὶ τὸ ἀπὸ τότε, πάντα τρόπον συ-
νῆν, ἐπεμελεῖτο αὐτῷ καὶ θεραπεύων.
ἐμίσθου γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπό-
ροις, ἑωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ
ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ [a] δεσμοφύ-
λακι καταβαλών, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνι-
κὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὴν
τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ
τὰς μὲν ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ πα-
ραμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλί-
γον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, σκάδιόν
τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλό-
μενος, ἀνεπαύετο. χρόνου μὲν οὖν τινα οὕτω
διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως,
ῥᾷον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ὑστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτη-
ρίῳ λῃστοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει,
φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆν
[c] τις ἐς τὸ οἴκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς
ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & miniſterium ſuum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera ſua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro geſtandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentarienſi ſoluta, manſuetum ſibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum ſufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus ſolandi cauſſa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem ſubſtratis ſibi foliis fecerat, quieſcebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Poſtea, cum latro aliquis in carcere mortuus eſſet a veneno, ut putabatur: & cuſtodia accurate fieri, nec admitti quisquam ſolutorum in carcerem. Qua de re inops conſilii & aegre ferens, cum alia condi-

a Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. ſeq. b Συνῆν] Παρῆν marg. *A1.* c Τις] Οὐδὶ εἷς P. Item marg. *A1W.*

Luciani adferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τρυχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut ſit: *pilis nudati.* modo aliunde etiam conſtet probum eſſe verbum, quod nondum obſervavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus conſtantia vel varietate *Solanus* noſter: quare Editiones novem ſtudioſe conſului, omnes tamen in ἐκτετρυχ. conſpirare cognovi. *J.F.R.*

71. Μισθοῦ μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλών, τιθασὸν αὐτόν — ἀπειργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὰ βαλανεῖα τούτοις ἥλιον καλαστήσας. Quod etſi non magni momenti eſt, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxiſſe, non addita pag. ſcribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etſi Edd. hic αὐτόν habent. *J.F.R.*

88. Προσιὼν τῷ συναρ.] In L. ἰὼν πρὸς τὸν ἁρμοστήν. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim eſt hic συναρμοστής? Ἁρμοστὴς autem quid ſit, vidiſti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐπιτετραμμένος. *M. du S.*

Προσιὼν τῷ συναρμοστῇ] At ſupra c. 17. f. ἁρμοστῇ. *J.F.R.*

Ibid. Συναρμοστῇ] Uti ſupra c. 17. τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἡμοστὶ τῶν Ἀσιάνων, *Proconſulem*, *Praefidem* certe & *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοστὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeſide jurisdictio. Non miſſos eſſe in Aegyptum Senatorios viros, Proconſules aut Propraetores, cum faſcibus, ſed ἐπάρχους Praefectos Auguſtales, minori & equeſtri dignitate homines, notum eſt, & monuit *Spanh.* diſſ. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοστὴν eſſe magiſtratum ordinarium, συναρμοστὴν, ejus vicarium. Ille ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐπιτετραμμένος paullo poſt vocatur. *J.M.G.*

91. Καὶ ἀχθοῖς παρὰ τὸν Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, ſi illud ἀχθοῖς abeſſet, quod ut ſignarem, *ductus* in verſione Latina uncis incluſi. Sed poteſt fieri, ut pro ἀχθοῖς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, poſt καὶ intelligi denuo verbum ἀπῄγετο, quod ſi cum ἀχθοῖς jungi voluit omnino Lucianus, habeat ſibi, & ſuſpicionem noſtram rideat. *J.M.G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus ſcriptum erat παρὰ αὐτοῦ. *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara eſt ejusmodi ſcriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non ſemel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Quom. Hiſt. c. 5.* No. 92. Addo hic *Long. Paſt.* IV. 222. Ed. *Moll.*

ditione adeſſe non poſſet amico, Legatum Praefecti adiens ipſe ſe defert, ac ſi expeditionis contra Anubin ſuſceptae ſocius fuiſſet. His autem dictis abducitur ſtatim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum ſupplicans a commentarienſi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis, iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui ſua mala negligeret, quamvis ipſe quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quieſceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

33. Aliquamdiu poſt vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem impoſuit. Vinctorum enim unus limae copiam neſcio unde nactus, aſſumtis in conjurationem compeditorum pluribus, diſſecat catenam qua deinceps vincti erant, inſertis in illam numellis, παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλῃ ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεχοινωνηκὼς [e] ἐπὶ τ' Ἀνυβιν ἐπιβελῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγελο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, κ) ἀχθεὶς [f] παρὰ τ' Ἀντίφιλον (τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τ' δεσμοφύλακα ἐξεργάσαλο [f] παρ' αὐτῷ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ κ) ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδεμένος) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τ' εὐνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲ τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσησε κ) αὐτὸς· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα κ) [g] καθευδήσοι, καὶ ἧττον ἀνιάσει. ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

Χρόνῳ δὲ κ) τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυσχεῖντας· εἰς γὰ τ' δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐπορήσας, κ) συναμότας πολλοὺς τ' δεσμωτῶν προσλαβὼν, ἀποτρίβῃ τε τ' ἅλυσιν, κ) ἐδέδεντο ἑξῆς, τ' κλοιῶν εἰς αὐτὴν [h] διειρομένων, κ)

d Προσιὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τ' ἀρμο— L. Πρὸς τὸν ἁρμοστὴν marg. *AIW*. In vulgata Edd. concordant. e Ἐπιβελὴς] Ἐπιβελὴς *S.* ſola, cum aſſecla *A.* f Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. g Καθευδήσοι] Καθευδῆσι marg. *A1*. h Διειρομένων] Διειργομένων P. G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αὐγὸς ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. ὦδε Ἀμμωζεῦδ. Sic ex iisd. κατὰ ἰνιτελὰς vel quater notavit *Trommius*; ſed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noſter in *Aſtrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἄνδρας ὧδὴ ἐτίμησαν. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄρυ. Si vero *Solani* mens eſt, ὦδε rariſſime ſic ſcribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J.F.R.*

7. Διειρομένων] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam eſſet nactus, qua ἀποτρίβῃ τε τὴν ἅλυσιν, ᾗ ἐδέδεντο ἑξῆς, τ' κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, κ) ἀπολύει ἅπαντας. Eraſmus cum interpolatore Salmurienſi: *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid ſit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus verſionem Eraſmi *cyphonibus in eam inſertis*. διείρομαι eſt *quaero, interrogo.* ſed legendum ex Mſ. διειργομένων. vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς eſt vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad tomum primum oſtendit. Cur *cyphones* verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus ſit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τ' δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο ὦδε αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, κ) ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena.* ſolebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & cuſtodiam & militem copulat.* iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedesque conſtricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (ſc. inſertis) *dirimentibus* (ſc. catenatos,) *ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae majori. *J.G.G.*

Ibid. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Non ſpernenda eſt altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Senſus eſt, ſingula ſingulorum nexorum vincula per iſtam catenam fuiſſe trajecta, ita ut quisque quidem ſuo vinculo fuerint vincti, ſed omnes uni iſti catenae inſuper illigati. Διείρω eſt *Trajicio, innecto, implico, inſero.* infra c. 43. διὰ τ' ὀδόντων μαλακῶν διείρων τοὺς δακτύλους. *digitos inter dentes inſerens.* In *Pſeudomanti* c. 26. E. Γυρώσαν ἀρτηρίας συνάψας, κ) διὰ τ' κιφαλῆς διείρας.

καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἐνθα ἑδύναλο ἕκαστος, ἀφοσπαράγησαν, ὕστερον [a] συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος χωρὶς χώραν ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τῆς Αἰγύπτου ἔπιτεταμμένος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταπεμψάμενος δὲ τὸν ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, ἵνα ἀφεθέντες ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς ὑπὸ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν ὑδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆκε, θαμυθησάμενος ὅτι τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχ-

& solvit omnes. At illi interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt. Atque illi in praesens dispersi quo quisque poterat, plerique postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti: sed proclamat Demetrius, & gravi oratione ostendit, injuriam sibi fieri non parvam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam injuste vincti subierant, & muneribus e sua re faciens utrumque, Antiphilum decies

a Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Grnum arteriis contextis, & per caput insertis. *J.F.*

Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὸν διειρομένων] Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *Vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inserta. Jam cum major illa catena dissecta erat, solvebantur omnes ab illa. Significat autem διεῖρειν *trajicere, transmittere, inserere.* *Aelian.* Hist. an. XI. 12. διεῖρειν ὀλόχοινον τὰ ῥινῶν. *holoschoenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διειρομένων] Vide *Xenoph.* 520. 24. ὅτι μιλαξὺ τὸ ὑμᾶς λέγειν, ἢ δ' ὃς τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε. Vide *Dion. Chrysost.* 205. B. C. *M. du S.*

Διειρομένων] Non nego διείρω signif. etiam *insero.* At non quamvis insertionem notare arbitror; sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τοῦ ὀπὸς τοῦ κατὰ τὴν θύραν διείρας τὸν δάκτυλον. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet; ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praeposit. διὰ additur τῷ διείρειν; hic vero εἰς. Interim nec falsam esse satis patet; nam etsi διειργομ. cum *Graevio* substituas, tamen εἰς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διειρπάτις τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ ἐ νῦν ἔτι διείρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὁρᾷ. Ubi prius a διείργω an διαίρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διειρόφθω passivum esse a διαίρω, sed διειρομαι crediderit tantum significare posse *interrogo.* *J.F.R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito aufugientibus λάπτοντες *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J.F.R.*

41. Οὗτοι] Αὐτοὺς adscriptum in marg. *A1.* non addito signo, pertineatne ad ὅτι, an ad sequens αὐτῷ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτὸς, vs. 45. *J.F.R.*

45. Αὐτὸς ὢν] Rectius Mf. καὶ αὐτοὺς ὢν σοι τοὺς λόγους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis viciesque mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cujus jam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero jam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro se ille quidem causae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans insuper & supplicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos absolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hosce de

μαῖς μὲ μυρίαις τ' Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τ' Δημήτριον.

Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς [b] αὐτοῦ [c] δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὤχετο ἀπιὼν εἰς τ' Ἰνδικὴν, καὶ δὴ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τ' Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ὅτε γὰρ αὐτὸς δεῖται τ' χρημάτων, ἐς' ἂν αὐτὸς ἢ ὅτῳ ἐστὶν, ἀρκείται ὀλίγοις δυνάμενος· ὅτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τ' πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὄπι ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ [e] αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προστέτι καὶ πιστεύων, καὶ τὸ πᾶν [g] ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, οὓς

b Αὐτοῦ] Sic *J.* Αὐτοῦ *Fl. H. P.* aliaeque. *c* Δισμυρίας] In *Coll.* adscriptum, alii Δεκατριῶνας, al. δραχμὰς. *d* Προδιεβεβλήκεις] Προδιαβ. *Fl.* *e* Αὐτοὺς] Restitut. ex P. G. & marg. *A1W.* Αὐτὸς Edd. *f* Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* *g* Ἐφ'] Ὑφ' *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ Δεκατριῶνας ἐκείνῳ κ.] Γραι. δραχμὰς. *G.*

γους διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias, αὐτὸς quod in editionibus est hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φιλῶ ῥήτωρ γενόμενος *sis malus orator*, pro vulgato φιλῶ ῥήτωρ φαινόμενος. & paullo ante illae membranae pro διηγουμένου σοι ἀγαθοὺς & βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς & γενναίους φίλους. *tam bonos & generosos amicos.* nec spernendum quod sequente pagina in hoc codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστί. *verus ne quis gubernator sit.* in editis est ἀγαθός. *J.G.G.*

Αὐτοὺς] Versionem Cl. *Gesneri* vulgatae lectioni αὐτὸς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Graevio* obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. *J.F.R.*

46. Διεξῆλθον] Indicativ. ille pro subjunct. non semel indicatus est T.I. Et Lector ei jam est adsuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad *Zeux.* c. 5. Ipsumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter sic loquentem. Ex Lect. *Jensii* Lucianeis p. 28. tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. seqq. Οἳ δὲ βροτολοιγὸν Ἄρηα πολεμιστὴν μένουσι, Τὸν δὲ Φόβον φίλον υἱὸν ἄμα κρατερὸν καὶ ἀταρβέα θέσπιτ', ὅς τ' ἰφθίμους ταλάφρονά περ πολεμιστὴν. *Qui metus filium Martis TERREAT quantumvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν ἂν τῷ θάρσος & προθυμίαν ἐνέβαλλεν. *Alium forsan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce; nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia Interpretibus saepe fraudi fuere. *J.F.R.*

ὃς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθὸς καὶ [b] βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καλαβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τὴν δεξιᾶς περφόντιχας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τὴν Σκυθίας φαύλην ῥήτωρ [c] φαινόμενος. ΤΟΞ. Εὖγε; ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ ἀπάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραληθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, ἃ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγξηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἐγγύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὅπου προδήλως τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι οὐδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ὄντα, πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria, tibi enarravi bonos firmosque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer laborēs, ne praecidatur tibi linguā, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

a Διηγησάμην] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent & *F. P. H.* &c. b Βεβαίους] Γνησίους P. G. & marg. *AIW.* In vulgata conſpirant Edd. c Φαινόμενος] Γενόμενος G. Nil mut. ulla Ed. Γενόμενος marg. *A1.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *F.F.R.*

64. Φαινόμενος] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τῷ Φαινόμενος. *F.F.R.*

87. Ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. *Herodian.* IV. 10. 1. ὕσης εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Reviv.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Merced.* c. 25. & 33. *Zeux.* c. 8. Ac *de Salt.* c. 25. *F.F.R.*

91. Ὑποχαροῦμεν ἐκείνοις] Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ὑποχαροῦμεν ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. du S.*

12. Ἐττεμόντες — τοὺς δακτύλους] Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinae, de quo *Salluſt.* & *Flor. G.C.* Ἐττεμόντες — τοὺς δακτύλους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens eſt illa parva a vobis laudari. Neque enim ſunt vobis occaſiones ingentes oſtendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per ſerenum diſcas, bonusne ſit gubernator; tempeſtate enim ad faciendum illud tibi judicium opus eſt. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut ſubita concurſione pro paſcuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus eſt. Et hanc ob rem quam firmiſſime coimus amicitias, ſolum hoc telum invictum & vix ſuperabile eſſe rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comiſſationibus uti vos, neque ſi quis aequalis inde ab adoleſcentia, aut vicinus ſit; ſed ſi quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc feſtinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium cenſemus, multum procantes, & omnia ſimul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi eſſe videamur. Et ſi quis praelatus *aliis*, *&* jam amicus ſit; fedus deinde & jusjurandum maximum, *victurum ſimul*, *& moriturum*, *ſi opus ſit*, *unum pro altero*. Et ſic facimus. A quo enim tempore inciſis ſemel digitis inſtillaverimus ſanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, ſimul ambo admoto *ore* biberimus; nihil eſt quod poſt ea nos

σταῦτα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ τοιαῦται μεγάθεις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιῶσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ᵈ ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐστί· χειμῶνος γὰρ δέησί σοι πρὸς τὸ γνῶσιν· ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, ἢ ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, ἢ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιόταλα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον ἢ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, ἢ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. ἢ ὥσπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τοὺς φίλους ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, ἢ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἐπίβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶ πειδὰν προκριθείς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, ἢ ὅρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν ἢ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, ἢ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον ἢ ὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ᵉ ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, ἢ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπιχόμενοι ᶠ πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μὴ ᵍ τοῦτο ἡμᾶς ἀφα-

ᵈ Ἀγαθὸς] Ἀληθὴς G. & marg. *Al.* Nil mut. Edd. ᵉ Ἐνσταλάξωμεν] Ἐνσταξ. marg. *Al.* ᶠ Πίωμεν] Sic *Fl. Fr. Bz. H. P. V2. S.* Πίομεν *J.* ᵍ Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦθ' Edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ. Exc. *Fl.*

fuiſſe: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, diſerte *Tacitus* meminit, Annal. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamiſto: *Mos eſt regibus, quotiens in ſocietatem coeant, implicare dextras, polliceſque inter ſe vincire, nodoque praeſtringere: mox ubi ſanguis in artus extremos ſe effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quaſi mutuo cruore ſacratum.* Plura *Lipſius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F. R.*

Ἐντεμόντες] Deſcribit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia ſic ſolet plerumque ſcribi apud Noſtrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, ſic dedi. At poëtis uſitatius τοῦθ' ita exarare, ſequente adſpirata, non opus eſt ut demonſtrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. ταῦθ' ὑμῶϊν &c. Sed & in Noſtro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. verſ. 75. διὰ τοῦθ' οἱ &c. Et in aliis proſae ſcriptoribus,

διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομένοις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἀκέρδη ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαμεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, ἢ μὰ γὰ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδένα πρὸς σὲ, ὦ Μνήσιππε, ψευδόμενος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] οὐ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ἔστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιμεν πολλοὺς θεούς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸ ὀϊστὸν, καὶ τὸ λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον,

dissolvat. Ac permissum est temos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam esse, per multas benivolentias divisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo —, quin prius jurabo tibi nostrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene est, quod per Deum nullum jurasti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae caussae Ventus (*aër*) est, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum si propter ista; etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum,

[a] Εἰσιέναι] Σωιέναι G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. [b] Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. *A1*. [c] Οὐ] Male deest in *Fl*. [d] Ὀμνύοντος] Ὀμνύοντος Ex. *Fl*. Nil mut. L.

ut *Alciphr*. III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? *J.F.R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. *J.G.G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic*. Lib. de Amicit. & *Plut*. περὶ πολυφιλίας. *G.C.*

30. Μὰ γὰ τὸν Ἄνεμον & τὸν Ἀκινάκην] Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *Lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin*. XIII.) Neque per *sceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Eust*. Il. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex*. p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰχίσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian*. XXXI. *J. Brod*. Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Arcum & Gladium caeteraque arma* pro

queum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est, infinitas praebet, quae ducant ad se, vias. TOX. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas, quietus eram. MNES. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur dicito: quasi nec interstim tuo sermoni, ita silentium tibi praestabo.

ἔχοι, ἡ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ὅτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, ἡ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχει ἀγούσας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, ἡ δικανικὸν, ὑποκρούων μέλαξυ ἡ διαφθείρων μου τὸν λόγον; ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σοῦ λέγοντος. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαῤῥῶν, τό γε [e] ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲν παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, ἕτω σιωπήσομαί σοι.

39. TOX. Quartus dies processerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invasionis opprimerent, vertunt *in fugam* omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva *corpora* comprehendi, diripi

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς φιλίας Δανδάμιδι ἡ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται. μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ ὑπροειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν [f] ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διανήξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν· ἕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Τανάϊδος. εὐθὺς οὖν ἡ τε λεία παρεληλύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρ-

e Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* consentire not. *Solan.* f Ἐπιπεσόντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐκπεσόντες P. Εἰσπεσόντες L.

pro Diis habent. *M.du S.*

Ibid. Τὸν Ἄκινμον ὤμνυον τὸν Ἀκινάκλου] Jusjurandum Scytharum, τὸν τοῦ Ἀκινάκλου, καὶ τὸν τοῦ Ἄκινμον. tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensem significans, ut tradit *Herod.* in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκλου σέβουσι. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G.C.*

Τὸν Ἄκινμον ὤμνυον τὸν Ἀκινάκλου] Confer & *Brod.* Misc. Part. 2. p. 533. *J.F.R.*

62. Ἐπιπεσόντες] Εἰσπ— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M.du S.*

Ἐπιπεσόντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi, ipse consului & in *P.* tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. Atεἰσ—όντες quod L. habet, non displicet; sic rursus infra c. 54. a. m. ἐ μὴ πολὺ ὤτος εἰσπίπτειεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Past.* III. pr. ἐπιπεσούμενοι ἀφυλάκτοις ταῖς πύλαις. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπεσ. antiquarum Edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. *J.F.R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & πολεμάρχων, Scytharum. *J.M.G.*

διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας καθελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι.

tabernacula, plaustra capi cum ipsis plerisque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώκει γάρ, ἐβόα τὸ Φίλον ὀνόματι, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὸ κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἁπάντων ὁρώντων, διεγνήκει εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοι τὰς ἀκοντίας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς καθαιρετήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸ Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύσουσιν αὐτόν, ἀλλὰ δέξονται, ὡς ὅτι λύτροις ἥκοντα καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸ ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸ Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲ εἶχον, φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος εἰμὶ ὑμῖν, καὶ πρόσταξόν, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβών, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καλα-

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possim solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum* Zirin *veneris: quin tu parte eorum, quae ha-*

a Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in *Fl.* Adsunt in cett. & P. b Φονεύσουσιν αὐτὸν] Φονεύσ' ὑπ' αὐτῶν. P. & marg. *Alii.* c Ἀποτελέσαι] Ὑποτελέσαι *Fl.* d Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Καθελαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας καθελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἁμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. *J.G.G.*

Καθελαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καθελαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. *Gronovius* vult. *J.F.R.*

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Paris.* m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δικ' ἢ
Ἐνδέκα γυναῖκας, δυοῖν τε πλείους τοῖς.
Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ,
Ἀναφρόδιτος, ἀνυμφίαιος, ἄθλιος,
Ἄνυμφος ὅτος ἐστὶ καλεῖτ' οὐ τοῖς ἐκεῖ.

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀναφροδίτος, pro vulgato καλλιγροφῆτις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio eius extat p. 97. *M. du S.*

82. Διηρμένοι τοὺς ἀκοντίας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatio-

habes; *data amicum abducas licet.* Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγε τ φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι ἢ βούλ) λαβεῖν; ὁ δὲ τὼς ὀφθαλμὼς ἰ ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέχειν ἐκκόπειν αὐτούς· καπειδὴ ἐξεκέκοπτο, ἢ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάτ), ἐπαλαβὼν τ' Ἀμιζώκην, ἐπανήϊ, ἐπερειδόμεν@ αὐτῷ, ἢ ἅμα 5 ἀμφηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τοῦτο γενόμενον παρεμυθησάλο ἅπαντας Σκύθας, ἢ οὐκέτι ἡττᾶ) ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τ ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἰ ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, ἢ [e] ἡ πρὸς τὼς φίλους πίστις. ἢ τὼς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἵους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχῶν), εἰ ἢ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέχον, ὥστε νυ- 15 κτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τ βοσκημάτων, ἢ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς [f] ὑπ' τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας 20 ἢ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνθ) ὑπ' τῶ κοινῶ τ Σκυθῶν δημοσίᾳ μ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ ἢ ἄλλως σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ

[e] Ἡ] Non habet artic. *Fl.* [f] Ἐπὶ] Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Graecorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἡλασαν ἀμφὶ τ πολεμίων, κοπίδα διημμέν@ non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas ἢ ταῦτα Ζίριν ἤκουσα iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *J. G.*

84. Τὸν Ζίριν] Ζίρις *Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοῶν, quum ſit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. ἢ τὸ τῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg.* XX. 4. Βόησόν μοι τ ἄνδρα Ἰούδας &c. *Eſai.* XII. 4. Ἀνυμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τίς ὁ βοῶν τ δισσότιν; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revortar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *J. F. R.*

97. Ζίριν ἤκουσα] Forſan ἠκούετε, nam ſupra vocaverat Zirin. *F. G.*

99. Ὀφθαλμοὺς — [g] ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. *J. F. R.*

ὅπι τοῖς πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλῃ, ὡς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μέν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθε εἰώθατε πρὸς τὰ ἀκρόασιν.

illos quinque enumerare permittat, & injuratus si lubet, ut etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam exposui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venustates admisturus esses narrationi, quibus verbis supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus soletis.

Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ καλασπαθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, καὶ παπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετάγων, καὶ ἅμα τοῖς ὀδοῦσιν μέλαξυ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ὅπι τὸν Βελίτταν ἀπετράφη, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκλεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη κατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus consobrinum: qui cum equo detractum a leone Basthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: desiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inserens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat eripere morsui tentans: donec leo, relicto illo jam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille jam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno

25. Ἀνωμότους εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto possint adfingi, quo historia evadat mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότῳ esse legendum: εἰ δ' ἄλλος σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ πέντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. *si quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, si placet.* Juraverant scilicet ambo, Mnesippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώμοτος est *injuratus*, h. e. qui ipse non juravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipse Noster supra c. 18. καὶ εἶδε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive jurejurando qualicumque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὅρκοις κεκωλυμένῳ. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra jusjurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam fallis quibusdam. Eumdem hunc usum habet ἀνώμοτος iterum apud Nostrum T. I. pag. 315. ubi causa datur, quare Jupiter potissimum insulam Delum

uno amicorum ; altero autem exadverſo leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo , Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Boſporanorum reguli , cum legatus ad eum eſſet tributi cauſſa , quod ſemper nobis ſolventes alioquin Boſporani , tertium jam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam , magnam & pulchram virginem , amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat : jam reſponderat illi rex , jam diſceſſus cauſſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque , qui ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent , reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus , & Adyrmachus Machlyinae princeps , & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque , cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſſa veniſſe , coenare cum aliis, & quiete accumbere : finitis vero epulis poculum poſcere , libare in menſam , & procum ſe puellae profiteri,

πλησίον, ἕνα μὲ τ̃ φίλων, ἕνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τ̃ λέοντ⊙.

Τρίτ῝ν δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τ̃ Μακέντ῝ φιλίαν, καὶ Λογχάτ῝, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ὕτ⊙ ἠράσθη Μαζαίας τ̃ Λευκάνορ⊙, τ̃ βασιλεύσαντ⊙ ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τ̃ δασμ̃, ὃν οἱ Βοσποράνοι ἀεὶ φέρουσες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπῆμεροι ἐγεγέννηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γ῝ν ἰδὼν τ̃ Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἤρα, καὶ πονηρ῝ς εἶχε. τὰ μὲν ὢν περὶ τ̃ φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθ⊙ δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τὺς μνηστ̃ρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιῶσι καταδεχθῆναι ὅτι τ̃ γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστ̃ρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχ⊙, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τ̃ μνηστ̃ρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμεν⊙ ἥκοι, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακειμένον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσων⊙ δειπνῆντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι κατ̃ τ̃ τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι

12. Ὑπερήμεροι] Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης ὑπερθεσμίας λέγεται. *V.*

lum ad partum Latonae juſſerit exiſtere. ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ὅρκ῝ μεγάλ῝ κατέλαβε τ̃ γ῝ν, μὴ πρόσχοιν τῇ Λατοῦ τ̃ ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσ⊙ αὕτη (ſic enim, non αὐτὴ, legendum, jam monuimus) ἀνάμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνάμοτ⊙ νῆσ⊙ eſt, quae iſto jurejurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magiſtro*, qui in voce Ἀπάμοτ⊙ ita, Ἀπάμοτ⊙, ὁ ἀπηγορευμέν⊙. Ἀνάμοτ⊙ δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ πεπληθυσμένος, καὶ ὁ μὴ ὁμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. *J. F.*

37. Ὑπὸ λέοντ⊙] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev.*) *AE. M.*

Ibid. Εἶδε βάδην] Veriſimilia haec non ſunt ; Leones enim Scythia non habet. *F. G.*

41. Ἐπιστῆσαι] Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐπιστῆσαι maxime proprium eſſe arbitror , beneque habet , quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διείρων] Vid. quae poſt Cl. *Jenſium* de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τ̃ Λευκάνορ⊙ τ̃ βασ. τ̃ Βοσπ.] Nomina Scytharum curioſe anquirere haud operae pretium eſſe duxi ; ſed haec ſi ficta non ſint , alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt.

Cave autem , quia βασιλεύσαντ⊙ dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. du S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur , *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat , jam *operam illi rex dederat*, ut Ἱκάρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non reſpondet , ἐπὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. *J. M. G.*

80. Ὃς

τὴ παῖδα, πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, [a] ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

Πολλῶν οὖν χρὴ τὸ δὲ τὸ νόμου σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὸ φιάλην, οὐκ ἐσπείσεν (οὐ γὰρ ἐθὸς ἡμῖν ἐκχεῖν τὸ οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸ θεόν.) πιὼν δὲ ἀμυδρὰ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴ θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολλῷ ὀπτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁπόσα γε ὀπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τὸ Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τὸ πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ὀπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθεν δὲ προκριθεὶς τὸ ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τὴν νύμφην [c] ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸ πλοῦτον, ὁπόσον ὅτι μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τὸ Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ

80 multum de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias enumerassent, ultimus pocu-85lo petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hausta uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divitias & possessiones.* Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma? hae enim vestrae divitiae. At ego*, inquit, *neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur derisus propter ista est, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.

46. Domum vero reversus Arsacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benivolentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & contem-*

[a] Ὡς τις] Restitut. ex P. Ὅς τις Edd. priores omnes. [b] Ἀλλ' οὐχ] Οὐκ ἀλλ' Fl. male. [c] Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἰς P.

80. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι] Legendum videtur ὡς τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; *J.M.G.*

Ὡς τις ἢ γένους — ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δικαίως legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχοι, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους μὲν ἦν ὁ Κόμμοδος ὅτους εἶχε. Nec tamen plane idem est; nam cum ὅτος, πῶς, ac similibus adverbiis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοι ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἴη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Gesn.* divinarat. *J.F.R.*

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχων. *J.F.R.*

93. Καὶ

temtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam, quod aureas ſe phialas habere decem diceret, & plauſtra quaternorum lectorum octoginta, & oves boveſque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretioſitatis, & plauſtra gravia. At ego, amici, duplici de cauſſa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc ſolum, ſubjungit Lonchates, *verum unusquisque noſtrum totus injuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat in Boſpo-

καλεφρόνῃ, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς [d] γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τέτρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα ἔργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις εἰς μετρίως μοι καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μέτην ἑκάστῳ [e] ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴγε οὕτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' ἧς συνελήλυθαμεν, εἷς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. εἰ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὅλος ὕβρισται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμᾳ τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μὴ τοῦτο [g] δέησειν) ἡμᾶς αὐτοῦ παρεμμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾴστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τοῦ βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

d Γε] Τε *S.* & *H2.* *e* Ὑμῶν] Sic L. & *Fl.* Ἡμῶν vulgo cett. *f* Οὕτω] Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *g* Δέησειν ἡμᾶς] Sic ſine commate habere Edd. notat *Solan.* Plurimae δέησειν ἡμᾶς, ſine parentheſi.

93. Καὶ Σκυθῶν τοῦ πολ.] Sic ſupra Σκυθ. c. 1. *M. du S.*

25. Ὑμῶν] Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Edit. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. Cauſſam inquiremus in praefatione, ὑμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. *J. F. R.*

38. Δέησειν, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum παρεμμένων conjungetur, quam cum δέησειν. *M. du S.*

43. Ἐπὶ τοῦ βύρσης τοῦ βοός.] J. ſupplex implorat auxilia: natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythae enim diſſecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuiſſe teſtatur Zenodotus. *G. C.*

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit; unde & *Suidas* quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. *M. du S.*

τῆς· ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τὺς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν ἐκ τῶν οἰκείων· [a] τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τὸ βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὸ βύρσαν ὅτως ἔχει. ἐπειδὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἕτερον, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὤν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καλλικόψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὸ βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ πίσω [b] ἐκ παγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸ δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζεται γοῦν ὅτι τὸ βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ὄντι συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γοῦν ἐπιβῆναι τὸ βύρσης, ὅρκος ἐστὶν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πενταχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arſacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pelolem inſidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle conſuetudo ita ſe habet. Si quis injuria laeſus ab alio, & ulciſci volens, videat ſe per ſe imparem bello eſſe, ſacrificati bovis carnes conciſas coquit. Ipſe vero ſtratam humi pellem inſidet, manibus poſt tergum rejectis, ut qui in ipſo brachii flexu revincti ſunt. Et haec ſanctiſſima apud nos ſupplicandi ratio. Appoſitarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque ſumta, inſcendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites ſe praebiturum, quibus neque cibaria ille neque ſtipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcumque poſſit; alius, pauperrimus nempe, ſe ipſum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmiſſimus eſt ad una manendi conſtantiam, tum invictus hoſtibus, juratus quippe; cum pellem inſcendere ſacramentum ſit. In his ergo *occupatus* erat Arſacomas, collectis ad ipſum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in ſumma viginti millibus.

49. Cum

a Τέλος] Τέλως male *F.* ſola. b Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. F. H. P.* &c. c Ἢ] Non aderat in Edd. Inſerunt *M. du S.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. περιαγαγών. P. vero παράγων. *M. du S.*

65. Ὁπλίτας πεζοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciſcendo ſibi ipſe impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in fruſta multa diſſecta & toſta, in extenſo tergore conſidere, rejectis in terga manibus; appoſitarum vero carnium portionem quicumque ſumat, eum dextro pede in tergus impoſito, promittere ſe pro facultatibus, alium quinque equites ſuo ſumptu; alium decem; alium plures; alium quot poſſit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti ſunt ὁπλῖται & πεζοὶ, quaſi ſint iidem, cum ſint hic aliquo modo diverſi. ὁπλῖται nempe ſunt milites graviter armati, πεζοὶ vero videntur hic ſumi pro ψιλοῖς, ſive levis armaturae militibus: quamquam & ipſi ὁπλῖται ſunt πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris diſtinguit Lucianus; alioquin ſupervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque ſequitur, ὁπλῖται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae diſertius poſſunt diſtingui, quam hic ὁπλῖται & πεζοί. Sic ſcimus apud Latinos ſaepe milites diſtingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipſi quoque ſint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire se a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem jussus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiare me jusserunt.*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τ' Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικεμένῳ τι τ' ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τῶν κοινῶν τ' Σκυθῶν, ἰδία δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τὰ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ἐμβαίνειν τὰς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῶν Τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς καλατρέχοντας ὑμῶν τ' χώραν, οὐ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὅτι τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν.

50. At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam non impetravit, & jam septimum diem pellem insidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor, *ipse quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arsacoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, & indignatur me sibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praestantiorem. Si*

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τ' θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὅτι ἡ βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνηγμένος στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, οὐκ ἠγνόουν. Ἀλλ' ὅτι σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ· καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτῦ παρὰ τ' γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι.

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ μὲν ὁπλίτας, ὁ δὲ ψιλοὺς, ὀκτὼ μυριάδας ἂν δύνηται. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται, &c. διομύριοι. Interpres Latinus vertit ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους *equitum quingenta millia.* idque non hic modo, sed & in *Navigio* seu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πώτε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia.* Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Caeterum ut stupor ejus, qui tam inficetam terfissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateſcat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum*, paginae seq. fine verba haec, ἔπαρχον γάρ σε τ' πεντακισχιλίων ἀποφαίνω, vertit, *Nam te quinque millibus equitum praeficiam*; recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, Lector, & versionibus tuto crede. *J.J.*

Ὁπλιτ. ἢ ψιλοὺς] Cum ὁπλίτας & ψιλοὺς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. *M. du S.*

84. Τῦ τράχωνος] Id est asperam regionem, a τράχων est Τραχωνῖτις, subintellecto γῆ. *F.G.*

Τράχωνος] Vid. Is. β. c. 30. unde discas, non esse nomen urbis, quod *Erasmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τῦ Τράχωνος] Τῦ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quasi nomen proprium esset, id praeeunte *Solano* mutavi in hac Edit. *J.F.R.*

καὶ εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν, ἥτε τἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεύς, μάλα ὠδῖνος γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀρσακόμα, τῷ ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπτηττεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὄμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καί τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ [a] ὁρκομοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεως τουτὶ εἰσελθόντες, ὀπίσω κλείσαμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τῷ πολέμῳ, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη πεπεδεγμένον. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεύς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει κατὰ τὸ μαστόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλήν, ἔσω τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ προσλεγόμενος θήθεν αὐτῷ. καὶ σὺ ταχέως ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον [b] καλαλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὑπολαβόντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιάζόντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius adferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causam irarum Arsacomae, de nuptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *servaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum ista jam fierent, & ille extensa in caelum *manu* jam juraturus esset, *Ne hic*; inquit, *ne quis forte videntium suspicetur, qua de re juremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arsacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa se habeat. Intremus*, rex ait: *Vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites: stricto acinace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum ubi rescissent factiose de regno decertantibus.

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-

a Ὁρκομοτοῦμεν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* notat *M. du S.* Sed & est in *J. P. H.* &c. b Καλαλελοίπει] Consentire *Fl.* notat idem.

14. Ἢ μὴν] *Par.* ἦ cum puncto subscripto: sine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen discretim. Alibi ἤμὴν junctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc esse differentiam? Et recte ἦ μὴν disjungi, & ὄντως significare, satis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. f. & 521. *J. F. R.*

64. Ὁμόσκλος ἐ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν.] Erat

implevitque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium: puella vero post te in plaustris sequatur. Facilius enim sic Bosporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram duxit Leucanor: Et jam a Mastirae tibi fratribus venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Enbiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis.* Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis, communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse.

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim*, ait Adyrmachus, *te, consanguineus qui sis,*

τὸν χοῖρον ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ δηλώσας τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ Μακέντης δέ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν [c] ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγέλλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δέ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ὅτι τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν πρόθελάσας, παραλάμβανε τὴν ἀρχήν, τέλαραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ὅπη τῆς ἁμαξῶν ἑπέσθω, ῥᾷον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλούς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· πρὸς ἡμῶν γὰρ ἦσαν τὴν Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἥκω παρὰ τὰς Μαστείρας ἀδελφῶν, τὰς ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ πρόϊδεῖν ἐς Εὐβίοτον προελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν ἀεὶ φίλος ἐστίν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοί, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἴχατο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τὴν κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμος ἅμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν

[c] Ἐς] Εἰ male Pl.

rasmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκευος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem.* Ὅμοροι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκεύη Graecis saepe sunt arma. J.G.G.

77. Ἀφ' αἵματος] Belgicismum similem cum hoc Graecismo comparat Frater cariss. G.O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. Z. 211. Ταύτης τοι γενίης τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. Item T. 105. — εἰσὶ δ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι, ubi Scho-

ζαίαν ἄγειν. ἢν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ τὴν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδοὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τὰ ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ἐτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι κατὰ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἐπιστρατεύων εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀναπαύων μέλαξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τὴν δρόμου, μικρὸν ὕστερος ἀπεθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ἀποχέσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσαν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἴ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisset, non jam juxta Maeotin pergit: sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arsacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permisti, & quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. pro se enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* *b* Ἐτεθεραπεύκει] Et sic *Fl.* cum reliquis. *c* Τὸ] Adesse artic. in *Fl.* & *Fr.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Adest autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γόνος. Additque adeundum *Elsner.* ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolfii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret nota. *J. F. R.*

91. Ἐτίλεσεν οὖν] Subaudi ὁδὸν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F. G.* Adde Nostrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. *J. F. R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὥσπερ ἂν αὐ ἡ ἀριστερά; &c. *F. G.*

20. Εὐθέος ὀ μετ'] Delendum videtur ὀ. *F. G.* Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen redit, num μετ' ὀ πολὺ legas, cum *Basil.* an ὀ μὴ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ μὴ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipse P. ὀ μετ' ὀ πολύ. nisi quod *B2.* μετ' ὀ πολὺ, habeat, quod

enim fecit ; cum pars sit totius corporis , cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit ; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis , apud quos vixerat , Eubiotus : sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu , irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit , adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos , Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus , nonaginta millia ambo conficiebant : quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero , (nam ipse quoque expeditionis pars fui , qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores , computatis quidem equitibus , impetum eorum Arsacoma duce excepimus : & cum admoventes videremus , contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset , jam cedere nostri , jam perrumpi phalanx , & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere , non illa quidem aperte victa , sed recessus illa fuga videbatur : cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem , eandemque minorem , circumventam Alani & Machlyes caedebant undique , magna sagittarum jaculorumque vi immissa : valde itaque laborare nostri , qui

ἔπραξε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. [d] οὕτω μὲ ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ὁπλὴν, εἰς μὲ τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν [e] αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, ἀφ' ὁρεινῆς ἐσέβαλεν εἰς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος [f] ὐ μὲν πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) ὐ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμείναμεν τὴν ἔφοδον ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, ὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περιεχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀιστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περι-

[d] Οὕτω] Οὕτως *Fl.* [e] Αὐτοῦ] Sic *Fl. B2. H.* & *S.* Αὐτοῦ *J. P.* [f] Οὐ μὲν πολὺ] Ita *Fl.* recte. Οὐ μετ' ὀ. πολὺ cett. Excepta *B2.* quae μετ' ὀ πολὺ. In marg. *AliV.* adscriptum: superfluit ὀ.

quod genuinum censeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis sumptibus viventes.* *F. G.*

36. Εἰς δύο διχάπη] Hanc phrasin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elsnerus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus : καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. post med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympos.* c. 44. ubi διῆλε τὸ κρανίον — εἰς δύο, videbimus, item ex *Demosth.* Phil. IV. p. 58. Nec non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, χίζει εἰς δύο μέρη alt. Sed ut μικρὰ saepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη καταῤῥῳγὸς ἱματίου φορᾷ; *J. F. R.*

48. Πυ-

περιεσχημένοι ; καὶ ἤδη πρότερόν οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma projicere.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυραχλωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον· ὅθεν αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καλαλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διπρμβόλον, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τῆς θυμῆς, ἀλλὰ διαρρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀναλησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας προσκαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ κατάξας τῇ κοπίδι [a] κατὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] οὐ μὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἦκον ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. P. H. B2. S.* &c. b Οὐ μὰ πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' ὀ πολὺ cett. & P. male.

48. Πυραχλωθεὶς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars τρωθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυραχ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατρωθεὶς, forſan καλατρωθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubſidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διμμβόλον] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διμμένα una vocali auctius, de quo ibi monere obitus ſum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. διμμένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *J. F. R.*

74. Ἐστείσθημεν] In omnibus antea legebatur ἐστείσθημεν; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐστείσθημεν] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπένδομαι egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καλαπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον. *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio an quidem ἐσπείσθημεν ſic paſſive pro

vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a nobis dissidentes, in potestatem nostram se redacturos recipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passi sumus, cum primo omnium ita visum esset Arsacomae & Lonchati, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est. Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque ignoscat mihi Acinaces ac Ventus per quos jurasti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita solutis usus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es. TOX. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo proficiscerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem objecta est e

ἀντὶ τ ἐφόδε ἐκείνης, Σινδιανὸς ἡμῖν χειρώσασθ ὑπέσησαν ἐκ πολλῆ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις [c] ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ ϗ Λογχάτῃ ϗ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυλαγευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τ φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, ϗ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὲ ὁ Ἀκινάκης ϗ ὁ Ἄνεμος εἶεν, ὃς ὤμοσας, εἰ γῶν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ὡ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνῳ ὑμῶν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν ϗ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ὕτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τ Σκυθίαν ϗ τ Μαχλυανὴν Ἀλαθέων, καὶ εἰς τ Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μοι καλεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πειστέον ϗ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ ἀλλ' βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοστῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τὄνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τ Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἄμαστριν τ Ποντικήν· ἐν προσβολῇ δὲ ὅτι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας

[c] Ἐπείσθημεν] Constans lectio. Ἐσπείσθημεν corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινῆς, ϗ οἱ ἵππεις, —— ἐξελθόντες ἀπῆσαν. *Interea vero Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abierunt*, alia res est. *J. F. R.*

80. Μύθοις ὅμοια] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Historia Timurbeki*, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. Οὓς ὤμοσας] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: εἰ μὲν γὰρ τ Ἄνεμον ϵ τ Ἀκινάκην — ὃ σοι δοκοῦσιν οἱ Ἄνεμος ϵ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; *J. F. R.*

97. Ἀθήναζε ἀπῆειν] Conf. supr. *Scyth.* c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphr.* III. Ep. 51. atque aliis. *J. F. R.*

99. Ἐν προσβολῇ] Cl. *Hemsterh.* rursus in marg. monuit videnda. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. ὁ πόρος ὃ μάλιστα ϵ προσβολὴ εἶναι αὐτοὺς τ Σικελίας. Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipso *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολὴ, ait, ἀντὶ τῦ προσόρμισις ϵ καλαγωγὴ. ἐπίθετος. *J. F. R.*

Σκύθας πρωτοπλόων ἡ πόλις ἡ Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. ἕπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς οὖν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τῆς πλοίου ἐς αὐτὸν μεταστευασάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀναστάσαντες τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀρκοῦντα καλαλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲ τοῖς γείτοσι πολλοῖς ὄσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφειλέσθαι ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] τάπιδας τινὰς, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι πανταπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· κἀμοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτῷ ἐπιβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὴν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι ὑποστῆναι, λιμῷ ἢ δίψει [d] πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ὑπονοήσειν ἔλεγεν, [e] ὅθεν [f] ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲ ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἦκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ὠνησάμενος. ἅμα δὲ περὶ ὄρθρον τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ὑπὲρ μισθοῦ ἀν-

Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficerer. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλεῖθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖτρον Edd. priores. b Τάπιδας] Δάπιδας *Fl.* c Πράξομεν] Constans Edd. lectio. d Πιεσθέντα] Πιστέντα *Fl.* male. Πεισθέντα *Hz.* e Ὅθεν] Deest in *Fl.* Adest in cett. Edd. & P. f Ἕξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium est Asiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς οὖν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τῆς πλοίου ἐς αὐτὴν μεταστευασάμενοι ἠγοράζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque e navi subduxissemus, emimus.* Immo καλαγωγη, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἴκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἀγοράζειν, τὸ ἀγορᾷ χρῆσθαι. *Aristophanes* Ἀνσισράτῃ pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. ἔχων εἱ' ἐν ταύτῃ Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καί μιν Βαρκαῖοί τε ἄνδρες καλαμαῶντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. *Enterpe* cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι & καπηλεύουσι, etsi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmas.* de Usur. p. 339.) *J. G.*

Ibid. Καλαγωγὴν] *Sedem, diversoriolum.* F. G.

7. Ἀνα-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, & *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum voluit ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium acceptaturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non impofuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

Ταῦτα εἰπε, καὶ πονήρως τὸ μεταξὺ διοικήσαντες, ἐς ἄσης ἤδη ἡ θέα, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. τὸν γὰρ μὲ ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ ἀοίδιμον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν ἄγει εἰς τὸ θέατρον καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν τὸ μὲν πρῶτον θηρία καθιέντες ὀμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα προαγαγὼν ὁ κήρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λαμβάνων μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξαίφνης ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέρτη μαχεῖα, καὶ τὰ ὅπλα ἤτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲ κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ δεδομένα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ὅτι τούτοις ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ὑπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀναστάσεις] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Κλεῖθρον] Omnes Libri habebant hic κλεῖστρον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Ἐρχ. c. 42. *M. du S.*

18. Πράξομεν] Pro πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. *M. du S.*

28. Πομπήν] *Quintil.* Decl. IX. *Cum ostentata per arenam perituroruṁ corpora mortis suae pompam ducerent.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *milites conscribere, Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam verlionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J. F. R.*

43. Δεδημένους] Rarius hoc, sed ficbat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλιέ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* seq. Ὀν. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην] *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύαν. aut τὴν ἰγνύν. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. *J. G. G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολύ· ἐγὼ δὲ προεδεδήκειν ἤδη τῷ δέει θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τρήσας τ' ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, ᾗ δήλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπλώκει [b] πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῷ· ὁ δὲ κάμνων ᾗ αὐτὸς ὑπὸ τῷ τραύματος, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα ᾗ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκώς, ἁρπάμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τ' οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μέν, ᾗ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τ' ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δ' ἔστιν ὅμως [c] ὑπὸ τῷ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, ᾗ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τ' μάχης τοῦ Σισίννου.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἦκέ πού ἔστις ὁ Ἀβαύχας εἰς τ' Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος ᾗ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, ᾗ παιδία δύο. τὸ μὲ ὀπιμαστίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ ᾗ ἑταῖρος αὐτῷ Γυνδάνης, ἔστις μὲ ᾗ νοσῶν ὑπὸ [f] τῷ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατ' τ' ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ὀπισθόντων σφίσι ξυμμαχόμενος ᾗ πρὸς αὐ-

poplitem, ſanguis ut copioſus profluereț; & ego prae metu pene ante mortuus eſſem. At ille obſervans inferentem ſe audacius adverſarium, percuſſum illius pectus transadigit, ut ſtatim ante pedes illius concideret: ille autem feſſus & ipſe vulnere, inſidet mortuo. Et parum aberat, quin ipſum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & conſolatus ſum, & cum jam pro victore dimitteretur, ſublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & eſt nunc adhuc in Scythis, ducta ſorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mneſippe, non inter Machlyes neque in Alania factum eſt, ut teſtibus careat, & fides illi queat negari; ſed multi adſunt Amaſtrianorum, qui meminerunt pugnae Siſinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facinus cum narravero, deſinam. Venit quondam hic Abauchas in Boryſthenitarum urbem, habens ſecum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem ſeptem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percuſſus erat in via a latronibus, impetum in ipſos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

a Ἰγνύην] Sic Edd. Ἰγνὺν *Graev.* b Πρὸ] Πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. c Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. *Ai.* Sed vulgata praeſtat. d Ἀβαύχα] Et ſic eſſe in *Fl.* monet *M. du S.* e Ἑπτέτις] Sic recte *Fl. P. H. Bz. S.* Ἑπτέτις male *J.* f Τῦ] Deeſt in *Fl.*

61. Ἰγνύῳ] Ἰγνύσιν Noſter ſupra I. *Hiſt.* c. 23. m. ibi vero ex Schol. diſces, recte Clar. *Graev.* ἰγνύαι vel ἰγνὺν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime *Hippocrat.* & *Aret.* qui ἰγνὺν Ionice ajunt, & *Homer.* quoque ſic ſcribit, cujus Noſter dictionem ſaepe imitatur, quid mali erit, ſi vulgatam ſic relinquamus? etſi ἰγνὺν dediſſe Noſtrum verotimilius ſit. *J. F. R.*

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi ſcenam Amaſtrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera ſcriptum, ubi de Scythis tot inaudiiſſe probabile ſit. Neque enim ut haec omnia ficta ſint, a me facile impetrabis; praeſertim cum Lucianum, in his oris fuiſſe ex Ἀλαζ. c. 57. ſatis conſtet. Sed obſtat quod ſupra c. 57. Amaſtrim iis deſcribit verbis, quae ſatis oſtendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum παφλαγόνων, pro παφλαγονίαν. Nunc autem Athenis ſcenam hujus Dialogi eſſe puto, ubi mercatores ſatis multi Amaſtriani inveniri poterant, a quibus quaeri id poſſet. *M. du S.*

99. Διεκπαίσας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐκπαίειν pro *ingredi*, *ſe intrudere*, *Ariſtoph.* Plut. 804. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐκπεπαίκασιν, quod *Scholiaſt.* exponit: εἰσπεπήδηκεν, εἰσῆλθεν. Eund. *Ariſtoph.* loc. adducit Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. p. 408. quo probet ſuſpicionem ſuam, etiam in Lucian. *Sympoſ.* (c. 8. vel 9.) ut in illo *Dial.* videbimus) ἐκπεπαίκασιν legendum, pro vulgato ἐκπεπάικασιν. Nam licet ἐκπαίειν pro *fuga cla-*

mur, ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, sublato *in humeros* amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se jussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὺς, ἐλαύνε) εἰς τ μηρὸν, ὥστε αὐτὸ ἐστάναι ἐδύναλο ὑπὸ τ ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ καλοικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστα), καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιῖχεν ἡ φλὸξ ἀπαλαχόθεν τ οἰκίαν· ε ἐνταῦθα h δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τ γυναῖκα i ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν k αὐτὴν περιελευσάμενος, ἁρπάμενος τ ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη l διεκπαίσας, καθὸ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυλο ὑπὸ τῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολυθεῖν κελεύσασα καὶ τ κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τ ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τ φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καὶ κεῖνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τ Ἀβαύχαν, διότι προδὺς τὰ τέκνα, καὶ τ γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲ, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται· ὅτοι· Φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, m οἷος Γυνδάνης ὅδε, πεῖράν μοι πολλὴν τ εὐνοίας παρεχημένος.

15 Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἡ τ γλῶτταν ἢ

g Ἐνταῦθα] Ἐνταῦτα male *J.* Recte *Fl.* &c. h Δὴ ἀνεγρόμ.] *Coll.* alii Διεγερόμ. Nihil mut. *Fl. J. P.* &c. i Ἐκκρεμαμένην] Ἐκκρεμαπυρμένην Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. k Αὐτὴν] Αὐτὸν P. sola. l Διεκπαίσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπίσας *J. Fl.* An διεκπεράσας *J. Pell.* Διεκπετάσας marg. *A1.* cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. m Οἷος Γυνδ. ἐ. π. μ. π. τ σὺν. π.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *J.* aeque ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διεγερόμ.] Ἀντὶ τῦ διεγερόμ. *G.*

elabi inveniatur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσεῖν Nostro potius est *extrudi*, *ejici*, ut supra *Alex.* c. 19. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto*, *exsibilari*, *Nigr.* §. 9. *J. F. R.*

1. Ἀπεκέκαυλο ὑπὸ τῦ πυρός.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in καθὸ ira explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυλο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρός. Caeterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 805. *J. M. G.*

ἢ τὴ δεξιὰν ἀποτελμᾷς δέαι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἔσται; ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἷς, ἐγὼ γὰρ ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τῷ λόγῳ· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τέθορύβηκαμεν, αὖθις ἑλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ [b] εἴπωμεν φίλους, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτελμάσθω τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπιλησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστί; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum jaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e vestigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

63. TOX.

a Οὐδὲ εἷς ἐγὼ γὰρ Iunt.] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. du S.* b Εἴπωμεν] Εἴποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noster conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἰρήνας, καὶ δικαίως βουστάσιον. *J. F. R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Contenti simus. F. G.* Hoc addidisse videtur, quia *Bened.* dedit: *nos invicem amplectimur*; Erasmus vero plane omisit. Recte autem *Gujetum* sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπῆσαι, εἰ ἀμφιζύξου (διαφυλάξου vulg.) *non contenti aufugisse.* Adde quae supra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἠκούμεθα viciſſim interpretabatur ἠγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. *J. F. R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ αἱ τι χεῖρες ἑκάτερος ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύτουσι, τούτων φίλον ὑπεργιτῶν ὑδενὸς λείπει. *J. M. G.*

37. Γηρυόνην] Geryon Erytheae Insulae in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. *G. C.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit *c. 55.* ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apulejus ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide *Salmas.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνου &c. Memoratur apud *Philostratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . ἐν τοῖς φαιδροῖς σπουδαῖος. Μισωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας . . . ἐπιτηδειότατος τῷ Ἡρώδῃ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familia-

63. ΤΟΞ. Bene fane dicis: & fic agamus. ΜΝΕΣ. Sed neque fanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad fanciendam amicitiam noſtram. Praeſens enim diſputatio, & earundem rerum ſtudium, multum funt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam neceſſitate quadam *& ſanctitate*, ſed propoſito indigere mihi videntur. ΤΟΞ. Laudo iſta equidem: & jam ſimus amici, & hoſpites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, ſi in Scythiam quandoque veneris. ΜΝΕΣ. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, ſi tales inventurus ſim amicos, qualem te, Toxari, de ſermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εἶγε λέγεις· καὶ ἔτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τὰ κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ὧδε ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲ σὺ ἐνταῦθα ὑπὲρ τὸν Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

IN Theſſaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum

1 Ἀπήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

---

c Διώμεθα] Conſentire *Fl.* notat Noſter. Forſan διώμεθα mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. *V.*

liaris. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* bis vocatur hic libellus Λουκὶς ἢ ὄνος nimirum ut Ἀθὶς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere eſt ut aſſentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrenſis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adſpertis hinc inde jocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apulejus, cujus ultimo praeſertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπήειν —— συμβόλαιον] Lucius, qui poſtea Aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiſtoriam inchoat. Ἀπήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον. Inſcitiſſime Interpres, *Cum in Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiſcerer.* Verte, *Fuit cum proficiſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hoſpitalitatis teſſera cum ejus gentis viro.* De teſſeris illis, beneficio Eruditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. *J. J.*

Ibid. Θετταλίαν] Graeciae regionem, cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariſſa a qua Achilles Lariſſaeus dictus. *G. C.*

(Adſcripſerat huic notae Cl. *Hemſterh.* Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Teſſera Hoſpitali, ſed fruſtra. Vide *Philoſtr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plat.* Ed. Baſ. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jenſius.* Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hoſpitalitatis teſſera. Cauſſa hic itineris indicatur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τὸ συμβολαῖον notionem, & forte unicam, ſatis conſtat ex obſervatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. ſeq. *H. Stephani* in Theſ. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiſſimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obeeratis pollicetur Solon χρεῶν, agrorum diviſionem, ac tabulas proinde novas; ſed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati ſint contractus: huic βεβαίωσιν opponitur p. 158. τὸ συμβολαίων

ἄνθρωπον ὀπιχώριον· ἵππος δέ με κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς· ἐπορευόμην δὴ τὴν προκειμένην ὁδόν· καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπάλα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ [a] ἀλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ ὅτως ἐκείνην τὴν χαλεπὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, καὶ ἐγὼ ἠρόμην τοὺς Θετταλούς, εἴ που ὀπίγοιτο ἄνδρα οἰκοῦντα [b] ἐς τὰ Ὑπάλα, Ἵππαρχον [c] τοὔνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὡς οἰκήσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅπου τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι χρυσίον ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diversarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, suamque uxorem. Esse enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & do-

a Ἀλῶν] Et sic legi in *Fl.* not. *Solan.* b Ἐς τὰ Ὑπατα] *Fl. Fr. B2. J.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* c Τοὔνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* d Γράμματα] Ita dedi ex marg. *AiW.* L. P. *J.* Γράμμα *Fl. H. P. B2. Fr. Ald. S.* e Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφοι habeant. f Τρέφοι] Sic L. Τρέφοι Edd. priores.

λικῶν ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὡς οἰκήσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματιῶν in scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους παυλληνικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' ὦδί φίλος ἦν αὐτῷ τῷ πατρί· μάρτυρας γὰρ ὡς πρώην ἐδανείσατο παρ' αὐτοῦ συμβολαίου παλαιοῦ. I. e. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. *Dion. Halic.* Isocr. p. 102. vers. 29. Ed. *Lips.* Τὰ μὲν οὖν συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς πράξεσι ἄσπερ μάρτυρα γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demosth. gravit.* p. 197. 12. οἱ δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, ὡς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὧδε ἠγάγετο. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τὰ συμβολαῖον τὰ μὲν οὐ φαυλῶς καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἀπὸ τῶν συνόντων εἰδέναι φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμαρτύρως μίαν ἔχοι φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & *Demosthenem*. Sed quia Cl. *Gesn.* similia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἀλῶν] Nescio num propter ἀλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Ἐς τὰ Ὑπάλα] Siccine solent Graeci? *M.duS.*

Ἐς τὰ Ὑπάλα] An *Solanus* haec falsi arguit? quod ἐς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus caussam tamen invenire non possum. Quumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae suppetit copia, subjungam. *Demosth.* p. ult. A. ubi οἱ ἐκ Ῥόδου sunt *Rhodii*. *Eustath.* in proverb. quod ad *Pisc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τὸν μὲν χοῦν ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas illud ἐς ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, θερίζειν δὲ — ἐς τὸ πρωΐλιον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λυπάμενοι ἐς τὸ βαλανεῖον. *Long. Past.* III. p. 103. ἃς ὤμοσά ποθι ἐς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον) *Quas nymphas aliquando adjuravi in illo antro.* Idque manifestius pro ἐν positu n, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollius* p. 62. ἐς δύναμιν κρίνειν, ἐς ἴλιγγον ἀφικνεῖσθαι. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. καλαλύομεν ἐς τινὰ ἔπαυλιν. *Euang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν ἐς πόλιν. *habitabat in urbe*, quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi sit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Ael.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων ἐς Ἐκβάτανα ἀπῆλθεν. Ubi *Scheff.* quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat, vid. *Kuhn.* & *Abr.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Rogo intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de caussa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrensi Sophista. Expecta*, inquit, *me hic*, clausaque janua intro rursus abit. Et tandem reversa introire me jubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier prope ibidem assidebat, appositа erat mensa vacua. Ipse in-

ἔνδον ἦν, ᾗ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ᾤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπῳ προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως· ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ, Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἴσω πάλιν· καὶ πολὺ ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δεῖπνου ὤν, καὶ κατέκειτο ὀπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. *h* Πατρίως] Sic *Fl.* Πατραϊῶς cett. male. *i* Εἴσω] Ἔσω *Fl.* *k* Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* *l* Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδίδωκα marg. *A1.*

Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & ἐν τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita ἐν vicissim pro εἰς permultis demonstrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rursum habet, in quibus εἰς pro ἐν positum. Ita etiam εἴσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Bergleri.* *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paullo post bis terve sic legas sine varietate. *J. F. R.*

14. Εἰδέναι] Immerito igitur & hoc supra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *nosse aliquem.* Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἴχοι] Cur ἴχοι, & non ἴχει, ut τρίφει, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editiones, etiam Florentinam consentire in hoc vitio tolerando vidissem. *J. G. G.*

17. Τρίφοι] Quia in proxime praemisso ἴχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἴχοι ϵ τρίφει quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Cl. *Graevio* ἴχει ϵ τρίφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etsi conjunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorsum deflexit oratio: ideoque οἰκεῖ cum suo ὅποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἴχοι ϵ τρίφει enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris, modica*, ita tamen ut ferri possit. *F. G.*

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum συνθάνῃ, sed συνθαυμάνῃ, quod forte per compendium scriptum a Librariis mutatum in συνθάνῃ. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ἴφη & συνθάνῃ sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione jam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με, ἢ πόθεν κατέαγε τὸ κρανίον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἱμάτων φορᾷ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορᾷ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. *J. F. R.*

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum *censerem* nomen esse patris. Muto nunc sententiam. *M. du S.*

Ibid. Πατρίως] Nihil dubito quin Πατρίως legendum sit, id est Patrensis. Mentio fit Δεκριείς Πατρίου apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze.* Et sic ex *Fl.* dedi. *J. F. R.*

33. Ἐπέδωκα] Male in omnibus legitur ἐπίδωκα. Sed saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἐπέδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ μὲν φίλτατός μοι, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρῶν πέμπει παρ' ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λύκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μέν, ἀλλὰ εὔγνωμον τοὺς οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, φησὶν, ὃς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θεὶς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐχὶ μὲν μείριαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μέν, ἔφη, ὅπου ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ τοῦδε θήσω, καὶ προσκεφάλαιον ὑπιθήσω. ταῦτα εἰπούσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναῤῥέψαντες, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον ἐσφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, ἦν μὲν ἡ λόγος, οἷος ὅτε δεῖπνα ξένια, καὶ ὕστερον ἐσπέρας ἐκείνης ποτὲ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχός με ἤρετο, Τίς μοι ἔσται νῦν ὁδὸς, καὶ εἰ πάσαις

spectis literis, *Enimvero*, inquit, *carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diversorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverseris.* Et vocata ancilla, *Palaestra*, inquit, *ostende meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra oducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impositio etiam cervicali.* Ista cum dixisset, nos lotum abiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum. Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospitali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi, cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quorsum porro irem, &, an toto

a Ποτὲ] Πότε Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. Lcg. ὀπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. J.F.R.

b Ποτῷ] Πότῳ Ex. Fl. Vulg. est in P. * Εἰ πάσαις]

61. Δεῖτον] * Εὐτελές. V.

* Εὐτελὲς] Ἀτελὲς editum ante. Emendavit M. du S.

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuisset, scribendum erat, τῶν Λυκίων. M.V. la Croze.

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει μοι τὸ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *ostensaque domo pulcherrima.* Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide *Casaubonum* ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabilites p. 112. οἱ μὲν θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt *in propinquo vestibulo.* J.G.

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. M. du S.

69. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν] Intellige ἁλῶν. F.G.

77. Κἂν τούτῳ] In *Junt.* κἂν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vett. Edd. saepe omisere. Sed cum *Paris.* aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distingui-

re tempore ibi manſurus eſſem? *Abeo*, inquam, *Lariſſam; puto autem hic me manſurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem ſimulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me ſpectaculi amori cum dediſſem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* inceſſu *licebat* colligere. Veſtes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero acceſſiſſem propius, ſalutat me mulier, ego illam viciſſim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipſa peperi. Quid igitur non apud me diverſaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *ſed vereor, cum nihil habeam quod accuſem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, cariſſima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diverſaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & ſumtuoſus in me quidem fuit; adeo quidem, ut laxum illius accuſare aliquis facilius poſſit.* At illa ſubridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῆ προσμενῶ. Ἄπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα ἀφιγμένος τρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ὀπτασμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαί τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιέρχομαι τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιέρχομαι. καὶ τότε γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τοῦ ὁδῷ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνὴ καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλά σοι μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλεῖν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαί τις ἂν τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει παρ' ἑαυτὴν, καὶ λέγει πρὸς

70 70 70 75 80 85 90 95

ε Ἀνθινὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H.* d Ἔφη] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. e Παρ' ἑαυτὴν] Al. παρ' ἑαυτὸν *Coll.* Ἑαυτὸν *Fl.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam eſt in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. *V.*

96. Ἄγει ἑαυτὸν] Γρ. παρ' ἑαυτὸν. *G.*

guitur a καὶ *etſi*. Ut ſupra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *J. F. R.*

79. Ἰμάτια — ἀνθινὰ] Conf. ſi lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πᾶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum geſtamen veſtes floridae. Habuimus non ſemel ſupra. Occurret rurſus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *J. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea ſum, amica ſi qua unquam fuit tuae matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Graecae, quae ſimpliciter ſonant, *ego Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam* forſan *audis* vel audiſti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belida nomen Palamedis.* *J. G.*

90. Κατάγομαι παρὰ σοί] *Solan.* jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἐς προκαταλαβήσομαι. Et 2. *Ver. Hiſt.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι κλεόμενοι κατήχθημεν. Quid tum? *J. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πᾶσῃ μηχανῇ, μάγος γὰρ ὅδε δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις [a]ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μεταμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς ἁρέσαι γυναικί· καὶ Ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὡς δέ πως ἀφείθην, ἀπῆειν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, Ἄγε δὴ σὺ ὁ φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τῆς πολυθρυλήτου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἢ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ὅπως τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν manu me prehenſum ſeducens, *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et ſi quis illi non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher, ut ſtatim placiturus ſis mulieri; & hoſpes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu qui cupidum te eſſe ais admirabilis hujus ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram jam accingere (ab

a Ὑπακούσει] Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit *M. duS.* Sed eſt etiam in aliis.

97. Φυλάττε μοι] Illud *μοι* additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem quae dedit Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 353. —4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. οὐκ τούτων (σρυθίων) λαχὸν μοι τὰς πίονας καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλκα πάντε εἴκοσιν. *Ex his paſſerculis partem electam miſi pinguiores TIBI & carnoſiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud *μοι* hic non concoquit, cum potius σοι ſcriptum oporteret. At ſi λαχὸν pro λαχὸν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI ſervaret. *J. F. R.*

98. Μάγος] Non erant olim magi plebejae ſortis homines, ſed apud Perſas, Æthiopes, Chaldaeos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiae & artis Mathematicae arcanis educati, ſagaciſſimi ſympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. *G. C.*

99. Μάχλος] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 26. ὑπὸ μάχλης γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μάχλης. *J. F. R.*

1. Ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Geneſ.* XXXIX. 7. ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. *J. Elſner.* ad Euang. *Matth.* V. 28. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπακούσει] Quod *Solan* inquiſierit, num quae Ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi εἰσιται, εἶαν μὲ ὅταν ἀπολείψῃ habemus, quod alii fruſtra in ἀπολείψῃ mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, ſi opus fuerit; nimis enim uſitatus eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas *Ariſtot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Ariſt.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G. C.*

15. Ἀποδύει] Ab athletis metaphora. *F. G.* Satis patet ex ſequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adjectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem ejus mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſciſcat, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de ſtrenuis potatoribus Perſis utitur *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 659. Ed. *Periz.* οἱ Πέρσαι — οἷονεὶ πρὸς τὸ πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι. Idem 2. 30. f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίαν. *Et arcinxit ſe ad philoſophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἐπ' ἴκελον δὲ καὶ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. *Ad hunc auxiliandum Herpyllis ſe accinget.* *J. F. R.*

18. Δοῦλοι γὰρ] Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinoſeque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G. C.*

22. Πα-

(ab uxore enim hospitis & amici longe te remové) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versabatur, parans nobis coenam.

ἤδη ἀποδύς· ἡ γὰρ γυναικὸς τῆς ξένης καὶ φίλης πόρρω ἵστασο· κἀπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δῆλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ὄντα καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσῄειν οἴκαδε. Καὶ μὴν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ· οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.

6. Atque ego statim inde initium sermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaestra, cum ollula ista nates circumterques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Καγὼ εὐθὺς ἔνθεν [b] ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς [c] ἡμῖν ὑγρῶς ὀπισθίζεται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κορά-

[b] Ἀρξάμενος] Ἐλὼν marg. *Ar.* & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. [c] Ἡμῖν] Σὺν μοὶ *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. * Ἰταμὸν] Ἀναιδὲς, σκληρὸν, † ὠμὸν, ὡς τὸ ἴσθαι, ὃ ἐστιν ὠμῶς. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *V.*

* Ἰταμὸν] Ita adspirate scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴσθαι derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. *Suidas* ex quo Noster haec delcripsit: Ἰταμὸς· ἀναιδὴς, σκληρὸς. ὠμός. παρὰ τὸ ἴσθαι ὃ ἐστιν ὠμῶς. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *J. F. R.*

† Ὠμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inseruit, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν — legi posset. *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Joeose inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in Ciftell. cuidam Gymnasium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur . . . . Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adolescens.* At non potest ab Luciano veniisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σου μοὶ ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς διηπατώσης ἀρδόμων αὐτὴ ἀνθῇ, ubi *Basileenses* vertunt, *cujus curam haud facile sustinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile sustinebis*, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἀδύνῃς. Vertebat igitur, *& ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis.* Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod judico verissimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφὺς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται] Interpres vertens, *Quam venuste*, inquam, *o pulchra Palaestra, nates una cum olla circumfers, & detrimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam si voculae ἡ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; quum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. J.*

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς] Forsan ἡ μὴν, i.e. ὄντως, vid. *Hesych.* Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiast. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἰρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδὲς. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etsi ab ἴσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴτης. ἰταμὸς, σκληρὸς. τολμηρὸς & δὲ αὐτῶν χωρῶν τὸ παγμάταν ὡς ἐν Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, asperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adspectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philosopho Cynico dicit: θέαμα ἀποτρόπαιον & φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex co-

ϱάσιον, [a] Φεύγοις ἄν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλῷ πυρὸς καὶ καπνοῦ μεστά. Ἢν γὰρ αὐτῆ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυστον αὐτῆ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ καλαχαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ [b] τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μόνη σε ποιήσω πλέον [c] πονεῖν, καὶ ἀπὸ τῆς θεραπείας [d] ὀδύνης ἀεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενον τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῆ βλέπεις [e] ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα [f] καλασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ καλαχόπτειν, ἥδιστα δὲ τὰ σπλάγχνων αὐτῆς καὶ τὰ καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ καλαχαύσαλι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ [h] ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω εἰς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, Φρύγες,

& venusta puella, *Quin tu ista fugis*, inquit, *adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane*, inquam, *istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per Jovem, sed in totum conjecisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera conjecto, ne torres, id-*

a Φεύγοις] Φεύγως male *Fl.* *b* Τὸ] Abest artic. a *Fl.* *c* Πονεῖν] Ποθεῖν *Pell.* *d* Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἡδονῆς *Gron.* *e* Ἀνθρωπομάγειρον] Ἄνθρωπον μαγ—— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον καλασκευάζω marg. *A1.* *f* Καλασκευάζω] Σκευάζω *Fl.* *g* Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. *h* Ἐπέθηκας] Et sic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐπέτρη— vel ἐπέπλ— vel potius, ἀπεβράκτηκας, notavit *M. du S.*

eodem, p. 382. ubi ὁ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ὂν Κυρηναϊκοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax*, *impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J. F. R.*

33. Μισὰ] Ταυτὶ post τὸ μισὰ desiderari videtur ἀκολούθως. *F. G.*

34. Πυρίκαυστον] Conf. supra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παρεδρεύεις] An παρεδρεύσεις; *F. G.*

Παρεδρεύεις] Futurum sententia postulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. *J. F. R.*

38. Καὶ τί —— ὀδύνης] Και —— ταῖς ἡδοναῖς. *F. G.*

Ἀβδόμῳ] Infra Διψ. c. 4. f. προσκαυσάσεις ἐπάδουσι τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς —— ψυχὴν ἐπάδουσι. *J. F. R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Gesn.* reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in *Long. Past.* I. p. 4. ἔπειτα αἰδοῖδιὰς εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipso principio. Μηδὲ κρείττων εἴη σοι τυχεῖν ἑρμοῦ, διαπονεῖν Ἀφροδίτην, ubi Cl. *Bergler.* similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μοι, se tueri queat, quum Cl. *Hemsterh.* ibi οὐδ' ἂν legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* I. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Past.* III. 110. 1. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. οὐκ ἐτ' οὐδὲ στῖλαι τὴν ἐθόνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἐκζητήσαιμι τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ παυσόμενον vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσομαι. Vel, uti *Hom. Il.* E. 816. —— ἰρὸν ἔπος, οὐδ' ἀπιεύσω. *divum verbum, nec celabo.* Z. 180. —— ἦν θεὸν γόον, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. *J. F. R.*

59. Τοὺς δεσπότας] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ἴστω] Ἴστω legendum omnino videtur. *F. G.*

Quia

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, per Deos, ſana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volueris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero meâ fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat, menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

καὶ ταῦτα, εἰδὲν ἀδικοῦντα. ἆρα πρὸς θεῶν, ἰάσαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς σιτραῖς καὶ ἡδείαις θεραπείαις· καὶ με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀναπαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν καλαχοιμήσῃ τὸς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω πας' ἐμὲ, καὶ [i] καθευδήσῃ.

Καὶ περὶ ἀφίκετο πόλε ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς ἦν [k] συχνὸς ἡμῖν ὁμιλούντων. εἶτα [l] ὕπνε καλαψευσάμενος ἀπῆγμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἔνθα ἦκεν. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲ παιδὶ ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα καὶ οἶνον αὐτῇ παρέκειτο, καὶ ὕδως ἕτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη ἡ Παλαίστρας ὑποδοχεύη. τὸ δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ καλεπέπαστο, τὰ μὲ ἕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν ἕτοιμον, ἔμενον [m] τὸ συμπότλω.

Ἡ

i Καθευδήσῃ] Καθευδήσει *Fl.* *k* Συχνὸς] Συχνῶς marg. *Ald.* *l* Ὕπνε] Ὕπνον *Pell.* *m* Τὸν συμπότλω] Sic *J. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὸν συμπότην *Pell.*

Quia Edd. vett. & Codd. ω ſcribunt pro υ, facillime accidere potuit ut ο cum υ permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καλαψεύδεσθαί τινὸς pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τῷ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, invenias frequenter, res tamen quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. *J. F. R.*

66. Ὑπέστρωτο] Impersonaliter pro πλίνη ὑπέστρωτο. *F. G.*

71. Τὰ μὲ ἕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis poculis exuta.* Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integrae, (ut *Athenaeus* lib. 14. ſcribit: ἀμάλας dici τὰ ἀθρύμματα τῶν χριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ) *alia ſoluta* foliis non amplius cohaerentibus, ſed abruptis, *alia in ſerta plexa.* Sic certe procedunt Graeca. Paulo poſt pro ἄμεινον τὸ συμπότλω pater annotavit τὸν συμπότην; & ſane ſic jam habent interpretes. *J. G.*

72. Λελυμένα] Roſae ſolutae, roſae ſertae Apulejo. *F. G.*

74. Τὸν συμπότλω] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὴν συμπότην. videnturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότλω dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μειράκιον, ἴκδυσαι. καὶ ἀλειψάμενον ἔνθεν ἐὰ τῷ μύρῳ, συμπλίκη τῇ ἀντιγαμιεῖ. Ille ἀντιγαμιεὺς erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina veneſica diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀντιγαμιεύς: ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii ἀντιγαμιεὺς*, appellatur ab Antonio *veneſica*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit *Cicero* Philipp. XIII. cap. XI. *J. J.*

Τὸν συμπότλω] Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum eruditurum. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. ſubjiciam: Γενοῖτο μὲ τ' ἀν

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῖν τοῦ οἴνου καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εἰς πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξασθαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθες πολε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, [a] ἔφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, πρόσεχε μοι τὸν νοῦν ἐπιδείξειν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑρεῖσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος [b] γίγνου εἰς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πάντα τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ πᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλείψαμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi jam est, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praesidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

9. Ipsa ergo exuris vestimentis, nuda tota adstans imperare hinc incepit, *Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguento unxeris, adversarium complectere. Femur stringens*

a Ἔφην] Aderat in P. Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνου] Γίου marg. *AiW.* & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἂν πᾶν., θεοῦ τεχνωμένου, ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce *Asinus* mereret. Addam tamen quod *Ortwinius Jensio* scripsit. „Συμπόνου & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra „Clodius apud *Cic.* I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia*, „*muliebrium religionum, qui*, &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vs. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Hesych. Γοργὸς, ἐπίπονος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, ὑτραφὴς. *F.G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus*, noster; quare Edd. in variantt. notatas consului, cognovique solam ex iis *Parisinam* habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex conjectura insertum est. *J.F.R.*

99. Ἰσχίων] Ἴσχιον forsan, ut infra κολλᾷ αὐτῷ. *F.G.*

1. Ὑποβάλλων] Forsan ὑπόβαλλε. Sed δὲ μοιχῶν glossema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ σύσσας] Τὰ σκέλη scil. τὰ ἐμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλᾷ] (ἴσως, κόλῳ i. e. *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλᾶ, i. e. *junge & agglutina.* αὐτὼ, ut alterum sit imperat. med. λάβ τῶ κολλάσθαι, alterum dualis numeri) *Longol.* Cui notae inserta erant etiam haec verba: ἀλλὰ sumsit pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorsus, si sapis. *M. du S.*

6. Ἰσχύσω] Forsan ἰσχύῃ. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξιλκύσας] Scil. τὸν ἀνταγωνιστήν. *F.G.*

Ibid. Κατὰ πλάτους] Lege κατὰ βάθους. *F.G.*

7. Δῆ-

gens utrumque ſupinam reclina: tum ſuperior ipſe ſubjiciens te inter femora, eaque diſtinens, tolle & ſurſum tende crura: tum demittens atque inſiſtens, illi inhaere, ac ſubiens, feri, jamque vulneratum ſode jam undique donec defatigeris: robuſti ſint etiam lumbi: tum extractum telum ſecundum latitudinem per ipſum inguen adige: & rurſus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inſcendens, & circa lumbos conſtringens, contine, & tenta non feſtinare; ſed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimiſſus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obſecutus eſſem, & denique finiti nobis eſſent numeri: ipſe quoque ridens dico Palaeſtrae, *Vides, Magiſter, quam dextre & obſequioſe mihi pugnatum ſit. Vide vero, ne praeter decus numeros ſubjicias: alia enim poſt alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, ſi alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt*

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀ-
ινώτῳ ὑποβάλλων ἀφ' μηρῶν, ὑ ἀφ-
τείλας, [c] αἰώρᾳ, ὑ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη,
ὑ χαλάσας, ὑ ϛήσας, [d] κολλῷ αὐτῷ,
ὑ παρεισελθὼν βάλε, ὑ τρώσας νύσσε
ἤδη παλαχῦ, ἕως [e] πονέσῃ, ὑ ἡ ὀσφὺς
ἰαχυέτω, εἶτα ἐξελκύσας χῦ [f] πλάτυς
ἀφ' βυβῶνος, [g] δῆξον, ὑ πάλιν συνώθᾳ
εἰς τ τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χά-
λασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβάς, [h] ἄμμα
κατ' ἰξύος δήσας, σύνεχε, ὑ πειρῶ μὴ
σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον ἀφαρτερήσας,
σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα,
ὑ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα,
λέγω πρὸς τ Παλαίϛραν, ἅμα ἐπιγε-
λάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς
ὑ εὐηκόως πεπάλαιϛαί μοι, σκόπει δὲ, μὴ
οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ὑπο-
βάλλῃς, ἄλλα γ' ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ
δὲ ὅπι κόρρης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον,
ἔφη, παρελαβον τ μαθητήν· σκόπει ὃν μὴ
πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, [k] ἄλλα ὑ ϐ
τὰ

c Αἰώρει] Ἐώρει Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. d Κολλῷ] Ἴσως κώλῳ L. Nil mut. *Fl.* e Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam ſcripturam habet. f Πλάτυς] Κράτ L. g Δῆξον] Δεῖξον marg. *A1.* & *F.* An πλῆξον *Pell. Nuncupat Gujet.* h Ἄμμα] Sic dedit *Solan.* ex G. P. L. Ἄμα Edd. priores. i Ὑποβάλλῃς] Ὑποβάλλεις marg. *A1W.* k Ἄλλα ϐ ϐ] Sic *Pell.* Κίε P. & marg. *A1.* Ἄκυε L. Ἀλλὰ ϐ ϐ *P.* Ἀλλὰ καίε Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρρης] * Παρείας. *V.*

* Παρείας] Παρίας ante editum, correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *J.F.R.*

9. Ἄμμα] In κλινοπάλῃ nihili eſt τὸ ἄμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιϐὰς, ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mſ. ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.* *J.G.G.*

22. Πλαίω] Lege πλαίους. *F.G.*

Πλαίω] Non credo *Gujeto*; nam omnis caſus eſt πλαίω, ſive adverbii more uſurpatur. *Dion. Sic.* I. c. 92. pr. Παραγινομένων δικαστῶν πλαίω τ τετραμάκοντα. Ubi Cl. *Weſſeling.* No. 48. „ Rarior aliis hic uſus vocis „ πλαίω, Noſtro tritiſſimus, qui paſſim adverbii po„ teſtate inſtruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94." Similia tamen notavi in βιλτίω, μείζω, & καλλίω, ſupra *Abdic.* c. 16. *J.F.R.*

Ibid. Ἄλλα ϐ ϐ] An ἀλλ' ἄκυε; Placet. *F.G.*

Ἀλλὰ καίε] Κίε, mendoſe, P. In L. ἄκυε. *M. du S.*

Ἄλλα ϐ ϐ τὰ ἑπτ.] Mitiſſimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, quum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καίε, vel reddiderint *ſed urere.* *J.M.G.*

Ἄλλα ϐ ϐ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & verſione Cl. *Geſneri*, nec abit ab Edd. niſi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. *J.F.R.*

τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίστα, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἰ σοφὸς νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστὴς, καὶ εἰ ὑπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ καθεσθεῖσα ὑπὸ τῷ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν, ὑπόπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτῷ τὸ αἰδοῖον κείμενον, τοῦτο χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς [a] ἄμμα σφίγξε, εἶτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾷ, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ κρύσας κρύφον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀναστάσης θᾶττον, ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν, σύνεχε, καὶ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπωκε γὰρ, καὶ λέλουται, καὶ ὕδωρ ὅλον ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγα ἅττα ὑποτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ [b] κάθησον, εἶτα δοῦσα χεῖρα, [c] πάραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καλαμάτα, καὶ με, πρὸς τῷ Ἡρακλέους, φιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον.

numeros lucteris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Jam*, inquit, *ostendes, utrum juvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere*: atque in lecto concidens in genu, *Age sane*, ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque jacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, & impulsum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius.* Ego vero, clarum jam videns, *Volo*, inquam, *ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & asside, deinde manu praebens, tracta caeterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, jam sopi.*

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

a Ἄμμα] Ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. b Κάθησον] Κάθησο *Pell.* c Πάραψαι] Sic Edd. complures cum *Coll.* Παράγραψαι *J. V2.* & P. Al. θιγκτύψαι.

32. Ἄμμα] Δίσμα. *V.*

46. Παράψαι] Γρ. θιγκτύψαι. *G.*

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & absterso. *F.G.*

26. Παλαιστὴς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. *J.F.R.*

29. Τὰ μέσα] Τὴν πυγὴν fortassis. *F.G.*

30. Ἐπίπρωσον] Lege ἐπίπρόσον. *F.G.* Idem *Gesn.* jussit.

Ibid. Ψιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. *F.G.*

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγξε] Quum in Basileensi editione harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἄμμα σφίγξειν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀτλὶς πολλοστημόριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τινὲς ἕνεκα οἱ νῦν ποιοῦσιν, οἱ μὲ αὐτῶν σκεπλεκόμενοι &c. licet haec quoque sit certa species luctae. *J.G.*

32. Ὡς ἄμμα σφίγξε] *Scaliger* ad *Euseb.* Incertus In-

collactationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino oblivi ſcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, *O-ſtende mihi, cariſſima, praeſtigias facientem aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello animam tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius domi-num? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

σμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὸς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε δὲ εἰς τὰ Λάρισαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπιλελήσμην. καὶ πόθεν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ πρὸς αὐτὴν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύσαν, ἢ μεταμορφωμένην τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ δὲ ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε τὰ τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεί με τὸ πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πολὺ ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παῦσαι, φησὶ, πρὸς παίζων. τίς γὰρ ᾠδὴ δύναται μαγεῦσαι τὰ ἐρωτικὰ, ὄντα τὰ τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλήν σου, καὶ τοῦδε τὸ μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει εἰς τὸ [e] αὐτῆς τέχνην. εἰ δέ μοι χρόνος ἐπιλείπει, πειράσομαι παραγεῖν

[d] Μηδεμίαν] Τὴν δὲ μίαν Ex. Fl. & marg. A1. [e] Αὐτῆς] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Mileſias Apuleji, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *J.B.*

Ὡς ἄμμα σφίγξει] Palaeſtrae vox ἄμμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ὄμματα. *J.M.G.*

36. Κρύψον] Forſan κύψον. *F.G.*

Ibid. Μὴ ἀναπτάσῃς] Jocus in ambiguo. *F.G.*

38. Ὕφελε] Τὸ πεῖ forſan. *F.G.*

39. Παρεμβολὴν] *Le croq en jambe*, hic virile membrum. *F.G.*

45. Κάθισον] Lege κάθισον. *F.G.*

Ibid. Κατὰ χειρὸς] Forſan κὴ τ' χειρός. *F.G.*

46. Πέραψαι] Lege πάρραψα. *F.G.*

Πάραψαι] P. *J.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παραπώψαι. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. *F.G.*

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] *Homer.* Il. O. 39. *M. du S.*

73. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota hæc periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt ergo artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quisquam ejus fiat conſcius aut particeps. *J.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* *F.G.*

74. Αὐτῆς] Lege αὐτῆς. *F.G.* Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *J.F.R.*

ᾳχεῖν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφωμένην τ' κεχλημένην, ᾗ τότε μ' ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον ὁ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τ' ἐράμενον. κἀγώ, Νῦν, ἔφην, ὁ χρόνος, ὦ Παλαίστρα, τ' εἰς ἐμὲ χάριτος, [d] ἣ νῦν ἔχεις τ' σαυτῆς ἱκέτιν ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, κἀπειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τ' θύραν τῆς δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· ᾗ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τ' θύρας λεπτῇ, ᾗ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ δὴ τ' μ' γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, ᾗ κόνδρους δύο λαβοῦσα, τ' μ' λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῆς λύχνου ἐπέθηκε, ᾗ πᾶσα πολλὰ τῆς λύχνου καλελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἁδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται ᾗ [c] προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τ' δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίει ὅλη, ἀπὸ τ' ὀνύχων ἀρξαμένη τ' κάτω, ᾗ ἄφνω πτερὰ ἐκφύει αὐτῇ, ᾗ ἡ ῥὶν κερατίνη ᾗ γυπὴ ἐγένετο, ᾗ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumta avis specie volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est*, inquam, *Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono*, inquit, *animo esto*; &, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, ne-

a Εἰδεῖν] Et hoc ita legitur in *J. Fl. P.* &c. b *Μέλλοι*] Sic *Fl. P. H. Μέλλει J.* c *Πέτεσθαι*] *Πέτασθαι Fl.* d *Ἣ νῦν*] *Ἃ νῦν* marg. *A1.* e *Προσφέρει*] *Προφέρει* P. Nihil mutat *Fl.*

93. * *Ἁδρὸν*] *Πολὺ, μέγα, ἁψιλὶς, πλούσιον. V.*

* *Ἁδρὸν*] *Ἀδρὸν* editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim *ἁδρὸν* usitatius scribitur, sed *ἀθρόος* laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter *ἁδρὸς* & *ἀδρὸς*, vid. 2. *Ver. Hist.* c 40. f. Eandem ob caussam paullo ante *ἄμμα* dedi, pro edito *ἅμμα*, quia est ab *ἅπτω*; nec postea semper monebo, ubi res est certa. *J. F. R.*

76. *Εἰδεῖν*] Sic omnes. Ego mallem *ἰδεῖν*. *M. du S.* *Ibid.* *Τὴν κεχλημένην*] Sic *ὁ κεχλημένος Herus*, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. *τὴν κεχλημένην, dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *J. F. R.*

77. *Ἐπὶ τούτοις*] Aliud esse *ἐπὶ τούτων*, vid. supr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Ciar. *Gesn. ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν* converterit, *in hisce adquievimus*, & infra c. 17. pr. *ἐπὶ τούτῳ* reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aeque ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. *Ἢ τἀπὶ τούτοις ὁρῶ. Aut posthaec sic faciam.* Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio *τῶ posthaec* tamen firmatur ab *Kuster.* ex *Eurip. Phoen.* 1214. *Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὸν δράσειστον; quid posthaec filii mei facturi sint.* Item *Ione* 356. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque *ἐπὶ τούτοις*, valet *post hos.* Namque ait: *Ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαμία, εἴποιτο δὲ Λαμίτος τε & Ἐκλεκτὸς· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆ-*

9 &

neque quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam se videret, terribile quiddam crocitans, & sicut illi corvi, tollens se per fenestram evolat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, & digiti omnes nescio quo abeunt, ungues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adspiciens asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα καὶ σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὸν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, καὶ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναρθᾶσα ὤχετο φερομένη ἔξω διὰ τῆς θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τὰ ἐμαυτοῦ βλέφαρα ἥπτομην, καὶ πιστεύων τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐθ' ὅτι βλέπουσιν, οὔθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαί με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἐᾶσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πεῖραν λαβεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα καὶ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι ὄναρ ὅπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὤχλοι, οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον, καὶ τούτου οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλαὶ, καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ἑαυτὸν ἑώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι

f Ἐκεῖνο] Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* g Ἑαυτὸν] Expressi lectionem *Fl.* & L. Αὐτὸν Edd. cett.

5. Τὰ συγκλήτου πρωτεύοντων. *J.F.R.*

80. Πέτεσθαι πρὸς τὸ ἐράσμιον] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad suum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit *ἐραστὴν*. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amasium*. Est enim in Græcis differentia. *J.G.*

83. Ἢ τῶν ἵππων] *Potes.* *F.G.*

5. Ἐκεῖνο] Forsan *ἐκεῖνοι* quaesivit *Solan.* Nec respuerem, si invenirem; facillime enim a sequente *οἱ* absorberi potuit prior syllaba *οι*. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro *οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες.* Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο scil. *κρώξασα, οἷον οἱ κόρακες.* Sed *ἐκεῖνοι* magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae *νυκτικόρακες* etiam vocantur, quod ex *Aristot.* Hist. Anim. VIII. c. 3. notum est. *J.F.R.*

26. Αὐτὸν ἐμὸν ὄνον] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum venefica, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obsceeni in porcos, asinos, sive jumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfiguruntur. *August.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & seq. *G.C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impressis vero reliquis *αὐτὸν.* Sed legendum *ἐμαυτὸν*, quanquam non desunt ejusmodi exempla. *M.du S.*

Ἑαυτὸν] Quia pro *ἐμαυτὸν* valere potest, recte latente *Solano*, non necesse erit id mutare; & quia *ἑαυτὸν* a Scribis saepe contractum in *αὐτὸν*, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Codicis L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui *ἐμαυτὸν* habeat. Sic mox c. 31. f. *ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἐσίᾳ*, manifesto pro *ἐμαυτὸν.* Adde I. *Ver. Hist.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. vers. 12. ubi *Solanus* id quoque frustra mutatum voluit. *Alciphr.* etiam II. ep. 1. p. 198.

τ῀ Παλαίστραν, ὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἠτιώμην αὐτὸν, ὅσην δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἴργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τ῀ πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον ἀντὶ τ῀ τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλταλε· [a] ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ [b] μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, τ῀ δὲ ἐραστήν μοι τ῀ ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλταλε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἀπαλλάξῃ. ταῦτα εἰποῦσα [c] καταψήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲ ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τ῀ νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τ῀ φωνῆς. πολλὰ δὴ κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τ῀ Παλαίστραν ὅτι τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῄειν, ἔνθα ἵππον ἠπιστάμην ἑστῶτα τ῀ ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω [d] παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς [e] ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα καλαχλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati caussa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniſsem, demiſsis auribus pa-

a Ῥᾴων] Sic P. L. *H. P.* B1. & 2. *Fr. S. Ald.* ῥᾷον *Fl.* Ῥᾴστη Veneta utraque. b Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1.* c Καταψήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* teſtantur ſcriptum etiam καταψηλαφήσασα. d Παριόντα] Παριόντα Ex. *Fl.* Nil mutat P. e Ἐπεισέρχομαι] Et ſic habere *Fl.* notat *M. duS.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνουσα. Γραι. καταψηλαφήσασα. *V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Periz.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; ſed αὐτῆς forſan & ibi ſufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς eſt in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & paſſim in N. T. aliosque, quos omitto ſciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Priſtinus Interpres ſatis dubie: *illa manibus demulcens caput:* quum verum videre potuiſſet ſenſum, ſi non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (ſ. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adſpexit, percuſſit faciem ſuam manibus infeſtis.* Sed non libet ſingulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥᾴστη] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾴων, niſi quod *Fl.* mendoſe habet ῥᾷων. *M. duS.*

Ῥᾴων] *Solan.* jam correxerat ῥᾴστη. Sed vereor ne nimis feſtine. Quod enim & *Aldinam* ſic habere credat, non ſatis intelligo; niſi *Aldinam* alteram, ab alio collatam ſignificet. Nam *Ald* 1. quam ipſe conſului, cum reliquis omnibus habet ῥᾴων. Quod probo, quia & ſic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Me trepidatio ſimul & feſtinatio feſellit, & pyxidum ſimilitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela ſuppeditat.* Unde imitatio ſatis adparet. *J. F. R.*

51. Ἀλη-

parati erant pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

55 τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· κἀγὼ συνεὶς, ποῤῥωτέρω ποι τ φάτνης [f] ὑποχωρήσας, ἑστὼς ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ τ ἀκαίρου ταύτης [g] περιεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύσω μοι μηδὲν κακὸν ποιήσαντι, [h] ἀφθαρῆναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

65 Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ 70 ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τ Ἵππαρχον, καὶ τ Παλαίστραν, καὶ τ ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς [i] ἤδη τ οἰκίαν ἐκείνην, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζονται ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο [k] καταλείπετο, λαβόντες [l] με καὶ τ ἄλλον ὄνον, καὶ τ ἵππον, ἐπέσαξαν ἐπεῖνα ὅσα ἐβάστασαν, ὑπακατέδησαν ἡμῖν· καὶ ὕτω μέγα ἄχθος 75 φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲ ἓν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

[f] Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* [g] Περιεργίας] Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *AIW.* [h] Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [i] Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. [k] Κατελείπετο] Ita bene *Fl. Fr. B2. P. H. S.* Κατελείπετο *J.* & *V2.* [l] Με] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὴς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθῶς enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄν ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ῥόδα ἀληθινὰ &c. *J.F.R.*

52. Δεισάσθαι μὴ τῇ χόρτῳ] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & aemulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Ἐπεισέρχομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τ ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] *O intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες κὴ] Pro λαβόντες ἐμὲ κὴ τ &c. An τὸ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Μὲ] In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego μὲ repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὴ ſcripſit. *M. du S.*

Λαβόντες κὴ] Etſi non inveni illud μὲ, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

82. Ἀν-

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέτραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὅπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, ὑδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲ [b] Ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν κἀγὼ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν οὖν ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ τόμαλα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καλαλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, *o Caesar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum O quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

[a] Ἔπαχεν] Ἔπαχον marg. *A1.* [b] Ὦ] Male abest a *Fl.* [c] Ἐπηκολούθει] Ἐπεκολούθει *S.* sola cum assecla *A.* [d] Ἄλλο] Sic & *Fl.* cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* [e] Ἔστην] Ἔδην *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδετος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐπισ. c. 19. & Φιλοπ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδετος] Non esse talia intelligenda de ferramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. *solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata scribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amst.* quae η in penultima dedere; hic vero ε servarunt. Sed *Phrynich.* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, si per ε scribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἰρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At Cl. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. vers. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid.* & *Th. Magistr.* pariter τὸ ε damnantes, ex *Diod. Lysia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η servavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπωλόμην adscriptum in marg. *Bas.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπώλεσε τὸν τῆς ἄγρας ait quidem supra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ τοὺς ἄλλους] Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπεκολούθει] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήμασιν ἠσπάζοντο ἢ καλαλύειν ἐκέλευον, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. *J. J.*

93. Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μᾶλλον. *Th. M.* Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret *Pellei* scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

σιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καλαλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· καὶ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲ κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπὸτε κριθὰς ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ φάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῇ ὀπίσω τ αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ὅπι τ κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ τ ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δηθεν φαγὼν τ ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τ κῆπον, θριδάκων μὲ καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινὰ· τὰ δ' ἦν ἐκ τ ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τ φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν

[f] Καὶ καταλύειν] Deeſt καὶ in *S.* Adeſt in *P.* &c. [g] Ἐν] Sic dedi ex *L.* & marg. *A1.* Ἐπὶ Edd. priores. [h] Αὐτὴν] Αὐτὰ *L.*

6. * Ἐπαυλιν στυφθεὶς † ἐκείνοις ἀνθρώποις ὅσον ἦν] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἐν ᾗ τὴν αὐλὴν ποιοῦσι· αὐλὴ δὲ ἡ κάτω. *V.*

* Ἔπαυλιν] Ἐπαύλει legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit *M. du S.* † Ἐκείνοις] Ἐκείνοι vulgatum fuerat, mutavit, & poſt ἦν lacunae notam adpoſuit *M. du S.*

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. *J. F. R.*

99. Ὥσε ἔστην] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥσε ἔστην τότε, καὶ ἡμίεια ὄνθ. *Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥσε ἐδὸν τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* *J. G. G.*

2. Καλαλύομεν εἰς] Alias amat καλαλύειν ἐν. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ἴπαλα. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. *J. F. R.*

5. Καλαλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καλαλύειν. &c. Placet. *F. G.*

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic *P.* melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. *M. du S.*

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineſſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα ſic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. *J. F. R.*

23. Δάφνην] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in *L.* αὐτὰ legitur. *M. du S.*

Δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20. f. 33. deſcribit *ſempiternum fronde, roſae ſimilitudine, caulibus fruticoſum. Jumentis, caprisque, & ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixa foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum* roſas laureas *appellant, quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. *J. M. G.*

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδών, καὶ τὸν λαχάνων τὸν ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβών, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καλαβαλὼν ὕπτιον ὅπερ τὸν λαχάνων, ἔφευγον ἄνω εἰς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ [b] ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθών, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω [c] οὖν ἀπήειν, καὶ εἰσειμι αὖθις εἰς τὴν αὐλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲ κύνας δρόμῳ ὄπιφε-ρομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ κατὼ τὴν ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hortum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non aliter quam severus aliquis dynasta captum furem, fuste concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret me cursu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugnare idonei. Video igitur illos me si capiant, discerpturos esse, paullum itaque circumiens decrevi quod est in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καλαπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάξωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum esset, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi imposuere. Cum vero jam despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis insuper a via unguis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, si vel interficerent me plagis, surgere;

a Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοῦ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. b Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκτους collatio in marg. ejusd. Et sic quoque L. recte cum cett. Edd. c Οὖν] Deest in Fl.

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem Erasmus exponit Tit. Satius. Latine quoque usitatus versiculus: *Satius est regredi, quam male coepta sequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! F. F. R.

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. F. G.

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen supra passim *asinum* dixit. M. du S.

67. Οὐδὲ ἐπίκυτος] Sic Belgae, adscript. in B1.

79. Ὁ δὲ ἀπῆει κάτω τὴν θύραν ἐρχόμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter *ille deorsum abibat mortem saltans.* J. G.

82. Ἔγνων φθῆναι ἐγγυτάτω τὰ ὀπίσω] Ad verbum ἐγγυτάτω Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit er-

re; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſucciſis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſu-

πληγαῖς, ἀναστῆναί πολε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾠήθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ ἐμὰ σκεύη διαμεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τὰ ἐμοῦ βουλευμάτων, εἰς [f] τἀναντίον μετέπεσεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλοις παίοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τὸν ὦτων, οἱ δὲ τὸν οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἔκειτο δὲ ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διαμεμοῦσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ [g] ξίφει ἐκατέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν εἰς τὸ κρημνόν. ὁ δὲ ἀπὴξ κάτω, τὸν θάνατον ὥρμησε.

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τὸν ἐμοῦ βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως διαπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, κἀκ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τὸν λητῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* *e* Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. *f* Τἀναντίον μετέπ.] Τὰν. μὲ πεπ. *Fl.* *g* Ξίφει] Ξήφει *J.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὴν ψυχήν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι — ἀφίσασθαι πάντως ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλῶς, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνοὺς, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. Πολλὰ δὲ κακῶς γνωσθέντα — καλῶς θέσθαι. *Multa male conſulta — felicem exitum habuere.* Τὰ ἐν ποσὶ vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hiſt.* c. 2. *J.F.R.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. *J.F.R.*

ἔτι πολὺ τ ὀδῦ, ϗ ὅτι καλαλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καλαιδύσουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, ϗ πρὸ τ ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, ϗ πὺξ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤρετο τ γραῦν τί δὴ τί οὕτω καθέζῃ, ϗ οὐ σκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι, ϗ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τ γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, ϗ λέβητ@ ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντ@, ἀπουσάμενοι ἔνθεν, ϗ καλαχεάμενοι, αὐτοχειρίᾳ τῷ λετρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ ϗ ἀργυρᾶ, ϗ ἱμάτια, ϗ κόσμον γυναικεῖον ϗ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ ἅπτοι ἀλλήλοις· ϗ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλέσαντο ϗ [c] ἅπτοι. λοιπὸν μὴ τῦτο ἦν ἄριστον δαῖτες, καὶ λόγ@ πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τ ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ ϗ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖν@ μὲ σπεύδῃ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἶα εἰκὸς, ἐμὲ τ συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τ γραῦν ἐξιοῦσαν, τ ἔνδον ἄρτων ἥδιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καλαλιπόντες τ

pereſſe viae, & *eo die* ſoluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum perveni-
90mus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, in-
95quit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam
1haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt
5multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Cæterum
10poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties vide-
15bam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno ju-

a Ἔχοντ@] Ἔχουσι male *Fl.* Vulgatam adſerit P. b Πλεῖστα] Πόλλα P. c Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paullo jure quam ante; ſed commate poſt καλαλύσουσι poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σκεύάσασα ἔχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἁλιεῖ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an factura ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. παίζεις ἔχων. *Heſiod.* Ἔργ. I. 42. κρύπτεις ἔχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic λαμπὰς ἔχων & ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. παίζεις ἔχων ἴφη &c. Ubi tamen cum *Pariſina* ἰὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτοι] Lege ἄρτων. *F.G.* Recte corrigit *Guiet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτοι miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἥδιον ἄρτοι (ſcil. τινὰ) τ ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἔκλαις] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* Sed & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque elegan-ter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam* ſle-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae cuſtodiae ingemiſcebam : nam vetulam quidem poteram contemnere , & illius fugere ex oculis : at juvenis magnus erat , & terribile quiddam cernebat , & gladium geſtabat ſemper , & adducebat ſemper januam.

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ὅτι ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔτρεμον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ φρουράν. τὴν μὲν γὰρ γραῦν καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆγε.

22. Tribus poſt diebus , circa mediam fere noctem , redeunt latrones , auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes , ſed ſolam virginem nubilem, vehementer pulchram , plorantem lacerata veſte, & comis paſſis. Hanc intus in ſtratis depoſitam bono animo eſſe jubent , & intus manere anum , puellae cuſtodiendae cauſſa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere , ſed plorabat ad omnia, & ſuam ipſa comam vellebat , adeo ut ipſe quoque, prope adſtans ad praeſepe , cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem ſpeculatorum aliquis , cui vias explorare ſorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas ſecum ferret divitias. Hi ut erant conſurgere , armare ſe , me autem & equum ornare clitellis, & ſecum ducere. Hic infelix ego , qui ad pugnam & bellum me ſcirem agi, cunctanter progredior , itaque

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναῤῥέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαίουσαν, καὶ καλλιπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ὅπι τῶν στιβάδων, θαῤῥεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐγὼν ὢν τῆς φάτνης, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῷ τὰς ὁδὰς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζων· οἱ δὲ ὅπως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, καμὲ καὶ τὸν ἵππον ὑποζεύξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ὑπιστάμενος ὅτι μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνηρῶς προῄειν, ἔνθεν ἐπαι-

d Μὲν] Deeſt in *S.* Adeſt in *J. P.* &c. e Κλάουσαν] Et ſic *Fl.* cum *J.* &c.

30. * Στοιβάδων] Χαμαικοιτίων. *V.*

* Στοιβάδων] Sic ſcribi hoc vocabulum in V. teſtatur *Solanus*. στιβάδ. vero *Suid.* ut *Lucian. J. F. R.*

flebat. ut mox : πάντα καλλιπάττοντα. Plura jam notarunt Lexicographi. Adde *Herodian*. V. 8. 8. ἅτε — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ σὺ τοῖς βασιλείοις ἀνατρέφεται. i. e. *perpetuo cum illa verſata*. Noſtrum infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paullo alia notione, ellipſi tamen eadem. Ita fere μακρὰ κλαίειν *Ariſtoph.* Plut. 612. & alii paſſim. Sed & ἔκλαε ſic ap. Lucian. legi notavit *Solan.* cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαον. At cum utrumque rectum, nihil iſta varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλαιε quam ἔκλαε ſcribere, perſpicuitatis ergo , ne incidamus in ambiguum , utrum ſit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi , quia ſequentia ſatis aperiunt, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illo jota ſubſcripto , quod facile ab typothetis omittitur, non ſatis eſt praeſidii , veluti ap. *Long. Paſt.* IV. p. 110. Ed. *Mollii*, omittitur, editumque , ἀλλ' οἱ μὲ πλούσιοι τὸν δεσπότην ἔκλαον , quaſi aor. 2. eſſet , quod legentem tamen falleret , ni ſtatim & ibi ſequeretur ἐκλαυσεν. *J. F. R.*

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ὕττως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, χρεὼν τὴν ὁπλὴν [a] ὠθοῦσι πέτραν ὀξεῖαν, καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί καὶ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τοῦτον τὸν ὄνον, [b] πάντα καλαπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦδε χρημνοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθὸν, ναί [c] φασι· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τῷ στρατῷ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲ συνετάπτοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου μᾶλλον φόβος ἀναίσθητον τὸν ὀδύνης ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα καλεῖ, τὰ μὲ σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam veniſſemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipſum ipſiusque ſervos interficiunt, & pretioſiſſima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas ſarcinas ibi in ſilva abſcondunt. Deinde ſic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fuſti, acuto ſaxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter ſe, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire aſinum iſtum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam beſtiam. Ita ſane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum noſtri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hiſce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu ſenſum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intraſſemus in diverſorium noſtrum, ſarcinas de noſtris demtas humeris bene collocant, ipſique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas ſar-

a Παρὰ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero ſuffragatur P. *Solan.* c Φασι] Dedi ex *S.* Φησι cett. omnes male. b Πάντα καλαπίπτοντα] Et ſic eſſe in Edd. vett. notat d Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl. Fr. J. P.* &c.

59. Πάντα καλαπίπτοντα] An πάντη; adſcripſit *Gujetius.* Bene, ſi libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & ſupra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἴκλας, ubi vid. quae noto, nihil muto. *J. F. R.*

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γνάθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲ σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alacriter perpeſſos eſſe*, ait, ὥσπερ ὡς ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. *Baſ.* BC. *M. du S.*

65. Γὰρ τῷ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. *M. du S.*

Ὁ δὲ] *Solanus* τῷ edi juſſit, non repugno; nec tamen facio; nam & ſaepe ſic poſitum invenio, ubi uſus τῷ poſtularet. Vid. ſupra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et ſupr. c. 17. f. τὰς δὲ — τὰς δὲ. Nihil praeterea novi eſt, bis δὲ poſt μὲ ſequi, ut jam alibi, ni fallor, oſtendi ex *Long. Paſt.* 2. p. 48. Adde eumdem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & ſeq. ubi vel quinquies δὲ habes poſt unum μὲ. Ait enim: Ἡμᾶς δὴ τὰ μὲ ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ διατρέπειν· τὰ δὲ κοσμεῖν καὶ τὸ εἶκον τὰς δὲ, ὁπόσοῦν ἄλλας ταχὺ μαραναμένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum eſſe, bene monuit *Bergler.* Quin vel ſexies eandem particulam, uno interpoſito μὲ, adhibitam legimus in *Ariſtotele* I. Polit. c. 3. med. Ἔστωσαν, ait, δὴ αὗται τρεῖς, ἃς εἴπομεν. Ἐκ δὲ τε μοίρᾳ, ὁ δοκεῖ τοῖς μὲ εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μάγιστα μοίρᾳ αὐτῆς. ὅπως δὴ ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τὴν καλουμένην χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δουλείας καὶ δούλου εἴπωμεν. *J. F. R.*

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI, 36. Καὶ ἀνάπεσεν πᾶσιν συμποσίαι συμποσίαι legas, de diſcumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. *J. Elſner.* ait: „ Ἀνακλίθην pro ac-

„ cum-

ſarcinas ſervandas abeunt. *Miſerum vero aſinum*, infit illorum unus, *quid adducimus*, ex ungula *inutilem? ſarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clariſſima. Hic ego intra me, Miſelle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox eſt, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum eſſe usquam, ſed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreſſus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda ſe mea, quam prehenderat, ſuſpendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens vidensque anum caudae inſtar ex aſino aptam, generoſum

λοιπὰ τ σκευῶν ἀνασῶσαι· ⸗ δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῷ, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τ ὁπλῆς; τῷ δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ ἡ ἵππος· ἡ ἀπῆεσαν, τ ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μίμνεις ἐνταῦθα; γύπες σε ἡ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; νὺξ μὲν αὕτη, ἡ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, ᵉ Φυγὴ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενί, ἀλλά με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμὰς παρεχρέμαλο, τοῦτό με ἡ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τ Φυγήν· ἡ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπῆειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕτοιμον, λαμβάνεταί ᶠ μου ἐκ τ ὑρᾶς, ἡ εἶχεν. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνῷ χαὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ᾿ζῶον γραΐας ἁλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ᾽ ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τ παρθένον τ αἰχμάλωτον· ἡ ἡ προσελθοῦσα, χαὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἠμιμένην, τολμᾷ τάλμημα γεν-

ᵉ Φυγῇ] Σπεύδῃ *Fl.* & marg. *A1.* Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. ᶠ Μου] Μοι Ex. *Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ *cumbere cibi capiendi cauſſa*, rarum eſt. Habet tamen ex *Euripidis* Cyclope & Alexi *Athenaeus* l. 19. p. 23. Item *Lucian.* Aſino (h. l.) Scriptor item Apocryphus *Tobiae* 2. 1. ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. *Judith* XII. 16. & in his libris paſſim." Haec ille; cui addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc ſenſu damnat, ſcribens: Ἀναπεσεῖν μὲ καλῶς ἐπὶ τῷ ἀναπαυθῆναι τάττεται. Verum eſt, pro ἀναπῆσαι aliis uſurpari, ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. verſ. 57. ἡ νικήσαντες ἐπ᾽ ὀλίγιστον ἀναπίπτουσιν. *Et victi quam minime animo conſternantur.* conf. ibi *Waſſium.* Et *Philon.* L. I. de Moſe, quem ad partes vocat *Hoeſchel.* qui tamen idem pro *diſcumbere* etiam adfert ex Euang. *Luc.* 17. 22. *Joan.* 6. & *Syneſ.* ep. 114. Cautius *Th. Mag.* Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τῷ δεῖπνοποιῆσαι ἢ ἀναπαῆσαι, ἢ ἐπὶ τῷ ἀναπαῆναι. Sic enim poſtremum verbum neceſſario legendum, non ἀναπαῆναι ut eſt in edit. *Blancardi.* *J. F. R.*

88. Λαμβάνεταί μου] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae μοι, non μου hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, χειράτων, & ſimilia ſint obvia; ut recte mox c. ſeq. Λαμβάνονταί μου, tamen id minus eleganter videtur procedere, ſequente praepoſitione, nam ut λύκοι τ ὥτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύκου τ ὥτων; ita difficilius, λύκου ὠὴ τ &c. At quum λαμβάνειν τινός, & λαμβάνειν ὑρᾶς, item ὠὴ τ ὑρᾶς ſeorſum recte dicatur, nolim his conjunctis controverſiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo ſtilo aptiorem videri; etſi duplex ejusmodi genitivus non eſt adeo inuſitatus ſine praepoſitione, ut *Herodian.* 2. 3. 8. Καὶ λαβόμενος τ χειρὸς Χλαῦρίανος, & *prehenſa manu Chlabrionis.* Ne plura congeram, quae ſine praepoſitione aliter conſtrui poſſunt, ut *Aelian.* V. Hiſt. XII. 46. ἡ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ χαίτης. *Et ille adprehendit ejus jubam.* *J. F. R.*

93. Δίκην κέρκου] Poteſt intelligi hic locus ita ut interpretatus ſum; nec de emendando in mentem veniſſet, niſi dum forte Apulejum confero, invenirem iſta, Met. 6. p. 127, 29. Pric. De *virgine capricia* ut ipſe

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ [a] ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν [c] τῇ φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε πάντως ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτοῦ φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τὸ τραῦμα ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο [d] διπλῆ ὁδός, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναπεφονευκότες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένε, τοῦ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δεδοικας; ἀλλὰ δεῦρο [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium.* Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθήσασα Ex. *Fl.* b Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* c Τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. *A*1. Τῆς φυγῆς Edd. priores. d Διπλῆ] Τριπλῆ P. Cum vulgata facit *Fl.* e Ἴθι] Ita bene *Fl. H. P.* &c. Ἴωθι male *J.* f Σαρδώνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼ νῆσος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὁμοιαι σελίνοις, ὧν οἱ γευόμενοι σπασμῷ καὶ ἰσχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ ἕως τελεύτῶσι. Τιμαῖος † δὲ φησὶν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπερ ‡ ἴτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύσαι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχαριτῆς κρημνοὺς καθιέντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θησκοντες γέροντες γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπάνθρωπον τελευτὴν, ὅθεν ἡ παροιμία. *V.*

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. *Suid.* quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. *J. F. R.*

† Δὲ φησὶν] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. *J. F. R.*

‡ Ἔτη] Excidit numerus. *Ad. du S.* Suppleatur ergo ex *Suida*, qui ϛ', i. e. 70. addit. *J. F. R.*

ipse vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Herculles, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed* asino dependentem Dircen aniculam: *sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non δίκην κίρκης ut nunc legitur, sed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. *J. M. G.*

1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς. ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῶζε σεαυτόν. & c. 34. E. φυγῇ ἐσώζοντο. *J. J.*

Ibid. Τῇ φυγῇ] P. uti Cl. *Jensius* emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, sanus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fustis: jamque ulcus in femore habebam ab istis admonitionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut verisimile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, postea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter se disputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam superinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si*

20 τρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· κἀγὼ δεῖ τῆ ὠδῆς καὶ τῆ τραύματος ἀναμνησθείς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλωκας; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκεί σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, καὶ πλήνους ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἰπέλο, καὶ ἤδη ἕλκος ἐκ τῶ μηροῦ εἶχον ῥαθυμέμενος. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς θέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ὅτι τὴν τῆς παρθένου φυγὴν, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸ κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος ἦν μακρός.

Κἀν τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιῶμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραὶ ταύτῃ κάτω ὑπερρίψωμεν αὐτὴν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῖν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ φίλοι, ὅτι

5 Τῆ μητρῖ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῆ φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Æn. II. 619. *M. du S.*

Ibid. Σῶσαι αὐτὸν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jensius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὸν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare, non satis causſae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Jam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului. *J. F. R.*

19. Σαρδόνιον] Sic Z. Tp. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδώνιον & Σαρδώνιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. *Homerus* metri causa mutavit. Vide Od. Υ. 302. *M. du S.*

Σαρδόνιον γελῶντες] Recte producitur secunda in Σαρδόνιον. Et sic bene editum in *Suidae* Σαρδόνιος γέλως. De significatu ejus proverbii vid. *Erasmus* in *Risus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expositionibus hanc addidisse sufficerit, quod dicatur de *iis qui in proprio exitio rident*. Sed huc magis convenit Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. *J. F. R.*

26. Τῆ μητρὶ εἶχον] Τὸ μητρὶ in dual. maluissem; ita ut εἶχον tum esset plurale, sed propter adjunctum ῥαθυμέμενον non licet. Alii mallent ἐν τῆ μητρῖ, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut *Homer.* Il. Ε. 137. Ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῆ ἐν αἰροπείνοις ὀΐεσσι χραύσῃ — ubi ἀγρῆ valet ἐν ἀγρῆ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione similiter omissum est ἐν, legiturque: τοιαύτῃ ἐθῆτι ῥαθυμοῦσι. Id vero merito suspectum est Cl. *Hemsterhus*. *J. F. R.*

ὅτι αὐτῃ εἰ τ οἶκοι ἐδράξαλο, ὐδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπελο· πάντες γὰ ἂν ἐάλωμεν, τ ἐχθρῶν ἐκ τοιμασκευῆς ἡμῖν ὑπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὴ τ πολεμίως· ἀλλὰ μὴ ὕτω ῥαδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ὑπὸ τῦ λίθυ· θάναλον δὲ αὐτῇ τ ἀλγεινόταλον καὶ μακρόταλον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅτις αὐτὴ χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτυν θάναλον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἐκλεκτὸν μῆμα. τ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ἀκηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὲν καὶ τ φυγῆς τ παρθένυ γενόμενον ὑπηρέτιν καὶ θλάκονον. τῦτον ἓν ἕωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τ γαστρὸς, καὶ τὰ μὲ ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τ δὲ ἀγαθὴν ταύτιν παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαλοικίσωμεν, τ μὲ κεφαλὴν ἔξω τῦ ὄνυ προέχειραν, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτιὼ κατακειμένην εὖ μάλα συῤῥάψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἀμφω ταῦτα τοῖς γυψί, καινῶς τῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τ βασάνυ τὸ δεινόν. πρῶτον μὲ τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θέρυς ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθεψεῖσθ, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνονλι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτιὼ δυνατὸν εἶναι ἑκουσίως ἀποθανεῖν. Ἐγὼ μὲ τοίνυν, ὦ φίλοι, ἐπειδὴ καὶ τὸν ἀλεκτρυόνα ἐκεῖνον ἐκ τ ἀγορᾶς ἐπρίαμεν, ὃν ἐπαινεῖτε, ἐκεῖνον ἐγὼ ἐπαινῶ, καὶ τὸν ἐκεῖθεν ἐπιτήδειον ἡγοῦμαι

Reliqua enim quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem susceptaturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

Ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσῃ, σιωπήσομαι τῷ ὄνῳ τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι περφυρμῷ, ἐᾶν λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες ἀφ' ὅλου τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτῃ, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι διασπάσουσιν.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμενος· ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ὑποδεξόμενος, καὶ δηλονότι ἀδικουσῆς χόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ὅπου τοὺς μιαροὺς τούτους ἀφιγμένους, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμευν, καὶ ὅπου τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τῆς κόρης μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. ἀφελόμενος οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμοῦ, ἕως ἦγεν οἰκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, ἀγγελίαν αὐτοῖς ἐμοῦ προσφωνήσαντος, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὰ κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ δά-

a Ἀφιγμένον] Sic Fl. *Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένοι *J.* & marg. *Aldi.* b Ἀπῆγον] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἐπῆγον *Fl.* c Προσυγκησαμένω] Restitut. ex *Fl. Prosoyk.* cett.

81. Θάκη] Τάφος. *V.*

88. Καταγώγιον] Οἰκίαν. *V.*

θεία, ubi tamen etiam ἔτι δηλοῦσθαι legi posse Cl. *Bergl.* non male existimat. *J. F. R.*

58. Ἀνατίμωμαι σὺν τῇ χαρᾷ] Supra τῇ ξίφει ὑπατιμήσατο σὺν τῷ σκιλλῶν. *F. G.*

84. Ἀφιγμένου] Sic *J.* Ed. Reliquae ἀφιγμένον, nisi quod *P.* ἀ——ένων fecit. *M. du S.*

Ἀφιγμένου] Vides variari inter ἀφιγμένων, ——ένων, & ——ένοι. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, mutarit, ν pro ι substituens. Ac vix credo ullum fore constructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra *Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει. *Timon.* c. 9. post Ἀτλίῳ sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρης πάγος ἀποβλέψειεν. *Philostr.* Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡρακλεία τῆς Ἑλλήνων ἐπαινουντες. *Diod. Sic.* I. c. 93. vs. 4. Οὐ δύνανται ταῦτα προτρέψασθαι —— τοὺς ἀνθρώπους —— ἀλλὰ χλιαζόμενοι, pro χλιαζόμενα. Sic masculi. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *Imag.* c. 9. εἰκόνα —— ἔχοιλα pro ἴχνεσιν. Item τίκτει ἀποδοῦντες ex *Aristoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hist.* a me notata. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. *J. F. R.*

ναλον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκλημένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα καθηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γοῦν τοὺς κύνας εἰς τὸ ταπανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν ὧδε τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὼ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσει ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ὀπιθήσει. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τῶν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὴν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἔχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ κἀμοὶ γενέσθαι. ὁ γοῦν ὀπίστατης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ [i] Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo verſatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo ſatis eſſet. At ego tunc maxime Palaeſtram exſecrabar, quae me in aſinum, non in canem arte ſua transfiguraſſet. Videbam enim canes furtim ingreſſos in culinam multa ligurientes, quae ſolent in nuptiis ſponſorum divitum. Paucis poſt nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & juſtam mihi vicem velle perſolvere, juſſit pater liberum me dimitti ſub divo, & cum gregalibus equabus paſcere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas inſcendet.* Et haec juſtiſſima tum gratiae relatio videbatur, ſi res aſino judice acta eſſet. Advocato ergo paſtorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera geſtaturus eſſem. Cum vero rus veniſſemus, equabus me admiſcuit paſtor, & nos, gregem, paſtum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli uſu venire. Magiſter enim equariae, ſuae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, ut omne

a Τοῖς κεκλημένοις] Τῶν κεκλημένων L. b Παρέκειτο] Παρείχετο Pell. c Κατῳρώμην] Κατῳρώμην f. male. d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. e Τότε] Το τε Ald. Τότε cett. f Ἀγρὸν] Ἀγίλλου marg. A1. g Τὴν ἀγέλλην] Εἰς τὴν ἀγέλλην P. male. h Νομόν] Νομὸν marg. A1W. i Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. A1.

5. * Δοχεῖον] Μαχειρεῖον. V.

* Δοχεῖον] Referri haec debent neceſſario ad vocem τάπητα, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. extat

Ibid. Λαφύσσοντας] † Διαπαρατρώγοντας. V.

ταπανεῖον. M. du S.

† Διαπαρατρ.] Διαπαρατίλλοντας melius C.

28. Καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκτημένοις? Unde tertius ille caſus? Interpres vertit, *dominorum juſſu.* Is quidem poſtulatur ſenſus; non tamen eum in ipſis verbis video. An excidit ὧδε, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. *J. J.*

Ibid. Τῶν κ—ένων] Ego τοὺ κεκτημένους, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Codex τοὺ κ—ένων & ipſum probum ſuppeditat. Mallem tamen ὧδε τοὺ κ—. M. du S.

Τοῖς κεκτημένοις] Aliquid deeſt. An ſic legendum? τοὺ κεκτημένους ὕτω προσαξάσης. F. G.

Τοῖς κεκτημένοις] Nimis violenta eſt *Gujeti* emendatio. Placeret ὧδε tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepoſitione haud ſit inuſitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut ſupra *Tox.* c. 25. Ἐκὼ δὲ ἐδεδίτνηλο αὐτοῖς. & infra hoc *Aſino* c. 39. f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξει. Item ap. *Ariſtoph.* Pac. vſ. 1260. Τούτῳ ὀπήσομαι, pro ὧδε τούτῳ. Iterum ap. Noſtr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκίνυκται σοι, & vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum ac-

mne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco poscens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorum, persequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis.

29. Verum etiam frequenter sursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adscendendus erat, ardua vehementer via, insuper

ἄγγυον, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρὸς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ δεσπόταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τῶν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τὸ μὲν ἄριστον φρύγουσα, κἀμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἐρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ σπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς ἦν καὶ ἄμορφος ἐν ᾧ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, ὅτε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ὅτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὁρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ [k] ἀνυπόδετος ὄρει

[k] Ἀνυπόδετος] Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδητος. Conf. supra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit) De potestate vero participii κεκτημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 4. docentem active & passive accipi, de Domino ac de servo. Eumdem ad vs. 7. ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra hujus fabulae c. XI. f. *J. F. R.*

4. Τοιαυτασῶν] Τὸ ἰσταυσῶν videtur fuisse in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τοσῶν. *J. F. R.*

11. Ταῖς ἀγελ.] Sic necessario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *Fl.* Ed. est; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὄνῳ δικαίῳ] Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram εἰ, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. *J. M. G.*

20. Τὸν ἀγέλλιν] Non solum illud εἰς ante ἀγέλλιν abesse volo, propter proxime sequens πῆς; sed & articulum τὸν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλλω catervatim, ut apud *Aelian.* in Hist. An. non semel. *J. F. R.*

21. Καυδαύλῃ] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥστερ Καυδαύλῃ] Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae jussu interemti. Sed quid simile huic Asino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Καυδαύλῃ. *J. M. G.* (In Codd. nil opis invenio.) *J. F. R.*

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod sequitur μάζας ὅλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & insicite scripta. *M. du S.*

33. Κατέπινεν] Vid. infra dicenda ad c. 47. *J. F. R.*

36. Ἄρσενων] Ἵππων scil. *F. G.*

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῆς ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με τὴν τρέχουσαν λίαν, ἐξ ξύλου ἁπλοῦ, ἀλλὰ τῶν ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθει φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν· καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι ὀλισθηρὸν ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὀπισθίσκοι, δέον τι ξύλον ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κυφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κυφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ φορτίου προσετίθει καὶ κατῆγεν ἄβλιτον τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρείους ἐπιφέρων. καὶ

non calceatus *erat* in monte scrupeo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me valde liuet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque nodis inaequali, eademque semper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque descensus *de summo* arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: sed lapides magnos de monte sublatos in leviorem & sursum nutantem oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis lapides simul inutiles circumferens. Erat

51. Κινῶ] Παραδέχ. V.

52. Ἐκάστοτε] Ἀεί. V.

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *sceleſtus*. *Terent. Anus haud impura*, non ſceleſta, non mala. i. e. bona. F.G.

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. J.F.R.

70. Ἐπ' ἰμοὶ καθίζον] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπὶ τοῦ εἶναι vel ἔσεσθαι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ σὸν ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vſ. 327. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; *in auribusne, an in animo morderis?* J.F.R.

73. Οὐ γὰρ ἦν καλὸς.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δεῖν. *Reineſius* putat deeſſe ἔτικα, ante τῷ. In L. pro ὁ, legitur ᾧ, quod quo valeat neſcio. M.du S.

Οὐ γὰρ ἦν καλὸς] Pridem in mentem venerat, legendum hic non ὁ, ſed ᾧ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apuleiana* paraphraſi Lib. 7. p. 145. Ed. *Pric.* *cum deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo faciliùs hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τῷ pro τὸν poſitum, cum ſemel ὅ in ὁ transiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. J.M.G.

Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρὶ μοι ἐπιδοῦναι] Video *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Brit.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commenteri: „ Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca „ locutio: & praeterea ſi repetere eandem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit proprie Bartologia, fateor me nunquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβὰς — ὁ δὲ καταβάς, „ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι — ᾧ χεῖρα ἐπιδοῦναι. *Benedictum* „ tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxuriantia verba ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, & „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac ſi dixiſſet; *ille, ad quem pertinebat haec officia praeſtare, ne unum quidem praeſtitit, ſed contrarium profuſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν, an ſit pura phraſis, Literatorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80; τούτους τοὺς ἄλλους (i. e. Camelos) καὶ ἀπελόντα τὰ ἄχθεα. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ὅτι καταβὰς — „ non

aut porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, poſt ligna mihi infidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut deſcendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo, ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

πόλαμος ἦν· ἀέννα & ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τὴ ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τ πόλαμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων ἢ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. ὁ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρά μοι ὑπιδῶναι, καμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, ἢ ὁ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε ἢ δέοι· ὁ δὲ ὅτε κατῆλθεν, ὅτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τ κεφαλῆς, ἢ τ ὦτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. ἢ μὴν ἢ ἄλλο κακὸν ἀόριστον ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ διασφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τ ἐμῆς, αἱ δὲ, οἷαν εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τ ὁδὸν, ἐπικρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, ἢ πάντα μοι τὰ ὄπισθε τύπτουσαι ἐτίτρωσκον· ἢ ἦν

a Οὐ ἦν] Nihil mutant Edd. Οὐ L. pro ὃ quod Anon. conjecit. b Τὸ φορτίον] Τῷ φορτίῳ Fl.

„ non recte ſequitur & convenit cum ὃ δ' ἦν κατα-„ βάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo ſolummodo οὗ loco ὁ δ'." Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἦν καταβάς pro καταβῆναι periphraſis, adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit modice perito exempla commonſtrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad easdem Obſervatt. eum ob id reprehendit, uſumque hujus participii a *Budaeo* ac *Steph.* jam ſatis oſtenſum ait, additque *Aelian.* V. H. 2. 4. ubi ἦν ἐκπηδήσας. Cui addo unum maxime efficax ex *Ariſtot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν λαφίῳ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαῖνον ἐστὶν, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζον ἐστὶ ἢ πέμπον, τῷ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ πέμπειν. Quod exempl. cum decem aliis ſimilibus adfert Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 402. —3. (qui tamen cum Doctiſſ. *Ten Katen* aliquantillum differentiae ſtatuit, quod jam non diſquirimus, contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 3. τὸ μὴ ἐτόγχανον οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν δόλιος. Et *Gall.* c. 19. ἀποκρίνας ἔφη. & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Salluſt.* declam. 2. *Es habens.* Dein τῷ ὑπιδῶναι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τοῦ ὑπιδεῖν non ſexcenties, ſed ſex millies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo, ut *Heliod. Aeth.* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elſner.* ſed aliud agens, ad 2. *Theſſ.* 2. 2.) τῷ ὄντας ἐ τεθνᾶναι σαλεύων. Immo vel τῷ ſolum pro τοῦ ὄντος *Ariſtoph.* Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὴ ſollicitatur quod ἰταμόδω inſerit. Vid. ſupra *Hermot.* c. 28. f. Ὅς, δέον τὴν πλειάδα καταδῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήτηρ ἔτεμεν. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Vi-„ detur aſinus, aegerrime ferens pueri hujus inſolen-„ tiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene ver-„ titur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum* „ *porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret:* „ *imo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit,* „ *verum a ſummo capite & auribus incipiens totum* „ *me fuſte dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (ſ. potius *Appulejus*, ut eſt in Inſcriptt. ap. *Reineſ.*) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat: *CUM DEBERET egregius agaſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni ὃ δ' ἦν. modo non dixiſſet, haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὁ δὴ usque ad ἰτάμοδω pro gloſſemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque ſe non expedivit, neſciens quo ὃ quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi ὃ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Jenſ.* collegit in Lectt. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epiſt.* ad *Epheſ.* IV. 1. & 2. ubi accuſativus & nominativus ſimul infinitivo jungunter; quae conſtructio egregie defenditur ab Rever. *Fac. Elſnero*, ex *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 23. ubi βλη-δὴς & παῖδα praecedente αὐτὸς habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, ſi ὃ vel δὴν habeamus. *J. F. R.*

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶ τίλρωσκόντων ἀεί μοι ἐπομθύων, καμῶ ἠρτημθύων. εἰ μὲ γὰ ἀτρέμα προίοιμι φυλαττόμθ☉ τὰ ἀκανθῶν τὴ προσβολὴν, ὑπὸ τῶ ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δυ-
νὸν ὄπισθεν ὀξὺ προσέπιπτε. κὰ ὅλ☉ ἔργον ἦν τῶ ὀνηλάτη τῶ ἐμῶ [a] ἀποκτεῖναί με.

Ἐπεὶ δέ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμη. κἀ πόλε κελεύε☉ [b] στυππεῖον ἐξ ἑτέρυ χωρίυ εἰς ἕτερον χωρίον μέλεναγκεῖν. κομίσας ὧν με, κὰ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, κὰ δεσμῶ ἀσφαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῶ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆ ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆ αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτε☉, κὰ λοιπὸν ὐδὲν ἄφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν ὧν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῆ ὁδῶ, τέλμαλι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπλω ἐμαυτὸν τῶ τέλματ☉ ἐς τὸ ὑγρόταλον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, κὰ δινῶν κὰ στρέφων ἐμαυτὸν, τῶ πηλῶ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ σικρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ ὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τὴ ὁδῶ τὸ

ullo modo poteram, instantibus mihi semper quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutissimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaso meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpessus multa, prae impatientia calcem contra illum moviissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac jussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero, quî enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via assandum, observata forte lacuna palustri, in liquidissimam illius me partem abjicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto extinguo ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae minori cum periculo absolvo. Nec enim

a Ἀποκτεῖναί με] Ἀποκτεῖναι με Ex. *Fl.* Cum vulgata facit P. b Στυππεῖον] Et sic *Fl.* quae tamen versu seq. στυπίον exhibet. c Τυρεύων] Ταρεύων *Pell.* d Στυππεῖον] Στυππίον iterum *Fl.* ac postea ubique.

96. Στυππεῖον] Στύππιον. *V.*
2. Τυρεύων] Κλεπτοσυλεύζων. *V.*
7. Ἄπλετον] Μέγα, ἄπτιμον, ἀχώρητον. *V.*
9. Τέλματι] Τέλματι τὰ πηλώδη & τελεταῖα τῶ ὕδατ☉ ἢ βάθρα. * Ἰσως☉ δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. *V.*

* Ἰσως☉] Εἰσῶς Exc. *G.* Ἰσοῖς C.

96. Ἐξ ἑτέρυ χωρίυ εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non est regio, ut putavit Interpres; sed *fundus*, *praedium*, quemadmodum saepe apud optimos auctores. *Plutarch.* de sui laude p. 544. ὡς τὸ οἰκίαν & χωρίον. &c. Div. Luc. in Act. Apost. IV. 34. Ὅσοι τὰ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. *L. Bos.*

97. Κομίσας] I. e. *agens*, *ducens*. *F. G.*

Κομίσας] Sic iterum capite sequenti. An satis Graece addubito. *M. du S.*

Κομίσας] Non satis Graecum arbitratur Cl. *Solanus*, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens*, *portans*. Verum non modo rursus ita cap. seq. Sed & eodem modo bis legi in *Long. Past.* cujus stilus cum Nostri satis congruit. ait autem *Longus* L. 2. p. 74. Ed. *Jungerm.* Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν. *Chloen in conspectum adduxere.* Et IV. 119. Ed. *Moll.* (errore typogr. est p. 127.) ὑπαγγέλλει (Δάφνις) κομίσειν εἰς τὸ πόλυ. Immo & *Sophocl.* Aj. flag. vs. 63. Ποίμνας τε πό-

enim poterat jam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praetereuntem ultro infricuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Iſtum*, *here*, inquit, *aſinum*, *neſcio cur alamus*, *ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem*, *aut virginem pulchram ac formoſam videt*, *aut puerum; jactatis calcibus curſu eos inſequitur*, *eademque fere ratione*, *atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur: & oſculi in morem morſicat*, *& vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet*, *cum inſultet omnibus*, *evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans*, *conſpecta muliere rus eunte*, *humi diſperſit excuſſa ligna omnia*, *cum*

15 ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνάψαι με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν τῇ συππείᾳ πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῃ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ καλεψεύσαλο, εἰπὼν, ὡς παριὼν, ἐχὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ· κἀγὼ τότε μὲ ἐκ τῆς συππείας μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με ἐς τὸ ὄρος, καί μοι Φορτίον ἀδρὸν ὀπισθεὶς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲ πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν κἀξυλον κομίσας οἴκαδε, καλαψεύδεταί με πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ὀπιτηδεύει κἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν κἀωραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἕπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτούς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄρρην, ὅτι ἐρωμένῃ γυναικὶ κινούμενος, κἀδακνεῖ ἐν φιλήματος σχήματι, κἀπλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας κἀπράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. κἀγὼ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα

ἐς

e Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον *Coll.* f *Ms*] Deeſt in *Fl.* g Ὡς] Male omiſit *Fl.* h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον. *G.*

17. Πεφυρμένῃ] Φύρω, μολύνω, ἐμβρίχω, † πλύνω, συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. *V.*

† Πλύνω] Omiſſum hoc verbum ex collato codice inſerui *M. du S.*

πάσας εἰς δήμους κομίζει). At ne credas de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας οὐ δισμοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. *J. F. R.*

19. Ἑαυτὸν] Ecce rurſus pro ἐμαυτὸν. Conf. ſupra ad c. 13. f. & ſaepe alibi, ut parebit, ſpero, ex Indice, quare talia non mutanda. *J. F. R.*

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. *J. F. R.*

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς † αὐτὸν δεσπότην] Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in *Miſcell. Obſ.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l.c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. *J. M. G.*

33. Αὐτοὺς] Legendum putaram αὐτὰς, ſed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. *M. du S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi*, *coire*. *F. G.*

ἐς τ' ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐκέλευε, ἕως ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἠμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς τὸ μὴ ἀλογοπαθῆναι ὑπὸ τῆ καλῆ τύτῃ ἐρατῆ.

mulierem vero in viam eversa nuptias facere volnit, donec accurrentes alibunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc amatore laceraretur.

Ὁ δὲ ταῦτα τυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλει, μήτε φορτηγεῖν, ἀλλ' ἐρᾷς ἀνθρωπίνως ἐρᾷ, ὅπῃ γυναῖκας καὶ παῖδας αἰσθόμενος, ἀποσφάξαι αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκαλα τοῖς κυσὶ δότε, τὰ κρέα δὲ τοῖς ἐργάταις φυλάξαι· καὶ ἢν ἔρηται, πῶς ἔτος ἀπέθανε, λύκῳ τοῦτο καλαφεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀηλάτης ἐμός, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάξαι· ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ ὅτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βεβουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἁλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ ὃ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρῳ φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκλεμψε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθείς, ἥμερός τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἵαν φορτίων μέγα, ἄνευ ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἄπειρος ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεθ' ὑμᾶς τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον παραδώσω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὸ συμβούλιον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥῖψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθεν

33. Ille vero his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mulieres puerasque insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum tamen contra me consilium subjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo.* Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere *asseverantes*. Ego vero jam plorare, qui mox perditurus essem *latentem* in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἠμύναμεν] Ἤμυνεν Ex. *Fl.* Nil mutant Edd. nec P. b Τοῦτο] Τούτῳ Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. c Λέγοι] Λέγει *Fl.*

42. Γαμεῖν ἐκέλευε] Sic γαμηθῆναι accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1082. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reines.* Var. Lect. 289. *M. du S.*

51. Ἢ ἔρηται] Ὁ δεσπότης deesse videtur. *F.G.*

Ἢ ἔρηται] Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum hoc pronomen Herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. *Aristoph.* Neb. v. 220. Ἢ ὅτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα. Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholiast.* dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὕτω εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195. ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὁλόκληρος] De potestate hujus verbi vid. supra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges non castratum. *J.F.R.*

77. Νῦξ βαθεῖα] Sic rursus infra c. 56. Et βαθεῖα ἐστὶ

delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, fero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrûm, jumentorum nempe instituta auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere *nos* volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *hic so-*

θα ἐκπεσών, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸν ἔπαυλιν, ταύτῃ λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν ἔτι νῦν τοῖς λῃσταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, ἅτε δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας, ὑπολάσασαν ἄφνω τὸ θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τὸ συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, διὰ δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα ἁρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ἐμὲ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶμὲ προσλαβών, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβών, [d] ἐπικατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις. ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνος ἀληθινῶς, ἀλλ' ἦν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς. καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν χαλεπὴν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῇ κλητῇ, καὶ κῆρυξ εὐφώνως ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ στὺς μὲν ὠνήσατο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις [e] ἐπανάγειν εἰς οἶκον, ὁρᾷς, [f] λέγων, ὅτι

d Ἐπικατέδησε] Ἐπικατέδησα Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. *e* Ἐπανάγειν] Ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. *A*1. Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. *f* Λέγων] Ἔφη *Fl.*

76. Ἀκέραιος] * Ἐκ παραλλήλου. *V.*

* Ἐκ παραλλήλου] Idem legi in C, testatur *Solan.* Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος; quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τῷ ὁλοκλήρῳ, ut qui *integer* sit, etiam foret *innoxius*. *J. F. K.*

ἰσχίῳ, in *Quaest. Hist.* c. 28. m. Babylon. *Alex.* c. 25. vs. 52. *Tox.* c. 36. *Herodian.* IV. 10. 1. &c. *J. F. K.*

81. Αὐτοὺς] Vide not. ad Θ. Δ. X. *M. du S.*

ὗτος μόνος οὐχ [a] εὑρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινεμθεῖσα καὶ μεταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καμοὶ τὴν δεσπότιν, οἷον σὲ ἂν εὐξαίμην· κίναιδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἷς τῶν τὴν Θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τὰς ἀγυιὰς περιφερόντων, καὶ τὴν Θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τοῦτῳ συνεπράσατο πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν καὶ φένων ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ᾤκει Φίληβος (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρὸν, καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήβῳ, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοὴν ἀνεκρότησαν. ὠήθη γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸ ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φίληβον ἔσκωπτον, Τοῦτον δὲ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις

lus dominum non reperit. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiscens ducentem sequor dominum.

36. Cum autem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna statim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent asinum esse illum servum, jam ista in Philebum cavillantur, *Hunc non servum*, o nostra, *sed sponsum tibi, unde quae-*

[a] Εὑρίσκει] Εὑρήσκει *J.* & *V2.* Εὕρηκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum necessario aut εὑρίσκει, aut εὑρήσει. In utraque *Veneta* εὑρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρήσκει scribit, imitatam Mss. quod eo ipso εὑρίσκει dare voluit; sed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξύφει pro ξίφει, vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur ejus vestigia, ut ἀνέθικεν pro ἀνέθηκεν in Inscript. *Reines.* p. 633. ac non semel alibi ap. eumdem. Quum *Hennius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde μῆλα dictae. At εὑρήσει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut κ inserant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρήσκει scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

29. Τούτων —— γάμων] Modo plur. Num. effertur indiscretim, modo sing. Sic ὡραῖον ἤδη γάμον habuimus supra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hist.* c. 21. &c. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promiscue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & seqq. Ὄνειο autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητος] Illud certum videtur, hic pariter & paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc significari possit θεοφόρητος, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφοφόρητος, jure suffragii carens, qui non fert suffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλος] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὅμιλος, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τὸ δημότιον ὅμιλον, pro δημοτικόν. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὅμιλος] Nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip.* Hec. 921.

Ναύταν ἀκλεᾶ ὁμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὅμιλος] Adscripserat *Solan.* vid. infra *Parer.* c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam καὶ ὗτος

quaeso acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Postridie ad opus, ut ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum accesseramus, ego Deae gerulus insistebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulnerant, & exsertam ultra dentes linguam quisque & ipsam incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sanguine plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum delabῆσα; ὄναιο δὲ [b] τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα δὴ πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῆς αὐχένος [e] ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακῆς αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐτὼς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὄνειός αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴ δὲ καλακόψεαν ἅπαντες ἑαυτούς, ἐκ τῆς περιεστηκότων θεατῆς συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, [f] καὶ τυρὸν, καὶ οἶνου κάδον ἐπέ-

b Τούτων] Τούτου τῶν &c. male *Fl.* *c* Προσέλθοιμεν] Προσέλθημεν *Fl.* *d* Ὅμιλος ἔφυσα] Ἔφυσα ὅμιλος P. *e* Ἑλίσσοντες] Εἱλίσσοντες *Fl.* Εἱλίσσοντες P. *f* Καὶ τυρὸν &c.] Restitut. ex emend. *Solani*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, *ἀθροίσμα. V.*

* Ὄχλ. *ἀθρ.*] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

ἔστος ὅμιλος. turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat qua de re dubitet, de ipso adparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus: *Ναύταν ὑγιὲς ὁρᾶν ὅμιλον. Nauticum non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo αὐλητὴς pro αὐλητικὸς, quod ναύτας pro ναυτικὸν similiter est in *Eurip.* quodque ex *Aristoph.* modo etiam probavit *Bos*, nosque supra in 2. *Ver. Hist.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex *Hesiod.* Ἔργ. 191. ὕβριν ἀνίρα, &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Aretaei* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Jens.* ex Nostro aliisque prosaicis scriptoribus attulit in Lect. Lucian. loco supra ad *Ver. Hist.* a me adducto. *J. F. R.*

39. Ἀποῤῥίψαντες — ἐλίσσοντες] De hac participiorum structura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις] Non debeo hunc locum inobservatum praemittere, quia sunt eaedem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πήχεις aliter vertunt, quam *lacertos*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio qui intelligantur haec praecedentia, τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῆς αὐχένος ἐλίσσοντες, ubi Basileenses, *caput subtus guttur ligantes*, Benedictus *depressa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari potest, & Graeca exigunt *inserne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν & οἶνου κάδον] Ridicule prorsus antehac legebatur οἶνον & τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, sed certissima, emendavimus. *M. du S.*

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τ' ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

dit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant.

Καί πολε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τ κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καλαλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαθον ἐκ τῶν κωμητῶν, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπαλγήσας ὅπι τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, [a] ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲ φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ φάρυγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην, τ δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τ ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχομαι εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καλαλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τ ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· [c] καὶ ἐκδραμόντες, ὅλῃ τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τ ἱερέων τ ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐλελεγμένα, τ ὀπισθεν νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τ ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲ ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο ἠκέτ' ἀνεκτά· τ γὰρ θεὸν ἀφελόντες με, καὶ χαμαὶ καλαθέμενοι, καὶ τὰ φορήματά μου πάντα ἀφελόντες, γυμνὸν ἤδη προσδέσαντό με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τ ἀγραγάλων μάστιγι παίοντες, [d] ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdiderant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim inde discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt, & irascuntur mihi, qui mysteria illorum enunciassem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: sed quae sequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus meis stragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de tali flagello caesum parum abest quin interficiant, jubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam post verba de-

[a] Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* Optavit autem aliam lect. invenire. [b] Γὰρ] Deest in *Fl.* [c] Καὶ] Male deest in *Fl.* [d] Ὀλίγου] Ὀλίγῳ *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phrasis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Conf. supra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philopatr.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & καλῶς ἀκούειν, *Epict.* Sent. VII. Alia similia dedit Cl. *Jens.* in Lectt. Luc. p. 272. *J. F. R.*

82. Ἐκ

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic memini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero caniſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim aufugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μὲ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα πολλὴν, καὶ τὸ κώμης ὅλκ ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὁδεύσει.

Ἐντεῦθεν οὖν μὲ τὰς μάστιγας λαβὼν τὸ δέσποινάν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καλαλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἀσμένως τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑφέστας· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῷ ἀγροῦ ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τῆς τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμοὶ, Ἀλλὰ μήτε ἀποθνήσκε, εἶπεν, ὦ φίλτατε, μήτε ᵉ ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν· πειθόμενός μοι, πράξεις εὖ πάντα. τὸν κιναίδων τὸν ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἀπειλὰ σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμών, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω που ἧς τὸν χρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί που, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρκος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τὸ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πε-

ᵉ Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ῥᾳθυμίᾳ ταύτῃ L. P. & marg. *AIW.*

82. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reineſius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut.* adverſ. Colot. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

94. Εἰς] Pro εἰ, confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J. F. R.*

5. Ἔγνω] Vid. ſupra c. 20. *J. F. R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεις] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκήρυκταί σοι. Conf. & ſupr. c. 24. *J. F. R.*

22. Ὁ

πεπράξει. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος [a] ἐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adstans, cum uxore deliberabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ [b] καινίδος, καὶ ῥήξας τοὺς ἱμάντας, ᾧ δεδεμένην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἔσεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· καί γε ἔμην κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέραχον ὄνον ἐμὲ καταχλειόμενον, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε [c] κίνδυνον. λυττᾷν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον ὅπως, [e] ὥστε ἀποκτενεῖν με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum esset prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro & exsultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto insultu meo omnia, candelabrum & mensas. Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam invenisse, ac jussurum ruris dominum statim me tanquam elatum ferocia asinum includi, diligenterque asservari. Sed illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Rabiosum me rati, multos jam gladios in me hastasque strinxerant, & longos fustes, atque ut statim interfecturi me se comparaverant. Ego autem perspecta periculi magnitudine, cursu me in eum locum propipio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverso, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος [f] τὴν θεὸν αὖθις ἀπῆειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [g] κώμην ἄλλην μεγάλην, ἐν

41. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

a Οὗμος] Sic B2. P. S. Ὁ ὑμὸς J. Fl. Fr. Οὑμὸς Ald. H. Ὁ ἰμὸς V2. b Καινίδος] Κοσίδος P. & marg. A1. cum J. Vulgatam vero retinent cett. c Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνου Edd. Κίνδυνι J. Sed ex accentu patet eam κίνδυνον voluisse. d Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. e Ὥστε] Deest in Fl. Adest in aliis & P. f Κώμῃ] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγέραχον] Ἀνδρεῖον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V.

46. Ἀγύρτας] Ἀλαζόνας, * ἀπατεῶνας. V.

* Ἀπατεῶνας] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεών. Scribendum igitur ἀπατεῶνας. Schol. autem seq. ἐτυραννεύσαντο adspirate editum mutavi, quia typothetae tantum error est. J. F. R.

22. Ὁ ὑμὸς] Ita Fl. J. Ald. & Fr. At Basil. 2. P. S. & A. ἰμὸς. Ven. 2. vero ὁ ἰμὸς. ut omnes Libri scribunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὑμὸς] Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἰμὸς exhibet. J. F. R.

27. Καινίδος] P. & J. Ed. κοσίδος. Sed aut genuina hic est vox καινὶς, aut scriptum fuit τῆς κινδύνου. M. du S. Nisi κοσίδος ex κοσίδος malis. J. F. R.

30. Ἀνατρέπω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12. ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonacte petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀναστρέφοντος τῆς σκάφης, subversa navi, quoque habemus. Aitque suae conjecturae non obstare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν; quum καταστρέφειν & ἀναστρέφειν in significatu plane conveniant, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem jam egit Cl. J. Gro-

novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: nobis vero domum pauperculorum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihique impositam educunt. Verum impii in sacrum illud ingressi donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae *vestibus* ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ χ g χαμηλότερόν τι ἐτεγατεύσαντο, τ Θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπῳ οἰκίᾳ, τ δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος τ ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ χ μάλα ἄσμενοι τ ξένην Θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν Θεᾷ h συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόται ἀφατρίψαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τ πλησίον πόλιν, χ τ Θεὸν ἀπήτουν τὸν i Ἐπιχώριον, χ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτίκα· χ δόντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ Θεᾷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καλαπηδήσαντες ἀπὸ τ ἵππων, εἶχον αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, χ δυσσεβεῖς χ ἱεροσύλους ἐκάλουν, χ ἀπῄτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· χ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τ Θεοῦ. δήσαντες οὖν τὰς k γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, χ τὰς μὲ εἰς τ εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τ δὲ Θεὸν ᾗ ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην χέραμοι, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι Θεᾷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ

g Καινότερον] Καινότατον P. h Συνοικίσαντες] Συνοικήσαντες Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. i Ἐπιχωρίου] Ἐπιχθονίου Fl. k Γυναικίας] Sic Fl. Fr. J. H. P. &c. Γυνίας P.

48. Ἐτραπώσαντο] Ἐψεύδοντο. V.

70. Εἰρκτὴν] Φυλακήν. V.

Gronov. supra T. I. Zeux. c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἅρματα ἀνατρίψαντες male olim redditum erat, *currus subversos*, quum sit *conversos, redeuntes, circumactos*. Confer etiam, si lubet, Cl. Bergler. ad Alciphr. I. Ep. 27. ὅλον με αὐτὸν κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρίψασα, δηλονότι ἀπρόσκοπον. *me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti.* Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀνατρεφθείσας facile tamen intelligi, *inversas*, quum & ἀνατροφὴ vulgo significet *inversionem*; Ego vicissim ajo, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando ap. LXX. Jerem. XLVI. 26. al. 27. legimus, χ ἀνατρέψει Ἰακὼβ, quod est: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? J. F. R.

37. Γὰρ] Illud γὰρ quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex conjectura addidimus. M. du S.

48. Καινότερον] Non sperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, s. *numquam ante visum auditumve*. Long. Past. IV. p. 124. f. Ed. Moll. (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ἰοὺς ἀν, τὸ καινότατον, εὑρεθεὶς ἀπολάλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortasse, quod maxime mireris, a suis jam inventus periisset Daphnis.* Nec ideo tamen amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum po-

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη καὶ μὲ πωλήσειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τῷ πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέπτειν. ἦτός με ὠνησάμενος, ὀπτὼ μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ὀπίσω μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν δύσβατον, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὑποζυγίων κτηνῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέφοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύταλον ἀράμενον, καὶ ὁδὸν δύσβατον ἀφιγμένον, ἀναπαύει ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ὑποπετάσαντες συζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τοῦ μύλου, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τοῦ ἔνδον βακτηρίας, περίστανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς ὐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τοῦ πληγῆς ὥσπερ τρόμου ἐξαπίνης τρέφαι. καὶ πεῖρᾳ ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, εἰς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τέχνην· οὗτος οὖν εἶχε κῆπον, λαχάνων

42. Postridie cum suppellectili illorum me quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me assumtum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus conservorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique grave onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requiescere intus passi sunt. At postridie ejus diei, praetenso oculis majori velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνῃ] Vid. notam *Solani*. b Παθὼν] Μαθὼν marg. *A I W*. c Ὥστε] Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὡς γε male *J.* d Ὑπὸ] Et sic esse in *Fl.* notabat *M. du S.* Est & in cett.

77. Ἄρτους πέπτειν] Ἀρτοποιεῖν. *V.*

88. Ὀθόνῃ ..] Fges. ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *G.*

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc *Dial.* c. 52. καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον σὺ ἐμοὶ ἐπιδείξομαι. *J. F. R.*

88. Ὀθόνην] In *Coll.* & P. ὀθόνῃ τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *M. du S.*

95. Ὥστε μὲ] Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστέ μοι, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan.* num aliae ὑπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τινος πάσχω habuimus *pro Imag.* c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ὑπὲ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Cl. *Hemsterh.* T. I. *Timon.* p. 103. —4. Sed quod propius huc spectat, ὑπὲ vicissim est in *Evang. Luc.* VII. 35. ἐδικαιώθη ὑπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. *J. F. R.*

96. Ὡσ-

negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam eſſet, & ille neque unde ſtragula ſibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſoleis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utrisque eſſet, lactucae amarae ac durae.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus, veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe

γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἶχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ὃν ἑωθεν ὀπιθεί μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ ὡμιλοῦντος τοῖς ταῦτα ὠνπράσκουσιν, ἦγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν καθεσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ ὑετὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μέν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, καὶ ἐκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ τρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ὀξὺν ἐπάτουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς, καὶ σκληράς.

Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτης τολμηρὸν ἐμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπουρὸν ὅπου ἀπάγοι τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τὴν φωνῆς ἀνόητος ὤν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑβριζόμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν· καὶ ἐκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ὑποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν ἤδη, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὡς τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀναγκαίη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ ἀκινδυνότατον, σπᾷ τὸν μάχαι-

e Ἀνυπόδητος] Sic jam Edd. cum ſupra hoc *Dial.* bis, ter haberent ἀνυπόδητος. quod poſterius etiam adſcript. in marg. *A1.* f Πάλιν] Reſtitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅποι *Fl.* h Καὶ ὡς] Sic *P.* cum *J. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνάτατον.

96. Ὥσπερ τρόμωνα ἐξαπίνης τρίφας] Si *Eraſmus* ad Belgiciſmum ſolummodo attendiſſet, non vertiſſet, *ut e veſtigio more turbinis circumducerem molam*; dum contra ipſe qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. *J. F. R.*

14. Ἀνυπόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδητος; hoc loco ſic edidi ut Edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *J. F. R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ, eſt. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non ſatis ſanus hic locus eſt. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & ſuperlativos ότερος & ότατος, ſive ώτερος & ώτατος facere, quando penultima poſitivi habet vocalem communem; itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem; At quando ε vel ο in poſitivo quodam revera eſt longum, ότατος brevo ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum, vid. *Hom.* Batrach. verſ.

χαιραν αὐτῦ, ᾗ ῥιπτεῖ πόρρω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-
Φόρητον, ψευδῆ ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ δείσας ὅπῃ τύτῳ, τ μὲ αὐτῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπολείπει, τ δὲ μάχαιραν βαστάσας ᵃ ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τ πόλιν.

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τ μὲ κῆπον αὐτῦ συνεργῷ τινι ᵇ ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τ κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδῦ δεδιὼς, κρύπτει ἅμα ἐμοὶ, πρός τινος τ ἐν ἄστει συνήθων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ὕτω ποιῆσαι· τ μὲ ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἁράμενοι ἐκ τ ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον, ᶜ κἀκεῖ με ἄνω συγκλείσαντες. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τ ὁδῦ τότε μόλις ᵈ ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τ πόλιν, ᾗ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχὼν, λέγει τ ἀπόνοιαν τῦ κηπουρῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ ἁλαμβάνουσι τὸς τ πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τ ὑπηρετῶν πέμπουσι, ᾗ τὸς ἔνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς ὐδαμῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲ ὖν στρατιῶται ἔνδον ἔφασαν εἶναι τ κηπουρὸν, κἀμὲ τ ἐκείνου ὄγον· οἱ δὲ ὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι

45. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero metu *imminentis* in via periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius aſinum. Illi nihil relictum ibi aliud

ᵃ Ἐπ'] Deeſt in P. Adeſt in Fl. aliisque. ᵇ Ἐπέδωκε] Conſtans Edd. lectio. ᶜ Κἀκεῖ μι] Κἀκείμε Ƒ. ᵈ Ἐξαναστὰς] Ἐπω— Ex. Fl. Vulgata vero eſt in P.

47. Ὑπερῷον] * Ἀνώγεων. V.

52. Ἀπόνοιαν] Ὕβριν. V.

* Ἀνώγεων] Sic emendavit *Solan.* cum vulgatum eſſet ἀνώγεων. Item mox male ἀπόνοιαν, ut reliqua ſex, ſeptem typogr. ſphalmata a me correcta omittam. *J. F. R.*

verſ. 12. *J. F. R.*

36. Ἐν ταῖς πληγαῖς] *Solan.* in marg. *Junt.* adſcripſerat, conferendum c. 12. in *Quom. Hiſt.* At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φορτούσῃ. Verum quia ibidem ἐπὶ pro ἐν eſt in 2. Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort.* XXIII. abunde ſit demonſtratum, ἐν ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abeſſet, quum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τύτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciſſ. p. 469. & *Long. Paſt.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς ἐν ἔργῳ. Noſtr. ſupr. c. 47. m. ἐν γελοίῳ. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphon.* ſupra prolatam ad T. I. p. 429. σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητῆς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne ſollicita. *J. F. R.*

47. Ἐπίδωκε] Mallem ἀπίδωκε. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *M. du S.*

47. Οἴκημα ὑπερῷον] In *Act. Apoſt.* I. 13. habemus, ὑπε-

aliud confirmant, neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut caussam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eo-

ἔλεγον, ἔτε ἄνθρωπον, ἔτε ὄνον. Θορύβε δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τύτε γενομένης, ὁ ἀγέρωχ@ς, ἡ πάντα περίεργ@ς ἐγὼ, βελόμεν@ς μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀναπύπλω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδ@ς. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώκεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὑρίσκυσι τ ἐμὸν δεσπότην τῇ σκιβωτῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τ μὲ εἰς τὸ δεσμωτήριον [e] πέμπυσι, λόγον τ τεταλμημένων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βασάσαντες τοῖς στρατιώταις [f] ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ὅτι τῷ μηνύσαντι ἐκ τ ὑπερῴων, καὶ προδόντι τ ἑαυτῦ δεσπότην, καλὸς ἐξ ἐμῦ πρώτυ ἦλθεν εἰς ἀνθρώπυς ὁ λόγ@ς ὅτ@ς, Ἐξ ὄνυ παπυλῆς.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπυρὸς [g] ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμεν@ς, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλυσίυ, πόλεως τ ἐν Μακεδονίᾳ τ μεγίστης Θεσσαλονίκης· ὅτ@ς τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἑσκευάζε, [h] καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδυλον, ἄρτυς πέπτειν, καὶ μελίπηκτα χειρᾶν ὀπτᾶμμον. ἔτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκη-

e Πέμπυσι] Ἔπεμψάν marg. *A1.* f Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν P. & marg. *A1.* g Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter supra c. 39. fin. h Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl.*

86. Μελίπηκτα] Εἰδ@ πλακοῦντ@. *V.*

ἀνίδωκαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonstrat *ὑπερῷον* esse adjectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & *Eustath.* voluere; sed ab *ὑπερὸς superus* tantum formatum, ut *πατρῷ@ς, μητρῷ@ς* & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit. *J. F. R.*

49. Τότε] Lege *πότε*. *M. du S.*

73. Ἐπίδωκαν] Παρέδωκαν correxerat in *Junt. Solanus*, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. *ἐπίδωκαν* habent. Si illud *παρὸ*— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepissem. Jam vero, quum & *Herodian. ἐπιδίδωμι* usurpat, pro *permittere, tradere se alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri, crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est; quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. *Ael.* XII. 28. *ἐπίδωτ@ αὐτὰς* (θυγατέρας) *τῷ Λιὶ εἰς τ χρησμὸν τ Δελφικὸν.* Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. *J. F. R.*

74. Ἄσσ@ν ἐγέλων] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσσ@ν δ' ἄρ' ὑπῆρχε γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. *M. du S.*

76. Ἐξ ἐμῦ — ἐξ ὄνυ παπυλῆς] Vide *Zenob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πόλεως τ ἐν Μακ.] Supra Ζωΐ. c. 8. *M. du S.*

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν [a] ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μοι ταῦτα κἀμὲ ἵσα-90σαν ἔνθα κατέλυον, καὶ ὅτοι μοι τὸ δεῖπνον τῶν δεσπότῃ, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καλακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτά-95του θεμένοις, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολέσαι. κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τοῦ δεσπότου ἐδίδουν ἐμαυτὸν, καὶ ἅμα μακρῷ πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἠθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καὶ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἦμην αὐτοῖς κλαγγὴς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤδοντο ἤδη [b] τῆς ζημίας, [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτε-10ρος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τοῦ κοινοῦ, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν15 καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσα τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιόταλοι, μέγαν

dem utebantur, diverſabantur in eodem; & permiſta ſibi invicem artium inſtrumenta habebant. Deinde mihi etiam ſua in cella ſtabulum tribuunt. Hi poſt coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piſcium, alter panum & placentarum. Ipſi deinde me cum his incluſo, dulciſſimaque mihi mandata cuſtodia, lavatum abeunt. Et ego, appoſitis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo poſt intervallo humano me cibo probe ſaburro. Illi domum reverſi primo nihil de mea liguritione ſentire, prae multitudine eorum, quae erant appoſita, & quod adhuc cum metu & parſimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum jam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac ſolicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurſus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταὐτῷ] Nihil mutat *Fl.* b Τῆς] Τὰς *Ex. Fl.* Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμιπρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *Bl. P.* Et ſic *Fl.* in ſequentibus. d Ἀναίσχυντον] Ἀνάισχυντον male *J.*

98. Ταῖς τέχναις] *Furtis.* *F. G.*

21. Προσλθόντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσελθόντες. *M. du S.*

33. Καλαπίνοσθαι] Qui neſcit καλαπίνειν etiam de cibis ſolidis uſurpari, meminerit de piſcibus hanum deglutientibus non ſemel dictum ſupra in *Piſcat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καλαπόσεις πλακούντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „ Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas ſimul abſorbere placentas.* Ita uſurpatur καλαπίνειν. Sic κατέπιον τιμάχη *Ariſtoph.* in Nub. verſ. 337. & Lucian. „ in *Aſino.* h. l. Ibidem ſupra, c. 28. μάζας ἕλας καὶ „ τίπιον. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μᾶζας — ἰκτεύσασι καλαπίνειν. *Mazae* „ *orantes ut ſeſe deglutias.* *Plato* in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱοὺς κατέπινεν οὗτος οὐ „ δίκῃ. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἐδωκε καλαπιεῖν". Sed exemplorum tota agmina poſſent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καλαπίνειν. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. 3. pr. Σίτου δὲ, ὑδ' ὧν τις ψωμίζῃ, δύναι καλαπιεῖν. Quid tamen differat a καλαφάγειν & καταβρώσκειν, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi piſces dicit καλαβρώσκειν τινὰ. i. e. *cadaver hominis devorare, ſive depaſcere*, & καλαφαγὼν ἰχθὺς, qui piſces comedit: nam hi non poſſunt adeo

boni visi, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum fa-

τέ με ὑ ὄντα ὁρῶντες, ὑ τὰ κριθίδια μὴ [e] δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν [f] ταὐτῷ ὃ μέτρον ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχον) τὸ τολμημάτων τὸ ἐμόν, ὑ [h] προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες [i] ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῶν θυρῶν, ἐσκοπεῖντο τὰνδον. χἀγὼ τότε τῦ δόλυ μηδὲν εἰδὼς, ἠρίστων προσεληλύθειν. οἱ δὲ τὰ μὲ πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τὺς ὁμοδούλυς ἐκάλουν ὅπι τὸ ἐμὸν θέαν, ὑ γέλως πολὺς ἦν, ὥστε ὑ ὁ δεσπότης αὐτῷ ἤκουσε τῦ γέλωτος, θορύβυ ὄντος ἔξωθεν, ὑ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, ὑ ἐξανίστα) τῦ συμποσίυ, ὑ ἀγκύλας εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίυ μερίδα καλαπίνουλα, ὑ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἴσω. χἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὅπι τῷ δεσπότυ, κλέπτης ἅμα ὑ λίχνος ἁλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, ὑ τὰ μὲ πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνυ συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι [g] παρθῆναι εἶπε, ὑ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τὰ ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμὺς, ἰχθῦς, τῦτο [k] μὲν γάρῳ ὑ ἐλαίῳ [l] καλακεκιμένυς· τῦτο δὲ νάπυϊ ὑπικεχυμένυς. χἀγὼ τὰ τύχη ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, ὑ μαθὼν ὅτι με τῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώ-

e Δαπανώμενα] Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανόμενα *J.* f Ταὐτῷ] Αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. P. g Μετρῷ] Μετρῇ male *J.* h Προελθόντες] Restitut. ex *Fl.* Προσελθόντες Edd. cett. i Ὀπῇ τινι τὰ ὄμ. τ θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* k Μὲν γάρῳ] Μὲν τὸ γάρῳ *Pell.* l Καταλακεκιμένυς] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπυϊ. *V.*

adeo subito *absorberi*, *deglutiri*, ut alia esculenta. *J. F. R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Eras.* Sed hic signif. in *triclinium*. Vid. *Polluc.* I. Segm. 79. *J. F. R.*

40. Παρθῆναι εἶπε] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd. Lucian.* ac *Theocr.* docet εἶπεῖν saepe valere κελεύειν. Ac verbum λέγειν similiter *jubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. *J. F. R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ] Posses θεῖναι conjicere, nisi nimis prope παρθῆναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatius, vide supra ad *Tox.* c. 20. No. 6. & hoc *Ass.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. *J. F. R.*

43. Καταλακεκιμένυς] Legendum forte καταλελιχμένυς, nisi forsan legendum sit: τὸ γάρῳ ὑ ἐλαίῳ κεκιμένυς. *F. G.*

Καταλακεκιμένυς] Lege καταλελιχμένυς. *M. du S.*

58. Κα-

σώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ προσῆγάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ τῷδε οἶνον ὕτος ὁ ὄνος, ἤν τις αὐτῷ ἐγκεράσαμεν ὀπιδῷ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δέ, οἷον εἰκὸς, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τ' μὲ τιμὴν τ' ἐμὴν κελεύει τ διοικητῇ τινι καλαβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τ ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾳδία ἦν πάντα, ὑπήκοον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲ καλακλίνεσθαί με ὅτι κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ὅτι τὼς δύο ἐπαιστάμενον ὀρθὸν, καὶ καλανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲ, καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα θεσπέσιον ἦν, ὅνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνέπτυον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατέπτυον· καὶ ποιεῖν δὲ, ὁπότε θελήσαιμι, ἤτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τ οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲ ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τ ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τ δεσπότῃ ὀπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπόταλον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευή μου ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adſtans menſae. Reſonabat interea riſu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic aſinus, ſi quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile eſt ad credendum, cum ſingulare & inſolitum me animal videret, pretium meum ſolvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam ſuo adoleſcenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, inſtituit. Deinde etiam luctari ſecum, quin etiam ſaltare, in duos *pedes* erectum ſtare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuiſſem etiam ſine diſciplina facere. Celebratur ergo res fama, Aſinus domini, potor vini, luctator, ſaltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & ſi quando bibere vellem, poſcebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane inuſitatam, cum neſcirent hominem incluſum in aſino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare diſcebam, & tergo portare dominum, & curſum currere minime moleſtum, & quem vix ſentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστων Ex. *Fl.* Vulgatam firmat P. b Ἔπινον] Ἔπιον *Fl.* c Ὁρῶν] Deeſt in *Fl.* d Νεανίσκων] Νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. e Ἐν καιρῷ] Non habet *Fl.* f Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl.* g Σκευή — πολυτελὴς] Σκευὴ πολυτελὴ *Fl.*

58. Καὶηχεῖν] Καὶηχῶ, προτρέπομαι, θεσπεσίῳ αἰτιατικῇ· καὶηχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἠχῶ τῇ γενικῇ. *V.*

58. Κατηχεῖν] Rurſus infra *Z. Tp. c.* 37. f. & *Φιλοπ. c.* 17. *M. de S.*

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod ſi inverſo ordine legas ἦτουν τ' οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; ſi vulgarem ordinem ſervamus, malum eſt τοὺς ὀφθαλμοὺς. *J. F. R.*

79. Σκευή μοι ἦν πολυτελὴς] Licet Florentinae lectio non ſit abſurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευή

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stra-
gula mihi purpurea injiciebantur, & frena
recipiebam argento atque auro distincta, &
tintinnabula mihi argutissimum concentum
edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster he-
rus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem,
tali caussa. Promiserat patriae gladiatorum
spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam
exercebantur; jam instabat profectio. Mane
igitur eximus, & ego dominum porto sic-
ubi regio esset in via aspera, & ad vehen-
dum curru difficilis. Cum vero Thessalo-
nicem venissemus, non erat quisquam qui
ad spectaculum non festinaret, & ad me
videndum. Nam fama de me e longinquo
praecucurrerat, quam multas agere perso-
nas possem, quam humanum in morem sal-
tare atque luctari. At dominus nobilissimis
suorum civium in vino me ostendebat, &
mirandos illos in me lusus producebat in
coena.

50. Meus vero magister reditum de me
multarum plane drachmarum repererat. In-
tus enim concluſum me & stabulantem ha-
bebat, & me atque admiranda illa opera
mea videre volentibus mercede intercedente
aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud
quid cibi, maxime quod inimicum asini
alvo videretur. Ego vero devorabam. Ita-
que intra paucos dies, cum hero meo &
civibus aliis cum pranderem, magnus &
vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾶ [h] ἐπι-
βάλλομαι· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμην ἀργύ-
ρῳ [i] καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες
ἐξήπλουτό μοι μέλος μουσικώτατον [k] ἐκφω-
νοῦντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσ-
περ ἔφην, ἐκ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει
ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι
θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλ-
λήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες
90 τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν εὐσκευῇ, καὶ ἀφίκλο
ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν ἧν ἔωθεν· καγὼ τὸν
δεσπότην ἔφερον, εἰ πολὺ χωρίον ἦν τὸ ὁδοῦ
τραχύ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλε-
πόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην,
95 οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν
ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει
ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀν-
θρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμά-
των. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτά-
1 τοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν εἰς τὸν πότον
ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ θαύματα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ
παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ὀψοφάγος πρόσοδον εὗρεν ἐξ
ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. καλακλείσας
γάρ με ἔνδον εἶχεν ἑστῶτα, καὶ τοῖς βουλο-
μένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τἀμὰ θαύματα ἔργα,
μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν· οἱ δ' εἰσεκόμιζον
ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ
1 0 ἐχθρὸν εἶναι ὄνῳ γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤθιον,
ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς
ἐν τῇ πόλει συναριστῶσι, μέγας τε καὶ πίων
δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καί ποτε γυνὴ ξένη, ἃ

μέ-

[h] Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμην Fl. [i] Καὶ χρυσῷ] Deest in Fl. [k] Ἐκφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες Fl. [l] Παρεξειν] Παρέξει marg. Δι.

91. Ἡ πορεία] Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. V.

σκευὴν habitus, adparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. J. F. R.

80. Πορφυρᾶ] Lege πορφυρᾶς. F. G. Πορφυρᾶ scil. habebat S. Sed vett. recte πορφυρᾶ. J. F. R.

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad Amor. c. 47. γναθῶνας ἠκτημένους λίθοις &c. J. F. R.

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. M. du S.

μετρία κεκλημένη, τ' ἄλλην ἱκανὴ, παραλθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ δεξιῶντα, εἰς ἔρωτά μου θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου· τοῦτο δὲ τῷ φιλοδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀργὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα [a] ἀναπαύσασθαι, κἀκεῖνος ὑδὲν φροντίσας, εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

Καὶ πειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν [b] ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. [c] ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμαιπετὲς ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ [d] που πλησίον πρὸ τῆς θυρατίδος ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρου ἐκ τινὸς ἀλαβάστου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὰ ῥινά μου μύρων [e] ἐνέπλησεν, εἶτά με καταφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διαλέγεται, καὶ με ἐκ τῆς φορβαίας [f] ἐπιλαβομένη

quando peregrina mulier non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollicetur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecisset. Ille parum solicitus, sive illa aliquid a me impetraret, sive minus, mercedem capit.

51. Vespera jam erat, de convivio nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda integra, fusoque de alabastro unguento se ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oculis me invadit, & tamquam cum amasio suo, & homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in stra-

a Ἀναπαύσασθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. B1. P.* b Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* c Ἐκεκόμιστο] Ἧκεν *Fl.* d Που] Non habet *Fl.* e Ἐνέπλησεν] Sic Edd. Excepta *J.* & *V2.* Sed *Ald.* 1. vulgatam servat. f Ἐπιλαβομένη] Λαβομένη *Fl.*

30. Χαμαιπετὲς] Ταπεινὴ *C* μικρὰ εὐτή. *V.*

23. Εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε *C* μὴ] Benedictus *sive aliquid, sive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses *qui parum curans mei jacturam* &c. quos verissime adsecutos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *si quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne.* *J.G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diversa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Observ. Crit. p. 45. Ubi propositis *Aristophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vs. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετραπάκοσία βούλεται· ait. „ Quid hic sit ἀνύειν, cognosci potest „ ex oppositio, ἐπιθυμεῖ λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans usus hujus verbi est in hoc significatu, sed ad eum non „ semper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. *Hesiod.* in Ἔργ. p. 395. — κὴ μηδὲν ἀνύσῃς, & *nihil* „ *obtineas*; vel *impetres*. Non satis accurate vertitur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Asin.* (h. l.) Κἀκεῖνος ὑδὲν

ſtratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptas. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adulteri. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptas. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptas.

g Πολλῷ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. h Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. i Γὰρ] Reſtitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. k Προσκαλυμμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. F. P. H.* &c. Προκαλ. *Pell.* melius. l Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. m Τῷ φεύγον] Τῷ φεύγοντι *Pell.* melius.

„ ἐὰν φροντίσας, εἴτε ἐ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ἐ „ μή. Ubi nec *Benedict.* nec *Baſileenſes* recte cepe„ runt ſenſum. Benedict. *Qui non curans, ſive ali„ quid, ſive nihil ex me faceret.* Baſil. *Qui parum cu„ rans mei jacturam* &c. Exiſtimem ego, ἀνύειν hic „ etiam *obtinendi* ſignificatum habere, ἀνύειν τι ἐκ τι„ νὸς, eſt *impetrare aliquid ab aliquo.* Similis locus „ eſt in *Antholog.* quem etiam in Theſauro adduxit „ *Steph.* ἀνύσαμεν τοῦτο ἐκ τῶν Μαφῶν, *haec impetravi„ mus a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille „ nihil curans, ſive etiam obtineret illa aliquid a me, „ ſive non; accipit mercedem.* Sic *perficere* Latinis eſt „ *obtinere. Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vſ. 99.) *quam „ joco Rem voluiſti a me tandem, quin perficeris?*" i Cl. *Geſnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adſentiens Cl. *Granovium* minus recte haec cepiſſe exiſtimo. Nam licet pro *conficio, conſumo* quoque ſumptum, *perdere* poſſit ſignificare, minime id huc convenire videtur, quod ſe tam ſtrenuum glorietur mox ipſe. *J. F. R.*

45. Τῷ χρωτὶ τῷ μύρῳ] Mira phraſis; quid eſt χρὼς μύρῳ? *M. du S.*

Τῷ χρωτὶ] Ἐρῷ legendum omnino. F. G. Bene, ſed mallem χρίσμῳ, ex cujus compendioſa ſcriptura monſtrum χρωτὶ prodiiſſe mihi veroſimilius videtur. *J. F. R.*

56. Προσκαλυμμένη] Mallem προκαλυμμένη. *M. du S.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι legendum videtur. F. G.

νῆς ἀκόρες, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν.

ptatis, ut totam in me noctem contriverit.

Ἅμα δὲ [a] τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲ ἀναστᾶσα ἀπῆλθε, συνθεμένη πρὸς τὸν ὀπισθάτην τὸν ἐμὸν οἴσειν ὀπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲ πλουσιώτερον ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενον, καὶ τῷ δεσπότῃ χαριέστερον [b] ἐν ἐμοὶ [c] ὀπιδειξόμενον, συγκαλακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ [d] καλεχρήσατό [e] μοι δεινῶς. καὶ πολὺ ἐλθὼν ὁ ὀπισθάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, κἀμοῦ μὴ εἰδότος ἄγει αὐτὸν ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ ἀφ' τινὸς ὀπῆς τὴς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡδεῖς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τὴς θέας παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν καλαδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ [f] πάντων ὀφθαλμοῖς ὀπὶ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις καλεκέκριλο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ προσέναι τε ἐκέλευον, καὶ φαύειν ἐμοῦ.

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister domino rem denunciat, quasi ipse docuisset, ac me inscio deducit illum jam vesperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam januae ostendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me ostendere facientem ista cupiebat. Jubet igitur nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inscendet.* Jamque mulierum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, & me mulcere.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τὴς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἦγεν ὁ ἐμὸς δε-

53. Denique instante jam die, qua munus honoris petendi caussa editurus erat meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* b Ἐν ἐμοὶ] Et sic *Fl.* cum *J. Ald.* &c. c Ἐπιδειξόμενον] Restitut. ex *J.* & *Pa.* Ἐπιδειξάμενον cett. d Κατεχρήσατο] Καλεχρῆτο P. Vulgata est in Edd. omn. e Μοι] Sic Edd. *Mu* L. P. f Πάντων] Ἐν insertum cupit *M. du S.* Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδειξόμενον] *Veneta* utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενον. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: καλεχρήσατό μου δεινῶς. *J. G. G.*

Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μου pro μοι, quum passim καλαχρᾶσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ σωφρονιστῇ ἐχρήσω τὴν οὐσίαν καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. 5. ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδίων (παιδιᾶς recte edidit *Hemst.*) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox insequentibus [καὶ τότε ἐλθὼν ὁ ἐπισάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, *quasi ipse id me docuisset.* *J. J.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clarissimus. Vide Ἐνυπν. c. 3. & N. Δ. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. *Solanus* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3. adducit, plane nihil est, ibi enim legas: ἐδὲ προτρεπτικῶς μου κατηρξατο, a κατάρχομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Fugit.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Jensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In *Dial.* enim *Mort.* XIII. illud μου non pertinet ad καταχρῆτο, sed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶν) emendat. Quare Cl. *Jensio* adsentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μου cum Edd. habeant,

meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plauſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

95 σπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσήειν ὅτω· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι, καὶ κεῖμαι τ γυναῖκα ὠδὶ κατέκλιναν. εἶτα ὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, κἀγὼ εἶσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοί, τ οἶνον ἡμῖν g χρυσίῳ ἐγχεόμενοι. ὁ μὲν ὄπισθάτης ἕστως ὄπιθεν, ἐκέλευέ με ὀρχεῖσθαι· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδόμην ἐν τῷ θεάτρῳ καλαικείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν. μή πως ἄρκτος ἢ λέων h ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τούτῳ δέ τις ἄνθη φέροντος παρεύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τῆς λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ᾠοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ i ἐν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῶν τ ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τ δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτω ἐξ ἐμοῦ

g Χρυσίῳ] Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.* h Ἀναπηδήσηται] Ἀ——εται *Fl.* i Ἐν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων] Nil variare *Fl.* notat Noſter.

beant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſſae foret. Immo vero, quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex χράομαι dativum poſtulet, ut vel pueris e Syntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata μου legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem dativi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant. VIII. p. 487. med. ἀλλὰ καταχρῆσί μοι &c. Sed καταχρῶν in libr. *Apocryph. Epiſt. Jeremiae* v. 28. jungitur accuſativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. *J. F. R.*

79. Ἦν —— δεδίειν] De hac periphraſi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J. E. R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῦ] An legendum οὐ πάντων; *F. G.*

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inſerui hic illud οὐ, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ οὐ πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujeto*, & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nusquam comparet οὐ, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. *J. F. R.*

96. Ἀπὸ χελώνης] Plerumque alias omittitur praepoſitio. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ μὲ ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνου λεπύριον. *Illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* *J. F. R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* *F. G.*

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* *F. G.*

ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τῆς κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυμαι, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λύκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἱστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν ὥσπερ Φάρμακα δεινὰ ὀπτάμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἠξίουν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ θεμιτὸν εἶναι καὶ τὰς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῦν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἶθ' ὕστερον δικάσαι περὶ τούτων. καὶγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρών, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ μὲν Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματί μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φρουρᾷ, ἕως ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς οὐ καταψεύδομαι οὕτω γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶγὼ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· καὶγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ

a me illa juvenci species & perit, disparetque ex oculis asinus ille antiquus: adstatque mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc insperatoque spectaculo perculsi omnes, tumultum dedere horribilem, scissumque in duas sententias est theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & versipelle portentum, postulabant statim hic intus igne me mori; alteri exspectandam dicebant meam orationem, & prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam sententiam. Ego vero accurrens ad praesidem provinciae, qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, asinum fecerit: & supplico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeses, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, si quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam, *mihi est Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego historiarum, & aliorum librorum scriptor sum; ille elegorum poëta, & vates bo-*

a Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. Ἔνδον] Lege ἔρθιν. *M. du S.*

33. Καὶγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ μὲν Θετταλὴ . . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε] Ridicule Interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me a Thessala . . . . ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Asinus, quemadmodum denique in theatro propositus, ut ibi cum homine femina congrederetur, visis rosis, iisque comesis, repente pristinae humanae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore; cum alii eum tamquam praestigiatorem igni crematum censerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum *ego*, inquit, *accurrens ad provinciae praesidem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte* (theatri scilicet, unde se ad Praesidem superius confidentem obvertebat) *memoravi, feminam Thessalam, Thessalae servam, me veneficio unguento delibutum, fecisse asinum.* *J. F.*

35. Κάτωθεν] Vide *Jens.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μὲ — Γάϊος] Quomodo ista cohaerent? *Pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeses primo de nomine novi ex asino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in versione ipsum hoc

bonus : patria nobis Patrae , urbs Achaiae. Audiens ista Praeſes, *Cariſſimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hoſpitum , qui & domo me exceperunt, & honorarunt donis : & nihil te quidquam mentiri novi , horum qui ſis filius* , exſiliensque de ſella amplectitur me , & multum oſculatur, domumque ad ſe me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat , pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeſes me publice audientibus omnibus, abſolvit. Tum ad mare deſcendentes navim circumſpicimus , ſarcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum conſultum putabam accedere ad mulierem , quae meo aſini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi, poſtquam homini redditus eſſem, viſum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac coenare ſecum & cubare ut vellem rogavit. Obſequor ego, indignum ratus , ſi is qui in aſino amatus eſſet , nunc homo factus faſtidire vellet , & amatricem ſuam deſpicere. Itaque coeno cum illa , & unguento ungor , & coronam ſumo de cariſſima mihi & ſervatrice roſa. Cum jam profunda nox eſſet , & ſomni

μάντις [b] ἀγαθός· πατρὶς δὲ ἡμῖν, Πάτραι ὁ Ἀχαιάς. ὁ δὲ δικαστὴς , ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ , ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκίᾳ τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ [c] ὄψιγαμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ , παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τῦ δίφρε ἀναπηδήσας, περιβάλλει τέ, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ οἴκαδε ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τοῦτο με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες [f] ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τ' ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν πρὸς τ' γυναῖκα τ' ἐραθεῖσάν μου τῦ ὄνου, κάλλιόν αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [f] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ πρωϊδόξῳ, οἶμαι, τῦ πράγματος ὑπιερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἱκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τ' ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑβρίζειν τροφῦν, καὶ τ' ἐραθεῖσαν ὑποδρᾶν· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανῦμαι τῷ Φιλτάτῳ [g] καὶ ἐς ἀνθρώπους ἀναστρέφομαι [h] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

[b] Ἀγαθὸς] Deeſt in *Fl.* [c] Ἐπίσταμαι] Sic etiam *Fl. J. Fr. P.* [d] Ἐκείνων] Ἐκείνου *P.* [e] Ὁ ἐμὸς] Aliter ſupra c. 40. [f] Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε] Ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A1.* [g] Καὶ] Deeſt in *Fl.* [h] Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* ſola.

hoc *nomen* ſ. praenomen potius, ſupplevimus. Caeterum, niſi omnia me fallunt, lacuna hic eſt, ejusmodi , Πατρὶς μὲν ἦν μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἦν Λουκίῳ, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γαΐῳ. Patrem & forte avum ab eo appellatum , ſatis reſponſio Praeſidis indicat : ſed qui potuit diſſimulare ſuum ? cum tamen ſuae profeſſionis mentionem faciat &c. Et quaenam ſunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia ſibi cum Caio fratre eſſe dicit? Si dicas, ab ipſo ſcriptore detracta , & conſilio omiſſa , ut ſeriae narrationis ſpeciem fabulae ſuae circumponeret : at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipſum quoque fortaſſe affectavit , ut truncatam eſſe orationem melius intelligerent lectores. Fortaſſe, & aliquid plus quam fortaſſe ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore Λευκίου Πατρέως ſolum nomine lectam hanc fabulam , licet multum, quam haec Lucianica eſt, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* *J. M. G.*

49. Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι] Lucius Patrenſis. *Phot.* Biblioth. *F. G.*

Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι τ' Ἀχαΐας] Lucius Patrenſis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*

Ibid. Πάτραι τ' Ἀχαΐας] Hinc apparet , hoc opus eſſe Lucii Patrenſis , ſed compendio expreſſum. *M. V. la Croze.*

82. Φιλ-

θεῖα, ἤδη γὰ καθεύδειν ἔδει, καίγω δ' ἐπανίσταμαι, καὶ [a] ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον χέρσων ἐκ τ πρὸς τ ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, γὰ δ' ἐμῆς οἰκίας, γὰ μαχράν ποι ἀπελθών, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ γὰ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, γὰ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν καὶν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον ἀσώζειν, γὰ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ γὰ χρησίμου ζώου ἐς οἰκον μεταμορφωθείς. [e] γὰ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, surgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adsto, magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo facessis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commisi? At ego*, inquit, *non tui, sed asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne servatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in spinturnicium.* Et advocatis jam statim ser-

a Ὥσπερεί] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτη] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτη *J.* e Καὶ] Deest in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. *F. G.*

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret: tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exsulare jubeat, non potest φθείρειν aliud quam *facessere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I. Ep. 13. p. 56. τ ἐξ Ἑρμώνης — ὑπὸ Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἑρτυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄόρᾳ (alias ἄόρᾳ scribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler.* ad *Alciphr.* Epist. priore loco adductam, ex *Aristophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθαίρω rursus ita positum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl.* Frischlinum reprehendit, qui illud *Aristophanis* in Plut. 610. τότε νοσήσεις· νῦν δὲ φθείρῃ, male verterit: *nunc perdaris*, quum sit vertendum: *Tunc rediibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque injuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula ap. *Aristoph.* excludi potest, sequitur enim: Σὲ δὲ ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν. Ibid. supra vers. 598. Ἀλλὰ φθείρῃ, γὰ μὴ γρύζῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum musses.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati ajunt: *loop hoor den hoechoch!* quod tamen est apertius, quando εἰς post imperativum additur. *J. F. R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F. G.*

98. Τὴν — συμφοράν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset.* Μείων esse συμφορᾶς, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. πᾶν εἰς ἄνθρωπον (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώπους) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde *Aristoph.* Equ. 652. δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εὐαγγελίαις Εὐαγγέλια θύειν. Disserte hic Scholiastes, μείων, ait ὄνομα ἡ συμφορά. Etiam *Lysistr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *J. M. G.*

99. Συμφοράν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Gesn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. sic legitur: Οὗτοι ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐστι ἄνθρωπος συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adposuit margini: *omnis homo est ipsa calamitas.* At si jam ἄνθρωπος cum *Gesnero* legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσ' cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt *Aristophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *casus.* Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum est hominem ipsum dici συμφορὰν, nam & sic *Sophocl.* Aj. Flag. vs. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορᾶν δίχα τ ἄνδρα, quod vertitur: *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexspectato ac timendo casu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem significatum esse in *Herodoto*; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Came-*

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τὲς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τὰ νῶτα μετέωρον κομιζῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, κἀξωσθεὶς πρὸ τῦ δωματίυ ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ὅπι ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸ ἐμαυτῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξίῳ πνεύσαντος ἀνέμυ, πλέομεν [f] ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. [g] ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα [h] ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτῦ (τῦτο δὴ τὸ τῦ λόγυ) ἀλλ' ἐξ ὄνυ περιργίας μᾶλλον μακρᾶ πάνυ, καὶ ὕτω δὲ μόλις, οἰκαδὲ ἀνασωθείς.

[f] Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M. du S.* [g] Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. [h] Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *A1W.* Nil mutant Edd. [i] Τῦτο] Τὸ marg. *A1.*

merarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώποις poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὁ γίνεται ἀνθρώποις, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J. F. R.*

6. Ἐξ ὄνυ περιργίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνυ περιργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀκαίρυ ταύτης περιργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J. M. G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ. JUPITER CONFUTATUS.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ. CYNISCUS ET JUPITER.

ΚΥΝΙΣ. CYNIS.

ΕΓὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲ τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταιότατα τοῖς [b] πολλοῖς, σοὶ δ' ἐ πάνυ ῥάδια πορίζειν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων αὐτῶν. ἓν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐθέλομὴν παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· ἐ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀπόκριναι [d] δή μοι πρός τινα ἐ χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρον· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδὲ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρε καὶ Ἡσιόδε ποιήματα· εἰπὲ δή μοι, [f] εἰ ἀληθῆ ἐστιν, ἃ φασὶ περὶ [g] Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐρραψῳδήκασιν, [h] ἄφυκτα

I EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim ſaepe te preces illorum quaſi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt,

a Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. *b* Πολλοῖς] Ἅπασι O. *c* Ἔφης] Sic *Fl. Ald. H. P. S.* &c. Φὴς *F.* & Cod. P. *d* Δή] Omittit δὴ *F.* & P. Comparet autem in *Fl. H. P. S.* &c. *e* Εὐχὴ] Αἴτησις P. *f* Εἰ] Deeſt in O. *g* Εἱμαρμένης] Sic *F. Fr. H. B.* Εἱμαρ. cett. hic & c. 3. &c. *h* Ἄφυκτα] Sic marg. *Ald.* Ἄφθιτα Edd. quas conſului omnes.

9. Μετρίων] Τακτικῶν, ἐπιεικῶς. *V.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, *Luciani Samoſatenſis* Ζεὺς ἐλεγχόμενος, *ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674. 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, né quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀπαλαιστάτοις praecone expectares: nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. *J. M. G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φάατὸς dicitur, & ἀνήκφατος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald. 1. Weſſelinganae* habet ἄφυτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συπὶς σὺ ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν. *Hermot.* c. 79. ἐς ἄφυτα ἐμβαλεῖν. *Quom. Hiſt.* c. 62. ubi ἄφυκτα quidem Edd. habebant; ſed *Solan.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox c. 18. p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυκτο-

runt, evitari non posse, quaecumque illae nascenti unicuique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecumque fiunt, illorum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὁπόσα ἂν αὗται ἐπινήσωσι γενομένῳ ἑκάστῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γάρ ἐστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, τοῦ τῶν τριῶν ἀτράκτου τρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἔκβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος [i] ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ σύ γε ὑπὲρ Μοῖραν [k] δόμον [l] Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ ἔστω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ νήματος τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ [m] τὸ λινοῦν. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν καλεχόμενοι [n] ᾄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαί, καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον [o] διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψῴδει δι' αὐτοῦ.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ

i Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* k Δόμον] Δὴ δόμον O. male. l Ἄϊδος] Bene sic O. *Fl. Va.* P. S. Ἀϊδι male *F. Ald. Fr. H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἄδουσιν] Ἄδουσιν O. o Διεξέρχονται] Διεξίασι O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ ἔστω] Παλαιωνικὸν τὸ θεώρημα. *V.* (Vid. sequens scholion)

31. Ἔξω τοῦ ν. τῶν Μοιρῶν] Παλαιωνικὸν τὸ θεώρημα. * *G.*

ὁ θεὸς. ἐνδ. Z. θεὸς. ὁ. Z.

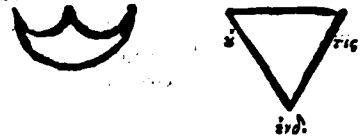

37. Διεξέρχονται] Διεξίασι. *G.*

* Ὁ θεὸς] Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forsan dedita opera; quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen adpositi erant. *J. F. R.*

πότερος εἶεν. Ibid. c. 29. τὸ ἀφύκτῳ ἰχόμενος. Rursus c. 32. *De luct.* c. 2. f. *De Dipsad.* c. 2. f. &c. *Aristoph.* Nub. 1043. ἴχνη λυσσῶν ἄφυκτον. Et passim. Sed ἀφύκτους adferens *Stephanus*, ἄφακτος similiter sic nondum inveniſſe fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi *Solanus* qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in Edd. ἄφακτον (interdum & corrupte ἄφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. *J. F. R.*

18. Γενοῦμαι] *Homer.* Il. Υ. 118. *M. du S.*

25. Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει] Haud immerito *Solan.* adscripserat, etiam sic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyss.* Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc versum reperit. *J. F. R.*

δὲ καὶεῖνό μοι ἀπόκριναι. β τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητοι γὰρ καὶ αὗται) [d] τίνες εἰσὶν, [e] ἢ τί δύνανται αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [f] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γὰρ ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, [g] ὦ Κυνίσκε. τίνος [h] δὲ ἕνεκα ἠρώτησάς τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, καὶεῖνο εἰπεῖν· εἰ καὶ ὑμῶν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς πεποίησαι αὐτὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς

reſponde. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque *nomina*, quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminique vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia ſuſpen-

ſu-

a Αἱ] Abeſt artic. ab O. b Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. c Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. d Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. e Ἢ τί δύνανται] Καὶ τί δύνανται O. f Τί ὑπὲρ] Τί ϵ ὑπὲρ O. g Ὦ] Abeſt ab O. h Τὸ περὶ] Dedi ex *F. V2.* O. & P. Ποτε περὶ habent Edd. cett. i Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἱστόρησεν. εἶτ' ἄλλο τι δύναται εἱμαρμένη ϵ τύχη παρὰ τὰς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . περὶ αὐτῶν * ἀπορηθῆναι δυνάμενον. *V.*

* Ἀπορηθῆναι] Ἀπορισθῆναι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarer, V ἀπακριθῆναι dare voluiſſe. *J. F. R.*

56. Τί δ' οὖν † ἐμ.] Τῷ Διὸς εἰκότως, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τῷ νήματος ἠτιμώθημεν τῶν μοιρῶν, ἐ Κυνίσκος ἰγέλασεν. *V.*

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῷ λίνῳ αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit *M. du S.*

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἱστόρησεν. εἶτ' ἄλλο τι δύναται εἱμαρμένη ϵ τύχη παρὰ τὰς μοίρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . . περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀπακριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo ſit. *J. J.*

52. Τὸ περὶ] Ex MſS. Ox. P. & Edd. *J.* & *Ven. 2.* eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent πόλα, quod nihili eſt. *M. du S.*

58. Ὁμήρου ἐπῶν] *Hom.* Il. Θ. 18. & ſeqq. *M. du S.* *Ibid.* Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. *M. du S.*

61. Ἀναρτησόμην] *Hom.* Il. Θ. 18—27. *M. du S.* Ἀναρτησόμην] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. *Geſn.* vulgatum ſecutus dederat: *tamquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμην, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. *Diod. Sic.* init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος, ex alibi, quin & Aor. indic. pro ejusmodi futur. *Homer.* Il. Δ. 161. — μὴ

furum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demissurum, Deos vero omnes si velint ab illa suspensi vi te detrahere, non detracturos: te vero, si velis, facile universos *Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.* Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorrescebamque versus istos cum audirem. Modo vero ipsum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi justius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque, pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine piscículos.

5. JUP. Nescio, quid hae sibi tunc quaestiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obsecro*, ne aspere, neque iracunde audias me, quae

k ἀναρτησόμενον τὰ πάντα. l Ἔφης γὰρ αὐτὸς m τὴν μὲν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ n ἅπαντας, εἰ βούλοιντο ο ἐκκρεμαννυμένους καλασπᾶν βιάζεσθαι, σὲ μὴν καλασπάσειν γε, p σὺ δέ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας

Αὐτὴν κὲν γαίην q ἐρύσαις, αὐτήν τε θάλασσαν·

τότε μὲν r ἦν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ὑποφρίττων μέλαξυ ἀκούων τὰ ἔπη. s νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μετὰ τοῦ σειρᾶς, καὶ τὰ ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὡς φῂς, κρεμάμενον. δοκεῖ t δ' ἦν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον u αἰωρεῖσα ἐκ τῆς ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τοῦ Εἱμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσῃς x μου τἀλη-

k Ἀναρτησόμενον] Sic dedi ex O. & *Fr.* Ἀναρτησάμενον Edd. cett. l Ἔφης] Ἔφηθα *Fl.* m Τὴν μὲν] Μὲν τὴν O. P. n Ἅπαντας] Ἅμα πάντας O. o Ἐκκρεμαννυμένους] Ἐκκρεμαμένους O. p Σὺ] Σὲ male O. q Ἐρύσαις] Ἐρύσαι O. & marg. *Al.* r Οὖν] Δὴ O. s Νυνὶ] Νῦν O. t Δ' ἦν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. u Αἰωροῦσα] Sic restitui ex G. L. O. P. Θεωροῦσα Edd. priores. x Μου] Ἐμοῦ Ex. *Fl.* Μοι P. cum Edd.

62. Καθῆσειν] Κρεμάσαι. *V.*

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. *V.*

— μεγάλῳ ἀπέτισαι (ἀπέτισαν *Clark.* & *Barnes.*) *magno luent*, (*luerint*) Et *Herodot.* I. X. p. 5. monente *Horreo*, in Obs. Crit. p. 19. ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὴν Καρδύλεια. Ubi Rever. *Horr.* vel nimius est in probandis ejusmodi aorist. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia est ratio. *J. F. R.*

61. Ἔφης] Quod *Fl.* hic ἔφηθα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil muto. *J. F. R.*

62. Μὲν τὴν] Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in Impressis est, τὴν μέν. *M. du S.*

Τὴν μὲν] Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum *Solano* praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. *J. F. R.*

63. Ἐκκρεμαννυμένους] Etsi probum quoque quod in Ox. est, ἐκκρεμαμένους; servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen nostro inusitata. Sic supra *Tox.* c. 6. vs. 26. ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex *Thucyd.* VII. probavi. Interim ὀκ—νύμενοι & hic malim. *J. F. R.*

67. Αὐτὴν κὲν] *Homer.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

68. Γοῦν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐπαγάγω; sed memor δὴ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' ἦν sine varietate legitur. *J. F. R.*

74. Θεωροῦσα] Elegantius in veteri codice scribitur: *Δοκεῖ δ' ἦν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς & αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ὀκ τῆς ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ὀκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe justiorem causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces.* Vulgati Θεωροῦσα, quod quidem ferri potest. sed Ms. lectio facile prae hac Graece doctisse probabit. *J. G. G.*

Αἰωροῦσα] Sic etiam Mss. Ox. P. & L. In reliquis Θεωροῦσα, minus eleganter. *M. du S.*

Αἰωροῦσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Gesn.* vulgatum Θεωροῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. *J. F. R.*

τἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας λέγοντα. εἰ γὰρ ἔτως ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ὁρῶ ὅ, τι ἂν ὠφελήσαιμεν τὴν θρησκείας ταύτης, εἰ μήτε τὰς φαύλων ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθόν τινος [c] θεοδότου θρυφεῖν.

vera sunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cujusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, τῶν τῆς καλαράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν· ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὔθ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν Κλωθῶ ἄτραχλον, ὦ Ζεῦ, οὐχ

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* ejusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fusum, Jupiter, non

a Ἔτι] Abest ab O. b Προσάγομεν] Restitut. ex O. B2. & Fr. Προσάγωμεν habebant Edd. reliquae. c Θεοσδότου] Et sic cum J. habere Fl. notat *Solan.* Sed habet etiam P. H. S. & *Ald.*

5. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπῶν πρὸς ἡμῶν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· ἀθέσπιστας εἶναι τὰς θυσίας φησί·] Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacaneas hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *Ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* J. J.

6. Ἡμῶν πρὸς ὑμῶν] Secutus sum scripturam Mss. Ox. in quo εἰπῶν, quod in impressis est, non reperitur. M. du S.

Ibid. Περιττὰς εἶναι] Et hic in Impressis additum erat φησὶν, quod praeeunte Cod. Ox. exulare jussimus. M. du S.

7. Φησὶν] Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. F. G.

Φησὶν] Deletum etiam voluit *Solan.* sed immerito. At quia omnes Edd. & *Scholiast.* habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπῶν abesse ab O. & pro eo ὑμῶν legi, adscripserat *Juntinas*; ac φησὶν delerat; sine dubio significans utrumque verbum in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione *Gesn.* parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. J. F. R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὁρᾷ. F. G.

14. Δυνατὸν] Utrum ἐ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. J. F. R.

15. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω] Hic jam constanter γοῦν, & recte, non οἶ' ὄν. Conf. supra c. 4. f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut *Herm.* c. 80. Θέλεις διηγήσωμαι; *Scyth.* c. 9. pr. Βούλεσθε ὑπ ἐπαγάγω ὑμῖν. J. F. R.

18. Ἀντίδοσιν] Locus palam corruptus, quem ego sic refingo. ὥσπερ ὠνούμεθα τὰ ἀγαθὰ παρ' ὑμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμεθα ἡ. τ. ἀ. τ. β. M. du S.

Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμεθοι] Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε mutarem, ut cum ἡ cohaereat, si ante ἤ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat quomodo verba sint constituenda. Et videor Cl. *Gesn.* τὸ *sed* etiam

non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & *fac* ut respondeas firmius. JUP. Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixero? JUP. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non *tam* indigentiae caussa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis caussa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorem naturam afficientium. Quamquam

ὑπ' ἐκείνων ἀναπειθεὶς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῖν προϊὼν [e] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, μικρὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φὴς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Ὑμῖν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάξαι ταῦτα, καὶ ἀναλῶσαι; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βούλῃ οὖν ἐπαγάγω καὶ τὸ μὴ τοῦτο, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μά. οἱ δέ γε θύοντες ὑπὲρ τῆς χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν [h] δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητί δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σο-

d Ἡμῶν προϊὼν] Sic restitutum ex Cod. O. Nam Edd. ἐπὶ τῶν προϊὸν ἡμῶν, sine sensu. e Εἰς τοῦτο] Εἰς τοὐναντίον emendatum in Cod. Ox. f Ὑμῖν] Ἡμῖν male O. g Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν Fl. Οὐ omittunt cett. & P. h Δὲ] Δὲ & καὶ deesse in O. notat M. du S. i Καὶ] Iterum abest in O. k Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. A1. At prius est in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησὶ] * Δηλονότι ὁ λόγος. V.
8. Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ἵν' ᾖ καὶ †ὅπως ἀσφαλίσεσθαι ‡ἀποκρίνῃ. μὴ ὀκνήσῃς. V.

18. Ἀντίδοσιν] Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας §παρέχουσιν. V.

* Δηλονότι] Δηλόντι male Edita.
† Ὅπως] Ὅπις misere ante editum.
‡ Ἀποκρίνῃ] Ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, M. du S.
§ Παρέχουσιν] Ita dedit Solanus, cum ante legeretur σωφρόνως.

iam in versione sua delesse. J. F. R.

20. Ἢ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον vel simile quid, quod ante τὸν ἢ non insolens esse, constat. *Aristoph.* Νιφ. 1420. Εἰκὸς δὲ μᾶλλόν τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. *Thucyd.* 2, 89. Ἀντέπαλοι οἱ πλείοσι τῇ δυνάμει τοσῷδε πλείοσιν ἢ τῇ γνώμῃ ἐπίσχον). Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a caussa sacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ἀντίθεσθαι, relinqui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est *Jov. Trag.* c. 46. Οὔκουν ἔφειν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἱρέττοντες. Et in ipso fine ejus libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἔνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. J. M. G.

Ἢ τιμῶντες] De omisso μᾶλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad *Quom. Hist.* c. 17. f. J. F. R.

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν ἐστὶ τοῦτο, εἰ ἐστὶ σὺ φὴς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis caussa sacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praestantius est, colentium.* Sic recte interpres, *colentium* sc. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro τὰς τιμαῖς γεφαίροντες, scribit θυσίαις γεφαίροντες. J. G. G.

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τ' ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις τεταγμένους. ἐπεὶ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μέν, εἰ μηδὲν ἄλλο, [b] θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀίδιος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ τρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰώνιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμονίαν ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς [c] ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισαι καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ [d] ἔνεστι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γάρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθείς· [e] ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη [f] ποτέ. τὸν γὲ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτιν ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δέ [g] φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε [h] παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogaret, quanam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subjecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus orietur, quae longo illo filo torqueatur.

8. JUP. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex, & fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & servire interdum

a Ὅ, τι] Emendante *Jensio*. Ὅτι vulg. b Θάνατός γε] Κἂν ὁ θάνατος O. c Ἡμεῖς] Non comparet in O. d Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. e Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἡ. δὲ O. f Ποτὲ] Deest in O. g Φασιν ὑμᾶς] Ἰμᾶς φασιν O. h Παρὰ] π male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forsan est compend. τῶ ἀνθρ. V. Alberti Glossar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθεὶς] Ἰμονία λέγεται τὸ κοινὸν εἰς ὃ † δισμοῦνται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἀντλοῦσιν. ἰμονία λέγεται ἢ ἡ ἀλυσὶς κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ κοινοῦ ‡ γοῦν ἄντλησις. διότι καὶ ἰμὰς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ κοινόν. V.

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διὰ πυρὸς τεχνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχναις ἐργαζόμενος. V.

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠνείχετο θεραπεῦειν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις ἔδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν ἀετὸν ἐσθίειν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ. V.

46. Τὸν γὲ πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. ὃν ἐγνωκὼς ὡς εἷς τ' ἀπ' αὐτοῦ γενομένων τ' βασιλείας § ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπιόδας ἔχων υἱὸν, κατήδιεν αὐτὸν. τοῦτο ἐποίησε δύο υἱούς, τῷ Ἅιδῃ μὲν τὸ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεύς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δίδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς πρότερους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τ' ἑαυτοῦ πατέρα τ' βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμοὺς ¶ βαλὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθετο. V.

* Καθεὶς] Παθεὶς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Δισμοῦνται] Δισμεῦται Exc *G.* Δισμεῦται C.

‡ Γοῦν] Non adparebat in Edd. Insertum nunc ex *G.* & V.

§ Ἐκβαλεῖ] Ἐκβάλλει V. Quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλὼν legendum existimo & ἐξιδίωξε. *J. F. R.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς. non καθ' ὅτι, ut vulgo. *J. F.*

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter pastorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

50 ἀμέλει καὶ τὸν ἀδελφὸν σοῦ τῷ Λαομέδοντι, καὶ σοὶ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν [i] Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. 55 ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ λῃστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ σφετερίζεσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέσταλοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καλεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο 60 εἱμαρτὸ δηλαδή.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos punири video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN, Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῷ. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με πεισόμενον, ὃ, τι 65 μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πολλοὶ διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἱμαρτό, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις 70 εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας· αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλω] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae Ἀπόλλωνα. *k* Εἶναι] Deest in O. *l* Χρόνου] Abest ab O. *m* Κολαζομένους] Κολαζομένους ἅπαντας O. *n* Ἄρ'] Παρ' O. *o* Ὅτου ἕνεκα] Ὀθούνεκα O. *p* Οἴει] Ἰσοπτεύεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διός, ** μὴ φέρων βασιλείαν τοῦ Διὸς, δίκα τοῦ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μὴ ἐᾶν θεῶν ὑποτάσσεσθαι αὐτόν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Πικρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενον, ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀπεθνήσκοντας ἤγειρεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς εἰσθότας κεραυνοὺς κατατοξεύσας, καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγει δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ καρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένων. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τῆ Διὸς] Quinque illa verba in Edd. omissa inseruit *M. du S.* Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. —— *& te memorande canemus Pastor ab Amphryso.* G.C.

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *J.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλωνα, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. *J.F.R.*

57. Χρόνου] Non improbum est illud χρόνου, etsi ab *Oxon.* Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristid.* quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνου loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρὶ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere *Alciphr.* III. Ep. 25. καὶ τὸ ἄγγος οὐδὲ ἀκαρῆ θίλας ὁρᾷν. *J.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] ὡς τίνι ἂν ἄλλῳ τἀληθῆ, ἢ ὡς σοῦ μάθοιμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστί, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν [c] ἐκείνη; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ὦ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσειν φήσας, ὦ παῦ [d] τοσαῦτα πρὸς με λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιον ἐστὶ τοῦ λόγου, ἐπιδεῖξαι ὀλίγους ἡμᾶς προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μή [g] μεταμέλοι σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῇ [i] ἐπιμελείᾳ, παραιτούμενοι τὴν Εἱμαρμένην. ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέτας καὶ ἀκόλουθοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ὅτως ἐκείνας ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μέν τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα [l] τεχνίτης ἐστὶν, οὐδ' ἡ

10. Ego vero à quonam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quasi imperans? JUP. Jam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas ejusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus

a Παρὰ] Nota πρὶ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τ̃ παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' ἂν] Γοῦν Ex. Fl. & marg. A1. Vulgatam servat P. c Ἐκείνη] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl. d Τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A1W. Πρός μοι τοιαῦτα Edd. e Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπιτ. ἅπαξ ἐκτὸς O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μεταμέλοι σοι] Μεταμελήσει male O. h Μετατίθεσαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐπιμελείᾳ] Εἱμαρμ. Fl. k Οὐδεὶς δὲ] Οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A1. l Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μοῖρά τις ἡ] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἐπόρισον. εἶτε ἄλλο τι δώσει ἡ εἱμαρμένη ἐκ τύχης ὥσπερ τὰς μοίρας. V.

88. Καταπίθεσαι] Τυτίσι μετατίθεσαι. V.

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἴριον, ὥσπερ τὸ σκάλλειν τὴν ἄρνα. V.

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impressis est, ἐκείνη. M. du S.

Ἐκείνη] Doctiss. Solanus jam delerat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκεῖνος eodem casu jungi amant, vid. Aristoph. Plut. vs. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Cl. Gessi. nihil eam movebam. Immo adcuratius rem considerati faciliori mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ῶν inveniſſet, alterum in —ᾶ, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὧν ὧν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. J. F. R.

81. Τοῦ

pus eſt ſecuris aut terebrae, ſed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum eſt; vos autem nimirum ſecures Parcarum eſtis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato ſacra facienda eſſent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, ſalutationibusque vos & ſacrificiis colunt. Sed neque, ſi Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipſis Parcis integrum eſt mutare, & aliorſum converterе quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta ſunt: nec patiatur Atropos, ſi quis in contrarium torquere velit fuſum, & Clothonis opus reſolvere.

12. JUP. Tu jam, Cyniſce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenſes, ſed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, ſi vel nulla alia, ea certe cauſſa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata ſunt apud Parcam ſingula praedicimus. CYN. In univerſum quidem inutile eſt, Jupiter, praeſcire futura *illis*, quibus negatum plane ſit illa cavere. Niſi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri ſe moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῦ σκεπάρνυ, ἢ τῦ τρυπάνυ, ἀλλὰ τῦ ναυπηγῦ· [m] ἔτως ἀνάλογον, ἢ μὴ ναυπηγυμένη ἔκαστα, ἢ Εἱμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ [n] ἄρα τρύπανα ἢ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν [o] Μοιρῶν· ἢ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις [p] ἢ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' ὐδὲ τ Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ πρᾶξαι. ὐ γὰ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, ὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] ἢ μεταστρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων ὧδε ἑκάστυ. ἡ γῶν Ἄτροπος οὐκ [s] ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς [t] τἀναντίον τρέψειε τ ἄτρακτον, ἀναλύων τ Κλωθῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, ὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶς πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖς. ἡμεῖς δὲ εἰ μὴ μηδενὸς ἄλλυ ἕνεκα, τῦ γε μαντεύεσθαι, ἢ προμηνύειν ἕκαστα τ ὑπὸ τ Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως [x] τιμοίμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] παντελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς εἰ μὴ τῦτο φὴς, ὡς [a] ὁ προμαθὼν, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται,

[m] Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον τοίνυν O. & P. [n] Ἄρα] Εἶτερ ἄρα O. [o] Μοιρῶν· ἢ] Ambo deerant in *F.* Aderant in cett. & Ox. [p] Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A1.* pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. [q] Ἂν] Abeſſe ab O. ἂν & εἰς notat *M. du S.* [r] Καὶ μεταστρέψαι τὶ] Τὶ ϵ μεταστρέψαι O. [s] Ἀνάσχοιτο] Ἀνάσχοιτ' O. [t] Τἀναντίον τρέψειε] Τρέψ. τὰν. O. [v] Σὺ] Σὺ δή O. quod verum credo. [x] Τιμοίμεθα ἄν] Τιμώμεθα ἂν *Fl.* Ἂν deeſt in O. [y] Παντελῶς] Πάντως O. [z] Ἐκτὸς] Ita juſſit *Solan.* emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ ὦδε τοῦτο Edd. [a] Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inſerui. [b] Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φὴς] Ἀντὶ τῦ κατὰ τοῦτο. *V.*

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξεται. Φοβηθεὶς ἐν ἐ συνεχώρει τῷ παιδὶ ὔτε κατοπολεμίων ἁπλαθῆν, ὔτε ἄλλῃ πόθεν παρελθεῖν, ἐν ᾧ ἐκρέματο σιδηρος. συὸς δὲ κατὰ τὴν χώραν φανέντος, πεμφθεὶς ἔπεμψεν εἰς θήραν τ παῖδα. ἢ ἐν τῇ θηρεύειν Ἄδραστος εἰς τ θηρεύοντων, ῥίψας κατὰ τῦ συὸς, αὐτοῦ μὲ ἡμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τ Κροίσυ υἱόν. *V.*

81. Τοσαῦτα πρός μὲ] O. P. & L. In Impreſſis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; ſed magis exactum eſt, quod ſequimur. *M. du S.*

86. Ἔφηθα] Jam cett. Edd. Florentinae conſentiunt, ἔφηθα pro ἔφης exhibentes. Conf. ſupra c. 4. med. *J. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impreſſis deeſt. *M. du S.*

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mſſ. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. du S.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φὴς] Ita O. & P. Mſſ. In reliquis εἰ μὴ ὦδε τ. φ. prave. *M. du S.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φὴς] Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φὴς. *Th. M.* Non male; ſed poſt inventum ἐκτὸς jam non utimur. *J. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθὼν. In Impreſſis deerat. *M. du S.*

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τ Θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ἀφεδώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἄδραστος ὅπῃ τ σὺν ἀφείς τ λόγχην, ἐκείνῃ μὲ ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [b] ἀπὸ ἰσχυρᾶς προστάγματος τ Μοιρῶν φερομένην τῆς ἀκοντίου ὅπῃ τ νεανίσκον.

Mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta in juvenem.

35

Τὸ μὲν γὰρ [c] Λαΐου καὶ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φύς.

περιττὴ γάρ, οἶμαι, ἡ προδήλωσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω γενησόμενα. [d] τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φὺς ἀπέκτεινεν [e] αὐτόν. ὥστε οὐκ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου [f] ἀπαιτοῖτε τ μισθὸν ὅπῃ τῆς μαντικῆς.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne sparge sulcum liberûm, vetant Dii:
Nam si creaveris, ait, *necat te filius.*

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &, qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

Ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς [g] λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, καὶ πάνυ ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τ Ἅλυν διαβὰς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τ τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium everfurus sit. Utrumque enim significat oraculum. JUP.

Erat

a Καθείρξας] Ἐγκλεισάμενον O. P. b Ἀπὸ ἰσχυρᾶς ἐντολῆς] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. c Λαΐου] Τοῦ Λαΐου O. d Τοιγάρτοι] Τοιγάρτι male *J.* e Αὐτὸν] Deest in O. f Ἀπαιτοῖτε] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτεῖτε cett. g Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *A1.* in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] * Ἐγκλεισάμενον. *V.*
37. Ἄλοκα] Τὴν αὔλακα, ὃ ἐστιν ἀροτριάβειῶσαν γῆν. λέγει δὲ τὴν γυναῖκα. *V.*
41. Τοὶ γάρ τοι] Τῆς ἥττης. *V.* Τούτου ἕνεκεν. τούτου χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φανεροῦντες. *V.*

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλησάμενος Edit. *Cler.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμενον ex glossa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adsumsit? *J. F. R.*

Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ προδεδώσει τῇ αἰχμῇ] Perspicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. *J. F.*

Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M. du S.*

Ἐξάγει] Plane adsentior Cl. *Jensio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae Interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J. F. R.*

31. Ἄδραστος] Archivorum rex, unus ex septem ducibus qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. *G. C.*

36. Λαΐου] *Eurip.* Phoenissi. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes *Aristoph.* (267. G. F.) quale ab Apolline redditum. *M. du S.*

37. Μὴ σπεῖρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M. du S.*

43. Ἀπαιτοῖτε] Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτε. I. e. *non video, quo jure mercedem repetere possuis.* Quae vera vis optativi est. *J. F. R.*

47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G. C.*

Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13.

No-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oracuło ut deciperetur: & alioqui Fatum illud noverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία χρὴ τῷ Κροίσῳ, διότι [b] ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ [i] χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης [l] μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, ὅτε προνοίαν τινὰ εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, ὅτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνόν, ὡς ὁρᾷς, [m] διηγκυλημένον ἀνέχομαί [n] σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι [o] κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν ὑφ' σοῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

[b] Ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτοῦ] Ἔπειρα ἐκεῖνος αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* [i] Χελώνης] Sic *Fl. J. Ald. Fr. H. S.* Χελώνῃ P. & O. Χελώνεια *Coll.* [k] Ἄλλως] Ἀλλῳ O. [l] Μέρος] Ita *Fl. Bi. All. Fr. H. P. S.* Ἔργον *J.* & P. [m] Διηγκυλημένον] Διηγκαλαμ. O. [n] Σου — διεξιόντος] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. [o] Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεια κρέα & ἀπὸ χελώνης, ‡ ἥψει αὐτὰ καὶ ἐποίησεν ἀπελθεῖν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὀδμὴ μ' ἐς φρένας § ἦλθε κραλαιφίτοιο χελώνης Ἐψομένης σὺν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσι. *V.*

Ibid. Χελώνεια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηγκυλημένον] Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. *V.*

Διηγκυλόμβου] Ἀντὶ τοῦ ** σὺν μαχάλῃ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. *V.*

† Μίξας] Μίξαι Edd. male.

‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἵψαι. *M. du S.*

§ Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91. ad *Z. Tp.* In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Διηγκυλημένος] Διηγκημένος ante editum prave.

** Ἐν μασχάλῃ] Ἐμμασχάλη V. Et ſic editum ante. Jam ἐν μασχ. reſtitut. ex C.

Notum eſt oraculum. Vid. Ἔπισκ. c. 11. *M. du S.*

48. Αὐτοῦ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτῷ laevigatum invenirem. *J. F. R.*

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Herod.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in *Coll.* vero χελώνεια. *M. du S.*

Ibid. Χελώνης] In Ed. *Hagen.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνην dicit, tamen in ejus verbis, quae legas p. 20. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνῃσι & ἄρνεα καθεικόσας ὁμοῦ ἕψεε αὐτὸς σὺν λέβητι χαλκέῳ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conf.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα & χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum utrimque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ λῃστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ ὀπόρκους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνεῖτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἱστὸν, οὐδὲν [b] ἀδικοῦσης; ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκώς. [e] ΚΥΝ. Οὐκοῦν [f] μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, [g] σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἱμαρμένην, τί δήποτε [h] Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑπερπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κιναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτενώς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, [i] Μέλιτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος καὶ Σαρδανάπαλος

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo reſponde; admonuiſti enim me minis tuis.

16. Quî tandem omiſſis ſacrilegis, & latronibus, totque contumelioſis, violentis, & perjuris hominibus, quercum ſaepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quendam & ſanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me ſcire nefas eſt? JUP. Enimvero nefas. At tu curioſulus es, & iſtis omnibus neſcio unde corraſis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim teque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & neceſſariorum penuria mortuus ſit, atque ante ipſum Ariſtides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adoleſcentuli, abundarint divitiis, & inſolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique ſuam matrem fame interemit: & rurſus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus ſit, Melitus autem traditus non ſit? &

a Ἰστὸν] Sic dedi ex *Pell.* Ἰσίον Edd. *b* Ἀδικούσης] Sic Edd. & P. Ἀδικοῦν *Fl.* *c* Δὲ] Reſtitui ex *Ald. F. S.* Aberat in *P. H.* *d* Καὶ] Reddidi huic Editioni ex *F.* &c. pro τὸ quod *P.* occupavit; pro quo pejus τὸ *H.* *e* ΚΥΝ.] Hoc nomen perſonae exciderat ex *F. H.* & *Fl.* Reſtituere Edd. cett. & marg. *A1.* *f* Μηδὲ] Μὴ δὲ *F.* ut ſemper. Οὐ δὲ O. *g* Σέ τε] Σε tantum O. *h* Φωκίων] Deeſt in O. *i* Μέλιτος] Ex emend. *Solani.* Μελητος Edd. priores.

88. Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίᾳ, Σκαμβωνίδης τὸ δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης (1) Σφηξὶ. γήμας δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, (2) Καλλίᾳ δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπιστῆναι ἑταίρας, τὸ δὲ Καλλίαν ἐπιμεῖναι διὰ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνθέμενος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τῶν ἱερῶν ἀγροὺς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἔθυε μὴ τῶν ἱερῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὕτως δὲ Ἀκάτιον ἐκαλεῖτο, ἤτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν. ἢ ὅτι ἀπὸ Ἀκατίδος χωρίου ἦν. *V.*

93. Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τὸ οὖ τῷ δεσμωτηρίῳ (3) ἐπιμελούμενοι. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὲ ὁμολογῶσι, (4) θανάτῳ ζημιοῦσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δι' ἂν κριθῇ περὶ (5) αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλῳ καλλιχριθῇ θανάτῳ, οἱ ἕνδεκα τοῦτον ἀποθανατοῦσιν. *V.*

(1) Σφηξὶ] Σφηξὶ antea male. Sed correctio facilis vel ſine Cod.
(2) Καλλίᾳ] Καλλία Edd. quod facile etiam mutavimus.
(3) Ἐπιμελέμενοι] Sic extat in Coll. *G.* Quare ſic dedi, cum Edd. ἐπιμελάμενοι haberent. *M. du S.*
(4) Θανάτῳ] Θυμαρῶς Edd. Θανεῖ. V. ex quo non difficulter θανάτῳ efficias, quod eſt in C. *M. du S.*
(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebatur ante. Mutavit *M. du S.*

77. Δρῦν τινα πολλάκις] *Lucretius* L. VI. *Th. M.*
78. Ἰστὸν] Cur *iſtὸν malum navis* receperim, pro vulgato *iſίον*, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disjicere amet. Senſiſſe id videtur Clar. *Geſn.* qui ſponte *malum* convertit, cum ante, *navis velum* ſatis frigide; ſed ad vulgatum adcommodate verſum eſſet. *J. F. R.*
85. Σέ τε καὶ] Non ſatis recte abeſt illud τε in O. Euphoniae enim cauſſa hic merito comparet, & alibi etiam ſaepe ante καὶ poni amat. Vid. ſupra ad *Tox.* c. 30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit, Perſarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti ſint, quod praeſens rerum ſtatus illis diſpliceret?

17. Ne vobis praeſentia dicam percurrens ſingula, malos homines atque avaros, eosdem eſſe felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis ſexcentis oppreſſos. JUP. Ignoras enim, Cyniſce, quanta poſt hanc vitam ſupplicia mali ſuſtineant, aut in quanta felicitate verſentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem ſit ne tale quidquam, dilucide ſciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res ſunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque eſt, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a ſexdecim vulturibus tondeatur: ſed nolim *ea conditione* Tantali inſtar hic ſitire, ut in beatorum inſulis, in Elyſio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis eſſe

95 παλ@ μὲ ἐβασίλευσε θῆλυς ὤν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτῆ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ [k] ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲ πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, [l] ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν; ΚΥΝ. Ἅδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυὸς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μή τι καὶ τοιοῦτόν ὄντως ἐστὶν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐθελόμην τὸν ὁποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως [m] διαβιώσας, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανών, [n] ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλ@, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι καλαχείμων@.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναί τινας κο-

k Ὑμῖν] Deeſt in *Fl.* *l* Ἀγομένους] Ἀγχομένους male *J.* ſola. *m* Διαβιώσας] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας P. *n* Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* ſola.

96. Ἀνεσκολοπίζοντο] Γύγης αὐτὴν ἀνάριτ@ ἀνεσκολοπίσθη (6) πρὸς αὐτοῦ. *V.*

8. Τιτυοὺς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν (7) Λητὼ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλων@ καὶ Ἀρτέμιδ@. καὶ διὰ τοῦτο κολάζετ@ ὑπὸ τῷ ᾅδῃ, αὐτοῦ γὰρ ὑπὸ τοῦ (8) ἐδάφους ἐκπλωθέντος, ὡς διακαθημένους οἱ γύπες τὸ ἧπαρ αὐτοῦ καθεσθίουσι. *V.*

(6) Πρὸς αὐτῆ] Ego conjiciebam παρ' αὐτῆ, uti reperiſſe ſe in Mſ. Cod. teſtatur Exc. *G.* Sed recte πρὸς αὐτῆ C. Πρὸς αὐτὴν V. prave. *M. du S.*

(7) Λητὼ] An uxorem aliquis alius fecerit, neſcio. Vid. Θυσ. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐδάφει] Ἐδάφῃ Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀριστείδης] Notum eſt quod de eo *C. Nep.* in ejus vita c. 3. ſcribit: *Hic, qua fuerit abſtinentia, nullum eſt certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum eſt, ut filiae ejus publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium diſſolviſſe & libidinoſum fuiſſe ait Scholiaſtes *Ariſtoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μειδίας] De hoc conſule Scholia ad Z. Τρ. c. 48. *M. du S.*

94. Μίλητ@] Vide Ἀναβ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μίλητ@, uti & apud alios auctores ſcribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plat.* p. 1. A. & paſſim in *Apol. Socr.* In omnibus antea hic & Διαν. c. 6. prave legebatur Μίλητ@. *M. du S.*

Μίλητ@] Ita pro vulgato Μίλητ@ legendum, etiam *Gujetus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluiſſe Lucianum arbitror, ac ſi ita ſcriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum ſervavi qui in Edd. aderat, propter emphaſin. *J. F. R.*

40. Ἀφύ-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, ἢ δικαστήριον, ἔνθα δὴ ἡ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀποκριναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ ὧδε τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκουσίου τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεται καὶ τοῦτον [b] δικαίως; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ ἄν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, ἔστε τιμᾷ ἔστε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα; ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴγε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὁμολογηθέντα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἢν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἢν ἱεροσυλήσῃ, προστεταγμένον [c] αὐτῷ δρᾷ.

poenas quasdam & praemia, & judicium, ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audio a Minoë quodam Cretensi judicari talia apud inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius esse dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cyniscе? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cujusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causſam omnium: & si quis caedem faciat, illa est quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem juste

a Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κἀκεῖνον Fl. Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. b Δικαίως] Δίκαιον Fl. c Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. Fl. Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον. V.

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriusque. M. du S.

40. Ἀφύκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1. ἀφάκτῳ scriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset; Vid. quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. J. F. R.

46. Σισύφῳ] De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* XVI. Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* G. C.

57. Ἀμοίρους] Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ ἀμοίρους exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίου βιοῦν, significare, *Et Parcas etiam fatalem vitam agere*, sive ad verbum: *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*; Et sic jam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paullo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. J. F. R.

67. Ἀγα-

juſte judicare Minos voluerit, Fatum pu-
niet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo,
quid enim injuſte fecerunt illi, obſecuti
imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεσθαι, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec reſponſione jam porro
dignus es, qui talia interroges: audax enim
es, & Sophiſta. Itaque jam relicto te diſ-
cedo. CYN. Operae mihi erat etiam il-
lud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae,
& quomodo pares eſſe curationi tot tanta-
rumque rerum ad minutias usque poſſint;
idque cum tres modo ſint? Intentam enim
quandam, neque nimis beatam mihi vitam
videntur agere, quae tot ſuſtineant negotia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde
propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur
mihi optio, non permutaverim meam cum
illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere
praeoptaverim, quam ſedere fuſum tor-
quens, tot rerum plenum, & intentus o-
mnibus. Si vero tibi facile non eſt, Jupi-
ter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae
reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſuffi-
ciunt ad explicandam illam de Fato & Pro-
videntia diſputationem: reliqua audire for-
taſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ὑδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τοσούτων εἰς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; ἐπίπονον γάρ τινα, καὶ οὐκ [d] ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ ὑδὲ [e] αὗται εὐμενῶς πρὸς τῆς Εἱμαρμένης ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον διαβιῶναι, ἢ πρὸ καθημένου κλώθοντα ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστόν, ἐπιτηρῶντα ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι περὶ Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἱμαρτὸ ἀκοῦσαί [f] μοι.

[d] Ἄμοιρον] Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum Fl. [e] Αὗται] Anne αὐταί; [f] Μοι] Deeſt in Fl.

54. Ἐφικνοῦνται] Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. V.
67. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα. V.
70. In fine hujus Libelli Collectanea G. verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδὲν ἴσως ἡ τύχη.

Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλόν ἴσως ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil reſpondere; magna exiſtente quaeſtione haeſitatione que. G.

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem Tyr. c. 3. & 62. J.F.R.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ. MER C.

Ὦ Ζεῦ, τί [a] σύπυς [b] καλαμόνας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, ταῖς ὀφρύσι, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε [c] μου σύμβουλον πόνων,
Μὴ καταφρόνησης οἰκέτου φλυαρίας.
ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἔξαυδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἴδομεν ἤδη,

1 QUid ita cogitabundus, Jupiter, & solus tecum ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas servuli contemnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,

Quod

a Σύπυς] Σόπους P. sola male. b Καλαμόνας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abest in O. c Μοι] Et hoc omisit O. d Εἴδομεν] Εἴδωμεν male *J. Vz. Fr.* At prius recte *Fl. Bl. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία πανταχόθεν συμφερῶν. ἐπεὶ ἂν οὐ συμφορᾶς τινὸς ὁ Ζεὺς ἦν, οὐκέτι αὐτὸν ὡς (1) τραγῳδὸν ὑπατείνεται. ἀλλ' τοῦτο μὲν οὐ ἀλλ' ἰάμβων (2) τραγικῶν (3) ἀλαλήσας αὐτῷ Ἥρα ὁ Ἀθήνη καὶ αὐτὸς δὲ ἀλλ' ἰάμβων πρὸς αὐτὰς ὑπαρχέτω. *V.*

(1) Τραγῳδὸν] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeretur τραγικόν.

(2) Τραγικῶν] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non fine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *J. F. R.*

(3) Ἀλαλήσας] Ex C. sic emendatum. Ἀλαλήσας enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *J. F. R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καταμόνας τραγῳδὸς, καλακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασι, τὸν Ὀλυμπίοις θεὸς τιμῶσαι. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G. C.*

Ibid. Καὶ καλαμόνας] Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii jambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4. Μὴ καταφρόνησης &c. hexametri. 1. Ναὶ. 2. Γουνοῦμαι. 3. Ἔξαυδα. 4. Τὰς μῆτις. 5. Ἢ τί &c. senarii jambici. 1. Οὐκ ἔστιν. 2. Οὐδὲ. 3. Ἢς σὸν. 4. Ἄπολλον. *F. G.*

Καὶ καλαμόνας] Quum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui *Gujeto* monenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ductu exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec *Solanus*, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἢ τί βαρὺ in *Paris.* jam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. *J. F. R.*

3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus pallor ab *Aristophane* in Nubibus passim v. g. vs. 104. τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ἀκυποδήτους λέγεις. Add. 1110. &c. *J. M. G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθου] Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθου] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat videndum *L. Bos* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apostoli: Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵμασι, ait, recte id Belgas vertisse, te rade gaan / eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere.* Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε μου σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodoro* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J. F. R.*

6. Μὴ καταφρόνησης οἰκέτου φλυαρίας] Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Nisi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J. F. R.*

10. Ἔξαυ-

Quod tibi consilium rodat praecordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non est mali quidquam, brevi versu canam,*
Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cujus Deûm natura onus non sentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam prooemia?*

JUP. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*
Tuque o Prometheu quod dedisti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitrus stridor mihi quid praestas.*

MIN. Compesce impetum, si non comoedias agere sicut isti possumus, nec Eu-

Τίς μῆτις δάκνῃ σε χὤ Φρένα, χὤ Θυμόν;
Ἢ τί βαρὺ γενάχεις, ὠχρός τέ σε εἶλε παρειάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν ὅδε δεινόν, ᾧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,
Σύτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἴργασας κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἔστι; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγου φερόπας ῥοίζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργάν, εἰ μὴ κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον

e Τί] Δί G. f Σε] Σε J. & marg. *Ald. W.* g Ἧς οὐκ &c.] Ἢν οὐκ ἰαμβείοισι ὑπερπαίδικα. Inserit O. ante illum versum. h Ἄροιτ'] Ἄρωτ' *Eurip.* & *Gr.* i Λόγων] Λόγω O. k Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμηθεῖ male J. l Οἰκείων] Sic J. *H.* &c. Οἰκείων *P. Gr.* O. & marg. *Al.* m Κωμῳδῶν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα] Κωμῳδίας ἃ Z. δὲν. ὑποκρίνεσθ μηδὲ ῥαψῳδῶν ὥσπερ ἔτοι O.

23. Ὦ (4) μεγαλοσμαράγου] Ἀδιανόητον ὅλον ὁ σίχος, ὡς (5) τῷ Διὸς ἐ τὸ τραγῳδῶν ἀγνοοῦντος. *V.*

(4) Μεγαλοσμαράγου] Μεγα—σμαράγδε Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τῷ Διὸς] Καὶ τῷ Δ. Edita. Delevit illud καὶ *M. du S.*

10. Ἐξαύδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὤχρος] Scribe ut in Mss. habetur ὤχρος δὲ σε εἶλε παρειάς. Est ex Iliad. Γ. v. 35. ubi est μιν quod omnium est casuum. mox scribe ex Euripidis Oreste, ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποδραματεργῶν exponit vetus scholion ineditum ὑποτραγῳδῶν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ὑποτραγῳδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγῳδῶν. *J. G. G.*

Ὤχρός τέ] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὤχρός τέ μιν εἶλε παρειάς. est in *Homeri* l. c. τέ etiam Edd. Luciani, non δὲ. *J. F. R.*

Ibid. Σε] Cod. Mss. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adscribam:

Οὐκ ἔστιν ὅδε δεινὸν, ᾧδ' αὖ πάλιν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ Θεήλατος
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις.

Ultimum versum iterum habes in fine Ὠκ. vs. 167. ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreste l. & seqq. *M. du S.* Immo mutatis personis; Sic ubi versu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπου φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. *J. F. R.*

Ibid. Ὧδ' αὖπάλιν] Ὡς alias legitur. F. G. Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inspexerim. *Fl. Ald. J. H. Fr. P. Bl. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl.* & *Bl.* ᾧδ' cum jota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit ὡς ὖπαλιν alios Auctt. amare. *J. F. R.*

17. Ἄπολλον] Haec & sequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis desumtae sint, mihi non constat. De καίμωσω vide *Rhes.* 669. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχῃ λόγων] *Incipis.* F. G.

19. Ὦ παγκάκιστοι] Senarii. F. G. Sed hos *Paris.* Ed. jam divisit. *J. F. R.*

22. Οἰκείων] Etsi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam sequimur describendo (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex Cod. suo quoque sic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum censerem; nam cum versus sit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *J. F. R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Versus hexameter est e veteri poëta; τὸ μοὶ additamentum videtur. Sed forsan tamen est a Luciano ipso. F. G. Recte judicat *Gujetus*; quare μοι secludi quidem, ut versus dimensio appareret, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum. *J. F. R.*

25. Ὀργὰν] Quia Euripideum est, pro ὀργὴν, nihil

ὅλον καλαπεπώκαμεν, ὥστε σοι [a] ὑποδραματουργεῖν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ἐπείτοι καὶν ἐκώκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, ἃ μὴν κωκύω γε, οὐδὲν ἔθος ἤδη πολλάκις ὑβριζθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι Δαΐνάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾷ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶτα βουλεύῃ ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τῆς ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου τινὸς, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus, ut subservire fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas causſam tui doloris?

JUP. *Si noris ipſa, cuncta fletu miſceas.*

JUN. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam eſt: nec tamen ploro, conſuetudine quadam, cum ſaepe jam talibus in rebus contumelia me laeſeris. Credibile nimirum eſt, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperiſſe, cujus amore crucieris: deinde conſilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in ſinum amaſiae. Signa quippe iſta, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris ſunt. JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi luſibus res noſtras verſari exiſtimes. JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui ſis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραματουργεῖν] Ὑποτραγωδεῖν *Coll.* & P. & marg. *AIW.* b Σοι] Deficit in *Fl.* c Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. d Ἡμέτερα πράγματα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τῇ ὑποδραματουργεῖν ταύτῃ * διαφέρεται. δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὴν ὑποθέσεως ὕλης, καὶ τὰ ἤθη, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων ὑφῃρημένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ πάθεσιν ἁρμοττόντων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγῳδῶν. C.)

* Διαφέρεται] Διαφέρει Exc. *G.*

† Αὐτὰ] Αὐτῇ Exc. *G.*

mutavi. *J.F.R.*

30. Ἥτις ἐστί σοι] Pleonaſmum horum verborum (nam priora ſenſum ſatis abſolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omiſſo hoc Luciani loco, firmat *Davis.* ad *Cic.* De nat. Deor. I. c. 26. p. 65. Quem indicante in margine *Hemſterhuſio*, conſului, exſcribere nolo; quia hic notarum habemus ſatis. Conf. *Gall.* c. 12. *J.F.R.*

31. Οὐκ οἶδ'] Verſus ſenarius. *F.G.*

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nyctei erat filia. *M.du S.*

42. Ἄλλου τινὸς] In vett. quibusdam Edd. haec ita continuo ductu ſunt exarata, ac ſi unum verbum eſſet velut ὅστις plerumque junctim ſcribere amant. Sed τινὸς ſine accentu pro τινῶν valere, ſi quem fugit, adeat nos ſupra ad *Tyran.* c. XI. *Geſu.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *Hemſterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* 2. 3. 12. *J.F.R.*

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ὑπερῳκα videntur, ſicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις σὺ ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
Οἴει θ' ἁμίτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod ſupplendum videbatur, ſupplevimus ex ſequentibus. *F.G.*

47. Ἐν ἰχάτοις] Senarii Ἐν ἰχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔσηκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι. Καὶ τὰ γὰρ ἔχειν τ' ἂν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμιλᾶσθαι. *F.G.*

Ἐν ἰχάτοις] Non male quidem *Gujetus* rurſus conjecit & hic verſus eſſe; ſed quia transpoſitio eſt inſtituenda, nec ultimus tamen verſus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque verſus veſtigia adparent, nihil de ſuo adjeciſſe Lucianum, quod & alibi eum factitaſſe vidimus? Alia res eſt, ubi una ſyllaba demta, vel una transpoſitione facta, aut ejusmodi levi mutatione verſus reparari poteſt, aut ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quiesce: nil metus Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, ἢ τοῦτο δή τὸ τῦ λόγυ, ὅπι ξυρῦ ἔστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, ἢ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε ἢ ἠμελῆσθαι πανταπασι, ἢ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [e] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ ἀῤῥήξαντες, ἢ τ' φρυρᾶς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρον) τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί ἂν ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; ἐχ ὁρῶ γ', ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα πρόσλυποι, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, ἢ Δάμις ὁ Ἐπικύρειος, χθὲς, ὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀῤξαμένυ τῦ λόγυ, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων πάνυ συχνῶν ἢ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅτῳ μάλιστα

e Αὖθις] Inserui ex O. Deerat in Edd. f Τί ἂν] Τί γοῦν O. g Γένοιτο] Γίνοιτο O. h Ὦ Ἥρα] Ἄρα male *Fl.*

48. Ἐπὶ ξυρῦ ἕστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶ ἐσχάτως ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, ἀφ' τὸ μὴ δύνασθαι ‡ τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. *V.*

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῆ καλαχθονίων. § ἐκεῖ γάρ, ὡς λέγυσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδεσθο. *V.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβυς ἔλεγεν αὐτοῖς, ἀλλὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ ὁ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ ἐφάνησαν. ὑποκρίνοντο δὲ ἐν τοῖς τραγῳδίαις ὁ κωμῳδίας ὁ θεούς. καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικείᾳ χρησαμένη ὀλιγωρίᾳ, ἢ ὅτε ὅλως θεῶν ὑπεσήρχον) πρόσωπα ¶ ὑποκινιζομένη παραβῶ τῷ Διὶ ὑποτίθεται. *V.*

‡ Τὸν ξυρὸν] Sic V. absurde. *M. du S.*

§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. syllabam postremam sustulit *M. du S.*

¶ Ὑποκινιζομένη] Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκρημένη legeretur in editis.

ubi ipse ait, se hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. *J. F. R.*

49. Ξυρῦ] Mss. Ox. ξηρῦ νῦν, quod nihili est. Vide Il. K. 173. — ἐπὶ ξυρῦ ἵσαται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat. *M. du S.*

52. Αὖθις] Ex Mss. Ox. inseruimus. *M. du S.*

Αὖθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. *J. F. R.*

55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius. *F. G.*

Θάρσει] Parodia *Eurip.* in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. *M. du S.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] Sunt histrionum nomina, ut infra. *G. C.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδῶν ὑποκριταὶ fortasse. *F. G.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] De his vide *Mor.* c. 16. & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. 1. 1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit; Vide *Demosth.* p. m. 168. C. cum Æschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. *M. du S.*

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, nisi apud nostrum, invenio. *Hetoemocles* Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de *Mercede Conductis* librum scribit. Vide not. ad Μισθ. c. 2. *M. du S.*

63. Προνοίας πέρι διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. *G. C.*

στα [a] καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο [b] συνουσίας. διελύθησαν γὰρ [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς [d] τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσει, [e] καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεσκευᾶσθαι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέρσχῃ λέγων.

ΗΡΑ. [k] Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐμάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ᾤου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles caussam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, *sint quae narras*; nec frustra in illis agebas tragoedias. JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, faci-

mus?

a Καὶ] Omisit *Fl.* b Συνουσίας] Ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. c Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. d Τὴν] Non habet articulum O. e Καὶ] Ἢ O. f Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. g Δόξαντα] Δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. h Ὥσπερ] Ὡς O. i Ὑπέρσχῃ] Ὑπερίσχῃ O. k Δεινότατα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ τὸν μετέωρον] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut deerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *Mad. S.*)

69. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Rev. *Jac. Elsner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente *Biseto* ad *Aristoph.* Thesmoph. vs. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Isocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, ὃς ἦν ἐπὶ τῆ βιβλιοθήκῃ τοῦ βασιλέως — συνηγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίαις. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rursf. ξυνέλθητε & συνέλθητε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συνάδουσι, numquam inveni ξυλλαβοῦσι. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλάβωμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Solanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi *in aëre suspensos* vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox *Icarom.* c. 3. f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμὶ ὑπὸ τοῦ λόγου. Ac *Demosth.* encom. c. 28. Καὶ ὃν μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετέωρα τὸν ἐπὶ βελόμῳ ὄντα Μάνδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρου. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo

Long.

mus? reperite & vos pro ſua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto conſiderationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *cenſeo*, nec manifeſtum fieri, te moveri hoc negotio; ſed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de diſputatione diſcedat. MERC. Verum neque ignorabuntur iſta, Jupiter, cum contentio philoſophorum in publico ſit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, ſi non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes ſint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adſunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

καὶ, πράττομεν ἄν; [1] συνευρίσκεσθε γὰρ ἡ αὐτοὶ τὸ μέρος. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ὅτι τὸ κοινὸν φημι δεῖν τῶν θεῶν [m] ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. ΗΡΑ. Καμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτῳ. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία [n] δοκεῖ, ὦ πάτερ, [o] καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανόν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ [p] ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσεις· ὁ δὲ Τιμοκλῆς λέγων, [q] ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς [r] ἀπίοι ἐκ τοῦ συνεδρίου. ΕΡΜ. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσει ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομένης τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις [s] τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. [t] ΕΡΜ. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκει, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψι-

l Συνδρίσκεσθε] Συνιτ. O. *m* Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανενεγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. *n* Δοκεῖ] Συνδοκεῖ male O. *o* Καὶ μὴ συντ.] Μὴ ξυντ. omiſſa καὶ, O. *p* Ἰδίᾳ] Omiſſum in O. *q* Ὁ] Non habet articulum O. *r* Ἀπίοι] Ἄπιεν O. & *Fl.* & marg. *Al.* *s* Τυραννικὸς] Καιρικὸς O. *t* ΕΡΜ.] Ex O. huc inſeni nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται. σαφὲς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τι πράττειν ἢ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αἰσχὸν καὶ ἀδοξίαν, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Lang. Paſt. 3. p. 100. (Ed. *Moll.*) καὶ τὴν Δάφνιν μετέπεμψε πρὸς τὴν ὀπὴν πεῖσαι θέλων. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος μείζονα ἴφερεν. Item 2. 71. *Jungerem.* πᾶς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρως ἠωρεῖτο, quod *Jungermannus* convertit, *naves in anceris ſuſpenſae* ſunt. Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετέωρα τῶν πολιτευμάτων ἦν. *Suſpenſa ſine imperio Reipubl.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ex *Herodian.* 2. 9. 3. πολεμούμενον τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φοβερόν τε ἐφαίνετο, nempe, *principatum ſuſpenſum ac direptui expoſitum.* Sed de *ſuſpenſo ſive incerto animo* ſeque, ſi non ſectius, quam *pendere ex alienis ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. converſum legimus) notaretur hoc ejusdem: Προσέρρηξε γὰρ τοῦ τε Σεβῆρε στρατοῦ, αἰσχύνῃ δὲ εἴκων οἷς ὁ βασιλεὺς ἀποδείκνυσι, μετέωρον τὸ γνώμης ἔχοιεν. κινδυνεύοντες αὐτοὺς πολεμίῳ πόρῳ. *J. F. R.*

75. Ἐν στενῷ] Supra in *Hermot.* c. 63. συνελαύνεις εἰς στενόν. Mox infra, c. 30. εἰς τὸ στενὸν ἐχάρην. *Alciphr.* 1. Ep. 24. f. μοι δὲ πεζεύειν ἀγαθοὺς γείτονας ἐν στενῷ τῆς πατρίδος θεωμένους. Ubi doctiſſ. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *J. F. R.*

78. Ἀνάγκη — ὀνόματα] Has duas voces delet Ox. Mſ. quae in vulgatis poſt ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impreſſis legitur δέξασθαι; valde arridet haec Mſ. O. ſcriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐπανενεγκεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κουσούμενον] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *J. F. R.*

4. Ἀπιοῖεν· ὀρθῶς γὰρ λέγεις; ΕΡΜ.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expreſſimus, utpote vulgata praeſtantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνέλθετε] Cum *J.* etiam haberet συνέλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam eumdem Codicem ſic ſaepiſſime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus ſit id ubique in varianti. notare cum lectoris faſtidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας. *J. F. R.*

19. Τὸ

ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς χρή, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] Ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε ἁμαρτεῖν τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται πᾶς' αὐτοῖς ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρᾷς γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ὑποκρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μανίκης [b] ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Ὁμήρου

Ita nude, Mercuri; & simpliciter; & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri car-

a Ἀποσεμν. φημὶ δεῖν] Ἀποσέμνυνε φημὶ O. omisso δεῖν. b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας Edd. cett. omnes. μανίκης quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in *P.* edit. & Cod. O.

8. Ἁπλοϊκὰ] Ἁπλούσταλα, * εὐτελῆ. *V.*
18. Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] † Γραῦ. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

* Εὐτελῆ] Ἀτελῆ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. εὐτελῆ pro V. ἀτελῆ.
† Γραῦ. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γρᾶε sive cum *ae* supra. *M. du S.* At hoc in Mss. imperativ. γράφαι notat. *J. F. R.*

19. Τὸν Ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c. 20. *J. F. R.*
20. Τὰ πολλὰ τῆς μανίκης ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto: *quamvis obscuritas multa tegat.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit. c. 18. f. οἳ τοὺς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*
21. Μανίκης ἀσαφείας] Recte emendatum est a Parisiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μανίκης additur in *P.* In O. solum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*
Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ὑποκρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione Opsopoei, ab eo interpolata, colligo. *J. M. G.*
Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφείας. *F. G.* Idem notarat etiam *La Croze.*
Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Paris.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipseων, brevi forsan proditura. *J. F. R.*

28. Θήλεια θεὸς] Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula διχρονοῦν. *F. G.*
Ibid. Μήτε τις ὢν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce τύπτει. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in personam Mercurii, ut mali Poëtae, & qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th. M.*
Μήτε τις ὢν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. *J. F. R.*
Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεὸς, & ὅστις. *M. du S.*
30. Μηδ' αὐτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*
34. Ὅσοι — Νύμφοι] Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae ἐσψόρησεν, & hoc ait,

— ἀλλ' ἰὼν Διὸς ἶλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δώτορες ἑκατόμβας,
Ὅσοι τ' αὖ μίσαλοι, ἢ ὑψαῖοι, ἢ μέσα πώγχυ
Νύμφοι, βωμοῖσι ὡς δὴ κίοσχοι κάθηνται.

Emen-

carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat, meminisse autem te credibile est. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir nullus,*
Neu quis de fluviis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,
Ora supinati nidore sedetis ad aras.

ἐπῶν ἐγκαλαμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῆς πολάμοιο μενέτω νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ [d] τε νυμφάων, αἳ τε κρουνοὶ ἀφνειοὶ
Εἰς ἁγορὴν, [e] ὅσοι τε χλοηρὰς δαίνυθ' ἑκατόμβας·
[f] Ὅσσοι τ' αὖ μέσαλοι, ἢ ὕψαλοι, ἢ μάλα πάγχυ
[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι πολὺ [h] κνίσσησι κάθηται.

ΖΕΥΣ.

c Τόγε] Ex Homero supplevi. quod omissum in Edd. καὶ Edd. *P.* sola pro eo substituerunt. *d* Τε] Γε O. *e* Ὅσσοι] Ὅσοι Edd. & O. *f* Ὅσσοι] Sic jam recte *P.* & *B2.* Cett. ὅσοι. *g* Νώνυμνοι] Restitui ex *Fl.* & *Homer.* Νώνυμοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμνοι Schol. *h* Κνίσσησι] Κνίσσοισι O.

32. ‡ Ἀλλ' εἰς Διὸς ἔλθητε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνες μεμυθολογήκασιν. ὃν οἱ μὲ αὐτῶν τὸν αὐτόν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτῳ δηθὲν Πριάπῳ καλουμένῳ, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητρὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Πατρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν § καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ ¶ μηδίων αἰδῶ ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην ὡς γαστέρα ὡς αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης ὡς γαστέρος ὡς μίξεως, ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. *V.*

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὕμνων. *V.* In altero Vossiano sic: Νώνυμοι] Γράφε νώνυμνοι. τυτίσιν ἄνευ ὕμνων.

‡ Ἀλλ' εἰς Διὸς] Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat; qui arrepta marium foeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco Lectori obtrudit. Vid. *Schol.* 43. ad Θ δ. *M. du S.*

§ Καὶ ἔρριψεν] Melius in *Sch.* 43. ad Θ. δ. legitur ἔ. *M. du S.*

¶ Μηδίων] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque *Solanum* hoc praetermisisse; credas enim, legendum μειλίων. Sed nihil est opus. *J. F. R.*

Emendatius Basileensis legit ὅσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce Νώνυμοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. edit. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νώνυμος producitur. *Hom.* Il. M. vs. 70.

Νωνύμους λοπαλίζ' ἀπ' Αργος ἰνθάδ' Αχαιούς.

Pro Νώνυμοι apud Lucianum in editione Florent. legitur νώνυμνοι. utrumque usitatum. *J. F.*

36. Ὅσσοι τ' αὖ] *Hom.* Il. I. 228. & mox Νώνυμνοι Il. N. 227. *M. du S.*

38. Νώνυμνοι] Non dubitavi sic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab *Solano* citato. Item ex Il. Ξ. 70. ubi plane idem versus quem Cl. *Jens.* ex M. 70. citat, recurrit, nec tamen Νωνύμους, sed νωνύμνους scribitur. Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νωνύμνους similiter legitur. Et quamvis Erudit. *Clarke* Νωνύμους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, aitque: „ Nulla ex analogia produci potest illud υ. U„ trumne vero νωνύμνους, quomodo nonnulli edide„ runt, an νωνύμμους aeque ac νωνύμους pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen ausim repugnare *Jensio* νωνύμνους & νωνύμνους promiscue inveniri, & prius etiam produci; nam in *Odyss.* priore modo scribitur A. 222. — θεοὶ νώνυμνοι ὀπίσσω, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Ξ. 182. Νώνυμνον ἐξ Ἰθάκης —. Item N. 239. Οὔτω νώνυμός ἐσσι· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοὶ, suspicio remanet, etiam priori *Od.* loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio nimis jam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. *J. F. R.*

Ibid. Βωμοῖσι] Lege ὐ βωμοῖς παρὰ κίσσας. *F. G.*

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκή-
ρυχταί σοι, ἢ [a] συνθέωσι γὰρ ἤδη· ὥστε
προσλαμβάνων κάθιζε αὐτούς, κατὰ τὴν
ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἡ τέχνης ἔχῃ·
ἐν προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ὑπὸ τού-
τοις τοὺς ἀργυροῦς, εἶτα ἑξῆς, ὁπόσοι ἐλε-
φάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ [b] τοὺς λι-
θίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος,
ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ
συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω που
συνωσθέντες [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀνα-
πληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔσται
ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] προσήκει. ἀλλ'
ἐκεῖνο ἤδη [f] πρόχειρον εἰδέναι, ἤν τις αὐτῶν
χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ἢ τὸν ὄλκην,
οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ
ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ [h] τῶν χαλ-
κῶν [i] τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν
Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖ-

7. JUP. Euge Mercuri. Optime functus es praeconio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post illos argenteis, deinde juxta hos, qui sunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut similium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contrusi silentio, concionis modò explendae caussa, assideant. MERC. Fient ista: sedebunt ut convenit. Verùm illud non expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit, & multorum talentorum pondere, sed idem non curiosè elaboratus, sed plebejus omnino, & parum commensu sibi respondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis assidebit?

a Συνθέωσι] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέωσι. Edd. συνίασι. b Καὶ] Non adgnoscit articulum O. c Καθεδοῦνται] Deest in O. d Ἀν—ες] Ἀν—ων O. e Προσήκει] Restitui ex O. Προσῶν Edd. f Πρόχειρον] Χεῖρον O. g Ἢ] Omittit O. h Τῶν] Bene sic *Fl. H. V2. P. S.* Γὰρ male *J.* i Τῶν Μύρωνος] Τῆ Μυρ. O.

41. Συνίασι] Γράφε συνθέωσι. *V.*

47. Οἱ Φειδίου μὲν] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. *V.*

Βωμοῖσι] Recte quidem *Gujetus* vidit in vulgaribus Edd. deesse aliquid ad numerum. Jam vero quum pro κώνυμοι, habeamus νώνυμνοι, addito σὺν nihil est opus. *J.F.R.*

43. Ὡς ἂν ὕλης ἡ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. *J.F.R.*

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebrabatur *Juno*, cujus & noster meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. *M.du S.*

57. Τῶν χαλκῶν] Sola *J.* hic τοῖς pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. *M.du S.*

63. Πλατύδλω — Ἀρισ.] Quid haec significent, docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17. *M.du S.*

68. Χαρίεντες] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. *J.F.R.*

71. Ἐλιφάντινοι] Jupiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11. & Συγίρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. *M.du S.*

74. Μυῶν] Sic Mss. O. vide Ἀλε. c. 24. ubi in impressis itidem peccatur; μυιῶν enim utrobique habent omnes. *M.du S.*

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mss. ac *Solano*, ut μυῶν ἀγ. *murium greges*, pro μυιῶν *muscarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muscis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muscarum grex* potior sit grege murium, quod Clariss. *Wessel.* obs. p. 51. voluit, ibi disquiremus. *J.F.R.*

75. Βυθὸς] Vide Ἰκαρ. c. 24. & *Strab.* X. p. 471. *M.du S.*

77. Ὁ Μὴν] *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, praeferendam esse ar-
tem? JUP. Sic quidem decebat: sed prae-
ferendum tamen est aurum. MERC. Au-
dio. Nempe ex divitiis atque censu jubes,
non ex nobilitate *&* *praestantia* illos a me
collocari. Venite ergo in primas sedes vos
aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima
sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos
enim, quales sint, vides: venusti illi qui-
dem, & boni vultus, & ex arte figurati:
sed iidem lapidei aut aerei in universum
omnes; aut pretiosissimi quidem illorum
eburnei, pauxillum quantum auri refulgen-
tis habentes, ut colore illo & splendore in-
ducti tantum sint. Intus vero lignei sunt,
& totos murium greges, ibi remp. haben-
tes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis
iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido toti, & graves & multi revera
pretii.

ὀφεται, ἢ [k] προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προτιμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνω, [l] ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἡκειν ἐν εἰς τὰ πρωεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

Ἐοίκασι δ' ἔν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ πρωεδρεύσειν μόνοι, ὡς τύς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μέν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ τὴν τέχνην ἐκπεπαλισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ [m] ὑπαίθριον ἔχοντες, ὡς ὑπαιχρῶσθαι καὶ [n] ἐπηυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ξύλινοι, καὶ ὅτοι [o] μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέποντες. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ [p] ὁ Μὴν [q] ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ [r] πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

k Προτιμητέαν] Προτιμοτέραν marg. *A1.* & O. qui mox εἶναι omittit. *l* Ὅτι] Non comparet in *Fl.* *m* Ἐπισίλλον] Ἀποσίλλον O. manu recentiore. *n* Ἐπηυγάσθαι] Ἐπιλευγάζεσθαι male O. Ἐπηλυγάζεσθαι *Coll.* *o* Μυῶν] Sic O. Μυιῶν Edd. Μηῶν male *F.* *p* Ὁ Μὴν] Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. Μὴν ὁ ὅλ. P. *q* Ὅλοι] Ὅτοι *Fl.* Ὅλοι cett. & P. *r* Πολύτιμοι] Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφε) προτιμοτέραν. *V.*

63. Πλουτίνδην] Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογήν. Πλουτίνδην δὲ ἀντὶ τοῦ πλουσίως. *V.*

73. Ἐπηλογάζεσθαι] Ἠλύγη ἡ σκοτία. *V.*

75. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲν Βενδὶς Θρακία θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι ὑπὸ κυνοπρόσωπον φασίν. * Ὁ Μίθρην Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρης, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ ἔν οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόμων, εἰκότως ὑπὸ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κατεσκεύαζον. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβονται, ὑπὸ αὐτὸν ὄντα τῷ Διονύσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν ὑπὸ Θηλυδρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν λοπεσπέντα μητρὸς ἐφ' ᾧτε ἁρμοσθῆναι αὐτῇ ὑπάρξαι. Ἔνιοι δὲ υἱὸν γνήσιον αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνῳ παθεῖν αὐτόν φασι. ‡ τούτῳ ἱεραυλικῶς λειτουργοῦντες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀνατίθεσθαι ὕστερον. Διὰ ταῦτα δὲ νῦν παίζει) τοῦτο κατὰ πάντων ἐπεύχων, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐπιτηδείων ἀνακείσθαι, ἁρμεδιώτερα δὲ, § εἰ κινεδιώνιλο, καθ' ὅτι δὲ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἑπαμφοτέρῳ τῷ ¶ μύσει ἐξεταζόμενος. *V.*

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ παρὰ Πέρσαις ὁ ἥλιος. *V.*

* Ὁ Μιθρὴν] Μιθρὰς, & sine artic. Edita. Correxit *Solan.* adscripsitque: Exc. *G.* ὁ Μιθρὴν, Περσικὸς. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρὰς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *M. du S.*

† Ἐκόμων] Ἐκόμων ante editum male.

‡ Τούτῳ ἱερατικῶς] Τοῦτο δὲ ἐκεῖνο. C.

§ Εἰ κινεδ.] Sic C. pro quo εἶναι λέγοιτο erat in editis. In V. autem εἶναι δύναιτο. *M. du S.*

¶ Μύσει] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 193. quem vide. Sic autem scribitur in O. & *Fl.* Ed. In reliquis Μὴν. Nisi quod in P. Μὴν ὁ ὁλ— scribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis diserte notasset *Solanus* quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ πῇ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ τοῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸ κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τοῦ Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σέ μ', ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκεῖν ὁ Λύσιππος καὶ [c] πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ὅτῳ δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεσυρμόν, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προλιμήσεταί σου.

9. NEPT. Et ubi hoc juſtum eſt, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me ſedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus ſim? MERC. Sic eſt. Verum te, quaſſator telluris, aereum Lyſippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior eſt. Ferre itaque oportet, te ſubmoveri, nec indignari ſi quis tantum ex auro roſtrum habens tibi praeferetur.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca ſubſelliis: etenim aurea ſum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, poſſum. Sed ſi non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, exciſa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Cnidiis. VEN.

a ΠΟΣ.] Vid. not. b Καὶ τοῦ] Haec deeſſe in O. & P. notat *Solan.* Non ſatis diſtincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen ſuſpicor, quia & in *Fl.* abeſſe video. c Πτωχὸν] Πένητα O. d Προτιμήσεται] Προτετίμηται O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀνδεῖον. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, * ἀντὶ τοῦ καλήν. αὐτὴ δὲ ἤλθε προκαθίσαι, ὅσον οὐ τοῦ ὀνόματος. *V.*

93. Πάνυ λημῶ] Λημὴ δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα ποιούμενος. *V.*

95. Πραξιτέλει] Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὅστις καλλιτεύσας τὸν ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα. *V.*

* Ἀντὶ] Τατίσι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Cler.* Sed cum ἀντὶ τοῦ eſſet in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet tamen ad praecedentia relatum excuſari queat. J. F. R.

ſionem prae ſe ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Noſtro eſt cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* I. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Paſt.* III. p. 111. ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτου τοῦ Χλόης. *J. F. R.*

80. Ποῦ] Lege πῶς. In O. deeſt. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe paſſim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. F. G.

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἔρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν ὕτω Πραξιτέλει] Tale eſt Horatianum illud: *Cum faber incertus ſcamnum faceretne Priapum, maluit eſſe Deum.* &c. F. G.

1. Καὶ γὰρ καὶ] Etſi poſterius καὶ, quod *Fl.* omiſit, abeſſe poteſt, minime tamen eam ſequor; quia ſic ſolet Noſtro aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, ſive *Solanus* noſter operae duxit notare conſenſum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte ſe habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et ſic *Diod. Sic.* quoque τὸν Ἀπόλλω. L. 2. c. 47. atque alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. ſed nullibi, quod praeſiſcine dixerim, apud *Hom.* πολύχρυσος, quod apud *Heſiodum* epithetum eſt Veneris paſſim, ut Ἔργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐν τοῖς ζευγίταις] Cum mox τῷ θητικῷ, tum πεντακοσιομεδίμνοις & ἱππάδος etiam mentio injiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis cenſum, ad quem reſpicitur: faciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς οὖν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτροις πεντακόσια (quingenas ſ. quingentas de unoquoque genere) πειοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἣ μέτρα ποιεῖν τριακόσια· (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλει. ζευγῖται δὲ οἱ τῷ τρίτῳ τιμήματι συμφέροντες τριακοσίων (utriusque generis ſimul ſumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς ἐδημόσιον ἀρχὴν οὐδεμίαν ἔξεστιν ἄρχειν, ἀλλὰ τῆς συνεκκλησιάζειν μόνον. *M.*

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam, qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τὴν ῥαψῳδίαν χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγουσα. EPM. Καὶ γὰρ [e] καὶ τὸν [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει κἀκεῖνον [g] ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ γυμνὸς [h] κόλλοπας τὰς κιθάρας [i] περισεσυληκότα, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θηλικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' ἂν μὴ ὑπερφυᾶ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι καλασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο [m] ἄν· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερον ἂν νομιζοίμην, καὶ πρόσ-

ες IV

e Καὶ] Abeſt a *Fl.* f Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. g Ἐν τοῖς ζευγίταις που καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* h Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. i Περισεσυληκότα] Ἀποσεσ. O. k Τολμήσειεν] Τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. l Δ' ἂν] Γοῦν O. m Ἄν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς κολλάβους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ παος ἁλίσκοι, οἷς δακτύλιον] αἱ νευραί. V. (ἐπιτείνουσι] αἱ χορδαί. C.)

6. Ἐν τῷ θητικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο ὑβρ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πενέσταλοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ ἐστι μισθῷ δουλεύειν, τρεφόμενοι. ἐν τῷ θητικῷ δὲ ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τάγματι. V.

12. Ἴσου τελέσματος] Δαπανήματος. V.

† Κόλλοπας] Κόλλαπας Edita male. Et proxime τὰς pro ὃς. Utrumque emendavit *M. du S.*

δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδιμναίους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τὴν ἱππάδα, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. *J. M. G.*

5. Κόλλοπας] De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. *M. du S.*

Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *J. F. R.*

6. Τῷ θητικῷ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *J. B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *J.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *J. F. R.*

10. Εἰ δ' ἂν ὑπερφυᾶ] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *J. M. G.*

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐπεποίηντο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet πεπραγμένα fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ἄν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. *M. du S.*

ἐστιν ἡ τέχνη, καὶ τὸ ἐργασίας [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ [b] τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, [c] καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὴν τῶν ἄλλων [e] μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προλιμητέον εἶ τὴν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δέοι ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνον καθέζοιο, τὴν Πύνυκα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ὑπιλαδών; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ὑπικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum pariter censum & equestrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & consessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem sedem primam occupabis; nisi debeant surgere omnes, uti solus assideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus consessum inclinato.

12. MERC.

a Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. b Τοὺς] Sine articulo O. c Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. d Ἐλέγξαντα *Fl.* e Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διήρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἧττον πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἔτι ἧττονας. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἶτα ἐν ἀνωτέρῳ τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. *V.*

27. Τὴν πυύκα] Πυὺξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συνερχομένους εἰς αὐτήν. *V.*

* Διήρητο] Male διηρήτη Ed. *Cler.*

† Πίνυκα] Corrupte haud dubie. *M. du S.*

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: *τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ εἰς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη.* Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur *χρυσὴ*, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem *σὺν τοῖς ζευγίταις καθήμενον*, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, *μὴ πάνυ σὺν θητικῇ ἐκκλησιάζουσα*, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Athenienſi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat *τῶν ζευγιτῶν*, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant *θητῶν*. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi*. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super *πενταχοσιομεδίμνους & τὴν ἱππάδα ἂν εἴη*, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. *Πενταχοσιομεδίμνοι* erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. *καὶ τὴν ἱππάδα* sc. *τελοῦντες*, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tribu-

12. MERC. En tibi aliud, ſolutu difficile & ipſum. Aerei enim ſunt ambo, & artificii ejusdem, Lyſippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem ſedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiſcue ſedeant, ubi quisque voluerit: in poſterum concio de his dabitur: atque ego tum conſtituam, quis ordo in illis ſit ſervandus.

ΕΡΜ. Ἰδὺ πάλιν ἄλλο δύσλυσον ϗ τοῦτο. χαλκὼ μὲ γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, ϗ τέχνης τᾶ αὐτᾶς, Λυσίππυ ἑκάτερον τὸ ἔργον, ϗ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένω, [f] ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος ἔτοσὶ, ϗ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν [g] προκαθεδεῖται; φιλονεικῆσι γὰρ ὡς ὁρᾶς.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia iſta & quotidiana clamantes, *viſcerationes*, *ubi nectar*

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲ ἀναμιξ [h] καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, [i] εἰσαῦθις [k] δὲ ἀποδόθησεται περὶ τούτων ἐκκλησία· καγὼ εἴσομαι τότε, ἤν τινα [l] χρὴ ποιήσασθαι [m] τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβῶσι, τὰ κοινὰ ϗ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, [n] ἀγνωμίας, τοῦ τὸ νέκταρ, ϗ τ' ἀμ-

[f] Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] Διὸς παῖδε omiſſis ceteris O. [g] Προκαθεδεῖται] Προκαθίζοι *Fl.* item marg. *A1.* Vulgatae favet P. [h] Καθιζόντων] Καθιζίτωσαν *Fl.* [i] Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. P. [k] Δὲ] Abeſt a *Fl.* adeſt in aliis. & P. [l] Χρὴ] Deeſt in O. [m] Διανομὰς] Bis O. [n] Ποῦ τὸ νέκταρ] Et haec bis habet O. Item bis ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; niſi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰώθεισαν οἱ ἄνθρωποι ὅταν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως οὖν ὁ Λουκιανὸς ‡ τὸν Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τῶν θεῶν ἐνοχλούμενον. *V.*

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, ſed Mercurius loquitur. *M. du S.*

butum ſemi-talentum. Hi erant ſecundae claſſis cives. Hanc diſtinctionem civium Atticorum lepide Lucianus tranſtulit ad Deos. Vide *Pollux.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & Ariſtidis, & *Meurſium* in Solone Ariſtotelis ſententiam refellentem. *J. G. G.*

19. Ἀφ' ὁπόσων ταλάντων] Conf. ſupra *Aſin.* c. 53. ἀπὸ χιλίων πεποιημένη. *Ariſtoph.* Nub. 766. ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sed propius accedit, imo plane reſpondet hoc *Demoſthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui eſt *De Coron.* in Decreto Cherſonef. p. 326. A. Ed. *Hervag.* στεφανοῦσιν — στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα. *J. F. R.*

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened.* converſum eſſet, *plures* quam quingentos modos, *Gujetus* adſcripſerat, vertendum *ſupra*. *J. F. R.*

Ibid. Πολλαχ. — ἀν ιδη] Abſurdiſſima ſunt, aut inverſa, quae in vulgatis poſt ποῦλαχ— leguntur ϗ τὴν ἐκπάδα, nam prius eſſe poſteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl.* ſilente collatione P. omittunt, quod & ego ſecutus ſum. *M. du S.*

21. Καὶ τὴν ἐκπάδα] Delerat haec verba *Solanus* in *Juntina*, quod non exſtarent in O. nec *Fl.* Et certe gloſſam ſapiunt; quia tamen ſuſpicio eſt ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omiſſione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Geſn.* in verſione retinuit, nolui omittere. *J. F. R.*

39. Καθιζόντων] Quod *Fl.* exhibet, fruſtra eſt; Et καθιζίτωσαν ſaltem ſcribendum fuiſſet. Atticam vero imperativi formam eſſe καθιζόντων pro καθιζίτωσαν, vidimus non ſemel. Conf. T. I. *Zeux.* c. 5. & Notam 6. ἐπαινούντων pro ἐπαινείτωσαν. Adde *Alciphr.* 2. 1. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲ χαιρόντων. Sic III. 30. f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ, ibid. p. 394. ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθιζόντων malint, quia καθίζω eſt *colloco*, καθίζομαι *ſedeo*. Sed nihil opus eſſe, credo. Nam & ſic *Long. Paſt.* 2. 83. Φιλητᾶς καθίσας ἔρθιον. *Philetas ſedens erectus*, quod cum exponi poſſit, *collocans ſe erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & ſic *Homer.* Il. Γ. 426. Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη. *Ibi ſedebat Helena*, & alibi paſſim. *J. F. R.*

46. Διανομὰς] Subaudi ποεῖτε ὦ Ζεῦ. *F. G.*

Διανομὰς] Populi Romani tumultuantis ſub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. *M. du S.*

Ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ] Non diſplicet ſcriptura Cod. O. Ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; Feſtinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones eſſe proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen ſi lubet, *Ariſtoph.* Plut. 114. οἴμοι μὴ οἴμοι, ibique *Spanhem.* Item vſ. 643. ταχίως, ταχίως

ἀμβροσία ἐπέλιπε; ᾗ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Καλασιώπησον αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τὰς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ ὁ [c] πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον ἦν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ σιωπᾷν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένησταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, θελημόνες ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶδα ὅπως θαῤῥαλέος ἀεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σε δημηγοροῦντος καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἠπείλεις ἀναστάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην

& *ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!* JUP. Silentium illis imperа, Mercuri, ut audiant, cujus rei cauſſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa ca-

a Κατασιώπησον] Κατασίγησον O. P. b Συνιᾶσιν] Φωνὴν ξυν. O. c Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O. d ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. *Fl.* e Ὁπόταν] Ὅτι O. P. Nil mut. *Fl.* f Ἠπείλεις] Ἀπειλοίης O. P. Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλης Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν] Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. *V.*

χίως. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. *J. F. R.*

47. Κοινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποίει ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. *F. G.*

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut λόγῳ μιᾶς (ſcil. φωνῆς) in *Euang. Luc.* XIV. 18. monente *L. Bos* de Ellipſi. *J. F. R.*

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam ſando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1. & Ἀπολ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. *J. F. R.*

65. Ὅτι ἠπείλεις] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοίης. In reliquis ὁπόταν ἠπείλης. *M. du S.*

Ibid. Ἠπείλης] Ἠπείλεις. *F. G.*

Ἠπείλης ἀναστ.] *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ἠπείλης] Noli tamen credere etiam ἠπείλης ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἠπείλεις, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam *Guiſetii* emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτε pro ὁπόταν habere, fallitur; nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. *J.* inſtituta tantum ſignarit ὁ. ἠπείλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῄς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. O. 179. Ἠπείλει κρείσσων &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tem aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cuncteris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, car-

τὴν χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ὀφειλομένων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) ἀφηρέθην τὴν γνώμην, καὶ ὑποτρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι [g] πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἁπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον [h] ἁπάντων τῶν [i] λόγων, ὃ προσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσί τι σιωπήν, καί τι [k] ὑπέρμεγα κακὸν [l] ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ ἀφημέλλεις. ΖΕΥΣ. Βάλε γῆν, [m] ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδήσω πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέκλυτέ [n] μευ πάντες [o] τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς [p] πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δο-

[g] Πεπεδημένη] Π—η cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. [h] Ἁπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* [i] Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. [k] Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. [l] Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. [m] Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. [n] Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. Μοι Edd. vulgo. [o] Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. [p] Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Solani.* Πεπαρῴνηται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσωποτάτη] Εὐπρεπής. *V.*
80. [*] Προύσεσθαι] Ἀντὶ τοῦ προίσεσθαι. *V.*
81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρῴνηται] Ὑβριστικῶς εἴπραξε. *V.*

[*] Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι, quod verum eſſe locus ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη & διαμέλλεις in *Voſſ.* Mſ. poſitum ſit. *M. du S.*

runt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ὁπόταν vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. ὁπόταν ὁρῶσί τοσαύτην — τὴν ταραχὴν, ubi L. ſolus etiam ὅτε. *J. F. R.*

80. Ἀκούσεσθαι] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. Κέκλυτέ μευ] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud μοι, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. Πεπαρῴδηται] Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρῴνηται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam παροινεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Seulii* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρῳδίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas:

δοκεῖ, τὸ μὲ Φορμίκιον μέτρων ἄφες· σὺ δὲ Δημοσθένης δημηγοριῶν τὴν Φιλίππου ἢ τινα ἂν [a] ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλλάξων. οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες ποιοῦσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥᾳδιουργίαν ταύτην [d] εὔκαιρον τοῖς ὑποπεμπομένοις.

[e] Ἄρξομαι δ' ἤδη πόθεν· „ Ἀντὶ πολλῶν „ ἂν, ὦ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, [f] ὑμᾶς „ ἐλεᾶν νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, „ τι δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν „ συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, „ προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαί μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ θεοὶ, μονονουχὶ λέγει φωνὴν [g] ἀφιείς, ὅτι τῶν „ παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον [h] ἡμῖν „ ἐστὶν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν „ δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum Demoſthenis contra Philippum concionum quamcumque volueris, paucis immutatis, conſarcina. Ita enim plerique jam oratores faciunt. JUP. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi arte, & commento laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae- „ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis „ fiat, quid tandem illud ſit, propter „ quod jam congregati eſtis. Quae cum „ ita ſint, convenit propenſo animo me „ audire dicentem. Praeſens igitur tempus, „ Dii, tantum non emiſſa voce dicit, „ praeſentibus fortiter admovendam eſſe „ manum: at nos negligenter admodum „ affecti ad ea videmur. Volo autem jam (defi-

a Ἐθέλοις] Ἐθέλῃς O. & marg. *A1.* Ἐθέλεις *Fl.* b Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. c Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. *A1.* d Εὔκαιρον] Εὔπορον O. P. & marg. *A1.* e Ἄρξομαι] *EPM.* ἄρξει σ[ἐν ποτὲ. ΖΕΥΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque perſon. omittit. *P.* & *Fr.* Cet. *EPM.* ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξει etiam marg. *A1.* f Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. *Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. g Ἀφείς] Ἀφεὶς marg. *A1.* h Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* i Πάνυ] Παντ' O. k Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι *P.* Sine μοι *FwH. Fl. S.* l Δὲ] Γὰρ marg. *A1.*

91. Σύνειρε] Σύκαττε, σύμπλεκε. *G.*

96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. *G.*

6. Ὀλιγώρως] Καταφρονητικῶς. *V.*

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. *J.F.R.*

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, ſit ἄρξει, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεύς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. *M.du S.*

Ἄρξομαι] Si cum *Fl.* ἄρξει legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, *c.* 18. f. denuo *Merc.* loquens induceretur. *J.F.R.*

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth.* Ol. I. *M.du S.*

97. Ὑμᾶς] O. *Fr. S.* recte. In reliquis ἡμᾶς. *M.du S.*

Ὑμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. Interpres ἡμᾶς, ac tamen *vos* dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. *J.F.R.*

18. Περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν] Sunt verba LXX. Interprett. *Geneſ.* III. 8. *M.V.la Croze.*

Περιπατῆσαιμι τὸ δειλινὸν] Verba *Geneſ.* l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Long. Paſt.* IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἑωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2. p. 43. συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. *Galli* ſequente, τὸ ὀρθινόν: quare adſentior diligentiſſimo *Berglero*, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τὸν ἑωθ. legendum in *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. *J.F.R.*

23. Λεπτοτάτοῦ χόνδρου τίτλαρας οὐ μάλα πάχ.] Si τιτλαρας excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciphr.* in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λεπτοτάτου χόνδρου οὐ μάλα πάχιστα τίτλαρας. Quo loco Doctiſſ. *Bergler.* & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. *J.F.R.*

24. Ἐπισοβοῦμαι] L. optime. In reliquis ἐπισ—. *M.du S.*

Ἀπο-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde serum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

ἐξ[ε]λείπει [m] Ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀταραχθεὶς, συνήγαγον τ ἐκκλησίαν, χθὲς γ, ὡς ἴστε, Μνησιθέῳ τῷ ναυκλήρῳ θύσαντι τὰ σωτήρια ὑπὲρ τῆς νεὼς ὀλίγου δεῖν [n] ἀπολωμένης [o] περὶ τ Καφηρέα, εἰστιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ὑπὲ τ θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μὲν τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲ ἄλλος [p] ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ [q] πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τῷ Μνησιθέῃ τ μικρολογίαν· ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη [r] καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ κόκκους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα [s] ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀν-

[m] Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπει μοι O. [n] Ἀπολωμένης] Ἀπολομένῃ *Fl.* [o] Περὶ] Sic *J. Fl. H. S.* &c. Παρὰ *P.* [p] Ἄλλη] Ἄλλῃ O. [q] Πάνυ] Omittit O. [r] Καὶ] Omittit *Fl.* [s] Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit *Solan.* ex L. Ἔπισβ. etiam marg. *AlW.*

13. Περὶ τ Καφηρέα] Ἀκρωτήριον τ Εὐβοίας. ἔχει δὲ ἴδιως ἡ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρέα, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τυναχώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ὕφεσιν ἐχούσης, καὶ τὰς εἰς ἀπόβασιν ὑποβάστους, ἅτε κρημνοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν ταῖς ἅλοις κακαῖς, ἔτι δὲ διηνεκέσι τοῖς ἀνέμοις καλαπτόμενος, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ προβλὴς σκόπελος, τ ὑπὸ τοῖς κύμασι λείπει παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὢν καὶ αὐτὸς. καὶ ἴσως ἐκ Καφηρεὺς, ἀπὸ τῶ καλαπτεῖσθαι ἀνιᾶσθαι, (3) κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' ἧς ἐκ (4) Ὅμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγει κεκαφηότα νίκην, οἱονεὶ (5) πνιγηριῶντα, ἤτοι τῷ τῶ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγωνίᾳ τ νίκης, τ χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατδυσπάσης, καὶ πίρα τῶ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα καλεπνιγούσης, παρ' ὃ καί τινες ἴλλεον τιλαίως ἐκπεπνεύκοτες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκπνοον ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἔδρμισε τὸν λύπ τ χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ἅτι συναπερχῇ τῇ εὐφροσύνῃ τῷ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινος ἀθλίλεως ἐκφαγέντος γόματος ἀμύτρας ἐκχεόμενον. (6) *V.*

19. Ἐν κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲ ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τ πόλεως, ἐνταῦθα ἐν τ ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόπον. *V.*

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν σκηπτότητα. *V.*

22. Ἤδη ἐ κορυζῶντα] Ὑπὸ τῶ γήρως μύξας ἐκχέοντα, κόρυζαι γὰρ αἱ μύξαι. *V.*

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπέντας. *G.*

(1) Καφηρεὺς] Καφαρεὺς editum ante. Mutavit *M. du S.* Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & *Strabo* L. VIII. p. m. 566. f. *J. F. R.*

(2) Τυναχώδης] Ita ex *G.* & C. pro vulgato συναχώδης restituit *M. du S.*

(3) Κάφος] Κάπος Ex. *G.* & C. & V.

(4) Ὅμηρος Αἴαντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κεκαφότα. *M. du S.*

(5) Πνιγηριῶντα] Πνιγεπνιώτελα. V.

(6) Haec omnia de Caphareo Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ἔτι τὰς φλοίσσας ἐκεῖ ἐκαθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς est Graece quod Καφηρεὺς fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices כפר *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. *Bochartum* in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus. *J. Cler.*

(7) Τόπον] Ποτὲ editum ante. Facile correxit *M. du S.*

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam *Solani* aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praepositi. σὺν, *ut thus fiatim una cum carbone exstingueretur*, qualem cl-

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ [a] ὀσφραί-
νεσθαι τῆς καπνῆς [b] ὠφελοῦντος· καὶ ταῦ-
τα ἑκατόμβας ὅλας [c] ὑποσχόμενος,
ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἑρμάτων.

stinguerentur in carbonibus; & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promisisset, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν [e] γίγνομαι κατὰ
τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πολλὴν [f] ἀνθρώπων πάμ-
πολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον [f] ἐν αὐτῇ
τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ
καί τινας βοῶντας, καὶ ἀμφισβητουμένους ἐπὶ τῶν
[g] θάκων [h] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅσπερ ἦν,
φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλή-
θην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν, τί [i] καὶ λέ-
γουσι. καὶ ἔτυχον μὲν νεφέλην τινὰ παχεῖαν
περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
τὸ ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸ πώγωνα ἐπισπα-
σάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ
παγκωνισάμενος τοὺς πολλούς, εἰσέρχο-
μαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν
Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν βδίτριπτον, καὶ Τι-

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contendentes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoi-

[a] Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρῆσθαι G. P. Ὀσφρῆσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι *Graev.* [b] Παρεχόντος] Παρεχόντως *Pell.* [c] Ὑποχόμενος] Recte hic *Fl. Fr. P. H. S.* &c. Ὑποχομένων *J.* Ὑποχομένως *V2.* Ὑπιχνιμένου Ox. [d] Ἐπεὶ] Ἐπεὶ male *J.* Recte quod editum est cett. & O. [e] Γίγνομαι] Γίνομαι O. [f] Ἐν] Abest ab O. [g] Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *AlW.* Θώκων Edd. priores. [h] Καθημένους] Καθημένων *Fl.* male. Καθημένου marg. *Al.* [i] Καὶ] Deest in *Fl.*

29. Τῶν ἱρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. *V.*
31. Ποικίλῃ] Ποικίλη γὰρ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' ὕτως ἀπὸ τῶν ποικίλης τὸ αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*
34. Καὶ ἀμφισβητουμένους] Ἀμφισβητοῦντας. *V.*
40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας, χαλάσας. *V.*
43. Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] * Ἐπικουρείοις Ε Στοϊκοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἁπλῶς προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. *V.*
44. Τὸν ἐπίτριπτον] Τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτρίβεσθαι, τουτέστι πληγῆναι. *V.* Πάγκακον. C.

* Ἐπικούρειοι] Ἐπικούρους edita. Mutavit *M. du S.*

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. *Ver. Hist.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solanum* ἐπισβεσθῆναι ideo adcuratius existimasse, quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. *J. F. R.*

25. Ὀσφρᾶσθαι τῇ καπνῇ] Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τῆς καπνοῦ ὠφελοῦντος, *ut in prunа statim extinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus.* Mf. ὀσφρῆσθαι. Sed. Lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. *J. G. G.*

35. Θάκων] Narrat Jupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines inveniisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mf. θάκων, & quidem rectius. Nam θᾶκος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, serio valde contendentes. Nam sudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum sacerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat disputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indignabatur, & omni modo pro caussa nostra decertabat, cum nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque instituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam laudatores; verum . . . fessus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo respiciebat

45 μοχλέα τ' Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς ἱδρῶ, καὶ τ' φωνὴν ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο· τῷ δὲ βοᾶς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδώνιον [l] ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τ' Τιμοκλέα.

50 Ἦν δὲ [m] ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γοῦν κατάρατος Δάμις ἔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ἔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, [n] οὐδὲν ἄλλο, ἢ [o] μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι

55 λέγων. τοῦτο γὰρ [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπῄνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ ὑπερεμάχετο, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τ' ἐπιμέλειαν

60 ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ [q] τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινας καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς

[k] Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκοπτο Edd. [l] Ἐπιγελῶν] Ἐπιμειδῶν O. [m] Ἦρα] Deest in O. [n] Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsit *Solan.* Οὐδὲν. ἀλλὰ O. [o] Μηδὲ] Sic P. Μη—δὲ cett. & O. [p] Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. [q] Τε] Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in cod. paullo ante omitti, obscure notabat *M. du S.*

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδόνιον γέλωτα λέγει, ὁ ὠκυρίσει γινόμενον. *V.*

sed θᾶκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, consessum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. *J. G. G.*

Θάκων] Ita etiam Mss. Ox. & P. vide Schol. *Aristoph.* 128. E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem juniores dicuntur τ' θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπαναίστασθαι. *M. du S.*

38. Νεφίλαι] Uti solent apud *Homerum* passim. Sed verba non sunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipse pingitur Ὑπν. c. 11. verum prolixior fuisse videtur barba Philosophorum. De ἰκτίνῳ. vide Πρ. c. 12. *M. du S.*

42. Παραγωνισάμενος] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis ο brevi in med. Sed praestat ω. *Alciphr.* I. p. 26. Παραγωνίσασθαι τοὺς ἀντιφαίνοντας βυλόμενος, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Hesiod.* & Nostro *de Calumn.* adfert. *J. F. R.*

47. Ἐξεκέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam sic emendari *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omisso jam saepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hist.* c. 13. &c. *J. F. R.*

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τ' ἐπὶ ἐδεσμάτων ὑγιοῦς. Sic in *Asin.* Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. I. e. Sardonice ridentes ajebant. *G. C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opsopœus *breviter*, *nihil aliud quam in universum nos non esse*; quae quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud quam nos non esse dicens.* Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud quam Deos non esse dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profeciisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Jovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, sic eum probaviisse aut οὐδενίαν Deo-

εἰς τ Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τ νύκτα ἐκέλευσα ἐπιχυθεῖσαν ἀμβλῦναι τ συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τ ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶ τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μελαξὺ ἀπιόντων οἴκαδε [b] παρ' αὐτὸς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] πολὺ πολὺ αἰσθανόμενος τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκαλεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ βουλόμενοι [d] εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.

[e] Ταῦτ' ἔστιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, ὦ μικρὰ, ὦ θεοί, [f] εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ' ὅτοι [g] πειθεῖεν ἢ μηδὲ [h] ὅλως θεὸς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι [i] σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ [k] ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν

ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego juſſi circumfuſam ſolvere diſputationem. Diſceſſerunt igitur, pacti, poſtridie ſe ad finem deducturos quaeſtionem: & ego comitatus multitudinem, ſublegi illorum dum domum eunt ſermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad illas ſe adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adverſas illi partes nollent, ſed expectare, ſi quid Timocles diceret poſtridie.

18. Haec ſunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, ſi conſideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, eſſe homines. His vero ſi perſuadeatur, aut omnino Deos non eſſe, aut ſi ſint, ipſorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & fruſtra deſidebimus in cocto vexandi fame, diebus illis feſtis, & celebritatibus, & ſacrificiis, & pervigiliis, &

[a] Ἐπιξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν τ λόγον O. P. & marg. A1. [b] Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. [c] Πολὺ] Omittit praepoſ. O. [d] Εἴ τι] Deeſt in Fl. Adeſt in cett. & P. [e] Ταῦτ'] Τοῦτο Fl. Vulgatam probat P. [f] Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογιεῖσθαι O. Omiſſo ", (ut ex ſigno a Solano adpoſito ſuſpicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. [g] Πειθεῖεν] Ita P. V2. B2. & S. recte. Πισθεῖεν J. Fl. Fr. H. male. [h] Ὅλως] Ὅλῳ male J. [i] Σφῶν] Omittit Th. Mag. in ἀπρονοήτους. [k] Ἄτιμα] Ἀτίμως P. & marg. A1.

69. Παρομαρτῶν] Συνακολουθῶν. V.

Deorum aut non providentiam *non ſecus ac ſi prorſus nos non eſſemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam ſi penitus non eſſent. *J.G.*

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus eſt corruptus. O. ἀεὶν. ἀλλὰ. Quid reponendum ſit, mihi non liquet. *M. du S.*

68. Ἐπιξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τ λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. *M. du S.*

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna eſt pro his verbis. *M. du S.*

81. Σφῶν αὐτῶν] Gloſſema videtur. *F.G.*

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμως, ſed non placet. *M. du S.*

94. Ἐκ τῦ νόμυ] Formula ſequitur in Concionibus adhiberi ſolita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. *M. du S.*

Ibid. Ἀνιςάμβοι] De roſtris aut ſuggeſtu nihil hic audis; unde conjicere eſt non ſemper ea adhibita, ſed ſtantes tantum *conciones habuiſſe*. Vide & Ἐκκλ. c. 1. *M. du S.*

96. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego de aetate intelligendum, eo potiſſimum inductus cenſeo, quia paulo poſt, c. 26. Apollinem audio, ſententiam ſibi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque ſenſu vocem paſſim uſurpari notum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 133. 35. *Plut.* τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* uſurpat in Anton. Vide etiam Noſtrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Faceſſivit tamen haec vox negotium Viris etiam doctiſſimis: inter quos *S. Petitus* de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τι λέων. Sed fruſtra ſollicitat ſcripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοὶ Luciano ii ſunt, quibus per aetatem ſententiae dicendae jus faſque eſt. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienſes obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos ſilentio eos damnari voluit, qui ſive imberbes adhuc, ſeu alia de cauſa ad aetatem virilem nondum perveniſſe rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cujus ope superior discedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi caussa. MERC. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum justae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum jam quisque intum fiatis & humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis caussa fiduciam sumere.

[l] στερεμένοι. ὡς ἦν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ὁπωσοῦν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσῃ μὲ ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύοιεν. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε· τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν [m] ἠγελημένων ἐκπεπληγμένοι;

1. ΜΩΜ. Ἀλλ' [n] ὑμεῖς μὲ πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἰ γέ μοι μὴ παῤῥησίας [o] λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ [p] ἐπὶ τῷ συμφέροντι [q] παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐ-

[l] Στερεμένοι] Στερόμενοι O. [m] Ἠγελημένων] Λεγομένων P. [n] Ὑμεῖς] Sic recte *B1. Fl. J. S.* Ἡμεῖς male *H.* P. [o] Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. [p] Ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέρον male *J. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τι P. Συμφερον τι *B1. Fr.* [q] Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. —σόμενος *Ba.* Vulgatam servat *B1.* cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι * καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὡς ἐκεῖνος γνώμην εἰσφέρων ἀνιστάσθω ἐὼν ὅτι ἐ ἔχει. *V.*

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος † ἐκέλευε παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' ‡ αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἐξὸν δὲ δημηγορῆσαι, ὅτε τοῖς ἀτίμοις, ὅτε τοῖς ξένοις, ὅτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἔννομον ἡλικίαν. τὸ δὲ γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν ὡς καὶ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. *V.*

* Καθὼς] Ita restitutum ex C. & V. Καθιζομένοις Edit. *Cler.* male. Et mox ἀνίσταθαι, sine σ. & sine accentu, unde ἀνίστατο quis regeret; sed ἀνιστάσθω verius licet forsan ex conjectura. fecit *M. du S.*

† Ἐκέλευε] Ἐκέλευσε ante editum. Mutavit Idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. *J. F. R.*

‡ Αὐτοὺς] Ita ex C. emendavit *Solan.* Recte; nam significatur *post eos*, non *simul*, *cum*. *J. F. R.*

rite censeri poterant. Sententiae nostrae firmandae caussa unicum hunc amplius *Chrysostomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. εἰ καὶ υἱοὶ καὶ σύγγενεῖς ἦσαν, ἔδει διὰ τελείας παλλακὴς τὸν δοῦλον δεδοικέναι. Alium tamen sensum quem Vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, si lubet, vide. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ] Ἀλλ' ὑμεῖς γε. *Th. M.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impressis ἅπαντες. *M. du S.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in *P.* & *H.* *J. F. R.*

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* sub init. *J. F. R.*

6. Τῷ συμφέροντι παῤ.] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό. *B2.* & *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι π. quin & π— τό— *B2.* habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. *M. du S.*

7. Τά-

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γοῦν καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλὰς τοιούτους [b] ἀναφύσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ ἀφεδόκοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. [d] ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην [g] ἐν τῷ βίῳ ταραχὴν, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· πονηροὺς δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ ἀφελανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες ζητοῦσιν εἰ ἄρα ἔστιν ἡμῶν θεοὶ, ὡς [k] οὐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούσωσι τοῦ χρησμοῦ λεγόντων·

Ὡς ἁλώσεται [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exſpectabam, ad hoc angustiarum perventuras res noſtras, multosque id genus exorituros nobis Sophiſtas, a nobis ipſis audaciae ſuae obtentum capientes. Et, per Themidem, non iraſcendum eſt Epicuro, neque ipſius ſodalibus, & ſucceſſoribus ſententiarum, ſi talia de nobis putarunt. Quid enim ſentire illos aliquis poſtulet, cum tantam in vita perturbationem rerum obſervant; qui boni inter illos ſunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & ſervitute, pereuntes: peſſimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; ſacrilegos non punitos, ſed latentes; in crucem vero actos, & fuſtibus caeſos interdum eos qui nihil injuſte egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quaſi omnino non ſimus.

20. Praeſertim ſi audiant oracula dicere:

Qui ſuperabit Halyn, magnam pervertet opum

a Πάντες] Deeſt in O. b Ἀναφύσεσθαι] Ἀναφύεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A1.* Nil mut. P. c Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A1.* d Ἢ] Abeſt a *Fl.* e Ἂν] Εὖ O. f Ὁπόταν] Ὅτε L. g Τῷ] Omittit O. h Προτιμωμένους] Sic *Fl. Fr. P* &c. Προτιμουμ. *J.* i Μὲν] Inſerui ex O. aberat ab Edd. k Οὐδὲ] Sic dedi ex *O.* Οὐδὲν Edd. priores. l Ἀκούσωσι] Ἀκούσωσι O. & marg. *A1.* m Ἅλυν] Ἄλλυ male *Va.*

7. Ὦ θεοὶ τάγε ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων; μηδὲν ὑποδιεστομένων τῷ λέγοντι· ἀλλ' ὡς ἔνι τὸ πρᾶγμα, διεξιόντος. *V.* (quaere in Paroem. C.)

9. Περιστήσεσθαι] Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καὶ ἀπαντᾶν. *G.*

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὸν δίκαιον ὄμνυσιν ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἱεροσύλους. *G.*

29. Τοῦ Ἅλυν] Κροῖσος τοῦ Ἀυδῶν βασιλεῦ ἐρωτήσαντι εἰ Ἀστυάγους τὸν Ἅλυν κατὰ κράτος τῆς Περσῶν βασιλείας, ἀπεκρίνατο, ὅτι Ἀστυάγης μεγάλου ἀρχὴν καταλύσει, ὁ δὲ ἀγνώσας πολλὴν ἀρχὴν, Ἀστυάγης τὸν Ἅλυν, τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. *V.*

* Μὰ τὴν] Μάτην *fruſtra*, antea miſere editum. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, ὡς δικαίως τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio hinc tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erechth. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. & Amici diſcrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barneſii* non comparent, ſaltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται
Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ἂν τίνος ἐμοὶ
Φίλου παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Niſi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua ſententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum reſpondet Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vſ. 4. dedit Frater optimus *Gul. Otto*, in Belg. Graeciſſ. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elſner.* ad *Euang. Marc.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Οὐδὲ-

opum vim, nec tamen indicare, ſuam ne an hoſtium? Et rurſus,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Perſae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rurſus cum audiunt, nos & amare & vulnerari, & ſervire, & vinciri, & diſſidere, & ſexcentas moleſtias habere, idque cum beati & immortales eſſe poſtulemus: quid aliud, quam merito nos derident, & nullam noſtri rationem habent? Nos vero indignamur, ſi qui homines non plane amentes reprehendunt iſta, & noſtram providentiam reſpuunt: cum ſatis habere debeamus, ſi quidam adhuc nobis poſt tot noſtra peccata ſacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (ſoli enim ſumus, neque eſt in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aeſculapium, adſcripticios illos) reſponde mihi ex vero, an unquam

καὶ ἁλῶναι. ὑ μέντοι δηλόντων, εἴτε ἡ αὐτῦ, εἴτε [n] τὴν τῶν πολεμίων; ὑ πάλιν,

Ὦ θεία Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

ὑ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, ὑ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τὰ ῥαψῳδῶν [o] ἀκούσιν, ὅτι ὑ ἐρῶμεν, ὑ τιλρωσκόμεθα, [p] ὑ δουλεύομεν, ὑ δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, ὑ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, ὑ ταῦτα μακάριοι ὑ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, ὑ [q] ἐν ὀδενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ὑ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, ὑ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παροθοῦνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, ὑ ὀδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν [r] ἐν τῷ συλλόγῳ, [ἔξω Ἡρακλέους, ὑ Διονύσου, ὑ Γανυμήδους, ὑ Ἀσκληπιοῦ, τῶν [s] παρεγγράπτων τούτων) ὑπόκρινάι μοι μετ' ἀληθείας,

n Τὴν τῶν] Τὴν omiſit O. o Ἀκούσιν] Ἀκούσωσιν O. p Καὶ δουλεύομεν & δισ.] Καὶ δισμούμεθα & δουλ. O. Sed *Fl.* ὑ *δισμ.* omiſit. q Ἐν] Inſertum ex O. Deerat in Edd. r Ἐν] Ignorant praepoſition. O. & P. s Παρεγγράπτων] Παρεγγρ. O.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Πέρσῶν ὑ Ἑλλήνων ναυμαχιῶν ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτον τὸν χρησμόν. λέγει δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος πεῖσαι, ὡς ἄρα, φησὶ, θείαν ‡ ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, ὡς ἐν αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πόλιν θεσπεσίαν Ἑλληνικὴν, ὡς τῶν Περσῶν προσωμοτεύσαιτο θάνατον. *V.*

‡ Ἐκάλει] Sic emendavit Noſter *Solen.* ex C. & V. nam καλεῖ editum ante.

17. Ὅπότε] Conf. ſupra c. 19. med. *J. F. R.*

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad ſupplicium, dixi alibi. *J. B.*

Τυμπανιζομένους] Id quid ſit non recte docet *Bourdelotius.* Vide Scholiaſten *Ariſtoph.* 50. *M. du S.*

Τυμπανιζομένους] *Dixi alibi*, Bourdelotius. Ubi vero? *Bourdelotius* egregius commentator, ſemper aut alibi dixit, aut alibi dicturus eſt. *M. V. la Croze.*

26. Οὐδὲν] Sic optime Codex O. In reliquis ὀδὲν. *M. du S.*

29. Δυοῖν τὸν Ἅλυν] Vide *Herodotum* l. c. Κροῖσον Ἅλυν διαβάντα μεγάλην ἀρχὴν καταλύσαι. Quod a Cicerone verſum:

Croeſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M. du S.*

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Vid. *Herod.* VII. p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus ſenſum Themiſtocles aperuiſſe traditur. Vide c. 31. *M. du S.*

41. Καὶ ὀδενὶ λόγῳ] Καὶ οὐ ὀδενὶ λόγῳ. *F. G.*

Ibid. Ἐν ὀδενὶ λόγῳ] Ex Codice Ox. eſt illud οὐ. *M. du S.*

Ἐν ὀδενὶ λόγῳ τιθέναι] Bene divinarat *Gujetus*; nec ego dubitavi abſentem in Edd. praepoſitionem revocare; quia phraſis uſitatiſſima eam poſtulat. Sic *pro Imag.* c. 17. οὐ μεγάλῳ τίθεσθαι. Et *Quom. Hiſt.* c. 32. οὐ γέλωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam *Tox.* c. 22. *J. F. R.*

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoſcunt O. & P. illud ἐν,

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῷ παρέργου ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ὑπὸ σοὶ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς [e] ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, τόν [f] Σκείρωνα, καὶ τὸ [g] Πιτυοκάμπτου, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε [h] μὴ ὁ Εὐρισθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τοῦτον τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργαλικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum, ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset malesicos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Euryſtheus vir justus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum homi-

a Οἵ τινες] Εἴ τινες O. b Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. c Εἰς] Ἐς O. d Σῇ] Non adest in O. e Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιπορούντων marg. A1. & P. Παροιδεπόρων O. f Σκείρωνα] Σκίρονα O. g Πιτυοκάμπτου] Πιτυοκάμπτην male O. h Μὴ ὁ] Μητ' Εὐρ. O. i Δίκαιος] Ἀρχαῖος P. O. & marg. A1.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν εἰς Τροιζῆνα πόλει τῇ Πελοποννήσου συνοικεβεβύδηκεν Αἴθρᾳ τῇ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγέννησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὑρὼν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

60. Τὸν Σκείρωνα] Λῃσαὶ ἦσαν ἔτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς (1) ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἐρρίπτειν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιε. (2) V.

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ ὅτου λῃστὴς ὢν, ἔκαμπτε πίτυας, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ ὅτου ἄδικος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν (5) ἠνάγκασε. καὶ τὸν βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ᾤκει, πλησίον Ἐλευσῖνος. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καλέσαντας αὐτὸν εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ καταπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ εὑρέθη Θησεὺς ὢν μετὰ ῥώμης καὶ ῥώμῃ χρώμενος εἰς τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἕτερος τις ὄνομα (7) Διτυέρσης, ὅτου στείχων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τῇ δρεπάνῃ ἐπιγαμίαν, εἰ δὲ (8) ἀντέτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Busirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ἰσ. β. 18. 19. 20.) Echetum solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος τὴν Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyſſ. Σ. 83. &c.) Haec inseruerat *M. du S.* Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. *Ver. Hist.* *J. F. R.*

64. Τυτοῦ] Τὸν Ἡρακλέα. V.

(1) Ὤν] Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit *M. du S.*

(2) Subjunxit *Solan.* continuo filo (de hoc *Ovid.* in Epist. *Heroid.*) oblitus addere, anne lic in C. additum reperiatur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit.

(3) Πιτυοκάμπτην] Priore loco hoc nomen deest in V.

(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀνατιτανόμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀνατιτιζόμενοι. *J. F. R.*

(5) Ἠνάγκασε] Ἠνάγκαζε V.

(6) Σοφίᾳ πλέον] Haec non cohaerent; nisi transponas. vid. Addenda. *J. F. R.*

(7) Διτυέρσης ὅτου] C. Λιτυέρσης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρσης &c. Sic notavit *M. du S.* nec tamen Impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio quis ille Dityerses fuerit. Lityersas Midae fil. *Hesiodo.* *J. F. R.*

(8) Ἀντέτεινον] Ἀντέτεινεν ante editum, mutavit *M. du S.* non addens unde. Sed fulpicor ex Cod. quia aliunde sponte non mutasset quod aeque bonum erat. *J. F. R.*

ὢν, retinui tamen. *M. du S.*

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. editum T. I. *Prometh.* c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

70. Καθήμεθα] Conf. supra *de Sacrif.* c. 9. pr. *M. du S.*

72. Περὶ] Servavi scripturam quam Cl. *Gesn.* in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus; nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. *J. F. R.*

75. Ἐπειδὴ κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοιεν, ἐπίσκωπτον ἐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν ἐς τοὺς στοιβοὺς πίμπτοιεν] Quod si, inquit Momus, homines paul-

lo

minem: & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curasses Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias.

22. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut sors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, & in posterum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

προθυμον εἰς τὰς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγον [k] ἐφρόντισας ἂν ὁ Ὕδρας, ἢ τῶ ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, ἢ ἵππων τῶ [l] Θρακικῶν, ἢ τῶ Κενταύρων ὕβρεως, ἢ παροινίας.

70 Ἀλλ' εἰ χρὴ ταλήθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ὀπτηροῦντες, εἴ τις [m] θύει, ἢ [n] κνισᾷ [o] περὶ τὰς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα χῇ ῥᾳδίως φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχοι ἑκαστον [q] παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, ἢ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρίσκωσιν, ὡδὲν ὄφελος αὐτοῖς [s] ὂν, εἰ θύσιεν ἡμῖν, ἢ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν. εἶτ'

k Ἐφρόντισας] Ἐφροντίζες O. l Θρακικῶν] Θρακίων P. Vulgata est in Fl. &c. m Θύει] Θύσει O. n Κνισσᾷ] Κνισσώσει O. o Περὶ] Sic Ald. H. B1. Fr. P. Παρὰ J. Fl. Ἐπὶ S. p Τύχοι] Τύχῃ O. q Παρασυρόμενα] Π——ενον G. O. r Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκουσιν Fl. s Ὄν] Ὦν Fl. male. Nil-vulgatam mutat P. t Πομπὰς] G. P. O. & marg. A1. Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισσᾷ] Καπνὸν ἐν τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. V.

(9) Κνισσᾷ] Sic dare non haesitavi, pro κνισᾷ quod in editis erat. J.F.R.

lo attentius rem considerent, facile deprehendant nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. *Graevius* in MS. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύσιεν ἡμῖν ἐς τὰς πομπὰς πέμποιεν] sit omnino γνησιος. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solennes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praesertim quum eam probam esse doceat nos insignis locus in *Demosthenis* Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, Εἰ γάρ ἐροιτό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' ἔγωγ' ἂν ἡμεῖς γε, εἶποιτ' ἄν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγοὺς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί δ' ἔστι ποιοῦσι, πλὴν ἑνὸς ἀνδρὸς οὗ ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸ πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. *Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centurianes, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδίδωσι δὲ μοι Δημοσθένης, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε καλὰ σκηνάσαι, καὶ ἱμάτιον ἁλουργὲς ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσω ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπήν. &c. *Quum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret,* &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρᾶν ἔρωτα· Ἀποκρίσιν ἀποκρίνεσθαι· Κινεῖν κίνησιν· Τολμᾶν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ἔριζειν ἔριν· Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πενθεῖν πένθος· Νίκᾶν νικᾶς· Συναγωγὰς συνάγειν, & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum si de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum jam locutus fuerat in *Timone* T. I. c. 43. Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. *Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* J.F.

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri jusserat *Soulius* T. I. *Somn.* c. 7. ubi pro Lection. *Junt.* quae ἀνακύφων δὲ ὑδόντες, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ ὁδ. quod al. Edd. habebant, etsi in notis dixerit utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum ab *Hemsterh.* facta, jam vid. *Somn.* §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit, quem vide. J.F.R.

78. Πομπὰς] Mss. Gr. Ox. & P. In Impressis est σπονδὰς. V. *Jens.* M. du S.

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ [a] ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε [b] ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, τῷ καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μώμῳ δὲ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν [d] τιμωμένων ἦν, ὑμῖν [e] ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένων.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. [h] ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τῷ βουλομένῳ παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς

paullo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis jugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, si honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis *vir* Demosthenes dixit, accusare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, illud demum prudentis re vera eon-

a Ἀποφραττομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. A1. Ἀποσφαττομένους Edd. priores. b Ὑμέτερον] Hoc dedi ex *J.* G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, ne *Fl.* quidem excepta. c Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. d Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & *S.* Τιμωμ. male *J. Fl. H. P. Ald.* e Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. f Καρπουμένων] Μόνον ἱερουμένων G. Ox. & *Coll.* Μόνον ἱερωμένων marg. A1. g Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* h Ἔστι μὲν γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καθὼς O. Ὡς μὲν γὰρ *H. Fl.* i Γένηται] Γενήσῃ O.

87. Καρπουμένων] Γράφε καὶ τὰς θυσίας μόνον ἱερωμένων. *G.*

90. Ἔστι μὲν γὰρ] Grae. Ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. *G.*

Σποδὸς πέμπειν] Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. *J.M.G.*

Πομπὰς πέμπειν] Neque tamen improbarem σποδὸς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς praeferentium consensum, hoc recipere sum permotus. V. *Dion.* p. 297. A. *Plat.* de Rep. I. p. 571. A. *J.F.R.*

79. Εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους] Momus ad Jovem: εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττω non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mss. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros victos, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποφράττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. *Pollux* VIII, 15. ἀποφρίξειν τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμπωτιν. Aliud est inferius c. 43. cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἀποσφάττεις, ὦ Μῶμε. quod non est, *tu mactas nos, Mome*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mss. reponendum est, ἤδη γάρ σε τούτῳ ἀσφάξω, *ego te hac testa interficiam.* Vulgo frigidius, ἀποφαύσω. Paucis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον ὠθούμενα. Melius Mss. παραφερόμενον. *ut quaevis forte trahitur* a vi fluminis scilicet. ὠθούμενον pertinet ad ἕκαστον. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς σποδοὺς πέμπειν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμπειν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Mss. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare vestrarum esset partium*, non ὑμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνον ἱερωμένων, *vobis solis sacrificia in epulis comedentibus.* cum nunc par-

tem

consiliarii est : quod vos reliqui , probe scio , vel tacente isto , facietis.

24. NEPT. Ego de caetero , submersus sum , ut nostis , & in fundo *maris* versor , pro me , quantum possum , servans navigantes , & navigia deducens , & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio , quam ad contentionem veniat , vel fulmine , vel alia quadam ratione , ne dicendo superet. (Dicis enim , Jupiter , probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis , quam ulcisci soleamus eos , qui talia contra nos disputant.

25. JUP. Ludis , Neptune , an plane oblitus es , nihil talium in nostra potestate

95 ἀληθῶς συμβούλου ὅσῳ οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσεις, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα εὐσυνδρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, σώζων ἰτὰς πλεούσας, καὶ ἀποπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν (μέλει γάρ μοι καὶ τὰ ἐνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐς ὄβελὸν τὸν ἔριν ἥκειν, ἤτοι κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέροχη λέγων. (φῂς γάρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μεταχειρόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ὄντων;

k Ἐγὼ] Ἐγὼ δὲ O. *l* Μέλει] Μέλλει male O. *m* Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Restitui ex G. nam Edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἤ τινι ἄλλῃ. *n* Ὡς] Insertum ex O. Non aderat in Edd.

tem sibi vindicent sacerdotes , partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφαιλομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποσφαιλομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἀποσφαιλομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem , & versionem *jugulatos* , quae ad disputationem talem bene convenit : praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάλλω etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ἀποφαιλομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποφαιλομένους substituere ἀποφαττομένους, sed contra. *J.M.G.*

Ἀποφαττομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus , quin earum lectionem reciperem , *Solanique* diligentiae satisfacerem ; & sensus adeo planus est ab ea , ut nemo alium sit desideraturus. At verum est ἀποφάττω. elegans esse , si Latinorum more dictum intelligas ; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret , ἐπισφάττειν , quod deinde occurrit , c. 43. idem esse, etiam hic vulgatum servarem ; quod si deinde comperiam , fatebor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quasi dixisset ὑμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ἂν] Cur τιμωμένων dederim , res ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Aristoph.* Plut. dixi, εἰ δὲ τῷ φίλων, & similia. *J.F.R.*

90. Δημοσθένης] *Demosthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. sunt: Τὸ μὲν ὑπὲρ ἐπιτιμᾶν, ἴσως φήσει τις ἄν, ῥᾴδιον καὶ πᾶσιν εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τοῦ παρόντα ἢ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνειν, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμαυτὸν , adeoque nonnullis pro glossa habebitur ; quod ut non nego, ita tamen minime elimino , quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta ; si quid tamen superfluum , malim illud ἐμοὶ abesse , tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem quod κατ' ἐμαυτὸν , sed respiceret ad fatum Parcasque , quarum necessitati & se aeque ac Jovem fateretur subjectum , quasi diceret: *si modo per fatum fieri potest.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδών] Jam sic scribitur ; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum , *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cujus exempla vid. supra l. c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. f. Ed. *Bas.* 1555. p. 43. βαλόμενοι τὰ ὅπλα ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit , utrum *e medio* , *e conspectu* , vertas. *J.F.R.*

5. Ἤτοι κεραυνῷ] Ex Mss. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt , ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mss. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι , ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Legendum videtur : ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. *F.G.*

Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς οὐδὲν] Ex Mss. Ox. est illud ὡς. *M. du S.*

ἐστίν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ φθίνειν ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶμαι τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μοι τῶν πλοκάμων ἀποκειραμένους, [c] ἓξ μνᾶς ἑκάτερον [d] ἕλκοντας; ἢ σὺ αὐτὸς ἀφείδες ἂν ἐν [e] Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὸν τρίαιναν; ἄλλως τε, ἢ δόξομεν ἀγαναχτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, ἢ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δαμιδοῦ λόγους, ἢ δι' αὐτὸ [g] ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ἢ ἀφεμένους ἀντεξεταθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν ὕτω δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτῃ ᾠήμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννάδες τὸ ἐνθύμημα, εσse, sed nere unicuique Parcas, ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris deronderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario caussa, vincere sic videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis

a Ἐπεὶ εἴ γε] Ἐπείτοι γε O. *b* Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* *c* Ἓξ μνᾶς] Μνᾶν *Fl.* omisso ἓξ. *d* Ἕλκοντας] Ἕλκοντας O. & marg. *A1.* *e* Γεραιστῷ] Γερεστῷ *J.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. *f* Ὠρεοῦ] Ὠρ. σοῦ esse in O. notat *M. du S.* dubie tamen, annc Ὠρ εοῦ tantum discrete. *g* Ἀποσκευάζεσθαι] Α—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. *h* Κρατεῖν ὕτω] Οὕτω κρ. O. *i* Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφει ἐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ', ὡς φησι (2) ὁ Πολυδεύκης. Εὐπόλις Κολαξί, δεῖπνον Θεὸς ρ' δραχμῶν, καὶ (3) ἐπιφέρει κολαξὶν οἶνον Θεὸς ἑτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἰρηκε ὁ τὰς πρωτίρας ρ' δραχμάς. ἡ μύττοι δραχμὴν εἶχεν ὀβολοὺς ς', ὅθεν ὁ ἐπωδὸς ἐπὶ τὸ ἕκτον τῶν τιμημάτων. *V.*

19. Ἐν γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ὕτω μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὺς, πόλις Εὐβοίας, (4) ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. *V.* (Meminit Demosthenes, addit C.)

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Ἀποτίθεσθαι ἀναλύοντας. *G.*

26. Ἐξ Ἑρμοῦ] Ἑρμοῦ λέγει) ἡνίκα ὁριστίσης περὶ δίκης ἡμέρας, ὁ (5) εἰς τὸν ἀντιδίκων ἀπολειφθεὶς τότε τὴν οἱ δικάζαι καταδικάζουσι τῷ (6) ἀπολειφθέντι ἐρήμου. *V.*

29. Θυννοῦδες] Ἐπειδὴ (7) τοὺς θύννους ὁ λόγος ὁ ἀμφισβητήσει νικῶμεν, ἀλλὰ τριαίνοις ἀναιρούμεν, εἰκότως τὸ φονεῦσαι τὸν Δαμοῦν θυννοῦδες ὠνόμασεν. *V.*

(1) Ἐξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολῶν, ut in fine Scholii est. *M. du S.*

(2) Οὗ] Οἱ male Ed. *Cler.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐτέρως lectum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἧς] Οὗ erat in V.

(5) Εἰς] Εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in εἰς, quod vel coecus videat quare. *J. F. R.*

(6) Ἀπολειφθέντι] Ἀπολειφθέντος editum ante. Merito emendavit *Solan.* noster. Solemnis jotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Cl. *Wesseling.* ad L. 2. *Diod. Sic.* atque alibi *J. F. R.*

(7) Τοὺς θύννους] Τοὺς θύννας edita. Correxit *M. du S.*

17. Πλοκάμων — ἕλκοντα] Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιστῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemsterh.* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιὸς sine diphthongo scribi, *Wassius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Gaerestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γερειτὸς pro γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota, quae est No. 55. editum conspiciatur. *J. F. R.*

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα ἢ ἀφεμένους &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιτοὺς πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἠθέλησεν. Item VII.

mis pingue; ante interficere adversarium, ut invictus moriatur, disputationem relinquens non dijudicatam, & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

ὦ Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχύ, [k] προαναιρεῖν τ' ἀνταγωνιστὴν, ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφίρριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τ' λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [m] ὀπτνοεῖτε ἄλλο, εἰ τἀμὰ ὕτως ὑμῖν ἀποτεθύνηται.

26. APOL. Si juvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis permissum lege esset concionari, forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in extremis versemur periculis, de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις [n] ἔτι καὶ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον [o] εἰς τ' διάσκεψιν. [p] ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἄπολλον, ὕτω δεῖ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ' λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ δεῖ τ' ἐσχάτων κινδυνεύοντες, περὶ τ' ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας [q] σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ [r] ἤδη ἔννομος εἰ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲν ἐξ ἐφήβων γεγονὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τ' δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν,

k Προαναιρῶν] Hoc praetuli ex *F.* & *P.* Προαναιρήσειν Edd. Προαναιρήσειν *Fl.* l Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνοι O. m Ὀπτνοεῖτε ἄλλο] Invertit O. n Ἔτι] Omittit O. o Εἰς] Non adesse notat *Solan.* non addens ubi. nam est in *Fl.* &c. p ΜΩΜ.] Z. male *Fl.* q Σμικρολογοίμεθα] Σμ——γούμεθα *Fl.* r Ἤδη] Deest in O. s Τῶν δώδεκα] Δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφίρριστον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφίβολον.)

42. Χαρίεν γὰρ] Γελοιῶδες, ἀνόητον. *K.*

46. Ἐς τὸ τ' δώδεκα] Ἀφ' ὧν οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθείσης τ' Κρόνου ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in ὁρισμοῖς Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ἐν τῷ ἑνὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τ' ἐννόμως ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τ' (9) πατρῴας ληξεως, τυτέστι τῶν κλήρων ἐν τ' ὑποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ ἓν τ' ὀρφανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπων παρεπόμπετο τὰ πατρῷα, ὡς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείροιτο τὰ τ' ὀρφάνων, εἶτα (10) ἐπεὶ οἱ ἂν ἐπιδιῆτες οἱ ὀρφανοὶ ἥβησαν, ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τ' νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῷα. τὸ δὲ ἦν τὸ τ' λήξεως, ἤτοι τ' ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐνταῦθα εἰς τ' Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ καὶ ἀγένειός ἐστι, καὶ τοῦτο αἰτίας, τὸ μὴ ἔξον εἶναί σοι λέγειν, ἀλλ' ὧν ἔχεις. πάλαι γὰρ τ' αὐτεξουσιότητος ἐπελάθου, ὡς ἐ ὑπὲρ ἄλλου ἐ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν ἐ γνώμην εἰσηγεῖσθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγου δεῖν τ' ἐπὶ Κρόνου βαλὼν, ἀντὶ τοῦ σχεδὸν τ' ἐπὶ Κρόνου τὴν βουλὴν συμπληρούντων θεῶν. ὀκτὼ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς ἐ Ἡροδότῳ δοκεῖ τῷ Ἁλικαρνασσεῖ. *V.*

(8) Ἐπεὶ δὲ] *Quum* habet C.

(9) Πατρῴας] Πρώ. V.

(10) Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιῆτες] Pro his omnibus *quum* tantum est in C.

(11) Ὀλίγου δεῖν] Ὀλίγον Edit. *Clar.* quam emendavit *M. du S.*

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *J.F.R.*

27. Τινα ταυτῶν] Subaudi ὁδὸν. *F.G.* Vid. *Bos* de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. *J.F.R.*

36. Νέοις] Ante trigesimum aetatis annum pro concione dicere leges Athenienses non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. 2. *M. du S.*

40. Ὥσε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ' λόγον] Horum verborum sensum non sunt assecuti Interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mnesiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγώ τοι, ὦ Πεισάνδρε, τ' λόγον ἀξιῶ καθαπερ τ' οἶνον μὴ Πλωτίνδην μηδὲ Ἀρισταίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ οὖν δημοκρατίας νέμεσθαι ἐ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. *F.G.*

51. Βα-

τὸ ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν. ὥστε μὴ μειρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθείς, [b] εἰ ἀγένειός ἐσμεν ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον ἔτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα [c] ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ὁ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι· τοῦ Διὸς δὲ, καὶ ἢν οὗτος [d] κελεύσῃ, τάχ' ἄν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τὸ ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημί γοῦν.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ [f] ἠκριβωκε τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ σύνεσιν ἐπὶ [g] φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφόδρα [h] πιθανὸς ὤν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγηται· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν

non de illo ſub Saturno conſilio unus ſis. Quare noli apud nos adoleſcentuli pudorem ſimulare, ſed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, ſi imberbis concionere, praeſertim cum promiſſa adeo barba, & menti probe hirſuti filium habeas Aeſculapium. Caeterum decet te nunc praeſertim tuam proferre ſapientiam, niſi fruſtra in Helicone reſides, & philoſophare cum Muſis. APOL. Atqui tuum non eſt, Mome, eam facultatem dare, ſed Jovis. Hic ſi juſſerit, forte aliquid dixero a Muſis non alienum, ſed exercitatione, quam in Helicone inſtituimus, dignum. JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur eſſe iſte Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum juvenibus philoſophiae cauſſa verſatur, mercedesque eo nomine non parvas conficit, qui ſit probabilis admodum, quum privatim diſputat cum adoleſcentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem

a Μὴ] Μηδὲν O. non male. M. μὴ Fl. male perſonam Momi huc ingerens. b Εἰ] Ὅτι O. c Ἐμφαίνειν] Ἐμφαίνειν O. d Κελεύσῃ] Κελεύῃ O. e Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἐστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. A1. f Ἠκριβωκε τοὺς Στωϊκούς] Ἠκριβακὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. g Φιλοσοφίᾳ] Σοφίᾳ O. P. h Πιθανὸς] Bene ſic L. & B1. ac Ba. Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώτου ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ ἔσχεν ἄλλους (1) δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ δωδεκάθεους, διαχεῖρίσας δὲ τὰ βασιλέως ἐκ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβούλετο εἰς τὸ Τάρταρον, καὶ μὴ τοῦτο ἄλλη συμβάσῃ βουλῇ τοῦ Διός. V.

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται αἱ Μοῦσαι ἐλέγετο. V.

60. Ἐφίημι] Συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. V.

(1) Δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. M. du S.

51. Βαθυπώγωνα] Conf. ſupra T. I. Reviv. c. 6. J.F.R.

52. Εὐγένειον] Vid. infra Icarom. c. 10. pr. Ubi iterum de barbato ſ. pulcro circa mentum, uſurpat; nam quod etiam generoſum ſignificet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγένης quoque fiat εὐγένεια nobilitas, non mirarer, ſi etiam εὐγένειος adjective eod. ſignificatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. J.F.R.

56. Ἀλλ' ὁ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Ridiculus eſt Benedictus, quum ab Oſporaeo verbum Graecum verſente per Latinum permittere ſic abit, ut putet id notare mandare dare vel injungere, quum in Texari c. 37. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μίγνυσθαι ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας ἐπιτάξαι ipſe clare viderit recte id verbum ab Oſporaeo ſumptum eſſe. J.G.

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Parum hic diſtant, permittere, mandare, facultatem dare: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia ſtatim ſubjungitur, ἢν οὗτος κελεύσῃ. Placuit praeſertim facultatem dare, quia hoc verbo Praeſidis poteſtas commode exprimitur. J.M.G.

61. Ἔοικε] Aut poſt ἀνὴρ excidit ἄνωθεν, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut reſtrinxit aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς & εὐσεβὴς, & mox ἠκριβακὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. M. du S.

66. Πιθανὸς] Sic L. & Ven. 2. Baſ. 2. In reliquis ni-

cem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid sibi velit explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. ΜΟΜ. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis,

ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα [i] ὀφλισκάνειν ἀφ' οὗτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὁπόταν εὖ τως ἔχων [k] καὶ καλλιρρημοσύνην ἐπιδείκνυται [l] βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ λεπτογνώμων, ὡς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀδυνατίας διαφθείρει τὰ καὶ συγχεῖ, ὥστε [m] ἀποσαφῶν τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μάλιστα [n] ποιεῖν πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

i Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνει *Fl.* k Καὶ] Abest ab O. O. n Ποιεῖν πολλὴν] Πολλὴν ποιεῖσθαι O. o Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωτα ὀφλισκάνει] Γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. *V.*

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ σταμνιάτῃ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ ὕστερος τὸ κατὰ Κυρήνην λαπιδίας ἤγησατο, μογιλάλος τις ὤν, ἀπὸ τούτου τοὺς μὴ εὐθυτόμους, μηδὲ τραχὺ κεχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρομένους φθογγομένους, καὶ παρασήμως, βατταρίζειν φασίν. *V.*

73. Σωιῶναι μὲν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. *V.*

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod secutus sum. Βερβερίζων V. male. Βερβερίζων Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρομένους φθογγομένους καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent conjectore. *J. Cler.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *M. du S.*

σωιῶνας, prave. *M. du S.*

68. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur ἰδιῶται adpellari, praeter alios etiam docet Rev. *Jac. Elsner.* ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 91. de plane ἀφούστῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus supra in *Hermot.* in *Amor.* &c. *J. F. R.*

73. Σωιῶναι] Σωιῶναι alibi dedimus, ut *de Salt.* vers. fin. Ac *Jensius* haec verba adducens ad *de Salt.* §. 1. etsi aliud agens, quoque scribit σωιῶναι. Et hoc differentiae caussa melius puto; quia tamen jam crebrius σωιῶναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Davisium* haec Luciani citantem in Addendis ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 3. συνιέναι scripsisse arbitror. Usus autem erat *Cicero* simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id quod sentit polite eloqui non possit: Sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua adlicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. *Amst.* hic male habeat σωιῶναι — ἐξὸς ἐστ, non opus erit monuisse. *J. F. R.*

σμῶς, λοξὸς ὢν, ἢ γριφώδης, ἢ ἐς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ ψηλαφᾷ, ὡς τοὺς ἀκούσαντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθικοῦ πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ μετὰ [b] τοῦτο συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

obliquus, & perplexus, & qui in medium inter certantes locum tutus ipse multis projiciat, ut, qui audierint, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προσαρμόσαι ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅττα ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνεδρίᾳ φιλοσόφων προσαγαγεῖν ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅττα ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ· καὶ τὰ μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὰ δὲ ὑποκριτὴν προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς [e] ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὰ ὑποκριτοῦ δὲ ῥητορεύειν, αὐδᾶν αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲν ἄλλως [g] ἐπινοήσομεν.

29. APOL. Patronum, Mome, si qua possemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque isto excogitata illi subjecerit. MOM. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse quae audivit intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

Σὺ δέ, ὦ θαυμάσιε, (φῂς γὰρ καὶ μάντις

30. At tu, praestantissime, dicis enim te

a Ἀσφαλῶς] Abest hoc a *Fl.* b Τοῦτο] Τοῦτο male *Fl.* Vulgatae adsentitur P. c Συνήγορον] Omisit O. d Δοκῇ] Δοκεῖ *Fl.* e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσαμεν O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' οὗ τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι * τριβόλα ἢ ἄδηλα. † Γρίφον δὲ ἐστι τὸ πρωτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης ἐν ὕπνοις, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής. *V.*

* Στριβλὰ] Στραβλὰ male editum ante, item ταλαῖται pro σαλεῖται.

† Γρίφον] Alias γρῖφον scribitur. Τὰ γρίφια — ζητήματα *Hesych.* *J. F. R.*

Γρίζειν] Ante γρίζειν in C. haec inseruntur: (vel quod obliquec incedat. Lege in Plauto *Asinaria.*)

88. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς] (Id est in medium projiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἐκκλ. c. 3. τῶν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπῤῥίπτεταί σοι ὁ λόγος, &c.) *Kust.* Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. *Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam hujus loci adsequatur, cui similis alter est in δραπέτας non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interjectus: quidquid est in hoc μεταιχμίῳ, incertum est, cujus sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, projicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. *J. M. G.*

89. Ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6. med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pseudol.* c. 3. a. m. ἀσαφὴς pro ἀσφαλὴς. *F. G.*

Ἀσφαλῶς] Etsi supra c. 6. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, quum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορρίπτων aeque recte conjungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam ejus respici videtur, qua cavet ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλείᾳ ἀπορίᾳ supra c. 6. *prudenter respondeas, ne sapiens:* notumque est vetus verbum ex *Eur.* Phoen. 597. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστὶ ἀμαίνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex Libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum sequentt. ὡς τοὺς ἀκούσαντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου, quo certe *obscuritas*, non *cautio* signifi-

c2-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APOL. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angustè deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, ἢ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ἦλθε τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς [h] ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν χρὴ χαιρόντ' τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων; οἶδα [i] γὰρ σε τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τ' ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενος. ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ ἀφαίρει τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς λαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ἔστι τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· [m] ὡς εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ ὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δὲ, εἰ

[h] ποτε] Deest in *Fl.* [i] γὰρ σε] γάρ δή σε O. [k] τῷ] Omittit O. [l] Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. *A1.* [m] Ὡς εἰ μὴ ἔχοις] Ὡς εἰ μὴ ἴχνος. O. Ὡς εἰρὰ male marg. *A1.* [n] Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. *J.* & *V2.* Ἀναδέξεσθε Edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.*

12. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσήγαγεν. *V.*

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσι, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ὑπὸ Φωκίδι, ἡ δὲ Κολοφὼν ὑπὸ Ἀσίᾳ. *V.*

catur. *J. F. R.*

3. Ἄμμων αὐτοκρόσμητον ἐξ αὐτοῦ λέγων] Nescio utrum Opsopœus omiserit rectius secundæ vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo intèrpretans male *præsentem*. Nam æque præsens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces ἐξ αὐτοῦ eam explicuit. Certè tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοκρόσμητον κάλλος in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐκ Δωδώνης αὐτόφωνος ἐμαντεύετο. *J. G.*

9. Ἐπινοήσομεν] Codex Ox. ἐποιήσομεν, mendose; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. *M. du S.*

21. Ἐν σοὶ σοφῷ ἐχόμενος] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. *J. F. R.*

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δικ. c. 1. *M. du S.*

29. Ἁπάντων μοι τ' χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur Ἡσιοδ. c. 9. *M. du S.*

32. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ ἐμμέτρα λέγοιμι] *Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine.* Εἰ καὶ ἐμμέτρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excusat se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. *F. G.*

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mss. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. *M. du S.*

εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ [c] ἢ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα [d] καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψεται· ἀλλὰ οἶδα σὲ ὅτου ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί σοὶ ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τέτραμμένη, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ φερέφρεις, κόμη ἀνασεσυρμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ [g] φρικώδη, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixero. MOM. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis quâ de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi *hominis* omnia, & horribilia, & mystica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *J.* & P. Nam inverse, *μόνον σαφῆ δὲ P. S. Fl. H.* &c. b Μὴ συνηγόρου] Οὐ ξυν— O. c Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *J.* quae ἢ καὶ. d Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex *J. V2.* & P. & O. Nam ἢ χελ. Edd. male. e Ἕψεται] Ἐνέψει marg. *AIW.* Item O. & P. f Οἱ] Καὶ οἱ male O. & mox καὶ κίνημα. g Φρικώδη] Recte sic *P. V2. S.* & O. Φρικώδη male *Ald. J.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κρεῶν γὰρ ἀπατεμόμην τῶ σὰ Δελφοῖς μαντεῖα εἰ ἀληθέα εἴη, ἐποίεε τοιοῦτο. Στρόπτας εἰς Δελφοὺς ἀπιγμένος, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέρην μὴ τὸ ἀφικνέεσθαι, κατὰ ταύτωυ τὴν ἐμπρόσθεσμον, ἀνειρέσθαι τὴν Πυθίην, τί τῶν ἀζητεῖ πρήσσων ὁ Κροῖσος; ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐπεκράδη Κροῖσον, λέβητα εἰς λέβητα (1) ἐπεμβάλων, εἶτα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρνέου συγκαλακόψας, καὶ τοῦ λέβητος ἐπιθέμενος χαλκέην ἐμβολήν. (3) ἤψεε. ἅτερ ἀπιστίης ἡ Πυθίη ἀνεῖλε ὡς ἐπράτιστο, μάλιστα περὶ τὸ τοῦ χελώνης κρεῶν. ἐδμὴ μὲν ἐς φρένας (4) ἦλθε (5) κρατερόφρονος χελώνης. V.

41. Ἀνασεσυρμένη] Διαφαιδρωμένη. G.

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μαινώδες. [6] αἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, φαντάσθη. Φοιβράδ. V.

(1) Ἐπεμβαλὼν] Ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit *M. du S.*

(2) Ἀρνέου] Ἀρνεῖῳ Edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur *Salm.* qui tamen deleto ι fecerat ἀρνῇ, ego ἀρνέου. *J. F. R.*

(3) Ἤψεε] Sic dedit *Salm.* quum in C. sit ἤψει.

(4) Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. quod in Impress. recte mutatum erat. *M. du S.*

(5) Κρατερόφρονος] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi κρατερόφρονα scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hisce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐπωλίᾳ πάππου quam memoriae Strabo. Hebraice כרוב *Cherub* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. I. *Spencerus* de ritualibus Mosis legibus, p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur כבירים quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur *Strabo*: ita & Hebraice כרוב *Cherub* & כביר *Chabir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרתים, ut ostendit *Bochartus*. Verum ista χώματος χάριν, donec *Mythicorum Temporum Historiam* edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. *J. Cler.* De varia δαιμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Clar. *Jacob. Odd.* in eruditissimo opere *de Angelis*, p. 172. — 188. Etsi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. F. R.*

Ἀνέξεσθε] Haec lectio etiam adscripta erat marginî Ed. meae *Hagenoanae*; & quia *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Gesner.* dederat) sensum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 63. Δέχε τ' ἄνδρα ἐ τ' ὄρνια τῦ Θεοῦ. Alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἔμμετρα, ἄμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in adfirmativam mutare. Non possum tamen quin addam, quae Cl. *L. Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter: *Quod caperetis, nisi carmine responsum darem.* Alter: *Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero.* Sensus est, *Recipietis autem in vos, si non metro constant justo, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδέξεσθε pro ἀναδέξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Parasito* p. 24. ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio.

&c.

APOL. *Percipite, o ſuperi, quae jam canit augur Apollo,*
Lite ſuper rigida, quam conſtituere valentes
Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,
Non ſine lucentis ſtivae terroribus, implent,
Curvo at ubi vultur comprenderit unguе cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαλθακόλωι τόδε θέσφαλον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἔριδος χρυσέης, ἣν ἀνέρες ἐστήσαντο
Ὀξυδόαι, μύθοισι κορυστόμενοι τυκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα κἀκεῖθα μόθῳ [h] ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ,
Ταρφέος [i] ἄκρα κόρυμβα καλαπλήσουσιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ

h Ἑτεραλκεῖ] στον ἐκλελοιπόλος κλογμῷ O. i Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορύμβου O. k Αἰγυπιὸς] Αἰγύπτιος male O.

& Ellipſis: quin etiam ἀναδέχεσθαι ἐν, potius, quam ἢ legat, ſi ex illa conſequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἡ ἁρμονίας] Quum κἠ pro ἢ haberent Edd. poſterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etſi *Junt.* ἢ κἠ exhibet, poſſumus tamen illo κἠ ſatis carere; & ut quis dicat, κἠ ſimul ſervandum fuiſſe, vertendumque cum emphaſi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus eſſe; nam an plus eſt interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, *aut interpretes*, licet κἠ retinerent; cumque ſic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud κἠ ſatis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod ſi quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni eſt. *J.F.R.*

36. Καὶ χελώνη] Et hic ſecuti ſumus auctoritatem Mſſ. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἢ pro καὶ, vide *Herod.* I. 47. p. 11. & Noſtrum Z. Ἑλ. c. 14. & Δικ. c. 1. *M. du S.*

Καὶ χελώνης] Neceſſaria erat vel ſine Codicum auctoritate mutatio τῆ ἢ, in κἠ; nam vulgata hiſtoriae repugnat; ſimul enim & permixtas teſtudinis agnique carnes coctas fuiſſe; ſupra jam c. 14. *Jov. Conſ.* vidimus ex *Herodot.* I. 47. (al. p. 20.) Et ſic Noſter de re eadem infra in *Bis Acc.* ſub init. ἄρνεια κρέα, κἠ χελώνης. & ſupra l. c. etiam. ἄρνεια κρέα & χελώνης. Nec abhorrerem a ξωνίῳ recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἵκεται. Sed quia non tanta neceſſitas, vulgatam paſſus ſum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμην ἀναστοχάσωνται] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *criſpata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Baſileenſes clarius *comarum ſemet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τότε κόμῃ λέοντας ἐς τοὺς κατόχους μιμούμενος. *J.G.*

44. Κλώνες] Adi *Ariſtoph.* Ἱππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus eſt Lucianus. *M. du S.*

47. Μύθοις κορυστόμενοι τυκινοῖσι] *Subtilibus armati ſermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθῳ] Πολλὰ γὰρ ἔνθα & ἔνθα μόθῳ. *Th.M.*

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθῳ] Quod *Marcil.* inſerendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiariſſimum eſt ἔνθα & ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα] Ridiculus ſit, ſi quis ſe plane interpretari poſſe dicat, quae Momus ipſe obſcuritatis nomine effuſe ridet. Illa obſcuritas ab hoc verſu incipit. *Singula verba verbis ſi reddere velimus*, ταρφὺς eſt denſus, ut ſilva, ut fruges, κόρυμβα dici poſſunt ſumma, q. d. κορυφαῖα, uniuſcujuſque rei, ut corymbi plantarum, ut apluſtria navium; ἐχέτλαι ſtivam eſſe aratri, conſtat; poni nonnunquam etiam pro ſulco, monet *Heſychius*. Igitur vel hic ſenſus eſſe poteſt, ab hoc tumultu diſputantium philoſophorum ſpicas in denſis ſulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis, anxietatem & ſolicitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα eſt abſurda, & ſimilis oraculis aliis deſcriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλαι, ſi ſerio nugari porro placeat, dixiſſe poteſt, per metalepſin pro ἁμάξῃ ſ. plauſtro illo caeleſti, (vid. Il. Σ. 488.) quod polo vicinum eſt; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipſis. Hoc cum videretur ſententiae magis accommodatum, ſequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς poteſt alludere ad τετιγοφορίαν Athenienſium, ſi, ut videtur, Timocles Athenienſis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! ſatis eſt, ne ludibrium debeamus Momo. Quorſum pertineant ὀξυδόαι, κλωγμὸς, κορῶναι, ἔνοι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irriſionem philoſophorum; non eſt obſcurum, ſi quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγυ.] *Homer.* Odyſſ. X. 302. *M. du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] Mſſ. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vide Od. X. 302. & Il. Π. 428. *M. du S.*

Δὴ τότε λοίσθιον ἀμβροφόροι [a] κλάγξουσι κορῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα [b] κορύσσῃ.

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.

Victrix mulus, ast asinus sobolem arietat acrem.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀπεκάγχασας, ὦ Μῶμε; ἢ μὴν ἡ γελοῖα τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι καλόδαιμον, ἀποπνίγηθι τῷ γέλωτι. ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ἅτῳ σαφεῖ καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν [c] ἑρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι καὶ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε ἐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δεήσει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ἑτῶσί πῃ ἀλαζόνα, γόητά μέ εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους καυθηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, εἰδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τὸν νοῦν ἔχοντας.

Fictrix mulus, ast asinus sobolem arietat acrem.

JUP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum ridicula non sunt praesentia. Desine, infelix, suffocaberis a risu. MOM. Et qui possim *desinere*, Jupiter, super oraculo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit. MOM. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themistocle, adeo diserte dicit oraculum, hunc praestigiatorem esse, nos vero asinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & nequa tantum mentis quantum cicadas habere.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δέ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες ἀλαλέγωσι τηνικαῦτα, ἢν μὲν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

32. HERC. Ego vero, Patet, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles superaverit, procedere sinam

a Κλάγξουσι] Κλάγξωσι O. b Κορύσσῃ] Adscriptum χειρίσσει O. c Ἑρμηνεύοις] Ἑ—σι marg. *At.* d Εἰ] Male omissum in O.

65. Θεμιστοκλέους] Καὶ γὰρ μάντις ὁ Θεμιστοκλῆς τοιοῦτος τῷ δοθέντι Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξῃ ἐμαντεύσατο Ἀθηναίοις, αἱ ἅμαξαι αὐτοῖς (1) ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἐπέλιπεν ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος (2) τριτογενῆ ξύλινον δοῦναι σύμπασι Διὸς, καὶ, Ὦ θεῖα Σαλαμίς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ὡς ἂν μάτην Θεμιστοκλέους ἀπορήσῃ ὅ, τι ἐκ λόγου ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος. τοῦτο ἐκ τῶν Δημοσθ. ὁ Μάγνης. ἔστι σαφέστατα τοῦτο τὸ χρησμικὸν ἐκεῖνο, ὡς μὴ διοῦσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ. V. (Historia late apud Herodotum C.)

67. Καυθηλίους] Μεγάλους. G.

70. Εἰ ἐ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἀθηναῖός ἐστιν, ὡς λόγος, πρώην γέγονε Διὸς, καὶ εἰς ἥρωας μετέστησεν. V. (Inquilinus. C.)

(1) Ἐκλιπεῖν] Ἐκπλεῖν C. prave.

(2) Τριτογενῆ] In V. hic Ἀ, post Διὸς vero, τριτογενῆ quod sic in Edd. mutatum erat ut hic comparet.

65. Θεμιστοκλέους] Consule, si non meministi, *Corn. Nepotem* in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *sese muris ligneis tutari* Athenienses jubebantur. Vide supra c. 20. & adde *Polyaen.* Strat. I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέους] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. F. G. Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themistoclis c. 2. *Y. F. R.*

67. Καυθηλίους] Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus pejus quid Alino est καυθήλιον.

Εἰ μὴ τεθείασαι τὰς Ἀθήνας τείχος ἔχειν
Εἰ δὲ τεθείασαι, μὴ τεθρύφθαι, δὴ τότε.
Εἰ δ' ἀμφοτέρως ὑποτρίχιος, καυθήλιον.

Haec ex notis *Rittershusii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

80. Βοώνιον] Sic *Homerus*:

Boreosum in crasso juvenes agro nixum. *M. du S.*

Ibid. Θεμιστοκλέους ἐπὶ στοᾷ τοιούτῳ] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum sit ἐπὶ pro ἐπί, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ στοᾷ] Mihi non est dubium, legendum esse ἐν στοᾷ. Calligraphorum vitio in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. *Y. M. G.*

Ἐπὶ στοᾷ] Recte divinarunt *L. Bos*, & *Y. M. Gesn.* ἐν legendum pro ἐπὶ. Quare, cum *Pl.* etiam id habeat, sic Luciano reddidi. *Y. F. R.*

82. Αὐτὰ Μαραθῶνι] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago po-*

finem instituam pro nobis disputationem? si vero quid secius evenerit, tum jam ego ipsam concussam; si ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne homo exsecrabilis contumeliis *perro* nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! rusticum illud es, quod dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam si quis contumeliosus in me sit, aut templum spoliando

ἡμῖν ὑπὲρ ἡμῶν; ἢν δέ τι ἕτερον ἀποβαίνῃ τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἐγὼ γε, εἰ δοκεῖ, ἀφαιρήσομαι, ἐμβαλὼν τῷ Δαμίδι, ὡς μὴ κατάρατος ὢν ὑβρίζῃ εἰς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τὸ τοῦτο εἶπας, καὶ σφόδρα Βοιώτιον, ξυναπολέσαι ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τὴν στοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὸ μεγίστην τοῖς λόγοις ἐπίθεσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντί μοι σοὶ δυνατὸν ἴσως ἦν τι τοιοῦτο πρᾶξαι· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῆς ἄμοιροι ἐσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὁπότε τὴν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ σφετερίζῃται τὴν

f Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ *J.* g Ἕτερον] Ἕτερον P. Nil mut. *Fl.* h Ἰὼ] Ὦ O. i Ξυναπολέσαι] Ἀπολέσαι *Fl.* k Ἑνὶ] Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ Edd. cett. male. l Ἴσως] Inserui ex O. Deerat in Edd. m Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πράξειε τοῦτο *Fl.* omisso τι.

79. Ἡράκλεις ἰὼ] Τοῦτο ἐνθάδε ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγει. ἔστι δὲ ἐπιφθεγμα ἐκπληκτικόν. (3) ἐκπληττόμενος ἐπὶ τούτῳ ὡς Ἡρακλῆς. *V.*

80. Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Βοιωτία ὗς. Ἐπεὶ δὲ ὁ Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γὰρ, ὁριμώτερον ἐπίσκωπτει. (4) τὸ μὲν γὰρ προφανὲς . . . . . ἐπὶ . . . . τὸ δὲ τοιοῦτον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν ἀφαιρεῖται ὡς Βοιωτόν. *V.*

81. Καὶ προσέτι τὴν στοὰν] Τάχα σὺν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγγράψῃ. (6) διὸ ταῦτα φησίν· σὺν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τῶν ἀριστευσάντων σὺν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. ἀφαιρεῖ δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνῳ καιρῷ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένων ἐν τῷ λόγῳ σὺν ταῖς δημογορίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τῷ χυδαίῳ ὁμίλῳ. ἔστιν δ' αὐτὸς οὗτος φησὶ παίζων σὺν τῷ Ῥητόρων (7) Διδάσκαλος. *V.*

(3) Ἐκπληττόμενος] Sic mutatum erat in Editis. Ἐκπλαττόμενος V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ προφανὲς] Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuisse quae hic & in Ed. *Cler.* est; quod vacua spatia punctis tantum implevit *Solan.* *J.F.R.*

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Διὸ] Διὰ antea edebatur; sed cum in C. esset: *propterea haec dicit*, patebat legendum διὸ idque in Cod. V. recte fuisse notavit Idem. Quare id recepi. *J.F.R.*

(7) Διδάσκαλος] Ita dedi *M. du S.* pro vulgato διδασκάλῳ. Obsecundavi, etsi non addit unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet; per me tamen vulgatum non mutassem; sine auctoritate Codicis. *J.F.R.*

poneretur, ipseque hortaretur milites, praeliumque committeret, teste *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuam ei aeneam nullam fuisse constat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Ῥητ. c. 18. quem locum ipse inspicito. *M. du S.*

84. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν] Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud caussabatur, & non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demosthenis*, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit *Longinus* s. 16. ubi omnia quae hic dici possent, Viri docti, praesertim *Tollius*. Add. tamen *Spanhem.* ad Aristoph. Νεφ. 982. *J.M.G.*

86. Ἴσως] Ex Mf. Ox. *M. du S.*

98. Ὁ

τ νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦν, οὐκ ὀπτρίψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας. ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τ σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τ ᾅδην, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἰκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· [c] ἀπέσωσας γῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ἐμβάλλων.

meum, aut evertenda ſtatua; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem*. Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus: ſcapham voco ſimplex ſcapham*. Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμέτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γοῦν] Γ' ἂν ἦν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἰκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ἡ μαρτυρία. καλῶς ἂν ἐχρήσαλο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In *Aſino*. κἀγὼ τοῖς ὠφελιμίοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In *Gallo*. ὁ Ἀχιλλεὺς ἔπῳ μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετιζειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. *J. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin.* c. 46. Infra *Gall.* c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & *Ariſtoph.* Pl. 612. μακρὰν κλάειν. Item *Eccl.* 425. & paſſim, non μακρὰν. Clariſſ. *Gron.* recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato*, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial.* c. 21. poſt med.) ſed quum ibi *Juntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod manifeſto probum eſt? *J. F. R.*

2. Καὶ κνίσῃ] *Homer.* Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἰκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἰκοθεν] Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀτίσωσας] Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθίοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ τῆς Ποικίλης στοᾶς γοῦν ἀναπίπλησαι, ὀσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποχιττούμενος, στέρνον τε καὶ μετάφρενον. Θέμενος δὲ μοι γύλοις ἀμφὶ σώμασι πλαθεῖς παρηρτήσατο μιμηλῇ τῇ τέχνῃ, σφαγίδα χαλκοῦν πᾶσαν ἐντετυπωμένην. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factuſque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur baltheus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pro παῦε ὦ Ἑρμαγόρα βίλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἀμβίζων. Μιμητὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pi-

33. Sed quis eſt ille cum feſtinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amuſſim factus, ille priſco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forenſis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus eſt, qui quotidie exprimatur a ſtatuariis. Quid, fili, ſic curriculo ad nos veniſti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea ſeditionis nobis imprudentibus ortum eſt? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἐξακριβωμένος πρὸς ἀνάδεσιν τῆς κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σός, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ ὑπὸ τῆς Ποικίλης. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πού τι ἐκ γῆς νεώτερον [f] ἀναγγέλλεις; EPM. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας τῆς σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανιστάμενον λέληθεν. EPM.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν [i] ὑπὸ Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον·

Θῶ-

d Ὁ] Deeſt in *Fl.* *e* Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A1.* Ἀναπλαττόμενος Edd. *f* Ἀναγγέλλεις] Εἰαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A1.* *g* Μυρίας] Nil mutat *Fl.* *h* Ἐπανιστάμενον] Πεστούμενον marg. *A1.* *i* Ὑπὸ] Ex emendat. *Jenſii.* Ὑπεκπιττούμενος Edd. priores. Ὑπεκπιττούμενος pejus etiam *P.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἀβδηρίων, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τῆς Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται] Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας ἐς τὰ ἀγάλματα, ἵνα ἔχῃ στερεώτερα τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑρμοῦ πίσσῃ, ἢ ἄττα λαμβάνει τὸ αὐτοῦ ἐπιτύπωμα, ὅπως πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. *V.*

21. Ὑπεκπιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Περιπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλῃ] *Pauſan.* Att. p. 27, 22. Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοὰν, ἣν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῆς γραφῆς, ἔστι Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Πολ. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμενος] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactiſſime expreſſit magiſtrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus gloſſa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepſit, ut notius verbum pro minus vulgari ſaepe ſolet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρνα τε μετάφρενον] Ut mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic miſerifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aeneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibeat, ſed non appropinquant Graecis, quae ſunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *aes*, & ideo *obductus pice pectori & tergo*. Quod quum de ſe jactat hic in ſtatua Hermagoras, ultro ſatis intelligendum praebet id fieri per fabros ararios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam impreſſam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνα τε καὶ μετάφρενον. Φάναξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώμασι πλαθεὶς, παμφόρῳ μιμητῇ τέχνῃ σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος· ὁρῶ δ' ὄχλον καί τινας δύο ἀγροὺς πειράκτας, πυγμαχίας σοφιστάς, Δάμιν τε, καὶ ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae ſtatua erat ad Poecilen; ut praeceſſit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid eſt χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Αἴφνι. An χαλκουργῶν eſt *aeneus?* an ὑποπιττούμενος eſt *cum fabricarer?* Deinde in *Salmurienſi* editione, unde nos haec deſcripſimus, deſideratur vox τείχους poſt ὄχλον. Scripſit Lucianus χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος per anaſtrophen praepoſitionis uſitatiſſimam, praecipue poëtis; ſic *Euripides* in Phoeniſſis vſ. 299.

Θώραξ δέ μοι [a] γέλαι· ἀμφὶ σώμασι
Πλαθεὶς, παρηόρηλο μιμηλῇ [b] τέχνῃ
Σφαγῖδα χαλκῆ πᾶσαν [c] ἐντυπώμενον
Ὁρῶ δ' ὄχλον τείχοντα, καί τινας δύο
Ὠχρὰς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμά-
των,
Δάμιν τε καὶ —

Larica carpori aenea, vitium monens,
Afficta jam pandebat arte fimia.
Signum velut tetines aeris exprimens.
Turbam venire cerno, & inter hanc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Daminque & —

ΖΕΥΣ. Παύε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, [d] τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ ὃς τινας λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. [e] Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλους, πόρρωθέν ποθεν λαιδορούμενοι. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί; [f] ἢ ἀκροᾶσθαι ὀπτύφλους αὐτούς; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπετασάτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

JUP. Desine, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi die, an diu commissa est illis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis patentes se invicem, conviciis e longinquo jactandis. JUP. Quid ergo jam faciendum superest, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas caeli pandant.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκοήν

34. Hercules! quanta turba auditum con-

a Γέλαι·] Sic Edd. omnes. b Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐντυπούμενον] Ἐκτυπούμενον marg. A1. quod verum credo. d Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβίζειν G. Ia. P. & marg. AIW. e Οὐδέπω] Οὐ πάνυ P. & marg. A1. f Ἢ] Deest in Fl.

27. *Κεκραγότας] Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. V.

29. Δάμιν τε καὶ] Μέλλοντος εἰπεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τερπιχόλεα, ὁ Ζεὺς τὸ πρῶτον τοὔνομα ἀπαυθάδως αὐτῶν. V.

32. †Εἰ πάλαι] Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμὸς ἐστὶν, ὅτε πρὸ συμβολῆς τῶν πολεμίων ‡ἀλλήλους, βάλλουσι τοῖς βέλεσι ἐκ πολλῆς ἀπάτης. V. (praeludium. C.)

* Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι.

† Εἰ πάλαι] Ελπάλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec adposuerat ac fignaverat, ut simul viderentur spectare ad scholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor eodem modo etiam κακράντας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus quid ille Codex habeat: nam κακραγότας esse in V. adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. J.F.R.

‡ Ἀλλήλους] Ita bene correxit Noster; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Jam vero συμβάλλειν ἀλλήλοις jungenda sensum produnt optimum. J.F.R.

Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεφάλην ὕπο.
Meorum dominorum, a quibus missa fum.

Aeschylus in Prometheo vs. 367.

Ἐντυπώμενος χάλκωσιν Αἰτναίοις ὕπο.
Ubi torreatur sub Aetnae radicibus.

Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per anastrophen (πέρι) habet. Est ergo χαλκευγῶν ὕπο πεντούμενος, cum a fabris aereis pice linerer. Caeterum sunt omnes jambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παύε ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) J.F.

Ἐντύγχανον] Jambi septem sic distinguendi &c. F.G. Eodem modo Guiet. distinxit ut Jensius. Idem fecerat La Croze; quare eadem jam non repetam. J.F.R.

Ibid. Χαλκευγῶν ὕπο Πετ.] Vide Jens. Parodia est Euripidis Orest. 867. & 872. M. du S.

26. Στείχοντα] Cur Cl. Jens. dicat στίχοντα in Salmur. edit. deesse, nescio; nam omnino adest in illa neque ac in Amst. B1. ceteriique. Alias στίχοντα non signi-

convenit. At iſte Timocles non valde mihi placet conturbatus & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem auſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, reſponde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc usque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non reſpondero.

χρέασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς ε ὅ-τ᾽ ὀ πάνυ μοι δρέσκει, ὑποτρέμων τὴ ταραττόμθ᾽, ἀπολεῖ πάντα ὅτ᾽ τήμερον. δῆλ᾽ γὰν ὅτιν ὐδὲ ἀντάραλ τῷ Δάμιδι δυνησόμεν᾽, ἀλλ᾽ ὅσῳ ἡμῖν δυνατώτατόν, εὐχώμεθα ὑπὲς αὐτῦ,

Σιγῇ, ἐφ᾽ ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθη.

ΤΙΜ. Τί φὴς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὔκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείθης εἶναι αὐτύς. ΤΙΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκριναι. ΔΑΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ. ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲ ὠφελοπολὺ ὁ ἡμέτερ᾽ ἄμεινον τὴ h εὐφωνότερον τραχύνει. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, i ἐπίχει τ βλασφημιῶν· ἐν γὰ τύτῳ σοι τὸ κράτ᾽, ὡς τά γε ἄλλα ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ ὀπταμίζων. ΤΙΜ. Ἀλλὰ, μὰ Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρό-

g Οὗτ᾽] Αὐτὸς marg. *A1.* h Εὐφωνότερον] Forſan Εὐτωνώτερον. *M. du S.* i Ἐπίχει] Reſtitut. ex P. & marg. *A1.* Ἐπήχει Edd.

48. Ἡμείων] Ἡμῶν. *G.*

ſignif. *tumultuantem*, ſed *euntem*, imo *ordine ire*, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, *Homero* frequens. Item στίχος, unde diſtichon. *Hom. Od.* I. 418. De Cyclope: Εἴ τινά πε μετ᾽ ὄιεσσι λάβοι στίχοντα θύραζε. *Si quo quemdam prehendere poſſit cum ovibus foras exeuntem.* Sed quum ἴχλον addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additur. Ceterum & στίχω inveniri in praef. pro στίχω non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obſ. Crit. p. 13. *J. F. R.*

29. Δάμιν τε κ᾽] Ἰαμβικὴ δίπodία. *F. G.*

30. Ἑρμηγόρα] Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖ᾽ ſcribendum videtur. *F. G.*

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

36. Τί ὦν ἔτι.] Senarius, ſed ita ſcribendus: Τί ὦν πρὸς ταῦτ᾽ ἔτι χρὴ λοιπὸν ὦ θεοί. *F. G.*

Τί ὦν ἔτι] Facilis & plana videtur emendatio *Gujetii* verſum reſtituere conantis; Nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi reſtituendo eſſe nolim. *J. F. R.*

47. Σιγῇ ἐφ᾽ ἡμείων] Parodia eſt ex *Homero* detorta, quem vide Il. H. 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ᾽ ἡμείων] *Hom.* Σιγῇ ἐφ᾽ ἡμέων, ἵνα μὴ πευθοίατ᾽ οἱ ἄλλοι. *F. G.*

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id eſt: οὐκ εἰσὶ θεοὶ, ἃ προνοοῦσι. *F. G.*

56. Εὐφωνότερον] Depravate, ut arbitror; Scripſerat, credo, εὐτωνώτερον. *M. du S.*

57. Ἐπίχει] Legendum videtur ἐπίχε pro ἐπίχει. *F. G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίτασιν. Vide Ἀνακ. c. 22. & Ῥητ. c. 16. In omnibus Impreſſis ἐπίχει. *M. du S.*

59. Ἐπισωμίζων] Cum Doctiſſ. *Pricaeus* arbitraretur, in *Epiſt. ad Tit.* I. vſ. 11. ὃς δὲ ἐπισωμίζειν, non ſignificare *ex obturare*, ſed *fraeno coërcere*, recte ab Rever. *J. Elſn.* p. 321. Obſerv. T. 2. hoc Luciani teſtimonio, item alio ex *Ariſtoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide conjectatum ſupra pro *Imag.* c. 10. *J. F. R.*

πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

ΤΙΜ. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, ὃ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. ΤΙΜ. Τί φῄς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Οὐδ' ἔστι τις οὖν θεῷ τάξις ἢ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλευσθέντες τὸ ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν, καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν πεπόνθασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὡς φῄς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὰ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἠμύναντο ὧν ὀπορχεῖς ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι πρὸς τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ καὶ

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem iraſcaris, idque illis ipsis non iraſcentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciſcentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum te

a Πρότερον] Sic *F. Fl.* &c. Πρότερόν *P.* Πρότερα marg. *Ai.* b Ἥν] Omittit *Fl.* Habent cett. & *P.*

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὖρον ὕστερον οἱ ἄνθρωποι, ἵν' ἡ χιτλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλειμμένον τοῦ ἄνθρωποι. εἰάθασι δὲ οἱ μέτριοι τοῦτο ποιεῖν * καὶ ταῖς ὠδαῖσιν. *V.* C. G. Sic habent: Ἰανθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι] Τὸ ἰντιλὶς, ἰανὶ οἱ, χιτλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλειμμένον τοῦ ἄνθρωποι. Consueverunt metrici hoc facere καὶ ταῖς ὠδαῖσιν, ἰανοῦν δὲ τὸ ἀληθινὸν (sic corrupto) καὶ τὸ εὐ Παιανιεῦ. δηπουτ πανθέρλιμον. † (& hoc iterum corruptum) καὶ ἴστε οἱ καλλιγράδλω utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἴστι γὰρ τὸ ἰντιλὶς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ἀνδρὸς pro τῷ ἀνδρός. G.

72. Καταλευσθέντες] Λιθάζεται. G.

78. Καί σε ‡ μετίασι ποτὲ] Ἡ μετάχρωμα, ὅ ἐστι, τὸ μεταβάττειν. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια δ' καλῶς διῃρημένη
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει δ' βούλεται.
ἐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐπεύχεται
πείθειν δ' ἐχθρὸν, ὦ Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καί σε μετίχουσι] Ὁ ἐστι τιμωρεῖται. *V.*

* Καὶ ταῖς] Κ'αὐταῖς ante editum male. Correxerat *Salm.* κἀν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἀν. Et ἐν accentum respuit, liceat mox κἂν servarim, quia & alia ibi corrupta. *J. F. R.*

† Adscripserat Cl. *Hemsterh.* Lege: ἐν Π. Ἀπατ'ςι ἐπίπαρε λαμὸν.

‡ Μετίασι] Lege μετίασι. Sed sic erat in Cod. Mf. *M. du S.*

84. Ὦ — δ' ἄλλων] Subaudi ἵνακα, vel ἀντί. *F. G.*

90. Μὴν' ἀμήμονας Αἰθ.] *Hom. Il. A.* 423. *M. du S.*

93. Ἀπο-

te *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

κὸν, κακῶς ὀπτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετὰ μύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γὰρ αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' [c] αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα, καὶ [d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, & tempestatum vices, & plantarum satus, & generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde

ΤΙΜ. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. ΤΙΜ. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰών, καὶ σελήνη τε ταὐτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔτως εὐμηχάνως κατεσκευασμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τἆλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πως τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον [h] ὀπτεύεται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά [h] γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· ὅτι μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ [c] ἐκ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταὐτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτὴν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγ-

[c] Αὐτοὺς] Αὐτοῖς marg. *A*1. [d] Αὐτεπαγγέλτοις] Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις Edd. Ἀνεπαγγέλτως marg. *A*1. [e] Ὁ] Deest in *Fl.* [f] Γεννώμενα] Γιγνόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. [g] Τρέφεσθαι] Τρέφεσθαι. L. [h] Γιγνόμενα] Γεννώμενα marg. *AUK.*

91. Ἀμώμους] Ἐκαυήτους. G.

93. Ἀνεπαγγέλτους] Αὐτεπαγγέλτους legendum videtur. F.G.

Ἀνεπάγγελτος] Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mf. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui se ipsos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπάγγελτος, sed illud tamen exquisitius. J.G.G.

Ἀνεπαγγέλτους] Recte conjecit *Gujetus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset. J.F.R.

7. Τὸ ζητούμενον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητούμενον, *Aristot.* F.G.

13. Ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα] *Contingit enim, ut haec incepta sint* Benedictus: *jam enim alias inceptata sunt* Opsopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Potest enim esse ut aliter* (quam scilicet munere providentiae) vel *temere* & fortuito *inceptata* &c. Nec vero in praecedentibus illa αὐτό πως τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quaestionem corripis*, vel cum Opsopoeo *tu quidem quaestionem discerpis*, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum quod quaeritur, & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic exponendum putavit *Henr. Valesius* in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐκ τινὸς προμηθείας; at

ἀνάγκη. εἶτα δηλαδὴ ἀγαναχτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ [a] διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸ κωμικὸν, Τυτὶ μὲν ὑπόπτερον, ἄλλο δέ [b] μοι λέγε.

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἔτι τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' ἂν ἐρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι. Ὁμήρου σοι δοκεῖ ἄριστος καὶ ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν προνοίαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητῇ μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔθ' ἑκείνου, οὔτε ἄλλου ποιητοῦ οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [e] οἶμαι, ἀλλὰ τῷ κηλεῖν τὰς ἀκοάς, καὶ ταῦτα [f] τοῦτο μέτροις τε καταδοῦσι, καὶ μύθοις [g] καλλιχοῦσι, καὶ ὅλως ἅπαντα [h] ὑπὲρ τῆς τερπνῆς μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείσθης τὸν Ὅμηρον ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευσαν συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuisse? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, & personant fabulis, & in universum jucunditatis causa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Jove dicit, insidias illi fecisse aut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττεσθαι] Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A1.* qui διατάσσεσθαι. Διαπράττεσθαι Edd. priores. b Μοι] Abest a *Fl.* c Σοι] Abest ab O. d Μέλειν] Sic *Fl. Fr. B2. P. S.* Μέλει *J.* & *V2.* Μέλλει male O. & marg. *A1.* e Οἶμαι] Deest in O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Καλλιχοῦσι] Κατίχουσι male *Fl.* h Ὑπὲρ] Deest in O.

21. Ὑπομόχθηρον] Ἀνόητον. *G.*
33. Κηλεῖν] Θέλγειν. *V.*
40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. *V.*

recte Opsopœus *ac laudibus efferas.* *J.G.*

20. Διαλλάττειν] Manifestum mendum est in his verbis Epicuri Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγαναχτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ διαλλάττειν αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi syderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia, scribendum sine dubio, ut est in Mss. διατάττειν, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, ἆρ' ὑπό τινι ἔν θεῶν τάττει ἡ τὸν ὅλον ἀφιέναι. *Hoc igitur universum nulla ne providentia regitur?* *J.G.G.*

Διατάττειν] Ex Mss. Gr. P. & L. Infra iterum διατάξεις ἕκαστα. *M. du S.*

Διατάττειν] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττουσιν, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; versio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra stetit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς, ἀδύναλον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μᾶλλον εἰς πίστιν ἐπεσπάσαλο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς ὑποκελευούσης, μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμὶξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὁ δὲ τὴν Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστησαν Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τὴν Ἀρτέμιδος ἐνθυμῆ σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιρήσασα ἠγανάκτησεν ἐπὶ κληθεῖσα ἐφ' ἑστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σῦν τινα ἐκφυᾶ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, καὶ ἐπαφῆκεν ὅπως τὴν χώραν αὐτοῦ. ἆρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἠλίκον, ὦ θεοί, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ἀπορημένῳ ἔοικε δέδιε γῆν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπεται αἱ παρεκδὺς ἀπο-

ἐ Ἐπισπάσαλο] Ἐπισπάσηλο marg. *Alw.* k Ἐμονομάχουν] Ἐμονομαχοῦντο O. l Ἄρρενες] Οἱ ἄρρενές τε καὶ θ. O. m Πεπονηκότα] Πρεπεπονηκότα O. n Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εὐμηδοῦνιος *f.* o Μεμψιμοιρήσασα] Μεμψιμοιρήσασα ὅτι O. p Ὑπὸ] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὁμηρος περὶ τῆς Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ ποιῶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τὴν Ἑλλήνων ὑπάγειν μάρτυρα. *V.*

58. Σὺν] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἱονεὶ Συσίου. *V.*

59. Ἐρεούνιος] Θρέλιμος. *G.*

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφόρητον. *G.*

70. Παρεκδὺς] Παρεξελθών. *G.*

fionem Cl. *Geſneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab reſtituta lectione. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν καμικὸν] Unde habeat neſcio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas haſce voces inſertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione juſſimus. *M. du S.*

33. Μέλει] Sic *Ven.* utraque. O. μέλλει. Reliqui Libri μέλλειν, minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμῶμαι] Vide eum Iliad. A. 399. *M. du S.*

45. Ἑξαπατᾷ τὸν Ἀγαμ.] *Hom.* Il. B. 6. & ſeqq. *M. du S.*

51. Διομήδης — ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τὸν Ἄρην] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχουν ἀναμὶξ &c.] *Homer.* Il. Υ. 70. 71. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντέστη] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M. Lc.* Il. Υ. 72. *J.F.R.*

59. Ἀρτέμιδος — μεμψ.] *Hom.* Il. I. 529. *M. du S.*

69. Ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod eſt cauſſa diſſidere & contentionem ſo-

lin-

ὑποδράσει). TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτὸς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δείκνυσι σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τὴν ἀσέβειαν καὶ σὲ τὸν ὑβριστὴν βλέποντας; ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε Φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἢτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* b Τὴν ἀσέβειαν καὶ σὲ] Κατὰ σὲ τὴν ἀσεβ. O. c Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδοτοιοὶ *J.* & marg. *Ai.* d Εἶναι] Deeſt in *Fl.* e Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omittit *Fl.* Habent cett. & O. f Χιτῶνας] Omiſit O.

73. Ἐπιβάσας] Γρ. ἀναβιβασάμενος τοὺς Θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν * τραγῳδῶν δράματα. *V.*
82. † Ἐμβάδας] Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ‡ σοβήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. *V.*

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδιῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάδας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, recte in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβὰς, ἄδος, & οἱ ἐμβάται. Vid. *Poll.* *J.F.G. M. du S.*
‡ Ποδήρεις] Ποδήρης edita. Correxit

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Græci ſimplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαπόβολις appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ῥιψάσπιδα nomen multo probroſiſſimum eſſe. *G.C.*

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτάς. *F.G.*

Πῶλον, καὶ Ἀριστοδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad *Mer.* c. 16. & hoc ipſo opuſculo *c.* 3. *M. du S.*

83. Προγαστρίδια] Cum προγάστωρ ſit, cui venter prominet, poſſis προγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*

84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici leibgen? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*

86. Ἐπὶ καὶ ἑαυτὸν ἐπόταν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπὶ καὶ ἑαυτὸν ἐπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπαναγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκυσον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. ἄκυσον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmuricenſi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*

Ἐπὶ καὶ ἑαυτὸν ἐπόταν &c.] Ἐπὶ καὶ ἑαυτὸν ἐπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπαναγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Cl. *Graevius* pag. 874. edit. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Diſputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευὴν, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videantur, dicit, audiris eum aliquando libere pronuncian-*

Οὐκ

dia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronunciantem:

Sublime fusum cernis, immensum aethera,
Cujus tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicunque demum es Jupiter;
Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἐκεῖνοι σεμνύνεσι τ' τραγῳδίαν, ὅταν ᵍ γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, ᵍ μηδὲν ἐπειγούσης τ' χρείας τ' δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ʰ ἀκούσῃ αὐτῦ τότε παῤῥησιαζομένυ,

Ὁρᾷς τ' ὑψοῦ, τ' δ' ' ἀπείρον' αἰθέρα,
ᵏ Καὶ γῆν περιῤῥ ἔχοντ' ˡ ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

ὦ πάλιν,

Ζεῦ, ᵐ ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰ οἶδα, πλὴν λόγῳ ⁿ κλύων.

ὦ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

g Μαθὼ] Hoc trajectum in O. post λέγῃ. h Ἀκούσῃ] Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε Edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. i Ἀπείρον'] Ἄπειρον Edd. Ἄμουσον marg. A1. ridicule. k Καὶ γῆν &c.] Deest hic vers. in Ox. l Ὑγραῖς] Θερμαῖς G. P. m Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς] Omissa in O. n Κλύων] Omisit Fl.

Ὁρᾷς τ' ὑψοῦ, τ' δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περιῤῥ ἔχοντ' ὑγραῖς σὺ ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Vides supernum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. I. Subj. Mediī. In quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, quum sit ab ἀκούσωμαι. *J. J.*

88. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε] In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. *M. du S.*

Ἀκούσῃ & ἀπείρον] Cum in marg. *Ald.* ἄμουσον sine signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἄκουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμουσον re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic ἀπείρον' esse a nominativo ἄπειρον, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. *J. F. R.*

90. Ὁρᾷς . . .] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae. vs. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. 2. P. tamen etiam Θερμαῖς agnoscit, & *Athenaeus.* p. 53. D. *M. du S.*

Ὁρᾷς τ' ὑψοῦ] Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum posuit *Barnesius.* Dedimus, quam & ipse servavit, versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut reposuimus, *mollibus.* Paullo licentius *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, *Davisius.* Adde *Euseb.* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loëns. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus locum esse desumtum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. *J. M. G.*

91. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις] In versu Euripidis pro ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Mss. Θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque Jupiter sit.* *J. G. G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatum; quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum.* Nec tamen diffiteor Θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gesn.* dedit, satis facit utrique. *J. F. R.*

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoscit *Fl.* ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non extant in O. Vide etiam *Hec.* 488. *Or.* 418. *M. du S.*

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ παρηγορίζοντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν [a] τὰ ἔθνη νομίζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἄν, ὡς [b] γε ἐκεῖνα βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος [c] ποθ' ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκην θύοντες, καὶ [d] Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, δραπέτην ἀνθρώπων ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἥκοντι, Φρύγες δὲ [e] Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάνητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστεραῖς, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. [f] καίτοι [g] κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ [h] κρόμμυον· καὶ ἄλλοις [i] ἶβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ πίθηκος· καὶ ἔτι καὶ κώμας, ταῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent. DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, & alii alia finxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*; & Diei Aethiopes; & Cyllenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, sinister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, & pulcher

a Τὰ] Abest a *Fl.* b Γε] Non habet O. c Πῶς] Omittit O. *Pell.* πῶς vel πάντως. d Θρᾷκες] Deest in O. e Μήνῃ] Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult. *Solan.* f Καίτοι] Καὶ τοῦτο *Fl.* Καίτοι τοῦτο *J.* Καίτοι sine τοῦτο *Ald. H. P. Fr. S.* g Κοινὸν] Κοινὸν male *Ald. H. Fr.* Recte κοινὸν *Fl. J. P.* &c. idque etiam adscript. marg. *A1.* h Κρόμμυον] Nihil mutare *Fl.* not. *M. du S.* i Ἶβις] Hoc & sequentia ad πίθηκος omissa in O. not. *M. du S.*

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγάων φακέλας οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκῃ ἰφυσαντες σιδηροῦν, θυσίας ἐπετείους προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τὸν Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. *V.*

20. Τρύβλιον] Πινάκιον. *G.*

4. Πῶς] Quum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud infrequens. Sic *Icarom.* c. 1. καὶ κουφὴ πως ἀναμετρῶ. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. *Bud.* Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. *J. F. R.*

6. Ἀκινάκῃ] Vide supra Τοξ. c. 38. *M. du S.*

Ἀκινάκῃ θύοντες] De hoc ritu nonnihil habet *Brod.* Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut *Tox.* c. 38. atque ante. *J. F. R.*

7. Ζαμόλξιδι] Consule *Herod.* IV. p. 159. ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρᾷκες. Certe a Scythis celebratur Σκυθ. c. 9. an etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique *Is. β.* c. 17. vocatur. *M. du S.*

9. Μηνὶ] Vide supra c. 18. *Clem. Alex.* 12. 2. προσκυνήσαν ἥλιον, ὡς Ἰνδοὶ, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scribitur Μηνὶ, quod rectius, quam quod in omnibus Impressis est Μήνῃ; ideoque in textum recepi. *M. du S.* Ego nihil muto. Vid. *Hesych.* & *Hom.* Il. Υ. 455. *J. F. R.*

Ibid. Κυλλήνιοι Φάνητι] Quis sit Phales, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debemus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phanera. Si quis dicat, tum demum aliquid verosimile habituram conjecturam nostram, si a Cylleniis sic cultum constet Apollinem, ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde

hae-

cher Timocles? MOM. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? JUP. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praesens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? DAM. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvet? Atqui non paucis

ἐστίν; ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. [k] Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὸ φανερὸν, καὶ ἀκριβῶς ἐξεταζόμενα; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἐγὼ πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἂν τὸ ἐν τοσὶ [l] κίνδυνον [m] ἀμφύγωμεν.

ΤΙΜ. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ προαγορεύσεις τὰ ἐσομένων, τίνος ἔργου ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τὰ προνοίας τοῦ ἐκείνων; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, [n] ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς [o] ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διπλοῖ [p] καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, [q] πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος [r] ὀπισθάφησῃ· [s] ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος διαβὰς τὸν Ἅλυν, [t] αὐτῷ ἤρχεν, ἢ τὸν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων

[k] Οὐκ] Deest in O. [l] Κίνδυνον] Τοῦτον κίνδυνον O. [m] Διαφύγωμεν] Διαφύγομεν *J.* Prius cett. recte. [n] Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε *Fl.* [o] Ἀμφήκης] Ἀμφίρης O. *Schol.* & C. [p] Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. [q] Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta *Fl.* quae καὶ omittit, idque secuti sumus. [r] Ἐπισραφήσῃ] Ἐπισραφῇς *Fl.* Ἐπιστραφῆς O. [s] Ἢ σί] Τί δ' O. [t] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφήκης] Ἓν τὸ δύο μοιρῶν ἔχων, τουτέστι βοῶν. ἀφῖξι γὰρ ἤδει περί τινος εἰπεῖν, ὅτι τὸν Ἅλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπον γράφει δὲ ἀμφήκης, ὅν' ᾖ ἀφ' ἑκατέρου ἴριδα ποιῶν. *V.*

Ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι] Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες λίθοι ἦσαν ὑπὸ τοὺς ὁδοὺς ἱδρυμένοι. ἄνω (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμορφωμένου τὸ λίθου. ἐνίοτε μὲν ἓν ἐν προσώπου εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ἔστι δ', ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνίττεται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἑρμηνεύει ἐν τῷ βίῳ, ὃν λέγει τὴν ὁδὸν παριὼν, σὺν λόγῳ καὶ μὴ λόγου πορεύεται, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθὲς ὡς ἰδεῖν τὸ τετράγωνον ἀπεικάζει τῷ χώματι. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, εἰς ἄμφω τὸ χῶμα τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τῷ βίῳ (5) ἰοῦσιν, καὶ παροῦσι καὶ ἀπόντων ὁμοίως κατὰ λόγον μένειν. *V.*

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπῳ male edita.
(3) Αὐτὸς] Ἅπτος V.
(4) Τοῦτ' ἀληθὲς] Τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxit *M. du S.*
(5) Ἰοῦσι] Ἴωσι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat; vulgatum servavi. *J. F. R.*

haesit: huic ego respondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia *Eschenbachius* in Epigene. *J. M. G.*

10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. *M. du S.*

Ibid. Περιτρῶ] Vide infra. *M. du S.*

11. Ὕδατι] An Nilo? *F. G.* Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. *Davies.* (cujus Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuit) ad *Cic. I.* De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joseph.* in Apion. l. c. 71. Οἱ δὲ ἵπποι οὐ πεταλίοις νόμῳ μὲ τοῦ Παπρημίτη ἱροί εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. *J. F. R.*

15. Κροκόδιλον] *Spanhem.* 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκπλ. c. 10. *M. du S.*

Ibid. Κυνοκέφαλον] *Anubis.* *F. G.*

19. Ποτήριον] Vide *Pignorii* mensam Isiacam. p. 31. Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. *M. du S.*

33. Τῷ Λυδῷ] Confer Ἐπισκ. c. 11. Ζ. ἰλ. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. *M. du S.*

36. Ὁμοίως, πρὸς] Sic *Fl.* In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπισραφῇς; sed vulgata proba. *M. du S.*

των· ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖν⟨ον⟩ ὄλεθρ⟨ον⟩, [a] τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπ⟨ος⟩ ἐπρίατο. ΜΩΜ. Αὐτά σου, ὦ θεοί, [b] ἀνὴρ διεξέρχε⟨ται⟩ λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. σοῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ καταβὰς πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς [d] ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνε⟨ται⟩, εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδ⟨ος⟩ ἡδέως ἂν ἐπειδὸν ἐκ βάθρων ὅπως κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθέν⟨ος⟩ εὐωχεμένη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τοῦτ' πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων ἀδένος ἀνὴρ φείδε⟨ται⟩, ἀλλ' ἐξ ἁμάξης παῤῥησιάζε⟨ται⟩, καὶ

Μάρπτει ἑξείης, ὅς' αἴτι⟨ος⟩, ὅτε καὶ ἐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καί που τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπ⟨ος⟩ ἅψε⟨ται⟩ καὶ τῶν χορυφαίων τινός.

40. talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gaviſa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Jupiter inveneris inter nos insontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

a Τὸ] Omittit O. b Ἀνὴρ] Non comparet in O. c Ἐγὼ] Abest a *Fl.* d Ἐπισφάττεις] Sic *J. Fl. Fr. P* &c. e Καὶ] Omisit O. f Μεστοί εἰσι] Εἰσὶ μεστοὶ. O. Ἐπηχῶ Edd. cett. g Ἐπῆλθεν] Sic restitui ex *J. Va.* G. O. & marg. *Al.* h Ὡς] Sic Edd. Ὃς L. Τὶς O. i Ἐν] Παρ' *Fl.* Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ λεπτὸς Σάρδιων, οὐ Σάρδεσι γὰρ ἦν τὰ τῆ Κροίσου βασίλεια. *V.*

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξι⟨ον⟩ λέγει ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμε⟨νος⟩. ἀμφιδέξιον δὲ ἐνταῦθα τὸν σὺν τῇ δυο μηρῶν νοοῦμεν. *V.*

49. Ἕδη αὐτὰ] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, ὥσπερ τὸ ἐδράσθαι. *V.*

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν γὰρ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι. *V.*

58. Ἐπηχεῖ] Ἐπῆλθεν. *G.*

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων ὥσπερ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν καθήμενοι ἴαμβους ἀλλήλοις καὶ ἐλοιδοροῦντο ποιηταί. Παροιμία δὲ ἐπράτετο ἐπὶ τῶν ὑφειμένως χαμαίθεν, τὸ ἐξ ἁμάξης. *V.*

* Σκυθίᾳ] Συνθείᾳ Ed. *Ciar.* Sed quia *Solan.* adscripsit in V. esse Σκυθίᾳ facile adparet quid voluerit. Tamtoque facilius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. *J. F. R.*

40. Σαρδιανὸς ἐκεῖν⟨ον⟩ ὄλεθρ⟨ον⟩] Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὄλεθρος sine auctoritate mutandum in ἀλέθριος supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες; nam etsi pluralis ibi sit, & ἀλέθριοι deinde dicat adjective; tamen & substantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὄλεθροι legitur amplius, operae non videatur. *J. F. R.*

44. Κιθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? *F. G.*

46. Ἐπισφάττεις] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servam tamen. *M. du S.*

Ἐπι-

45. TIM. Neque tonantem ipsum Jovem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluisti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos occupati sint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti? DAM. Et saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

70 TIM. Οὐδὲ βροντῶντ[α] [k] αὐτῆ τῆ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς ὃ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν [m] ἐλθὼν 75 τὸν θεῶν ἀφιγμένος. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες ἄλλα ἡμῖν [n] διηγοῦνται, τάφον τινὰ χεῖθι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ 80 ὑπῳφόμην ἐρεῖν τὸν ἄνθρωπον. τί [q] δ' ἦν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίασας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀνθρωπίσκια καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ 85 ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενον τῶν ὦτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὴν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς 90 Αὐτῆχεν γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [s] πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. TIM. Οὐκοῦν [t] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὀθόνην,

[k] Αὐτοῦ] Ἆρα O. [l] Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. [m] Παρὰ] Restitui ex *Fl. J.* Περὶ habebant cett. Ἐπὶ *S.* [n] Διηγοῦνται] Διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A1.* [o] Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς O. [p] Πρὸ πολλοῦ] Omisit O. [q] Δ'] Abest in O. [r] Καταφρονεῖν] Καὶ φρονεῖν O. [s] Πολλάκις] Πολλὰ male O. [t] Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν μὲ ὑμ. O. [v] Ὁ] In *Fl.* est ὃ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο ἐπ' † αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς αὐτὸν ἦν ἀνατεθειμένη). *V.*

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum. *M. du S.*

Ἐπισφάξεις] *Macta* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάξεις. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένους in var. Lectt. cap. 22. *J. F. R.*

58. Κακὸν ἐπηχεῖ] Τυτὶ πόθεν ὑμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν. Mss. τυτὶ πόθεν ὑμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπῆλθεν] Mss. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. *M. du S.*

61. Μάχεται] Vide *Homer.* Il. O. 137. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Ἀπὸ an οὐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basileensis* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐπεὶ θεὸν ποθὲν οὐ τῶν θεῶν ἀφιγμένος: *F. G.*

Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Post inventum ποθὲν non jam opus erit οὐ legere, eoque minus, quod mox οὐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit *Gujetus*, περὶ & ἐπὶ falsum esse, *J. F. R.*

76. Τάφον] Vide *Lactantium* haec fusius differentem I. 11. & Nostrum Τιμ. c. 4. *M. du S.*

86. Ἀναδησάμενον τῶν ὦτων] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit *M. du S.*

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

ἢ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτ[αι] ἐκυ- 95
βέρνα δὲ [a] εἰς τις ἐφέρετο, ἢ ἔσωζε τὴν ναῦν;
ΔΑΜ. Καὶ μάλα. TIM. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν
οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον
τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, ἢ ἀνηγεμόνευτον φέρε-
σθαι; [b] ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα [c] ὁ
Τιμοκλῆς, ἢ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

[d] ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε [e] Τιμό-
κλεις, τὸ μὲ κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, [f] ἀεὶ
τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, ἢ πρὸ τοῦ χειμῶ-
νος παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς
ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ [g] οὐδὲ ἄλογον [h] οὐδέν
τι εἶχεν ἡ ναῦς, [i] ὃ μὴ χρήσιμον πάντως
ἢ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ

& implens vela, *magis* quam remigantes?
DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem
non navigasset nisi esset gubernata: hoc
universum autem sine gubernatore atque
duce ferri arbitraris? JUP. Euge pruden-
ter ista Timocles, & valide *disputas* simi-
litudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Ti-
mocles, gubernatorem illum videbas sem-
per cogitare utilia, & ante tempus parare
se, & imperare nautis: inutile autem aut
irrationabile nihil habebat navis, quod non
omnino utile & necessarium ipsis esset ad
na-

a Εἰς] Deest in *Fl.* adest in P. P. &c. b ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. c Ὁ Τιμοκλῆς] Ὦ Τιμόκλεις *P. Eunetῶς*, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. d ΔΑΜ.] Inseruit *Solan.* e Τιμόκλεις] Deest in O. f Ἂν] Et hoc deest in O. g Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲν ἧττ ἄλ. O. h Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχε τι. O. i Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] Sic G. Ox. marg. *A*1. & Ed. *P.* Ceterae vero novem ut *Fl. J. Ald. Fr. V*2. (*B*1. & 2.) *H. S. A.* Ὃ μὴ χρήσιμον ἦν αὐτοῖς. omissis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιμπλὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲ τοὺς μεγάλους καὶ μέσους καλοῦσιν ἰσοὺς. ὅτι οἱ' οἱ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα (2) κάροια ἀκάτια φασὶν, οἷς ἡ κάραβος ἐνίκα). *V.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἰσοὺς usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰσοὺς φασι, ὡς καὶ Πελυδεύκης.

(2) Κάροια] Lege κέροια. Sed in C. legitur κέρυα. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit *Solan.* Vid. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἰσία, *Hesych.* *F.G.*

Ibid. Ἡ οἱ ἐρέτ[αι]] Omissa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipsius libelli. *J.M.G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεὼδες ἦν αὐτοῖς. In Mss. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἢ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. *quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem.* *J.G.G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, Ed. *P.* unde nacta, nescio, raro enim in textu quidquam mutare consuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἢ &c.] Verba *Parisinae* Ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata caeterarum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεὼδες ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Gesner.* verterat: *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. *Gesner.* me versionem etiam sex verbis auxisse. *J.F.R.*

13. Ὁ μὲ πρότονο] Προτόνης & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. A, 434. & Od. B, 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur navi, πρότονον vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protonus sed epitonus: i.e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. *J.M.G.*

14. Οἱ

navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil ratione neque prodignitate conſtituunt. Sed protonus forte funis ad puppim tentus eſt, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, cheniſcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in anὁδὲ τοῦς ἔστω κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ [k] ταύτῃ νηῒ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτῷ, [l] οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατ' ἀξίαν διατάττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, εἰς τὴν πρύμνην [m] ἀνῆπται, οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν πρῶραν ἀμφότεροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ [n] μολιβδοῦς· καὶ τὰ μὲν ὕφαλα καταγραφαί, τὰ δὲ ἔξαλα τοῦ [o] νεὼς ἄμορφα.

Καὶ αὐτῷ δὲ τῷ ναυτῷ ἰδοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ καλὰ κολυμβῆσαί τε [p] δεινὸν, καὶ ὅτι τὴν κεραίαν ἀνα-

k. Ταύτῃ] Deeſt in O. l. Οὐδὲν] Ἐν eſſe in O. ante ἐδὲν notat *Solan.* Forſan Οὐδὲ ἓν voluit. m. Ἀν] Inſert. ex *Fl. Cett.* non habebant. n. Μολιβδοῦς] Μυλίδδε O. o. Νεὼς] Νηὸς O. p. Δεινὸν] Hoc praetuli ex *J. Cod.* P. & marg. *A1.* Ἄοκνον cett.

13. Πρότονος] Τὸ χοινίον (3) ᾧ δεσμοῦσι τὸ ἱστίον. *V.*

16. Ὁ χηνίσκος] Τὸ τῆ πρώρας μέρος ὃ (4) ἁπτηται· καὶ ἄγκυραι. ἃ ἐς τὸ πρόπλοον (5) ἐσὶν ἀρχή. χηνίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἀπετίθησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τῷ (6) εὐοιωνίσμῳ χάριν, ὡς ἀσφαλτιστὴς αὐτοῖς ὁ ναῦς διατελοίη, πρῶτον χηνὸς (7) ὑπερήνεγκε τὸ κυμάτων. *V.*

21. Διμοιρίτην] Διμοιρίτης ὁ τῆ μοίρᾳ τοῦ ἐν τῇ νηὶ ἄρχων. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τῇ τρίτῃ μοίρᾳ ἄρχων. ὅταν δὲ ἐλεγοῖο οἱ μὴ τὸ ἐντελὲς μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν τέλειοι. (8) *V.*

Ibid. Τὸν δὲ καλὰ κολυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τοῦ ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ (9) ἀνθρώπων τεθείσι. ὅτι οἱ μὲν ὠφελίμως καλῶς πράττειν, ἀτυχοῦσι. οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττουσι. *V.*

(3) Ὃ] Εἰς ὃ editum ante. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἁπτηνται] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἁπτηγνυται ante ederetur. *M. du S.*

(5) Ἐσὶν ἀρχὴ] Poſt haec in C. inſeritur. οἱοί δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔσαν ἄκρον. *M. du S.*

(6) Εὐοιωνίσμῳ] Sic Impreſſa. At εὐοιωνίσῳ Ex. *G.* & V. Deeſt in C. *M. du S.* Scriberem ſaltem ὠοιωνισμῷ. *J. F. R.*

(7) Ὑπερήνεγκε] Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπερηύξησε, teſtatur *M. du S.*

(8) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt a librariis. At vero ſic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*

(9) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπῳ edebatur ante, & mox οἱ μὲν pro οἱ μὲν. Utrumque mutavit *M. du S.*

14. Οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν πρῶραν] Nempe πόδες h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura *Schefferi.* Ed. *Scheff.* p. 158. ſeq. De *cheniſco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. *J. M. G.*

21. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] *Dupliciarium aut tripliciarium.* Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] De his ſilent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Conſule *Turneb.* Adv. XXI. 28. ſtipendium autem ſimplex diurnum Athenis tres oboli, ſeu dimidia drachma. *M. du S.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex contrario appareat, hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc ſequi, quod & ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari poteſt, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujusdam nomen apud *Aelianum* διμοιρίτην potius eſſe, quam commodi. *J. M. G.*

22. Δεινὸν] Ἄοκνον, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τοῦ δεινοῦ, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *ſtrenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis ἐνεργείας reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret Lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινὸς ποιεῖν τι ſunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μετέωρα δεινοί, i. e. *Aſtronomi*. *Aelian.* V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χειρουργίαν

ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον ἢ εἰδότα τ̃ χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προσεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ ἢ ἐν τοῖς ὀπισθάταις, μαστιγίαν μή τινα ἐν προεδρίᾳ πρῶτον τ̃ κυβερνήτου καθήμενον, ἢ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, ἢ τὰ ἄκρα τ̃ νεὼς καταειληφότα· χαριέντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τ̃ πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐνθύμησον γοῦν, ὅπως [a] Σωκράτης μὲν ἢ Ἀριστείδης ἔπλευσε, ἢ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα ἀφθονα ἔχοντες, οὐδὲ δυνάμενοι ὑπὸ γυμνῶν τ̃ σανίδων πρῶτ̃ ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, ἢ

tennas agilem, & utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* jussum: eamdemque inter vectores esse rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra reliquos honorari, & summa navis occupare: honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sar-

[a] Σωκράτης μὲν] Μὴν Σωκράτης O.

33. Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης ὁ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. *V.*

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων ἔτος μοιχαλίδ' εἶχε γυναῖκα, ἣ ἐ ἐάλω Καλλίας. *G.*

37. (1) Καλλίας ὁ Μειδίας ὁ Σαρδιν.] Ὁ μὲν Καλλίας ἔτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τ̃ δήμου (3) Μελιτεὺς, πλούσιος ἢ παχητῶν ἢ ὑὸς πορνιδίων ἀμφορούμενος, ἢ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ γιγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδεῖ, ὡς ἵνα τ̃ κατάχρεων. οἱ γὰρ δανιζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν, ἢ ἐπεγράφον αὐτὰς εἰς τὸ γινόσκειν ὅτι ὑποθῆκαί εἰσιν. ἔθυν ὁ Μένανδρος ἄσκελον χορίον εὐώδει λέγων τὸ ἀνεπιδέατον. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, ἢ ὡς (4) Φώκιν γυναῖκα μοιχεύσασθαι ὁ τρὶς τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι· ὁ δὲ Μειδίας (5) ὀρτυγόπους ἦν, ὡς Πλάτων φησὶν ἐν Πολιτείᾳ, ἢ ὡς πορνῶν δὲ ὁ κίναδος, ἢ τ̃ δημοσίων νοσφισμῶν (6) Φρύνιχος ὁ Πλάτωνι ἀμβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνδαράξου τ̃ Μήδου, ἢ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τροφῇ (8) πεπαμένος, καὶ γυναικὶ τ̃ πάντα βίον ἐκδαπανῶν. διὸ ὁ ἐπὶ τούτου ἢ τ̃ Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

(1) Καλλίας καὶ Μειδίας &c.] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G.* huc retulit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. *G.*

(3) Μελιτεὺς πλούσιος] Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὥρας, πλούσιος. C.

(4) Φώκιν] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀρτυγόπους] In Exc. *G.* scriptum est ὀρτυγοπεγγ ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεῖ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀρτυροκόπος· ἦν περὶ ἃ λέγει καὶ περὶ τὰ ὄμμα δυσὶ, nisi quod περιαλγεῖ scriptum est. *M. du S.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. διαῤ] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *M. du S.*

(7) Ἀνακυνθαράξου] Ἀνακυνδαράξου *G.* Ἀνακυνδηράξου C.

(8) Πεπραμένος] Sic Codd. Mll. *M. du S.*

γίαν δινεῖ. Adde *Suid.* v. κλεῖσοφος. Et Interprett. ad *Ael.* I. 1. ubi δινοῖ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δινεῖν λέγειν; *Aristoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δινεῖν proprie *malum* quid esse, recte quidem ex *Plat.* in Protag. p. 206. ait Rever. *Horreus*, in Obs. Crit. ad *Herodot.* p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ μὲ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἱκανῶς δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, ἢ δεινοῦ πολέμου, ἢ δεινῆς πενίας· ὡς τῷ ΔΕΙΝΟΥ καιροῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas transtulerit; nam & ipse *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς ὁ δεινός ἐστιν ἀνήρ, dicit. Rursus *Aristoph.* Nub. 242. Νόσος — ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν. i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad simplicem natationem hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui ἧχεν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. *J.F.R.*

30. Χαρίεντας] Pro *eruditis* ac *politis* habuimus supra, *Quom. Hist.* c. 16. ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, ἢ δυσερμήνευτον ἱστορίαν μὴ λαχεῖν ἐσάχ προσεικότως. Ubi vid. not. Cl. *Graevii* meamque. Cl. *Gesner.* illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde

Bar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant, despuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis juberetur: contra iste piger

Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος [b] ἐντρυφῶντες, καὶ τοὺς [c] ὑφ' αὐτοῖς καλαπτύοντες.

49. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σε γίγνεσθαι, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέτασσεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν ὃν ἂν ἠγνόησεν οἵτινες οἱ χρηστοὶ, καὶ οἵτινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χώραν τε ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, καὶ κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συνίστης ἔστιν ὃς ἀμείνους καὶ συμβούλους [e] ἐποίησεν ἂν· καὶ τοῦτον ὁ μὲν πρόθυμος καὶ πρώρας ὀπιμελητὴς [f] ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

b Ἐντρυφῶντες] Ὑπερτρυφῶντες O. *c* Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. *d* Αἱ] Sine artic. *Fl.* *e* Ἐποίησεν] Ἐποιήσατ' O. *f* Ἀπεδέδειχτ'] Ἀποδ. O.

51. Τοίχου ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ & ἐπὶ πλοίου. *V.*

Barnes. ad Anacr. vs. 894. & 1192. Nostrum supra c. 8. ubi χαριέντες & εὐπρόσωποι junguntur, adeoque prius ibi certe *venustum*, significat, i.e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. *J.F.R.*

38. Ἐντρυφῶντες, καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοὺς καλαπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑφ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se majores erant, contumelioše habuerunt? Immo eos, qui sibi subjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. *J.J.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F.G.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Mi. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Jensius* ὑφ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forsan scriptum fuerat καλαπατῶντες, uti supra dixerat πατυμένους. Certe aliter solet construi καλαπτύω vel καλαπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M.duS.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J.F.R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Jensii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Jensio* hic fere praeferrem, satius tamen duxi codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Cl. *Gesnero* conversum, *& multum se praestantiores viros despuentes*, primo adspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumelioše tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse; At hoc ipsum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, se meliorem (vid. *Justin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Gesner.* in Praefat. me castigabit; Lector autem vulgatam potiorem existimans eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii in verbis praemissis χαριέντας πολλοὺς — ὑπὸ χειρόνων πατυμένους, quibus similiter conqueritur praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi. sed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo superiores in navi collocati, (licet indigni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta lectio sic adcuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe haec sunt aptanda. *J.F.R.*

50. Πρώρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. *Et.* XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph. Oiκονομ.* Post hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio disceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph. Anab.* V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, ἐκ ὁρᾶτε, ὅτε καὶ τὸν πύματος μόνος ἕνεκα καλεπαίνει τοῖς πρωρεῦσι τοῖς ἐν πρώρᾳ, καλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. *M.duS.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοιχαρχῶν. Vide *Suidam* voce Τοιχαρχῶν. *L.K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τ' ἡμέρας [b] τ' κεφαλήν. ὥστε σοι, ὦ θαυμάσιε, [c] τὸ τ' νεὼς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει διεστραφθαι, κακῶς τῦ κυβερνήτυ [d] τετυχηκός.

& omissus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατ' [e] ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίστιος ὅπι τ' νίκην φέρει. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ἀδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

50. MOM. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ τ' νεὼς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκουσον [h] δὴ τ' ἱεράν, φασιν, ἄγκυραν, καὶ

51. TIM. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίετ'] Ἐπαύετ' male O. b Τὴν] Ἐς τὴν O. c Τὸ τ' — κινδ.] Omissa in O. d Τετυχηκὸς] Τετυχηκότις O. e Ῥοῦν] Recte sic Schol. El. Mld. P. &c. Ναῶν J. Vs. Ox. f Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. g Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. h Δὴ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τ' πλουσίων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμενοι τ' ἴδιον πλοῦν * ἀνύεται. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. λέγ. τοῦτο ⊖ νῦν τῷ πλησίστιον ἰχρισάλο. V.

59. Πλησίστιος] Ὁ φορὸς ἄνεμος. G.

67. Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστι σὺν τῇ πεντῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱεραν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν δὲ τοῦτο, ὡς μᾶλλον τελευταῖον ἐπὶ τοῖς ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μιγιστον. V.

* Ἀνύσειν] Ἀνύσειν editum erat, quod correxit M. du S.

58. Ῥοῦν] *Ven.* utraque ῥοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. *Plato* enim κατὰ ῥοῦν ἀγωνιῆ τὴν δίκην, scripsit Ed. *Bas.* p. 2. f. M. du S.

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos sat scio, quibus vis Comica nota est. Hactenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis restituendis, obscuris illustrandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & momentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo risum spectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκριβεῖς, Luciano, ut ingenio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christianae veritatis luce non caecutient modo, sed, quod nefariae impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti comperiantur, ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant. Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos nostros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Christianam, nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coelum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his missis quae dolor extorsit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adversus Providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti judices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si remitte putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam ampliſſimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt .... Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & ob-

fere-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum satis risero, tibi respondebo. TIM. Sed videris non defuturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi. DAM. Quod non sentis a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse.

ἢν εὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀποῤῥήξεις. ΖΕΥΣ. Τί φῂς ἄρα ϗ ἐρεῖ; TIM. [i] Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, ϗ εἰ μὴ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι ἀνατρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοί, εἰσὶ [l] ϗ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί, εἰσὶν ἄρα ϗ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φῂς; ΔΑΜ. Ἢν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαί σοι. TIM. Ἀλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμενός [n] σου τὴν ἄγκυραν, ϗ ταῦτα ἐὰν ἦσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν [o] οἴει ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῆς

i Ἴδοις] Sic *Fl. Ald. Fr. H. Bt. P. S.* Ἴδοι *J.* P. & marg. *Aiw.* k Σοι] Σε male *Fl.* l Καὶ] Omittit O. & hic, & post ἄρα. m Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅποι σοι γέλοιον ἐ. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γελάσιμον etiam marg. *Ai.* n Σου] Σοι O. o Οἴει] Recte Edd. & P. Εἴη male *Fl.*

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ] Chrysippi hoc, ut inquit Themistius ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. *G.*

servata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta est; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima dare decet. Unde jam satis liquet *ei non* statim *male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala; inopia, contemptus, injuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitius perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; sed quid hanc vitam sequatur respice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut respiscant invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. *de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrymas excutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem volet scire plenius, cur malos & injustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros inopes esse patiatur, sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum sit Providentia*; in quo ille multa non plane imperitiâ seculari, sed sapienter, ac pene divinitus elocutus est, &c. *M. du S.*

64. Ἐπαντλεῖ] Vid. infra not. Cl. *Jensii* ad *Mort. Peregr.* c. 5. m. qui ἐπαντλεῖν (λόγους) exemplis probat atque illustrat. *J. F. R.*

67. Δὴ] Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὴ repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. *M. du S.*

τῆς τ' ὁρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φὴς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττῆσθαι προαπιών; DAM. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ἐπὶ τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τὰς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῆς [a] τε τῆ βωμῆ, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν. TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα· οἶδ' ἴσμεν ὅ τινος εἶ παλαιὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν [e] ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ φεῦγε δ' ἦν, [f] ἕως καὶ [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τούτῳ τῷ ὀστράκῳ [i] ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

Quando igitur negas quidquam te his habere sanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam sacram, volo jam foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione interposita facere, nos non amplius de hisce rebus tecum velle contendere. TIM. Cavillaris ista ad me sepulcrorum effossor, & impure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim scimus quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

53. JUP.

a Τε] Γε O. *b* Ἐμὲ] Μὲ O. *c* Τυμβωρύχε] Ita rescripsi ex Ox. Schol. & *S.* Τυμβωρύχε cett. omnes. *d* Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & *Fl.* Ὡς καὶ cett. Ὅς καὶ *B2.* *e* Ἀπέκτεινας] Ἀπέκτεινας O. *f* Ἕως] Ὡς O. P. & marg. *A1.* *g* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. *h* Τούτῳ] Τοῦτῳ O. *i* Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes ἀ——τρ. *V2.* Ἀποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὴν Τιμοκλέα * εἰς ὕβριν τραπέντα. τοῦτο γὰρ ἴδιον τοῖς ἡττωμένοις. *V.*

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβριν C.

91. Τυμβωρύχε] Deserui scripturam Editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & *Aristoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. *J. F. R.*

94. Καὶ ὡς] Ox. & *Fl.* Ed. In reliquis ὡς καὶ, prave; nisi quod *B2.* ὃς καὶ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. Πληγὰς λαβὼν] Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicismo Graeco comparat Frater consultiss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. Ἀποθραύσω] Etsi supra c. 43. f. ἐκσφάττειν non plane signif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποσφάττειν, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbera tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτῳ captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen cum in opido nobis vicino maleficus judicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales facetas sententias collegit ac forsan in lucem emittet Ampliss. *van Bynkershoek.* Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. Ἄπιθι] Etsi *abis*, *discedit*, recte se hic habet; tamen dixerit quis ἀποτρέχειν majorem hic vim habere, quia fugere jussus est. Sed quum ridens discedat, patet eum alterius minas pro joco accepisse, & contemsisse; unde consequitur vulgatum ἄπιθι melius, & ἀπιτρέχει glossam ejus esse. *J. F. R.*

7. Κωμικὸς] *Menander*, teste *Plut.* Π. εὐθυμ. 844. 2. & 1064. 1. V. *Stob.* γνωμ. p. 315. & *Grot.* Flor. 457. (f. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μοιχὸν pro Nostri ἰδιώτῃ. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

11. Εἰ-

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲ γελῶν, ὦ θεοί, [k] ἄπεισιν, ὁ δ' ἀκολυθεῖ λοιδορύμενος, ὑ φέρων καλῶς τὸν τρῶτα Δάμιν· ϗ ἔοικε κατάξειν ἑαυτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τ κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν ὅτι τοῦτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ ϗ ὑπέρμεγα κακὸν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς ϗ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τῦ Δαρείυ πάνυ καλῶς ἔχον ὅτιν, ὃ εἶπεν ὅτι τῦ Ζωπύρυ· ὥστε ϗ αὐτὸς ἐβυλόμην ἂν ἕνα [n] τοιῦτον ἔχειν [o] οἷον τ Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπεισιν] Ἀποτρίχει O. l Εἰσιν] Non est in *Fl.* m Πάντες] Ἅπαντες O. n Τοιοῦτον] Τοῦτον male *Fl.* o Οἷον] Omissum in *Fl.*

3. Οὐ φέρων καταῤῥυφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ καλαγυλῶντα. *V.*

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τῦ συρφετῦ ὁ σύρφαξ. *V.*

15. Ἐπὶ τῦ Ζωπύρυ] Τῦ Δαρείυ πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα, ϗ μὴ δυναμένυ ἁλῶναι αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτῦ τὰ ὦτα ϗ τὴν ῥῖνα, ϗ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς ὑπὸ Δαρείυ ταῦτα παθὼν· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καὶ πίστιν δόντες αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα· ϗ ἀφ' τούτου ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἠβυλόμην σεσωσμένον ἔχειν τ Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *V.*

11. Εἰσιν] Fere adducor ut credam potiorem esse *Fl.* lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. *J. F. R.*

14. Δαρεῦ] Vide *Herodot.* III. *M. du S.*

15. Ζωπύρυ] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. *J. F. R.*

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ. SOMNIUM, SEU GALLUS.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ. MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

ΜΙΚΤΑ. MICYL.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, φθονερὸν ὄντα καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ [a] ὀνείρῳ ξυόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἄφατόν τι καὶ [b] γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ σοῦ μιαρωτέραν πενίαν ἀμφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαί-

AT te, sceleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum *animal*, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi qui-

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. ἰγκώμια, ἐφρυών. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius Μικύλλης, ἀλεκτρυόνος & Σίμωνος. *a* Ὀνείρῳ] Ὀνείρατι marg. *AIW. b* Γεγωνὸς] Γεγωνὼν marg. *AI.*

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Σχυτοτόμος ἢν Μίκκος, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καλαπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. *G.*

5. Διάτορον] Ὀξύτονον. *V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε] *Alciphr.* III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: Ἐπιτριβείη, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον διώκοντα, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδάκρυσε γὰρ — λαμπρός τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος. &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Lu„ ciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe con„ veniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam nota„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti„ bus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab „ altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam „ credo Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem „ Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud „ Lucianum. *J.F.R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* *F.C.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, ἄφατόν τι καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀκροωθῶσιν αἱ ὀρχῆσραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν. Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J.M.G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum γιγωνὸς media brevi; quum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγωνὸς eſt *natus.* γιγωνὸς, *quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρωμένῳ (ſic enim, pro φρονήματι, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud neglexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. Ἤϋσεν δὲ ἀμφρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς. *Vociferatus autem eſt intenſe, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J.F.R.*

16. Εὐθύς σε] Recte hic Edd. εὐθὺς, etſi σ. ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθύς, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. σὺ εὐθὺ παρίεργον, *non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. εὐθὺ γάρ μοι — προσέρρυησαν. *Statim ad me — confluebant.* Item c. 42. εὐθὺ τὰ μακρὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J.F.R.*

17. Συν-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, ut solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam

ϱεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τοτῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ ἔτι ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄυπνος ἔτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων γε ἀμυνοῦμαι [c] γάρ εὐθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι πράγματα παρέξεις, [d] μελαπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων τὸν νυκτὸς, ὁπόσον δυναίμην, ὡς [e] ἔχοις [f] ὀρθρευόμενος πλανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἦν γοῦν πρὶν [g] ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν [h] κρηπῖδα

[c] Γὰρ] Δὲ *Fl.* [d] Μελαπηδῶν] Ex L. & P. Ἀναπηδῶν Edd. [e] Ἔχοις] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adsentitur *Th. Mag.* [f] Ὀρθρευόμενος] Ἐπορθρευόμενος P. Vulgatum servat *Th. Mag. Fl.* &c. [g] Ἀνατεῖλαι] Ἀνίσχειν G. [h] Κρηπῖδα] Κριπίδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, ὃ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄυπνος (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δέρος, ὃ Φρίξῳ μὲν ἦν τῷ Ἀθάμαντος παιδὶ τῷ (2) παιδαγωγῷ (3) ὃς Κριὸς ὠνόμαστο δορά. τυθεὶς δὲ κατὰ τὴν Καλχίδα γῆν ἐκδαρεὶς καὶ ἐπεὶ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον Ἰάσων μὲν τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν λοχαγεὺς (4) ἐφῶτε κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαλέσασθαι, εἶτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλεύσαντος τόπου, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπιστεύετο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρους, λαβὼν εἰς Ἰάσονα αὐτῆς ἐρασθεὶς δόλῳ μὲν τὸν πατέρα μετεπέμψατο, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτείνασης καὶ ἅτερος σωτηριασάσης Ἰάσονι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος λαβεῖν. *V.*

18. Πράγματα παρέξεις] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαί σε νῦν δυχερανῶ, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ (5) δύνῃ λαθεῖν φυγεῖν. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγῷ] Παιδηγῷ legebatur, quod mutare non sum veritus, ex vulgatoi ὁ Φρίξῳ etiam feci ὃ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) Ka fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐφῶτε] Leg. ἱκέτα. *J. F. R.*

(5) Δύνῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege *δυνήσῃ*. *M. du S.*

17. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* haec Gallice reddens: *je lui tordrai le cou*; ait: hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γάρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γάρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipso discrimen maximum has inter conjunctiones non tollo; sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam cras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *sed cras*, vel *cras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiast. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiastae adversatur δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eumd. p. 611. ubi adsentitur eidem Scholiastae δὲ αὐτὶ τοῦ γὰρ usurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκείνοις δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντίλεγον. *Illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol. No. 47. τὸ δὲ αὐτὶ τοῦ γὰρ observat, ac, bis, ter, alibi. *J. F. R.*

18. Μοι πράγματα παρέξεις] *Casaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Luct.* c. 16.) *J. B.*

Ibid. Μελαπηδῶν] Sic P. & L. melius quam ut est in reliquis ἀναπ——. *M. du S.*

23. Ἦν γοῦν πρὶν] In *Gallo* ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. Mſ. ἦν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. leg. ἀνίσχειν. sed perinde est sive sequaris editos, sive Mſ. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὅπου ἀνίσχει ὁ ἥλιος, pro Φαίνει. *J. G. G.*

24. Ἐμ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] προσοδῦ ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲ ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῇς, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

perficias, lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi jucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεσθε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς [c] καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀγορεύων,

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos voce utor? MIC. Quì enim non sit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum jusso hinnitu, stetit medio in bello loquens, ver-

a Προσοδοῦ ἴσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα] Ἴσ' ἰσθίῃς τὰ ἄλφ. *Fl.* omisso etiam προσοδοῦ. b Ὑμῖν] Ὑμῶν *Fl.* Vulgatum est in P. c Καὶ ὁ τοῦ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὁδοῦ ἴσῃ] Τὸ σὺ τῇ σωνηθείᾳ προκόψας ἴσῃ σὺ τὰ ἔργα, τὸ τροφὴν ὠνήσασθαι (1) πιπορικὸς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιῶδές ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι (2) προτέλειον ἐκτελεσμένων τῷ μὴ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ δὲ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ δὲ εἴ τι οἷς ὀδύνην πρόκειται ἐπιτελεσθείη τι τῶν συνεργικῶν ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ δὲ πρὸ ὁδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου (3) ἴσῃ τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκώς; ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων δὲ συμπόσιῳ. (4) σύν τι δύ' ἐρχομένω, πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἰωμεν. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν. οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, ὅταν δὲ ἐνταῦθα καλοῦσι τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιόσκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιόσκων τὰ κακὰ. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλοὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἐπαύσατο. *V.*

(1) Πιπορικὸς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant ὠπορικὸς *C.* πιπουευκὸς. *M. du S.*

(2) Προτέλειον] Πρωτόλειον editum erat. Correxit *M. du S.*

(3) Ἔσῃ] Ἔσει male edita & hic & supra habuisse vix operae est monuisse. *J.F.R.*

(4) Σύν τι δύ' &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, προσοδοῦ ἴσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἵ' ἰσθίῃς τὰ ἄλφιτα. *J.B.*

Ibid. Προσοδοῦ ἴσῃ — πεπονηκὼς] Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed servavi scripturam Edd. Non deerunt qui προσόδῳ malint; neque iis adversarer; nam id *vectigal* signif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. σὺν βαλσάμῳ πρόσοδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. T. I. *Somn.* c. 9. ἐντεῦθεν δὲ τὴν πρόσοδον ante lectum, jam vero πρόσοδον ibi editum alias ob caussas. Interim significatus τῆς προσόδου satis notus est aliunde. Vid. *Asin.* c. 50. pr. πρόσοδον εὑρεῖν ἐξ ἐμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. προσόδους ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ἀφελεῖτο. Nam cum sit construendum, ἴσῃ πεπονηκὼς τοῦτο προσόδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaestum, lucrum*, quem laborando quaerit sutor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.R.*

26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Arist.* 2. de animal. admit omnibus piscibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλοπα, quod vocem edere non posset. Unde *Plutarch.* in Sympos. & *Athen.* existimant Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἐχεμυθίαν. *G.C.*

28. Ὄναρ πλουτῶν] Simile protulit *Cic.* in Sallust. Pastor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

— — ἔχω δ' ἅ τοι ὅσσ' ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲ οἷς πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Possideo quaecunque solent sub nocte videri
In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.

Ὄναρ

versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentia, & boum carnes mugientes, semiassas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero sanctum mihi silentium promiseris, non

ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τοῦ μέτρου, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. χμὴ τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἑφθὰ, διεσπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὤν, λαλίστατος καὶ λογιώτατος θεῶν ἁπάντων, καὶ τἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑποσχοίμην, οὐκ ἂν ὀκνήσαι-

45. Ἀποτρόπαιον] Ὃ ἀποτρέπεταί τις. *V.*

47. Ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου, Ἀργὼ δὲ ἐστὶ τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἔπλευσε. τοῦτο δὲ, ὡς λέγουσι, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἡ Δωδώνη, ἔχει (5) φηγὸς ἐν ᾗ δρῦς, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. *G.*)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἃς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔφαγον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἑκατέρωθέν τε ἐβόων, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. *V.*

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς. *V.*

55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita restituit Idem, quum legeretur editum φηγός.

Ὅναρ πλυτῶν] Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τεράστι] Τεράστιος Ζεὺς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρισσοῦς; *Hesych.* ait Τερατίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. *G.C.*

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ κερδῶε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπιστῶν. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h.l. *Aristoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλεὺς ἵππος] *Hom.* Il. T. in fine. *G.C.* i. e. vs. 404. *M. du S.*

Ibid. Ἥβη] Junone suggerente αἰδοῖοντα δ' ἔθηκε θεὰ λιπαρόθρονος Ἥρη. *E.L.*

39. Μακρὰ χαίρειν] Conf. supr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum 54. heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Jovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtae finxerunt hanc navem fuisse vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; species enim τῆς δρυὸς ἡ φηγὸς, si *Pausaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' οἱ τοῖς δημοῖς οἰκοῦντες αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. versu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc sit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M. du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco alluſit Lucianus, Odyss. M.

Τῶνδ' αὖτ' ἐπεῖτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον;
Εἶφον μὲν βίνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμέμυκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves mactavere. *J.P.a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπούσας &c.] *Homer.* Odyss. M. 395. *M. du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *subindicans.* Noster *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τὴν πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

pigrabor veriorem tibi causſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρός τις καὶ ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τὴν φωνὴν αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τι-γε διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὗτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἠκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι πρὸς τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεται καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδήπερ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφεωράτο, μὴ καλιδὼν ἐξίπτη πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥ-

3. MIC. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelae cauſſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe appareret, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim ſane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum iviſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quan-

a Εἴ τινι] Εἴ τι P. b Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. A1. c Λόγον] Deeſt in Fl. d Ὁπότε] Εἴ ποτε Fl. e Καὶ] Abeſt in Fl. f Φαίνοι] Ἀνίοι G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοίχευεν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ ὅτου, καὶ ὡς ξυμπίνοι ἢ ὡς * ξυγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. V.

* Ξυγκωμάζοι] Ξυγκόμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus; quum vero ξυγκώμαζοι etiam ſcripſerit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοῖ tamen in κοινωνοίη commutarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. J.F.R.

67. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. J.B.

68. Λόγον — λέγω]. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Jenſ. ad Jov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν & ſexcenta ſimil. Quare & hic λόγον ante λέγω non ejicio cum Fl. J.F.R.

89. Μεμηχάνητο] Correxerat Solan. ἐμεμηχ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad Alex. c. 22. pro Imag. c. 3. & 19. Et I. Ver. Hiſt. c. 13. ubi exemplorum dedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Cl. Weſſel. ad Diod. Sic. L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti adferens, ad Jungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis adſequor ex adnotatione ejusdem Solani, in inferiore marg. Junt. ſic adſcripta: ἐμεμη—— L. ἐπεποίητο. Nam praeter conſuetudinem ſic jam literam codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμεμηχάνητο legi, certum eſt, quod praeterea ι ipſi etiam textui adpoſuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, ejusque gloſſam ἐπεποίητο vel margini ejusdem adpictam, vel ipſi quoque contextui infartam. J.F.R.

Ibid. Ἀφεθῆναι δὲ, ὡς ἀφείθη, τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος] Mirum ni illud ὡς ἀφείθη ſit gloſſema

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos; quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais,

λιον· εἶτα ποτὲ καλαχαιμηθῆναι μ' τ' Ἀλεκτρυόνα, κ) προδῦναι τ' Φρυρὰν ἄκοιλα· τ' δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιξῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, κ) τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, 85 ἀφ' τὸ πιστεύειν τ' ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι ἂν, εἴ τις ἔλθοι, κ) ἔτω τ' Ἡφαιστον πᾶς' Ἡλίᾳ μαθόντα συλλαβεῖν αὐτὺς, δεδεκαλότα κ) σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι ᵍ μεμηχάνητο ἐπ' αὐτύς· ἀφεθέντα δὲ, 90 [ὡς ἀφείθη] τ' ʰ Ἄρην ἀγαναχτῆσαι κ) τῇ Ἀλεκτρυόνῳ, κ) μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τυτὶ τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ⁱ ἀντὶ τῆ κράνυς τ' λόφον ἔχειν ὅτι τῇ κεφαλῇ. ἀφ' τῦτο ὑμᾶς ἀπολογυμένυς τῷ Ἄρει, 95 ὅτ' ἐδὲν ὄφελ, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα τ' Ἥλιον, πρὸ πολλῆ βοᾶν, ἐπισημαινομένυς τ' ἀνατολὴν ᵏ αὐτῆ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μ κ) ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, κ) πάνυ ἔναγχ εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γ τῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. ˡ Οἶσθα ἄρα τ' Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέ-

g Μεμηχάνητο] Sic Edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel Ἐπεποίητο L. vid. nott. In marg. *Al.* ἐπεποίητο etiam adſcript. h Ἄρλω] Sic Edd. & P. Ἄρη *Fl.* i Ἀντὶ τῆ κράνυς] Ἀντὶ τῆ κόρυθ marg. *Al.* k Αὐτοῦ] Abeſt a *Fl.* l Οἶσθα ἄρα τ' Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. MN —— Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus; ſed omittunt *Mr.* Σαμ. praeter Ed. P. quae habet.

83. Λαθόντα] Ἀγνοηθόντα. *V.*

95. Ὄφελ] Τὸ ἐξῆς· † καί τι ἐδὲν ὄφελ. τί γὰρ μὴ τὸ γινώσκειν τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾶτε, ὄφελ. *V.*

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. *M. du S.* Καὶ τοῦ rectius legit Cl. *J. J. Wetſtenius.*

ſema τῦ, ἀφεθέντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, cum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. *J. J.*

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφεθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἄρλω] Utrovis more dici Ἄρλω & Ἄρη ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένλω & Δημοσθένη. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. *J. F. R.*

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. P. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχυ παῖς vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. *M. du S.*

4. Μνησαρχίδλω Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculptoris, de quo *Laërt.* *G. C.*

λέγεις ; τ ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτ{ μήτε κρεῶν γεύεσ{, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ ἀφαλέγεσ{. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβός γέναιο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τ ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνός αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἵός τις ἦν τ τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως

superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, *qua lege* suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit? qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum. MIC. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentosius, gallus philosophus! Verum dic tamen Mnesarchi fili,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄπονον ignorat, quam secutus sum. *b* Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* *c* Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum *P.* & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἔξω τ τραπέζης. *V.*

11. Εὔφορβός γέναιο] Οὐτ ἦς ἦν τ Τρώων, ὅτις ἐν πρώτῳ δορὶ τ Πάτροκλον ἔπληξεν. *V.*

18. Ὦ Μνησάρχου παῖ] Μνήσαρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς ἐν παίζων Μνησάρχου παῖδα τ ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτει] De disciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*

Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσ{] Aristoxenus apud *Laërtium* p. 219. A. ait, cum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρῶν ἐδίου ἐμψυχα, μόνων δ' αὐτῶν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinet? *E.L.*

6. Κρεῶν γεύεσ{] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*

7. Γοῦν — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἄπονον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*

Ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον] Legendum videtur ἄπονον ἐκτράπεζον. *F.G.*

Ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων] Si καὶ additum usquam invenissem, transpositionem Cl. *Gesneri* etiam in textum recepissem. Jam vero & aliquid addere, & transponere simul, non fum ausus; sed satis habui lectionem *Fl.* revocare sensum optimum exhibentis. Interpres *Parisinae* intellectui consulturus ἄπονον reddiderat *salubre & parabile*. *J.F.R.*

Ibid. Ἄπονον ἀποφαίνων] Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ, ἄπονον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄπονον legendum esse ἀπόῤῥητον. Ἀπόῤῥητα scilicet ea sunt, quae religionis caussa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. sequenti eosdem hos κυάμους, si edantur ab ave, vocat Gallus σὺν ἐπόῤῥητον τροφήν. Sic ὑραιὸς apud Nostrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἄδεται ἐπόῤῥητος τοῖς ἔνδοθεν γάμοις. Nimirum vox ἀπόῤῥητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόῤῥητοι apud Nostrum in *Amoribus* c. 42. & ἐξαγορεύειν ἀπόῤῥητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enunciabant. Vide Nostrum in *Revivifcentibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἄπονον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*

Ἄπονον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄπονον transponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον καὶ ἄπονον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἄπονον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo sutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum esse ajunt. Altera conjectura nostra est, an forte legendum sit ἄπονον, qua ratione locum servare posset suum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄπονον significare puto contrarium nominis ὠνοῦ: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπονον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed conjectura utraque est: qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*

11. Εὔφορβός] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immi-

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ μὲ ἀνθρώπε ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίε Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ἢ πιθανὰ γὰ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ ἐγὼ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρᾳ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἓν μὲ, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κραυγαστικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ ἐγὼ παντελῶς παράνομον. ἐγὼ γὰ ἔχων ὅ, τι σοι ἐπιβάλλοιμι, κυάμους χθὲς, ὡς οἶσθα, ἔχων, [d] ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ [e] ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ, ὅτι πολυνενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἠσε-

[d] Ἦκον] Forsan ἴκα adscripsi. *M. du S.* [e] Ἄλλῳ] Sic recte marg. *A*1. & *P*. Ἄλλο Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίε Ταναγραῖος] Σάμιος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. * *V.*

* Post ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ὃν ἀναμένας. In *V.* ὃν ἀναμείνας, quod cum aliunde huc irrepserit, delendum erat. *M. du S.*

30. † Ἢ Πυθαγόρᾳ ὅτι] Πυθαγορικῶν ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ὅτι τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός. *V.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὅτι] Ἢ Πυθαγορικόν τι ante editum. Correxit *M. du S.*

migrasse affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. *G.C.*

Εὔφορος γένοιτο] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* aliisque nota. *M. du S.*

13. Ἐκεῖνος αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκεῖνος ἔτος μὲν λοιδορεῖ δὲ μοί. *J. B.*

16. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τέμαν.] In Flor. Cod. τοῦτο μ. ἐ. τετρακοσιόστομα. *J. B.*

18. Μητάμυκα πατῶ] *Herodot.* IV. 159. f. & supra initio hujus capitis. *M. du S.*

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. *G.C.*

Ταναγραῖος] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Leedos.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fotissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses Γυμν. c. 37. *M. du S.*

Ταναγραῖος ἀναπέφηνας] Nimirum *Tanagram Galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*, Plin. 10, 21, 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. *J. M. G.*

28. Ἦκον] Quod *Solanus* ἴκα conjecerit, ejus rei caussam aliam non video, quam euphoniam. *J. F. R.*

30. Ἄλλῳ] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse; quum in versione dederit, *quum aliud quiddam sit.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. *J. F. R.*

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ὅτι πολυνενομηκέναι καὶ τὸ ἴσον ἠσθιηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκοις. *Aut si Pythagoras, peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas ediſti, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Ὁς μόνον, ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα δόγματα· ἤκουσα γὰ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμος, καὶ κεφαλαὶ τοκέων ἐνθάδε. *Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant *κεφαλαὶ testiculos.* quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in Εἰκόσι πρώτοις. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπε κεφαλῇ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίλυσον,
Ἴσον τοι κυάμος τρώγων, κεφαλάς τε τοκήων.

ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῦ πατρὸς [a] ἐδηδόκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤθελον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἄν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιώτευσα βίοις, καὶ ἅτινα ἐκ μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἄν, ὡς ἔμοιγε ἡδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, [b] πότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἑλοίμην, ἅτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

violatam, & aeque factum impie, cum fabas devoraſti, quam ſi caput parentis ediſſes.

5. GALL. Videlicet non noſti Micylle, quae ſit horum cauſſa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quam dici poteſt jucundum fuerit audire: adeo ut ſi quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſciam utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretioſiſſimum

a Ἐδηδόκεις] Ἐδεδώκεις marg. *Alw.* b Πότερον] Πότερα marg. *Al.*

38. Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηγορευμένη. *V.*

45. Ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς σὺ παῖ. ἄμφω γὰρ τετραπόδη ἐ εἰς φάσμα ψιλὸν ἀπεπελεῦτα. *V.*

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti ſit ſimile, ut velis ille verſus. Idem eſt fabas atque caput patris edere.* *J.G.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit Φαγόντι. Sed innumera ſunt, quae hujus farinae admiſit. *M. du S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quaſi per errorem ita ſcripſerit Noſter, pro φαγόντι. Immo cum dativo abſurdus ſenſus erit: *qui fabas edit, fabas edenti ſimilis eſt*, & dativus quidem convenit cum praemiſſis, accuſativus vero ad infinitivum ἠσεβηκέναι reſpicit, pro ὡς φαγὼν ἠσέβηκας. Et ſi innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio conſtructioque ſatis adparet, id linguae genio proprium eſſe ſtatuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, ſi nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi ſimiliter praecedente dativo ſequitur accuſat. cum in fin. κἀδὼν ἐμοί, — ἀμώξαι ὑπερμόρτα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. Δ. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vſ. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἐβιώτευσα βίοις] Βίος generaliter de vitae genere victuſque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρηστέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι τῷ βίῳ. *probioribus enim moribus quam pro iſto* (ſcil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi ſimilia adfert doctiſſ. *Bergler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum, vid. ap. Noſtrum *Amor.* 20. & c. 33. & T. I. *Tim.* §. 25. &c. De uſitata autem repetitione verbi cognati ſatis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22. Sed haec adeo ſunt frequentia, ut poſtea ſilentio praeterire ſit animus, niſi qua obiter eodem lectorem ablegare neceſſitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμενηνῶν] *Homer.* Od. K. 521. &c. *M. du S.* Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα, *imbecilla capita.* Adde *Odyſſ.* T. 560. — ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. Ac ſaepe alibi. *J.F.R.*

63. Γάργαλον] Adſcripſerat Noſter. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ ſunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἰπῇς, γάργαλος δὲ. Λευκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργαλον παρεῖχετό μοι τὸ ὁρμᾶσθαι. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸ ἔρωτα τῆς ἀνυπνίας, εἴγε πτηνὸς ὢν &c.] Pater voci octavae adſcripſit ὀνείρου, quum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus, auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὸ ἔρωτα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Equidem hic locus ſimillimus eſt *Livianis* illis XXVII, 27. *L. Calius triplicem rei geſtae ordinem edit: unam traditam fama, alteram ſcriptam, tertiam quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Ubi poſſem ſuſpicari τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis li-

ter

mum illud somnium. GALL. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, jam transilit li-

ΟΣΕ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸ ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, [c] καί τινα ἰνδάλματα μάταια ἀφυλάκτους κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀμυδράν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

MIK. Ἀλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. οὕτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὖθις καταστρώματα. οἷον ἂν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώμενα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸ ἔρωτα τῆς [f] ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν, ὡς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕστατον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμ-

e Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omissa in *Fl.* d Λόγος] Λόγος φησὶν *Fl.* Abest φησὶν a cett. e Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *J.* f Ἐνυπνίου] Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προθεωρηθέντα ἀναμιμνήσκῃ *V.*
64. Δεινόν τινα φῆς] Μέγαν, Θαυμαστόν. *V.*
66. * Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ] Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἐπήδα πολλά. † ὃν ὑπὸ αὐτοῦ σκαπτόντων † ν' πόδας, καὶ τούτους πηδῶντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ν' πάνυ ἐπήδησεν· ἐκράτησεν ἂν ὁ παραμυθία ἐπὶ τῷ ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον τι ποιοῦντων, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. *V.*

* Ὑπὲρ] Περὶ editum, correxit *Solan.* Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum *Suida* (quem sequeter, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαύλλος.
† ν'. πόδας] Forsan κ'. scribendum. Certe non ν'. *M. du S.*

teris pro *rationem*. Sed simile exstare video in *Varrone* lib. 1. R. R. c. 12. *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum ne adversum eum ponas*, quasi putasset se scripsisse *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Caeterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕστατον imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi praescriptas habeat somnium*. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. *J. G.*

65. Ἐνυπνίου] Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae hujuscemodi sunt frequentes, de quibus T. I. non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc *Theocriti* Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστυκὰ μ' οὐκ ἐφίλασεν. *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum. ἀστυκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἴγε πτηνὸς ὤν] Ὑποσόλοικον, ut etiam mox illa, μιλιχρὸς ὅταν ἐναργὴς φαινόμενος. &c. Neque dixeris haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quam dictione cogitantis παράφραμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς . .] Πτανὸν ὄνειρον vocat *Eurip.* Phoenis. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Æn. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα, vocatum.) Vide *Plat.* Κρατύλ. Ed. *Bas.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἐν-

ἐσκαμμένα ἥδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γᾶν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, ἔτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γᾶν τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῶν. σὺ δὲ πρῶτα, ὦ Πυθαγόρα, διήγησαι τὰ περὶ τῆς μεταβολῆς; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπέ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, ὃς ἴδεν εἰδότα ὀνείρων περὶ. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷς ἐκεῖνος ἑώρα, ὃς οὐ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, καὶ ἀνοιγόμενος τὸν ὀφθαλμὸν ἐναργῶς ἐπιδείκνυσο τὸν πλοῦτον. ἐπεὶ τί ἂν ἔτι καὶ ἐπαγάγοις τῷ λόγῳ, ἐπειδὴ καὶ τὸν Ἀτλαντικὸν ἐκεῖνον ἐπεδείξω πλοῦτον, καὶ τὰς ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ χρυσᾶς μήλων νομάς; ἀλλ'

qui. Sine dubio enim ex illius voto iſtud tibi ſomnium, & tota auri metalla ſomniaſſe mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo ſplendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, ſi noſti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio ſtatim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua eſt illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Pluti eſt.

MIC. Per Jovem, hoc ipſum. Velut enim ſomnium meum vidiſſet Pindarus, ſic laudat aurum. Ut vero jam ſcias, quale fuerit, audi, galle doctiſſime. Heri me domi non coenaſſe, noſti. Eucrates enim dives in foro me cum vidiſſet, a balneo venire juſſit hora dicta ad coenam.

90 τε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τ ἐκείνυ σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίυ [e] κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς.

MIK. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ· πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τ αὐγὴν 95 ἀπαστράπτον; τί πολε ὁ Πίνδαρος φησι περὶ αὐτῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδως ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζῃ, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τῦ καλλίστυ τ ἀσμάτων ἁπάντων.

ΙΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

1 Ἄριστον μὲν ὕδως·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἄτε λαμπρέπῃ νυκτὶ,
Μεγάνορ 5 ἔξοχα πλύτυ;

MIK. Νὴ Δία, αὐτὸ τῦτο. ὥσπερ [f] γὰρ τὸμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἅτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκυσον, ὦ σοφώταλε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲ οὐκ οἰκόσιτον 10 ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλύσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λυσάμενον ἧκειν ἐκέλευε τ ὥραν ὅπε τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

e Κεκοιμῆσθαι] Reſtitut. ex *Fl.* & L. qui κεκοιμῆσθ solemni jotaciſmo. Κεκοιμῶσθαι Edd. cett. & P. f Γὰρ] Οὖν *Marc.* Nil mut. *Fl.* Τῦ *H.*

93. Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ. *V.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ἅτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, λαμπρέπει κατὰ τὴν ἐξοχὴν τῦ πλούτυ. *V.*

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

77. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri ſomnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae ſomni portae* &c. *J. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt geminae ſomni portae.* &c. *G. C.*

Ibid. Ὅμηρος] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐκείνυ] Τῦ χρυσοῦ ſcil. *F. G.*

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίυ κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς] Interpres: & *ſolidas auri venas mihi videris adduxiſſe.* Μέταλλα ὅσα χρύσια. *totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis ſcriptoribus ſunt loca, unde metalla effodiuntur. *Juſtinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Theſſalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* *J. G. G.*

92. Κεκοιμῆσθαι] Ita *Fl.* & L. nili quod in hoc mendoſe ſcriptum eſt κεκοιμῆσθ. Vide Ἰκαρ. c. 1. extremo. In reliquis κεκομῆσθ. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τῦ τὸμῦ] Ὥσπερ ἓν τὸμόν. *Th. M.*

Ὥσπερ τῦ τὸμῦ] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τῦ jam γὰρ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *J. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuiſſe nomen, ob infanda, quae in ipſo fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M. du S.*

11. Λυσάμενον] Vera hic obſervatur verbi medii poteſtas, i. e. *quum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo diſtinguit *Long. Paſt.* I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Moll.*) λούει τ Δάφνιν ἡ Χλόη — καὶ αὐτὴ ἐλοῦσθαι τὸ σῶμα. Noſter ſupra c. 3. ὑμᾶς ἀπολογουμένυς τῷ Ἄρει. Quod & media & paſſiva forma poteſt exponi. Sed poſt *Kuſteri* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occaſio oſtendendi in multis verbis promiſcue uſurpari medium, reciproca, & activa ſive tranſitiva poteſtate. *J. F. R.*

12. Ἧκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας πᾶς' ὅλην τ' ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνας κυάμους κομίζων, ἃ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ πολε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τὰς κυάμους σοι ὑποβαλών. εἶτά μοι κατ' Ὅμηρον, ἀμβροσίην μὲν νύκτα θεός τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἔπτας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ μὲν τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο [c] προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὤμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, quī toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia divinum*, vere, *somnium adesse*... GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam somnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam an-

a Ἐπεὶ] Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abest a *Fl.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. *G. P.* & marg. *A1.* Nihil mutant Edd.

· 15. Ὑποβεβρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

18. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ εὐδοκίμως ἐξ ἀκοῆς. *V.*

ὥραν, ut in *Euang. Joan.* IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ὥραν ἔσχεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici, quod Cl. *Gronov.* demonstrat ad *Arr.* 2. 2. No. 10. *J.F.R.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: primum enim fuisse ajunt, qui πυγμῇ secundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Syncellus.* Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. consule de ea re R. *Bentleji*, & *Henrici Dodwelli* controversiam; *Illum* dissertatione de Phalar. epist. 52. *Hunc* de aetate Pyth. p. 153. *Prior* de Philosopho intelligit; *posterior* de alio. *M.du S.*

21. Ὅμηρον ἀμβροσίην] *Hom.* Il. B. 56. *M.du S.*

29. Προάγοντα] Κωλύει γὰρ οὐδέν σε αὖθις δειπνῆσαι, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si veluti coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.* *J.G.G.*

39. Ἐγὼ γενέθλια] Sic ἐγὼ γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Aristoph. *Av.* vs. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J.F.R.*

41. Μαλακῶς ἔχοντα] Phrasi eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ συβκαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Subulcus vero jam aegrotat.* *J.F.R.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *J.B.*

Προσκυνήσας] Non agnoscit *Fl.* Ed. neque in P. extitisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, sed in majus haud dubie rem extollens. *M.du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, ἰσχόμενος me non adeo offendunt, quum similia dederim ad *Tox.* c. 2. No. 28. quam verbum ipsum προσκυνησας; de quo recte *Solan.* sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Themistocle Thebani, ap. *Ael.* I. 21. qui Persarum Regem adorare nolens,

ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenaſſem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut ſolebam, ſalutaſſem Dominum, abibam, ne pudori ipſi eſſem aſſectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non poſſe coenare nobiſcum, tu pro illo veni a balneo, niſi ipſe qui vocatus eſt, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius eſt. His ego auditis, illoque adorato, diſceſſi vota faciens omnibus Diis, ut febriculoſum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui ſubſeſſor ego, & coenae vicarius atque ſucceſſor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

ὦ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, [d] πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἄπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· κἀγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαραμαρτών. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς ἡμέραν ἑορτὴν γενέθλια, καὶ παρακέκληκα τῶν φίλων πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐκ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὄγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ, [e] προσκυνήσας, ἀπιὼν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπιαλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ ἀφόδουχος ἐκεκλήμην· καὶ [f] τὸ ἄχρι [g] λουτροῦ, [h] αἰῶνα

[d] Παρὰ] Περὶ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* [e] Προσκυνήσας] Abeſt a *Fl.* [f] Τὸ] Abeſt a *Fl.* Conf. ſupr. c. 6. m. [g] Λουτροῦ] Λοτροῦ marg. *AIW.* [h] Αἰῶνα] Ἀγῶνα *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίῳ εἶμαι κεῖσθαι τὸ ἀληθές. *G.*

37. Σὺν τριβωνίῳ] *Ἐν πενιχρῷ. *V.*

46. †Ἠπίαλον] Ῥίγος πρὸ πυρετοῦ. *V.*

48. Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ] Ἠνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταί, κάθηταί τις ἔξωθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἐπτωμένου εἰσερχόμενος. ‡*V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνίῳ] Σὺν τριβωνίῳ. *M. du S.*

† Ἠπίαλον] Hoc Scholion antea ad πλευρῖτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione ſciamus eſſe quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio noſtra, auctoritate C. *M. du S.*

Ἠπίαλον] Tamen & *Heſych.* Ἠπίαλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ ὅτε καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος ἠπίαλόν φασιν. Cui & adſentitur *Galenus.* Vid. *Foeſ.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam ſic vocari: quamvis alii' pro *febre miti* accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis eſt ſermo. Immo pro febri ipſa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*

‡ Vid. Lucian. Ἑρμ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Poteſt tamen eodem modo rem exaggeraſſe, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Ἠπίαλον] Vid. ad Scholiaſten notata. Adde eodem modo uſurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipſa, quae eſt cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. καὶ ἠπιάλῳ συχνοῖς, εἰς τὴν ἐμὰ ἀπίψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exſtingueretur aeger. Vulgatum ἐπιάλῳ enim nihili eſſe, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἔφεδρος] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joſeph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Joſephus ait: ὃν ὁ καθάπερ ἔφεδρόν τινα τῶν Ἀντιπάτρου εἰσήγαγεν. ad quae verba ille: „ Apposite hic ἔφεδρος Antipater, quaſi tertiarius in „ duorum fratrum vicem ſubſidiarius, juxta Scho„ liaſt. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἔφεδρος δὲ παρισπάται „ σμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίσωσι, παλαίειν τῷ νικήσαν„ τι. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae no„ to de hac voce ad *Aeſchyl. Choëph.* v. 861. μόνος ὢν „ ἔφεδρος δίκαιος μάλλει θεὸς Ὀρέστης. Idem vero hic „ *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσ„ ήγαγεν. Infra ἀλωσ. L. 1. c. 42. ὥσπερ ἐπιτυχι„ σμα τοῖς υἱοῖς." Addo *Ariſtoph.* Ran. vſ. 804. — ἐμισλεν — Ἔφεδρος καθεδεῖται κἀν μὴ Αἰσχύλος κρατῇ, Ἕξειν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τὸ τέχνης Διαγωνιεῖται ἔφεδρος πρὸς γ' Εὐριπίδην. *J. F. R.*

να [a] μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπους τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. καὶπειδὴ πόλε ὁ καμὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἀποῤῥίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῆ καθαρωτέρᾳ γένοιτο ἡ [c] ἀναβολή.

Καὶλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὰ νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γᾶν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ [d] ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκὼς, ἀμφὶ τὰ ἑξήκοντα ἔτη κεδόν. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφός τις εἶναι τὰ πρὸς τὰ μειράκια φλυαρούντων. ὁ γᾶν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κυρίων· καὶ αἰτιωμένου [e] δὲ Ἀρχιβίου τὸ ἰατρὸ, διότι ὕπτως ἔχων ἀφίκετο, βαλνεum, ſaeculum computabam longiſſimum, reſpiciens ſaepe, quot pedum umbra *ſolarii* eſſet, & quando me lotum eſſe oporteret. Et cum tandem veniſſet tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maxime habitum compoſitus, converſo palliolo, ut purior pars extra obverſa eſſet.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica geſtatum, cui ego ſubſtitutus conviva eſſe debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifeſtum erat illum male habere; ſubinde enim ingemiſcebat, & tuſſiebat ex imis receſſibus, ita ut prope ipſum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, ſexagenarius circiter: dicebatur vero philoſophus eſſe de eo genere, qui garrire ſolent apud adoleſcentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, ſupra modum tonſorem invitans. Atque accuſante illum Archibio medico, quod ita ſe

a Μήκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μέγιστον *J.* & marg. *Ai.* *b* Ἀποῤῥίψας] Ἀποῤῥίψας *Pell.* *c* Ἀναβολὴ] Μεταβολὴ G. & marg. *Ai.* *d* Ἐνεχρέμπτετο] Ἐγχρέπτετο male *Fl.* Quod edidimus eſt in cett. & P. *e* Δὲ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γε *J.*

52. Ὁποσάπους τὸ στοιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τῦ ἡλίε σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὁρίζειν ποτὲ τυχὸν ἡ σκιὰ γένηται πεντάπους, συνελθεῖν. * ὕπτως δὲ εἰρήθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τῦ ἡλίε. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, † ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος· οἱ γὰρ ἐπισκιάδονλες τινὲ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆ ὥρας μέρος καὶ ἀπέραντον ἡγοῦνται. *V.*

67. Εἰς ὑπερβολὴν κυρίων] Καρῆναι ‡ δεόμενον. *V.*

* Οὕπως δὲ] Conſuetudo poſtularet ὕτω ſequente conſona. Sed nihil muto, quia & in optimis Auctt. interdum ſic ſcribi video. ut *Diod. Sic.* II. c. 50. ſub init ὕτως ἐλογώδης Item *Alciphr.* III. p. 348. ὕτως τὸν. Et viciſſim ὕτω ſeq. vocali. Plura dabo alias. *J. F. R.*

† Ὥσπερ] Ὅπως eſt in C.

‡ Καρῆναι] Scriptum hic fuit κάρη, addita ſupra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείρεσθαι. *J. Cler.*

51. Σωιχὶς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπους τὸ στοιχεῖον εἴη] *Subinde reſpiciens, quot pedum eſſet ſolarii umbra.* Recte ſic *Salmurienſis* interpolator. Alii ineptiſſime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸ καιρὸν τὸ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ· ἦν δὲ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δεκάπους τὸ στοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχείῳ decem pedum exiſtente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum eſſet; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic menſurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis diſputat maximus virorum *Salmaſius* in Exercitationibus Plinianis. Ariſtophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (verſ. 648.)

Σοὶ δὲ μελήσει
Ὅταν ᾖ δεκάπους τὸ στοιχεῖον λιπαρῶς χαρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.
Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire.

J. G. G.

52. Ὁποσάπους] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus ſolarii, aut forte ſui ipſorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri poſſe oſtendit *Schronerus* in gnomonices ſuae p. 78. At tunc pedes neceſſe eſt, ut varii eſſent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Leedes.* Vide Κρονσ. c. 8. & Λιξ. c. 4. *Salmaſ.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem conſultavit *Dion. Petavius* Diſſ. Var. VII. 7. *Poll.* I. 72. VI. 48. &c. *Suid.* δεκάπους. & *Ariſt.* p. 744. & *Athen.* 8. C. & *Caſaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. du S.*

Ibid.

se habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deserere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contemtum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extussiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, *Bene tu quidem*, inquit, *fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultum

70 Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ὃ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται. ἠγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερφρονεῖν πρὸς [f] ἡμᾶς. ἔμενον εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, [g] ἢ παρ' ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενον τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνον μὲν οὖν μεγαλοφροσύνης ὑπολαμβάνειν προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίστα δὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένον, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφον ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλε, φησὶν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· ὑμεῖς δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ παντὶ γὰρ ἄπαυλα ἔξης ἐπέταλτο ἄν. καὶ ἅμα [h] λέγων [i] εἰσήει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ὀπισθαφεὶς, καὶ ὑποπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεί με

f Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. *g* Ἢ παρ] Εἰ παρ *Fl.* Vulg. est in P. *h* Λέγων] Abest a *Fl.* *i* Εἰσήει χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπερειδόμενον Codd. *B.*

86. Ἐπερειδομένῳ] Ἐπανακλινομένῳ. *V.*

Ibid. Τὸ γαμμεῖον] *Litera* redditum erat in *Paris.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnosco; sed *numerum* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. *J. F. R.*

54. Ἀποῤῥίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀποῤῥύπτεσθαι apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum ἀποῤῥύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster; Ἰσ. ἀ. c. 30. mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — σπίλους. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψας] Pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab *Solano* adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀποῤῥύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo qui de lecto subito desilit, *se dejicit*, habuimus *Asin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολὴ] Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐχηματισμένος, ἀντιῤῥίψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρτῆρι γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur.* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μίλαξολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus*, *amiculum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὲς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est qui incedit pallio decore composito. *J. G. G.*

68. Ἀρχιδίου] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχιδίου] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχίδιος ὁ Πυθαγορικὸς ὤχρον ἐπὶ τῷ προσώπῳ πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & sic recte idem Interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, *qui officia norunt.* *J. B.*

73. Πρὸς ἡμᾶς] Flor. πρὸς ἡμᾶς. *J. B.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Stoicus is Philosophus, de quo noster nominatim Μισ. c. 33. & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Conf. μίλαξὸ eadem structura *Jov. Conf.* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc scripturam sequutus est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον τ. οἰκ. *J. B.*

με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν. τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς [b] ἐστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσήει δὴ μάτην λύκος χανὼν ὡδί μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκει ἐξεληλάσθαι τῶν συμποσίων τὸ παιδίον τῆς Εὐκράτους. καὶ ἐπειδὴ καλαὶ αἱ κλῖναι ἦσαν, πρῶτον μὲν κάμνοντες, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, φέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς ἀναμφίβολον ἐν τῷ κλίνῃ, καὶ ὀλίγου καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καλάκειν αὐτῷ, ἐμὲ [d] καλακλίνουσι φέρουσες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοιγαροῦν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύσιτόν τι καὶ ποικίλον [e] δεῖπνον, ὅπου χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ ἀκόλουθοι ὡραῖοι, καὶ μυσταγωγοί, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδίστη [f] τις ἦν ἡ ἀκρόασις, πλὴν ἀλλὰ ἓν μέλυπές με μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρτίως τινὰ πρός με διεξιών, καὶ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret, *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, & coena nobiſcum. Filium enim jubebo in gynaecconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non fruſtra hians lupus, erubeſcens quod convivio expuliſſe viderer filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus eſſet, primo ſublatum appoſuere Theſmopolin non ſine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo ſitu maneret, ac durare aliquamdiu poſſet. Deinde quod nemo prope illum accumbere ſuſtineret, me eo detrudunt, ut eadem menſa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & miniſtri formoſi, & ſymphoniaci, & ridicularii: atque in univerſum, ſuaviſſime tempus traducebatur: niſi quod unum male me habebat, *nempe* non mediocriter moleſtus mihi Theſmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negatio-

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. b Ἑστιᾶσθαι] Ἑστιᾶσθ marg. *A1.* c Νὴ Δία] Μὰ Δία ἰς P. Μὰ Δία L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. d Καλακλίνουσι] Ὑποκλίνουσι G. Vulgatum eſt in Edd. omn. e Δεῖπνον] Deeſt in *Fl.* f Τίς ἦν] Utrumque omitt *Fl.*

93. Εἰσήει ὦν μάτην λύκος χανών.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. *V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J.B.*

Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἑστιᾶσθαι] Angl. ἑστιᾶσθ. De hoc loco Clar. *Heinſ.* ad *Heſiod.* *J.B.*

92. Χώραν ἔχῃς] Sic fere ſupra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἐᾶν, *ſuo loco relinquere.* Et *Long. Paſt.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἔμεινεν (τὰ πρόβατα.) *J.F.R.*

93. Λύκος χανών] Fab. Aeſopi. *M. du S.* Qui neſcit, videat fabulam ejus 138. inſcriptam Λύκος ἐγρηγώς. vel *Avium.* F. I. *J.F.R.*

98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. reſcribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per ſe fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis ſit. Diſtinxit *Ariſtoph.* Ran. 790. — κ' οὐκ ἰδάκλο Μὰ Δί' item vſ. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖ dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vſ. 793. — Νὴ Δί' ἀρύειν γ' ὅσον adfirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri poſſunt, quia frequentiſſime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jenſius* monuit ad *Abdic.* c. 2. No. 61. Et non opus eſt probare Νὴ adfirmantis tantum eſſe. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut ſimpliciter notet, *per Jovem.* Sic ap. *Alciphr.* L. 2. 4. pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, οὐ γὰρ (ἦς) νῦν εἰμι, κατέχαιρον. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias uſitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non deſunt tamen „ exempla. Ap. *Ariſtaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀνάγκη „ ἦσαν αὐτοῖς ἐ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, „ τειχομαχεῖν. Ubi alius poſuiſſet νὴ pro μὰ &c." Addo *Ariſtoph.* Plut. 187. Καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλῷ πλείονα. Verum quum contra, etiam ſemel, quod ſciam, *Ariſtoph.* νὴ addat negationi, *Theſm.* vſ. 647. Καὶ νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει. apud Noſtrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non ſine moleſtia*, revera ſit adfirmatio id factum eſſe cum moleſtia; tanto minus vulgatum damnare ſum auſus. *J.F.R.*

99. Περι-

tionibus duabus unam effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum fors te ad delirum illum senem detulerit.

ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὑδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρῃ, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omni-

MIK. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὤμην γὰρ τὸν Εὐκράτιδα αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὸν ὑπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀένναόν τε καὶ πολὺ ὑπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ὑπὸ λευκῇ ζεύγους, ἐξυπτιάζων,

g Συνείρει] Σύνειρε *Pell.* h Δὴ] Δὲ ἤδη G. P. i Ὁ] Abest artic. a *Fl. H. S. Fr. Ald.* sed additus in marg. Aderatque in *J.* & *P.* Et praestat adesse. k Ἀέναον] Nil mutare *Fl.* notat *Solan.* Sed nec *J. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant.

99. Περιῳδάντες] ‖ Adscripsit *Soulius* videnda. supr. *Quom. Hist.* c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρεισιόντος. Quid tum? *J. F. R.*

4. Καλακλίνεσι] Εἶτα μηδενὸς ἀντιχορεύειν πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἀλλὰ καλακλίνεσι φέρουσι, ὡς ὁμοτράπεζοι εἶναι. in Mss. ὑποκαλακλίνεσι. quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest. *J. G. G.*

Ibid. Ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμοκλινὲς enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor suppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam mensas consumimus*, ubi apparet e locis *Dionysii Halicarnassensis* atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τραπέζης. Firmantur his ea, quae ad *Petron.* c. 34. p. 137. de privis id genus mensis dedit *Burmannus.* *J. M. G.*

12. Ἀριστὴν τινα] Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. *Bis Accus.* c. 11. & passim. *J. F. R.*

15. Κέφαλαι] Conf. *Dial. Mort.* I. *M. du S.* Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κέφαλαι φύσιν ἀλλήλοις. deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati*, *Vorstii*, ac *Solani* nostri. *J. F. R.*

17. Συνείρει] Σύνειρε. *F. G.* Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. *J. F. R.*

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. sic Mss. *J. G. G.*

Ibid. Δὴ] Conf. supra *Jov. Conf.* c. 51. pr. *M. du S.*

30. Ἀέναον] Sine dubio *Solan.* quaesivit, num quae ἀέναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἀέναον consentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poeticum dicat, quum in prosa ἀέννα dicatur. *J. F. R.*

34. Ἐπὶ λόφου ζεύγους] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

36. Καὶ

ζων, φθέγλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ὑπίφθονος. καὶ προέθεον πολλοί, καὶ περιέπτευον, καὶ εἵπετο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα [a] τὴν ἐκείνης ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα [b] ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστιάσιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι εἰς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον [c] ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοφρονίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακοῦντι [d] εἰσκομιζομένῳ, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον ἀφροκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι [e] παρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri* probabile est, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam instaurabatur potatio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas dissipasti, & ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τὴν ἐκείνης] Deest artic. in *Fl.* b Ἐξημμένους] An ἐξημμένῳ; c Ἄρτι] Deest in *Fl.* d Εἰσκομιζομένῳ] Sic recte *S.* Ἐκκομιζομένῳ cett. quod *Gesn.* servar. ἐισκομ— etiam marg. *A1.* e Παρεσκεύασας] Παρασκ. male *Fl.* sola.

43. Πότος] * Πότον παροξυτόνως μὲ σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα ἢ τὸ πιεῖν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις τῷ ἀρίστῳ λάβῃ τὸ δοθεῖσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν δ' ἔχοι φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. *V.*

* Πότον] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *J. F. R.*

36. Καὶ προέθεον πολλοί] *Alciphr.* paullo aliter III. ep. 300. εἶτα αἰκιτᾶν ἰφίκτεδαί μοι σίφος (ἰδόκουν) &c. *J. F. R.*

38. Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo*. *Th. M.*

Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκ.] *Alciphr.* l. c. Ἐώκειν δὲ ἐγὼ τὰ χεῖρε δακτυλίων πεπλῆρῶσθαι, καὶ πολυταλάντοις λίθοις ἐνέφριτο. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianea comparans ait: „ videtur Lucian. πολυταλάντους de pondere accepisse, „ dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amoribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est epist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „ πολυτάλαντον βρίθος dicit, *multorum talentorum pondus*, satis hyperbolice". Immo studio luxit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? *J. F. R.*

39. Ἐξημμένους] Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis vere Lucianeum esse quod reposui; cum χρυσοῦν . . . ἐξημμένῳ τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Συμπ. c. 42. & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, *efferri* ut dicantur, non sinunt veterum mores. *M. du S.*

Ἐξημμένους] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένῳ, optime, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τινα, καὶ πόρρω ἐξημμένον, non —μένου. Ita enim amat construi & *hoc* verbum & καταστέφεσθαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Asin.* c. 48. ἐπιθάλλομαι γράμματα πορφυρᾶ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. *J. F. R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad lactiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet, προπόσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας tum ille Socratis & Phocionis charientissimus de cicutae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utraque ἐκκομιζομένου. *J. M. G.*

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J. B.*

O

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ ὦ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, ὦ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, ὦ ἡγῇ εὐδαιμονεῖν πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ ὦ σὺ αὐτός, ὁπότε Εὔφορβος ἦθα, χρυσὸν ὦ ἄργυρον ἐξημμένον [g] τῶν βοστρύχων, ἐξεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, ὦ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [h] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [i] καὶ τότε ἠξίεις χρυσῷ [k] διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο [m] Χαρίτεσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε ὦ ἀργύρῳ [n] ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ ὦ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, ὦ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲ σὰ, ὦ χρυσοχόο-

[f] Εἶ] Recte jam *Fl.* sola. Omissum εἶ in cett. [g] Ἐξῄεις] Ἥιεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. P. [h] Σιδηροφορεῖν] Deest in L. In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. [i] Καὶ τότε] Καὶ abest a *Fl.* [k] Διαδεδεμένους] Ἀναδ. L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [l] Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [m] Χαρίτεσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσιν Edd. priores. [n] Ἐσφήκωντο] Restit. ex *J. Fl. Ald. Fr. Va.* & *Hom.* Ἐσφήκοντο *P. B. S. H.* [o] Συναναπεπλεγμέναι] Συναναπεπλασμέναι *Fl.* male.

Ὁ ποτός] At *Scholiast.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἦεν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vs. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ ποτός autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος βαρυτόνως, ὦ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον, ὡς Μένανδρος, Πότοι σωτηρίοι, κύδιστ' ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα, ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ θ' ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic jam ποτός & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ ποτός sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in ποτός mutandum censeo. *J. F. R.*

44. Φιλοτησίας προπίνοντα] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. *M. du S.*

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus supra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. ὦ ἐκπώματι πιεῖν. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. ὦ ἀργύρῳ ὦ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in Libello *de Ambiguis.* Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνειν ὦ πυθάνας, quum duobus ante versibus dixisset: πίνειν ὦ κρωμύων ποτηρίων. Sed ὦ Graecis ibi frequentius quam ὦ. *J. F. R.*

46. Εἰσκομιζομένην] Veterem scripturam ἐκκομ— mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσκομ—. Recte. *M. du S.*

48. Ἀναπτύξας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin.* c. 40. Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait. *J. F. R.*

60. Ἐξῄεις πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M. du S.*

63. Διαδεδεμένους] Ἀναδεδεμένους. L. Utrumque probum. *M. du S.*

65. Χαρίτεσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσιν ὅμοιαι, pro χαρίτεσιν ὁμοίας. & ὅτι χρυσῷ τε ὦ ἀργύρῳ ἐσφήκοντο, pro ἐσφήκωντο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba. *J. G. G.*

Χαρίτεσιν] Χαρίτεσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. Il. P. 16. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. vs. 52. *M. du S.*

67. Ἐσφήκωντο] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφήκοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipse *Homerus*, uti restituimus, habent. *M. du S.*

κόμη, μέτρια, εἰ Πάνθε υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, ἢ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνε ἢ Ῥέας, [b] ὡς ποτὲ ἠράσθη τῆ Ἀργολικῆς ἐκείνης μειρακίε, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν λάθοι φθείρας τὴν Ἀκρισίε φρουράν, ἀκήκοας [c] ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, ἢ ῥυεὶς διὰ τῆ τέγες, συνῆν τῆ ἀγαπωμένη. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ὅτι τοῦτο [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲ χρείας παρέχεται χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, ἢ σοφοὺς, ἢ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν ἢ δόξαν συνάπτων, ἢ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους ἢ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γάρ μοι τὸν ὁμότεχνον οἶδα, τὸν Σίμωνα, ὃ πρὸ πολλῆς δειπνήσαιλα παρ' ἐμοὶ,

cre est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus est, cum non haberet in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam quomodo corrumperet, jam audisti alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit. Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos & sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos brevi reddat ac celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum mecum coenavit, cum coquerem ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl.* b Ὡς ποῖε] Ὅς ποτε Edd. hac priores. Ὁπότε *P.* & marg. *A1.* c Ἤδη που] Δήπε marg. *A1.* melius. d Ἔτι λεγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δαναὴς τὴν Ἀκρισίε. ὁ δὲ Ἀκρισίε βασιλεὺς ὢν τῆς Ἄργες, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμενος ἀπὸ τῆ θυγατρὸς αὐτοῦ Δαναὴς φονεύσει αὐτόν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν ἐν χαλκῷ. ἢ ὁ Ζεὺς ἐραστὴς αὐτῆς, μεταβληθεὶς εἰς χρυσὸν ἐδιήθειρεν αὐτὴν, καὶ ἐλθὼν διὰ τῆ δώματος. *V.*

73. Ὡς ποῖε] Omnes praeter *P.* ὅς (*P.* autem ὁπότε) Atqui melius & ad scripturam propius ὡς ποῖε. *M. du S.*

Ὡς ποτε] Scripturam Ed. *P.* ὁπότε exhibentis non ipsemet, neque ab ea discessissem, nisi justa suspicio esset eam ex conjectura sic emendasse ceterarum ὅς ποτε. *J.F.R.*

87. Σιμῶν] In *P.* & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἤψων] Ὅτι τὸ ἑπτὸ ἤψων τοὺς Κρονίοις, δύο τόμους τῆ ἀλλάντος ἰμβαλών. *Cum duobus extorum frustis injectis legumen coquerem saturnalibus.* ἕψω quidem mutuatur sua tempora ab ἰψίω, sed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἤψων malebam olim ἥψον, sed postea Mſ. mihi ostendit legendum esse ἤψησα, & pro τόμους, τομάχη. sed ἀλλᾶντες, sunt *botuli*, *farcimina*, non intestina. *J.G.G.*

Ἤψων] Ἑψίω rarum esse Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum servavi quidem, facile tamen permittens ut ἥψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praes. inf. ἰψεῖν ab ἰψίω *Aret. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpatur. Ἕψειν vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Casaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. versus fin. In ipso vero *Athen.* sub init. ejusd. cap. ἰψεῖν quoque praesens est; φασὶν ἰψεῖν — μιμᾶσθαι, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* I. c. 84. praef. ἰψῶντες legitur, quasi foret ab ἰψάω, ideoque Cl. *Wessel.* No. 29. ἰψοῦντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Casaub.* dicat ἕψω esse, *coqui curo*, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicetur Dominus, qui id fervis imperat. Nam ἕψω per se esse *coquo*, probarem, si quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — σὺ σχέτῳ καθήμενος ἕψοι (γύρας) Et ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. *J.F.R.*

91. Κεραμεοῦν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus qualia Numæ fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, *Hesych.* ποτήριον μυστηρίε. *J.B.*

97. Ἀνιζομένως ἡμᾶς] Active & passive usurpari ἀνίζομαι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 85. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemsterh.* *J.F.R.*

5. Ἐπεὶ δὲ ἀπέβαινε πράω, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ σπαρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐκλιχᾶν, ἅσμενος ἐξελαύνει, ἀλλεργῆ ὄντα ὀστρακοφαγῆ ἀμπεχό-

ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine fruſtis. GALL. Novi, ſimum illum, brevem; qui fictilem quam ſolam habebamus patellam furatus, & ſub ala occultans abiit poſt coenam. Vidi enim ipſe, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum ſpoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod ſolum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipſi locupletiſſimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipſe opes ſuas attingeret? Poſtquam vero nuper mortuus eſt, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτν[illegible] [e] ἤψων τοῖς Κρονίοις, δύο [f] τόμυς τῆ ἀλλᾶντ[illegible] ἐμβαλών. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸ [g] σιμὸν, τὸ βραχὺν, ὃς τὸ [h] κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμεν[illegible], ὠχέλο ὑπὸ μάλης ἔχων, μὴ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖν[illegible] αὐτὸ ψκλέψας, εἶτα ἐπωμόσαλο θεὺς τοσούτυς, ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, ᾧ ἐβόας τότε, ὦ ἀλεκτρυὼν, λῃζομένυς ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τι δ' ἦν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτῦ ἐρεῖν. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλ[illegible] τὄνομα· ὅτ[illegible] ζῶν [i] μὲ οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τ̃ χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

e Ἤψων] Ἤψησα G. L. Nil mut. Edd. f Τόμυς] Nil mut. Edd. Τεμάχη *Graev.* & ſic marg. *A1.* g Σιμὸν] Sic recte *H. Fl. P. S.* Σίμωνα *J.* & P. cum marg. *A1.* h Κεραμεοῦν] Sic *J. H. P. B1. Fl.* &c. Κεραμεοῦν *S.* & *Amſt.* i Μὲ] Omiſit *Fl.*

88. Ἔτν[illegible]] Πιστάμιον. *V.*

Ibid. Τῆς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῇ Κρόνυ. τόμυς δὲ τραγήματα. ἀλλᾶντα ὁ σωσθεὶς * λοκάνικα. *V.*

* Λοκάνικα] Sic dedimus ex V. & *G.* Nam Impreſſa prave λκκανικὰ. at Λυκανικὸν C.

χόμῳ[illegible]] Et quae ſequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec eſt unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμυς. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera miſere vertit: *Poſtquam vero pridie mortuus fuiſſet, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyſginoque tincta veſte indutus.* Πῦ κεῖνται in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἅσμεν[illegible] ἐξελαύνει aliud eſt, ut ſtatim videbimus. Cur omiſit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Poteratne flagitioſius in hoc loco interpretando quisquam verſari? Nec melius Eraſmus: *At ſimul ac mortuus eſt nuper, univerſis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura oſtroque circumtectus.* In his nulla eſt ſententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμυς addendum ἦλθε, quod vitio librariorum intercidit, aut ſimile quiddam. In ſequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habent unde pendeant, & nihil ſignificant, ſed ex Mſ. haec jactura egregie ſarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periiſſe luce meridiana clarius oſtendit, quamvis & ipſa συνέχεια & ratio ſatis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus ſcribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμυς ἦλθε τῶν ἐκεῖν[illegible] ὁ τὰ ῥάκια περιειλιγμένν[illegible] τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, &c. Pulchre ſane & vere. Sic igitur locum totum ſcribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμυς . . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖν[illegible] ὁ τὰ ῥάκια περιειλιγμένν[illegible] πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἁσμεν[illegible] ἐξελαύνει ἀλυρῷ ἐ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμεν[illegible]. *Poſtquam vero pridie mortuus eſt, omnia illa ſecundum leges* cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis ſordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea,* & *coccinea veſte amictus.* ἅσμενος ἐξελαύνειν eſt laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν eſt ſubaudito ἵππον, *equitare.* ut apud Latinos *vehere* ſc. ſe equo, pro *vehi* frequenter legitur, ſic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. *Herodot.* ἐξήλασε ἐς ἥθεα τὰ ἑαυτοῦ. *equitavit ad ſuam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis eſt uitrijden. Hyſginus quidem color differt a coccineo, cum ſit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, poteſt tamen *coccineus* verti. Hyſginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino ſuperinducebatur, ut dudum docuere viri doctiſſimi. Vide *Salmaſ.* exercitat. *Plinian.* *J.G.G.*

Ibid. Ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut aliàs in hoc dialogo, ita hic, librarii ſedulitatem paſſum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum eſt, ut qui illi ereptum eat, non

γα κατ' τὰς νόμους, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνῃ, ἀλυργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲ ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἰπὲ, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν μου τὸνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ [d] ὑπορρᾷ, καὶ τὰς μὲ προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [d] ἀνελεῖν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μέλαποιεῖ τοὺς [f] ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis ſordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hyſgina, ſervos, & bigas, & aurea pocula, & menſas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque reſpiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor, ſed Simonides*. Maximum vero illud eſt; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum ſe facit, easque deſpicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem ſibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſſa ſit; ſiquidem deformes etiam refingit, &, ut poë-

a Σίμων —— περιλείχων] Καὶ τῶν ἐκεῖνος ὁ τ. ῥ. περιβεβλημένος π. G. Nil mut. Edd. Καὶ τῶν ἐκεῖνος etiam marg. *A1*. b Πιναρὰ] Sic *V2. S. A.* recte. Πινηρὰ *Fl. J. B1. Ald. Fr. P. H.* c Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα *Gron.* d Ἀνελεῖν] Ἀνηρτῆσιν G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. e Αὐτὰς] Sic *P.* aliaeque quaedam. Αὐτὰς *J.* f Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἀλυργῇ] Πορφυρᾷ. *V.*
Ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος] Ὑσγινὸν ἐστιν ἄνθος ἰοειδὲς * ὑακίνθῳ βαθύτερον, ἴσως δὲ τὸ ἀπὸ χοιρείων αἱμάτων βαπτόμενον. *V.*

* Ταχίνθῳ] Ταχίνθου C.

nosſe virum videatur, oſtenderunt copioſe viri docti ad Nexp. 10, 4. Sed neque non commode (in ſutoris praeſertim ſemidocti ſermone familiari, & ad ſapientiam oſtendendam abrupto) jungi videntur iſta ἄπαυλα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae abſconderat Drimylus, quae attingere auſus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conſpectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat ſolennem illam, in equo vel curru procedendi ſignificationem ſervare: tunc ἄσμενος illud jungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἄπαυλα ἐκεῖνα, & quae ſequuntur, verbum ἔχει. *J.M.G.*

6. Τὰ πιναρὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἡμφιεσμένος, aut ſimile quid. *F.G.* Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Geſn.* Exempla dedere Cl. *Jenſ.* aliique ad *Mort. Dial.* X. §. 4. Conf. infra *Bis Accuſ.* c. 14. ὁ τὴν σύριγγα. *J.F.R.*

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo ſupra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung.* ad *Poll.* VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva triſyllaba ſolent eſſe paroxytona. *J.F.R.*

Ibid. Ἄσμενος] (Pone comma poſt ἄσμενος) *Kuſt.* Ego in περιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. *M.du S.*

8. Ἐξελαύνει] *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male Interpres. *F.G.*

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Gujetus* idem quod Cl. *Graev.* Ita ſimplex ἐλαύνειν pro *proficiſci*, *Thucyd.* VIII. c. 108. ἀνακζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *ſolvens* (navim) *properabat in Ioniam.* Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεύς. *Quum Rex in Perſidem equitat.* Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Perſidem equitanti.* Quae conſtructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet. praec.* c. 5. ἰέναι πολλὴν ἐλάσεσθαι. Et *Alex.* c. 46. f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro *adventare*, in *Quom. Hiſt.* c. 3. Ἐξελαύνειν autem rurſus hoc *Dial.* c. 25. ἐξελαύνειν ἀποβλητόμενον —— ἄρχοντα. *J.F.R.*

Ibid. Ὑσγινοβαφῇ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus ſuccus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea ſit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glaſtum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὕσγιν eſſe plantam, & ὕσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, ſed rubram eſſe: magis congrue forſan huic loco; nam diffe-

poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo poſt autem tu quoque ſcies ſingula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὡρ' ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κτερός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων

Ὦ χρυσὲ δέξωμα κάλλιστον κτέρας, καὶ,

Χρυσός γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μέλαξυ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τὸν πλοῦτον. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. MIK. Νὴ Δία, χαιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοιδα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι. MIK. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος

g Κτέρας] Sic Luciani Edd. βροτοῖς *Eurip.* l. c. h Προειδὼς] Προειπὼν *Pell.* i Προάγεις] Προάγῃς marg. *A*1. & P. k Λοιδορεῖσθαι] Conſtans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & ſtultis. *G.*

differunt, opinor, inter ſe ἀλιτηρὸς, καὶ τὸ ὑσγινοσαφὲς. *E.L.*

Ὑσγινοσαφὴ] *Aelian.* V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τεθῆται χίλιοι, φλόγωσι ἐοικότες ὑσγινοσαφῆ. Ubi Cl. *Perizon.* ex *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑσγινοσαφῆ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmaſ.* p. m. 193. *J.F.R.*

13. Ἐγὼ μὲ ἰδὼν προσιόντα] An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello. ὡς ὁπόταν προάωμαι, οἱ μὲ πολλοὶ προσιόντες. *J.G.*

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτὰς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτὰς sed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνηρτῆσιν αὐτὰς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. *J.G.G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. *E.* 214. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24 pro βροτοῖς autem legitur hic κτέρας, quod obſervandum. Apud *Athenag.* legitur δέξωμα pro δέ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δέξ— *M.du S.*

Ὦ χρυσὲ, δέξωμα] Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. ſervato etiam a *Barneſio* fragm. Belleroph. vſ. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, ſed βροτοῖς, quam ſubſtituere fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt caeteroqui κτέρας apud *Heſychium* κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & ad Incerta retulit *Barneſius* vſ. 387. & in Add. Belleroph. vſ. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum eſt quod homines vincit imperio ſuo.* *J.M.G.*

Ibid. Κάλλιστον κτέρας] In Euripide κ. βροτοῖς. *J.B.*

Ibid. Κτέρας] Κτέρας hic locum habere non videtur. *F.G.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex *Eurip.* vertaturque: *Aurum res jucundiſſima mortalibus.* *J.F.R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suſpecta videtur *Solano* haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco adpoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet. q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ ſive ἵνα σοι λοιδορῶμαι. quid cauſſae lateat; cur igitur improbarit, non ſatis adſequor. An quia λοιδορῶμαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαί τινι activa poteſtate dici ſolet, hic vero λοιδορεῖσθαι μὲ dici viſum fuerit? vix credo, quia μὲ ad προάγειν pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit hoc diſcutiendi ad *Iearom.* c. 30. f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accuſativo jungitur, manifeſto conſtruebatur cum dativo, in Edd. *J.F.R.*

μενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεταβλήθης, εἶτα ἑξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε πολλὰ μὲν ἰδεῖν, πολλὰ δὲ παθεῖν, ἐν πολυτρόποις βίοις.

quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἢν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε καὶ ὅτε ὅσιον ὅτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ὅτε σοὶ ἀκοῦσαι τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . MIK. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καγὼ σοὶ ἠλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. MIK. Τίς ἂν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. MIK. Εἶτα ὤχου ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν πραγμάτων ἥκειν;

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

ca-

a Οὔτε] Sic *H. P. B1.* &c. Οὐδ' *J. P.* Οὐτε Ex. *Fl.* b Ἠλλάγλω] Ἠλλάγμλω marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγον] Ὀλίγων *B1.* e Ἥκειν] Ἥκων *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua εὐδὶς ἂν ἀμφισβητήσειε, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Basil.* 1556. p. 478. l. 40. *alatam* esse, Phaedone p. 204. l. 33.) *Leedes.* Vide N. A. XX. & *Diog. Laërt.* post pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. *Jamblichus* s. 177. & *Porphyr.* s. 28. *J. M. G.*

49. Καταδίκην] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρίου δὲ ἐν οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντεις, ὡς δίκης τινὰς τιμωρίας ἀπὸ ψυχὰ τᾶ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τοῦτο τίθανται. Hujus sententiae Orpheum esse auctorem tradit *Plato* Cratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI. 31. cui non multum absimile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Leedes.* Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* discès de anim. III. 4. De his etiam *Philostr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ἐν δὲ ultimum. *M. du S.*

59. Εἶτα ὤκνει ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν πραγμάτων ἥκειν εἰς τὸν βίον, ἐξ οἵου οἵου σπερμολογούμενος] Salmurienses: *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus.* Sed ἥκειν πράγματα εἰς βίον significatne *frusta importare in vitam?* In editione Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τῶν πραγμάτων ἥκειν. Constat sane ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum εὖ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* εὖ ἥκω φρενῶν apud eundem *sum prudens.* Sed dum semper εὖ aut πόρρω, adjunctum habet. Quod concise dicunt εὖ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, εὖ ἥκω ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγων legi in Mf. Florentina, Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκων φέρουσα. *Omissi ferre in vitam.* Est loquendi genus, sat multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἥκω φέρων est *fero.* Isaeus: ὁ γεγραμμένος ληξάντων ἥκει φέρων. *non adfert factas testamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud *Homerum*, infinita talium locutionum sunt exempla. *J. G. G.*

Εἶτα ὤκνει ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν πραγμάτων ἥκειν εἰς τὸν βίον, ἐξ οἵου οἵου σπερμολογούμενος] Basileensis editio, ὀλίγων τῶν πραγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel paucula frusta in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικὸν, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane*

carum ſumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: veriſimile enim eſt te ſcire. Si enim bonum quid fuerit, ſurgam ſtatim, & ab ipſo illo, in quo tu modo inſiſtis, clavo me ſuſpendam. GALL. Nullo iſtud modo reſciſcas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Mneſarchus domicilium. MIC. Cibine, o noſter, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait? GALL. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta

εἰς τ' βίον, ἐξ ἐκείνω 'ὁρμισάμθν; ἀλλὰ χ τί μ τῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, [f] ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τῦ παττάλυ, ἐφ' ὃ σὺ ἔστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῦτο ἀδεμιᾶ μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὔφορβος ἐγενόμην (ἐπάνειμι γ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην [g] ἐν Ἰλίῳ, χ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάυ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ᾠκημένος [h] ἄοικος ἔτως, ἄχρι δ ὁ Μνήσαρχος [i] ἐξεργάσηταί μοι τ οἶκον. MIK. Ἄσιτος ὢν, ὦ τᾶν, χ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γ ἔδει τύτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. MIK. Οὐκοῦν τὰ [k] ἐν Ἰλίῳ πρότερά μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίσταλο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων,

70. Περιέμενον ἄοικος] Πρὸ τύτυ φησὶν εἰς τὸ σῶμα τῦ Πυθαγόρυ ἐπλανώμην, * οἶκον ζητῶν, ὁ ἐστι σῶμα, ἕως †ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τυτέστιν ἐσπειρέ με. V.

73. ‡Ὦ τᾶν] Ὦ ἑταῖρε. V. In altero Voſſ. in Folio

f Ἀπάγξομαι] Ἀπάγχομαι Fl. g Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' J. & V2. & marg. A1. h Ἄοικος] Ἀοικητος P. i Ἐξεργάσηται] Ἐξεργάσεται Fl. male. k Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

* Οἶκον] Ante editum erat corrupte εἰς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. M. du S.

† Ὅτε] Ὅτι edita. Correxit M. du S.

‡ Ὦ τᾶν] Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τᾶν vero ſic: Ὦ τᾶν] Ὦ τᾶν ſignificat τὸ ἑταῖρε. χ γίνεται ὡσεὶ τὸ ἴτης, ὁ σημαίνει τ συγγενῆ. § Καθίζηταί τε ἴταιτε. Hom. Il. Π. 456. M. du S.

‖ Ἐκ σᾶ] Lege Ἐ. ὦ τᾶν. M. du S.

Edd. Luciani & Ariſtoph. Sed Τᾶν rurſus in Lucian. Icaromen. non longe a pr. J. F. R.

te ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumptis? J. F.

Ibid. Ὅκνυν — ἤκνυν — ἐπισιτισάμθν] Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba, quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione juventur, ad quam Cl. *Geſneri* verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Cl. *Graevius* φέροντα ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φέρων dixiſſet, bene haberet, idque voluit credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμθν. Conf. ſupr. *Alex.* c. 6. ἐπισιτίσαντό τι τὰ ἀρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμθν δὲ αὐτόθι, ὅτι, ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκειν. Noſtrum infra *Icar.* c. XI. Et *Bis Accuſ.* c. 28. pr. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπισιτίσαλο. Unde videbis, non eſſe *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio*. ſ. de frumento mihi proſpicio. J. F. R.

60. Ἥκω — ἐπισιτισάμθν] (Supple partic. ἄγων, aut φέρων.) *Leedes.* Vide N. Δ. I. Ἐπισιτ. c. 20. & *Eurip.* Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ' Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide *Συμπ.* c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non auſus ſum ἐπ' recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens ἐν Ἰλίῳ rurſus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſta ſit, tamen & ἐν ſic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρώπῃ, & c. 38. ἐν Ὀλύνθῳ pro ἐπὶ. J. F. R.

79. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕστερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215. B. *A. Gellius* poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce*. IV. 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c.

κων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς [b] μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὴν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλήν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γοῦν λευκὴν μάλα τινα καὶ βαθυμήκη τὴν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δέ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τὴν Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, καὶ τὴν Ἡράκλεα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἷλε Τροίαν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὴν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρ' ἐκείνοις λέγειν· πόθεν γάρ, πολέμιος ὤν; [*] καὶ μὴν ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶ-

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi. MIC. Dein-

a Δὲ] Abest a *Fl.* b Μηδὲν] Restitut. ex marg. *Ar.* L. P. Μηδὴ Edd. priores. Μὴ δὴ *J.* c Εἶδον] Οἶδα male *J. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χώρα Περσική. *V.*

81. Αἴαντα] Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ ὡς πεπεισμένον τὰ τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἐν χαμαιλεὶ παιδιᾷς, ἀλλ' ὅμως ἐναντία τοῖς ἐκείνου συγγράφεσι καὶ ὡδοδοξοῦσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τ Τροίας ὅτι πρώην ὑφ' Ἡρακλέους . . . . χάθη ἡ Τροία. *G.*

97. * Πολέμιος ὤν] Ὁ γὰρ Εὐφορβος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. *V.*

* Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc scholion *Solan.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. D E.) Æthalidem praeter alios inserit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laërt.* l. c. *M. du S.*

70. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲν γίνεσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδέ. *J. G. G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μὴ δέ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in singulari Ἀφίδναν IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τῆς Ἀττικῆς πόλεων. *E. L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀπέκτεινα] Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. *E L.*

1. Ὁ Μενέλαος &c.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

10. Βίβλους τὰς Ὥρου] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος ποιήματα, τὰ τ πολὺν τοῦτον συσσωρευθέντα χρόνον μύλη. *E. L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν σκαπλεύσας ὕστερον διέθηκα τοὺς κατ' ἐκείνα Ἕλληνας, ὡς ἐγὼ ἡδόν μοι. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent. Palmerius* cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὡς ἐγὼ

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de illa.

Ιτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ἄλλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ὅτι σοφία, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα καλεθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἴσιδος, κἀῦθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ὕτω διέθηκα τὼς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἦγον με. ΜΙΚ. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανὼν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸ μηρὸν [g] ἐπιδείξαιό ποθεν αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τἀλήθειαν [i] ὑπὲρ αὐτῶν.

d Τἀληθῆ] Τἀληθὶς P. *e* Ἀμελέτητος] Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *J.* not. *M. du S.* *f* Ἦγον] Restitut. ex Mss. *Graev.* & P. & marg. *A1.* ἤδον Edd. anteriores. *ἰδὼν Palm.* nescio unde. *g* Ἐπιδείξαιο] Et sic *Fl.* cum cett. *h* Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl.* *i* Ὑπὲρ] Sic Edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A1.*

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατεῶντας διὰ τῶν λόγων. *V.*

10. Ἄδυτα] Ὅτι Ὥρου καὶ Ἴσιος περὶ τῶν ἀδύτων παρέδοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. *G.*

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸν ἡγόν με. *ut me pro Deo ducerent*, seu *haberent*. & vere me vidisse Mss. postea declaravit qui eandem servavit scripturam. *J. G. G.*

12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα] Τὰ χαρίεντα. ut *Aristoph.* Nub. II. 1. οὐκ ἔστι ὅπου ταῦτ' ἄλλα. *Non alia sunt praeter haec loca.* *E. L.*

Ibid. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellips. p. 93. super hoc loco ait: perperam Interpretem haec Luciani vertisse: *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum: *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas ibid. *J. F. R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδεῖν με] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. *J. P. a G.*

14. Ἀναβεβιωκέναι] *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ᾅδου, atque ibi vidisse *Hesiodi* & *Homeri* animas nescio quas poenas luentes. *E. L.*

15. Χρυσοῦν τὸ μηρὸν] *Jambl.* in vita Pythag. No. 92. & *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγει δὲ αὐτοῦ καὶ γυμνωθέντος τὸ μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. *E. L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl.* Ed. melius quam ut in reliquis est ὑπέρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etsi norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex *Virg.* Aen. I. fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Ita *Diog. Laërt.* videtur τῷ περὶ subsituisse ὑπὲρ, in proem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philosophiam de Diis & justitia*; *Aelian.* XII. 52. pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων πόλεως ὁμοίαν εἶναι τοῖς ἰατροῖς. *J. F. R.*

τῷ. MIK. Καὶ μὴν οὐδὲν οἰκεῖν [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον δεσπότῃ γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιὲς, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐκπλήξομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ χαριστέρους ἐμὴν αὐτοῖς ἔσεσθαι. ἀφ' τοῦτο χαριοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. MIK. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατεῖς ἀπολιπάνοις.

[d] Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* ome illis putabam futurum. Itaque novare quaedam institui, arcanam ejus rei fingens caussam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea

a Ἐχρῆν] Χρὴ *Fl.* b Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* c Καὶ σὺ ἐν] Κἂν *solum Fl.* Κἂν σὺ *Schol.* Vulgatum tuetur *P.* d Ἀποδυσάμενος] Sic recte *P. S.* Ἀποδησάμενος cett. male.

34. Κἂν σὺ τῷ μέρει] Καὶ σὺ μέρος φησὶ * καταγελᾷς μου ἢ σὺ, ὅσον καταγέλασας Κροτωνιατῶν ἢ τῶν ἄλλων. *V.*

* Καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καταγελάσω σε, & mox καταγέλασα —— τοῦ ἄλλου, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *J. F. R.*

25. Οὐδὲν ὑγιὲς] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Lapsi.* c. 12. *Quom. Hist.* c. 17. Et *Phal.* I. 1. Item πλείως post ὅσῳ omissum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πλείως τὸ μοίρης. *Quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Long. Past.* III. 118. ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. *Sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρίψῃς, μᾶλλον βλάψει. ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foëlio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 444. Ἀτιμίας σωμυλίας ἢ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαίων. Plura Cl. *Gesner.* ad *Jov. Conf.* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἴχνος —— ἢ μορίας μοι Βασιλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? quum posterioris hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos* de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in Epictet. (supra *pro Lapsi.* c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec verba: *συνίστασι φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν*, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praveniri*; sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere; haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur. Sallust.* Catil. 48. 5. *Tanta vis hominis leniundae quam exagitandae videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. *Gron. Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Fens.* Lect. Luc. p. 278. —9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. *Fac. Elsner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi σὺ ὡς ξενίζου hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. *J. F. R.*

34. Ἐπ

ea induiſti? GALL. Aſpaſiam, meretricem Mileſiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generoſiſſime. Conſueviſti itaque cum Pericle, quum eſſes Aſpaſia? & uterum ex eo geſtaſti, & lanas carpſiſti, & deduxiſti fila, & meretricium gynaeceum habuiſti? GALL. Feci haec omnia equidem, non ſolus, ſed etiam Tireſias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir eſſes, an cum ſubagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tireſiae profuiſſe reſponſionem? MIC. Sed etſi tu non dicas, ſatis Euripides illud diremit, cum dixit, malle

μεθημφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΑΕΚ. Ἀσπασίαν τ' ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῆς λόγου, ἡ γυνὴ γὰρ ἐγένεσο [c] ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, καὶ συνῆδα Περικλεῖ, Ἀσπασία ὄσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΑΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί δῆτα, πότερον ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὄπυιεν; ΑΑΕΚ. [h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ [i] συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θέ-

[c] Ἐν] Σὺν *Fl.* [f] Τί δῆτα &c.] Τίς δῆτα ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum ſervat P. [g] Ὄπυιεν] Reſtitut. ex *Fl.* nam ὄπυιεν cett. [h] Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. [i] Συνενεγκοῦσαν] Συνεγκοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ & Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσιάς, ὡς λέγεται, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἐράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμοίαν αὐτῇ πρότερον, ποιήσειν ὃ βούλεται. ὁμόσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα με ποίησον. ὁ δὲ λαβὼν τὸν ὅρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καινέα ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλεῖν ἀλλόμενον, καὶ γεναιόταλον γενέσθαι [†] κενταύρῳ γε μὴν ὀλίσθαι Ἐλάταις ἀλοάμενον. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν] Ἐπὶ συμφέροντι γενομένῃ. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς σφῶν λαγνείας μᾶλλον ὀργᾶται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικασὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τοῦ δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐννεαπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀργᾶται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Κενταύρῳ] Cum in V. eſſet κεν ταύρῳ, edita inde fecerant μὲν ταύρῳ, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. nam adſcripſerat *Solanus*, in C. eſſe: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J. F. R.*

34. Ἐν τῷ μέρει] Similis locutio eſt apud *Ariſtoph.* Ran. I. ubi Scholiaſtes exponit ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει. & II. 1. Veſp. in Fam. Chor. ubi exponi poſſe videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte*, vel, *viciſſim*. *E. L.*

39. Ἀποδυσάμενος] υ & η. toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus ſit monuiſſe, aut ad Edd. attendiſſe, ſi ſenſus alterutrum poſtulat. *J. F. R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, ſed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV. 11. *M. du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M. du S.*

53. Ὄπυιεν] Forſan ὄπυιεν. *F. G.*

Ὄπυιεν] (Vox non inhoneſtae ſignificationis. *Heſychius* exponit ἐγάμει.) *Leedes.* Sic *Fl.* ſola. In reliquis ὄπυιεν. *M. du S.*

Ὄπυιεν] Et ſic ſcribi curavi ſupra, *Eun.* c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ι medium omiſerant. In *Jun.* hic eſt ὤπυιεν jota initio ſubſcripto, quod tamen manu perperam additum, non impreſſum ſuſpicor. Ignoſce Lector *Crenianae* huic diligentiae. Interim ὀπύω ſine ι eſt ap. *Ariſtoph.* Ach. vſ. 254. — ὡς μακάριος Ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod neſcio anne poëticum ſit, ad corripiendam ſyllabam. *J. F. R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M. du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus eſt Medeae vſ. 250. Ὡς τρὶς ἂν πὰρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Laudat Barneſius verſionem Ennii *Nam ter ſub armis malo vitam cernere, Quàm ſemel modo parere.* *J. M. G.*

57. Τρὶς ἂν θέλοι] *Eurip.* Med. vſ. 250. *M. du S.*

θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεχεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν· ἴσῃ γὰρ ποτε γυνὴ κἀ σὺ ἐν πολλῇ τῇ ᾨδῖνι πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυών, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] οὖν φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα καὶ ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. Ὦ [b] Διοσκόρω, τὴν ἀνομοιότητα, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης; καὶ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, καὶ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἥδην γὰρ τῷ βίῳ· καὶ πολλοῖς ἄλλοις δου-

se ter cum clypeo stare *in acie*, quam semel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras esses & forma splendida, saepe Aspasiam fuisse tyranno.

20. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier denuo prodiisti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo post Satrapa; deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios serviens, reges, paupe-

a Οὖν] Γοῦν P. b Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* c Δ'] Non habet *Fl.* d Καταριθμήσασθαι] Καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τὴν ἀνομοιότητα] Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ θαλαμοβάτας, ὡς σωτῆρας ὀφθέντας, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τὸν βίον ταράττοι.

* Ὑποσαίη] Ita pro vulgato ὑποσαίην dedit *M. du S.*
† Πρὸς] Εἰς legebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed quum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταπαυόμενοι, idque

* ὑποσαίη, ὡς αἱ λπὸ γῆς † πρὸς τὴν θάλασσαν μεταγέμενοι. *V.*

corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de ejus vera lectione jam disceptare vacet. *J. F. R.*

58. Στῆναι] Τοι excidisse videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ &c. *F. G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Gujet.* aliquid ad versum deesse; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipsum versum, sed sententiam tantum ejus ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J. F. R.*

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Iuscite vertunt: *imo praemoneo te, paulo post puerperam fore.* Sensus enim est: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies*: id satis liquet, tum ex iis quae antecedunt, tum ex iis quae sequuntur. *L. Eos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut sit futuri temporis. F. G. Adientior *Gujeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. *Aristoph. Thesm.* 389. & *Vesp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνιαρομένοις. Sed praesens hic nil habet incommodi. *J. F. R.*

64. Σὲ οὖν] Unde habeat haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noster, serio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixisse traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adolescebat enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. 214. D. *M. du S.*

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. *Jac. Elsii.* haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa *ad Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aspasiam nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo ἴσν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiam vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe distinxit *Loydius* in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tune Galle exstitisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur ver-

peres, divites; poſtremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipſis adſunt. Si enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam ſermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego haec ſum. Verum ſi, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in ſe animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καλαγελῶν ὁσημέραι [e] σὲ ποτιωμβώνα καὶ οἰμώζοντα ὅτι τὴν πενίαν, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντας, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προστόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας [f] αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅτι σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι εὐδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον. MIK. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ [g] ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τό γε νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. MIK.

e Σοῦ] Deeſt in *Fl.* f Αὐτῶν] Abeſt a *Fl.* g Ὅ, τι] Εἴ τι P. Ὅτι *Fl.*

79. Ποτιωμβώνα] Ὀδυρομένου. *V.*

verbum γήμαι τινὶ hic ſignificare, *nubere alicui*, etſi caſu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam ſermo ſit: nam ſi illud σε modo praepoſitum & omnino cum γυναῖκα cohaerens conſideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τῷ γυναῖκα hie eſſe ſignificationem. Interim alia *Elſnerus* habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. *J.F.R.*

69. Διοσκόρῳ] Ita Impr. In *Coll.* Διοσκούρῳ uti & Ἐτ. Δ. XIV. ſcribitur. *M.du S.*

Διοσκόρῳ] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὸν Διοσκόρων. At in *Merc. Cond.* c. I. vſ. 27. & alibi Διοσκούρους, & ſic fere perpetuo ſcribitur, vid. exempla compluria in praelonga illa, ſed pererudita nota *Hemſterhuſii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vſ. 42. de ovo Caſtoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκορος ſcribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουροι tantum habent *Suid. Heſych. Poll.* *J.F.R.*

73. Μακρὸν] Mſ. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμεῖσθαι ἕκαστα. *J.G.G.*

75. Ἡδέως γὰρ τοῦ βίου] Refert Gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoran, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe Gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci ſcripturam opinor eſſe, ἡδέως γὰρ τούτῳ τῷ βίῳ. Neque enim quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic ſic ſimpliciter ſufficere. *J.J.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Weſſeling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis: πίθον εἶναι τετρημένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia ſunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex *Daviſio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubjiciam. Ex *Soph.* Aj. Flag. 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχύν, ὅση; Electr. vſ. 954. Παρουσίαν μὲ οἶδα σὴν σύ που φίλων, Ὡς ἥτις ἡμῖν ἐστιν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὴν Περσίαν σὺν οἷσπερ ὅσοι ἦν. Lucian. *Jov. Trag.* l. c. τὴν αἰτίαν τοῦ λύπης ἥτις ἐστὶ σοι &c. quae apud *Daviſ.* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Noſtrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲν ἥδιστον ἐκεῖνο δίκτυον. Alii pleonaſmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. I. p. 296.—7. *J.F.R.*

91. Τὸ νῦν] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 6. m. *J.F.R.*

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἅπαντων σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπείρασαι, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ τῶν πενιχρῶν, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ ὅτως ὀπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲ ὅτε πολέμου πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τὴν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν ὠδαῖσον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους θηϊώσωσιν, ἀλλὰ τὴν σάλπιγγα μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέψεις τὸ κατ' σεαυτὸν, οἵ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον ἀφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται· ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi jam diserte & separatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque solliciti es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exscindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπελαύνουσιν] Προσελαύνουσιν marg. *A1*. b Τὸν] Τὸ male *f*. c Σὺ δὲ] Οὐδὲ male *Fl*.

16. *Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] †Τὴν ἀπὸ τῆ οἰσύας. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωνία *V*. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσυΐνην] Οἰσυίνη ἡ ἐκ λύγων ἀρχαιοτρόπως πεπλεγμένη. ὁποῖα ἴσθ' ὅτε ὁ ἐξ Αἰγύπτου κομίζει] κοσκίδια τοιαύτης ἐργασίας. ‡ Ἄλλην τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆ οἰσύας. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωνία.

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δή. Edita ex *V*. ἀδὴ. *M. du S.*
† Τὴν] Τῆς Edita. Correxit *M. du S.*
‡ Ἄλλην τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat novi Scholii ad vocem [ἄλλην.] *M. du S.*

5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. *J. F. R.*

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτοὺς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, i. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δοκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλοντες ἐς τοὺς ὁπλίτας. Et saepissime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβαλλειν. ibid. ὡς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενον. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν εἰς τὴν Μηδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἐπάγειν, & similia passim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις. *in se mutuo irruere*, praelium committere. Adde Nostr. *de Salt.* c. 76. προσβαλεῖν τείχεσι. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλουσα νοσήματα. *morbi quibus infestor.* Sed desino congerere quae inveniuntur ὅσα κοινῆς. *J. F. R.*

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πολεμον ἀπὸ τῶν ἰδίων τοὺς πολίτας, ut *Plutarchus* in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adjectione. Atque hinc est quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. *E. L.*

16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

— *flectuntque salignas*
Umbonum crates.

Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II. 27. scuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites : at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia : tu vero exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat : neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris : ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

καὶ χεῖρ᾽ εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμος ἐστιάσαι τὰ ὀψώνια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

Ἐν εἰρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲ τῷ δήμῳ ὤν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τὸ πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ὑποπτήσσουσι, καὶ δημοκοπίαις ἱλάσκονται σε. λουτρὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τἄλλα δημοκρὴ ἅπαντα ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, καλεχαλάζησας αὐτοῖς ἀφθόνους τὰς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· οὔτε συκοφάντου δέδιας αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέλῃ τὸ χρυσίον, ὑπορύξας τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις δημοκρατεύων, καὶ πρὸς τοσαύτας Φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συνελέσας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τὸ μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σα-

d Τὰ] Abeſt a *Fl.* *e* Ὡς ἔχοις] Neque hoc habet *Fl.* *f* Κατιχαλάζησας] Κατιχαλάζωσας male *Fl.* *g* Οὔτε δὲ συκοφάντου] Οὐδὲ συκ. *Fl.* *h* Διορύξας] Sic *P.* Ὀρύξας cett. *i* Τοσαύτας] Sic *P.* cum *P.* & *L.* Τὰς Edd. cett. & *G.* *k* Μεριζόμενος] Λογιζόμενος Edd. Reſtituta lectio eſt in *G. L. P.* & marg. *AiW.*

25. Ποιοῦσι] Καλασκεδάζουσι. *V.*
28. Κατιχαλάζησας] Κατίχησας. *V.*
34. Διαπυκτεύων] Ἀντὶ τοῦ δημοκοπούμενος ἐξαπατῶν. ἐπεὶ οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν εἰς τὴν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κατακαιριοτέραν ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην μοναδὶ § εἰς ἀέρα δῆσαι τὴν πυγμήν πέμψαντα. *V.*

§ Εἰς ἀέρα] Πρὸς ἀέρα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ. *M. du S.*

cuntur fuiſſe *viminum textus*. *M. du S.*

27. Οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς] Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. *J.M.G.*

32. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις δημοκρατῶν, καὶ πρὸς τὰς Φροντίδας λογιζόμενος] Vertunt : *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς Φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi* ? ne dicam τὸ λογιζόμενος eſſe in eadem ſententia repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀπροσδιόνυσον. Optime Mſ. καὶ πρὸς τὰς Φροντίδας μεριζόμενος. *& talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei participem fieri.* Obvia ſunt exempla. *J.G.G.*

34. Τοσαύτας Φροντίδας μεριζ.] *P. L.* & *P.* Ed. τοσαύτας *P.* & *L.* μερ——. In impreſſis reliquis τὰς Φ. λογιζ— conf. Δικ. c. 2. πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διηρημένος. *M. du S.*

36. Ἐπαναστὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ] Vertunt : *Sero ſurgis crepuſculo, &, ſi libuerit, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωία, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωΐα, ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἡ μετὰ τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum : Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ᾽ ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro : *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* *J.G.G.*

38. Σκ-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] χρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας ὠνάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

perda aliqua emta, aut maenis *aliquot*, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, cocanens saepe & cum optima illa paupertate philosophatus.

Ὥστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ ψυχρόν. οἱ πόνοι γάς σε [b] παραθήγουσι οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἤν ποτε κῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ. ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σε· ψυχρῷ τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἆθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲ αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπὶ-

23. Itaque his de cauſſis bene vales, & robuſto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo ſolius miniſterio uſus, ſtatim iterum depulſo per inediam morbo exſilis. Nempe e veſtigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum iſti per intemperantiam ſuam miſeri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim ſumtuoſarum illarum coenarum ſuboles. Itaque alii illorum Icari inſtar cum multum ſe

[a] Κρομμύων] Κρομύων *Fl.* [b] Παραθήγουσι] Καταθήγουσι *Fl.* & marg. *A1.* [c] Οὐδὲν] Ἀμείλει P. & marg. *A1W.* quae ἀμείλει in locum ὥστε collocat. [d] Ἀσιτίᾳ] Τὴν ἄσιτον male P. [e] Μακρὰ] Sic P. Μακρὰν editi.

38. Σαπέρδην] Εὐτελὲς βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἤτοι ἐγγραύλεων ἢ τῶν σαύρων διειρμένα καλούμενα πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ σὺν σκόρδοις τάριχος, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ ὁ αὐτὸ εἶδός τι τῶν καλουμένων μαινομένων. *V.*

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἁλιτοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν καρκῖνον ἰχθύν. ἄλλως. &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τὸ τεταριχευμένον ἰχθύδιον. τὸ γὰρ κορακῖνον ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. *G.* (Vid. *Athen.* 308. Et Caſaub. qui apud Heſych. κορακῖνον legere jubet, uti recte in poſteriori parte Scholii legitur. Perſius, *Saperdam advehe Ponto. M.du S.*) Κορακῖνον igitur & illic ſcripſiſſem, non κοράκινον. *J.F.R.*

[*] Τῆς καλουμένης] Τὴν καλουμένην. V.

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ χρομμύων κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus vertens *& manide piſciculo*, & Benedictus *vel manide*, quum Lucianus clare iſta numeri varietate ſubindicet unam mænida ad cænam ſatis non eſſe, ſed ſaperdæ non niſi mænidas pares eſſe. Unde & brevem mænam dixit Martialis. *J.G.*

49. Ἐπιλάβηται] Sic ſupra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ἡ ἀποπληξία — ἐπιλήπτει. Ubi *Solanus* hujus verbi poteſtatem quae hic & illic eſt: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adſerit. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. ex quo vel ſolo hic ſignificatus ſatis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* εἰ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero activa „ καὶ τὸν φύλακον ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. *oppreſſit. Herodot.* „ VIII. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸ στρατὸν — ἔφθει „ μι. *Dio Chryſ.* de Regno II. Διὰ τὸν ἐπιλαβόντα „ νόσον." Adderem *Herodian.* 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης. *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, ſi quid opus crederem. *J.F.R.*

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia uſus ſic poſtulat. Vid. ſupra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακράν. *J.F.R.*

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις] Conf. ſupra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam *Bourdelotii*. *J.F.R.*

58. Ὁ Ἴκαρος] Conf. *Imag.* c. 21. *M.du S.*

63. Τὸν

ſe ſuſtulere, & appropinquarunt ad ſolem, ignari cera ſibi compactum eſſe illud alarum remigium, magnum non nunquam ſtrepitum, praecipites in mare delapſi excitant. Qui vero Daedali inſtar non nimis alta neque ſublimia petunt, ſed vicina terrae, ut marina adſpergatur nonnunquam cera, illi fere ſecure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia ſane videas, cum evulſis Croeſus alis ludibrium Perſis praebeat ſuo in rogum adſcenſu; aut exſtincta tyrannide Dionyſius Corinthi doceat literas, ac poſt tantum imperium ſyllabas colligere cogat pueros.

πολὺ ἄρα ἶλες αὐτὸς, ἢ πλησιάσαιλες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοςο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τ πάταγον ἐποίησαν, ὅπι κεφαλὴν ἐς πέλαγ ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ χτ τ Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεαζ ἐνίοτε τῇ ἁλμῇ τ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ὅτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. MIK. Ἐπιεικεῖς τινας ἢ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μὠτοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, [f] τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς οἴσεις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσ [g] περιτιλμῷ τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ὅπι τ πυρὰν, ἢ Διονύσι [h] καταλυθεὶς τ τυραννίδ, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικαύτῳ ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν [i] ἀναγκάζων.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex eſſes, nam regnaſſe etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuiſti, cum caput quod

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦθα (φὴς γὰρ ἢ βασιλεῦσαι) ποίᾳ [k] τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ; ἦπτα πανευδαίμων ἦθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. *A1*. g Περιτιτιλμῷ] Παρατιτιλμῷ *Fl*. Vulgato favet *Th. Mag.* h Καταλυθεὶς] Καταδυθεὶς *P*. Καταδυσης τ τυραν. ἐν Κορ. γραμματισὴς διδάσκει *G*. καταδύσης tantum marg. *A1*. Γραμματισὴς βλέπηται διδάσκων *P*. in prioribus cum vulgata faciens. i Ἀναγκάζων] Διδάσκων *G*. & marg. *A1*. k Τινὸς] Πότε *P*.

67. Ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, * τὸ τ τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικὴς ἄνθρωπ. ἢ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγηται ἐπιεικῶς οὐδὲ ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. ἢ † τὸ πᾶν, ὡς σὺ τοῖς Ὀλυνθιακοῖς ὁ Δημοσθένης, ὃ μὲν ἄλλ' ἐπιεικῶς ‡ τοῦθ' ὃ δυσμαχώτατόν ἐσὶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐσι. *V*.

70. Περιτιτιλμένος τὰ πτερὰ] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς λέγ τ βασιλείας. νικήσας § γὰ αὐτὸν ὁ Κῦρ ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, ἢ μὴ ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν. *V*.

† Τὸ τὸν τρ.] Τὸ in editis non comparens addidit *M. du S.*
‡ Τὸ πᾶν] Ex ſequentibus patet legendum eſſe πάνυ. *M. du S.*

§ Τοῦθ ὃ] Forſan τοῦτο *M. du S.* Non. Nam τοῦθ' ὅπερ *Demoſth.* a Schol. citatus, Ol. I. pr. *J. F. R.*
¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo ἢ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra *Imag.* c. 21. p. med. *M. du S.*

70. Ὅταν ὁ Κροῖσ περιτιτιλμῷ] Adfert eodem modo *Th. Mag.* v. πίλλω. *M. du S.*

72. Ἢ Διονύσι καταλυθεὶς τ τυραννίδ, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmurienſis: *Aut cum Dionyſius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magiſtratum* dicitur is, qui ſponte illum deponit, & exuit ſe ipſe dignitate: *Abrogatur* vero magiſtratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide*. Sed Mſ. non inſcite. ἢ Διονύσι καταδύσης τ τυραννίδ ἐν Κορίνθῳ γραμματισὴς διδάσκει, μὴ τηλικαύτῳ ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionyſius, poſtquam extincta eſt tyrannis, Corinthi Grammatiſta docet, poſt tantum imperium pueros ſyllabas connectere cogens.* γραμματισαὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios ſcriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praeceſſit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίᾳ ποτὲ ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, quam in vulgatis ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, *qualę illud vitae genus eſſe olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνῃ non bene junguntur. *J. G. G.*

ὠές; ὅτι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. est bonorum omnium, haberes? GALL.
ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δὲ ἀναμίμνησκε με, ὦ Μίκυλλε, ὅτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὥσπερ ἔφηθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. MIK. Τίσι ταύταις; ὡς ἄδοξα γά, καὶ [b] πάνυ ἀπιστὰ φής. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, εὐανδρούσης τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πόλεσί τε ναυσιπόροις καλαρρεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος εὐάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξογκωμένη· ὥστε, ὁπότε προοίμοι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾠοντο, καὶ ἄλλοι ἄλλοι

Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πάντῃ P. & marg. *Alii.*

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ ὲν τῇ τραγῳδίᾳ κομπώδη ἐστὶν, εἰκότως τραγῳδίαν τὴν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν ταῖς μάλιστα] Conf. infra Ἀποφρ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιστα] Immo vide notam Cl. *Hemsterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J. F. R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐς ὑπερβολὴν ἐξογκωμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens.* Quid sit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet λήρων, & tempus perdere. Vertendum *reliquumque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς* est *regii fastus choragium*, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut superius notavimus. *J. G. G.*

1. Τὰ τέγη] De tectis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide si lubet, *Casaub.* ad Athen. IV. 12. indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, disces. *M. du S.*

3. Τοὺς προτίμπους] Alios conscensis tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προτίμπους, τοὺς ἐπομένους, *anteambulones, & a tergo sequentes.* Optime Ms. τοὺς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προτίμπους, est *praemittentes.* *J. G. G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστι πάγκαλον
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένον.

F. G.

Ibid. Ἢ Ζεύς ἐστι] Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλον χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένον, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Ms. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet sic scribendum? *J. G. G.*

11. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένου] MS. *Graevii* pag. 879. edit. Amst. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἀκριβῶς, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπό. Sic supra in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in *Philopseude* c. 17. σιδήρου πεποιημένον. & saepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. Μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri *Hermotimo* c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ, pag. praecedenti simpliciter dixerat, Ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου πεποιημένην. *Aeschylus* in Prometheo vs. 239.

Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος.

Per

alios ad me videndum concurrere : alii etiam tectis conſcenſis, magnum putabant accurate vidiſſe bigas, togam, diadema, praecedentes, ſequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conſcius, illorum quidem ignoſcebam ignorantiae, me ipſum vero miſerabar, qui ſimilis eſſem magnis illis Coloſſis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus eſt, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inſpicias, vectes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & ſtipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mu-

ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἤδη τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς [c] προπέμποντας, τοὺς [d] ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἐνία καὶ ἔστρεφεν, [e] ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οἷος ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐντὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἔστι κάλλιστος, [g] χρυσοῦ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ἐσκύλας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους ξυμπαξ ὑπερονημένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίτταν, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ἐνοικοῦσαν· ἐγὼ λέγειν [l] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν

c. Προπέμποντας] Προπομπεύοντας G. d Ἑπομένους] Ἑπομεύνους *P.* male. e Ἐκείνοις μὲν τ'] Ἐκείνοις μὲν τούτοις τ' *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id ſuſtuli. f Οἷος ἢ] Οἷος ὁ *Fl.* Οὓς ἡ *P.* Vulgatum exhibent *P. H. B. E.* &c. g Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. *P.* Cett. omittunt ἐκ. h Τε] Aberat in Edd. prioribus. i Πίτταν] Πίτταν male *P.* k Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P. P. G.* unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑποπηλὸν male. l Μυῶν] Μυιῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἐφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. *V.*

7. Ἢ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V.*

Per ἀπὸ dixit Lucianus ſupra in *Aſino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *J. J.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. ſupra *de Sacrif.* c. 11. & paſſim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte ἐκ poſſit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. m. ἐκ λίθου καλλιτεχνάζειν & ἐκπληροῦν, tamen ſecutus ſum numerum Codd. & Edd. longe majorem, qui ἐκ omittunt; eſt enim genitivus materiae, quem uſitatiſſima ellipſi praepoſ. ἐκ & ἀπὸ ſolere efferri, notiſſimum. Vide I. *Ver. Hiſt.* c. 7. & L. 2. c. 33. ἡ δὲ περάτου πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam ſatis ſuperque eſt exemplorum in nota Cl. *Jenſii* & *L. Bos* de Ellipſ. p. 277. Et ex ſolo Luciano plus quinquaginta proferre poſſem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; & neceſſario ἐκ addendum eſſe credat. *Solanus* vero, quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit, id ideo non facit, ut ἐκ inſertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit; ſed tantum, ut luxum hunc ſimili ratione ibi deſcriptum commonſtret. Nemo autem redarguet, ſpero, me verſum ex *Gujeto* non reſtituiſſe, quum nec ex praemiſſo verſu pateret Lucianum ſenarios proferre voluiſſe. Nam Ζεὺς ἐς. ſpondaeum facit male. *J. F. R.*

14. Μοχλοὺς] Audi quid de Coloſſo omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis ſaxa, quorum pondere illud ſtabiliverat conſtituens.* *M. du S.*

16. Καὶ πίτταν ὑποπηλὸν] Sequitur pervenuſta comparatio tyrannorum cum Coloſſis & ſtatuis affabre factis a praeſtantiſſimis artificibus, ſed in quibus intus nihil videamus, niſi vectes, clavos, ſtipites, καὶ πίτταν ὑποπηλὸν, hoc eſt, ſi fides interpretibus, *picemque ſublitam.* ſed Mſ. καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, & *picem, & lutum.* ὑποπηλος eſt vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuiſſet πήλιον. ſed quid moramur vera lectione inventa? Sic ſe ſcripſiſſe paulo poſt oſtendit quoque ubi Micyllus dicit, ὑπέφηνα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵπερ εἶεν τῆς ἀρχῆς. *Nondum oſtendiſti lutum, & clavos, & vectes regni.* *J. G. G.*

18. Μυῶν πλῆθος] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυογάλων, id eſt, *ſoricum & murium araneorum copia.* Nam ſorices & mures aranei melius conveniunt quam muſcae. *J. P. a G.*

Μυῶν] Vide ſupra ad Z. Tp. c. 8. Hirundines etiam in-

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφηθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλούς, οἵ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] οὕτως [b] Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. ἀσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ [c] δήγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ ἐπίφοβον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ πρεσβείας, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὀναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον ἀφοσιοῦσθαι, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

stelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

MIC. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque hujus Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi odicam, Micylle, metus, & morsus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum & *placidum*, & plena terroris insomnia; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumerabiles habere molestias.

Nec

a Οὕτως] Οὕτω marg. *A1*. *b* Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J*. & *V2*. quae Κολοσσαίῳ. *c* Δήγματα] Sic Edd. Excepta *J*. & *V2*. quae δήγματα. In Cod. P. δῆματα. marg. *A1*. δήματα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτίσιν, ἔπω ἡμῶν εἶπας τὴν ἔσω ὕνδον τ' ἀρχῆς συμφορέν. *V*.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν πηλῶν] Cur sic legam, vid. omnino supra *Jov. Trag.* c. 8. ubi καὶ *μυῶν ἀγέλας* similiter pro *μυιῶν* dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Cl. *Wessel.* Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. supra hujus *Dial.* c. 9. m. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν οὕτως] Lege ὕστως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δήγματα] P. δημαῖα. *Veneta* utraque δήγματα, unde conjicio scriptum fuisse δήματα. *M. du S.*

Δήγματα] Quum in *J.* esset δήγματα, *Solanus* deleto γ. δήματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A1W.* sed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. *Gesn.* vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δήματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet sermonem; nam *pavor* plus est quam *metus*: adeoque metus ac pavores: suspiciones & odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ.] Πομπὴν λαῶν aut quid simile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. *M. du S.* Ubi quum πομπὴν λαῶν addatur, potest Luciano inferere quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Ἀνδὸν] Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Nostrum Τ. εἰκ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸς καφὸς ἄν] Dixi ad ὑπὲρ τ' εἰκόνων. sive ad

Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, — Ὕπνῳ ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων. Λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες [e] λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ [h] ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

26. MIC. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt

ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῄς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

d Ἁπάντων] Πάντων *Fl.* e Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. *A1.* f Ὁ μὲν] Ἐγὼ *Fl.* g Ἀπέθανεν] Ἀπέθανον *Fl.* h Ἄλλον] Ἀλλο *Fl.* & L.

45. Τὸν Πέρσῃ δὲ] Ἀρταξέρξῃ * Περσῶν βασιλεύοντος, Κῦρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποστᾶσαι βιαζόμενος ἀφῃρέθη Κλεάρχου † πολὺ σωφρονεστέρου. *V.*

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Εἶτας στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινούμενος. *V.*

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος] Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτο γὰρ στρατηγὸς ἦν ὁ Παρμενίων, πάνυ ἡδυλογί-

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσαις. † Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. *J. F. R.*

Apolog. *pro Imaginibus.* (c. 20.) *Th. M.*

46. Πέρσῃ] Xerxem. Vid. *Xenoph. Anab. M. du S.*

47. Δίων] Dionyſium. *M. du S.*

48. Κοινολογούμενος] Conf. ſupra *Nigr.* c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et *Dear. Judic.* c. 2. *M. du S.*

Ibid. Παρμενίων] Alexandrum ipſum. Conſule *Curtium* VII. 2. & *Diodor. Sic.* XVII. *M. du S.*

50. Πτολεμαῖον] Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit, cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* Vide *Juſtin.* XXVII. 2. *E. L.*

57. Ἐλπίζειν] Sic *Virgil. Æn.* I. 547. IV. 419. *Ariſtoteles* Rhet. 5. opponit θάρρος τῷ φόβῳ non ἐλπίδι. *E. L.*

μου. *V.* (Imo Alexandrum ipſum. *M. du S.*)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος & Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας σωφρονίζει Ἀριδαῖον τὸν βασιλεύοντα μετ' Ἀλέξανδρον, ἀσθενεῖ ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου. καὶ Σέλευκος τὴν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. *V.*

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. *Tyran.* c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero *Long. Paſt.* I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: ὑδὼρ ἐλπίζειν, ὃν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὸν μὴ διδύσαι πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θήλειαν εἰς ἄφθονον. *J. F. R.*

59. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν] Sic fere *Imag.* c. 1. ὑπὸ τῶν πάλαι. *Diod. Sic.* p. 297. f. (Ed. *Baſ.*) θανάτῳ ἐξεπίτηδες ἄν, ὑπὸ τῶν πολλῶν. *Aelian.* XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθνήσκοντας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait *ſub* meis manibus domabitur, cadet. *J. F. R.*

σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κωνείῳ ϗ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνός ἐμοὶ μέν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, [a] ϗ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῶν δακτύλων ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φῄς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, ϗ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δηθὲν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἐχοντας, ϗ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, ϗ κόμην σείοντας, ϗ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, ἀνὴρ ἐπιβουλεύσῃ, ἢ γυνὴ φαρμακὶς, ἢ ἐραστὴς ἀπεγνωκὼς, ἢ ἐρώμενος ἀποστερηθεὶς, ἢ ἐραστὴς ἀντεραστὴν ἔχων, ἢ ἐρωμένη ἑτέρῳ προσκειμένη, ἢ ἐρωμένη ἐραστὴν ἔχουσα, ἢ ἐραστὴς ἐρωμένην ἔχων, ἢ ἐρώμενος ἐραστὴν ἔχων

ni vestigio illorum aliquis in media scena concidat, risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum ipso diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subligationem deformissimam, nec ad pedis rationem respondentem. Vides quomodo jam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

ται, [b] προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ [c] παρέχῃ τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπείῳ μὲ συγκρουσθέντι αὐτῷ καταγμάτι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῇ, καὶ τῶν σκελῶν ὀπόλυ γυμνωθέντων, ὡς [d] τὸ τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τὴν [e] ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐκ ἄξιον λόγου τῆς ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν [f] ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυόνων; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὤφθη οὖσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος [g] ὁπότε γένοιο, ὅπως ἔφερες ἐκείνην τὴν κατηγορίαν;

ΑΛΕΚ.

b Προσκρούσας] Κινεμβατήσας G. & *Schol.* *c* Παρέχει] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρεῖχε. Παρέχοι G. *d* Ὡς Omisit *Fl.* *e* Ἐμβάδων] Sic *Fl. J. P.* &c. Κεθόρων P. *f* Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξα marg. *A1.* *g* Ὁπότε] Ὅτε P.

77. Κινεμβατήσας] Κινεμβατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχείρειν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσεισις κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curiosis Galice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας — παρεῖχε] De histrionibus Regis personam gerentibus, ἢν δὲ οἷα πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καὶ πέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρεῖχε τοῖς θεαταῖς. *Quod si quis, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus.* sic interpretantur. In Ms. pro προσκρούσας habetur κινεμβατήσας & pro παρεῖχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κινεμβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narrasset Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem qua liberos illo esse jusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, caussam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρηται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ, καθάπερ κενεμβατοῦσιν. *Caussa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum est solum, cui insistunt, ubi est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia, ubi totum corpus gravi illorum κενεμβατούντων lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent scioli, subposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse vero in theatris non unum locum, ubi histriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ ἀλαδήμαλι] Τὰ σὺν ἐλαύνει. *F.G.*

Αὐτῷ ἀλαδήμαλι] Bene *Gujet.* ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est obvium; nisi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. frustra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu sit καταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipsi prorsus eadem. Tria similia dedit *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo errasse observat ille.) ex Nostro T. I. *Tim.* §. 22. vs. 79. ἀπασάμενός με αὐτῇ δίκτυ. *Soph.* Aj. 56. Λιτὰς ἀπάσας ἐκ καλυκαρισμάτων, αὐτοῖς ποιμνίοις ἐπιςάταις. *Hom.* Il. Θ. 24. Αὐτὴ κεν γαῖη ἰρύσαιμι — *Arrian.* II. c. 2. f. ὀκτὼ μὲ ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo *Icar.* c. 27. καπνὸν αὐτῇ κνισσῃ. Et c. 33. ἐπιτρέψον) αὐτῇ ἀλαλιξῇ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύστηνα] Tangit scenicas vestes servorum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut patet apud I. *Polluc.* c. 13. l. 7. Eorum qui servos fingebant vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ὀκ ῥακῶν πάνυ τυτλῶν συγκεκομμέναι. Hinc *centunculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Consutus tunicis hunc advenio non dolis.* *J.B.*

84. Ἐμβάδων] Ex glossa natum κεθόρων. Ἐμβάδων supra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τὸ-

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀναχινεῖς τ̃ λόγον, χ̣ ὁ τῦ παρόντ@ χαιρῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, ὐδεὶς ὅτις οὐκ ἀπραγμονέστερ@ τ̃ βίον ἔδοξέ μοι τῦ ἀνθρωπείυ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις χ̣ χρείαις [b] ἐμμεμέτρημέν@· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντ̃υ βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιὸν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, χ̣ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

27. GALL. Longum hunc ſermonem moves, nec praeſentis temporis. Verumtamen hoc caput eſt, nulla harum vitarum non magis, quam eſt hominum, tranquilla mihi viſa eſt, quippe quae ſolis ſe naturalibus cupiditatibus & neceſſitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophiſtam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos ſtudetis, in illis non videas.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. ὐδέπω δύναμαι ἐπομαθεῖν τ̃ ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσι@ γενέσ̣. ἀλλά [e] μοι χ̣ τὐνύπνιον ἔτι πρὸ τ̃ ὀφθαλμῦ ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· χ̣ μάλιστα ὅτι τῷ καλαράτῳ Σίμωνι ἐποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, χ̣ ἐπεί@ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἐπὶ τὸν ἀλωνα, ἐκεῖ ἐπιδείξω σοι τὸν ἀληθινὸν πλοῦτον. ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ἀναστήσῃς με, ὦ ἀλεκτρυών, ἀλλὰ ἔα με καθεύδειν ἔτι ὀλίγον χρόνον.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus ſim, dicere apud te non erubeſco. Nondum poſſum dediſcere cupiditatem, quam habui a pueris, diteſcendi. Verum mihi & inſomnium adhuc ſtat ante oculos, aurum oſtendens, & maxime de exſecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, ſanabo. Et, quando adhuc nox

a Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τοιοῦτον Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημέν@] Ξυμμεμ— G. Μεμετρημέν@ Fl. c Ἐπιτηδεύετε] Ἐποιῆτε marg. A1. d Ὅγε] Ὁ Fl. e Μοι] Μὴν Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καλλιλάλως τοῖς φυσικοῖς τ̃ ζώων ἤθεσι, τὰ τ̃ ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ὥρισεν. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τῦ ἵππυ, τὸ τῦ τελώνυ ἄπληστον. τῇ τ̃ βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ κοτίλῳ τ̃ κολοιῶν ἐ θορυβώδει τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τ̃ κωνώπων, χ̣ παντὸς ὑτι@ ἐν προσαπτικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τῦ ἀλεκτρυόν@ τὸ τ̃ κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. *Nigr.* c. 1. p. 39. ἐν κεφαλαίῳ *ſummatim* eſt. Vid. ibi *Bourdel.* In *Quom. Hiſt.* c. 28. f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. *Ipſa capita & ſummaria.* Item *Char.* c. 2. τὰ κεφάλαια τ̃ γιγνομένων. *Aſin.* c. 29. pr. κεφάλαιον τ̃ κακῶν *ſumma, cumulus malorum.* *J.F.R.*

96. Ἐμμεμετρημέν@] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem eſſe, ſi modo ſit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, χ̣ χρείαις ἐμμεμετρημέν@, *naturalibus duntaxat cupiditatibus & uſibus circumſcripta.* Sed quis dixit ἐμμετρέω, aut ubi legitur ἐμμεμετρημέν@? Nuſquam quam in hoc loco, qui merito ſuſpectus fuit viris doctis. Mſ. noſter ſcribit ξυμμεμετρημέν@. Optime. *Thucydides* lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονήσαι τε ὁ βί@ ὁμοίως ἐ ἐτελεύτησαι ξυμμετρίᾳ. *Quorum vita ſimul & mors felicitate circumſcripta eſt*, hoc eſt qui vivi & morientes fuerunt felices. *J.G.G.*

Ἐμμεμετρημέν@] Simplex μεμετρημέν@ quod *Fl.* habet, non diſplicet; & ſic ſupra de *Merc. Cond.* c. 30. pr. χ̣ ὕπνον μετρεύμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. *Hemſterh.* ad *Nigr.* c. 15. p. 54. Conf. & *pro Imag.* c. 21. f. *J.F.R.*

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etſi de uno tantum homine ſermo eſt, modo ſingulari, vid. ſupra *Tox.* c. 27. Plural. tamen fere frequentior. *Diod Sic.* L. 2. c. 55. pr. ἐκ παίδων ἦν ἐζηλωκώς. Iterum ſic ibid. &c. vid. ſupra. At ſingularis praeter *Alciphr.* ibi adductum, etiam eſt apud Noſtrum, *Tox.* c. 57. med. ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. Ac rurſus ap. *Diod. Sic.* III. c. 32. f. ἐκ νηπίυ — λωτέμενοι, pro ἐκ νηπίων. *J.F.R.*

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In *Euang. Matth.* XIII. 15. χ̣ ἰάσωμαι αὐτούς legimus, ubi Rever. *J. Elſner.* haec Luciani adferens monet, id in genere eſſe: *juvabo, malo liberabo* (Immo & errore liberabo) Lucianumque ſimiliter locutum in *Fugit.* & *Catapl.* Vid. igitur *Fug.* c. 5. & *Cat.* c. 7. *J.F.R.*

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μῶν τοιχωρυχεῖν. *Th. M.*

Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν μὲ σιωπαναγκάσεις;] Laborare hunc locum vidit *Marcilius.* ſed remedium praeſentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, εἰ μὴ ἐ τοιχωρυχεῖν γε σύ μὲ ἀναγκάσεις. *Num tu me compelles pa-*

nox eſt, ſurge, ſequere me. Abducam enim te ad ipſum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis ſit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clauſis januis? niſi forte parietes perfodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus ſacer ſum, eximium hoc mihi dedit, ſi quis longiſſimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur... MIC. Duae ſunt tales. GALL. Dextram igitur ſi cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque poteſt, & videre, non viſus ipſe, omnia. MIC. Neſciebam, te quoque, galle, praeſtigiatorem eſſe. Si ergo hanc mihi ſemel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rurſus arrodet, dum producit, ſoleas. GALL. Nefas eſt

ναὶ ἀλλ' ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί. MIK. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; [f] εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με [g] συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ὧπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ ὑραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δὴ ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι. MIK. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ [h] ἀποσπάσας πρόχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐκ ὁρώμενος αὐτός. MIK. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' ἢν τοῦτο ἅπαξ πρόχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις πατρώξεται [i] ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

f Εἰ μὴ καὶ] Reſtitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mſ. Gr. Καὶ μὴν *Marc.* *g* Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. *h* Ἀποσπάσας] Ἀποσπάσαι marg. *Al.* *i* Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπινοῦν *Graev.* Ὑποπινῶν vel ὑπὸ πτίλης *Pell.* Ὑποτίνων volebat *M. du S.*

parietes perfodere? Praecedentia vero verba ſic diſtinguenda ſunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clauſis foribus?* *J.G.G.*

Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt, niſi quod in P. ἀναγκ— eſt, pro συναν— quae his mutatis ſatis jam commode habent; ideoque ſervavi. *M. du S.*

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Poſt τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλει, quod excidit Librario. *F.G.*

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidiſſe, ἀποτίλλει. Sed medium Galli ſermonem cupidus interrumpit Micyllus; continuatur autem orationis filum in ſeqq. ἀποσπάσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos ſunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rurſus Dial. ſeq. *Icarom.* c. XI. fin. *J.F.R.*

30. Ὁ δὴ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus eſt qui me diu torſit, praeſertim cum nihil in antiquo libro mihi eſſet praeſidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum eſſe nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις πατρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rurſum coria calceis aſſuenda obrodet, ebibetque.* Serice aut Scythice ſi interpres locutus eſſet, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet?* quid bibere ad corii roſionem? Dein ubi in Graecis ſunt coria *calceis aſſuenda?* καττύματα ſunt ſoleae, quae calceis ſuppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων ſi legas, ut ſine dubio legendum, ἀποπινοῦν, omnes tenebrae diſcutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πινόω eſt ſordibus inquino, maculo, ἀποπινόω eſt ſordibus purgo, emaculo, *Heſych.* ἀποπινοῦται, ἀπορυποῦται. πῖνος γὰρ ὁ ῥύπος. ἀποπινοῦται eſt *ſordibus purgatur.* πῖνος *enim eſt ſordes.* Sic hunc Heſychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπινοῦται, & recte Stephanum legiſſe hic Luciani locus argumento eſt. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec eſt: *At ille rurſum ſoleas obrodens ſordibus purget.* Nam ſutores etiam ore ſoleas crepidarum lingendo, & ſi quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundaſſe videntur. *J.G.G.*

Ὁ δὴ αὖθις πατρώξεται, ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo eſt de homine, qui quum fuiſſet ſutor, dives poſtea evaſerat. Huic bona ſua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haeſi ad hunc locum cum Viro magno, *J. G. Graevio.* Quid enim eſt ἀποπίνειν τὰ καττύ-

θαι τοῦτο. παρήγγειλε γάρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καλαφωρᾶσαι αὐτόν. MIK. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; MIK. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις ἀφ' [a] θατέρου τῆς οὐρᾶς μέρους.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam. MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo enim auro, si potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelisti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; MIK. Οὔμενουν, ἀλλὰ [c] παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μὴ τοῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ [d] κλεῖ-

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad januam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admove pennam ad seram. MIC. En

a Θάτερον τῆς ὐρᾶς μέρους] Θατέρᾳ — μέρει *Fl.* b Ἐπὶ] Περὶ male *Fl.* Recte cett. c Παρὰ] Restit. ex *Fl.* & *V2.* Περὶ cett. Ἐπὶ *S.* d Κλεῖθρον] Sic esse in *J.V2.Fr.B2.* & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *H. Fl.* &c. recte.

τύμαλα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum hujus loci genuinum pervestigavit, eruto ex *Hesychio* Ἀποπινοῦται, ἀπορυπτοῦται, *sordibus purgatur*, lectoque ἀποπινοῦν pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινοῦν pro ἀποπινῶν scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam ἀποπινῶν requiritur, *sordibus purgans.* Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa Viri Cl. animadversione, cogitaveram ἀποπλύνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. *J.J.*

Ibid. Ἀποπίνων τὰ καττύματα] Lege ἀποπινῶν. *F.G.*

Ἀποπίνων τὰ καττύματα] Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de sutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74. *Dentibus antiquas solitus* producere pelles, *Et* mordere *luto putre vetusque solum. Praeneslina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποπίνων τὰ καττύματα, quod inter dictantem & scribentem, Jotacistae, ut sunt Graeci a pluribus inde saeculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Ἀποπίνων] *Jensii* emendatio ἀποπινῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτίνων quoque adprime adpositum est. *Graevii* ἀποπινοῦν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσόω, -in Grammatica *Verwejana* χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tribusve. *J.F.R.*

34. Καταφωρᾶσαι] *Th. Mag.* v. φωρᾷ. *M.du S.*

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. πίλλω. *M.du S.*

46. Παρὰ τὸν Σίμωνα] Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Cl. *Casaubonus* ad *Athen.* c. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Arist.* pag. 241. *J.B.*

Παρὰ τὸν Σίμωνα] Ita *Fl.* Ed. & *V2. Bened.* ἐπί. Reliqui Impressi περί. *M.du S.* Recte indicavit. Confuse *Bourd.* *J.F.R.*

50. Κλεῖθρον] Cum nihil varient Edd. cur id adposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non adsequor. Sed forsan suspicatus est κλεῖσρον in quibusdam esse, ut supra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in κλεῖθρον mutatum. *J.F.R.*

55. Ἀμαυρὸν γε] Sic Impressi plerique; recte. *Ven.* utraque τε. *M.du S.*

63. Τὰ δὲ ἑκκαίδεκα εἶδε Σώσυλος] Mss. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὰ δὲ ἑκκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σώσυλος. *At sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cogno-

En tibi. O Hercules! aperta eſt velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & ſubducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obſcuriuſculam quidem & ſitientem lucernam. Eſt autem pallidus, neſcio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus eſt. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde ſic habeat. SIM. Ergo talenta quidem ſeptuaginta illa, ſecure omnino ſub lecto ſunt defoſſa, & nemo omnino vidit. Sed ſexdecim illa, vidit me, puto, Soſylus equiſo occultare ſub praeſepio. Semper enim nunc circa ſtabulum verſatur (*in ſtab. occupatus eſt*) qui alias omnino nec ejus curioſus, nec laboris eſt amans. Veriſimile autem eſt, multo his plura eſſe direpta. Unde enim alias tantum ſibi ſalſamentum obſonaſſet heri Tibius? dicebatur vero etiam

Ἑρμ. ΜΙΚ. Ἰδὲ δή, ὦ Ἡράκλεις, [e]ἀναπεπέτασται ὥσθ' ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ ἐς τὸ πρόθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυρὰν [f]γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' [g]ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτέτηκὼς ἔνδον φροντίδων δηλαδή, ἃ γ' νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον [h]ἃ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν ἔτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ἔνδον τῇ κλίνῃ καλοχώρυκται, καὶ οὐδεὶς [i]ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [k]εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ἔνδον τῇ φάτνῃ καλακρύπτοντά με· [l]ὅλως γοῦν περὶ [m]ἱππώνα ἔστιν, ἃ πάνυ ὀπιμελὴς [n]ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς δὲ διηρπάζῃ πολλῷ πλείω τούτων. ἡ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠφώ-

e Ἀναπεπέτασται] Ἀνατέτραπται marg. *A*1. & *Fl.* male. *f* Γε] Sic *Fl. Fr. Ald. B*1. *H. P. S.* T*s J.* cum *V*2. *g* Ὁπόθεν] Ὅθεν marg. *A*1*W. h* Ἃ] Ὃ *Fl. i* Ὅλως] Ἀλλως non male *Fl. k* Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P. & marg. *A*1. Οἶμαι abeſt in Edd. *l* Ὅλως] Ὃς *Fl.* Vulgatum firmat P. *m* Ἱππώνα] Ἴππωνά *Fl.* Et *i.* minuſcula; Cett. I unciali, ac ſi nomen Viri eſſet, & ſine accentu in med. Ἵππων L. *n* Ἄλλως τ'] Delevi cum *Solan.* illud τε, etſi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] *Οἰκέτης ὄνομα. V.*

gnoſcere. Paullo inferius: σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλαφορήσῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praeſentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco eſt, *in furto?* Iſta igitur verba dele, ſi Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ὅλος haberet, non ſpernerem, cauſſam vid. ex not. noſtra ſeq. Satis tamen tolerabile eſt ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τὴν Ἱππωνά ἐστιν ἃ πάνυ ἐπιμελὴς] Typographi vitium eſſe ducerem, niſi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τὴν ἱππῶνά ἐστιν ἃ πάνυ ἐπιμελὴς. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Delendum τ', & ſic interpungendum, ut vides, ne in ſenſum delabaris abſurdum, quem ſecutus prior interpres eſt. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Quia nimis brevis eſt *Solani* nota, ſed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Verſio, quam ille abſurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando ſtabulo non eſt admodum ſolicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*; Graeca enim ſic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τὴν Ἱππωνά ἐστιν ἃ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν. Cl. *Geſn.* ſic: *Etenim circa equile non valde jam diligens eſt, qui neque alias laborioſus ſit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, diſtinctione mutata, & τε ejecto, nunc in ſenſum plane contrarium converti; rem enim ipſam flagitare puto, ut ſervus alias negligens ſtabuli, nunc theſaurum in ſtabulo latentem ſciens, plurimum in eo verſetur, ut ſub diligentiae praetextu occaſionem captet ſubinde aliquid inde auferendi; nec enim ſimul & ſemel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti ſuſpicio, & inſolitae rei admiratio, quod equiſonem olim parum curioſum ſui ſtabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo ſollicitum cerneret. Qui ſenſus ex verſione jam ſatis patet, prae quo priſtina lectio ſponte jam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti ſuſpicione cohaereret, niſi dixeris: *quia ex furto jam dives factus eſt, negligit ſtabulum.* At ut hoc per ſe nihili eſt, ita magis friget, ſi nova negatio ſubſequitur, *neque alias ſolet eſſe diligens*; quid ergo ſic praeter ſolitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M. du S.*

[a] ὠψώνηκεν ἐχθές; ἐλέγελο δὲ τῇ γυναικὶ τῇ ἑλλοβίου ἑωνῆς πέντε δραχμῶν· ὅλως τἀμὰ ὗτοι σπαθῶσι τὼ κακοδαίμονε. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι κεῖται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γῶν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοί φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια [b] ὑπὸ μάλης [c] ἅπτειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γῶν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν [d] περίειμι ἀμφιβαίνων τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κἀμοῦ γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με φρόνην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφησέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, [e] καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἵν' λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτά μοι σοὶ, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ πᾶς' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοι-

70 inaurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pariete, ea subducat. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe similis ego, & patellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfossor parietum, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

a Ὠψώνηκεν ἐχθ.] Ὠψωνηκέναι χθὲς ἐλέγελο marg. *A1.* b Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. c Ἅπτειμι ἔχων] Ἔχω *J. H. Fl. B.* &c. omisso ἅπτειμι. Sed *P.* habet quod edidi. Item G. & P. d Περίειμι] Περιαλύσομαι marg. *A1.* e Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in *Fl.*

70. Τῇ γυναικὶ ἑλλοβίου] Ἐνώτιον τὸ ἐν τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι τῷ τοῦ ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλόμενον. *V.*

72. Οὗτοι σπαθῶσι] Μετὰ τρυφῆς δαπανῶσι. *V.*

du S. I. e. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. *J.F.R.*

72. Τἀμὰ — τὼ κακοδ.] *Sic nostros vidisti flentis ocellos.* *E.L.*

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ ἐς τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω] Elegantius & ἀττικοτέρως Mſ. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἅπτειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. *J.G.G.*

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo supra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελόμενος ψυχεῖο ὑπὸ μάλης ἔχων. *F.G.*

Τὰ τρύβλια] Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. *J.F.R.*

79. Ἅπτειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impressis tantum, ἔχω. *M. du S.*

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophrastus* in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suum facit p. 51. *M. du S.*

2. Γυφωνα] Conf. supra T. I. *Tim.* c. ult. Λάχης, ἢ Γύφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φειδῶνος ἢ Γύφωνος μικροπρεπίστεροι, ut recte *Bergl.* legit, nostrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γύφωνα εἶναι ἢ τοκογλύφον. Et ubi jam mallem edidisse Γύφωνα, ut pateret nomen viri esse. *J.F.R.*

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα ἐς τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀπαλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους καλεσκληκὼς, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατεσκληκεν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus est*

eſt. MIC. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus eſſe contingat! Percuſſa ergo illius mala, volo diſcedere. SIM. Quis me percuſſit? a latronibus miſer pereo! MIC. Plora & vigila, & ſimilis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabeſcens. Nos vero, ſi videtur Gniphonem videamus daniſtam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis janua.

πόν ἐστιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. καὶ κόρρης γῆν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, λῃστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ [f] ἀλαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ [1] χρυσῷ, προσελήκως αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν [g] ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem uſuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo poſt oportebit relictis hiſce omnibus, blattam, aut culicem, aut muſcam fieri? MIC. Video miſerum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ [h] τοῦτον [i] ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δέησθ' μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα [k] λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ [l] κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ὃς δὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος τῷ λογισμῷ· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. GALL. Ad Eucraten, ſi videtur. Et ecce aperta & haec eſt janua. Ingrediamur ergo. MIC. Iſthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτη, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀνει-

f Διαγρύπνει] Sic P. *F.* & marg. *A1.* Ἀγρύπνει *Fl. Ald. H. B1. Fr. S.* *g* Ἴδωμεν] Ἴωμεν P.. *h* Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. *Fl.* *i* Ἐπὶ] Et hoc eſſe in Edd. omn. notat *Solan.* *k* Λιπόντα] Sic *Fl.* &c. omnes. Καλλιπόντα *F.* ſola. *l* Κυνόμυιαν] Sic *P.* & P. Μυῖαν cett. Edd.

9. Σίλφιον] Σίλφη * ζωύφιον ἐοικὸς κανθάρῳ. λέγεται δὲ καὶ σιλφη, ἐμπὶς δὲ ζωύφιον ἐοικὸς κώνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. *G.*)

* Ζωύφιον] Ζώδιον editum ante; ſed ζωύφιον eſt in C. & V. priore loco. Altero vero ζοῦφιον in V.

eſt curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, ſupputare uſuras, & ejus digitos contabniſſe* ut ſolent eſſe hominum morbis aut curis confectorum digiti. poſſes etiam vertere *digitos ejus occalluiſſe, callo fuiſſe obductos*, ſive *callo indurniſſe* aſſidua ſupputatione. & hoc malo. Mox neſcio cur σίλφη Latine vertatur *ſilpha*, ut paullo ante σμίλιον, *ſmilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea ſuppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *ſcalpellum*. *F.G.G.*

6. Ἐπὶ *φροντίδων*] Sic omnes Libri noſtri. Ego mallem ὑπό. *M. du S.*

Ἐπὶ *Φροντίδων*] Et ego cum *Solan.* malim ὑπὸ, ut ſupra c. 29. paullo ante med. *F. F. R.*

7. Καὶ *τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα*] Tolerabile forte diviti incommodum, ſi digiti ſoli occalleſcant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, muſca fit, & jam eſt, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut ſtatim dicetur. Quid igitur ſibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent uſurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus ſum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mſſ. miſceantur, notum eſt. Si cui vel ſic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἓν ἀπὸ δυοῖν juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους ἓ τοὺς δακτύλους. nam revera & *uſuras* & *digitos* numerat, qui uſuras computat digitis vel ad digitos. *F. M. G.*

9. Σίλφιον] Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. *M. du S.*

[a] ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον; ὁρᾷς [b] γοῦν τ Εὐκράτιλω αὐτὸν μ ὑπὸ τῦ οἰκέτυ πρεσβύτλω ἄνθρωπον; MIK. Ὁρῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παιχνιδισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τ γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τῦ μαγείρυ [c] μοιχευομένην καὶ αὐτλώ.

tias tu somnias? Vides igitur Eucraten ipsum a suo servo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν κ τύτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, κ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτυς; MIK. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκλρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιῦτόν τι [e] πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἐμοί γε πλοῦτός [f] ἔστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τ οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μίκυλλε.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειρώττεις L. Ὀνειρόττεις marg. *Alw.* b Γοῦν] Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. Bi. S.* Δ' ὧν *J.* & P. c Μοιχευομένην] Omisit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a *Fl.* e Πείσωμαι] Πίσωμαι *Fl.* In P. desunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. f Ἔστι] Ἔστο *J.* sola.

22. Καλαπυγοσύνλω] Καλαπυγοσύνλω κ. ὑ σιωπδιτα γε τῇ ἀσελγεία. οὐκ ἐν ὑδὲ ἀνθρωπίνλω εἶναι νομίζει. *V.*

34. Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ] Τὸ ἑωθινὸν, ἔτι μικρᾶς σκιᾶς ἔσης. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam passive, τ ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. *Long. Pasl.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολῶ χάμυς πλουσίυς. *J.F.R.*

20. Ὑπὸ τῦ οἰκέτυ] Subaudi παραινόμενον. *F.G.*

32. Ἔστι] Ex *Junt.* ἴστο *Solan.* noster ἔστω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret: concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti adparet, illud ἴστο propius accedere ad reliquarum ἴστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἐστι, accentu retracto eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare; quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. *J.F.R.*

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

MENIP.

IGitur ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam .... & haec fuerint expedito aquilae unius diei. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝΙΠ.

Ο Γκεῖν τριχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς [a] στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τεντεῦθεν δὲ ὀλίγον ἄνω ποδάγραι [b] πως πεντακόσιοι. τὸ [c] δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν [d] τοῦ Διὸς, [e] ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *Bt.* Inſcriptio eſt Μενίππου καὶ ἑταίρου. *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Πως] Non legitur in O. *c* Δὲ ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Τὴν] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἄνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, ἀφ' οὗ (1) τὸ πτηνὸν, εἰσάγειν τὸν τῷ ὀλύμπῳ ὑποκείμενον εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφιρόμενος, ἀφ' οὗ τὸ μεγαλοπράγμον καὶ περίεργον καὶ φασματώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς πατάρων ὑπάρχων τὸ Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντιοδίνης δόξαν ὑποποιούμενος, γειταίων ἦν καὶ συγκεκροτημένον τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδύκιμον, ὑδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς (2) ὥρας ὑπρόσωπον ὑποφίρειν καὶ (3) ὕτως ὥστε (4) εἰ πίσις ὕπεσι Φιλοσράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίῳ τὸν Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἁραθῆναι κατὰ Κόρινθον τὸ Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περίεστυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὁμοίῳ, φασὶν, ὁμοίῳ συμφθῆ. καὶ τὸ τῷ βίῳ λοιπὸν δυσαπεσπάσως ἴσχηε τούτῳ, στρατείαις τε συγχαίρων, καὶ (5) εἰς μηδὲν ὑγιὲς ἀφηνοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασμαβαλογῆσαι τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προσηκόλουθον, καὶ ὑπερνέφελα στρατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταθμὸς] Μονή. *V.*

4. Παρασάγγαι] Μίτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὅσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τὸν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται στάδιον τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἤ. ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγγαι] Ὁ παρασάγγης μίτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' ὃ μετροῦσι ἀφὸ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων στάδιες λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ χοῦς ξ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει ποδὰς χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὑρήσεις πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. *G.* (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ πτηνὸν] Hanc Lacunam V. Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*
(2) Ὥρας] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Οὕτως] Οὕ Exc. *G.* Οὕτως recte C.
(4) Εἰ πίσις ὕπεσι] Pro his tribus ὑπίσχη tantum C.
(5) Εἰς μηδὲν ὑγιὲς] Πρὸς μηδὲν ὑγιὲς C. Εἰς μηδὲν ὑγιὲς V.
(6) ζ'.] ζ λ' Excerpta *G.* quod ipſe Excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζ'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἀνοδῶν legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. ὁδὸν ἐδίκησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*
Ἄνοδον] Erunt qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra *de Luct.* c. 2. f. variatur in τὴν ἀνόδου & τὴν ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. *J. F. R.*

12. Στα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σε ταδίους ἀκολουθῶν, ἡλίους τε καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα [a] σταθμούς [b] τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀφέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὴν ἔναγχος ἀποδημίας. ETAIP. Εἶτα, ὦ γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ETAIP. Ἡράκλεις, [c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες καλαχοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι [d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ETAIP. Πῶς ἔφησθα; Μένιππον ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ

velut dimetiris? olim enim, dum ſequor, te audio, Soles & Lunas, inſuper vero etiam grandia nomina, manſiones quasdam & paraſangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, ſi ſublimia atque aërea videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noſter, ſicut Phoenices ſtellis ſignabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; ſed ipſis in aſtris peregrinatus ſum. SOD. Longum Hercle ſomnium narras, ſi imprudens paraſangas totas dormiſti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adſum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demiſſus e caelo adeſt? MEN. Ego vero ab ipſo tibi illo ſummo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους *Graev.* fruſtra. b Τινὰς] Abeſt a *Fl.* c Μακρόν γε τὸν] Hoc habent *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Μακρόν τινα τὸν *P.* & marg. *AIW.* d Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντος] Ξένους ἐ ἀγνώστους ἀφηγουμένου. *V.*
16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. *G.*
Ibid. Τῆς ἐναγχος] Τῆς χθεσινῆς. *G.*
22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. *V.*
26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ οὐρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. *V.*

* Ὑποξενίζοντος] Ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit *M. du S.*

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σε ταδίους ἀκολουθῶν ἡλίους ἐ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Et enim jamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς manſiones. ſed στάδιος & παρασάγγαι rectius junguntur quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris. *J. G. G.*

Σταθμούς τινας ἐ παρασάγγας] Ad hunc locum ὁ πάνυ *Graevius* adnotavit rectius jungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me Viri Eruditiſſimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi σταθμοὺς ſaepe alibi cum παρασάγγας junctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀνάβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, ſc. in Libro *de Conſcrib. Hiſt.* Τὸ δὲ ἐ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι ὁ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ ἐ σταθμοὺς ὅλους: *At vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo, ſed totos etiam ſtathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc paraſangam multi ex triginta conficiunt ſtadiis, ſtathmum vero quatuor paraſangas pene conficere.* &c. Haec in Obſervatt. Crit. p. 66. *L. Bos.*

14. Διαίρια] Conf. ſupra Ὀρχ. c. 42. f. *M. du S.*

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritiſſimi. *Aratus* de Cynoſura Phaenom. vſ. 40. τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι πηδώσι θάλασσαν. Et mox vſ. 45. τῇ δὲ Σιδόνιοι ἰθύτατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. *J. M. G.*

22. Καλαχοιμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. *M. du S.*

23. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν δοκῶσι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. *Th. M.*

Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, neſcio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. *J. F. R.*

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat *P.* Edit. cum *Fl. J. H. S.* &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθαι σ' ἀπ' ἰμοῦ, & ibid. 377. Ὦ τᾶν' ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum eſt in metro, errare non poſſumus, ſi circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Ariſtoph.* locum priorem copioſe adductis. Quia autem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

νυ Διὸς ἦκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑφηνεφέλῳ ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸ ὄψιν ὑπάνω ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά πω ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. ΜΕΝ. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλός εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ.

a Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* f Καὶ] Abest a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*
38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος εὐτρεπής· τοῦτο ἁρπάσῃ ὁ Ζεὺς, καὶ μισθωθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*
43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*
45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐράσμιον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in *G.* C. & V. merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æsop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπετὴς] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διὶ πεσὼν, idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ] Cl. *Davisius* ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honestatem aliud adjungant, quod ex eodem genere non sit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro viribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex *Dione Chrys.* Or. VII. p. 118. μάλιστα σύ„ ρήσειν ἡγούμενοι τὴν ἐξ ὁλλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ ἐν τοῖς „ πολλοῖς ἐθάκει, περί τε τῶν πλούτων καὶ τῶν ἄλλων, ἃ „ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. „ XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epist. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eamdem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διὶ πετὴς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τε ἦν ἐξ οὐρανοῦ γενέσθαι. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκω ἐς κατήχουμαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & passim; nam quia addit se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετῶ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοπῶ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ ποθ' ὑπὸ θαλάσσης [a] καλαπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι; MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὰ πτέρωσιν ἁρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτεροῤῥυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἀρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. MEN. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐ-

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es. MEN. Recte sodalis, nec *procul* a scopo conjecisti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

3. SOD. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Menippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam enim nescio quomodo sensim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere. Aqui-

a Καλαπεσὼν] Πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. *b* Ἀκήρατα] Bene *J.* & *V2.* Ἀκήρατα cett. male. Ἀκήρατα marg. *A1.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος] Ἴκαρος ὑὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. *Ὅτε ἐν Σικελίᾳ αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ὑστερήσθη διάσημα· ἀλλ' ὕστερος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. *V.*

62. Τὰ ὠκύπτερα] Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ καταλήγοντα. *V.*

*Ὅτε] Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι.

62. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα] Benedictus *celeres erant sine cera penna:* At nulli bono istae celeres. Itaque Erasmus *citra ullam ceram erant pennae.* Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae* vel *penna volatiles.* sic mox c. 10. Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *summis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hist.* c. 13. *J. G.*

Ἀκήρατα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἄστροις ποιεῖσθαι ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simul ac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut par erat, cecidit:* ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non est ἀκήρατον, quippe quod a κηραίνω, *perimo*, deductum significat *integer*, *sincerus*, *inviolatus.* Video equidem hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significentur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρατα. Κηρὸν *cera illino:* inde κηρωτὸς *ceratus;* hinc ἀκήρωτον. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icari alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρατα. Quae emendatio nostra si probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ, ἀκήρωτον quaesieris. *J. J.*

Ἀκήρατα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήραλα, mendose. *M. du S.*

Ἀκήρατα] Optime sic Cl. *Jens.* conjecerat, & pariuissem sic emendanti, etsi vel in nulla Ed. inveniss. Jam vero, quia *J.* & *V2.* ἀκήρατα habent, eo ala-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tenμεγέθη συλλαβών, ἔτι δὲ γύπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ἀλέναις τὰ πτερά, μᾶλλον δὲ ἐκ πάσης ἀρχῆς τὴν ὑπόθεσιν, εἴ σοι σχολή, [c] δίειμι. ETAIP. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ἐκ τοῦ λόγου, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως. [d] μὴ δὲ πρός Φιλίου με φθονήσῃς, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῂς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, καὶ δυναστείας, καὶ ἀφροσύνας αὐτῶν, καὶ τοὺς περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, ἀναχύπτειν τε, καὶ πρὸς τὰ πάντα [e] ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐν ταὐ-

c Δίειμι] Nil mutant Edd. d Μὴ δὴ] Sic *Fl. J. Hi. Bi. Mηδὲ P. S.* e Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P.

67. Αὐταῖς ἀλέναις τὰ πτερά] Σὺν αὐταῖς ἀλέναις. ἀλέας δὲ λέγει ὁ τοὺς ὄμους. *V.*

54. Ἀπὸν] Ἠδὺ G.

alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατον quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατον diſtinguit, dicens: ἀκήρατον ἄφθαρτον — ἀκήρατον δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J.F.R.*

69. Δίειμι] Mirabar nullam Edd. διέξειμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J.F.R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτ. vid. Addenda. *J.F.R.*

72. Με φθονήσῃς] Uſum talium formularum in preclbus declaramus ad *Philopatr.* c. 3. pr. *J.M.G.*

80. Πλούτους] Pluralis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Adde *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* I. c. 71. Καὶ μεγίστους πλούτους ἴσχον. *J.F.R.*

81. Καλαφρονήσας — ἐπειρώμην] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καλαφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, ἀνακύπτειν δὲ, καὶ πρὸς τὰ πάντ' ἀποβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, & *earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J.G.G.*

82. Σπουδαίων] Forſan *χυδαίων*. F.G.

Σπουδαίων] Quid *Gujetus* ſibi velit *χυδαίων futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖον non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας ἐφ' ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς ἐπῄνουν. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινα σπουδαῖα πεμφθέντων. Rurſus *Iſocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεται πάντως. Ut ſexcenta alia exempla omittam. *J.F.R.*

ταῦτα, πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὐδ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχήν, οὐδ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοποῦν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τῷ οὐρανῷ διερριμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἆρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς ἀδόξαστα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπορρήτου τινὰ κατὰ τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταράγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα καταινεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι [a] ὑπελάμβανον τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ᾤμην γὰρ ἐκείνους πάσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, πρόσωπά τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑφαγόραι τινὲς, καὶ ὀρθογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι καταφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλών, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ὑπὲρ κεφαλαίου τῆς

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel signis erant mihi imperveſtigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

a Ὑπελάμβανον] Ὑπολάμβανον P. sola.

98. Διαΐξασα] Ὀρμήσασα. V.
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἄδηλα. V.

* Ὑφαγόραι] Ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit M. du S.

20. * Ὑψαγόραι τινὲς] Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, ἀράνια φρονοῦντες. V.

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J. F. R.*

8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. *J. Elsner.* Observatt. ad *Euang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliisque Luciani advocat. *J. F. R.*

10. Ὑφαγόραι] *Hom.* Od. A. 385. *M. du S.*

15. Μετεωρολέσχης] *Aristoph.* in Nubibus passim *Socratem* hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, vs. 225. eum dicentem inducit: ἀεροβατῶ δ' ἀβρόνως τὸν ἥλιον, & paullo post: Ἐξεύρον ὁρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359. μετεωροσοφιστῶν summum. At 332. μετεωροφένακας ejus sectatores vocat: Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad vers. 330. *J. F. R.*

30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 413. 35. ὑ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & *Lactantius* III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam

ceri, quomodo de ſublimitate rerum diſputandum eſſet, & ornatum hujus univerſi ediſcere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo ſequeretur alterum, ſed pugnantia omnia & ſibi contraria, tamen perſuadere mihi poſtulabant, & ad ſuam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, ſi viri ſapientes de natura rerum inter ſe diſſederunt, nec eadem de iisdem rebus ſenſerunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, ſodalis, ſi audias ſuperbiam illorum, & prodigioſam in diſputando audaciam: qui primum conſtituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, ſed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae ſenectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli ſe fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae ſupra Lunam ſunt, incederent: &, tanquam de ſtellis delapſi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum ſaepe fortaſſe, neque Megaris quot ſtadia ſint Athenas usque, accurate noſſent, incertum fuerunt, ſibique ſaepe contraria diſſerentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatuere ac dijudicare non poſſis.) *M. du S.*

σοφίας διομολογησάμενοι, ἠξίουν μέτρα λέγειν τε καὶ διδάσκειν, καὶ τὸν τῶν ὅλων κατακόσμησιν [b] καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας ἔφερον, ἀρχάς τινας, [c] καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀσημέραι μοι καταχέοντες. ὁ δὲ πάντων ἐμοιγε ἦν ἐδοκεῖ χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἕτερος ἑτέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν [d] αὐτῶν λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐταράττοντο πρὸς αὑτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἃ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μήν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς λόγοις τεραστιουργίαν· οἵτινες πρῶτα μὲν ὅτι γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον διορῶντες, ἔνιοι δὲ καὶ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως ἐφασκον καὶ τὰ πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ [e] ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκριβῶς ἐπι-

b Καταμαθεῖν] Μαθεῖν *Fl.* *c* Καὶ τέλη] Non habet *Fl.* *d* Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *e* Ὁπόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

15. Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] Περὶ τῶν ἐραστῶν φιλοσοφῶν. *V.*

18. Ἐδέησαν] Ἀντὶ τοῦ σὺν ἴσχυσαν. *V.*

33. †Τερατουργίαν] Ματαιολογίαν. *V.*

34. Τῶν χαμαὶ ἰοχωμένων] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. *V.*

† Τερατουργίαν] Τερατουργίας, *ματαιολογίας* Edit. *Cler.* Emendavit *M. du S.*

34. Χαμαὶ ἰοχωμένων] *Hom.* Il. E. 442. Adde ſupra *Hermot.* c. 5. *M. du S. Geſn.* ἰοχωμένων legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιοι] Quia Latinis *ſtadium*, an ὁπόσα στάδια quaeſivit *Solan?* quum τὸ στάδιον uſitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque ſaepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, niſi ſatis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & paſſim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει γὰρ στάδιος — τριακοσίους. Noſtrum ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 3. pr. στάδιος τριῶν. Et 31. f. στάδιοι ἑξακόσιοι. &c. *J. F. R.*

ὑπερμέτρους, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε τὸ ὕψος, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις ἀφαρμοττόντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δηθεν αὐτὸν ὑπομετροῦντες.

tersecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere: aëris quoque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes.

Ἔπειτα δὲ καὶ ἐκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτοῖς, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπολείπειν, μονονοὺχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, καθοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδαποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, καὶ τῷ ἡλίῳ καθάπερ ἰμονίᾳ τινὶ τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης ἀναστῶντα, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς ἀφανέμοντα.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διαφορὰν, εἴγε

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem *te rogo*, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generatio-

a Αὐτὸν ὑπιμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso *αὐτὸν*. Vulgatum est in P. b Καὶ] Abest melius a *Fl.* c Ἐξῆς] Ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat *Fl.* d Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta *J.* quae *παμπολὺ*. Unde *πάμπολυ* facit *Sol.* Παμπολὺ marg. *A1.*

52. (1) Ἄγνωμον] Ἀνόητον. *G.*
57. Μύδρον μὲν] Σίδηρον πυρωμένον. *V.*
65. (2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ] Εἰ γειτνιοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. *V.*

(1) Ἄγνωμον] Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων] Ἀνόητον. Sed in Mſ. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. *M. du S.*

(2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Lucianei Codd. & quidem melius. quod C. etiam confirmat. *M. du S.*

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. *M. du S.*

62. Τὸ ποτὸν] Conf. supra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. *J.F.R.*

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἰκοις. *F.G.*

Ἐν γειτόνων] Adscripserat margini *Baſ.* Vir quidam doctus ἐν γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accuſ.* c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipsin *Gujetus*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in *Aſini* pr. ad verba ἐς τὰ Ὑπάτια. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. *J.F.R.*

85. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀμφιλεγομένων καταγίγνωσκον] Interpres: *eos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* αὐτῶν delendum videtur, si Graece loquutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mſ. est αὐτὸν. quod nec ipsum hic locum habere potest. *J.G.G.*

Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀμφιλεγομένων κατεγίγνωσκον] Apparet prorsus Erasmum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτῷ, quod omnino requiritur. *J.G.*

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est: maxime hic; quare quum Cl. *Grom.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus

tionis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt, non adjecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus neque locum cogitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras. MEN. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus; aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam multos quosdam esse mundos pronunciabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos

τοῖς μὲ [c] ἀγέννητός τε, ϗ ἀνώλεθρ@ εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ ϗ τ δημιοργὸν αὐτῦ ϗ τ καλασκευὴν τ τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ὃς ϗ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μέ τινα τεχνίτλω τ ὅλων ἐφιστάντας, ϗ προστιθέντας δὲ ὅτε ὅθεν ἦκων, ὅτε ὅπυ ἑστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τ τῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον ϗ χρόνον ϗ τόπον ὁπινοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, ϗ θαυμαλοποιὺς ἄνδρας λέγεις. MEN. Τί δ' εἰ ἀκύσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, ϗ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ϗ τὺς περὶ τῦ πέρατός τε ϗ ἀπείρυ λόγυς; ϗ γὼ αὖ ϗ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲ [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφυσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τῦτο εἶναι ὑπολαμβάνυσιν. ϗ μὴν ἀλλὰ ϗ παμπόλλυς τινὰς εἶναι τὺς κόσμυς ἀπεφαίνετο, ϗ τ ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτῦ διαλεγομένυν καλεγίγνωσκον. ἕτερ@ δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τ ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

Περὶ μὲ γὼ τ τῶν θεῶν, τί χρὴ ϗ λέγειν; ὅπυ τοῖς μὲ ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κυνῶν, ϗ χηνῶν, ϗ πλατάνων ἐπόμνυντο. ϗ

[c] Ἀγέννητ@] Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητ@ *J.* [f] Τέλει] Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* [g] Αὐτοῦ] Restitui ex marg. *A1.* & *Pell.* & *Gron.* Αὐτῶν est in P. & Edd. omn. [h] Ἐδόξασε] Ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐτεκταίνετο] Καλεσκεύαζε. *V.*

78. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται ⊂ Ἀριστέλη. *V.*

80. Ἢ τοὺς περὶ τῦ πέρατός τε] Δύο γὰ ταῦτα τὸ πέρας τε ⊂ τὴν ἀπειρίαν, αἴτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τ τῦ παντὸς γενέσεως. τῦ πέρατος μὲ εἰδοποιοῦντ@ ⊂ (3) ἐπὶ σάρκα ἄγοντ@ τὰ ἡμέτερα ⊂ διορίζοντ@· τ δὲ ἀπειρίας ὕλην τῇ γενέσει ἐνδιδύσης, ϗ ἀναζωπυρούσης (4) τὸ ἠδη πρὸς παύλαν ἀπκλινόμενον ⊂ κεκμηκὸς τ (5) γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τ ὕλης, ϗ βίᾳ πάλιν ἄλλα σπέρματα (6) παρεχομένης τῇ ἐνδιλείχειν τ Δαδοχῆς ⊂ ἀπειράντῳ τ κινήσεως. *V.*

84. Παμπόλλυς] Δημόκριτον Δαπαίζει. *G.*

87. Ἕτερ@] Ἐμπεδοκλέα μωμᾶται Δι' τὸ νεῖκος. *G.*

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.*

Ibid. Οἱ δὲ κατὰ κυνῶν] (8) Σωκράτλω λέγει. *V.*

(3) Ἐπὶ σάρκα] Ἐπίσαρκα inde fecerat *Solan.* Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si sic addidisset, crederem. Immo *sic carnem* legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *J. F. R.*

(4) Τὸ ἤδη] Ὃ ἤδη lectum ante. Mutavit *M. du S.*

(5) Γινομένων] Ἡνωμένων C.

(6) Παρεχομένης] Παρεχόμεν@ voluit *Solan.* nescio quare. *J. F. R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σωκράτην] Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.

stibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere. *J. F. R.*

88. Πόλεμον] De hoc fusius ad *Συγχρ.* c. 2. *M. du S.*

90. Ὅπυ] Pro *cum, quandoquidem*, nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accus.* c. 20. Adde *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi*, pro *quandoquidem*, Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J. F. R.*

91. Κυνῶν] Socrates; vide B. πρ. c. 16. & quae ibi annotata sunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμνυντο] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J. F. R.*

4. Οἱ

καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τῷ τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ῥᾴδιόν μοι καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τῷ μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, [a] οἷς τοῦτο συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τοὺς [b] πρεσβύτας τῶν λειτουργιῶν τοὺς κωμικοῖς δορυφορήμασιν εἰκότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii haec omnia supergressi nec esse omnino Deos credebant, sed

a Οἱ] Sic ex L. & B2. dedi. Οἳ Edd. cett. Οἵ Fl. b Πρεσβύτας] Πρεσβυκότας male Schol.

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

98. Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. V.

99. Ἔτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη λαγχάνει. V. Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸ θεῖον καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. V.

1. Οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Gron. Flor. 573. in Fragm. Menandri. M. du S.

2. Εἶτα καὶ προνοεῖν] Ἐπικουρείους φησί. V.

6. Τοὺς (3) πρεσβύτας] Γεγηρακότας. V.

8. Δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται καὶ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα (4) συνεισέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν λαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. J. F. R.

(2) Ταῦτα] Ταύτης erat in Edd. Correxit M. du S.

(3) Πρεσβύτας] Παροινοκότας edebatur ante, sed non fas erat eumdem errorem repetere. J. F. R.

(4) Συνεισέρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. M. du S.

4. Οἱ δὲ συμπάσης] Sic optime L. & B2. In reliquis οἳ prave legitur. M. du S.

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.] Sic etiam infra: πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σκηνῇ παρεισιμεν. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
Faciam ut commista sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur Satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. J. P. a G.

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obs. Crit. p. 67. Hujus igitur verba subjungam: *Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum. &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam

ſed ſine domino, ſine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem diſputationum converſus aliquid reprehenſione vacuum reperirem, & ab alio nusquam everſum. Itaque plane Homericum illud uſu mihi venit. Nam ſaepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers conſilii, in terra auditurum me de hiſce rebus verum, deſperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, ſi ipſe volucris quacumque ratione factus in coelum aſcenderem. Hujus autem rei mihi ſpem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aeſopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ [c] ἠϋγενείοις ἀνδράσιν. ὡς μὴν εἶχόν γε ὅπῃ τὸν λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὕροιμι, καὶ ἅμα δὴ πάτερα μηδαμῇ ἀποτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅτι γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τὴν συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τοῦτο δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς

c Ἠϋγενείοις] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bl. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. *G.*

14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερηφάνοις. *V.*

16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ ληπτὸς ἐστὶ τὸ ὅλων ὁ τεχνίτης, (6) ὅπερ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο (7) συνίσῃ μόνῳ, Λυκιανοῦ κάκιστον ἄθεον σόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν ὁ θεὸς ἄρα. *V.*

18. Ἀτεχνῶς] Πάνυ. *V.*

20. Ἕτερός δέ με θυμὸς] Λογισμὸς. *V.*

27. Αἴσωπος ἀετοῖς [c] ἠϋγενείοις] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον ὡς ἄρα (9) τὸν κάμηλον εἰσάγει αἰτησαμένην κέρατα παρὰ τοῦ Διός. *V.*

(5) Εἰ ληπτός] In Coll. praemittitur Ὅρα τῶν Λυκιανῶν ἀθεότητα.

(6) Οὗπερ] Τῷ Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(7) Συνίσῃ] Συνίσει edita. Mutavit *M. du S.*

(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*

(9) Τὸν] Τὴν Cod. V. male, ait *M. du S.* Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος. Sed in *Aphtonii* fab. 15. in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Jovem precante ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προσιλθοῦσα legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam maſcul. Quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis ſit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

quam vero in comicam, & tandem cenſet, Lucianum hic potius καλαχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixiſſe. At ſciendum eſt δορυφόρους non ſemper de Regum ſatellitibus dici, verum etiam ſaepe abuſive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν ſimpliciter pro comitari. Exempla ſunt apud *Aelian.* Hiſt. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae perſonae, quae alias perſonas comitantur, iisque adſtant in ſcena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *perſonae mutae* vocantur. Et haſce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, quia cenſent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam ſupra in *Quom. Hiſt.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remiſimus, qui ad *Ariſtoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ἠϋγενείοις] Alibi εὐγένειος ſcribitur, ut Z. Τρ. c. 26. quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ἠϋγενείοις] Licet ſupra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter ſcribatur, hic tamen εὐγεν. ſervo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ.. V. Il. Σ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερός δέ με θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Aeſopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabei, quam tangit, adhuc extat apud Aeſopum noſtrum *ſecunda.* Ubi autem Camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aeſopum, qui circumfertur, extat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Avieno* & *Babria*

τοῖς ἐν κανθάροις ἐνίοτε, ἢ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτόν μὲ οὖν πλεροφυῆσαί πως εὐδαμοῦ μηχανὴ δυνατὸν εἶναί μοι καλεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ πτερὰ θείμην πλερὰ (ταῦτα γὰρ μόνα [a] ἀρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τὸν πεῖραν προχωρῆσαι. ἢ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὸν δεξιὸν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὸν ἕτεραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα ἀραδήσας, ἢ κύκλῳ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρβεροῖς ἁρμοσάμενος, ἢ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ περιτεχνάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετῶν, ἢ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, ἢ ἀκροβατῶν ἅμα μὲν τοῦ πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τοῦ πείρας

aliquando & ſcarabaeis, quin camelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipſi mihi naſcerentur alae, id quidem nulla ratione fieri poſſe, apparebat: ſi vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim ſolas ſufficere ad humani corporis magnitudinem, forte ſucceſſurum mihi experimentum. Comprehenſis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curioſe amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptaſſem, & ubi extremae pennae ſunt, anſas quasdam paraſſem manibus; ipſe me primum experiebar, exſultans & ſubſerviens manibus, tollens me, anſerum inſtar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis prograding. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] Ita etiam eſſe in P. & *Fl.* notat *Solan.* Sed ἀρκέσαι invenio in marg. *Ar.* b Τὸ πρῶτον] Τοπρῶτον Edd. quaedam. c Ὑπηρετῶν] An ὑπερίττων; *Pell.*

39. Λαβάς τινας] Κρατήματα. *V.*

extitiſſe ſatis conſtat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἴσωπος] Adpinxerat orae Cl. *Hemſterh.* videndum *Ariſtoph.* Pac. 128. & *Kuſteri* not. Mſ. Apud *Ariſtoph.* quidem lego fabulam Æſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas *Kuſteri* non poſſideo, (licet nonnullas *Solanus* notis ſuis inſeruerit *Kuſteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non ſpectante, volo. *J. F. R.*

28. Κανθάροις ἐνίοτε] Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicasque vere referendam, patet ex *Ariſtoph.* Εἰρήν. vſ. 128. ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etſi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri ſpecie ſe mihi commendat conjectura *Pelletii*, ὑπερίττων *ſubremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. ſupra Ἑρμοτ. c. 5. A. *M. du S.*

49. Κατεπτόμην] Edit. *Baſil.* κατεπτώμην. Infra (c. 13. verſ. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνεπτόμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a κατάπτομαι, & infra ἀνεπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud *Plat.* legitur. Πετόμαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι. &c. *F. G.*

Κατεπτόμην] Sed & κατεπτώμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic ſervavi vulgatum, & illic, etſi diverſe ſcriptum; quia neſcio quid Lucianus praetulerit, an utrumque uſurparit. *J. F. R.*

59. Ἐπισιτισάμενος] Vertebatur *cibo paſtus*. Recte emendavit Cl. *Geſn. viatico ſumpto*, vid. de hoc verbo, in quo ſaepiuſcule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemiſſum *Galli* c. 16. *J. F. R.*

63. Πάμπολυ τῶν πτερῶν ἀποσπάσας] Vertit Eraſmus, *plurimum nubium emenſus*. ſed ἀποσπᾶν eſt avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτὰς hoc eſt, quod volebat Eraſmus, *cum ſupra plures nubes evolaſſem*. Inferius in hoc catalogo: ἁρπάσας ἐμαυτὸν ἀνεπτόμην δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διός. *me ipſum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum*. *J. G. G.*

Πάμπολυ τῶν πτερῶν ἀποσπάσας] Quomodo aut hae voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum e nubibus attraxiſſem*, atque nimia uviditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολυ τῶν πτερῶν ἀποσπάσας] Hanc lectionem ſatis tuetur ipſe Lucianus, apud quem in *Dearum Judicio* XX. c. 5. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μειλιξόμενον λέγων ὡδὴ πε-

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conſcenſa arce inde me per praeceps in theatrum ipſum demiſi.

11. Cumque ſine periculo devolaſſem, alta jam & ſublimia ſapiebam, ſolvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad ſummam Corinthi arcem: deinde ſupra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus eſſem & altivolus, non amplius quae pullorum ſunt cogito, ſed conſcenſo Olympo, viatico adſumto quam poterat fieri leviſſimo, caeterum recta verſus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipſum quoque fero facilius. Cum vero ad ipſam jam Lunam delatus eſſem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me ſen-

ἡπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ὅπι τ̃ ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κ̃τ̃ τ̃ῷ κρημνῷ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττ̃, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὅπι τ̃ Ἀκροκόρινθον [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τ̃ Ταΰγετον. ἤδη [g] δ' ἐμοὶ τ̃ῷ τολμήματι μεμελετημένῳ, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττ̃ῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ὅπι τ̃ Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κ̃ύφως ὑποσιλισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τ̃ῆς οὐρανῆ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τ̃ῆς βάθους, μετ' δὲ ἔφερον καὶ τ̃ῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὼ ἤδη τ̃ σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τ̃ νεφῶν ἀποσπάσας, ἠθόμην κάμε-

d Καλεπτόμην] Καλεπτώμην *B1*. *e* Ὑψηλὰ] Deeſt in *Fl*. *f* Ἄνω] Ἄν *Fl*. *g* Δ' ἤ] Οὖν *Fl*. Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τ̃ Ἀττικῆς. *V*.

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσυ ὄρη τ̃ Ἀργολικῆς μοίρας. τ̃ Ταΰγετον δὲ τ̃ Λακωνικῆς, οὐ διξὰ τ̃ Σπάρτης. *V*.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. *G*.

57. Ἀλλ' ἐπὶ τ̃ Ὄλυμπον ἀναβὰς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐπ' ἀριστερᾷ τ̃ῦ Πηνειοῦ ἐ τ̃ Θεσσαλικῶν ἐςι * Τεμπῶν, ὄρ̃ ὑψηλὸν ἐ μίγα, καὶ μέχρι Πέλλης † ὠκεανεῖον. *V*.

58. Ὡς ἐνῆν] Ὡς δυνατὸν ‡ἦν. *V*.

* Τεμπῶν] Τκμπῶν edebatur antea male.

† Παρατεινόμενον] Παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*

‡ Ἦν] Non aderat in Impreſſ. Adjecit *M. du S.*

πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τ̃ ἀςέρων. Ad eum locum Cl. *Graevius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Thetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τ̃ γῆς ἀποσπάσαμεν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Eſt ergo, ut ex his verbis liquet, ellipſis τ̃ῷ, ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τ̃ νεφῶν ἀποσπάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀπεσπάσαμεν τ̃ ἀςέρων. pro ἀπὸ τ̃ νεφῶν, & ἀπὸ τ̃ ἀςέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem ſenſu habet Noſter in *De Domo* c. 12. Καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τ̃ γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τ̃ νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emenſus*, quum debuerit, *plurimum ſpatii praeter, ſive ultra nubes emenſus*; vel, *longo intervallo nubibus poſt me relictis*; vel, *quum jam plurimum a nubibus receſſeram*. Jam enim haud dubie ſuperaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipſam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τ̃ γῆς ἀποσπάσαι eſt omnino, *jam multum a terra receſſiſſe, Terram poſt ſe longo intervallo reliquiſſe*. Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo diſpungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τ̃ ἀςέρων. Delendum iſtud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τ̃ ἀςέρων (pro ἀπὸ τ̃ ἀςέρων) eſt, *jam emenſum eſſe aſtra* (nam ea verſio ibi tolerari poteſt) & *longe ea eſſe praetergreſſum*. Ita namque intelligendum eſſe, Mercurium cum Deabus iter per aſtra jam confeciſſe, liquet ex verbis continuo ſubſequentibus, καὶ χεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰσμέν. *& prope jam ad Phrygiam pervenimus*. Sicut ergo ἀποσπάσαι, ſive paſſive, ſive active per ellipſin τ̃ῷ ſe, h. e. ἑαυτὸν, uſurpatur de itineribus; ita & *abſtrahere* ſumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quaſi quidam aeſtus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conſpectu paene omnium* abſtraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀποσπάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod fruſtra

κάμνοντα ἐμαυτῷ, καὶ μάλιστα τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν ὑπτίνην. προσελάσας δὲ ἐνταῦθα, καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, ἀναπαυόμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν [a] ἱππηλάτων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲν καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ παρέργον ἱστόρηται, καὶ [b] τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος [c] περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἀποσκοποῦντι καλεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala ſiniſtra, vulturina. Appulſus ergo ibi aſſedi, interquieſcens & in terram de ſuperiori loco deſpiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equeſtrium Thracum terram adſpiciens, jam Myſorum, paullo poſt autem, ſi videretur mihi, Graeciam, Perſidem, & Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: ſed ſi quid etiam obiter tibi obſervatum ſit, illud quoque ſciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa ſunt, qualia tibi, e loco ſuperiore intuenti, viſa ſint. MEN. Recte iſtuc, ſodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri poteſt, eſcendens in Lunam, co-

a Ἱππολῶν] Ἱππολάων Edd. priores, male. b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' ἴδωμεν O. c Πάρι γῆς τε] Τε περὶ γ. τὲ. Fl. d Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

64. Κάμνοντα] (1) Κοπτομένην. V.

(1) Κοπτομένην] Legendum arbitror κοπτομένην, vel κοπτομένῃ. J.F.R.

69. Τῶν ἱππολῶν (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

(2) Θρηκῶν] Θράκων ante edebatur; ſed jam ad Luciani textum adcommodavi. J.F.R.

ſtra ſuſpectum fuit *Steph.* in Theſ. hac ſignificatione notatu digna attulit Cl. *Hemſterh.* ad *Deor. Dial.* XX. Not. 63. ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae ſupra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Fenſius*, & verſio *Geſneri* verum ſenſum Luciani eſt adſecuta. *Solan.* adſcripſerat conferendum infra *Οἰκ.* c. 12. ibi ſimiliter eſt: καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item *Dial. Marin.* XII. Et *Ἐκυκ.* c. 21. J.F.R.

69. Τὴν τῶν ἱππολῶν] Hic Dialogus eſt Homericus cento. τὴν τῶν ἱππολῶν. Ex Iliad. ν. J.B.

Τὴν τῶν ἱππολῶν] An ἱππολόων legendum, ut αἰπόλων; Placet. F.G.

Ibid. Ἱππολῶν Θρηκῶν] An ἱππολόων? ut αἰπόλων. Non diſplicet. AE.M.

Ἱππολῶν] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur ἱππολάων. Nos ex *Homero* & Noſtro ipſo Συγγρ. c. 49. veram ſcripturam reſtituimus. M. du S.

Τὴν τῶν ἱππολῶν Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἱππολάων ut editur vulgo, quibus hic nullus eſt locus. J.G.G.

Τὴν τῶν ἱππολῶν] *Hom.* Il. N. 4. Νόσφιν ἱππολόων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidiſſe, qui tamen Homerum conſuluit. J.F.R.

Ibid. Τὴν Θρηκῶν —— τὴν Μυσῶν] Omiſit αἶαν, ſive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipſi frequentius. Sic *Long. Paſt.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* II. 3. 6. Et Cl. *L. Bos* de ellipſi. J.F.R.

85. Δόκει] Haud immerito *Fl.* contulit Noſter. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemiſſis; forſan male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκῇ, deinde in δόκει. Et Pariſinae interpres *Eraſmus* dedit *puſillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conjicio eum ἐδόκει legiſſe, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. *Geſn.* ſervavit imperativum, comma in ſemicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui ſenſum vulgatae facile quidem perſpicio: neque imperativus ille eſt inuſitatus, ut infra *Paraſit.* c. 2. pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει. & c. 1. μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; niſi aliquantum

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῆς γῆς θέσιν.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel vi-sum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

85 Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν [e] δόξει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω καλαφυλαξ ὅπου πολὺ ἀπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἰ μὴ 90 [f] τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ὅπου τῇ Φάρῳ πύργον, οὐ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ [g] ὑπερανεσηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον [g] ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὸν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη [h] μοι καλεφαίνετο, οὐ κατ' ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύ-

e Δόξει] Et sic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *J. P. H.* &c. f Τὸν Ῥοδίων] τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. g Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. h Μοι] Deest in O.

89. Καὶ εἰ μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἡλίου ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνιέρωτο· ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος ἐν τῇ ἐπὶ (3) Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείας ἀκροδρομῇ τετράγωνος, (4) σταδίους τὴν περίοδον, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, (5) ὡς ὑπὸ ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὲν σημαίνοις τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ὕφεσι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προσάγματι μὲν (6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τοῖς λίθοις, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. *V.*

(3) Πηλουσίῳ] Πόλει Edita male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *J. F. R.*

(4) Σταδίους] Vid. *Prideaux* ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς ὑπὸ ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi Lucianum Συγγρ. c. 68. *M. du S.* Adleverat orae Cl. *Hemsterh.* Vid. *Fabric.* ad *S.* Empir. p. 276. *G.*

tum me refrenerat, illud ὥστε καλαφυλαξ quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim adcurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro *cum*, *quando*, accipias, recte postponitur καλαφύλαξ, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum ὡς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Σογδ. c. 23. Ἰχ. ἁ. c. 18. & Z. Tp. c. 11. *M. du S.*

94. Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & Ed. *Fl.* ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποστίλβων] At seq. Dial. *Bis Accus.* c. 1. τὸν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni Philosophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando sine in-

γύναια, τὰ θηρία, ἢ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἄρτιος, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῷ μεγάλῳ διαστήματος εἰς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] ὠήθης ὁρᾶν, ὥσπερ νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ὑπὸ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δῆτα, τὰς τῶν ἐμπίδων [b] νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτίκα μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐκ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἦνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. καληφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ [d] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ καλωπημένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπελαράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα

culae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia sunt quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest quin culicum pulliciem?

13. MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat solicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem & cinere oppletus, & assatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre pu-

a Ὠήθης] Ὠήθεις O. b Νεοττίας] Νεοττείας O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένης male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * ἅτ' λέγεται ἅτινα ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀνάπλεως. V.

* Οὗτος λέγεται] Corrupte. Lege ἅτος λέγεται ἅτινα ἦν ὀξυδερκής. M. du S.

interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Asin.* c. 16. med. Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 35. Adde *Eurip. Ixit.* 700. & 721. Et *Long. Past.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ᾖδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hist.* l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. *J. F. R.*

2. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Passim *Homerus.* *J. B.*

Ὁπόσα τρέφει &c.] *Homer.* Od. Λ. 308. *M. du S.*

3. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud *Homerum* φέρει ζ. ἄ. ut Od. 357. *M. du S.*

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. A. XX. & notas. *M. du S.*

27. Οὔτις] *Homer.* Odyss. Π. *J. B.*

Οὔτις τοι &c.] *Homer.* Odyss. Π. 187. *M. du S.*

30. Φέρων ἐνέσκαλον] Vide quae de hac phrasi notavimus supra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remisissem Lectorem. *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ] Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. *Diog. Laërt.* p. 231. C. *M. du S.*

34. Ἀπολύσων τὴν παρούσης ἀπορίας] Sic in Hercule Gallico. *J. B.*

38. Καταπτῶμαι] Vid. supra ad pr. c. 11. monentem *Gujetum*, & suspicabere etiam hic κατάπτωμαι cum *J.* legendum. Sed quia & πιτάομαι —ῶμαι pro ve-

putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejecissem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti solicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt vides. Bene sane facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion, inquit, non huc veni mercedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum visum nanciscî possis?

14. *Non equidem, per Jovem, inquam, nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas*

ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

[e] Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις;

ὁ φυσικὸς ἐκεῖνός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἁναρπάσας, [f] δεῦρο ἀνήγαγε, κἀγὼ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλοικαγαθίᾳ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτούμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ τρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ὑπὸ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. καὶ πειδὰν τάχιστα [g] καταπτῶμαι πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ὅπως τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύξομαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦ δ' ὅς, οὐχὶ τῆς μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλύν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων.

νῦν

e Οὔτις] Οὔτι male *Fl.* f Δεῦρο] Δεῦρ' O. g Καταπτῶμαι] Sic *Fl. H. P.* Κατάπλωμαι *J.* & P.

40. Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολειμέσθω λαβὲ πυρός. *V.*

42. Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τῷ Ἐνδυμίωνι ὁμοιωθεῖσα ἡ σελήνη σωτὴν αὐτῷ, καὶ λαβὲ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τὸν Ἐνδυμίωνα ὁμωνύτι. *V.*

44. Ἄταρ] Ἀλλὰ δή. *V.*

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem sum secutus. Erunt qui πετῶμαι & πετῶμαι Poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii absiment, ut ex *Diod.* & *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* πετόμβοι ait, non πετώμβοι, de Animal. incessu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πέτασθαι ibid. ac πέπτανται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετῷ πετωμένῳ. & VIII. 13. ἀγγέλου πετωμένου &c. *J. F. R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόκης *Th. Mag.* male. *M. du S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ἦ μὰ Δί'. *F. G.*

Μὰ Δί'] Clariss. *Jens* ad *Abdic.* c. 2. sub μὰ Δί' saepe negationem inteligi, *Bud.* vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito ἦ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuissem ejusd. *Gall.* c. 29. vs. 84.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic ἦ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, ἦ μὰ Δί' jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est quam in aliis. Nondum tamen cum *Gujeto* ἦ infero, etsi ἦ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢν μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi* (est) *domi* ne? *IMMO apud Libertum Discum.* Eun. III. V. 60. *J. F. R.*

Ibid. Τὴν ἀχλὺν] *Ser.* ad finem 2. Æneid. v. 604. de hac nebula. *Æschylus* Sept. ad Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. *Flor.* (locus est Il. E. 127.) *J. B.*

49. Δεῖ-

νῦν γὰρ δὴ λημᾶν ὑ μετρίως δοκῶ. ϗ μὴν ὐδέν [a] γε, ἦ δ' ὅς, ἐμοῦ [b] δέησῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; ὑ γὰρ οἶδ', ἔφην. Οὐκ οἶσθα, ἦ δ' ὅς, [c] ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν ἐλειμένην; ϗ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦ δ' ὅς, πολὺ τῶν ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος, ὥστε μόνος [f] ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· ϗ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, ϗ γνήσιος [g] ἀετός, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς [h] ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μέλαμέλᾳ, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν ὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ τοῦ ἀετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, ϗ ὑ πάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, ϗ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν καὶ σοὶ, ἦ δ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸ ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ὑπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξαλλ, τὴν λόγον τὴν πτέρυγος, τὴν

ab oculis : nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila : adeo ut solus contra solem obtueatur : & ob id ipsum est rex & verus germanusque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui : qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus ; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

a Γε] Σε O. b Δεήσῃ] Δεήσει Fl. c Ἀετοῦ] Αἰετοῦ O. d Τί οὖν] Τί δ' οὖν melius O. e Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος] Αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερος O. f Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδορκε O. g Ἀετὸς] Αἰετὸς O. h Ἀκτῖνας] Ἀκτίνας male O. i Γε] Abest a Fl. k Ἐσκευασμένος] Ἐνεσκευασμένος O. l Βασιλικὸν] Βασιλέα O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾶν, λῆμα γὰρ ὁ σωματοποιὸς τὰ ὀφθαλμὰ ῥύπος. V (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμπλαι. C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν καὶ σοὶ] Ἐν σοί ἐστι, φησὶ, τὸ ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. V.

69. Πτερύξαλλ] Ταῖς πτέρυξι τὸ. * ἆρα πλάττειν, * πτέρυγα κινεῖν. V.

* Ἆρα] Ἀνάρα legebatur sine sensu. ἄρα inde fecit Solan. Ego αἶρα. J. F. R.

49. Δεήσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae δεήσει malis, idque pro tertia futuri a δεῖν habeas, vel pro secunda fut. a δέομαι. utrum autem δεήσῃ retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. ὐδὲν δεήσει. Sed *Tim.* c. 48. ὐδὲν δεήσῃ τὸ — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. J. F. R.

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forsan ϗ τούτῳ. F. G.

Καὶ τεῦτό ἐστιν] Non rejicerem τούτῳ, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per ἀλλὰ τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2. *Ver. Hist.* c. 19. εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσίον ἀποδύπτεσθαι, *propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl* δὲ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. πλαγίτης τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. *Eurip.* Androm. vs. 211. — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις. *Ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. Ἔκτεινας ἀν τάδ'; *An propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum: *An occideres istas?* Confer mox c. 25. σιφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* J. F. R.

77. Τοὺς κανόνας ἀποδύσουσιν] Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clar. *Theod. Marcil.* ad Pers. J. B.

87. Πτολεμαῖον] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. M. du S.

88. Λυσιμάχῳ] Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim cer-

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non poteſt quin obtuſius cernat, qui deterioris partis ſit. Satis fuerit, inquam, *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi deceſſerit : quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens in fumum paullatim diſſolvitur.

15. Vix coeperam movere alam, cum ſtatim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Deſpiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea ſolum quae ſub divo fierent, ſed quae domi etiam, cum latere ſe putarent : Ptolemaeum coëuntem cum ſorore, inſidiantem Lyſimacho filium, Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum,

79 ὀξυδερκὴς ἔσῃ· † [m] ἡ ἕτερον, εὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον διεφθάρθαι, † μερίδος ὅτι † χεῖρον. [n] ἄλις, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παραγγελλόμενα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, εἰς καπνὸν ἠρέμα διελύθη.

Καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἐπῃρυξάμην, αὐτίκα μοι φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καταβλέψας γῆν ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν [q] δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ μοιχευόντα λάθρα τῆς [r] μητρυιᾶς, τὸν δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον τὸν

m ἡ ἕτερον] Δὲ *Fl.* Δ' O. n Ἄλις] Ἄλως male *F.* o Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιέλαμ. O. Μέγα περιελ. P. p Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. q Δὲ] Deeſt in O. r Μητρυιᾶς] Μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* s Ἀλέξανδρον] Ἀλ΄ O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκῃ τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῷ Ἀλεξάνδρῳ Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν Ἀγαθοκλῆν ἐπιβουλεύειν ‡ αὐτὸν ἀπέκτεινε. *V.*

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖῳ editum ante. *J. F. R.*

90. Στρατονίκῃ] Γυνὴ τῷ Σελεύκῳ. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat ſimiliter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

‡ Αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτὸς. *M. du S.*

credebam Ὀρχ. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Peſſime hic & Διαϐ. c. 14. tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona juvenis illius longius abfuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a juniore Luciano ſcripta putes. Vide quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium a me obſervata ſunt ad Ἀναϐ. c. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus eſſe urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. Mendoſe: hiſtoria narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conſorib. Hiſt. Galen.* lib. de praecognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* ſimilem refert *Ariſtaenet.* Epiſt. 13. l. 1. *J. B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polyſperchontis, ut videtur, filius qui a ſatellitibus trucidatus, cujusque uxor Crateſi-

ὑπὸ τ γυναικὸς ἀναιρούμενον, ἢ Ἀντίγονον μοιχεύουσα τῷ υἱῷ τ γυναῖκα, ἢ Ἄτταλῳ τ υἱὸν ἐγχέουσα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύουσα τὸ γύναιον, ἢ τ εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκουσα τὸ ξίφος ἐπὶ τ Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τ δορυφορούντων εἵλκετο ἔξω τῆς πομπῆς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν [b] καταλοπισμένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, ἢ παρὰ Σκύθαις, ἢ Θραξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπορκοῦντας, δειλίοντας, ὑπὸ τ οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲ τ βασιλέων τοιούτῳ παρέσχε μοι τ ἀφατρίην· τὰ δὲ τ ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. ἢ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲ τ Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τ ῥήτορα ἐκ τοῦ [d] Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τ δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium: & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, proditos a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parie-

a Σπαρτῖνος] Σπαρτῶνος O. & Fl. Vulgata eſt in cett. & P. b Καταλοπισμένος] Nil mut. J. Fl. Er. P. c Μισθοῦ] Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. d Ἀσκληπείῳ] Ἀσκληπιοῦ O.

99. Τὴν ὀφρὺν κατηλοπισμένος] Διατετρυμμένος, τεθερισμένος, σπαστετριμμένος. ἀλοᾶν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde παταλοίας. C.)

8. Διατριβήν] Τὴν ἀφατρίην ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς αὐτοῦ σημαινομένης παρείληφεν, ἐφ' ἧς ὁ ὦ τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ] Παφιείῳ. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύουσα — ἢ Ἄτταλῳ &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. *J. P. a G.* (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἄτταλῳ] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. *Strab.* XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pellicem? *F. G.*

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. Εὐν. c. 3. & Notas. *M. du S.*

12. Ἀγα-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τὺς τοιχωρυχῶντας, τὺς δικαζομένους, τὺς δανείζοντας, τὺς [e] ἀπαιτῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη τις καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα. ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ καὶ τὰ τυχῶσαν τερπωλὴν [f] σοι [g] παρεχήσθαι. MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπως γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν [d] Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔν μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν εἰς τὴν Γέλικην ἀποβλέψαμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ [l] δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων [m] ὧν τὸν αὐτὸν γινομένων

e Ἀπαιτοῦντας] Sic *J. Fl. Fr. P.* &c. f Σοι] Deeſt in O. g Παρεχήσθαι] Παρεχέσθαι P. h Δυσχερὲς] Omiſit O. i Οἷα] Ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. k Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. l Δὲ] Omiſit O.

22. * Τερπωλὴν] Τέρψιν. *V.*
24. Ἔμεργον ἦν] Δυσχερές. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)
27. Εἰλαπίναι] † Εὐωχίαι, ἄριστοι. *V.*
31. Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαμι] Τὴν ‡ Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον & ἰσχυρὸν, ὁ Ῥωμαίων καθεξανατῶν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς τεταπεινῶσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊανοῦ ὕστερον ἔτους ἐξολοθρεύθη Δεκεβάλου χρώμενον βασιλεῖ, ὡς τὸ πᾶν ἔθνος ἐπιτηδευμα λέγει. *V.* (Κρίττων δὲ τοὺς Γετικοὺς. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

* Τερπωλὴν] Τερπωλὴν Lectum antea miſere.
† Εὐωχίαι] Εὐωχίαις Edita prave.
‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Cler.*

12. Ἀγωνοθέτας] Diverſus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. *M. du S.*
13. Κλεισίαν] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus*. *M. du S.*
18. Ἀπαιτοῦντας] Forſan ἐπαιτοῦντας, aut ἐπαιτοῦντας. *M. du S.*
21. Οὐ τὴν τυχοῦσαν] Sic ſupra *Eun.* c. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν λῆστρίδα. Et *Piſc.* c. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciphr.* III. Ep. 59. οὐχ ὁ τυχὼν. *Non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*
27. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia.* cum ſit, *alibi erant convivia.* Sic Ariſteteles in Oeconomico quater uſus eſt οὗ pro *alibi*. *J. G. G.*
Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*
30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pr. *J. F. R.*
37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide Γυμν. c. 38. &c. & Δημων. c. 46. *M. du S.*

νων χρόνον ; ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκλεὼν ἔτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις μισθωσάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προτάξειε τῶν ἀδόντων ἑκάστῳ, τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὴν [a] πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τελαραγμένη. MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ὅτι γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἃ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, [b] ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκέτι δεῖσθαι λέγων. τηνικαῦτα δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη [c] σιωπῶντες, οὐκέτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην [d] καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδουσες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ [e] καὶ πολυειδεῖ τῷ

omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus fit? SOD. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus. MEN. Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multifor-

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transversis O. b Ἀλλὰ — κινουμένων] Octo haec verba desunt in O. c Σιωπῶντες] Σιωπῶντες *J.* d Καὶ ἄτακτον] Omisit O. e Καὶ πολυειδεῖ] Desunt in O. & *Fl.*

40. Ὁποῖός τις ὁ κυκλεὼν ἔτος] Κυκλεὼν πόμπιμος ἐστὶν ἐξ οὗ ἐκ μίλητος ἐκ * ἀλφιτων ἐκ ὕδατος συγκεκραμένου. ἔπειδὴ δὲ † ἀπὸ πολλῶν συγκεῖται ὁ βίος, ἀφ' τοῦτο αὐτὸν κυκλεῦνα ἐκάλεσεν. *V.*

42. Παρατησάμενος] Παρίσασαι, ‡ καλαδυλοῖς· ὅθεν παρασησάμενος, ὡσηλαδῶν, ἐλῶν, καλαγραψάμενος. παρασήσομαι, ἐνάπιον συσήσομαι. *V.*

50. Γήλοιος] § Γήλοιος ἐ γελοῖος ἀφεφύσι. γάλοις μὲ γὰρ ὁ γέλως ἄξιος. γελοῖος δὲ ὁ γελαστοποιός. *V.*

54. Ἀπῳδὰ] Ἔξω τῆς ᾠδῆς. *V.*

* Ἀλείτων] Ἀλείτα edita. Et mox συγκίμενον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπὸ λίγα ἐκ πολλῶν συγκεῖσθαι τὸν βίον.

‡ Καλαδυλοῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *M. du S.* Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γήλοιος] Confer supra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γήλοιος pro σκυγήλιος legisse, festinans ne an revera, nescio. Sed σκυγήλιος melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἄν] *Th. Mag.* Thucydidem semper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπάδουσες pro ἀπ. leg? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intelige τοῦ βίου. *E. G.*

67. Οἰνάῳ] Ad Marathonem urbs. *Meurs. M. du S.*

68. Ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κικτῆς] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnæ, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Erasmus* supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυναρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἐξίων δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυναρίας γῆς, ἣν ἀεὶ περὶ ἀμφίσβητοῦσι μαθοῦσι ἔσχε. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hi-

sto-

tiformi theatro ridicula ſcilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere ſubiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni ſibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae ſunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille poſſident. Cum enim univerſa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata eſſet; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum eſſet, in quo divitibus illis, ut magni ſibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera poſſidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Deſpiciens autem in Peloponneſum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus ſum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro ſibi placentem ſi quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δόξειεν ἂν τὰ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπήει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ [g] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. ἡ γῆν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὕσης τὸ μεγεθος [h] τεττάρων, τὴν λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καὶ λελειπέτο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων. ἐδόκουν μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' ὀλίγον [k] φακῆς Αἰγυπτίου πλατύτερον, τοσοῦτα ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων.

[f] Τὸ] Abeſt ab O. [g] Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνεῦσι O. [h] Τεττάρων] Τεσσάρων O. [i] Κυνουρίαν] Κυνοσουρίαν Edd. & O. [k] Φακοῦ Αἰγυπτίου] Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. [l] Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων Fl. & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐγγὺς Κορίνθου πλησίον, ἡ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

67. Τὴν Κυνουρίαν] Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς ἀμφισβήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τριακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλάσαι μάχεσθαι, καὶ τὸ νικῶντον εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀναχεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων καὶ ἀκριβέντων. V.

79. Φακοῦ πλατύτερον] ¶ Φακὸς, ὁ ἀμὸς. φακῆ δὲ, ἡ ἐψηθεῖσα. V.

¶ Φακὸς] Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etſi alii φακὴ ſcribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῶν, ſed paullo poſt eor, quaſet, φακὴν, ſatis inconſtanter *Stephan.* ubique φακὴ & φακῆ. Ego φακὴ ubique ex analogia malleni. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

ſtoria nota eſt ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. a G.*

Ibid. Κυνουρίαν] Recte emendaſſe *Palmerium*] Κυνουρίαν, adfirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et ſic quoque emendandum eſſe Scholiaſten Luciani, monet. Ipſeque jam recte in *Thucyd.* Κυνουρίαν edi curavit, quum alii haberent Κυνυρίας, alii Κυνοσυρίας. Quare & hic vulgatum ejeci. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineenſem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & ſeqq. Vide etiam Ἐπισκ. c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *riſiſſem*. De indicativi hac poteſtate ſubjunctiva non ſemel ante dictum. Vid. ſaltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob cauſſas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuiſſe totum Pangaeum cum ipſis metallis.* Cum igitur vix hoc viſu diſtinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι eſt: *ſi quem videre potuiſſem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidiſſe dici poterit, & ſic etiam riſiſſe, verſionem non attigi. *J. F. R.*

ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τὸ παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲ εἰλυμβοὺς, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, [a]τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας πόθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυρῶν ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b]μουσικοὺς, καὶ Φιλοσόφους. πλὴν αἴγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι [c]δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τὴν μυρμήκων πολιτείαν, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d]τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἅπαντα ἱκανῶς ἑωράτο, καὶ [e]καταγελαστότατα ἐμοὶ, διασείσας ἐμαυτὸν, [f]ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς καὶ δαίμονας ἄλλους.

[g]Οὔπω πάνυ ἐν ἀνελήλυθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε,

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipsi viri quanti superne videbantur? MEN. Puto jam saepe et formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas considera. Invenies enim Myrmidonas, pugnaciſſimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Jovem aegida habentem & caetera numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, in-

a Τὴν] Non adest in O. b Μουσικοὺς] Δημαγωγοὺς iterum, male O. c Δοκεῖ] Deest in O. d Τοὺς] Omittit O. e Καταγελαστότατα] Καταγέλαστα Fl. f Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτόμαν Pell. g Οὔπω] Οὐπω J. & V2. Vulgatam ceterar. servat O. h Ἀνελήλυθειν] Ἀνελήλυθειν J. male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

94. Θεῖ φέρων] Τρόχει. V.

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. V.

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τῆς Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγει δὲ ὅτι θεηθεὶς τὴν αὐτοῦ χώραν ὀλιγανθρωπουμένην, ηὔξατο τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ ἀπὸ τούτου Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

8. Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει δὲ ὁ Ζεὺς ἐκ τοῦ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ ἀπὸ τούτου δέρμα τὴν αἰγὸς αὐτὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγιόχου δὲ ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

84. Πάγγαιον] V. *Xenoph.* p. 324, 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγγαίῳ. *Eurip. Ph.* p. 477. C. & *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J.F.R.*

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐώκεσαν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐώκεσαν. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ὁπὴ, & mox ἀνεπτόμην δώματ' ἐς Ἀγιόχοιο Διός. *J.G.G.*

7. Διασείσας ἐμαυτὸν] Et pro *concutere, agitare*, & pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat Rever. *Fac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. *J.F.R.*

Ibid.

inquit, *ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris*, inquam, *nihil enim grave est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim consumsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a Philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob caussam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi & adulterinam ajunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, & massam ignitam.*

21. *Quamquam quot ego illis conscia sim, quae noctibus faciunt turpia & despuenda, severi interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

τε, φησιν, ὕτως ὔναιο, ἀμφικόνησαί μοι τι πρὸς Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὼ οὐδὲν, ἦν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ ὑ χαλεπὴν ϗ δεῆσιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διί. ἀπείρηκα γὼ, ὦ Μένιππε, πολλὰ ϗ δεινὰ ὠϗὸ τ φιλοσόφων ἀκούσας, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, ϗ πηλίκη, ἢ ϗ ὁδὶ ἦν [k] τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. ϗ οἱ μὲ καλοικεῖός τέ μὲ φασίν οἱ δὲ, κατόπτρῳ δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, ϗ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε ϗ κόθον εἶναί φασί [l] μοι, ἄνωθεν ἧκον ὠϗὸ [m] τοῦ ἡλίου, ϗ ὑ παύονται, ϗ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα [n] μου, συγκρούσαι, ϗ διασιάσαι προαιρούμενοι. ὑ γὼ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ ὠϗὸ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, ϗ μύδρον ἄϗπυρον.

Καίτοι ὅσα ἐγὼ συνεπίσταμαι [o] αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τ νυκτῶν, αἰσχρὰ ϗ καταπύστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, ϗ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, ϗ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, ϗ ὑπὸ τ ἰδιωτῶν ὑποβλεπόμενοι; καίγὼ μὲ ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ὑ γὼ ἡγοῦμαι πρέπειν ὑποκαλύπτειν ϗ ἀμφωτίσαι τὰς

ἰ Ὦ] Ἤδη O. k Τινα αἰτίαν] Τίνα τὴν αἰτίαν O. l Μοι] Μυ Fl. Μοι φασί O. m Τοῦ] Γὰρ H. Γοῦν Marc. male. Τοῦ Fl. Bl. J. P. &c. n Μου] Deest in O. o Αὐτοῖς] Abest ab O.

13. Βαρὺ γὼ οὐδὲν, ἦν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀμφικόνησαί σοι, εἰ μὴ χρείαν ἔχοι *βασάσαι τι. V.

* Βασάσαι] Βασάξαι V.

25. † Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit M. du S.

Ibid. Ἀνιπτώμην] Ἀνιπτόμην. Ἀνίπτομαι, ἀνιπτόμην, κατιπτόμην supra. F.G.

Ἀνιπτώμην] Conf. supra notata ad c. 13. & XI. J.F.R.

8. Δώμοιλα] *Hesiod.* 1. Oper. J.B.

Δώματ' ἰς &c.] *Homer.* Il. A. 222. M. du S.

17. Φιλοσόφων] Lege omnino *Plut.* de Luna. 1696. & 1727. M. du S.

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut major dimidia, minor plena. M. du S.

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. Φασί μυ. Cætera Homerica sunt. J.B. Th.M.

Ibid. Παρὰ γὼ ἡλίου] Παρὰ γοῦν ἡλίου.

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat *Solanus*. At quum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. J.F.R.

30. Λίθον] V. *Xen.* Ed. Bas. 495. B. qui Anaxagorae tribuit; *Orig.* c. Celsum. V. 238. 2. *Diog. Laert.* p. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. & *Suid.* M. du S.

39. Ἐπὶ

τὰς νυκλερινὰς ἐκείνας Δᾳτριβὰς, καὶ τ ἐπὶ [a] τ σκηνῆς ἑκάστῳ βίον. ἀλλὰ καὶ τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ὑπεσπασαμὴν τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ λειτῇ [b] ἐναγχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, Δᾳσπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὸν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μετοικῆσαι ὅτι τοχύτατα, ἵν' αὐτῶν τ πολυεργον ἀν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι ἔτι χώραν μένειν, ἢν μὴ τὰς Φυσικὰς [d] ἐκείνας ὑπορύξῃ, καὶ τὰς Δᾳλεκτικὰς ὑπορρήξῃ, καὶ τ στοὰν καλάσκαψῃ, καὶ τ Ἀκαδημίαν καλαφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν [e] τ περιπάτῳ Δᾳτριβάς· ὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι [f] πρὸς αὐτῶν γεωμέτρημαι.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον [g] ἐπὶ τῦ οὐρανῦ,

transfigendarum rationes; & illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi, & adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti dimetiuntur.

22. *Fiet istuc*, inquam, & simul ardua via caelum versus tendo,

Nul-

a Τῆς] Abest a *Fl.* adest in cett. & O. b Ἐναγχημονοῦντας] Et sic *Fl.* cum cett. c Μετοικῆσαι] Μετοικίσαι O. d Ἐκείνας] Ἐκεῖσε O. e Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. f Πρὸς] Παρ' O. g Ἐπὶ] Aberat in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. J. B1. S.*

39. Καὶ τ ἐπὶ τ σκηνῆς ἑκάστῳ βίον] * Τὴν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ ἀριμίως ὁ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστῳ τ ἀνθρώπων Δᾳβιοῦντος, ἅτε ἄλλως μὲν ὄντος, ἄλλως δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. *V.*

49. † Ἵνα] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τῦ ὅπου. *V.*

* Τὴν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καὶ τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *M. du S.*

39. Ἐπὶ τ σκηνῆς] An ἀπὸ τ σκηνῆς; *post scenam.* Placet. *F. G.*

Ἐπὶ τ σκηνῆς] Sic *Chrysost.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τ σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τ ἀληθείας ἐδόκει βασιλεὺς βλέπειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τ σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in operto*: sed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos consulere potui omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τ σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. *J. M. G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterhusius*, adeundum Ex. *Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas vs. 973. Ibi autem *Aristoph.* Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τοιτλίοισι μικροῖς. *Concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτοις voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος „ καλλίστη περί γε τούτου. *Neque enim pulchra tibi est „ disputatio ea de re".* Ubi Scholiastes: περίπατοι γε, Δᾳτριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia quando περίπατοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia Δᾳτριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. *J. F. R.*

58. Πρὸς

Nulli ubi comparent hominumve bonumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα ἦ μὲ ὔτε βοῶν, ὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, μέσα τῶν ἀστέρων φερόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ᾤμην λαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν [i] ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ὑπισχνούμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογιζόμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα προσκείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ προκινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ ὄνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας. καὶ

[h] Μὲν] Mox marg. *A1.* ante μὲ inſerit. [i] Ἀετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αἰετὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J. F. R.*

59. Ἔσται ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρεῖττον εἴη σοι τυχεῖν ἡμᾶς οὕ. Ubi εἴη. pro *fiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J. F. R.*

61. Ἔνθα μὲ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲ] Quia μὲ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲ ſubſtituatur, nòn addatur, quod verſus reſpueret. *J. F. R.*

67. Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Graeca quam Latina. *J. G.*

74. Ἔκοπτον —— τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev.* ad *Soloeciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Eumoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτω „ τὴν θύραν, ἔξωθεν· τοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 401. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσης τὴν θύραν, *pul-* „ *ſatis januam.* *J. F. R.*

78. Ἅμα] Μὲν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Solan.* falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J. F. R.*

79. Ὑπετάραττε —— τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτοημένους] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτοημένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὔπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam, paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus*, & *quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* *J. G. G.*

καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον [a] ἐπεφωμένους.

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδών, Φησὶ,

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲ ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβρονταμένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι σπουδῇ ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad caelum usque omnia. Poſt re-

a Ἐπτερωμένους] Ἐπαιρωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. b Τε] Abeſt a *Fl.* c Παρὰ] Sic *F. Fl. S.* Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τῆς Εὐριπίδου ἐκείνου· Ἥξει σὴ Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὔπω ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακράν. *V.*

84. Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. *V.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Γραι. ἐξηχηθείς. *G.*

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρήσαιμι. *V.*

Ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελκόμενος. *V.*

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίζεσθαι Edita. Ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

81. Ὅσον οὐδέπω] Vid. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 8. f. Item de *Merced. Cond.* c. 31. *J.F.R.*

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* *G.C.*

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδών] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτε εἰσω ἐξέπιπτεν. *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt.* Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. εἰς τὸ κατόπιρον ἀποβλέψαι. Sed obvia haec ὅσα κόνις. *J.F.R.*

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. Λ. 170. &c. *M. du S.*

88. Μικροῦ] Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικροῦ ἐκ ἀποθανεῖν. *J.F.R.*

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. *M. du S.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβροντημένοι a Græcis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος ὁ ἔξω φρενῶν. *Demoſth.* de Coron. ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. *Cel. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis*, interdum morbo; ἀποπληξίαν Græci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vitae neſcius ipſe ſuae.

Xenoph. Ἀναβασ. γ. & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. *G.C.*

3. Ὅτε — Ἐφιάλτου &c.] *Homer.* X. Odyſſ. Α. 307. & ſeqq. *M. du S.*

13. Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. *M. du S.*

16. Ἀπὸ Φειδίου] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo facer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum ſupercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in caelum aſcendere auſus ſit? ſed nunc quidem ad hoſpitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis ſurgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri poſſunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* cauſſa aſſidendi.

προσέθηκα τὰ ὑπὸ τ σελήνης ἐπεσαλμένα. μειδιάσας δ' [d] οὖν ὁ Ζεὺς, ἢ μικρὸν [e] ἐπανεῖς τ ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὦτον περὶ καὶ Ἐφιάλτου, [f] ὅτι καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲ ἐπὶ ξενίᾳ σε καλῶμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματισάμενοι, ἀποπέμψομεν, καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. χαμαὶ γὰρ ἦν ἐπὶ τ εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc ſit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos ſuperiori anno hiems perſtrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* poſtea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus eſſet de genere Phidiae?* &, *Quam ob cauſſam intermitterent Athenienſes*

Μέλαξύ τε προϊόντων, ἀνέκρινέ με περὶ τ ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲ ἐκείνα, πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὠνῇ ἐπὶ τ Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα [g] ὑμᾶς ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μὴ δὲ ἠρώτα, εἴ τις [h] ἔτι λείπεται τ ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν [i] ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοῦ-

d Οὖν] Non comparet in O. *e* Ἐπανεῖς] Ἐπανιεὶς O. *f* Ὅτου] Deſideratur in O. *g* Ὑμᾶς] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* *h* Ἔτι λείπε] Ἐπιλείπε *Fl.* & marg. *A*1. Nil mutat P. *i* Ἐλλίποιεν] Ἐλλειπόιεν O.

2. Ὑπανεῖς] Ὑποχαλάσας. *G.*

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὦτον περὶ καὶ Ἐφιάλτου] Ὦτον καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν. *V.* In altero *Voſſ.* in Fol. ſic. Καὶ Ἐφιάλτου] Ὦτον καὶ (2) Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιβάντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲ μῦθος ἔστι. ἡ δέ γε ἀλληγορία. ἔστοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωίως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν (4) τὰ τ οὐρανίων σώματα ἀπὸ τ γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τ Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνίδον δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πιστεῖν ἐ ἀπθανεῖν· ὅθεν ἐ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἰσορεῖ (5) Δημω——. *V.*

Ὦτος ἐ Ἐφιάλης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum aſcendere, & ſuperponentes montibus montes aſcenderunt, donec Apollo eos ſagittis confecit. Allegorice autem ſic. Ὦτος ἐ Ἐφιάλης Phyſici Philoſophi Theſſali, Ἀλωίως παῖδες, primi metiri conati ſunt diſtantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπλικῆς ἐπιςήμης, ipſa autem ex Analogia θηρᾷ hoc, & ab umbra ab excelſis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορρέουσης: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altiſſima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδύκων analogiam aliquam menſurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρίων τούτων τῇ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιὰν, καὶ αχρημονιθέντες ἀπώλοντο: hinc confictum, montes hos componentes, ut aſcenſibile facerent coelum, ab Apolline ſagittis confixos. *G.*

6. Χρηματίσασθαι] Διοικήσασθαι. *V.*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπιτέλουν μυ τινὸς συγγενείας, θύοντες ἐν αὐτῇ Διὶ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, ἀφ' (9) μεγαλεργίαν ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν καλάσκαδην, πλεῖον τ τ'. ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς ἐ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ σὺν ἄλλοις συωκοδομήθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συωκοδόμησε τ ἔργον. *V.* (Addunt Exc. G. ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Διασιαίνειν τεθεῖσθαι.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.

(3) Ἀλωάδαι] Vulgabatur Ἀλοίως. Emendarat *M. du S.*

(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Diſtantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legiſſe. *M. du S.*

(5) Δημω——] Sic ſcriptum eſt in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax. Grammaticus de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignatiſſimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil eſt. *M. du S.*

(6) Τοσούτων] Τοιούτων Edita male.

(7) Ἐπιτέλουν] Ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat *M. du S.*

(8) Μειλιχίῳ] Μιχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit *M. du S.*

(9) Μεγαλεργίαν ἀπορούντων] Sic *G.* recte. In V. aliter, μεγαλεργίας ἀπόρων ſcil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum eſt, de quo vide *Pauſan.* El. p. 861, 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemſterhuſio*. *J. F. R.*

τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνειλήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ καὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὸν εὐσεβέστατόν, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῆ καπνῆ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον καλεσήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ

tot annis Jovialia? & , Utrum Olympium ſuum templum exaedificare cogitent? & , Utrum comprehenſi eſſent , qui Dodonaeum templum ſpoliaverant? De his cum reſpondiſſem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe, de me quid ſentiunt homines? Quid*, inquam, *Domine, aliud, quam religioſiſſimum illud, regem te eſſe omnium Deorum? Ludis tu quidem*, inquit. *Quam novarum rerum ſtudioſi ſint, accurate novi, etſi non dicas. Fuit enim quondam tempus , cum & divinus ipſis viderer , & medicus , & ego eſſem in univerſum omnia:* compita plena Jovis , fora tum Jovis omnia plena : *ac Dodona & Piſa ſplendidae conſpicuaeque erant omnibus , prae fumo autem ſacrificiorum nec proſpicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam conſtituit , Pergami autem ſanandi Aeſculapius, &*

a Ἔχων] Ἐκὼν P. Sed prius *J. Fl. B1. H. S.* b Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex *Fl. Schol.* & *Coll.* & marg. *A1.* Quum φιλόκαινον Edd. cett. haberent. c Τε] Δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ὃ ἦν ἱερὸν τοῦ Διὸς ☪ μαντεῖον. *V.*

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνων. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. *V.*

* Φιλόκαινον] Prava Codicis V. ſcriptura. *M. du S.* Γρ. φιλόκαινον. *G.*

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuiſſet *Cler.* adſcripſerat *Solanus* pravam hanc eſſe ſcripturam. Sed plane contra ſuam ipſius ſententiam , & veritatem ; nam in ipſo Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit , quam Luciani textum excuſſit , aut imprudens *Voſſiani* Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod. *G.* adpictum oportuit. *J. F. R.*

31. † Ἡ Πίσα] Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. *V.*

— Piſa urbs Elidis Peloponneſi , in qua templum Olympii Jovis, & certamen quinquennale, quod Hercules inſtituit, ut ait Pindarus. *G.*

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum ſuo loco reddidit *M. du S.*

18. Τὸ Ὀλύμπιον] Ναὸν ſcilicet. *F.G.*

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre ναὸς poteſt intelligi, niſi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, ſi ἱερὸν, vel τίμιον, vel ſimile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina ſacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβιεῖον, *Anubis Templum*, τὸ Ἀνάκειον *Caſtoris* & *Pollucis*, de quo vid. *Hemſterh.* ad *Timon.* c. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ὀλύμπιον] Conſule de hiſce *Meurſ.* Ath. Att. I. 60. . . . (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. & *Plin.* XXXVI, 6. Aeque autem ſcribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perſico inchoatum; *Liv.* XL. 20. *M. du S.*

20. Δωδώνῃ] Neque quando hoc factum ſit ego novi. *M. du S.*

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἐκὼν inveniebam in *Pariſ.* quod *Solan.* non animadverterat. Sed ἔχων rectius alias habere cum Scholiaſte, videns, id omnino recepi. Eſt enim ἔχων pleonaſm. verus. Vid. omnino notata ſupra ad *Aſin.* c. 20. quae etſi vulgata ſia, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam ſtabiliendam, quae quum ſic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus , veluti apud *Alciphr.* I. Ep. 1. f. ἀπηνιγκάμεθα γαμηταῖς ☪ παισὶν οὗτοι σὺν ὀλίγον ΕΧΕΙΝ τῶν λειτουργιῶν ἐχθύων. Noſter *Tox.* c. 45. Δὸς μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. *Heſiod.* Ἔργ. vſ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐκὼν haberent, ſuſpenſo pede irem in mutando; nam & ſic in *Liban.* ſine varietate , Epiſt. XIV. p. 4. παίζεις ἐκών. *ſponte ludis.* *J. F. R.*

Ibid. Φιλόκαινον] *Schol. Coll.* & *Fl.* Ed. uti ſententia neceſſario poſtulat. Exulare itaque juſſimus vulgatum φιλόκαινον. *M. du S.*

Ibid. Τὸ φιλόκαινον] Neſcio, quis locus hic eſſe poſſit

& Bendideum factum in Thracia, & Anubidem in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interjectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi.

καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ὅτι [d] ταῦτα μὲ ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας [e] παρίστασιν, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηκμακότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν ἀφ' ἑπτὰ ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρως ἄν μοι τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Jupiter, remoto operculo precantibus ſe da-

Τοιαῦτ' [g] ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον ἀκροᾶσθαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ἐοικυῖαι, [k] πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρ-

d Ταῦτα] Τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae adſentitur P. Deeſt in O. *g* Ἄττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἄμα O. & *Fl.* *h* Ἐς τὸ] Ἔς τι O. *i* Ἐοικυῖαι] Ἐοικυῖαι male *J.* *k* Πώματα] Πτώματα O. & mox iterum πτῶμα.

43. Τοιγαροῦν ψυχροτέρως] Ἐπεὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι εἰσὶ γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία εἰς πλάσμασι λόγων, ὅσαυτως οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ ἰδεῖν ἧττον ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μισθαχιρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελές τι καὶ ἄκαρπον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τῷ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν reſcripſit *Solan.* addiditque haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: ἰδεῖν ἧττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφαίνεσθαι.

ſit τῇ φιλονεικίᾳ. Φιλοκαινίων, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκενίαν, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. *J.M.G.*

28. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla hujus locutionis, quae etiam eſt in I. *Epiſt.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *J. Elſner.* Obſerv. T. 2. p. m. 126. *J.F.R.*

29. Μεσαὶ δὲ Διὸς] *Arat.* vſ. 2. *M. du S.* Conf. ſupra ad *Prometh.* c. 14. *J.F.R.*

33. Δυνατὸν] Τὸ ἦν ſubaudiendum. An Librario excidit reſtituendum? *F.G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Pauſ.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδίδειον] Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. *Heſychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl.* in Tim. I. de feſtis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβείδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβείδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam ſupra *Tox.* c. 28. *J.F.R.*

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τούτοις etiam marg. *A1.* Sed quoties ejus lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam umquam. *J.F.R.*

39. Ἑκατόμβας παρίστασιν] Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe jam laudatus *J. Elſner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Lucianei non eſt oblitus. *J.F.R.*

41. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν] De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. *M. du S.*

46. Ἄττα] Etſi ἅμα veroſimile eſt, nihil tamen mutavi; quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *J.F.R.*

51. Καθίσας ἂν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eratmum *cum ad primam conſediſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Grae-

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς ἄλφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γοῦν κἀγὼ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν [c] φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τὸν γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὸν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ἤτει ὑετόν. ὁ δὲ καθαρεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, ἀπάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' [e] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν γοῦν δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω ἀφ' τῆς σομίδος, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθετίθη Φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν εἶδεσάμην. δύο γοῦν ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτῶν. ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθη, καὶ οὐδέν

bat. Orabant vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse quoque cápite admoto preces simul audiebam. Erant vero ejusmodi : *Jupiter, regnare mihi contingat ! Jupiter cepae mihi nascantur & allia! Jupiter pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret : *Utinam heres sim uxoris! utinam latcam, dum struo fratri insidias! contingat mihi causſam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per feneſtellam reponebat ad dextra : nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam

a Ἠύχοντο] Εὔχοντ marg. *Aiw.* b Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. c Φαίη] Ἔφη O. d Ἤτει] Ἔτι male O. e Ἀνένευσε] Ἀνένευε *Fl.* f Αὐτῶν] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adſerit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθει] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀποπέμψεις, Ἀγκιανὲ· ἀντιδιατίλλουσι γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἔπαχθον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντικαλλόγων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ μᾶλλον ἀποφήναιεν αὐτοὺς εἰς † συγκατάθεσιν. *V.*

* Ἐπιπόνθει] Ἐπιπόνων lectum antea prave.

† Συγκατάθεσιν] Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν.

eis, quod non oportuit. *J. G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι ἀφὰ τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγελία. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. & Scholiast. ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τοῦ ἀφὰ, quam *Spanhem.* qui *ob illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, quum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit : *ob laetum me coronant nuntium*; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kusterο* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kusterο*; ait enim *Aristoph.* Plut. 764. — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλια σ' ὧν κριθαινωτῶν ὁρμαθὸς Τοιαῦτ' ἀπαγγέλλοντα, ibique ἀνα-

δῆ-

quam poterat pronunciare ; ſed Pyrrhonis instar, ſuſtinebat ſe adhuc & diſpiciebat.

ὅτι ἀποφῆναι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

26. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam transiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet, in proximam ſellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram transgreſſus eſt, per quam aſcendens fumus renunciabat Jovi ſacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus eſto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni ſpargantur per Cappadociam.*

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὴν ἐξῆς μέλαβας θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, καλακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μελεχαθέζετο ἐπὶ τὴν ἐξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆλθε, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τὸ θύοντος ἑκάστου ὄνομα. ἀποτὰς δὲ τούτων, προσέταξε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ [g] ποιεῖν· [h] Τήμερον μὲν Σκύθαις ὑέτω, μὲν Λίβυσιν ἀστραπτέτω, φασ' Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ [k] Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὴν Ἀδρίαν ἀναχυμαινέτω, καὶ τὴν χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι ἀφασκεδαστήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

26. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam transiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet, in proximam ſellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram transgreſſus eſt, per quam aſcendens fumus renunciabat Jovi ſacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus eſto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni ſpargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque aſſumtum Mercurius aſſidere juſſit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem miniſtrabat Ceres, & Bacchus vinum,

Ἁπάντων δὲ ἤδη ἀχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς μέλαβον κατέκλινε μὲν τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν [l] Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-

g Ποιεῖν] Ποιεῖν G. P. & marg. *Al.* Ποιεῖν Edd. & O. *h* Τήμερον] Διήμερον O. *i* Νιφέτω] Ἰφέτω male P. *k* Βορέας] Βορρᾶς *Fl.* Nihil mut. P. *l* Ἄττιν] Ἄττιν O. ſolus.

5. ‡Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων δὲ ἔτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba *κατέκλιν παρὰ τὸν πάντα* relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δῆσαι σε ἀπαγγελοῦσα τοιαῦτα ἀναγγέλια connectendum recte monet *Spanh.* *J.F.R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. Π. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens ſcribit: *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his *Cic.* in Lucull. *G.C.*

Ibid. Ὁ Πύῤῥων] De hoc ejusque dubitatione vid. ſupra *Vit. Auct.* verſus fin. *J.F.R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide ſupra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δεῖ ποιεῖν] Non abſurde Mſ. προσέταξε ταῖς ἀνέμοις & ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempeſtatibus, in quibus eſſet elaborandum.* *J.G.C.*

5. Ἄττιν] Sic recte ſcribi, vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. & notam *Solani* No. 75. Sed conter not. *Hemſt.* 95. qui & Ἄτιν ſcribi contendit. Ego Ἄττιν hic ſervo, quia ſic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄττις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochart.* Chan. I. 18. & *Meurſ.* de Gr. fer. Vide etiam Ἐκκλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi ſolet, ſecundum illud Terentii: *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judicata

οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τ' ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τῦ νέκταρος παρεγευσάμην. ὁ γὰρ Βέλλιος Γανυμήδης, [b] ὥσπερ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὴν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τῦ νέκταρος ἐνέχεέ μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμμένος, ὅτε σῖτον ἔδουσιν, [d] ὅτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν προσκατίθενται, καὶ τῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτεύμενοι τὴν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες προσχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅτε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ [e] Σειληνὸς κόρ-

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum guſtavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, ſi qua deſpicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infuſas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipſe, puto, non minus quam ego, iſta viderit, nec frumento veſcuntur, nec vinum bibunt nigricans, ſed apponitur ipſis ambroſia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, ſi pro cibo hauriant aſcendentem cum nidore victimarum fumum, & ſanguinem hoſtiarum, quem altaribus ſacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem ſal-

a Μύρτα] Μύρα *Marcil.* Nil mut. Edd. b Ποι] Πω O. c Δὲ] Καὶ male *S.* Recte δὴ *P. H. J.* aliaeque. d Οὔτε πίνουσιν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* e Σειληνὸς] Σιληνες O.

8. Μύρτα] Ὁ καρπὸς τ' μυρσίνης. *V.*

15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus ſic & Menippus τὰ ἐράνια ἰδὼν. Et ut Menippus ſic & Lucianus βωμολόχος. *G.*

20. Αὐτῇ Κνίσῃ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. *V.*

23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μὴ μίθος ὄρχησις. *V.*

• Μυρσίνης] Alias μυρίνη eſt *Myrtus* arbor. *Long. Paſt.* L. 2. p. 33. bis. Sed & μυρσίνη dicitur *Ael.* V. 6. *J.F.R.*

cata ſit, quæve prima repererit, ſcribit *Plin.* L. VII. c. 56. *G.C.*

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuiſſe Herculem & ſupra viſum eſt Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. *M.du S.*

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Th. M.*

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus ſane avibus mutare juſſit *Marcilius*; μύρτα enim ſuis civibus apponit *Plato* in ſua Rep. ſacramque Veneri arborem nemo ignorat. *M.du S.*

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugiſſe, myrtum Veneri ſacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exſtat; ſed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas exiſtimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus eſſe monet etiam Cl. *Weſſeling*, Obſ. p. 51.—2. ſcribens: „ Venus fructum arboris ſibi conſecratae confert, componitque ſe ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res ſibi ſacras, aut acceptas contribuiſſe. Et erant olim eſui myrti baccae; *Plato* ſuos cives μυρτους, *myrtis* tanquam bellariis veſci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. Deipnoſ. c. 18. & 19." Haec ille, & adſentior, licet *Phaedrus* myrtum ſterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt priſci interpretes haud ſcriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, ſed μύρτα *baccas myrti*, ſive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus ſuperbiebat, μύρτα adnumerat *Long. Paſt.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* *J.F.R.*

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus veſcebatur ſutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi cauſa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter iſta plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi *Caſaubonus* docet Hecatae mactari ſolitas, ad 325. *M.du S.*

10. Ἠρέμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. *J.F.R.*

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὴ θεοί. *F.G.*

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει δὲ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, ὅτε σῖτον ἔδουσι, ὅτε, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi ſim conſpicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. En Interpretis ſomnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipſe, puto, ſicut ego, conſpicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. *J.J.*

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] Οὔτοι σῖτον ἔδυσ', ἃ πίνασ' αἴθοπα οἶνον. *F.G.*

Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] *Hom.* Il. E. 341. *M.du S.* Verſus

ſaltavit Sidenus; ſurgentesque Muſae Heſiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum ſatias eſſet, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*
Tota nocte quies: ſed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praeſente ſemper ſole, & una epulante. Poſt paullum obdormiſcebam. Mane autem ſurgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δαχα ἀρχήσαλο, καὶ αἱ Μῶσαι ἀναϛᾶσαι 25 [f] τὰ τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὰ πρώτιλω ᾠδὴν τῶν ὕμνων [g] τοῦ Πινδάρου. καὶ ἐπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαϛος, ἱκανῶς [h] ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲ ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυϛαὶ

[i] Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ [k] ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα, μάλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων ὁ [l] Φύλ πώγωνα, ἢ πῶς [m] γίνεϛαι νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ ὁ Ζεὺς προσέταϛε κηρύϛειν ἐκκλησίαν.

Καὶ-

[f] Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. [g] Τῶν] Τῶν O. P. & marg. *A1.* [h] Ὑποβεβρεγμένοι] Υ—ος O. [i] Εὗδον] Εὕδον *F.* & *P.* male. [k] Ἔχε] Εἶχε *F.* ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P.* Ἔχει *B2.* [l] Φύλ] Φύσις O. & marg. *A1W.* [m] Γίνεται] Ἐγίγνετο O. Ἐγίνετο *Fl.* Ἐγίνετο marg. *A1.*

25. Καὶ τὸν πρώτιλω ᾠδὴν] Τὸ, ἄριϛον μὲν ὕδωρ. *V.*
28. Ὑποβεβρεγμένοι] Ἀντὶ τοῦ μεθύοντες. *V.*
37. Κατέδαρθον] (Lege κατέδαρθον) Καθεκωμήθην. *G.*

ſus *Homeri* eſt Οἱ δ' ἔπον εἴτον ἔδοντο, ἃ πίνω' αἴθοπα οἶνον, quem addo, ut adpareat quam probe *Guietus* conjecerit, ſi menſura verſui ſit reſtituenda, jam vero vel totus verſus *Homericus* poterit ita recipi uti eſt apud ipſum, vel prorſus nihil mutandum, & pro alluſione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuiſſe carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros ſemper meminerit, non vero ſententiam ſolum? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ κλίσει] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte: ſed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide ſaltem ad *Gall.* c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδου] Cenſeo Lucianum ſcripſiſſe τάς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Heſiodi Theogonias canebant.* non τὰ Θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ἦσαν] Reſcribi curaſſem cum Cl. *Graev.* τὰς, ſi plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat neſcio; ſed poſſet uſitatiſſima ellipſi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Heſiodi plus mille verſuum Theogoniam, ſed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantaſſe narrantur. Si vero Heſiodi carmina in Odas hymnoſve diviſa fuiſſent, ſalva foret vulgata lectio, conſtruendo ἦσαν τὸν πρώτιλω τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τὰ Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamſi ἀείδειν τινὸς probum eſſet per ſe, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τὰ, καὶ τὸν (quamvis ego recte dici poſſe ſciam, δός μοι τοῦ οἴνου, ubi portionem vini, totumque panem ſimul poſtules) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Heſiodi titulus ſit Θεογονία ſingul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor eſt priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Geſn.* verſio ad *Graevii* ſententiam eſt adcommodata. *J.F.R.*

26. Τῷ Πινδάρῳ] Quia eodem redit, τῷ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque ſcriptoribus, Noſter ſine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipſo cap. jam bis: Item c. ſeq. καθ' Ὅμηρον εἶπον, & *Gall.* c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. *Gall.* c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πίνδαρός φησι bis, & c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι — Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vſ. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε. idque per ſe etiam metrum exigit. *J.J.*

Ἄλλοι μὲ ῥα θεοὶ &c.] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *B2.* & *Par.* Editores illud ἔχε, quod in reliquis impreſſis & Mſ. Ox. in εἶχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & poſtulat carminis ratio. *M.du S.*

Ἔχε νήδυμος &c.] Sola *Pariſ.* hic ſapuit, ἔχε exhibendo. *Solanus* ἶχε etiam in *Ba.* eſſe, addiderat. Sed feſtine nimis eam inſpexit; nam ἶχε habet. At ex

Κἀγὼ μὲν παρῆσαν ἅπαντες, ἀρχὴν λέγειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τῆς ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς ἡμῖν ξένος παρέχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνῃ μέμφεται, παροξυνθεὶς ἔγνων μηκέτ' ἐπὶ [c] πλεῖον ἀναβάλλεσθαι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, ὑπὸ πολλῆς τῆς βίῳ ἐπιπολάζον, ἀγεννὲς, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν [d] Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τῆς ἀρετῆς ὑποθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ὑπεπασάμενοι, περιέρχονται ὑπὸ πλάτῳ χιτωνίῳ κατάπυστα ἤθη ἐπιτέλλοντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν [g] ἀφέλης

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Causſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus non ita diu ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar,* Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi auguſto virtutis nomine, ſupercilliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſpuendos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum*

ſi

a Κοινώσασθαι] Sic *Fl. B2. J. H. Ald. S.* Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. *A1.* b Γε] Τὲ O. Plane omittit *Fl.* c Πλεῖον] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Fl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφέλης] Ἀφέλῃ τις O.

50. Ὑπόμωρον] * Δυσθανάτους. *V.*
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερφυᾶτον. *V.*

61. Ἐοικότες] Græc. ἐμφερεῖς. *G.*

* Ὑπόμωρον, Δυσθανάτους] Pravis & hic uſus eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. *G.* niſi quod *δυσθανεῖς* habent. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Fenſ.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. *J. F. R.*

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 5. f. *μὴ κοινούμενος περὶ τῶν μεγάλων.* Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. R.*

51. Ἐτώσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Conviv.* c. 6. Δίφιλος ὁ Λαβυρινθος ἐπίκλην. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. *F. G.*

Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς. *M. du S.*

Ὠνομάκασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 30. ἀπορίψαιλες, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Aſtrol.* 1. Ubi & potuiſſem addere *Ariſtid.* Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δῆ, ὅσις μέλλει τὰ δίκαια ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅσις omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω, &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. *Fenſ.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, ſi in libris invenirem. *J. F. R.*

56. Πολλῷ γελοιότερα] Flor. πολλὰ. *J. B.*

Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῶν nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

ſi perſonas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam eſt, homuncio ſeptem drachmis ad certa-
men illud conductus.

30. *Tales vero cum ſint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem abſurda narrant, conductisque adoleſcentulis ad deci-*
piendum opportunis, cum virtutem illam mul-
tis ſermonibus tritam tragico clamore praedicant, tum diſputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud diſcipulos quidem tolerantiam ſemper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem deſpuunt: ſoli vero,
& ſibi cum ſint relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut ſordes delingant obolorum! Graviſſimum vero omnium hoc eſt, quod nullam ipſi neque communem rem neque ſuam conferentes in medium, ſed inutiles & ſupervacanei, Non habiles bello, non conſultantibus apti; *tamen accuſant reliquos; & ſermonibus quibusdam amaris congeſtis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque*

τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καλαλειπόμυον ὄντι γελοῖον, ἀνθρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τὸν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλοῦτον καὶ ἡδονὴν καταπτύουσι, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐδίδοσαν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ φειλείχουσι τὸν ὀβολὸν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ὠφελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ φαῦλοι καθεζῶτες Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ εὐάριθμοι, οὔτ' [h] ἐνὶ βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς [i] ἐκμελετήσαντες, ἐπιλιμῶσι, καὶ [k] λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον.

h Ἐνὶ] Ἐν male O. *i* Ἐκμεμελ.] Ἐμμεμελ. *Fl.* *k* Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλοῦ καλαπύτιον & centies apud quosvis. *J.F.R.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M.du S.*

77. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Reſpondere ex adverſo haec poſſunt divitiarum contemtui, quem prae ſe ferunt Philoſophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic ſint ex aliqua parte ſimiles. Certe ſordidiſſimae avaritiae deſcribendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignoſce Pudor!) ſordidiſſimum mortalem vocant. Neque tamen diſſimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam ſint affines, aut plane eaedem potius, *Euſtathius* docet aliquoties, praeſertim ad Il. A. p. 102, 38. *Baſ.* Eſt autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante aſſae carnes fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos philoſophum. Uſus tyrannus eſt: ad hunc attendendum. *J.M.G.*

80. Οὔτε ποτ' οὐ πολ.] *Hom.* Il. B. 246. *M.du S.*

83. Ἐκμεμελετημένους] Vulgatam lectionem Florentina meliorem ſtudio ſervavi. *J.F.R.*

84. Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζ—. O. & L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M.du S.*

Λοιδοροῦσι τοῖς] Rarior conſtructio, ait *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 456. Nam activa accuſativum, media forma dativum adſciſcit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiaſtae *Ariſtophanis* credendum ait *Salmaſ.* ab *Kuſtero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kuſtero* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Ariſtophanem Aeſopus* activum λοιδορεῖν cum accuſativo conſtruit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hiſt. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. *Actor.* XXIII. 4. & alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam iudicem ejus exſcribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi caſu Noſter ſupra *Gall.* c. 15. *Aeſop.* fab. 68. *Aeſchin.* de falſ. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος ἢ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum 2. *Maccab.* 12. 14. Τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio ſcribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior eſt mutatio τῷ λοιδοροῦσι in λοιδορῶν), quia terminationes ejusmodi per compendium ſolent exarari in Mſſ. *J.F.R.*

σίον. ϗ ὅτ@ αὐτῶ τὰ πρῶτα φέρε8 δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, ϗ * ἰταμώτα@, ϗ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτα@.

Καίτοι † ἀγατεινόμενον αὐτῶ, ϗ βοῶντα, ϗ καληγορῆντα τ ἄλλων, ἢν ἔρη, Σὺ δὲ b δὴ τί πράτ8ων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς † βίον συ8ελεῖν; φαίη ἂν, εἰ τὰ δίκαια ϗ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μ, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύε8, ἢ τινα τέχνην μετιέναι θᾶττον εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, ϗ αὐχμῶ, ϗ ψυχρολυτῶ, ϗ c ἀνυπόδετ@ τῦ χειμῶν@ πε8έρχομαι· ϗ ὥσπ8 ὁ Μῶμ@, τὰ ὑπὸ τ ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· ϗ εἴ μ8ύ τις ὠψώνηκε τ πλησίον πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τῦτο πολυπραγμονῶ, ϗ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τ φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκει8 νοσῶν, ὀπτικυρίας τε ϗ θερα-πείας δέομεν@, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μύ ὄ8ιν d ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικύρειοι αὐτῶ λεγόμενοι, μάλα δὴ ϗ ὑβριταί εἰσι, ϗ ὐ μετρίως

lle inter ipſos ferre primas videtur, qui & vocaliſſimus ſit, & impudentiſſimus, & ad maledicta audaciſſimus.

31. *Atqui ſi eum, qui contendit & clamat, & accuſat alios, interroges*, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat ſane, ſi juſta & vera velit dicere*, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, ſuperfluum mihi videtur: ſed clamo, & ſqualeo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et ſi quis divitum ſumtuoſe obſonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: ſi vero amicorum aliquis aut ſodalium decubit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales ſunt nobis, Dii, iſtae belluae.*

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi ſunt, nec medio-*

a Ἰταμώτα@] Recte ſic O. Ἰταμώτα@ Edd. omnes male. b Δὴ] Deficit in O. c Ἀνυπόδητ@ S. & Amſt. Ἀνυπόδετ@] Sic Edd. vett. omnes. d Ἡμῖν] Ἰμῶν Fl. ſola.

90. Ἢν ἔρη] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. G.

98. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον τ Μῶμον ὁ Λεκιανὸς θεὸν ἀπο-τίθε8 μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τ θεῶν γινόμενα. V.

87. Ἰταμώτα@] O. ſolus recte ſic hanc vocem ſcribit. Impreſſi omnes ἰταμότα@. *M. du S.*

Ἰταμώτα@] Conf. ſupra *Aſin.* c. 6. *J.F.R.*

96. Κέκραγα] Quaſi *ſum clamans*. De his praeterito praeſentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ὃς Χρύσῃ ἀμφιβέβηκας. Et Dial. ſeq. *Bis Accuſ.* c. 3. κεκράγασι — ϗ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praeſentis collocari; unde forſan factum, ut unicum tempus paullo poſt futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξο-μαι *Evang. Luc.* XIX. 40. ſit loco futuri ordinarii. *J.F.R.*

97. Ἀνυπόδητ@] Conf. ſupra *Aſin.* c. 16. m. ibique notata. *J.F.R.*

6. Ἡμῖν] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῖν. *M. du S.*

12. Πῶσαι † βίον] Genus humanum, quod Noſtro familiare eſt, ab aliis quoque ſaepe ſic vocari, exemplis plurimis demonſtravit *Caſaubonus* ad Athen. 15, 5. ubi neque hunc locum laudare omiſit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *ſaeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J.M.G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita ſupra T. I. *Tim.* §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὼς ὢν τὸν βίον, *quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J.F.R.*

18. Ἡμῖν ἀσφαλίσαι] Etſi *Pariſ.* quoque haberet ὑμῖν, in verſione tamen dederat *nobis*; quod cum ſenſus poſtulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos conſultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Funt.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quaſi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ὑμῶν, & ἡμῖν dicens ſe ipſum non excludit, praeſtiterit clauſulam huic propoſitioni reſpondere. *J.F.R.*

21. Ἐᾶσαι]

diocriter nos perſtringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inſpici. Itaque tempus eſt ut rationem harum rerum habeamus. Nam ſi ſemel hi perſuadere ſaeculo poterunt, non mediocriter eſurietis. Quis enim adhuc ſacra vobis faciat, ſi hoc nihil ſibi proſuturum ſperet? Quae quidem Luna accuſet, omnes heri, narrante hoſpite, audiviſtis. Ad haec jam, quae & hominibus utiliſſima, & ſecuriſſima vobis ſint, conſulite.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus perſonuit, cum omnes ſtatim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rurſus ſilentio, Jupiter, *Erunt iſta, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipſa dialectica peribunt. Verum, ut nunc eſt, puniri quemquam nefas. Feſti enim, ut noſtis, dies ſunt per menſes hoſce quatuor: & jam imperavi juſtitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

ἡμῶν καθάπαξ, μήτε ὀλιγωρεῖν τὰ ἀνθρώπινα λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ὑπερορᾶν, ὥστε ὥρας ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ οὗτοι πείσωσι τὸν βίον δυνηθῶσιν, ὑμεῖς μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον ὀδὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ [e] ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ὑπότριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ποιησάμενος, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ὑπότριψον αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, καὶ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη καὶ ἐκεχειρίαν [f] ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωλα [g] οὖν ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ,

e Ἡμῶν] Receptum ex *Fl.* Ὑμῶν cett. f Ἐπηγγειλάμην] Περιηγγειλάμην P. g Οὖν ἀρχομένου] Ἀρχ. οὖν *Fl.*

21. Διετεθρύλλητο] Θορύβου δὲ παραχῆς ἐπληροῦτο. *V.*

29. Τὴν ἐκεχειρίαν] Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. *V.*

30. Ἐς νέωτα] * Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρεληλυθότος δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. *V.* (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque ſignificativum τὸ πέρυσι: praeſentis autem τὸ τῆτες: futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. *G.*)

* Εἰς τὸ ἑξῆς] In altero *Voſſiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero poſteriorem; quare in unum jam contraxi. *J. F. K.*

21. Ἐβόων] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* ſub Imperatoribus non raro ſic tumultuarie ſuccamantes. *M. du S.*

26. Αὐτῇ διαλεκτικῇ] Conf. ſupra de σὺν recte omiſſo, ad c. 27. Et *Gall.* 26. *J. F. R.*

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Abſurdum; ſed conſulto, ridiculi cauſa dictum. Conſtat autem hunc Libellum ſcriptum medio menſe decembri videri voluiſſe, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menſes* addat neſcio. *M. du S.*

Ἱερομηνία — τεττάρων] Fruſtra quaeſivi in hiſtoria temporum Luciani *ferias quadrimeſtres*. Fieri tamen poteſt, ut *ſupplicatio quatuor menſium* inſtituta ſit, cum Julio Caeſari, *Dione* teſte E. 40. p. 144. B. *ſexaginta dierum* ſit decreta. Plane fictitias putat has feſtas Doctiſſimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *ἱερομηνίας*, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐκεχειρίαν *juſtitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, ſed de differendis noxiorum ſuppliciis ſermo ſit. *J. M. G.*

30. Ἐς νέωτα] Habuimus ſupra T. I. *Hermot.* c. 4. ſub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, ſi quid opus foret. *J. F. R.*

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Haec ubi dicta, ſuperciliis pater annuit atris.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, ἀφαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, κατὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν καλενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῇ δεξιᾷ ὦτος ἀποκρεμάσας, ἀφῆκεν ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ ἀφιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελισόμενος.

34. *De Menippo autem*, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, sodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα αὐτοῦ πτέρυγας ἐς γυπὸν ἀναπτῆναι ταύταις ἐς πάλιν. *G.*

38. *Ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ ὢν Κυλλήνη τιμώμενος. *V.*

* Ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat *M. du S.*

32. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν] *Hom.* Il. A. 528. *M. du S.*

41. Κεραμεικόν] Athenis itaque scriptus hic Dialogus. *M. du S.*

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

DIspereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum causa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod ajunt, suf-

ΖΕΤΣ.

1 Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων μόνοις τοῖς θεοῖς εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τῷ νέκταρι ἢ τῇ ἀμβροσίᾳ ἐμακάριζον· Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὑτοσὶ, ζευξάμενος τὸ ἅρμα, [a] παννημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον [b] κνήσασθαι τὸ οὖς φα-

a Παννημέριος] Παννμερ Fl. b Κνήσασθαι] Ἀλφείσασθαι G. Ἀλφίσασθαι P.

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem scalpere. G.

ΖΗΝ &c.] *Bas.* 1. & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. *M.du S.*

1. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν] Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτρίβειεν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *F.G.*

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* & *Plutarch.* ἄμφω enim coecum appellant Cumani. *G.C.*

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. No. 66. *J.F.R.*

7. Μάκαρας] *Iliad.* Δ. 127. &c. *M.du S.*

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Parœmia. *J.B.*

Κνήσασθαι] Mſ. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι, χολὴν ἄγων. scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαίσασθαι τὸ οὖς, φασι, χολὴν ἄγων. *Non tantum otii habens ut aurem inveniat*, hoc est, *tangat*. ἀλφαίω & ἀλφαίνω est invenio. *J.G.G.*

Κνήσασθαι] Sic Edd. Addiderat *Solan.* conferend. Pisc. c. 11. Ibi habemus τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat κνᾶσθαι *scalpere* significare? Lu-

φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶ ὀλίγον ὑπαῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὁδὸν ἐκτραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ παννυχεύει, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων [b] τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα [c] ἐκκεκώφωκε πρὸς τῶν ἐνοχλούντων καὶ χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μελαθαίνῃ, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὸ Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τὸν δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα [e] ἀμφεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείρουσα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεται οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & jam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse jubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim

a Ἀωρὶ] Ita *S. P.* P. & marg. *A1.* Ἀωρία cett. Edd. b Τε αὖ] Non legitur in *Fl.* c Ἐκκεκώφωκε] Restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηκε enim cett. omnes. d Μιλαθαίνῃ] Μιτήχῃ *Fl.* Nil mut. P. e Διασεισαμένη καλύκῃ] Διασείσασα κιλικίᾳ P. & marg. *A1.*

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπὸ ῥᾳ ἵππες. *V.*

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. *J.F.R.*

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρία natum suspicetur quis α. repetito ex sequente λάθ. Alius contra ἀωρὶ amisisse ω praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρίᾳ saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta *B1.* Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. *J.F.R.*

20. Ἐκκεκώφωτε] Sic *V2. B2. S.* & *A.* In reliquis mendose ἐκκεκώφη legitur. *M. du S.*

23. Κολοφῶνα] De hoc oracolo Cl. *Potterus* silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud *Tacit.* A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisset. *Strabo*, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τοῦ Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, οὗ ἡ μαντεῖον ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed & *Philostratus* *Vit. Apollon.* IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Ægypt. §. III. c. 11. qui δὲ ὑδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: ὅπως δὲ πηγὴν οὐ αὐτῷ καλλαγέῃ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸ προφήτῃ. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus.* in Achaic. p. 210, habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἰσχὺν suo tempore non ἐξειργασμένα *absoluta* ait; quod firmat conjecturam nostram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec desumpta ad *Philostr.* p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post quam *Strabo* scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vs. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pseudomanti* sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. c. 30. *M. du S.*

24. Ξάνθον] Oraculum Pataraeum tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA

De-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae caussa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia quae cum somno pernoctant, & oracula illi subjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot injucunda sustineo, quot negotia ha-

γὰ λέγειν [f] ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ τ μαγικῆς ἐπιτεχνῶν) αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἑς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τ ῥῖνα ὀξὺς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρᾷ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρπᾶται λύπας. τί γὰ ἂν, εἴ τις ἀνέμους [g] φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ ὠθοῦντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς [h] λιμνώσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τ ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τ ὄνειρον μετὰ τ ὕπνου συναγρευόντα, καὶ [i] συμφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰ ταῦτα [i] συμφιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τ ἐπὶ τ γῆς βίον ἑκάστοις [i] συντελοῦσι.

Καίτοι τὰ μὲ τ ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴ, ὅσας μὲ ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα

[f] Ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ] Ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρᾳ Fl. J. H. Bl. Fr. S. [g] Φυτουργοῦντας] Φυσσῶντας vel φυτουργοῦντας conjicit M. du S. [h] Λιμνώσιν] Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. [i] Συντελοῦσι] Συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. A1.

Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. M. du S.

28. Διασεισαμένη] Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile se obtulerit. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἰσείστο. Quem significatum *Wolfius* in Edit. nupera ex *Cresollii* Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἰσείστο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). J. F. R.

32. Ἐπὶ πείρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, caussam significare, satis dictum supra I. *Ver. Hist.* 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιῶ. *Se id utilitatis eorum caussa facere.* Adi etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent.* Aliud est ἐπὶ τ πείρας. E. c. *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τ πείρας ἄριστα δείκνυσι. *Quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit.* J. F. R.

33. Ἄρτεια πρία, καὶ χελώνας ἑς τὸ αὐτὸ ἕψοντες] Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragoedo. J. G. G.

Ἄρτεια πρία] *Herodotum* vide. Passim alibi tangit noster. V. Z. ἐλ. c. 14. & Z. τρ. c. 30. M. du S.

Ibid. Χελώνας] Supra *Jov. Trag.* c. 30. χελώνης ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. J. F. R.

35. Ὁ Λυδὸς] Midas. F. G.

36. Ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* F. G.

37. Ὁρᾷ τε &c.] Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi. Ὁρᾷτε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων. Ἐπ' ἀλλοτριῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἀσκελὴς ἐνοχλούμενος. &c. F. G.

Ὁρᾷ τε] *Hippocratis* verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. *Kustero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. M. du S.

Ὁρᾷ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. J. M. G.

Ὁρᾷ — θιγγάνει — ἀλλοτριῃσί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inseruit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Cl. *Gesn.* jam indicavit. J. F. R.

40. Φυτουργοῦντας] Fortassis scripserat φυσουργ—, quod quia novum est, malim φυσσῶντας. M. du S.

42. Ἢ τ ὕπνον] Qualis Deus sit *Somnus* & *Somnium*, vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione somniorum vide *Luciani* Somnium, *sive* Gallum. *Homer.* in Odyss. XIX. G. C.

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διηρημέν-
ν; ᾧ πρῶτα μὲ τὰ τῶ ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράτθωσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄπρα-
πραττειν, καὶ μόλις ἀνέφικτα διὰ λεπτό-
τητα. εἰ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ
πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησά-
μεν, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ
μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά
με δεῖ καὶ ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
κατ' αὐτὸν χρόνον [b] ἀπαλλαχόσε, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ
βυκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦν-
τας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπευσε, πόθεν
ἡ κνίσα καὶ ὁ καπνὸς ἀέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑ-
κατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia perme peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, & Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & e-

pu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male *H*1. & 2. quod emendarat in marg. *Gesn.* b Ἀπαλλαχόσε] Ἀπαλλαχοῦσι male P. Ἀπαλλαχοῦ marg. *AIW.*

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἀργίας * διαμέλλοντες τὰ ἔργων † ἅπτων‡. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῷ μὴ ‡ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. *V.*

64. Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βυκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ᾠδῇ § Τρητὸν λεγόμενον, ὃ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεια ἐπιτελεῖν κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βυκόλοι ἀγρυπνότατοι & φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βυκόλια. *V.*

* Διαμέλλοντες] Διαμέλλοντες ante editum.
† Ἅπτονται] Ἅπτονται antea fuit. Mutavit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendose. Recte legitur in C. *M. du S.*

§ Τρητὸν] Legebatur una voce σαμητητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid *Sylburg.* Ed. p. 111. *J. Cler.*

51. Τοσαύτας φροντίδας] Conf. supra *Gall.* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διηρημένον] Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra *Tox.* c. 9. f. ἀ διηρημένα τὸ σῶμα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τὸ κλῆρον — διηρημένου. *Diod. Sic.* L. 2. c. 41. διηρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διηρμένον recte, *sublatus.* Sic ἐπηρμένος *elatus Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a Ἀφαίρω & ἐπαίρω, prius vero a Ἀφαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. *J. F. R.*

54. Βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiastes* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες] Nec haec verba ceperunt interpretes: ἃ γὰρ μόνον κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμην & διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte subleuato, quiescere mi-*

pulari apud Aethiopes. Sed ne ſic quidem effugere querelas facile eſt: verum ſaepe,

Dîque, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: noſtros, Jovis, almus ocellos

Nondum ſomnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus eſt Epicurus, qui pronunciat rebus nos terreſtribus nihil providere: nec contemnendum periculum, ſi homines iſta illi credant: verum ſine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, ſine libamentis crateres, frigida altaria. In univerſum nec mactabitur nec litabitur, & fames multa *ingruet.* Quae cum ita ſint, gubernatoris inſtar excelſus ſolus ſto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii ſunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verſo*, eo ſolo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, ϗ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον ἅδε ὕτω ἀφαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲ ἄλλοι θεοί τε, ϗ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει ὑπνος ἡδύμος. εἰ γάρ πω ϗ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπροσκόπτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ὅπη γῆς πραγμάτων· ϗ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· ϗ ὅλως ἄθυτα ϗ ἀκαλλιέρητα, ϗ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ὅπι τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· ϗ οἱ μὲ ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, ϗ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος ϗ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων μερμηρίζω ϗ φρένα, ϗ κῆρ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τὸν Φιλοσόφους,

οἳ

c Εἰ γάρ πω &c.] Ἦν γάρ τι ὁ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. *A1.* d Ἐπινυστάξομεν] Ἐπινυστάσομεν *Fl.* e Κρατῆρες] Hoc & tria ſeqq. omiſit *Fl.* ab *oi* ad *oi* tranſiliens. f Ἄσιτος] Ἄθυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. g Μερμηρίζω] Sic *Graev.* & *Hom.* Μερμιρίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲ Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. Et mox εἶθ' ὄγε τέρπετο δαιτί, ϗ τὰ ἑξῆς. *Odyſſ.* I. (v. 22.) *G.*

mihi licet. ai ἐπὶ μέρους φροντίδες ſunt *ſpeciales curae*, quae ſingulis ſunt impendendae, & opponuntur τοῖς καθόλου διοικήσεως, quae ſunt, *in quibus ſumma rerum* vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipſe rexi & gubernavi, levatus & ſolutus ſum curis his particularibus.* *J.G.G.*

65. Βυκόλον] Conf. *Deor. Dial.* III. *M. du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.] Hinc ego conjicio ipſa Olympiade — ſcriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera eſt, nec niſi alia ſuccurrant, cui tuto ſatis credi poſſit. *M. du S.*

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omiſit *Solan.* in nota ſua, eum poſtea adjecturus; ſed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

74. Οἱ μὲ ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε ϗ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε ὕπνος ὑπνος. *F.G.*

Ibid. Καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M. du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθεύων. *F.G.*

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deeſſe videtur, aut ſimile quid. Τὸ πάντα Interpres ſupplevit. *F.G.*

89. Εἰ τύχοι] Confer, ſi operae videtur, *Amor.* c. 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus eſt μερμιρίζω? quis enim neſcit μερμηρίζω Homericum eſſe verbum? *J.G.G.*

Μερμηρίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M. du S.*

Μερμηρίζω] *Hom.* Il. B. vſ. 3. Ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem reſtituimus. *J.F.R.*

εἰ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] ποτὲ χολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γοῦν ὑπ' ἀχολίας τοσαύτας ἐάσαντες δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτου ἤδη, καὶ ἀράχνιων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι [c] ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, [d] πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἀπαλλαχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶσι, κἀμὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ἐπῳήμερους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐδαιμονίας, ἣν συνεῖναι [e] ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καὶτοι, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ χειλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι [g] τὸν χρόνον· ὃς ἐδεῖ πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, σέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; προ-

sophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot causſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos ſane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur judicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

4. MERC. Ipſe quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his injeciſti, dicam. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus judicatis unumquemque acquieſcere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπότε marg. *A1*. b Γοῦν] Γέτοι marg. *A1*. c Ταῖς ἐπιστήμαις] Τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνεστῶσι P. & marg. *A1*. d Πάνυ] Abeſt a *Fl*. e Ἡμᾶς] Ὑμᾶς male H. utraque. f Πάνυ] Πάντες P. L. & marg. *A1*. Nil mut. *Fl. J.* &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκεῖ] Sic bene *Fl. H. P.* &c. Δοκῇ *J.* & *V2*.

97. Ἑωλὰς δίκας] Ἑωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διακωλύσας τὴν πρώτην ἡμέραν. ἑωλὰς οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. *V*.

98. Ὑπ' εὐρώτου] Σήψεως. *V*.

99. Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι τινὶ † περὶ τέχνων. οἷον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. *V*.

7. Ὑπερημέρους] Παραδεδωκυίας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι ἀλιπαρασυρούσας. *V*.

* Μήπω τελεσθείσας ἀλ.] Haec tria in Edd. non comparentia ſupplevit *M. du S.* nec dubito quin ex Cod. ideo etiam addidi. *J. F. R.*

† Περὶ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato συμπεπτωκῶν.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. *M. du S.*

3. Κεκράγασιν] Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. *J. F. R.*

13. Πάνυ] Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. *M. du S.*

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. *J. Elſn.* hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν χρόνον] O *Tempora*, o *mores!* Sed neſcio an ab aliis ſic Graece uſurpetur. *M. du S.*

26. Τὴν μὲ δίκλω] Scribe Δίκλω. *F. G.* i. e. majuſculo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejusdem *Gujesi* notam ſequentem. *J. F. R.*

31. Σὺ δὲ, ὦ Φύγατερ] Phurnutus Jovem juſtitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & Im-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere caussas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis judices pro portione aestimationum ex omnibus Atheniensibus. Si quis vero injustum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset.* Tu vero filia assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & judicantibus attende.

5. JUST. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim? JUP. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis Philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophroniscum praesertim *filium*, qui summis justum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit. JUST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim

ἢ θέλεις εἰς ἅπαξ παραγγελῶμεν; ΕΡΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καλαπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἔσται τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ λόγον τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμοὶ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ὑπακούουσι τοῖς δικάζουσι.

ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ὑπιγελῶσαν καὶ φέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ μὲν ἀδικίας προλιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάντων οὖν φῂς αὐτὸν ἐκεῖνον ὧνησαι οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δέ-

i Ἢ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* k Παραγγελοῦμεν] Προαγγελοῦμεν *Fl.* l Καλαπτάμενος] Καλαπτώμενος P. m ΔΙΚ. Αὖθις εἰς τὴν γῆν] Αὖθις εἰς τὸν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξεῖναι ἰφίντων] Ἐκκλῆσιν δεδωκότων. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀναθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ‡ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. *V.*
40. Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. *V.*

‡ Ἦν] Aberat in editis. Inserui *M. du S.*

Imperator universorum, quodque quaecumque reges facerent, ut justa & aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. *G.C.*

Ibid. Ὦ θύγατερ] I. e. Δίκη. *F.G.*

32. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* scribit Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. *Pausan.* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Hesiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant & melicratum. *G.C.*

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Hesych.* Σεμναὶ θεαὶ. Τὰς Εὐμενίδας ἔτος ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. *F.G.*

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Consule *Hesych.* *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat; quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, *Pausanias* in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* Areopago c. 2. *J.M.G.*

33. Ἀποκλήρου τὰς δίκας] De sortitione judicum permulta Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. vi. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non est nostrum. *J.F.R.*

δεσμωτήριον ἐμπεσών, ἔπιεν ἄθλιος τῆ κω-
νείῳ, μηδὲ τ̃ ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ
ἀποδεδωκὼς, ὡδὶ τοσοῦτον ὑφέρχον οἱ
κατήγοροι τἀναντία περὶ τ̃ ἀδικίας φιλο-
σοφοῦντες.

viris traditus & conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Injustitia.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τ̃ φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τ̃ Ἄνυτον καὶ [a] Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ [b] ἀπαλαχῆ πώγωνες βαθεῖς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι καὶ [c] ἴλαι, καὶ φάλαγγες, ἀλλήλοις [d] ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόπῳ τ̃ ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ὅτι τ̃ πήραν ἀΐξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ὅτι-χρά̃ναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυλοτόμων ἢ τεκτόνων [e] περιέρχονται, σὲ καὶ τ̃ σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε καὶ τ̃ παροιμίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ξύλον

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res sunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim & per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem habebant opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μίλητον] Μίλητον Edd. anteriores male. b Ἀπαλαχῆ] Et sic *Fl.* cum reliqq. c Ἴλαι] Bene sic *B1.* & 2. Ἴλαις cett. Dubie *H.* d Ἀπαντώντων] Ἀπαντώντων adspirate Edd. priores. e Περιέρχονται] Περιεχοῦσι G. P. & marg. *A1.*

46. Μηδὲ τ̃ ἀλεκτρυόνα] Ὁ μὲν Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι μέλλειν τελευτᾶν ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τ̃ Θάνατον Σωκράτες διηγούμενον, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ ἀλεκτρυόνα ὀφειλόμενον. *V.*

* Τυθῆναι] Ἀποδοθῆναι. *C.*

46. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. *G. C.*

Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aesculapii, vid. etiam *Ovid.* Met. XV. fab. L. Et *Mich. Rosall.* Ceterum falso insimulatum Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad *Demon.* c. 33. ex *Xenoph.* Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in *Biblioth. Raisonnée* An. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. *Caton. Diſtich.* Quo ostendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem umquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, & quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia Cl. Vir in rescript. Boxhornio, Catoni adnexis, p. 35. scripserat: „ *Illud forte nonnullis mi-*
„ *nus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstti-*
„ *nerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque*
„ *exiguis. De Socrate & Demonacte Philosophis tradit*
„ *Lucianus in Demonacte, de illo praterea in Bis Accu-*
„ *sato*". At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum cerimoniae & consuetudinis caussa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non ausim. *J. F. R.*

53. Μίλητον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλητον. Vide Not. ad Z. ἀλ. c. 16. *M. du S.*

Ibid.

non contingat, quam oculus quocumque reſpiciens non incidat in philoſophum.

μάρῖοι ξύλυ, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσῃ Φιλοσόφυ.

7. JUST. Quin illi ipſi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter ſe, & ipſi, quae de me diſputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in ſuis quidem diſputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, ſed ſine dubio excluſuros, ſi quando ad fores illorum veniam: olim enim Injuſtitiam hoſpitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi ſunt. Satis autem fuerit, ſi vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *cauſſae* judicentur.

70 ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττον-
τ᾽, πρὸς ἀλλήλυς ἐρίζονλες, ϗ ἀγνωμο-
νοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς αὖ ἐμοῦ διεξέρχον-
τ᾽. φασὶ δὲ ϗ τὺς πλείσυς αὐτῶν ἐν μὲ τοῖς
λόγοις προσποιεῖσθαί με· ὅπι δὲ τ᾽ πραγ-
75μάτων μηδὲ τὸ πρόπαν ἐς τ᾽ οἰκίαν
πρόσδεχεσθ᾽, ἀλλὰ δῆλυς εἶναι ἀποκλεί-
σονλας, ἢν ἀφίκωμαί πόλε αὐτοῖς ὅπι τὰς
θύρας. πάλαι γὰρ τ᾽ ἀδικίαν προεπεξενῶσθ᾽
αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ,
80μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ [f] κἂν ἐνίοις τισὶ
χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ᾽ ἄπιθι ἤδη, ὡς κἂν
ὀλίγαι τήμερον ἐκδικαθῶσιν.

8. MERC. Abeamus, Juſtitia, recta Sunium verſus, paullum ſub Hymetto ad ſiniſtra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita eſſe. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam ſimilis eſt ſaeculi conditio. Mortui ſunt illi Scirones & Pityocamptae, & Buſirides, & Phalarides, quos tum me-

ΕΡΜ. [g] Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆ
Σουνίυ, μικρὸν ὑπὸ τ᾽ Ὑμηττὸν ὅπι τὰ
85λαιὰ τ᾽ Πάρνηθ@, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄ-
κραι. σύ γ᾽ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι [h] τ᾽
ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις ϗ ἀχθιάζεις; μὴ
δέδιθι. οὐκ ἔθ᾽ ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶ-
σιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, ϗ Πιτυο-
90κάμπαι, ϗ Βυσίριδες, ϗ Φαλάριδες, ὃς
ἐδε-

[f] Κἂν] Γέ marg. *Ar.* [g] Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Προίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὶ P. Nil mut. *Fl.* [h] Τὴν ὁδόν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Διδίττονται] Ταράττουσι. *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με] Ἰδιοποιεῖσθ᾽. *V.*
78. Προπεξενῶσθ᾽] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττει. *V.*

89. Σκείρωνες] De his conſule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) *G.*
90. Βυσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov. Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad *2. Ver. Hiſt.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι] *M. Aurelio* imperante. Hinc eſt quod toties & tam acriter eos inſectatur. *M. du S.*
58. Κατὰ ἴλας] Lego κατ᾽ ἴλας, *B2.* κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. *M. du S.*
62. Ἐπὶ τὴν πόρτν ἀξαίλις] Adleverat *Solan.* Vid. infra Περ. 517. Id eſt de *Mort. Peregr.* c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξας eſt in *Junt.* Sed quum aliae ἦξαι habeant, hoc ibi diſquirendum erit. *J. F. R.*
64. Αὐτοχάδλοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἐπείρχονται] Mſ. ἐπεισοῦσιν. *Philoſophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* *J. G. G.*
65. Περιέρχονται] Περισοῦσιν P. etiam agnoſcit. Sed nihil muto. *M. du S.*
Περιέρχονται] Περισοῦσιν verum eſſe puto; quia περιέρχεται uſitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Ariſtoph.* Plut. 121. — προσπαίσαι ἐπεισοῦσ᾽ ἰσχύν. Noſter hoc *Dial.* c. 27. δέξαι δὲ αὐτῷ ἐπεισοῦσ᾽. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum ſatis commodum. *J. F. R.*
83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆ Σουνίυ, μικρὸν ὑπὸ τ᾽ Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τ᾽ Πάρνηθ@, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν deſcribit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad ſiniſtra Parnethis ponit, duae vero illae ſummitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Coloſſus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnaſſus. *J. P. a G.*
90. Σκείρωνες, ϗ Πιτυοκάμπαι] Vid. ſupra notata ad T. I. *Prometh.* verſ. fin. *J. F. R.*

98. Ἀγο-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ πόθεν ἐς αὐτοὺς [a] καλαπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνον, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖον γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται· καὶ εἰ δυνατόν μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε ἔσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γὰρ πρὸς τὴν Φιλοσοφίας ὠφελήνται οἱ πολλοὶ αὐτῆς· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῦ γοῦν τοῦ σχήματος, μειρικώτερα ἁμαρτάνουσι πολλὰ ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῆς, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαλεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τοῦ βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπελελέανται, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων· καὶ πρός γε τοῦ σὴν εὐδοκιμοῦσι· ὅσοι δὲ ἐπὶ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δεῦσοπολιὸν τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλε-

tuebas. Jam vero sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes sicunde ad illos rursus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verseris in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in conciombus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *potest*: injustus enim sim, si tibi, sorori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῖο] Καταπτῆ L. Καταπτῆς marg. *Alw.* b Γὰρ] Non habet *Fl.* c Ἐπεὶ] Ἔτι P. & marg. *Ar.* Nil mut. *Fl.*

15. Δευσοπολιὸν] Τὸ ἀνίκπλυτον βάμμα. *V.*

98. Ἀγοραῖον] Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide *Z. πρ.* c. 33.) qui & *Hermagoras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μείραξὶ λόγων] *Lucas Holstenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticè jam appropinquamus. Quare Sunia ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Pnycem versus prospiciens, exspectansque donec ea quae sunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male Interpretes, *super vicum*, aut *super campo.* *Alm.*

25. Σούνιον] Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθῆσθαι] Mf. Αὐτῇ μὲ ἐπαῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου *καθήσο. Tu vero hic in colle consideto*: male in editis *καθῆσθαι.* Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. *J. G. G.*

Κάθησο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. est. *M. du S.*

34. Ὁ καμαροφόρος] Conf. T. I. *Deor. Dial* XXII. *M. du S.*

35. Ὁ τὴν σάρισσα] Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferre voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα (scil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. & vel centies alibi. *J. F. R.*

Ibid. Λύσιος εἶ καὶ τοῦ σοῦ] De Phrasi v. *Deor.* c. 2. *Sop.* c. 24. & *Exhl.* c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia

rii, & punctis pardalium inſtar maculoſi. Sunt vero, qui ubi extra ſolum ſummo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, ſatis ipſi quoque mutaſſe colorem ſibi videntur. Apertum vero, futuram tibi conſuetudinem eſſe cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo deſcendimus, ipſa quidem hic in colle conſidere poteris concionem proſpiciens, exſpectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conſcenſa arce ſic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis ſit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fiſtula, hirſutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, poſt appulſum vero Datidis, & exſcenſionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienſibus, & ab eo inde tempore iſtam ſub arce ſpeluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

στιγμωτοί, καὶ παρδαλωτοὶ τὸ χρόαν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκλοθεν τῷ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ὑπιχρισάμενοι τὸ ἀσβόλῃ, ἱκανῶς οἴονται καὶ ὕτοι μελαγεβάφθαι. σοὶ μὴν τοῦτοι ὅλον ὅτι μὴ τὸ χείριστον ἡ ξυντριβὴ ἔσται.

Ἀλλὰ μέλαξυ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καλαλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν [d] ἀποτρεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπείπερ καλαβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ὑπὸ τῷ πάγῳ [e] κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ προσιμώσα ἐς τὴν ἀγορὰν κηρύξω τὰ πρὸς τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ὅπως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ὅτος ὁ προσιὼν ὄζει, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῦ σκέλους. ΕΡΜ. Τί φῄς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τὸν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ὅτος ὠκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ἔπειτα δὲ τὴν Δάτιδος ἐπίπλευν, καὶ τὴν [f] Μαραθωνάδε τῶν βαρβάρων ἔφοδον, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ἔπειτα τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἐπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ἔπειτα

d Ἀποτρέωμεν] Sic *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Ἀποτρέψωμεν P. & marg. *A1.* e Κάθησο] Reſcripſi ex G. L. & marg. *A1.* quae κάθησαι, Καθῆσθαι Edd. f Μαραθώνασδε] Ἐν Μαραθῷ P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. *A1.*

29. Τὴν πνύκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ἔπειτα τὸ πεπηγέναι καὶ σωρεύεσθαι πρὸς ὕψος. *V.*

32. Ἐπηκόου] Ἐπήκοος χώρος ὁ προσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι, ὅτου ἡ ἔφοδος. G.

36. Τὸν Πᾶνα τῆ Διονύσε] Ἀρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπεποιῆσθαι αὐτόν. *V.* *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ τὴν Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδος στρατιὰν, ἣ δὴ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἄλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. † ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἡττήθη παρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγγα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiaſten aliter legiſſe. Sed forſan τῶ pro τῶν per feſtinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J. F. R.*

† Ὃς ἐλθὼν] Ὃς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit *M. du S.*

quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Ὤκει μὲν τὸ πρόσθεν] Hiſtoriam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligentiſſime jam perſecutus eſt *Meurſ.* Athen. Attic. 2, 8. *J. M. G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI. 231. & *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθώνασδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἴκαδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. *J. F. R.*

42. Σπήλυγγα] Μαχαῖς vocabant; *Eur.* ter. *Meurſ.* Ath.

ὑπὸ τῶ Πελασγικῶ, ἐς τὸ [a] μετοικικὸν συντελῶν, ἡ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν [b] ἐν γειτόνων, [c] προσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη.

[d] ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πὰν, μουσικώτατε καὶ ὀρχηστικώτατε σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ὅτι τ' ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πὰν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν [g] πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τ' ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ὑπολεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τ' κνάθρας ἀπόζουσα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοι

laſgicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Juſtitia. MERC. & ... JUST. Tu quoque ſalve Pan, canendi & ſaltandi inter ſatyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium. JUST. Demiſit me, Pan, ad ſortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo quam ſperaveram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me ad-

vo-

a Μετοικικὸν] Μετοίκιον P. & marg. A1. b Ἐν γειτόνων] Reſtit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. c Πρόσεισι] Προσήκει P. & marg. A1. d ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ.] Longo ſpatio haec ſejungit J. conjungit Fl. item P. Niſi quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. e Κατέπεμψέ μοι ἀποκλ.] Κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας Fl. f Ἀποκληρώσουσαν] Ἀποκληρώσοντας marg. A1. g Πράττω] Τιμῶσι μοι marg. A1. Sed hoc certe gloſſa eſt.

44. Ὑπὸ τῶ Πελασγικοῦ] Τόπος * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν οἰκησάντων, γράφει Ε Δ τῶ ρ'. V.

59. Ἀπωσάμενος κυδοιμον] Πόλεμον. † λέγει δὲ Πὰν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεύσας. V.

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solan. rurſum non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendarum ex Codd. J. F. R.

† Λέγεται] Λέγουσι V. & mox ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. J. F. R.

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. M. du S.

44. Πελασγικοῦ] Adpinxerat Cl. Hemſh. adeundum Duker. ad Thucyd. II. p. 109. No. 31. Ibi Thucyd. ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique Waſſ. notat videndum Heſych. voce Πελαργικοὶ, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Ariſtoph. Ὄρν. 833. Dukerus vero in Schol. & Ariſtoph. l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat Scholiaſt. Luciani h. l. Haec illi: ſed ut Lectori otium faciam, addam verba Heſychii, qui Πελαργικοὶ νόμοι τῇ ἀντιστροφῇ τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἐστὶ τῷ πελασγικὸν. Πελαργοὺς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι λέγει τ' πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκευῶν τῶν χ. οὓς Ε διασάμβροι τινὲς, πελαργοὺς ὀνόμασαν Δ τὰς στρώσεις, ἃς ἐφόρει. Veroſimilius Strabo L. 2. p. 339. docet Atticos ſcriptores ita Pelaſgorum meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. J. F. R.

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, ſed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration. voc. μετοίκιον. J. M. G.

45. Ἐν γειτόνων] Sic P. uti jam ante legendum videram; ut Ἰναρ. c. 8. & 16. & hoc ipſo opuſculo c.

31.

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & jocus.

μενοί με ἡ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῷ θεσπίσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλά ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & comtula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, & saltator, & si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, & expertia corporis pro-

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς καθηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς [h] ξυνάμα πολλούς, τοὺς τὸ γένειον [i] ὁμοίους ἐμοὶ, [k] τοὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι ποτὲ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὀρειβάτης γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀστεῖα, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίου [l] καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ [m] πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν [n] ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διε-

h Ξυνάμα] Νῦν ἅμα *Fl.* omisso σκυθρ. At P. σκυθρωποὺς συνάμα. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si οὐκ serves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμου] Αὐλοῦ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omisit *Fl.*

75. Ὀρειβ. γὰρ ἔγωγε] Ἐν ὄρεσι διατρίψας. *V.*

76. Ἀστεῖα] Πολεμικά. *V.* Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen οὐ γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Em. p. 83. *M. du S.*

Ἐν γειτόνων] Etiam ita emendavit marg. *A1. Wess.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae consuetudini dedi, ut οὐ hic quoque reciperem; quamvis οὐκ etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia οὐκ γειτόνων πρόσωσι conjungi potest: quin & οὐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime οὐ videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* ex *Aristaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba οὐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit, item ex *Lyss.* εἰς γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Aristaen.* οὐ mallem, nisi viderem & sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἐκτὸ pro οὐ. E. c. *Heliod.* Aeth. VII. p. 319. καὶ ἐκτ' οἰκήματος ἐπὶ μαχρᾷ, de virgine *quae diu DOMI est asservata.* *J. F. R.*

48. ΕΡΜ. καὶ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis

curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl.* ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicum post] καὶ habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

64. Τράγου ἔνοχον θύσαί μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. καὶ θύσω γε αὐτῷ ἔνοχον τράγον ἐπὶ τὸ σκήλαιον ἄγοντες. *J. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον ἀμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἀνιάμαν ἐπὶ τῇ τῶ πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum οὐχ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομο— recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in editt. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. *J. F. R.*

82. Ἀριστόν τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *M. du S.*

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲ εἰρηνικῶς ἐναρχονται πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπὸ διαλειμμάτων, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς τρυπὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. ἀμφταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὴν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτοῖς [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων [d] περιαχολεῖ· καὶ πάρεστι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν [e] κεκηληθμένοι

fere, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt ſuos inter ſe ſermones: procedente vero diſputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi ſtudio, & vultus rubeſcat, & intumeſcant cervices, & venae ſurgant velut tibicinum, cum in anguſta inflanda tibia vim ſibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* ſermonibus, & confuſo quaeſtionis ſtatu abeunt plerique conviciantes ſibi invicem, ſudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille viciſſe videtur, qui vocalior eſt audaciorve. Interim vulgus illos ſtupet, maxime ſi quos nihil magis neceſſarium occupatos tenet, atque adſtant audacia illorum atque clamoribus

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (n. νόμον) *b* Μεγάλα] Ἅμα P. Nihil mut. *Fl.* *c* Ἢ θρασύτερος] Ἢ ἐθρασύτερος λοιδωμένων ἀπειλῇ P. *d* Περιαχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀχολεῖ tantum, περὶ prorſus ejecto. *e* Κεκηληθμένοι] Sic dedit *Solan.* Κεκληθμένοι Edd. hac priores.

86. Συνουσίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς λογικαῖς συνουσίαις σύμπλωμα. *V.*

87. Μέχρι πρὸς †τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξὺ τῆς φωνῆς. *V.*

99. Τεθήπασι] Θαυμάζουσι. *V.*

* Ἐς ἀκριβέστατον] Haec & ſeqq. medio ſcholio πρὸς τὸ ὄρθιον interipto continuo filo adnexa disjunxit & huc retulit *M. du S.*

† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit *Solan.* Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, ſi νόμον intelligas. Sed praeſtat τό & interpretatio ad τὸ ſpectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *J.F.R.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etſi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quaſi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Pariſina* Ed. haec marginalis gloſſa adjicebatur: „ *Tonus quidam Graecorum Muſicorum fuit: cujus & Gellius meminit in Arione.*" I. e. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque* (Arion) *in ſummae puppis foro carmen quod Orthium dicitur, voce ſublatiſſima cantavit.* Eratque carmen Orthium, ſive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J.F.R.*

92. Αὐλὸν] V. *Longin.* *M. du S.*

94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & ſuſpectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte eſſe in *J. B1. S.* quumque Cl. *Geſner.* id etiam in marg. emendaſſet, quantocyus hoc dedi, quod ſenſus poſtulat. *J.F.R.*

97. Ἀπιξισμένοι] Conf. T. I. *Somn.* §. 2. & *Hermot.* c. 62. *M. du S.*

99. Τεθήπασιν] Conf. ſupra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J.F.R.*

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιαχολεῖ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum neceſſariarum curae eſt.* Περιαχολεῖν eſt verbum quod Graecia non novit, nec noſſe poteſt. lege ἀναγκαιοτέρων πρὸς ἀχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium neceſſarium evocat, impedit.* *J.G.G.*

Ibid. Ὁπόσους] Ὁπόσοις. *F.G.* Non credo. Nam ἀχολεῖν accuſativum perſonae recte habet. Conf. ſupra T. I. *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα. *J.F.R.*

2. Περιαχολεῖ] Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata ſunt; bona ſui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel ſignificatione, vel conſtructione denique, quod non conveniat cum ἀφχολίᾳ, quo paſſim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J.M.G.*

Περι-

bus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vespere.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. *Audito, populi. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Justitia sortietur dicas & ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Athenienses; merces uniuscujusque causae triobolum. Numerus judicum pro portione*

λημμένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἐκ τούτων, καὶ ἠνιώμην ὅτι τῇ τοῦ ὠόγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ [f] γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἶπειν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον ταληθὲς διηγήσασθαι (οἶκῶ γὰρ ὅτι σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην δεῖλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν, οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεώς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ [g] τύχῃ [h] καλαγησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἴτωσαν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ [i] ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δι-

f Γε] Καὶ marg. *AIW*. *g* Τύχῃ] Δίκῃ *BI*. & 2. *h* Καλαγησόμεθα] Revocavi lect. *Fl*. Καλαγησώμεθα Edd. cett. *i* Ἁπάντων Ἀθηναίων] Ἁπάντων ἀχθέντων Ἀθηναίων *Fl*.

Περιαχολεῖ] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. *Graev*. idem jam praecepisse. *J.F.R.*

3. Κεκληκόσι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκληκόσι habent. *M. du S.*

Κεκληκόσι] Possis κεκληκόσας forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκληκόσι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor an idem spectavit Doctiss. *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti*. *J.M.G.*

Κεκληκόσι] Optime olfecit Cl. *Gesn*. sic legendum, & sic *Solanum* voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφελές τι] Bene sic emendarat *Gesn*. cum in *H*. sua δημοφιλὲς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet P. Non veteres nec *S*, & *Amst*. *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Deposito metu* Erasmus. *Gesnerus* rectius *absque dissimulatione*. Ita in *Act. Apost*. XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑποστειλάμενον τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr*. *Aesch*. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra *Amor*. c. 36. ὑποτραλμένῳ φωνῆς τόνῳ. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra *Reviv*. c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπον ex *Coll*. & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset *Hermot*. c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & *Zeux*. c. 4. quod posterius testimonium *Soulius* jam produxit in *Reviv*. l. d. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan*. Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas*. At cum *J. Fr. P. S*. recte habeant τύχῃ, plures inquirere noto; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. *Vit. Auct*. c. 1. *Alex*. c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. *Bis Accus*. c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quoque judicio tres oboli*. Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomast. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῇ δικαστῇ διδόμενον μισθός. *Tres oboli, data judici merces*. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γάρ, εἰ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ ἀλφιτοπωλῆσαι ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt*. *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuster*. ad *Aristoph*. Plut. vs. 329. Vel potius *Spanhem*. ad eumdem, qui de

δικαστῶν χειροτόνον τῆς ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, ἢ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸν ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχεσθε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τὸν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων [c] ἀκούσαι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γάρ, ὡς ὁρᾷς, προσ-

crimînis. Quicumque vero dato libello ante, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua caussa judicatum esse putet, provocatione certabit; est autem ad Jovem provocatio. PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, & sortiminor, & judicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Justitia, advocemus. JUST. Bene mones. Densi enim, ut

a Ἀγωνιεῖται] Ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγανιεῖται P. b Ἐμοίγε] Restitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd. c Ἀκούσαι] Ἀκούων τι male *B*2. cum bene esset in *B*1. &c.

37. Ἄλις ἔχοιμι] Ἀντὶ τοῦ ἄλις ἔχω, ἤγουν ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ ἐυκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνει, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ * ὑποταικτικοῦ ῥήματος. οἷον· ἔστω δὲ ὁπότε † εἰσέλθοι, καὶὰ πολλά μοι εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. *V.*

* Ὑποταικτικῶ] Ὑποτάκτικῶ legebatur. Correxit *M. du S.* † Εἰσέλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθῃ.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuisse eandem quam judicis triobolaris, sed duplam, ex *Aristophane* docet. *J. F. R.*

36. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἰωθα ἐπικ.] Conf. supra *Deor. Dial.* XXII. f. *M. du S.*

37. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τὸν ἐν Ἀρείῳ δικαζομένων ἀκούσαι] Non constat his constructio, & corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. *J. G.*

38. Ἐμοὶ] Sic L. uti Cl. *Kusterus* conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοὶ scriptum fuerit. *M. du S.*

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι —— ἀκούσαι] Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes & scribentes Jotacistas corrupta sunt, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscumque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἐκέτευε in οἰκέτευε mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλις ἔχει μοι —— ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα ὅτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄλλους εἰ πιθῶ, *difficile nobis est persuadere.* In primis referre hic juvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέῳ μὲν οὐκ ἄπειρος δικῶν ἔγωγε ἔτι, δικῶς δὲ οὐκ ἀπόρως ἔχουσι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέῳ μὲν οὐκ ἄπειρος δικῶν (vel δικῶν servato, & intellecto εἰμὶ) ἔγωγε· δικῶς δὲ οὐκ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπιξιόντι ἀπεγχαίνειν ἔχει ὡς ἥκιστα ἐχρῆν ἐν ἀξιώματι καθεστῶτα. *J. M. G.*

Ἐμοιγε] En medicinam quum *Gesnerus* desideraret, quamque conjectura adsecutus est, ex Libris confirmatam. *J. F. R.*

42. Ὥσπερ οἱ σφῆκες ἀθροιζόμενοι] *Alciphr.* 2. p. 262. Δείδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἀρτίως μάλα ἀθροισθῶσι, ubi Doctiss. *Bergler.* pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec vertexit: *ut vespae circumstrepentes vertisem*, quum *arcem* de-

ut vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In jus veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Caussas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire septem *judices.* MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.* JUST. Quinque sufficiunt. MERC. *De Aristippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque & his

ἴασι θορυβῶνλες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἔπου, μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγκελμέναι. χρή μοι ταύτας ἀνάδην τῶν γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὴν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβιάσατο. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε καὶ τοῦ-

debuisset, id quod *Gesnerus* Noster sponte correxit. Ceterum Athenienses, irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler.* *J.F.R.*

49. Οἶσθα ὃ δράσομεν] Attici vulgo οἶσθ' ὅ, τι δράσω. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M.du S.*

51. Κληρῶμεν] De caussis sorte producendis vide AG. V. 2091. *M.du S.*

53. Ἐπηγκελμέναι] Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum. *J.F.R.*

55. Μέθη κατὰ τῆς &c.] I. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ ὄσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, super Polemone.* κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφὴν σα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ. Et sic de cett. *F.G.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm.* ac *Gesn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de, super.* Verum est, ὑπὲρ τινος significare *pro aliquo.* Ut in notissima Novi Foederis sententia. Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noster hoc *Dial.* c. 6. καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, & *omnes* PRO TE *philosophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μετεμεμηχανῶντο. *Tox.* c. 36. pr. θανάτου ὑπὲρ τῶν φίλων. *Amor.* c. 47. p. m. μάχειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Aristid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρῶ. PRO *viris honestis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de, super* significare; nam Polemon non tam est *pro* quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit auditorem. Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Past.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδιυῖας. *timens filio.* Sive *de, pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subjectum de quo ambigunt, confer c. 23. & seq. Nec obstat quod περὶ τινος εἰκῆ etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demosth.* περὶ στεφάνου. *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

56. Ἀνδραποδισμοῦ] V. not. ad c. 17. *M.du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τῆς τοῦ δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας ὅσα. *F.G.*

Ibid. Στοὰ] Haesi, an in versione *Stoa* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *Socrus*: quaque usi Cicero & Horatius. *J.M.G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. *M.du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. ἡ τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν, &c. *F.G.*

61. Ἀρ-

τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμῷ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ κατ' Πύῤῥωνος λειποταξίου. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

litem judicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

ΕΡΜ. Βάλε καὶ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον [b] ἀφελύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ [c] νεαρὸν, ἀλλὰ πολυπλήσιον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζόμενος τῇ δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τῷ Σύρῳ· ἀφελογος [f] τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τὸ-

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judices sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

νομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*, ni-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* b Διαλύσωμεν] Διανύσωμεν G. c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. d Προαποκληρωμένοις] Ἀποκληρωμένοις *Fl.* e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. g Ἐγγέγραπται] Recte sic *Fl. Fr. B1. H. P. S.* Ἐκγέγραπται male *J.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτική. *V.*
68. Κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, κακόδαιμον Λυκιανέ. *V.*
78. Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. τὴ ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ ὄσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo a verbi ἀμοιβῶ maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἱεράμοιβος &c. *F.F.R.*

64. Πύῤῥωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërt.* initio vitae ejus. *F.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον ἀφελύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Has autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mss. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον ἀφελύσωμεν, *priores prius expediamus* sc. causas. *F.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur ἀφελύειν δίκας pro *dirimere, dijudicare.* Ita simplex λύειν pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα. i. e. *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed ἀφελύειν ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκῃ ἀφελύσας ἀντὶ πολέμου. *Herodian.* VI. 5. 8. ἀφελύετο δὲ τοῦ πολέμου peracto bello. *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. ἀφελύσομαι τὰ πρὸς αὐτοὺς πολέμου. *Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen ἀφύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. *F.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. *M. du S.*

75. Τὴν δέησιν] An τῇ δέησει; *F.G.* Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαί τινί τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insoli-

nihil enim impediet, etiam ſine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago ſortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas eſſe oportebat. Verum ſortire undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Juſtitia, parca es, ne multum inſumatur in ſportulas judicum.

15. JUST. Primi ſedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non poſſum, ait, cauſſam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem ſto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli cauſſa dirumpere ſe parati. MERC. Sed nemo temere volet cauſſam

τῷ Σύρῳ, κωλύσῃ γὰρ οὐδὲν ἢ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδοὺ ἡ τὰς [h] ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάζθαι· [i] πλὴν ἀποκλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. πρότερα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ βλαυεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὴν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένην, μὴ [l] καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, [m] μόγις δὲ καὶ [n] ἔστηκα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν [o] δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ βλαπτόμενοι ἕτοιμοι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς [p] ἐθελήσῃ ἔν γε τῷ φανερῷ συναγο-

h Ὑπερορίας] Ὑπερορίους G. *i* Πλὴν ἀποκλήρου] Πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut. Edd. *k* Φείδῃ] Φίλῃ male *Fl.* *l* Καὶ] Non habet *Fl.* *m* Μόγις] Μόλις *Fl.* *n* Ἔστηκα] Ἔστηκεν marg. *Ald. W.* *o* Δεινῶν] Κοινῶν *Fl.* Vulgata eſt in cett. Item in P. L. *p* Ἐθελήσει ἔν γε] Reſtitut. ex P. G. Nam ἐθελήσειέ γε Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1. verſ. fin. χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δήσει fere mallem, quod hic elegantius. *J.F.R.*

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Λυκιαρχῷ τῷ Σαμοσατεῖ. *F.G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Juſtitiae reſponderet. *M.du S.*

83. Ἰδοὺ δὲ τὰς ὑπερορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mſ. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi δίκας. *F.G.*

86. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα] Sic Mſ. *verumtamen ſortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρου. *J.G.G.*

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς] Τοσούτους reſcribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut: ἀποκλήρου ἕνδεκα „ τοσούτους ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν ſignificet: *ſortire unde-* „ *cim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia". Cui ego plane adſentior, ac reſcriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J.F.R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικάζοιτες. *F.G.*

91. Τὸ ὕδωρ ἔγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. *M.du S.* Immo & mox c. 16. f. atque alibi paſſim. *J.F.R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius eſſe, ſignificatu tamen non differre, vid. *Solan.* & *Hemſt.* T. I. *Jud. Voc.* c. 4. vſ. 45. Vix differre adgnoſcit etiam *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem ſaepe a ſcribis hinc adparet. Addat, cui tanti eſt, *Deor. Dial.* VII. 1. ubi μόγις edidit *Hemſt.* quod ibi ſic etiam eſt in *Fl.* & *P.* Sed *J.* μόλις ibi viciſſim habet, etſi in variantt. non eſt notatum. *J.F.R.*

Ibid. Ἔστηκα] Ἔστηκεν, quod bene monuit marg. *Al. Weſſ.* omnino verum arbitror; ſed quia ſola hoc habet, nondum recipere ſum auſus. *J.F.R.*

99. Δεινῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. *M.du S.*

2. Οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ] *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mſ. in quo ἐθέλις ἐθελήσει ἔνγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* *J.G.G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. *F.G.*

Ibid. Ἔν] Sic P. etiam, recte. Impreſſi omnes ἐθελήσειέ γε, abſque ἐν, abſurde, quia ſequitur τῷ φανερῷ. *M.du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Gujet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J.F.R.*

ἀγορεῦσαι Μέθη· πολὺν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύαται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet. JUST. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque caussam, quando tibi facile est.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται δὲ [c] ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὂν μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἕωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ταῖς στεφάνοις δυνηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα [g] εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μὴ

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdiu comissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput serto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad

a Πρότερα] Sic *Fl. Fr. B1. P. S* &c. Πρότερον *J.* & marg. *A1.* b Πρότερον] Πρότερα *Fl.* sola. c Δὲ] Non comparet in *Fl.* d Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* e Ὧν] Ὃ *Fl.* f Προστάξειεν] Πράξειεν P. cum marg. *A1.* g Εἶδον] Ἰδόντες *Fl.*

3. Ταῦτα] Quae sequuntur scilicet. *F.G.* Occurret sic rursus *Dial.* seq. c. 12. pr. atque alibi. *J.F.R.*

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. *F.G.*

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (sc. clepsydrae.) *L.K.*

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graevianae: quae nunc fluit oratio.* In Paris. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. *L. Bos* de Ellips. p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Gujetus.* *J.F.R.*

14. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epist.* ad *Ephes.* VI. 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Jac. Elsner.* bene monet εὔνουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire servo erga Dominum, ac pluribus testimoniis confirmat. *J.F.R.*

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὃ. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. *Long. Past.* L. 2. p. 43. ὁρμῶν ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινὸν, τὰ μὲν εἰς τροφὴν, τὰ δὲ εἰς ἀδὴν. *Herodian.* 2. 1. 2. δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῦ. *J.F.R.*

20. Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum consilio ἀκράτου ἕωθεν ἀπαντῶν. *J.B.*

22. Στεφάνοις δυνηθισμένος] Conf. T. I. *Nigrin.* c. 18. *M. du S.*

29. Ἀπαγοῦσα] Sic P. melius quam in Impressis, ubi ἀγαγοῦσα est. *M. du S.*

Ἀπαγοῦσα] Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quali *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi caussa, quo sensu *Liv.* & *Sallust.* *in tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis

ad ſe deduxit, aquam bibere coëgit, ſobrium eſſe de novo inſtituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum eſſet, tortuoſas illum quasdam voculas, miſerasque, & multae ſolicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipſo efflorescebat, rubore pallidus, miſer, & rugoſus corpore factus eſt: & cantilenarum omnium oblitus, ſine cibo nunnunquam & ſitiens ad mediam usque veſperam deſidet inter nugas, quas mukas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & ſexcenta de ea mala narrat. Dicta ſunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepſydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? ſed aequum viciſſim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla iſtam injuria affecerim, cognoſcetis. Nam Polemonem illum, quem ſuum ait ſervum, non male natum, neque pro Ebrietate, ſed familiarem mihi & ingenio ſimilem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

βίας, ϗ πρὸς αὐτὸν [h] ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε καθηνάγκασε, ϗ νήφειν μελετᾶν ἔδιδαξε, ϗ τὰς στεφάνους ἀφείσατο, ϗ δέον πίνειν καλακείμενον, ῥηματία [i] σκολιὰ ϗ δύσκνα, ϗ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, ϗ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, ϗ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἐπιλέλησται, ἄσιτος ἐνίοτε ϗ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται λῆρον, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ λαλεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ϗ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, ϗ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἰρήκει γοῦν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη ϗ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ· ϗ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχεε τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, [m] ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ κἀμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσεσθε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὸν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ Φαύλως, οὐδὲ κτηθέντα Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] ϗ τὴν φύσιν ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι ϗ ἁπαλὸν ὄν-

h Ἀγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀπαγοῦσα vult *Solan.* ex P. *i* Σκολιὰ] Reſtitut. ex *B1. J. Fr. S.* &c. Nam χολιὰ *H1.* & 2. ac *P.* *k* Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; ſed ſine auctorit. *l* Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae conſentit P. *m* Ἡ] Ἃ *P. B.* *n* Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.] *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προαρπάσασα &c. *o* Προαρπ.] Προαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis neſcit? vid. tamen *Cort.* ad *Salluſt.* Jug. VIII. 2. Adde ſupra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio ſtuproque dicatur, tamen eadem cauſſa locutionis eſt, pro *perducere ſeorſum, ad ſe*, ſive *ſeducere*. *J. F. R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inſerui, qui in omnibus deſiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum.* *L. K.*

44. Ἐμοὶ ῥεέτω] Vertebatur: *peroratum a me eſto.* Sed rurſus intelligendum ἤδη, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. *J. F. R.*

52. Πεφυκότα οὐ Φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu ſic potius: *non male ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id eſt, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι ϗ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum eſſet adhuc adoleſcens tenellus.* ſed reponendum ex Mſ. προαρπάσασα νέον ἔτι ϗ ἁπαλὸν ὄντα, *ad ſe rapiens, ſeu attrahens adoleſcentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἀφείσατο, & ſtatim, προσάγει αὐτῶν τοὺς νεωτέρους. *J. G. G.*

Προαρπάσασα] Pariſienſis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & ſanior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuiſſe ait; ſe ſuum ſibi iterum vindicaſſe &c. *J. M. G.*

ὄντα, συναγωνιζομένης τ ἡδονῆς, ἥῤῥ αὐ-
τῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνυπεργεῖ, διέφθειρεν
ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις πα-
ραχῶσα ἔκδολον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τ
αἰδῶς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς
λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ
εἰρῆσθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ἑωθεν ὁ ἄθλιος
ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, ἀφ' ἑ ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, ὠδέποτε νήφων,
κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τ προγόνων,
καὶ τ πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις.
ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲ ἔτυχον,
ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τ θυ-
ρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων λόγους
τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιόντα. ὁ
δὲ μὲν τοῦ αὐλοῦ, καὶ τ στεφάνων ἐπιτὰς,
τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπει-
ρᾶτο τ συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ.
ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ,
κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν ἀλόβροχος
τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφ'

nerum, adjuvante voluptate; quae & ipsi frequenter ministrat, corrupitque miserum, comissationibus & meretricibus deditum tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia majorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem

a Συνυπεργεῖ] Ὑπεργεῖ Fl.

63. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ' ἐμὲ] Meminit & *Orig.* c. Celf. p. 50. 1. Sed ibi Philosophum non nominat; p. 125. 1. Xenocratem vocat; uti & *Diog. Laërt.* IV. p. 100. C. & *Enf.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— *faciesne quod olim*
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων: i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consueviſse ἑταίρους & ὁμιλητὰς ab aliis offensum est. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione. *H. V.*

Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. *J. F. R.*

78. Ἀνεγρόμην] Sic P. In Impressis ἀνεγειρόμεν. *M. du S.*

Ἀνεγρόμην] Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμην habet; sed quia ad *Paris.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tam quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? *J. F. R.*

88. Πρὸς ἐμοῦ] Cur hic Edd. excusserit *Solan.* olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit, nec adeo immerito, ut sit: *quomodo adfectus sit erga me.* Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit*, ἀλλάττεται passive accipiens: quod non plane nego fieri posse; nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *jaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra *Icar.* c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρεμένην. T. I. *Tim.* §. 9. f. ἀπελθεῖναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. ὡς μὴ ὠφθείλω πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando ἀλλάττομαι significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet ὅταν ἀλλάττωμαι πρὸς

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere jussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum

γει τε τὰς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα καλεσιώπα, καὶ ὑπὸ τὴν πορφυρίδι ἠχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος [b] ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἑώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τὰ πάλαι βίον καλεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲ ἐρύθημα τὸ ἐκ [c] Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, σποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε παρ' ἐμέ, [c] ὔτε ὑπικαλεσαμένης, ὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καλμάθητε ὃν τρόπον διάκειται [d] πρὸς ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑποδεδλακῶσα, γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τῆς ἀκράτου δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ὑπὲρ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ

95

b Ἀνεγρόμ@] Sic *P.* & *P.* Ἀνεγειρόμ@ *F. Fl. H. Fr. S.* &c. *c* Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* *d* Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat *M. duS.* *e* Καὶ] Abest a *Fl.* *f* Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα. aliae. *g* Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστα τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι σύγγνωμονέστερον ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Isocr* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας ἔχειν, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὁρᾶτε —— ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive: *videte —— in quem statum a morbo redactus sim:* Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi: *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistram; ut recte Cl. *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμοῦ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. ἡ γὰρ θηρευτικὴ —— ἡ δεῖ χρῆσθαι πρός τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον ἄνδρα & σώφρονα] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. vs. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus esse κόσμιος quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod Rev. *J. Elsner.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικαίους & σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut *Cic* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsn.* videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, & κόσμιον praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδεν] Supra *Tox.* c. 53. *Catapl.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Lucian.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ εἰδότες σοι τῆς φιλεῖν. Item *Homer.* Il. Ε. 235. —— ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδὼς χάριν ἡμαλα πάντα. *J. F. R.*

ὑπὲρ αὐτῆ. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρα ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

causſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

Καθήσασθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες περὶ τῆς ἑταίρας δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὸν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι ὕττως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τοῦ ὄψεως,

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpecioſam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam plerosque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque ſevera videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

a Ἄγε δή] Ἄγεσθε *Fl.* ſine δή. Vulgata vero eſt in P. cett. b Ἀνάστητε] Deficit in *Fl.* c Ἄλλοις] Sic *Fl.* Ἄλλως cett. d Καὶ] Non legitur in *Fl.*

13. Ὅτι τὸ χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν πάλαι κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. *V.*

98. Ἄγε δή] Etſi plural. μείλεσθε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγεσθε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in Theſ. Sic Φέρε ap. *Ariſtid.* p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπεν οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *Age*, *videamus*; pro *agite*. *Cic.* pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — conſiderate.* *J.F.R.*

99. Ἄλλοις] Recte ἄλλοις *Fl.* nam & ſic c. ſeq. δίκην ἐδίκασεν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάσεται μοι. Et licet accuſativus δίκην ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. *J.F.R.*

1. Πάσαις — κρατεῖ] Ψήφοις ſubaudiri, pluribus docet *L. Bos* de Ellipſ. p. 207 —8. *J.F.R.*

3. Τινα — τιθέμενον] Ψῆφον & hic intelligi docet idem *L. Bos* de Ellipſ. p. 206. *J.F.R.*

6. Ἡ κατάγραφος] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα. i. e. ἡ ποικίλη κατάγραφος, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις κεκοσμημένη. *F.G.*

Ibid. Ἢ τὰ ποικίλα] Ob inſignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. Δ. X. c. 4. & alia quae *ibi* indicantur exempla. *M. du S.*

Ἢ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipſi, c. 9. & *Gall.* c. 14. *Gujetus* rem quidem expoſuit, ellipſin minus adcurate adſecutus. ἴχνος enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. *J.F.R.*

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. *Theophr.* Char. Μικρολ. p. 34. & noſtrum B. πρ. c. 20. Ἑρμ. c. 18. cum notis. *M. du S.*

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλειώτην. *F.G.*

Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. *M. du S.*

21. Ἡμῶν] Leg. ὑμῶν. *M. du S.*

Ὑμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia ſenſus omnino requirit, & millies in eo propter ſo-

rem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque suave quod est mancipiorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, nostras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset aegrotantem: neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Itaque si sanum sequi judicium volueritis,

ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε [e] σώφρονα τ Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν μεθίσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ [f] ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ δ παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ὀπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τ εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέαλα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγε γ αὐτῷ τὸν πολλὸν, ἐν οἷς καὶ τ δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα τηρήσασα. ὃ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκαλο τοὺς λόγους ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τ θεῶν φείδε, ἀλλὰ τ ὀπιμέλειαν αὐτῶν ἀφαιρεῖται; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

[e] Σώφρονα] Σώφρονα male *Fr.* [f] Ὑμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *A1.* Ἡμῶν enim Edd. omn. male. [g] Αὐτῶν] Deest in *Fl.*

33. Μορμολυττομένη] Ταράττουσα. *V.*
35. Ἀφηνιάσαι] Φυγεῖν. *V.*
38. Ὅπου μηδὲ τ θεῶν φείδεται] * Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέκρυσαν ἀθέους μ' ὄντας, ἡδονὴν δὲ προσεύοντας. *V.*

* Διὰ τοὺς Ἐπικουρίους] Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρυσαν lege ὑπέκρυσιν. *M. du S.*

soni vicinitatem, quem jotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Cl. *Gesner.* sponte in versione dederat, *ante vos.* *J. F. R.*

22. Ἀδελφὴ τ παρούσης δίκης ἐστίν] Ab Erasmo Benedictus accepit *quasi quadam soror praesentis causae est*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥσπέ τις ἀδελφὴ. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro æquali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι & τοῦτο ἔοικεν εἶναι. *J. G.*

33. Τῷ πόνῳ] Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Cl. *Davisius* etiam iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis *Plautinis* conficere se putat. *M. du S.*

37. Τί ἂν] An τί οὐκ ἂν; *F. G.*
Τί ἂν] Si praemissum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane absonum videtur cum *Gujeto* οὐκ inierere. At si vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, possit ὃ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id est, minor est mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua sed Dei causa se dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem consequantur. *J. F. R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* c. 9. pr. *J. F. R.*

45. Πλὴν

ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. [a] ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσθαι ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεσθαι συναγορεύσοντα· ἔτως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν [b] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἵεσθε γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν [c] ἡμέτερον Θησέα, εἰ [d] πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ [e] ἂν ἐκώλυε μείζονα ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε τις μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνοαθείη τὸ μηδὲν ὄσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῶν ὅρκων μεμνημένοι, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ὑποσκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse Patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat quo minus injustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω *Fl.* b Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. c Ἡμέτερον] Ὑμέτερον *Schol.* Nil mut. *Fl. J.P.* &c. d Πεισθέντες] Restitui ex Angl. G. P. & marg. *A1.* Προσθέντες Edd. male. e Ἂν] Omittit *Fl.*

47. Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος μὲν ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. *V.*

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεσθαι γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους] *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inserere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προσθέντες in illo, ut & Anglicano scribi πεισθέντες. *num persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra.' *J.G.G.*

47. Ἡμέτερον] *Solan. Juntinae* adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. *Gesnerus* contra deleto η. ὑμ. edi voluit, & huic adsentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit quam *nostrum*, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Edd. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. *J.F.R.*

Ibid. Εἰ προσθέντες] Angl. εἰ πεισθέντες. *J.B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. *J.M.G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διαλέγεσθαι & κομματίζειν proponit ἐρωτηματία. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. *J.F.R.*

53. Τὸ μηδὲν ὅσα] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν. *J.F.R.*

55. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα] *Jusjurandum religiose servandum decernite.* *F.G.*

58. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε] Nihil novi est nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. Δ. 189. φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam quod sexcenties apud eumdem occurrit, μητίετα Ζεύς; id quod *S. Clarke* ad Il. A. 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλε in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & seqq. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi *Didymus* etiam Ἠέλιε pro ὦ ἥλιε positum ait. Adde No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus eſt. Sed ſi quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem ſuum dicit Porticus, Dionyſium, adegit voluptas, ab iſta ut ſegregatus ad ſe reſpiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, uſa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exoſus iſtius inſuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas eſſe ratus; evitatis tortuoſis illis argumentationibus & labyrinthorum ſimilibus, ad voluptatem transfugit lubens, reſciſſis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem ſapiens, non ſtipitem; & laborem, id quod eſt, malum, ſuavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

60 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲ ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ τὸν Διονύσιον καθηνάγκασε, ταύτης μὲ ἀπέ-
65 χεσθαι, πρὸς ἑαυτὸν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ὅτι τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύσασα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὸν ἔπειτα
70 ταύτης ἀηδίαν [g] μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι [h] κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲ [i] ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδρα-
75 πέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] ἀγκύλας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲ πόνον, ὅπερ ὄντι, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο-

[f] Ω] Non habet *Fl.* [g] Μυσαχθεὶς] Recte ſic *Fl. P. V2. S.* Μυσαχθὲς *J. Fr. H. B1.* [h] Κεφάλαιον] Ἐπὶ κεφαλαίῳ. G. P. Nil mut. Edd. [i] Ἀγκύλας] Ἀγγύλας *J. H. 1. & 2.* male. [k] Λαβυρίνθοις ὁμοίοις] Λαβυρίνθους ὁμοίους *Fl.* Nil mut. P. [l] Διακόψας] Reſtitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀπορρίψας Edd. abſurde.

72. Τοὺς μὲ ἀγκύλους *ἐκείνους λόγους] Τοὺς σφαιρηλαμβύους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. *V.*

*Ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἐκείνους legeretur in Edd. unde pro varia lectione poſſit haberi. *J. F. R.*

Noſtrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογος — λέγει. *J. F. R.*

65. Πρὸς ἑαυτὸν — βλέπειν] De hoc Graeciſmo conveniente cum Belgiciſmo, vid. Fratris noſtri conſultiſſimi G. O. *Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 446. *J. F. R.*

70. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲ ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones & labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, οὐ κεφαλαίῳ, & apud *Thucyd.* ἐπὶ κεφαλαίῳ eſt *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco ſic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem eſſe, pro nugis habens, ambiguos illos ſermones, & labyrinthis ſimiles evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae ſic poteſt explicari commode, *& quam felicitatem, caput* ſeu *ſummam omnium laborum, ait eſſe, pro nugis habens.* *J. G. G.*

71. Παραγίγνεσθαι] Gloſſa videtur, veteres Codd. inſpicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita conſtrui poſſit, ut ſenſum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, ſi exulet, facile adparet. *J. F. R.*

75. Ἀπορρίψας] Angl. ἀπτικόψας. *J. B.*

Διακόψας] Ita P. & L. In vulgatis ἀπορρίψας, pro quo ſcriptum fuiſſe ἀπορρήξας arbitror; certe in A. ἀπικόψας legi teſtantur. *M. du S.*

77. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν] Non aſſequitur interpretatio ulla ſuavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domeſtico igitur quaſi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν eſſe qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* ſaepe junxiſſe. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. πανοῦργος, ῥαδιούργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum ſacrum ſive comitialem vocant ſaepe die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noſter πόνον de morbo Dionyſii adhibet. *J. M. G.*

ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι [a] προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ [b] πόνου, καὶ ἔκδοτον τὸ ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτιν ἐπὶ τὸ τῆς [d] ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν [e] καταφεύγοντα; ἵνα τὸ πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κἄπειτα δι' ὅλου πονήσας τὸν βίον, εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον;

tebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

a Προσνέοντα] Προσίοντα L. Προσνεύοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. *b* Πόνον] Πόντον, melius respondet allegoriae, *Vell.* *c* Ἱκέτιν] Receptum ex G. Οἰκέτιν Edd. *d* Ἐλέου] Ἐλαίου *Fl.* male. *e* Καταφεύγοντα] Sic Edd. constanter. Καταφυγόντα G.

83. Τῆς ἐλέου βωμοῦ] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τῆς (1) ἐλέου, οὗ ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. *V.* 90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν ὁμολογοῦσιν εἶναι] (2) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν πρῶτον καὶ οἷον πηγὴν ἔχον χαρᾶν, ὃ καὶ ἀφορίζουσι, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει (3) ὠφελεῖσθαι· τὸ πρώτως εἶναι αἰτίαν ὃ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμφέρει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχους τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν καινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα ἀφατεῖνον, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ ἐστὶ τῶν ὄντως ὄντων σπουδαίων, ἀλλὰ τῇ ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καὶ ὁμολογῶν λύπῃ πυρὸς καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαιθρος ἀφανυκλεφεύσας καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν (5) αἴσθησιν ἀποβλέπων τὸ σωφροσύνης ἔσκεν πόνος αὐτὸν ἐκδύντα ἀνιαρᾶς ἀφακίας. τούτων δὲ τὰ ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτὸς, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα χάριν σὺν ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνῶσοι ἡμῶν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχουσι ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τὰ ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιστημόνια. τὰ δὲ οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονίμευσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ ὁμοειδῆ. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τὰ ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ (7) τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν γὰρ φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθά· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θάρρος, καὶ φρονίμη ἀπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀπoτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προίεσθαι. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακά· λύπη δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφροσύνη καὶ ἀπάτησις, καὶ πλημμέλης κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀπoτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετὰς ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον οὐ ἡμῶν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶον φασὶν, ζῶον δὲ τὸν ἀνθρωπον ὄντως λογικοῦ, ὑπὸ τοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι ὁμολογουμένως τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δέ ἐστι τὸ κατὰ (9) ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων ζώντων κακοδαιμονούντων. (10) διότι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, οὐ τῇ κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς οὐ τῇ φιλοσοφουμένῃ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι καὶ τὸ σκοπὸν, οἷον τὸ ὁμολογούμενον βίον καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὁρικτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον πόνον,

(1) Ἐλέου] Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe Librarius distanti minus attentus affines sonos τῆ E & τῆ AI confudetit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *J. Clov.*

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni, *J. F. R.*

(3) Ὠφελεῖσθαι] Post hoc verbum inserebatur in C. ὥσπερ εἰ θερμαινόμενος

(4) Τῶ πρώτως] Πρώτῳ Exc. *G.* & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *M. du S.*

(5) Αἰσθησιν] Exc. *G.* αἴσθησιν. & V. quod in Impr. prave αἴδεσιν editum est. *M. du S.*

(6) Φρονίμευσις] V. & Exc. *G.* φρονίμευσιν. In Impr. erat φρόνησις. *M. du S.*

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V & Ex. *G.* In priore Impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *M. du S.*

(8) Θαῤῥῶ] L. Θάρσω; quamvis in C. *G.* etiam sic scribatur. *M. du S.*

(9) Ἀνάλογον] Ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus Editor. *M. du S.*

(10) Διότι] Διογε. V. i. e. Διογένης. *M. du S.*

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον; *F. G.* Id igitur ut faceret, curavi. *J. F. R.*

81. Εἰς τὸ πόνου] Non damno hanc lectionem; sed quid

justior judex hoc ipso videri pōteſt ? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus ſi quis alius , & ſolum quod honeſtum eſt idem bonum ad eum diem arbitratus , cum deinde didiciſſet malum eſſe laborem , quod ex duobus melius probaverat , illud elegerit ? Videbat nempe , arbitror , eos qui de tolerantia & patientia doloris multa diſputant , privatim colere Voluptatem : &

κἀμοί τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῶν ἐκείνων, ὃς καὶ τὰ τῶν Στοᾶς εἰδὼς, οἷός τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [f] δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, [g] τοὺς μὲν τῆ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ

[f] Δοκιμάσας] Sic Fl. J. H. Fr. B1. S. Δοκιμασθὲν P. A. [g] Τοὺς —— πόνους] Τούτους —— τοὺς πόνους Fl. ſola.

ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, χολὴν, ἀχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς τοῦσι· καθ' ἕναμὲν τρόπον τὸ μητε ἀγαθὸν, μητε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μητε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ ἑστάναι ἢ ἀρτίους ἔχειν τοὺς τρίχας. ἀλλὰ τὰ μὲν ἡμῖν τὰ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασιν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἔχειν, ὑγίειαν, αἴσθησιν ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν τοῦ σώματος, καθὸ ἡ μὲν ἐστι φάσεων ψεύδων δεκτική, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐπιστάντων καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτὸν τοῦ πεπρώσεως δεκτικόν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λήψεσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστι τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπείμοσιν ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα κακεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τεκνοποιίας, κακοφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λαμπρότητα, καὶ χαροποτητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν· πόνον ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν πάντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ τοῦ ἀνιήτου ἀποδοχὴ· τὸ δὲ ψυχῆς κυριωτέρας ἕσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτὸς· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικά ἐστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχὺς· ἀφορμῆς δὲ τὰ μὴ φύσιν, ὡς νόσον τὰ δὲ καθ' ὁρμὴν, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ ἑστάναι, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν διαφόρων, τὰ μὲν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ στάσις κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους γινομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν καταληψιν καὶ ἕξιν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ στάσεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον σχῆμα ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πρῶτα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λεκτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ κατὰ φύσιν ἄλεκτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι λεκτὰ ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ καταρρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταρρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. ὁδὸν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἱρετὸν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος πρὸς τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. V.

(11) Σπερματικοὺς] Sic V. bis. quam apte, alii diſpiciant; ego dubito. M. du S.

91. Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ναὶ· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν ἔν. V. (Locus eſt hujus ipſius opuſcul. V. c. 22.) M. du S.

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτῶ Edd. male.

quid ſi continuata metaphora dixit πόνον; J. M. G.

82. Ἔκδοτον] In *Act. Apoſt.* c. 2. 23. ἔκδοτον λαβόντες. Ubi ſaepe laudatus *Elſner.* hoc Luciani aliisque veterum teſtimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hoſtibus & adverſariis expoſcentibus ad ſupplicium, utque de eo pro arbitrio ſtatuant, traditur:* quare in re manifeſta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. J. F. R.

83. Ὥσπερ ἱκέτιν ἐπὶ τὴν τῆς ἐλεᾶν βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντος] Sic rectius Mſ. *Cum ille ſupplicis inſtar ad voluptatem, tanquam ad miſericordiae aram confugerit.* editi: φεύγοντα, ſed tum non confugiebat, ſed ante confugerat. J. G. G.

Ibid. Τοῦτον] Etſi οὐτοσὶν legerat, tamen ſuppliceм verterat *Obſop.* in Pariſ. Ed. quod indicium eſt eum verum vidiſſe. J. F. R.

85. Ἀρετὴν —— ἱδρῶτι] *Heſiod.* Ἔργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυβρώλιον autem ait, quia philoſophis tam frequenter in ore eſt, ut perſaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. XI. Item hujus *Dial.* c. XI. &c. J. F. R.

87. Μετὰ τὸν βίον] Vide Ἑρμ. c. 78. cum nota noſtra & *Plut.* in M. Catone, 641. M. du S.

93. Δοκιμασθὲν] Editiones plurimae δοκιμάσας. J. B.

95. Δὲ] Delendum omnino cenſeo illud δὲ, niſi malis cum *Fl.* ἑώρα —— τούτους —— τοὺς πόνους, &c. immo ſic etiam melius aberit. M. du S.

καὶ [a] μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ φανεῖεν χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προϊδόντες τὸ δόγμα, παπαινόντας δὲ [b] ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς ἀπολαυσόμενοι ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς ἀοράτους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὸν τοῦ Ἀΐδου κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πόνοις φράσαντες, ὅπῃ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὰν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [e] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ὑπεύθυνος, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὤν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς καλήγορῃ, λόγοισι χαίρει, τὸ δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἴρηκα· [f] ὑμεῖς δ' ὅπῃ τούτοις ψηφοφορήσαλε.

quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

a Μέχρι μὲν τοῦ λόγου] Secutus sum P. P. & marg. *A*1. Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λέγου etiam Codd. B. L. *b* Ἀθλίως] Ἀθλίως marg. *A*1*W*. *c* Μακρὰ] Recepi ex *J*. & Cod. P. Μακρὰν *Fl. P. S. H. Fr.* B1. &c. *d* Πόνοις] Νόμοις *Fl.* Prius recte cett. & P. *e* Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερον marg. *A*1. *f* Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male *V*2. Recte aliae.

5. Τὴν τοῦ Ἀΐδου κυνέην] Τὴν τοῦ ᾅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην * φέρων οὐκ ἔστι φαίνεσθαι. *V.*

16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. *V. Hic erat in margine longa disputatio, cujus initium:* κακὸν &c. (ut in V. ad ὠφελεῖσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus:* Bonorum quaedam esse τελικὰ: quaedam ποιητικά: quaedam vero καὶ τελικὰ & ποιητικά. χαρὰ & εὐφροσύνη & ἡδονή, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι & τελικὰ & ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἡ δὲ ὑγεία καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *G.*

* Φέρων] V. Φερῶν. Sed recte mutatum est in Impress. *M. du S.*

96. Τῷ λόγῳ] Basil. τούτῳ. *J. B.*

Ibid. Μὲν τῷ λόγῳ] Ita B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέ. P. Ed. recte mutavit; in reliquis, τούτῳ est, nihil aliud. *M. du S.*

3. Ἐμπιπλαμένους] Jam rursus sine μ. At ἀνεμπιπλάμενοι. *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46. *Amor.* c. 8. & 24. &c. *Solanus* alibi frustra μ, inserens hic manum recte abstinuit. *J. F. R.*

4. Γύγου] Confer *Parasit.* c. 58. & *Eux.* c. 40. *M. du S.*

5. Ἀΐδου κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde *Schotti* adag. 13. & *Plut.* 136. f. *Aristoph.* Ἀχ. 390. s. *Suid. Apollod.* I. p. 38. A. *M. du S.*

6. Μακρὰ χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, quum verum P. & *Junt.* exhibuerit. Vid. omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ὅπι τρέψαλε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸ πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα [g] ὅ, τι διαφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον, καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ὅπι τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τοῦτον, ἐμὸς γάρ ὅδιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὐμενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γοῦν ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τοῦ πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικῆτε,

[g] Ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. [h] Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀπροηγούμενον P. & marg. *A1*. [i] Ψηφοφορήσουσι] Ψηφοφοροῦσι *Fl.* [k] Φιλονεικῆτε] Sic *J. P. H. Fr. S.* Φιλονεικεῖτε *Fl.* Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ὅτου τις ἀλγεῖ κεῖσε & τὸ τοῦν ἔχει. *Steph. γνωμ.* 13. *M. du S.*

26. Τί] Sic P. nisi quod προηγούμ— & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. *M. du S.*

30. Διαύλαβα] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noster. At mox c. 28. *κομμαλικὰ ἐρωτήματα*. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per διαύλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit *κομμαλικὰ* a *κόπτω*, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim *μικρὰ & κομμαλικά*. *J.F.R.*

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot.* Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναπόδικτον συλλογισμὸν vocat. *M. du S.*

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apulejum de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? *J.M.G.*

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. *J.F.R.*

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forsan Ἀρετῇ &c. *M. du S.*

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. *J.F.R.*

κῆτε, ὑπερκείσε) γὰρ ἡ αὕτη ἡ δίκη ἐς ἀν- contendere. Differetur enim haec quoque
ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῆς [a] Διονυσίου, πρό- causſa, usque dum Jupiter pronunciet de
πλησιον γάρ [b] τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam
ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστιππον hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Volup-
ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ [c] αὖ τὴν Στοᾶς, tas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria:
καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥστε vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti
ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto.
λαμβανέτωσαν ἤτοι, τὸ δικαστικόν, [d] ἀδί- Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam
καστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. dico. Neque enim judicarunt cauſſam.
Μάτην ἂν ἀνελήλυθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint
οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἱκανὸν, εἰ viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis
τριημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγαναχτεῖ- fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite.
τε, αὖθις [e] δικάσεῖτε.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι χρὴ, Nolite indignari: rurſus judicabitis.

καὶ σὺ [f] τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. 24. MERC. Diogenem Sinopenſem ad-
Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσῃ) ἐνοχλοῦσα, ὦ eſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic.
Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεταί μοι, DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non deſierit
ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi
γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. litem intendet, ſed multorum profundo-
ΔΙΚ. Τί τοῦτο; [g] ἀπέφευγεν ἡ ἀργυρα- rumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim
μοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένῳ τὸ βάκλρον. fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc?
ὑμέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam baculo perſequitur: non leve malum miſera nanciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ΤΟ Πύῤῥωνα κήρυττε.

25. MERC.

a Διονυσίου] Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. b Τι] Abeſt a *Fl.* c Αὖ τὴν] Αὐτῆς male *P.* Recte aliae. Αὖ abeſt ab O. d Ἀδίκας] Ἄδικος male O. e Δικάσεῖτε] Reſtitui ex O. Δικάσεῖς Edd. priores. f Τοίνυν] Omittit *Fl.* g Ἀπέφευγεν] Πέφευγεν O.

51. Τὸ δεῖνα μέν τοι] Ὡς ἐ σὺν τῇ συνηθείᾳ εἰώθεσι μὲν λέγειν ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· ὅτε δ' νῦν ὅτου τὸ δεῖνα εἶπεν, ὅσως ἀφ' τὴν τιμὴν τελείαν σημήνας, καὶ ἀορίστως προειπὼν καὶ ὅτι τοῦτο δήπουθεν. * δεῖνα γὰρ ἐ ἀριθμοῦντες ἀπὸ τῶν ἑξῆς. V.

* Δεῖνα] Sic V. Δεῖνος Edita.

† Ἀργυραμοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβικὴ. Et cum hic etiam recte Edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. J.F.R.

50. Καὶ ὅτου] Verſus ſenarius. F.G.

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τῷ δεῖνα. F.G.

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριώβολον intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12. ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης. Ibique notam Cl. *Geſneri*. Acute quidem *Gujetus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen adſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam fuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*; ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τῷ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριώβολον nominando etiam μίσθιον praemiſiſſet, dicens, gravis *illa merces triobolus*; verum luſit forſan in oppoſitione τῷ δικαστικῷ & ἀδίκας, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. J.F.R.

57. Δικάσεῖτε] Sicuti conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσεῖς, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. M. du S.

61. Δρασμοῦ] Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρασμοῦ. F.G.

70. Ἐμοὶ

25. MERC. Verum Pictoria quidem adeſt, Juſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* ſic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat eſſe judicium. JUST. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſſas nunc judicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi jube cauſſam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Juſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſſam vero adverſus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρότεραν [h] εἴσαγε τὴν ῥητορικῆς τε δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ὅτι τε ἀκροάσιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, [i] χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς τε καὶ [k] Διαλόγου ἐν τῷ μέρει καθηγορούντων, [l] ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τῶν λόγων.

26. RHET. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deasque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus ur-

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς θεοὺς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τὴν τε πάλαι, καὶ πᾶ-

h Εἴσαγε] Ἀπάγαγε O. i Χθὲς, ὥσπερ ἔφης ἐπ.] Quatuor haec deſunt in O. k Διαλόγου] Διαλόγων male Fl. Διαλογευμένου O. omiſſis quinque ſequentibus verbis. Vulgata eſt in P. l Ἀπολογ.] Διαλογευμένου marg. A1.

69. Ὁ Πύρρων δὲ] Ὁ Πύρρων ζωγράφος πρότερον ὢν, γέγονε μὲν ταῦτα φιλόσοφος, ὅτις εἶχε σκοτὸν πάσης ἀναιρῶν τὰ ‡ ὡς ἐπιστήμας. V.

51. Ἐμοὶ] Παλαμήδει. V.

‡ Ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia, addidit *Solanus* noſter, non ſignificans unde hauſerit. Servavi tamen, quia ſuſpicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuiſſet, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρῶν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *J. F. R.*

70. Ἐμοὶ — πράξειν] De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquieſco. *M. du S.*

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. *Tollit Philo judicium cogniti & incogniti.* *J. M. G.*

Κριτήριον] In I. *Epiſt.* ad *Corinth.* VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi Rev. *J. Elſner.* & hoc Luciani adfert, aliudque ex *Polyb.* Excerpt. Legat. p. 1095. Δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, *Cauſſam dicere in aequo judicio.* *J. F. R.*

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὄφλειν, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare. *J. G. G.*

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriae civitate natum. Syria autem majoris Aſiae regio eſt, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. & 22. *Pomp. Mela* L. I. *G. C.*

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo ſcribere coeperat ante annum aetatis quadrageſimum. *M. du S.*

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum eſt ex *Demoſthenis* de Corona Oratione deſumptum, p. m. 141. ſive ut Rhetoras ſui temporis plagii, quod paſſim facit, inſimularet; aut ut loquentis dignitati conſuleret; ſed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. [a] εἶθ', ὅπερ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τοῦτο πρᾶξαι τοὺς θεοὺς [b] ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προῄρημαι [c] καὶ βεβούλημαι, τὴν καταγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. ἐγὼ [d] τἀυτὰ [e] δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὄψεσθε, [h] ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσομαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατι πάλαι εἰκῇ ῥέοντι, ἄρξομαι τῆς καταγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῶσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, προσλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. d Τ' αὐτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. e Δέ μοι παρίς.] Παρίσταταί μοι, omisso δὲ, O. f Οὗτος] Οὗς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. g Ὄψεσθε] Ὄψεσθ' male O. h Ὥστε] Non habet O. i Δικασταὶ] Omisit Fl. k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. B1. S. Τοῦτο P. Τουτονὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὲν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενὲς.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἱμάτιον Περσικὸν, ὃ τινες λέγουσιν * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικὸν] Ἀρκαδικὸν V. & G. quod in Impress. ita mutatum est. M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt. M. du S.

96. Οὐχὶ τἀυτὰ] Ex alia jam ejusdem Demosthenis Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. M. du S.

3. Ὥστε] Deest in Mss. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθίαν videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπροσώπῳ Rhetorica reliqua exequi cogitur. M. du S.

8. Τοῦτον] Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὃν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέκνα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] Th. Mag. v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & Thomas Mag. ἐπεὶ. M. du S.

Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec Th. Mag. habere voce Εὐμ. recte notavit M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, no-

verebatur me adhuc, & colebat, & ſolam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honeſti, & claris majoribus, ingrato me iſti deſponſavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adſcripſi, & civem feci: adeo ut qui ſpe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi viſum eſſet circumire ad divites nuptias oſtentandas, neque tum deſtitui. Sed ubicumque illum ſecuta ſurſum deorſum circumduci me paſſa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria ſunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo ſinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo ſolvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obſequebatur, eratque mecum, ut ne ſemel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, [m] ὑπέπτηκέ τε ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπὼν τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα δὲ μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένη, πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, [p] παρενέγραψα, καὶ ἄστυ ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς [q] ἁμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ πλουτεῖν ἐπιδεικνυμένῳ τὸν γάμον [r] εὐπορίαν, ἐδὲ τότε προσελείφθη· ἀλλὰ παλαχῇ ἑπομένη, [s] ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ λευκὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, καλοκοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι [t] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν [v] Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλὰ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνομένη παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ

[m] Ὑπέπτηκε] Ὑπέπτηται male *J.* [n] Τούτῳ] Deeſt in O. [o] Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεσενεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* [p] Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* [q] Διαμαρτόντας] Ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. [r] Εὐπορίαν] Εὐπορίαν O. [s] Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην] Καὶ κάτω περιαγομένη. O. omiſſo ἄνω. [t] Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. [v] Ἰόνιον] Ἰώνιον Edd. priores. [x] Μοι] Αὖ O.

novae inſiſtens viae, ſibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, pauciſſima prae reliquorum numero Luciani ſcripta ab eo edita, quae tum ſcripta ſint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Reſpicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium profeſſoribus, ſic Rhetoribus quoque ac Sophiſtis, cujus plura exempla ſunt apud *Philoſtratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Ariſtide* 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *J. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philoſtratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adſcripſerat etiam Cl. *Hemſterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philoſtr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Geſner.* tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipſa civis adſciſcit ſibi maritum, ſed peregrinum, βάρβαρον τὸν φωνὴν. Deinde operam dat, ut tribulibus adſcribatur ac civium in numero ſit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum diſertiſſimus haberi poſſit. Ipſe propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod ſi eum impetraſſe aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc ſaltem non probatur. *J. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clariſſimo *Philoſtrati* interprete (ad p. 495.) ſic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigiſſe legitur. *M. du S.*

30. Περιστέλλουσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *J. F. R.*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω ſcribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, ſive, ſi mavis, *Solanus* Noſter; nam ita ſcribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd.*, *Diod.* ac *Strab.* Et brevis eſt ſecunda ap. *Dionyſ.* in Perieg. vſ. 94. Sed Ἰόνιος, Ἰωνίας & Ἰωνικὸς ſecundam habent longam. *J. F. R.*

34. Κελτικῆς] Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi *Sophiſtae* ſi-

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς [a] τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ [b] μεγαλοφρονήσας, ἐμὲ μὲν οὐδὲν ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον εἴασεν· [d] αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑφαγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστί τε καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄγαλμα τὸ [e] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ [f] κομμαλικὰ ἐρωτήματα καλαχλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero satis sibi jam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: ostublatis superciliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit: istum vero barbatum, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar se licet seniorem diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiunculas se ipsum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce,

a Τὴν] Consentit O. b Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. c Δὲ τέλεον] Δὲ ἓ τέλεον O. d Αὐτὸς] Repositit *Sol.* ex G. P. Ox. & marg. *A1.* Αὐτὸν editum ante. e Ἐν] Abest ab O. f Κομμαλικὰ] Καμικὰ O. & marg. *A1.* Forte Κομμαλικὰ ait *Solan.*

42. Αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην] Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτοῦ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἡ βαθεῖα ἠσκήτο γένυς. *V.*

47. Τὸ ἄγαλμα] Ἄγαλμα. *V.* Inverte, ut recte habeat. *M. du S.*

bi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. *M. du S.*

40. *Μέγα φρονήσας*] O. & P. optime. In Impress. μεγαλοφρονήσας. *M. du S.*

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. Luciani Ed. minori subjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apost. ad *Roman.* XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum μεγαλοφρονεῖν aeque in vitiis ponatur ac μέγα φρονεῖν, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joseph.* Ant. XIX. 7. 3. εὐεργεσίας — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἐθνη φιλότιμον). Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI. 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* De Demosth. Grav. p. m. 173. καὶ σεμνυόμεθα μὲν ἐπὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι. i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem *Antiq.* VIII. p. 550. a. m. Οὐλούσιοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς ὕστερον μεγαλοφρονήσαντες. i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. *J. F. R.*

42. *Αὐτὸν δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον*] Mf. αὐτὸς δὲ. *J. G. G.* Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτὸν. *M. du S.*

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes Philosophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. *M. du S.*

48. Καμικὰ] In Impress. omnibus κομμαλικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. καμικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in Textum recipiendum censeo; nisi forsan sub vulgata lateat vox κομμαλικὰ, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. *M. du S.*

Κομμαλικὰ ἐρωτηματα] Conf. c. 22. διστάλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum διστάλαβα argumento est, & hic κομμαλικὰ rectius esse quam καμικὰ, & mox sequens συλλαβίζων declarat διστάλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi consuetudinem. Plura in Addendis. *J. F. R.*

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων χερσίν. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *les faisant épeler.* F. G.

54. Ἐπισῦσαι] Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. *Plin.* Sec. V. . . . — *quid quisque sentiat perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio.* . . VI. — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi.* Vide *Casaub.* ad Th. 116. & nos ad Συν. c. ult. *M. du S.*

55. Τῶν ὤρων] An ἐντὸς τῶν ὤτων; Persius: *Et manus auriculas imitata est mobilis albas.* I. e. pollice auri inserto manum agitare. F. G.

Τῶν ὤρων] Facilius est aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a *Gujeto* adductus, est 59. Sat. I. ibique fannas & exsibilatio-

nis

ce, breves quosdam ſermones contexere, & tanquam colligere ſyllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plauſus multus, illi non redierit; ſed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiſcant. Iſta adamavit generoſus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum ſuo iſto amaſio pacem habere, ſed in iſtum quoque, ut arbitror, contumelioſum eſſe.

29. Quidni igitur ingratus ſit iſte & le-

βοβύλῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ τοῖς τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ὀπίσεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, καὶ μακρὰ ὀπνεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠρᾴδη ὁ γενναῖος, ἐμὲ καλαφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὴν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν.

Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος

g Μακρὰ] Μικρὰ *Fl.* & L. h Ἀλλὰ Ϲ] Ἀλλ' οἶμαι Ϲ O. i Οἶμαι] Hic jam omittit O. k Ὑβρίζειν] Ὑβρίζει *Fl.*

52. Ἡ κρότος πολὺς] Κρότος μὲ ἐπὶ τῶ ῥηθορικῶν (1) λόγων, καὶ μάλιϛα τῶ (2) ἐπιδειξιλικῶν ἐν θεάτρῳ λαλυμένων, καὶ τῶ ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πεπαῤῥησιασμένως χειροτονούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀφελόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, (3) ἀλλά τι πρὸς ἔπος τῶ ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς (4) [εἰ] ποτε ἀξιοῖν ῥηθείη μειδίαμα ἄχρι τῶ τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόσωπον ἀμβλυῶσαι μόνον. καὶ εἶπε βραχύ τι δηλοῖ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον (5) ἐξανύεται. *V.*

(1) Λόγων] In Edd. aberat. Inſerui *M. du S.*
(2) Ἐπιδειξιλικῶν] Ἐπιξιλικῶν erat in V. Παβιλικῶν inde fecerat Editor, quod Cl. *Gronov.* recte in ἐπιδειξιλικῶν mutare jubet. *M. du S.*
(3) Ἀλλά τι] Ἀλλὰ ἄττι C.
(4) Εἰ] Inſerui uncisque ſecluſit *M. du S.*, non ut ſuſpectum; ſed ut de ſuo additum.
(5) Ἐξανύεται] Reſtitutum ex V. Impreſſa prave ἐξανύεται. In C. ἐξανύται.

nis geſtus deſcribit poëta, ait enim: *O Jane, a tergo quem nulla iconia pinſit, Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas, Nec linguae, quantum ſitiat canis Appula, tantae.* Eſtque illa pollicis in aurem inſertio aſininarum auricularum ſimulatio, adeoque contemtus maximi publica teſtatio. Talia autem ſi Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox ſeqq. τοιούτων ἠρᾴδη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur ſententia fingi, qui velit, plauſus Oratori exſpectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, ſed leviores ac tacitos riſus, modeſtioresque complоſiones; At obſtat tum μακρὰ ἐπισεῖσαι: ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* neceſſario foret legendum. Sed confer *c.* 33. ubi *Dialogus* queritur Satyricam ſibi perſonam a Luciano indutam, & vide, anne exploſio ac ſannae intelligantur in eos qui in ſatyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modeſtas laudes & ad plauſus quos Sophiſta ſtudioſe quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπισεῖσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adſentientis eſt ſignum: magna, deriſionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος] Ἔνοχος τῶ κακώσεως non eſt *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, ſed *malitioſae deſertionis reus.* Pollux Onom. lib. III. 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, πρoικὸς, σίτου. καὶ τἀναντίον, ἀπολείψις, καὶ δίκη παρὰ τὸ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptiſſime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non poſſunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κάκωσις de eo qui eam deſerit. ſicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deſerit, ſive nuncio remiſſo, ſive, ut puto, malitioſe, & ſine cauſa. De τῶ ἀπολείπειν, vide quae notavi olim ad Soloeciſtam. Quamvis δίκη κακώσεως ſit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adverſus liberos, & pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. *J.G.G.*

Ἔνοχος τῶ κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει reſpondet, quam *mala tractatio.* Obſervavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in ſcholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. diſcas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, faſtiditas noctes, *pulſatam faciem.* Latius autem patuiſſe κακώσεως actionem, non nego. Vid.

χῶ τοῖς περὶ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς τ' ἐμῷ νόμῳ γαμετῇ, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, ὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, [b] καὶ χαλεπῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφον[67] ἅπασες [c] προστάτιν [d] ἑαυτῆς; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων [e] μηχανευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τὔνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτὰς οὐδὲν πλέον ἢ βοὴν κομίζουσας. οὗτος δὲ οὐδὲ ὅτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτῆς λήψεται προσδοκῶν; [f] ὃν τῆς τρίβωνος οὐδὲν [g] ὁρᾷ πλέον ἔχουσα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τοῦ λόγου ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο [h] μὴ μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. χρὴ δὲ τὴν αὐτῆς ἐρώμενον τὸν Διάλογον, ὅτῳ ἀπολογεῖσθω, ἢν δύνηται. ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit; & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Judices. Vos autem si mea ratione in caussa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, caussam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ καινῶν] Καινῶν δὲ O. c Προστάτιν] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προστάτην *S.* d Ἑαυτῆς] *A.* sola male ἑαυτόν. e Μηχανευόντων] Μηχανιόντων O. male. f Ὃν τῆς] Ὃν οὐδὲ τῆς O. g Ὁρᾷ] Abest ab O. recte, si οὐδὲ legas. h Μὴ] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τὰ κακώσεως νόμους] Κάκωσις ἐστὶν ὕβρις κατὰ τὸν ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἤτοι γυναῖκα. *F.*

Spanhem. ad *Aristoph.* Νεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f ἐθέλει με παρὰ τὸ πατρῷα εἰχηρομῆσαι· ὃς οὐδ' ἐμοὶ ἀφείλετο· καὶ σὺ γράψῃ παρανομεῖς κακώσεως. Unde adparet κάκωσιν etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφον] Conf. supra T. I. *Scyth.* c. 10. ἐπιγραφόμενον προστάτας. Ubi al. συγγραφ. Sed infra *Peregr.* §. 11. προστάτην ἐπίγραφον. Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφον] ἅπασες προστάτιν ἑαυτῆς] Rarius Edd. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia Cl. *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Aldina* ἑαυτῆς rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῆς habere vidi. Addo ex iisdem Obss. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὡς δ' ἐγὼ τὸν προστάτην γιγράψομαι. Ad quae verba ait: „ex „veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi fumere debebant *Patronum*, προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua *Harpocration.* Ejusmodi sibi patronum legere illis est γράφεσθαι, γραφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit „Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi „id jam monui, Cl. *Gesn.* autem sponte in versione emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina „facta sunt: *fuique velut praesidem scriptis testantur.* „Neque id satis bene". Clar. *Gesn.* hic *antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφον igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι [i] χρὴ κατὰ σχῆμα τῦ Διαλόγυ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἣ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἢ τῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἣ [l] αὐτὸ τὸ δύνασθαι πολέγειν πας' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὴ δοκῶ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν καληγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· ἣ γὰρ ἐπαίδευσε, ἣ συναπεδήμησε, ἣ εἰς τὰς Ἕλληνας ἐνέγραψε, ἣ κατάγε τῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιποῦσα αὐτὰ ὅτι [n] τυτονὶ τ' Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μηδὲν τῦ χρησίμυ ἕνεκα ψεύδεσθαι [o] ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονῦσαν, ἀλλὰ [p] ἐμμένυσαν ὅτι τῦ κοσμίυ σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμυμένην δὲ,

i Κατὰ σχῆμα] Κατὰ τὸ σχῆμα O. k Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. l Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. m Αὐτὰ] Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. n Τυτονὶ] Τοῦτον O. o Ὑπολάβοιτε] Ὑπολάβοιτε O. p Ἐμμένυσαν] Μένυσαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορικὸν τοῦτο τ' νῦν ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τ' ἀπαγωγιλίας (1) κωμῳδικῆς διεξέρχον λέγων. δὸ ἐ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, ἀφ' τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τ' κόλων, ἣ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ εἴ τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ (2) δὲ μεθύοντας ἐ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένυς τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθαλαμίους ἐ γαμηλίους μεταλαμβάνει. (4) ὅθεν ἢ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τῦ ἁπανθρωπικοῦ τῦ βίυ. τὸ δ' ἐστὶν οὐ συμβολαίους τε ἐ δίκαις. καὶ εἶπερ ἄρα εἰ ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τ' ἀρετὴν κατορθούντων, ἃ τ' οὐ τοῖς τότοις ἀσελγαινόντων, καὶ (5) κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους σεμνοὺς ἐπιτελούντων. V.

(1) Κωμῳδικῆς] Κομικωτικῆς, f. λόγυ C. quod probo. M. du S.

(2) Δὲ] Mutavi editum antea prave. Delevit μὲν manus eadem.

(3) Εἰς] Ἐκ legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit τρόπῳ vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κώμους —— ἐπιταμίους] Pro his omnibus in C. legas Κώμους, καὶ τῶν τοιούτων.

hinc *Theophilus* Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφει) δεσπότυ. *Litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum.* J. F. R.

69. Κάττυσιν — τὴν θύραν] Conf. Cl. *Graev.* ad Soloeciſt. c. 10. & *Elſn.* Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. *Aposal.* III. 20. J. F. R.

79. Μὴ μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula μ', quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. M. du S.

80. Ἄχυμον] Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. Εὔχυμον. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔχυμον, ait, μὰ λόγυ, οὐκ εὔθυμον, ἀλλ' εὐχῶμον. ἄχυμον δὲ, ἣ σύγχυσιν. Λυκιανὸς δὲ τῷ δὶς καληγορούμενον· ἄχυμον ἢ &c. uti hic leguntur. Sed εὔχυμον οἰκεῖον habuimus tamen, *Apin.* c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic *Steph.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe *Magiſtrum.* J. F. R.

82. Οὕτω λελογισθαι] Οὕτως volebat Cl. *Geſn.* Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. J. F. R.

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. F. G.

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. M. du S.

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. Ῥητ. c. 21. & paſſim.

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζεσθαι εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῶ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον [a] ὅποι τ' ὀφθαλμὸν [b] φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν γενναῖος ἡμῖν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτῷ, καὶ κοπτόντων τὰς θύρας, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ὕβρει κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἢ παρέκυπτεν [d] ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων [e] ἀκούσασα τραχεῖα τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ ἀνοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένη [g] λαθεῖν, [h] ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτήν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, [i] γράψασθαι μὲ αὐτῷ μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καλαδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

se, & capillos meretricio more disponere; & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, & quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπραχτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τεταράκοντα ἔτη ἀφεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὰς

32. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discessim

[a] Ὅποι] Ὅπου O. [b] Φέροι] Φέρει *Fl.* [c] Ἢ] Omittit *Fl.* [d] Ἀπὸ τοῦ τέγους ᾀδόντων] Quatuor haec desunt in O. [e] Ἀκούσασα] Ἀκοῦσαι *Fl.* Vulgatum est in P. [f] Θύρας] Sic O. & marg. *A1.* Θυρίδας Edd. [g] Λαθεῖν] Λανθάνειν O. [h] Ἠσέλγαινε] Bene sic O. *P. B1. S.* Ἠσέλγαινε male *J. Fl. H. Fr.* [i] Γράψασθαι] Γράφεσθαι O. Γράψαι *Th. Mag.* [k] Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

sim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. *M. du S.*

7. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῶ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀστικώτερον esse docet *Thom. Magist.* quam ψιμυθοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut & viri effeminati. Noster, *Dial. Meretr.* τὸ ὀφθαλμῶ ὑπογεγραμμένη. de Medis *Xenoph.* Π. I. 10. ὁρῶν δὲ αὐτῶν κεκοσμημένους καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὴ νόμιμα ἦν καὶ Μήδοις. Idem de Cyro L. 8. ὑποχρίσασθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσέτο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσὶ, καὶ ἐντρίψασθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. *L. Bos.*

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus Θυρίδας legebatur. *M. du S.*

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. *F. G.*

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. *Icar.* c. 8. & 16. *J. F. R.*

28. Τεταράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a seniore audaciusculae factum est. *M. du S.*

30. Δικῶν] Et Orator & Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. *M. du S.*

Ibid. Τυρ. καλην. Ἐ ἀρ. ἐπαίνους] His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Optimates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis audire. *M. du S.*

31. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo codice hic attulit *Graevius*, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — διόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos in-

discedere, & quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium. JUST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae. DIAL. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem,

30 ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων καὶ ηγορίας, καὶ [l] ἀρίστων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὸ Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα [m] συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκαιτε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν φέρων.

40 Ὁ Διάλογος ὅτι τὰ αὐτὰ λέγει. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, [n] διπλασίονα λήψεσθαι τὸν μισθὸν ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες [o] δικασταὶ, μακρὰς μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν [p] ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν καηγορίαν, ἰδιώτης πανταπάσι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὤν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ὠδίκημαι, καὶ περίυβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν. ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν [r] τε περὶ, καὶ φύσεως, καὶ τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῆς

---

l Ἀριστέων] Sic etiam *Fl.* *m* Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμενον τὸν ἐπαίνων ἐ κρότου ἐ θορύβους G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conspirant Edd. *n* Διπλασίονα λήψεσθαι] Διπλάσιον εἰσόμενοι *Fl.* *o* Δικασταὶ] Non habet *Fl.* *p* Ὥσπερ εἴωθα &c.] Ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omissis reliquis. *q* Τὸ] Sine artic. *Fl.* *r* Τε] Non habet *Fl.*

30. Καὶ τυράννων καὶ ηγορίας] Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύσας, οὐ † αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶσι, καὶ τὰ ἄλλ' ἄτοπα τοιαῦτα. *V.*

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. *J. Clar.*

† Αἷς] Hîs antea datum pessime.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. *J.M.G.*

32. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα Διαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mſ. cum aliquot verborum incremento; ἡρέμα συνδιαλογιούμενος, τὸν ἐπαίνων ἐ κρότου ἐ θορύβους. πολλὰ ἔχων: placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes. quae Luciani esse nemo inficiabitur. *J.G.G.*

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. *F.G.* Sed satis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος? *J.F.R.*

40. Ὁ Διάλογος — λέγει] Conf. supra c. 20. f. Ὁ Ἐπίκερδος — λέγει. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ τὰ αὐτὰ] De iisdem judicibus. *F.G.* Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. *J.F.R.*

41. Διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fatendum est: *Fl.* Ed. διπλάσιον εἰσ—. *M. du S.*

53. Ἄνω που &c.] *Plat.* Phaedr. 344. *G.H. M. du S.*

54. Ἀφο-

νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς ὀτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεῖ, καὶ ἀ-σπάσας αὐτὸς ἤδη κἀμὲ τὴν ἀμίδα μετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα [a] ὑπὲρ ἄνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικρᾷ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸν Εὔπολιν, καὶ τὸν [c] Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ὀπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν

supra nubes incedentem per aëra, ubi *magnus in coelo Jupiter volucrem currum agens fertur*, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, & supra caeli terga parare scendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, & tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata inclusit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum quae sunt maxime severa, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ri-

a Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. *AIW.* Nil mut. Edd. b Σκῶμμα] Σκόμμα male *P. H.* utraque. Recte *Fr. Fl S.* &c. c Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάτη *Fl.* d Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *AI.* e Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲ τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας ἐν μεγαλόφρονας ἐν γναπτοὺς (2) εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως ἐν τραγικὸν μίμημα σαῦτα καλεῖ· ὥσπερ ἀμέλει καὶ κωμικὰ πάλιν ἐν σατυρικὰ τὰ τοῦ Σώφρονα καλεῖ· κωμικὰ μέν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δέ, διὰ τὸ πολλάκις ἐν αἰσχρολογίαις προσενίστρειν τοῖς διαλόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι παίγνιλαστοι (3) εἰσὶν, αἵ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μισθούντες ἀεὶ ἐν ὠθαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος ἡ μορφὴ, ὅτι ἐν ὁμοιοτικοὶ πρὸς σωφροσύνην αἰσχρὰς. ἐπὶ τοίνυν κἀκεῖ ἐν τοιούτους ὁ Δεκιανὸς διαλέγους, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ ἡ Ἀλκιβιάδου τε ἐσόδους, καὶ τινας ἄλλους ἡ φιλοσόφων, ἆπτι τῶν τοῦτο, ὡς πρὸς τοὺς κωμικοὺς προσωπείοις ἐν σατυρικοῖς διεσκώψας τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ὧν ἐβαλοσκωμμάζειν. ἡ μὲ ἴαμβον ὡς χλαυστικὸν, ἡ κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν ἐν πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν ἡ Λυκαμβίδων, διεχειρίσατο. αἵ τε Κυνικοὶ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διαλοιδορεῖσθαι, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτηδεύμασι ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος ἦν. *V.*

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. (2) Εἰσάγει] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑποβαλλόμενα, quod post *διαλόγους* legebatur, delevit.

(3) Ὁρᾶσθαι] Τῷ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum *M. du S.* Sed ante Λυκιακὸς, ὁ addidit. (4) Λεγόμενοι] Γενόμενοι lectum antea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* vs. 225. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eumdem Dial. praeced. *J. F. R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noster Ἀνάχ. c. 22. & Ῥητ. c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. supra T. I. *Pisc.* c. 22. f. *J. F. R.*

57. Ὑπεράνω] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ. *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes, Dialogus autem hîc cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδῶ, καὶ μετεωρολέσχῃ βαίνει. *J. G. G.*

Ὑπεράνω] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι — μοι] Delendum censeo posterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesnerus.* At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. *J. F. R.*

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτη & Διογένη. Δημοσθένη infra *Demosth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάτη revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρη exhibet, ubi cett. Ἄρη. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c. 3. 90. *J. F. R.*

67. Μέ-

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus ſim? qui non ſervem habitum proprium ac domeſticum, ſed comoedias iſti, & ridicularia, & prodigioſa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium abſurdiſſimum eſt, mirabili quadam permiſtione temperatus ſum, neque pedeſtris ſum, neque per metra incedo: ſed hippocentauri inſtar, compoſitum quoddam & peregrinum ſpectrum audientibus videor.

ἅμα ἐδαχνε. πῶς ἂν ὁ δεινὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ὅπι τῦ οἰκείυ [f] σχήματ@ [g] διαφέρων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, ϗ γελοίοποιῶν, ϗ ἐπιθέσεις ἀλλοκότυς ὑποκρινόμν@ αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, χρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, ϗ ὅτε πεζός εἰμι, ὅτε ὅπι τ [h] μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρυ δίκην, σύνθετόν τι ϗ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούσι δοκῶ.

34. MERC. Quid igitur ad iſta, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos ſubeo. Quidvis enim potius de Dialogo ſperabam, quam iſta de me dicturum: quem ego talem cum acceperiſſem, qui triſtis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipſam ob cauſſam venerabilis ille quidem, ſed non omnino ſuavis, neque gratioſus multitudini

EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τ ἀγῶνα τῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα [i] τ διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκῦντα, ϗ ὡσὰν τῆς συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεσκληκότα, ϗ [k] ταύτη αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκῦντα, ὁ πάντη δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πλή-

f Σχήματ@] Omiſit *Fl.* *g* Διαφέρων] Reſtitutum ex P. Διακρίν@ Edd. *h* Μέτρων] Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mſ. Gr. Μετεώρων ante editum. *i* Τὸν Διάλογ. ἢ] Ἢ τ διάλογον P. G. melius. *k* Ταύτῃ] Διὰ τῦτο L. & marg. *A*1. Sed omiſſo καὶ.

77. (5) Οὔτε πεζός] Καταγινώσκει τῦ ῥήτορ@ ὁ διάλογ@, ὅτι γράφει διὰ λόγυ ἀνθρωπίνυ ϵ κρατυμένυ. τῦτο γὰρ τ φιλοσόφων ἀφελόγων ἀλλότριον. *V.*

(5) Οὔτε πεζός] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & ſuo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μάνιπον] De quo ſupra multis ad N. Δ. I. *M. du S.*

Μάνιπόν τινα] Juniorem altero, vid. *Olear.* ad *Philoſtr.* p. 164. a. 5. *J. F. R.*

69. Καὶ πάρεχαρον] Vid. ſupra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hiſt.* c. 43. *De Salt.* c. 4. *J. F. R.*

71. Τὸ δίγμα λαθραῖον] Invehitur in malivolos *ſubleſta lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam ſi occaſio usquam eſt,
Aquam frigidam ſubdole ſuffundunt.

De quibus vide *Caſaub.* ad Characteres Theoph. περὶ ἀφανείας. Piſid. Coſmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς ἀφανεῖς ἀθλίως κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας ϵ δάκνειν ἐπιγμένους.
J. B.

73. Διαμύνων] Sic P. ſolus. In Impreſſ. Ἀμύν@. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζός εἰμι, ὅτε ἐπὶ τ μετρέων βέβηκα] Interpretes: *Neque pedeſtris, neque ſublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non eſt Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετεώρως βαίνειν. Deinde num μετεώρως opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius, legendum eſſe, ut olim vidi, & nunc vere me vidiſſe Mſ. docet, ἐπὶ τ μέτρων βέβηκα. *neque in metris incedo*, hoc eſt, neque in proſa, nec poëtice ſcribo: genus meum dicendi non eſt quale eſt illorum, qui oratione ſoluta utuntur, aut philoſophi, aut oratores, aut hiſtorici, nec quale eſt poëtarum, ſed eſt ex utroque mixtum. Mox ϗ ὡσὰν τῆς συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non eſt, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, ſed exilis, exſiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce ſuperius non nihil notavi. Paullo poſt repone particulam ἢ ſuo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τ ἀφέλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. *J. G. G.*

78. Μέτρων] (Mſ. Gr. recte μέτρων.) *Kuſt.* Accedit etiam auctoritas Mſſ. P. & L. In Impreſſ. μετεώρων. *M. du S.*

Μέτρων] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. *Geſn.* Conf. ſupra pro *Imag.* c. 18. εἰ ϵ χαμαὶ ϵ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὰ τὸν μέτρων φρονῶ. *J. F. R.*

πλήθει κεχαρισμένον, πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς [a] τὸ [b] ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καλαναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἔτι πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενος [c] τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως [d] τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ [e] ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ [f] καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον [g] εἰργάσατο, τὴν ἀμιγῆ καὶ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς [h] μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γοῦν, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα [i] λεπτολογεῖν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο ὄν, ἢ ἀφαιρεῖν τὸ ἔνθεν ὑψηλὸν ἐκεῖνο καὶ μυχαληγερίας. V.

haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & , Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi suique similis erat materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiun-

a Τὸν] Τὸ *Fl.* b Ἀνθρώπινον] Ἀϊῖον marg. *Ai W.* c Τοῦτο] Τῷ τὸ male *Fl.* d Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in *Fl.* e Ἰσχνὰ] Γλιχρὰ L. G. P. & marg. *Ai.* f Καθήμενος πρὸς αὐτ. σμικρολογούμεθα] G. Nihil mut. Edd. g Εἰργάσατο] Καλισκευάζετο marg. *Ai.* h Μορίου εἴδωλον] Μερίς male *P.* Μόριον ἢ ὅλον *Pell.* i Λεπτολογεῖν] Λεπτολογεῖν *Fl.* (Cod. Conſt.)

90. Πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ἐπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἔνθα ὁ μίγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀφαιρεθῆναι ἔνεκα. τῷ ὄντι οὖν

91. Ἀνθρώπινον] Nullius momenti primo adſpectu videtur eſſe τὸ ἀνῖον, marginis *Ald. Weſſelinganae*, quia idem ſignificat, quod vulgatum. Verum quia iſtud eſt Codicis alicujus ſcribendi compendium, hinc ſtudio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam deſumtas. *J.F.R.*

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα & λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι] *Quod tenuia illa & exilia cum ipſo ſedens argutari non ſoleo.* Mſ. pro τὰ ἰσχνὰ ſcribit τὰ γλιχρὰ & pro καθήμενος σμικρολογοῦμαι, legit, καθήμεθα σμικρολογούμενοι. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *J.G.G.*

3. Ἀθάνατος] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M.du S.*

4. Πόσας κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione ſic incipit: Τῆς ἀμιγοῦς & ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μερι-

κῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν εἰς μέσον συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος, &c. Ed. *Baſ.* p. 478. f. *M.du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τὴν ἄϋλε, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τὸν κρατῆρα] Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Coſmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non eſt ἀμιγὴς, ſed ἀμέριστος & ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo poſt τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, ταῦτ' ἔστι, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem ſuperiorem*) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, τὰ μὲν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων κ. τ. λ. *J.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Vide *Plat.* Gorg. 287. E. F. & *Quintilian.* II. 15. p. 105. quem lege. *M.du S.*

Πολιτικῆς μερίς εἴδωλον] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus 2, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

tan

tiunculis; ut illi qui libenter ſcalpunt ſcabiem: & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cujusvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam poſtulat, & alas illas quaerit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam caeterarum rerum cauſſa nihil puto mihi objiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricum ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Injuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

γῶν, καθάπερ οἱ † ψώραν ἡδέως κνώμενοι, ᾗ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, ᾗ μέγα φρονεῖ, ἂν λέγῃ ὡς ὁ παντὸς ἀνδρὸς ὄξει συνιδεῖν ἃ δεῖ τ' ἰδεῶν [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα [1] ἡδυλαδὴ ᾗ πας' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, ᾗ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, ᾗ ἀποβλέπει, [l] τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τἄλλα γε ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν ἀποσπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μελετήσας ᾗ ταῦτα [2] βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν νομίμως, ᾗ † πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ [2] ὁμοίαν τῇ πάλαι † ψῆφον ἐνέγκατε.

35. MERC. Vah ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert

EPM. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, ᾗ πᾶσι † τέτρυπημένην ὅτῳ [n] φέρει, [o] ᾗ μὴ παύσαιτο

[k] Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *Ar.* Ceterae ſex Ὀξ—ορκεῖ. [l] Τὰ] Οὐ τὰ marg. *AtW.* [m] Ἐμοί] Ἡν *Fl.* Vulgatum firmat P. [n] Φέρῃ] Nihil mut. *Fl.* [o] Καὶ μὴ παύσαιτο] Μὴ παύσαιτο τοῦτο, ſine ᾗ P.

16. Τὰ * πρὸ τοῖν ποδοῖν] Τὸ τ' Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ ἰώφων ἐκείνῃ ἀπίσκωψεν εἰς Θάλητα τ' Φυσικόν. *V.*

19. † Ὡς θοιμάτιον τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησι ⊖ τὸ τ' λέξεως ἀνθηρὸν ⊖ ‡ διεσμιλευμένον. ὃ γὰρ φησιν, ὡς Σόφ· ⊖ οὐκ βαρβάραν τὴν λέξιν ἐκδιδάσκα τῷ λόγῳ, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν ἀμαλδῶν ⊖ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησε τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. *V.*

29. Τὴν τετρυπημένην ὅτῳ φέρει] Ἐπὶ τ' δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲ πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲ νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ὁ τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ ⊖ εἰς ῥᾳδιουργίαν ὁ λόγ· αὐτῷ ἀσπούδου, ἀλλ' ὧν πάσης ⊖ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. *V.*

* Πρὸ] Sic reſcripſi, cum πρὸς editum legerem. *J. F. R.*

† Ὡς θοιμάτιον] Aliter lectum ante; ſed ad Lucian. accommodavit *M. du S.*

‡ Διεσμιλευμένον] Sic reſcripſit Idem ex V. & C. quum διαμεμιλτισμένον editum offenderet.

ter compoſuimus. *J. M. G.*

10. Λεπτολογῶν] Quia *Solan.* nusquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adjecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quemdam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. *F. G.*

Ἀποβλέπει] Non male *Guiet.* conjecit, & facile me nactus eſſet obſequentem, ſi quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam ſervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & ſic oppoſitio τ' πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, ſi ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia ſublimium ac coeleſtium ſpeculationem potiſſimum exprobrare huic ſolet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus ſe ſupra nubes evolaſſe ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, ᾗ πᾶσι τὴν τετρυπημένην ὅτῳ φέρει, ᾗ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην ὅτῳ φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φθονοῦν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertuſi, ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeſchines* contra Timarchum, & plane pleneque Scholiaſtes Demoſthenis *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copioſe *Scholiaſt. Ariſtophan.* & *Florent. Chriſtian.* ad Veſp. *J. B.*

σαίλο φθονῶν τοῖς χρήστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

calculum, nec deſierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem diſcedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

TYCHIADES.

Τί ποτὲ ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἔκαστός τινα ἐπίσταται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἐπόναιο, ἢ ἄλλῳ μελαδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. σαφέστερον οὖν ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γ' τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἰ-

QUid tandem igitur eſt, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac ſervi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & ſibi ſunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipſe juveris, vel alii quidquam impertias? PAR. Quid ſibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius. TYCH. Eſtne ars, quam tu forte noris? verbi cauſſa muſicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Neque dum hanc. TYCH. Sed Geometriam? PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhetoricen? A Philoſophia enim tantundem abes, quantum abeſt pravitas. PAR. Equidem ſi fieri poſſet, longius etiam, abeſſe

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ ἥδιστόν ἐστι ὑποδύεται. G.

10. Μὰ Δία] * Ἡ ἀπορημένη σωφρόνως ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ †προσκεῖται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἴην] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακὸν μὴ εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν ‡ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τὸ δοκεῖν ὀνειδίζων, §ἀλλ' ὡς εἰδότι ¶ συμπονηρεύῃ ἐπὶ τῇ κακίᾳ εἶναι. ἢ ὅτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι. ὡς μηδὲ ¶ δοκεῖς παρέχειν ἄγνοιαν, ὑπονοῶ μέ τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ ἐκ παθ' ἑκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτηδεύματα, καὶ πλεῖόν τ' παρὰ σοὶ δοκήσεως. V.

* Ἡ ἀπορημένη] Τὰ ἀπορούμενα Solanus dederat; bene quidem; ſed quia non addiderat unde habeat, non auſus ſum recipere. J. F. R.

† Προσκεῖται] Ita inveni. Alias προύκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπέκειται recte ſcribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. J. F. R. M. de S.

‡ Ἀλλ'] Αὖ legebatur in Edd. mutavit

§ Τῷ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τὸ κακὸς

¶ Δοκεῖς] Δοκεῖς edita. Δοκῇς V. Δοκῇς C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inſcriptio Editionis *Baſil.* eſt Τυχιάδης & Παρασίτου. In aliis Edd. perſonae non additae in titulo, ſed in ipſo tamen Dialogo. J. F. R. F. G.

1. Σίμων] Σίμων ὦ βέλτιστε. 4. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse puta-

ναι, ϗ πλεῖον. ὥϛε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, ϗ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν ϗ δυσκολίαν· τὴν δὲ δημοτικῶν τινα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; ϗ γὰρ οὐδὲ τἄλλα ὅπως [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ ϗ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων ἀδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἦν εἰ μάθοις, ϗ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν καλοῦσθαι φημι ἤδη, εἰ [c] ϗ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελέτηκέναι λόγους. ὥϛε ὅτι τέχνην μέν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, ϗ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἤν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε τῆς τέχνης [e] εὐδόξου ἴσως φανεῖταί σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπεύδω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κἆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτην φαίη ἂν; ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῇ [g] μηδεμίαν ἄλλην ὅπως τέχνην αὐτὴν αἰ-

[a] Δόκει] Δοκοῦ P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* [b] Ἔχει σοι] Ἔχοιμι *P.* male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl. F.* &c. [c] Καὶ σοὶ] Δὶ ϗ *Fl.* [d] Τόγε] Τότε male *Fl.* [e] Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. [f] Ταύτην] Abest a *Fl.* [g] Μηδεμίαν] Ita *P.* Μὴ δὲ μίαν *F. Fl. H. B. Er. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι] *Plato* in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ χαλεπῶν δεῖ σε ἐπιμανθάνειν, ὅτι ἔτας ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῷ γένει τῷ ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γονῆς, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. *G.C.*

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. *G.C.*

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Musica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* *F. F. R.*

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *A1.* adscriptum *Fl.* δοκεῖν. Falso, si Florentinam inuit; nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. *F. F. R.*

36. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον] Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. *Th. M.*

αἰτίαν εἶναί μοι [a] τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. φασὶ γὰρ τὸν δαίμονα ταύτῃ τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, τῶν δὲ τοῦ ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ὄνομά τι; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶγὼ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος; ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισάς, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ὀπταμένων [e] τῳ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας

to, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me jam absolve. Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus ergo? PAR. Egregie vero maledixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum parasitum te vocas? PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem. TYCH. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus? PAR. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *si* Phidiam *vocetis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τὴν μανίαν] Nihil mutant Edd. b Ἀφίει]. Ἀφίησις *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίης marg. *Ai.* c Παιδαγωγὸν] Πατέρα P. d Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. *AiW.* & P. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. e Τῳ] Sic dedi ex *Fl.* Τῷ cett. f Τοῦτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο *Fl.*

49. Παρασιτικὴ] Ἀπολύων. *P.*

55. Πάνυ] Εἰρωνία. *P.*

46. Τὴν μανίαν] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας. *Th. M.*

Τὴν μανίαν] Ingenioſe ſane, ut hujus ſcriptoris omnia, ſcriptus eſt hic libellus de Paraſito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo eſſe, ſed & univerſarum ac ſingularum artium praeſtantiſſimam. Is itaque, qui Paraſiticam hic propugnaturus eſt, rogatus unde vivat, ſe quoque reſpondet callere artem, quae ſibi victum praeſtet, nimirum Paraſiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, niſi furens, Paraſiticam appellarit artem? Reſpondet Paraſitus cap. 2. Ἐγωγε. εἰ δέ σε μαίνεσθαι δοκῶ τῷ μὴ δι' μίαν ἄλλην ἐπίσασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί μοι τῶν ἐγκλημάτων ἄφιει. Neutiquam hic audiendus *Marſilius*, legens pag. 240. edit. Amſt. τὰ μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex ſequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Poſt δοκῶ poſito commate, haec verba ita redde: *Si autem inſanire tibi videor, exiſtimo inſaniam mihi eſſe cauſſam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe inſania omnem culpam ſecus factorum ſola & una habeat; ut ſequitur, φασὶ γὰρ τὸν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν eſſe referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tamquam magiſtra pro ſuo arbitrio tractet, in ſe omnem culpam arceſſens, veluti culpa eorum vitiorum, quae diſcipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magiſtros eſt. Quandoquidem itaque Simon (id nomen eſt Paraſito) plane non diſſimulat ſe Paraſitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, ſignificare, appellabimus te Paraſitum.* Reſpondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας τῷ Διΐ. Planum eſt, haec verba eſſe mutila, & excidiſſe tale quid, quale Interpres, qui hiatum ſenſit, addidit: ſive χαριεῖσθε ἄν, ſive aliud. Sed hoc veroſimile eſt, primo quia facile ob affine verbum potuit eſſe praetermiſſum: dein quia ſtatim quoque ita ſequitur, Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, εἰ ad me ſcribens, dicas: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἱστορίαν ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ. Commode ergo ita ſupplendus eſt hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσαισθε ἄν. *Rem mihi feceritis multo gratiorem, me ſic nominantes, quam Statuarium Phidian.* J. F.

51. Παιδαγωγὸν] Si verum eſt, ut ſaepiſſime eſt, potentiora eſſe poſtponenda, omnino ſuadet recipiendum ex P. Et *Obſopoeus* magiſtrum atque auctorem vertens, videtur eo adluſiſſe, ſed neſcio unde habuerit.

quam ſuo ille Jove, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus. PAR. Quid? TYCH. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito.* PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho.*

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec *vel illa* ars ſit? reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet

ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι ἀκοπιῶντι [g] προσῆιε γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲ ὅπως χαίρεις καλέμενον, ἐάν τι μικρόν μοι μέλῃ· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαλαλέξομεν. ὥστε ἐπειδάν τυνθάνηταί τις ὁποία τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμι ἄν, καίπερ ἐν παντάπασιν ὤν,

g Προσῆιε] Sic etiam *Fl.* cum cett.

sit. *J.F.R.*

60. Τῷ] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemſt.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. T. I. *J.F.R.*

62. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοις] Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιο· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum λὸ τῦ ποιοῦ intelligi ex praecedentibus poſſit, γραμίσαιο. *J.M.G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοις ἐμοὶ] Verbum hic deeſſe videtur, τιμήσοιο, aut ſimile. *F.G.*

Τοῦτο λέγοις ἐμοὶ] Vid. *Jenſii* notam praemiſſam, qui poſthaec verba, χαρίσαιό ἂν vel ſimile quid excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubjunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς ἡ δοκεῖ κατὰ φύσιν εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum quo nominativus particip. referatur. Sic φύγοντες pro φύγητε & ſimil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* ſubjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde Cl. *Maitt.* de Dialect. p. 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. Οἶθ' ὡς πεσόντων, pro πεσόντας. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδόντες *prodiderunt.* Multos alios luſus in participiis adferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & ſubj. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαιό ἂν ſuppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοις ſit λέγοις ἔστω. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἐχθροὺς, quod *Schol.* notat pro τιμωρήσασθαι poſitum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. *J.F.R.*

63. Ἀγαλματοποιὸν] Vid. *Jenſ.* De Jove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. *M.du S.*

66. Προσῆιε] A futuro Aeolico πρόσω, πρόσσομαι, προσσεῖται, προσσῆται, προσσῆαι. An ab οἶτος, οἶτος, miſſile? placet. Τὸ ἴω, ἴημι triplex videtur. ἴω, ἰῶ, οἶω. Ab ἰῶ, ἧκα ἵωκα, ἀφίωκα &c. *F.G.*

70. Δίωνι — φιλοσόφῳ] Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſequutus. *Suid. Philoſtr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G.C.*

Δίωνι] Vide *Cogn.* Not. & *Mav.* c. 17. Perlecta *Platonis* epiſtola ſeptima facile, credo, mecum ſenties *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. *M.du S.*

81. Ὅπως οἶομαι] Vett. Codd. inſpiciendi. *F.G.* Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum *Obſop.* male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit (etſi fae-

pe

[a] ὢν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὅτι τούτῳ παρεσκευασμένῳ [b] εἶδέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσῃ. ΠΑΡ. [d] Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τ τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἐστὶ συγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτωσὶ γὰ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν γὰ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔν ὅτι τέχνη, [e] ὡς ὅπίσασαι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲ ἔν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτὸ, εἴπερ οἶδα.

non omnino, ut modo dicebam; ad hoc ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem *scio*. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

ΠΑΡ. Τέχνη ὅστιν, ὡς ἐγὼ ἀναμνημονεύω, περὶ ὑλικὸν ἀνδρὶ παρὰ τοῦ

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine do-

a Ὢν [Ὅμως ὢν Fl. b Οὐδὲν] Sic *Solan.* rescripsi ex *Fr.* Οὐθὲν erat in cett. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. *Fl.* hic omisit, ab εἶδεν novam periodum incipiens. c Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Δέοι, ἀληθῆ δὲ ἃ P. d Ἴθι] Ἴθι male *J.* e Ὡς ἐπίσασαι] *Pell.* An σὺ? Nil mutant *Fl. Fr. J.* &c. f Ὄκνει] Ὤκνει Edd. antea male.

pe πλεονάζει, v. infra ad c. 28.) At si cum *Bened.* verius: *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὡς quaesivit *Gujetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. & 32. Et notam *Solani* T. I. *Tim.* §. 48. No. 89. *J. F. R.*

84. Οὐδὲν] Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes εὖθὺν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis Τυ. & Παρ. *M. du S.*

Οὐθὲν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ] Primo illud admonendi sumus, vocabulum εὖθὺν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objeciſſe videtur, non concoquo, & dediſſe Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. *J. M. G.*

Οὐδὲν] Non valde repugnavi *Solano* εὖθὺν rescribenti, quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia *Phrynich.* p. 76. negat εὖθὺς recte dici pro εὐθὺς, aliique εὖθὺς Aeolicum esse ajunt, nonnullos auct. subjungam, in quibus εὖθὺν, μηδὲν & εὖθὺς invenio, qui tamen Attica magis quam Aeolica dialecto scripsere. Οὐδὲν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472. 16. atque alibi passim. Οὐδὲις *Diod. Sic.* II. c. 19. vs. 36. Οὐθενὶ idem III. c. 57. vs. 65. Μηδὲν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ δὲν ἡ φύσις μηθὲν, μάτην ἀτελὴς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. εὖθὺν ἂν ἴδοι. Sed eod. lib. c. XI. post med. ἅτ' εὖθὺς ἐπιβάλλοντος. cap. 12. συντεταμένως δ' εὖθὺς, εὐθὺ τ ἄλλων τυχιτῶν. At εὐθὺν rursum L. 2. c. 3. & μηδὲν ibid. med. Item *de Coelo* L. I. c. 5. med. Ἀμφίβολον δὲ γε εὐθὺν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. & in Analyt. quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter εὐθὺν & εὖθὺν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex εὐθὺ ἐν, alterum ex ἔτι ἐν sit conflatum, nam & εὐθὺ ἐς, ad majorem forsan emphasin scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long. Past.* p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθὲν rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. & IV. c. 44. pr. Οὐθὲν κωλύσει, & saepe alibi. *Epict. Man.* c. 29. Ibid. c. 36. f. ὀρθὸν εὐθύς ἐστιν. Lenius Scholiast. *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. εὐθὺς elegantius esse, quam εὐθὺν. Unum εὐθὺν adfert hic ex *Gen.* XXXI. 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l.c. ex LXX. & *Athen.* profert. *J. F. R.*

Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίσασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ δὲ σμικρὰ δὴ ἀληθῆ δὴ εὖθὺν διοίσει] Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl.* Ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium; partim ex conjectura. In Impressis enim legebatur εὖθὺν. ΤΥΧ. Εἰ δὲ σμικρὰ δὴ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, εὖθὺν εἰ δὲ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὴ ἃ διοίσει. *M. du S.*

85. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Elegantissime dictum. *F. G.*

89. Μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae *mox* sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ ὑφήγησις κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχαμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *J. M. G.*

90. Ὡς ἐπίσασαι] Mallem εἰ ἐπίσασαι. *M. du S.*

Ὡς ἐπίσασαι] Negaverat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, *videlicet* in verbione adjeci. *J. M. G.*

93. Τέχνη ἐστὶν] In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τ ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mss. Interpretes verterunt: *Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi est in Graeco

docto audire, *conſtat ex perceptionibus conſentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retuliſti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in paraſiticam; quid aliud ipſa quoque quam ars ſit? TYCH. Ars enimvero, ſi quidem res ita ſe habeat. PAR. Age ergo ſingulatim artis formis applicantes Paraſiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitioſae cum pulſantur

νεύω, σοφῆ τινι ἀκούσας, σύστημα [g] ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς [h] ἐκεῖνο γε εἰπόντος, ὅτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γ', εἴπερ ὅτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς [i] τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ λόγος αὐτῆς λόγος, [k] ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ

g Ἐκ καταλήψεων] Reſtitut. ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαλλ. Diſcretim *S.* & marg. *A1W.* Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγγενομένων *G.* h Ἐκεῖνό γε εἰπὸντος] Ἐκεῖνό γε εἰπὼν *Fl.* i Τῆς] Abeſt a *Fl.* k Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλειονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὸν ἥκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

co *conſentientes*. Dein quid Latinis ſint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars eſt corpus perceptionum, quae exercitae ſunt ad quendam utilem vitae finem.* ſic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις ſunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαταλήψεων] Quidam οὐ καταλήψεων, ut poſtea. *J.B.*

Ἐκ καταλήψεων] Ut *Fl.* Ed. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. 1. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων] Sic legenda videtur nobiliſſima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inſpicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadverſione deducitur, inveniet, nusquam alio quam ſecundo caſu, & ubi ſeparari ἡ οὐ poſſit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis eſſe alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noſter mox ſine ulla, quod norim, varietate, οὐ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro caſus alius, v. g. ἐγκατάληψις vel ſimilis: licebit nobis ſuſpicari, librariis deberi, dictata excipientibus praeſertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, ſatis conſtat. De uſu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, eſt *Quintiliani* 2, 17, 41. niſi quod *perceptiones* hic admiſi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obſederunt: & quas ei reliquiſſe fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior eſt. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *conſentientes* ſunt perceptiones, e quibus ars *conſtat*. Si uno nomine utendum ſit, *com-*

pages forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus.* *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. οὐ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita reſtitui. In marg. *A1. Weſſelinganae* additum etiam erat, „ legendum οὐ κα„ ταλήψεων, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Bos* Obſ. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Car„ pit Cl. *Graevius* verſionem Latinam, — At In„ terpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitio„ nem expreſſiſſe e *Quintiliano*, qui utrumque voca„ bulum, *conſentientes*, & *coëxercitatae* habet in *In„ ſtit. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *ſive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis obſervatur; artem „ conſtare ex perceptionibus conſentientibus & coëxerci„ tis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Baſil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγ„ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii οὐ καταλήψεων συγ„ γεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν οὐ τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Arte„ midorus *Oneir.* IV. 3. & Schol. *Ariſtoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. Αἱ πονηραὶ χύτραι] Ut aerea vaſa tinnitu dignoſcuntur: ita homines ex ſermone; huc alluſit *Perſ.* Sat. III.

— — ſonat vitium percuſſa maligne,
Reſpondet viridi non cocta fidelia limo,

Et rurſus in *Sat.* V.

— — pulſu dignoſcere cantus
Qui ſolidum crepet & picta tectoria lingua.

G.G.

καὶ χύτραι ἀργυρώμωαι, μὴ [a] σαθρὸν [b] ἀποφθέγξηται. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ διακρίνειν ὅστις ἂν ἱκανὸς γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ [d] ὅτῳ παρασιτεῖν δέξάμενος, οὐκ ἂν [e] μελαγχολοίη. ἢ εἰ μὲν διαγνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, [f] εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· [g] τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθούς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὰ νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τ' κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη φαί-

testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt *talia*; hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum quaeras malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si qui-

a Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. *b* Ἀποφθέγξ[ῃ]] Ἀποφθέγξ[ωνται] marg. *Ar.* & *Fl.* male. *c* Ἐκ καταλήψεων] Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκαταλήψεων *Fl.* *d* Ὅτῳ] Recepi ex P. L. Οὕτω Edd. Sed mox ὅτῳ eadem recte. *e* Μελαγχολοίη] Μελαγχολῴη *S.* & *A.* *f* Εἴπερ] Ἤπερ vult *Marsil.* Sed prius Edd. *g* Τοῦτον] Nil mut. *Coll.* & *Fl.* *h* Μὴ] Hoc habent Mſ. Angl. & P. Abest in Edd. cett. *i* Διειδέναι] Διιδέναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. Μὴ σαπρὸν] *Casaubon.* ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult *σαθρὸν*. *J.B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kust.* *Casauboni* emendationem secuti sumus ita legentis pro *σαπρόν*. Locus est *Platonis* huic simillimus in Theaet. p. 83. B. *σκεπτέον — ἀργυρούντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγξεται.* *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγγηται] Cum *σαθρὸν* sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, *Casaubonus* ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse *σαθρόν*. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p. 694. extr. *Graev.* *τὸ τῆ νοσοῦντι σαθρὸν*, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic *ἐπέχειν*, cum *σαπρὸν* significatione in tantum conveniat, ut quae sunt *σαθρὰ* etiam *σαπρὰ* dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J.M.G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut supra, nisi quod hic *Fl.* *ἐκ καταλήψεως*. P. etiam *ἐγκ—*. *M. du S.*

11. Ὅτῳ] Sic P. & L. recte. In Impr. *ὅτου*. *M. du S.*

12. Ἀργυρογνάμονα] Ἀργυροκόπον vulgo mensor & mensarius a Graecis *κολλυβιστὴς*, nummularius & trapezita. *G.C.*

13. Εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν] Ἤπερ *I. S. Th. M.* Non male. Et sic priscus Interpr. *artem — quae noscere*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. *J.F.R.*

16. Κιβδήλους] Quod simplex non est neque sincerum, id vulgato verbi Graeci *κίβδηλον* vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, *παρὰ τὸ κεύθειν τὸ ὄλον*, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita littera, iisque in terram abjectis dira imprecari. *παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν.* Sed proprie nummum subaeratum *κίβδηλον* appellant, & *κιβδηλίαν* corruptelam. *G.C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὰ νομ.] Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Th.M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Martilii* conjecturam secutus sum. *M. du S.*

Ὥσπερ τὰ νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi λόγῳ τοῦ κεινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* altisque, minus erraverunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se ha-

quidem ea res quoque obſcuras adeo, & minime manifeſtas, magis quam divinatio, intelligit ac novit.

Φυχεν, εἴγε ϗ τὰ ὕτως ἄδηλα ϗ ἀφανῆ, μᾶλλον ἢ μαντικῆς γνωρίζει τε ϗ οἶδε.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentiſſimum ſe alenti oſtendat, nonne intelligentiae, & robuſtae ad percipiendum facultatis eſſe tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipſis coenis meliori quam quisquam conditione diſcedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipſe artem habent, idne ſine ratione ac ſapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? noſſe virtutes & vitia obſoniorum ciborumque, curioſitatem inertis viri eſſe, tibi videtur: idque cum generoſiſſimus Plato ſic dicat: *Si is, qui epulaturus eſt, coquinariae*

Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, ϗ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, ϗ εὐνόητον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἐπιδείξει, ἆρ' ὑ συνέσεως ϗ καλαλήψεως ἐρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, ϗ παρευδοκιμῶν τὸν μὴ τ αὐτῶν αὐτῷ καλλιμάχους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου ϗ σοφίας [l] πλάττεσθαι οἴει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ὀπίσασθαι τὰς ὀρεκτὰς ϗ κακίας τ ὄψων ϗ τ σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; ϗ ταῦτα τῶν γενναιοτάτου Πλάτωνος ὕτωσὶ λέγοντος, Τῷ μέλλοντι [m] ἑστιάσεσθαι μὴ μα-

k Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adſcripſit *M. du S.* *l* Πλάττεσθαι] Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit *Geſner.* *m* Ἑστιάσεσθαι] Ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habent) i. e. quoque non primo adſpectu deteguntur. Conſtrue itaque: τ ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εἰδὼς ὄντων, ὥσπερ τ νομισμάτων μὴ φανερῶν εἰδὼς ὄντων. Permulta ſunt ejusmodi locutionis exempla. Sed inſigne reticentiae τῷ ὑ vel μὴ teſtimonium eſt ap. *Eurip.* Androm. vſ. 80. Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex eſt ille, ita ut nequaquam te juvare queat.* Sive, *ſenior eſt, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεζηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis ſimilia dedi in *Ambiguis.* Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, ſi non prorſus ſimilia, propinqua tamen dedit *L. Bos* de Ellipſ. p. 331. —2. *J. F. R.*

18. Μὴ φανερῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. *J. B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μέ, ὃς κίβδηλος ἦν,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic ſupra *Gall.* c. 3. ὁ δεδοξότατος λόγος — λέγω. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiſerim talia me deinde ſilentio praeteriturum, addam tantum quod ibi omiſi, mirandum eſſe, qui in *Euang. Matth.* XI. 10. ἰχάρησαν χαρᾷ. quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehenſum. Quod multis tuetur Doctiſſ. *Eckhard.* in Obſerv. ex *Ariſtoph.* Plut. pag. 2. *J. F. R.*

32. Παντὸς ἀπῆλθε] An ἀεὶ παντὸς i. e. *perpetuo, ubique*, quaeſivit *Solanus?* nam *per omnia* dederat etiam *Obſop.* Non opus erit, ſi παντὸς cum *Geſnero* noſtro maſcul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non diſpliceret tamen πάντως, ſi alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* converſum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μαθήσεις παντὸς μᾶλλον. Sed & poſſis *ante omnes* reddere, etſi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — ὡς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο. *Quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe eſt ap. eumd. X. 681. 31. ὃ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὴ ibi praemiſſum erat. Generaliter autem excellentiam ſignificat; neque credo ſemper diſquiri debere quo genere accipiendum ſit. Et περὶ τῶ παντὸς, *de ſumma rerum*, neutr. eſt ap. *Herodian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J. F. R.*

35. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J. B.*

39. Πλάτωνος] Haec Platonis ſententia extat in Dialogo qui inſcribitur Gorgias ſive Rhetor. *G. C.*

Πλάτωνος] Locus non in *Gorg.* exſtat, ſed in Theaet. p. Ed. *Baſ.* 83. A. *M. du S.*

μαγειρικῆ ὄντ⟨ος⟩, σκευαζομένης δοίνης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυσι παρὰ [a] τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, [b] τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό γε μὴν πρὸς τὶ τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γοῦν τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἔστι. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, οἷον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ

non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

a Τοῖς κεκτημένοις] Τοὺς κεκτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. b Τὴν] Abest artic. a *Fl.* c Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί] Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. *Fl.* Pro ὂν etiam ὢν marg. *AlW.*

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάστιξ, ἀφ' τοῦτο ἡ τέχνη τῆς τέχνης σοφωτέρα ⟨ ⟩ — αὐτῆς ἐμποιεῖ — τεχνῆται, καὶ τέλος ὅτι ε — — — ἀφ' τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν ⟨ ὀρχηστικὴν † ἀντίλιβις, ἐδὲν γὰρ αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν ἡδίας φθόνος τῆς ὁμοιότητος, ἐδὲ γὰρ ἐδ' αὗται τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τῷ ‡ κατὰ βίον εὐχρήστῳ § σεσυλημέναι. Εἶτα δ', ὅτι ⟨ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῆς μηδεμίαν ἔξιν ἐντίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπεφήνω πρὸς τὸ ἀυτάρκητόν σε — — τῶν τεχνῶν ¶ ⟨τοσάσεως ἐξαγιακιζομένη. *V.*

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τὰς κεκτημένας edita.

† Ἀντίλιβις] Ἀντιβὶς legebatur, mutavit *Solan.*, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.

‡ Κατὰ] Τὸν edebatur ante. Mutavit *M. du S.*

§ Σεσυλημέναι] Sic Edita habebant. Σεσυλημένῳ V. Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. *M. du S.*

¶ Τοσάσεως] Non aderat in Edd. sed ex Cod. supplevit *M. du S.*

51. Εἴη] Legendum videtur εἶεν. *F.G.* Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciff. p. 357. —8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν? quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse femininum plur. verbo sing.? *F.F.R.*

Ibid. Ἀπόλλυσιν] Ἀπολλύουσι. *F.G.* Bene, si εἶεν feminel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. *Gesn.* εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. *F.F.R.*

54. Μὴ ⟨ μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. *F.G.* Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in *P.* in aliis non. Conf. c. 40. f. *F.F.R.*

56. Ὅτι, οὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgatae meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὂν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *AlW.* quo sententia parasitica fit, οὐδὲ

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν καλορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐχ ἕτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς [e] δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ἂν τοῦ παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τε δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παράσιτος δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν

[d] Οὐχ ἕτω] Οὐδ' ἕτω male *Bl.* [e] Δυνήσεαι] Emendatio *Geſn.* Δυνήσῃ male *Fl. P. Fr. Bt. S. H. Ald.* Σωθήσεαι *J.*

οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω σὺ τῷ βίῳ, ἂν ἄνδρ' οὐδὲ ζῆν ἐᾷ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60. Δύναμιν δέ πινα] Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδὲς, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυνήσεαι σώζειν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσεαι, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυνήσῃ antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυνήσῃ vel δυνήσαιο; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit: *te ipſe ſervare potuiſſes*; niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl. *Geſn.* τ. tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἐμαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲ πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Evang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epict.* Man. p. 58. f. *Ael.* I. 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτοὺς ἀντὶ τῶν ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. εἰς δὲ τὸ ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, εἰς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialect. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τὸ Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκαλέσαντα αὐτὸν τοὺς — πόρους. *J.F.R.*

ἔστιν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, ἐξ ἐκ καλαλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτων εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως ἔχῃ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῇ παρασιτικῇς. ΠΑΡ. Ὀρθῶς [a] σύγε λέγων. δοκεῖ γάρ μοι ἤδη μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἔστι τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τοῖς ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. [b] Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχῃ σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ ἔτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὴν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι [c] φημὶ τέλος χαριέστερον [d] εἶναι,

80 inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine. PAR. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, *finis quisquam jucundior exstat*,

Quam

a Σύγε] Σὺ *Fl.* b Ὑπέρευγέ] Sic Edd. Ὑπερ εὖ adlevit *Solan.* non addens conjectura an varia lectio sit. c Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H.* d Εἶναι] Sic *Hom.* L. *Fl. V2.* & *P.* Ἔμμεναι male cett. φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A1.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αὐτίτει), οἷ τέλος τῆς ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφήναντο. *V.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Intellige, ὄφα, σκόπουν. *F.G.*

84. Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. Τιμ. c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est §. 48. No. 89.) *M. du S.*

85. Σὺ λέγων] Pro λέγεις, f. λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. *J.F.R.*

88. Λεκτέων] Λεκτέων. *Th. M.*

Λεκτέων] Additum oportuit καὶ πρακτέων. *M. du S.*

Λεκτέων] Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *P. S. A. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. usus fuit. *J.F.R.*

98. Οὐ γάρ] Versus Homerici erant corruptissimi. *J.B.*

Οὐ γάρ] Inspecto *Homeri* loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθουσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ὑπὸ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

Hunc Homeri locum respicit *Basilius* de legendis Graecorum libris (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: ὅ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, ὅ λοιδορημάτων, ὅ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ ἐν ᾠδαῖς ἀναμίμνηται τὴν εὐδαιμονίαν ὁρίζονται. *M. du S.*

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι] Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, & sic Mss. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom.* Odyss. I. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & extat in Florentina. *J.G.G.*

99. Εἶναι] *Hom.* L. *Fl. V2.* & *P.* In reliquis erat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. *M. du S.*

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Gujet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνῃ. *J.F.R.*

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνῃ. Ego ex Homero ipso emaculavi. *M. du S.*

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατέχῃ. *F.G.*

Ἔχῃ

Quam ſi laetitiae populum tenor occupet omnem.

—— Si menſa exſtructa ſit alte

Pane ac carne, merumque cavis crateribus hauſtum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque miniſtret.

Et quaſi non ſatis illa admiratus eſſet, ſuam ipſius ſententiam manifeſtiorem reddit, bene dicens:

Haec noſtro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam paraſitari. Ac non vulgari viro illos ſermones tribuit, ſed Graecorum ſapientiſſimo. Atqui ſi voluiſſet Ulyſſes Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vaſtat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a ſe ipſo ſectus,

1 Ἤ ὅταν [e] εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατ' δῆμον ἅπαντα,

—— τοὶ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου τε [f] κρειῶν, μέθυ δ' [g] ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων

Οἰνοχόος φορέῃσι, τε [h] ἐγχείη δεπάεσσι.

τὸ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τ' αὐτῷ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,

οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμονοῦν νομίζων. τε μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ προσετίθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ [i] σοφωτάτῳ τ' [k] Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατ' τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τ' Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τ' Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε [l] τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, τε κακὰ τε Στωϊ-

e Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνῃ male Edd. omn. f Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum eſſe etiam *Gujet.* monuit. g Δ' ἐκ] Reſtitut. ex *Hom.* Δὲ Edd. omiſſa praepoſitione. h Ἐγχείη] Ἐγχέῃ P. i Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. k Ἑλλήνων] Sic L. P. H. Ὅλων cett. & P. Λόγων *Fl.* & marg. *Al.* l Τοὺς] Articulo caret *Fl.*

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus eſt cum *Gujet.* κάτα per anaſtrophen ſcribere; neque ſic eſt in meis *Homeri* Edd. Nam etſi per tmeſin pro κατέχῃ accipi queat, tamen non eſt anaſtrophe, qualis Odyſſ. Z. 107. Παρὰ δ' ἰὼν ἦγε κάρη ἴσχει & ἴσχω etiam per ſe interdum ſignif. *verſari, degere*, cujus exempla mox ſubjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἴσχει κατὰ δῆμον ad verbum ſit: *laetitia verſatur apud, per populum.* De ἴσχῃ vero in ἴσχει mutando non adeo repugno; quum lectio inter ἴσχῃ & ἴσχει etiam variet in *Homeri* libris Odyſſeae loco quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *verſor, immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτῳ ταύτῃ ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I. 1. τρίτην ταύτην εἶχον ὁ χειμὼν ἡμέραν. *Long. Paſt.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll.*) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγοῦσα τὸ γάλα (male πηγοῦσα Edit. *Jung*) Idem IV. 113. περὶ δίφραν εἶχε λαγώνας. *Ael.* XIII. 2. m. ἡ δὲ περὶ τὴν βακχείαν εἶχεν. Et III. 42. ἡ δὲ περὶ τοὺς ἵππους εἶχεν. Sed ἴσχει κατὰ rurſus *Hom.* Od. A. 491. Οὐπιδὲ μιν κατὰ γῆρας ἴσχει χεῖράς τε πόδας τε. *Senium eum occupat ad manus pedesque*, ubi ex trajectione ſtructurae patet tmeſin eſſe, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κάτα ſcribi neceſſe, quia praepoſ. praecedit caſum ſuum. *J. F. R.*

10. Τοῦτο τί μοι] *Hom.* Odyſſ. I. vſ. 11. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τ' ὅλων. *J. B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc ſcripturam habuerit *Pariſienſis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba eſt. In plerisque Impr. & ipſo P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. *M. du S.*

18. Ὅτε τ' Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philoſtr.* p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Eſt apud *Philoſtr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. *G. C.*

19. Ἕλληνας — κατέσχεν] *Hom.* Il. A. Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἰρητύσασκε ὠδυσάς. *G. C.*

Ἕλληνας — κατέσχεν] Verſus quem *Cognatus* profert, eſt in Il. B. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret verſ. ejusd. B. 165. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, ſermo eſt. Sed neque hoc magni eſt momenti. *J. F. R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M. du S.*

25. Τῇ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν ἡ ἐν τῷ τῆς Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις πρὸς τὴν Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντίδα θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς [a] λείας κινήσεις, ὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸ τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ πρόσοιποι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε [b] ἀκούειν αὐτῆς, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, καὶ·

[c] Παραπλήθουσι τράπεζαι Σίτου καὶ [d] κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπικούρου σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τῶν παρασιτικῆς τέλος, τὸ κατ' [e] αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἔτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀοχλησίαν, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν πρόσοιπος

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est: neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur,

Convivaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alte Pane & carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum con-

a Λείας] Τελείας marg. *A*1. & L. Nil mut. Edd. b Ἀκούειν] Constans lectio. c Παραπλήθουσι] Παραπλήθουσι *Fl.* d Κρεῶν] Sic etiam *Fl. Fr. J. P.* e Αὐτὸν] Αὐτῶν *Fl.*

39. Καὶ ὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ ἀλλ' τὴν σύνταξιν. ὅμοιον * τῷ. μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. εὐθεῖα γάρ, ἐ γνικῇ συνέταξε τοῦτο, ἢ ἀντὶ τῆ παφρόντισαι, ἐπιθῆς ἐξώτατι. *V.*

* Τῶ μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] *Hom.* Il. E. 228. μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed *Eustath.* idem cum Scholiasta repperit. *M. du S.* qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana; nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hausserit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. absens ante ἀντὶ interui. *J. F. R.*

25. Τῇ Καλυψοῖ] *Hom.* Od. E. 14. & passim. *J. F. R.*

28. Λείας] Τέλειας, L. *M. du S.*

32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto: *fieri enim non potest, ut eos* (versus) *PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur.* Interpres habebat: *quos nisi saepe referantur, audire non possumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. *H. V.*

Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id est, *repetiti placent.* *F. G.*

Ἀκούειν] Hic *intelligere* est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. *M. du S.*

Ἀκούειν] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere usurpatur. Cl. *Gesn.* etiam recte vertit *intelligere.* Obsop. *Neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur:* minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam: Ἀπλοῦν δή, ait, ὅταν εἴπω, ῥᾴδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. *Cor.* XIV. 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Sensus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δ' οὐδεὶς, ὅσους ἐγὼ ἤκουσα, ὡς ἀκούσει, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem so-

consequitur Parasitus : at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantiis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

ἑκατέρων τυγχάνῃ· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐδίει, καὶ καμὰς ὕπτιος, ἀφεικὼς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ὅτε [g] σχεδίας ἀποπλέων οἴκαδε.

Καὶ μὴν οὐχὶ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος ἔστω, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως [h] οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν ἂν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ

[f] Ἐπὶ] Ἀπὸ *Solan.* [g] Σχεδίας] Σχερίας vult *Solan.* [h] Οὐ ζήσεται] Et sic *Fl.* cum cett.

sonabit : *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσεται optandi modo legas? vel ἀκούσων. *J.F.R.*

34. Δακτύλιοι] *Hom.* Od. I. 7. *M. du S.*

42. Τὸ δ' σαρκὸς ἀόχλητον] Cl. *Jens.* ad Dial. *Imag.* posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Steph. Scap. Bud. Poll. Suid.* & *Hesych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ δ' σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus *Bergl.* & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλησίαν dicentem, & ἀνοχλησίαν *Diog. Laërt.* II. Segm. 87. *J.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερίαν autem, aut Σχερίη, nomen est Insulae Phaeacorum, (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam auctus. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ τῆς σχεδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani*: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ σχεδίης *Homero* ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. *J.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i. e. *sequenti*. *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accus.* c. 15. med. *J.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως ἃ ζήσεται] Forsan quis ἃ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus ἃ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ ἃ οὐχ ὅπως οὐκ αἰχύνει. *J.F.R.*

οὐχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, οὐχ ἡδέως ζήσει. ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχει τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸ μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐπιθυμίας ὁρέξεως ἁπάσας ἀναπλησθῆναι. ἢ τί φῄς; ΤΥΧ. Καμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι· ὥστε πένης ὢν οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐθελήσοι [b] τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦτο ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς ἐμπίπλειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα πάνυ τοῦτο ἐδώδιμα τὰ ὄψα, ἢ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ τοῦ οἴκου, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοῖτο, ἐπαχθῆ τὴν οἰκίαν

le dispensetur, pugnandum. An non ita est? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Supereſt ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorem; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris

ὁμοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καὶ μοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα συμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε ἀδέκητε τεύξεσθαι τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος τῶν μηδενὸς, ὧν [e] ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἱκανῶς ἐκ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἐπιδέδειχται. λοιπὸν, ὅτι καὶ βελτίστη διατέτευχε, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἃ δὴ πάντα ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀποσείσαιτο. ταύτην δὲ μόνην τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνῃ ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τοῦ διδασκάλου

[d] Ἀπολλυμένων] Restitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. A1. Ἀπολογουμένων Edd. [e] Ἐκεῖνος] Ἐκείνους J. L. & marg. A1. Prius cett. [f] Ἀπὸ] Recepi ex J. Vr. Ba. & Mſ. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πάσης γὰρ τέχνης] Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. F.G.

Πάσης γὰρ τέχνης] Haud male quidem *Gujetii* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θανάτου, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. c. 44. τὸ θυγατρὸς κατεγνῶκει θανάτου. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra *Gall.* c. 28. ὑπὲρ ἱερός εἰμι. *Aesop.* F. 2. τούτῳ ἱερὸς εἶμι λέγεται. *Evang. Joan.* XIX. 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in Lect. Luc. p. 285. additque deinde *Justin.* XVIII. 7. *Decimas Herculis ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum statuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. insertis Obſ. Miſcell. Britann. menſ. Aug. 1736. p. 210. J.F.K.

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic recte Mſ. vulgo οὐ τοῦ διδασκάλου. J.G.G.

11. Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς οὐ τοῦ διδασκάλου ἐρῶμεν; Mſ. Cl. *Graevii* ἀπὸ τοῦ διδασκάλου. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi ἀλγτρίουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, χολῆς, vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticam loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in *Hermotimo* T.I. cap. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾷν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. J.J.

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic praeter Mſ. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri οὐ. Sed *Ba.* pro διδασκάλου, διδασκαλείου hic habet, prave. M. du S.

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jenſ.* defendit, οὐ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque testibus suis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia οὐκ τινὸς ἔρχομαι, quando οὐκ intelligitur, amat sine articulo poni, ut *Aristoph.* Plut. 84. οὐκ Πατροκλέης γ' ἔρχομαι & simil. quae cum praepos. οὐ juncta, ipse adtulit *Jensius.* F.F.R.

λων ὁρῶμεν; τίς δ' ὁπὶ δεῖπνον ἀπιὼν, ὥφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; ἢ μὴν ὁ μὲ παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ὁπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτὰς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ ὁ κἀκεῖνο ἐνθυμῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τ παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· ὃν ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

videmus? Quis vero ad coenam iens visu est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰρ καὶ ὀρθὶα οἴμη ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τ ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τ τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲν τ ἄλλων τεχνῶν ὑ τινὲς, ἀλλὰ πᾶσαι ὁπὶ μόνην τ τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τ τροφὴν ἅμα [f] τῷ ἄρξασθαι τ

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An-

a Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat *M. du S.* b Τὸ] Delet artic. *Pell.* c Πολλὴ] Sic *Fl. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B1.* & 2. d Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B1.* & 2. e Τῷ] Sic *B1.* & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *J. Fl. S.* &c. f Τῷ] Bene *P. Ba.* & *G.* Τὸ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορισμοῦ χάριν βίᾳ τοῖς καμνημένοις μαλαχιεῖζον). *V.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* sub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Consulto mutavit textum *Hesiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτήν. In *P. Fl.* Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noster solam *Parisinam* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab Interprett. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλὰ, (si proba est lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέχνῳ referendum. *Hesiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὸς δὲ ϵ̓ ὁμῷος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Cl. *Gesn.* aeque ac priores Interprett. & ὁδὸς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adjectiv. ad sequens οἶμος aptemus; nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam adgnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλοὶ legas, scil. καμάτοι,

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae cauſſa ; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi cauſſa : Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud ; verum idem & opus ipſius eſt , & illud , cujus cauſſa ſuſcipitur ?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat : ut , qui in reliquis artibus elaborant , reliquo tempore aerumnabili labore fungi , unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere ; ipſasque civitates , alios annuos , alios autem menſtruos dies feſtos obire , ac tum exhilarari dici : Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt , ii pauco cibo & potu pauco utuntur , aegrotorum inſtar , qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat , ille non dicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici : neque enim tibia canere licet ſine tibia , neque pſallere ſine lyra , neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda , ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, ὑ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, ϗ ὁ τέκτων τεκταίνει, ὑ τοῦ τεκταίνειν ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μυῶτοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ϗ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, ϗ ὑ ἕνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οἶδεις ὅτις οὐκ οἶδ', ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι ἐν μέρει ἄλλου χρόνου ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. ϗ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δὶ ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς ἀπαρτελοῦσι, ϗ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκοντ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βυλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καλορθοῦν, ὀλιγοσιτίαις ϗ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ ϗ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων ἐδαμῶς τῷ κεκλημένῳ ὑπηρετεῖν δύναται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. ἡ αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, ϗ ἡ βαρεῖα τῷ

g Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ὀρθῶς οἶμαι] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

31. Εὐθὺς ἀπλαύει τ τέχνης ὃν αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, ὃν αὐτῷ τοῦ μανθάνειν. Paullo poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ἅμα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Graevius*. *J.J.*

32. Τῷ] Ita *B2.* & *P.* Reliquae τὸ. prave. *M.du S.*

33. Ἐν τῷ τέλει ἐστίν] *Obſop.* reddiderat : *quantocyus in quaeſtu eſt.* Haud ita male ad ſenſum ; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τέλος. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ὁ δὲ παράσιτος οὐθὲν ἔχει τὸν τροφὸν ἅμα τοῦ ἄρξασθαι τ τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt, victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt ὃν τῷ ἄρξασθαι, vel τὸν τῇ ἀρχῇ. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis, ſeu potius a Deo ipſo, feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti, primus erant & ſeptimus, de quo poſteriore alibi noſa. *M.du S.*

54. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda : εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet ; nam vel majorem habuimus *Imag.* c. 4. pr. Ἀλλὰ ὁ τ μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior , non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim.* Hymn. I. vſ. 10. Ἐν δὲ σι Παφίαισιν Ῥείη τέκεν. *Long. Paſt.* III. p. 110. Ἐκ γάρ μοι χηνῶν τ εἴκοσιν ἕνα τ κάλλιστον αὐτὸς ἥρπασε. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini, ſi non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* & *Rutgerſ.* ad Horat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Hopkens* in Lectt. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὐτὴ δὲ ὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, &c.] Non αὐτὴ, ſed αὕτη legendum ; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem*, inquit, *artes ſine inſtrumentis neutiquam domino ſuo inſervire queunt ; neque enim fieri poteſt, ut quis ſit tibicen ſine tibiis, ſi-*

τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχῃ μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τοίνυν τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδείς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ [b] Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit.

Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύοντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα μεταπράττεσθαι· ταύτην δὲ ἔστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μήτοι γε, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, [c] αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. ΤΥCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γοῦν θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ὅτι δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν ἱερῶν

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis hujus mysterio-

a Χρῆσθαι] Χρῶσθαι Fl. b Σωκράτην] Σωκράτη Fl. c Αὐτὴ] Nil mut. Edd. d Δεῖ] Δὴ male Fl.

dicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque pag. sequenti scribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.* non, ut vulgo, *αὐτή.* *J. J.*

Αὐτὴ] Cl. *Jonsii* Emendatio. *M. du S.*

Αὐτὴ] Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτην, ἡ αὐτὴ* quare nullus dubitavi monentibus *Jensio* & *Solano* parere. *J. F. R.*

69. Κατὰ Σωκράτην] *Flor.* Ionc. Mg. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτην] Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, *Gall.* 3. vs. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae *r* addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* Σωκράτη praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103. &c. T. II. p. 585. &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. *J. F. R.*

77. Αὐτὴ δὲ] Ut supra c. 17. αὐτὴ in αὕτη mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, *ipsa vero*. nec opus credo his *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τί

riorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellularius quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πόσος δὲ ἐστὶν ὁ φίλος, ὅστις ὁ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον τοιοῦτον ἡγουμένων φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν κἀκ τῶνδε ἔχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον [e] κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὑτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς καλαχεύμενος.

Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀρόῃ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ [f] ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. ΤΥΧ. Παπαῖ. οἷον πρᾶγμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασιτικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαί μοι δοκῶ παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων ἁπάντων ἀφέρει, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης ἀφαιρεῖ, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι καὶ μᾶλλόν πως καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν

[e] Κακοπαθοῦντες] Κακοπαθοῦντες *Ha.* Correxerat *Ges.* Et recte κακοπ. cett. [f] Ἀνήροτα] Recte *Bi.* & 2. *P. S.* Ἀνήρωτα male *J. Fl. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰς] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyll. jungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν ἐγὼ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, ἀκουσάτωσαν μοι οἱ ἐν μὴ, τί σοί ἐστιν. *J. F. R.*

81. Ἀλλότρια] *Athen.* lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

83. Καὶ μὴν] Ante haec verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *J. B.*

2. Κακοπαθοῦντες] De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J. F. R.*

10. Ἀνήροτα] Ante *B.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I. 108. *M. du S.*

28. Τὴν

μὴν τ̃ μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὁμολογῶ γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τήν τε ῥητορικὴν, καὶ [a] τ̃ Φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ὄγκους [b] ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὰν γὰρ καὶ τούτων ἀποδείξαιμι τ̃ παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τ̃ ἄλλων τεχνῶν δόξῃ προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικὰα τ̃ θεραπαινίδων.

Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam *esse principes:* quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaa, videbitur.

Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τ̃ ῥητορικῆς, καὶ τ̃ Φιλοσοφίας, πρῶτον κατ̃ τ̃ ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ [c] οὔ. οὔτε γὰρ καὶ τ̃ ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τἀναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τ̃ Φιλοσοφίαν κατ̃ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν,

27. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes:* sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes:* aliter enim se res habere videntur Epicuro, ali-

[a] Τ̃ φιλοσοφίαν] Articulum omittit *Fl.* [b] Ἀποφαίνονται] Ἀπαφαίνουσι *Fl.* [c] Οὔ] Male omissum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦσαν] Ἀντὶ τοῦ ἐξαιρέτως ἢ διαφόρως. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐξαιρέτως ἢ διαφόρως κεῖται. *V.*

28. Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα] Τήν τε ῥητορικὴν ἢ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τ̃ μεγίστων ἢ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. *Th. M.*

33. Ναυσικάα] *Homer.* Odyss. Z. 101. *M. du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi & propria est, quae ὕπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit *Fabius:* nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J. M. G.*

50. Τεκμαίρεσθαι] *Unde fit ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit.* Hanc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. *M. du S.*

. *Ibid.* Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. seq. [ἀποδείξει μεγίστη τῷ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat, sed *omnino, prorsus.* Tanaq. quoque *Fabrum* male in Timone [διὰ τὴν ἀρχὴν ἐᾶσαι αὐτοὺς] male vertisse *primo congressu*, accurate observat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amst. (i. e. in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*; dum in Miscellaneis cap. 56. locum hunc *Pausaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐκ' ἄκρα τῇ ῥινὶ, οὐ μακρῷ κέρας καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτοῦ ἐ μέγα, ἐπὶ δὲ τ̃ κεφαλῆς ἐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *Quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorsus, ἐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua* sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. *J. J.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 4. Et Cl. *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. *J. F. R.*

52. Ἐπεὶ τί] Lege ἐπεί τοι. *F. G.* Cl. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πᾶς ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Gujetus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. *J. F. R.*

61. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μίσεαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καλαλήψεις αὐτῶν σαν εἰσὶν ἀμυ-

aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τ Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τ Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῦ Περιπάτυ, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τ Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὥτε αἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατῦσιν, ὥτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καὶ τὰ λείπετα. ἀτεχνῶς γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς ὐκ ἔστιν ἔπιστασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μία μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο παρ' ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖται ταῦτα καὶ παρ' Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρυς ὁρῶμεν, καὶ ὥτε τὰς ἀρχὰς ὥτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τ φιλοσοφίαν εἶναι λέγυσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας,

[d] Γνώμης] Γνώμαις *Pell.* [e] Καὶ μὴν &] Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis.

ἀμιτάκτως, προσδικτέον ἂν εἴη] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa, *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδικτέον enim, non προσδικτέον, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic, *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τ Παρασιτικῆς ἰγκωμιαστὴς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν & τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παράλθοι τὶ, συγγνώμης ἀξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν & αἱ καταλήψεις αὐτῶν, ὐκ ἀϊδῆ ἀμιτάκτως. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδικτέον ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. *J. J.*

Καὶ μὴν] Vid. *Jens.* *M. du S.*

Καὶ μὴν & τὰς μὲν] Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi verentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν & millies frequentatur Nostro, ut in *Quom. Hist.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Enn.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Asin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τί δὲ ὐχ οἱ τά. Ibid. c. 10. p. m. μὴν & ὐ τᾷ τῇ. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in *Tim.* §. 16. ἆρ; ἔ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. κὲ γὰρ & τὰ μὴ. Idem Ep. 31. ἔ γὰρ ἦν τῦ σοῦ. Ep. 33. δὲ τὸ μέν τι τ & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. c. 6. ὐ δὲ τᾷ νῦν ὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ὐκ τῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὡς' ἐν ᾧ ἂν ᾖ ὐκ ἂν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ & ὁ παῖς & αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo *Diod. Sic* III. c. 62. p. 231. τ μὲν ὐκ γῆς, τ δ' ὐκ τ ἀμπέλυ. Nec a quinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδικτέον ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

χνας, εἰ καί [a] τι τούτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ καλαλήψεις αὐτῆς οὐκ εἰσὶν ἀμετάπειστοι, [d] προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δέ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὖν ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύναιντ' εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ Φιλοσοφία μία.

jam aliquid in iis ſic parum conſentiens, ſi *in medium* progreſſus aliquis venia dignas cenſeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus eſſe videatur. Quis vero Philoſophiam, tanquam neceſſariae veritatis diſciplinam, ferre poſſit non unam eſſe, neque magis inter ſe conſonare, quam *diverſi generis* inſtrumenta *muſica?* Jam una quidem non eſt Philoſophia; infinitam enim eſſe video. Multae autem non poſſunt eſſe: quandoquidem una eſt, *ſi eſt* Philoſophia. *Ergo nulla eſt.*

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέ-

29. Similiter de eo, utrum ſit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propoſito non eadem dicunt omnes, ſed pugna eſt euntium in diverſa ſententiarum, *ex illo ipſo* maxime demonſtratur, plane non eſſe in rerum natura illud, cujus una non ſit perceptio. Quod enim diſputatur, Quid eorum potius illud ſit? & nunquam in uno aliquo conveni-

[a] Τι] Τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. [b] Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος *Fl.* [c] Ἀξιώσας] Ἀξιός ἐστι *Fl.* [d] Προσδεκτέος ἂν εἴη] Tria haec abſunt a *Fl.* & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν λέγεται ὁ Ἀναξαγόρας ὁ Παρμενίδου, οὗτινες ἔλεγον ἓν (1) τὸ ὂν ὁ ἄπειρον. εἶτα . . . καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τρέπει λέγων (2) συλλογισμῶν γυμναίων τῷ τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ (3) δογμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλλω, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλλη ὁ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλλη ἀεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τῶν δύο ἐξαιρέσεως τὸ ὄν. (6) ἀφ' εἴδους γὰρ ὀντος ἐξαιρέσεως στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στέρησιν ὄντος, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς οὐ παρόδῳ διδάσκειν οὐ τοῦ . . . (7) βιβλίου· οὐ δὲ τοῦ δευτέρου, ἀκριβέστερον δ' ἀγωνιζόμενον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἓν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους. . . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία (8) ἐπιγράψων φυσικοὺς, ἃ μάντευε δὲ ὡς θεολόγους. *V.*

(1) Τὸ ὄν] Τὸ ὅλον Edita. At in V. Lacuna eſt. Τὸ ὄν. C.
(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογ. . . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *M. du S.*
(3) Δογμάτων] Sic edita. . . . δογμάτων V. unde, & ex C. liquet fuiſſe παραδογμάτων & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *M. du S.*
(4) . . . Εἶδος] Hic videtur deeſſe στέρησιν, & paucula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita ſunt mendoſa, ut intelligi non poſſint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde duxerint natae, quod Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic peſſime erant ſcripta. *J. Cler.*
(5) Στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Solan.* ex C. quae ſic: *Quin & ipſum Ariſtotelem id tutantem in Phyſ. audimus; ipſum exemplo tali. Tria eſſe, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις.*
(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. *M. du S.* Saltem ἀπ' ſcribendum fuiſſet, ni rurſus aliquid excideris. *J. Ft R.*
(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτου. *M. du S.*
(8) Ἐπιγράψαι] Anne ἐπιγράψει; aut φυσικοὺς pro φυσικὸς? *J. F. R.*

62. Εἰ καί τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας] *Quamquam eorum ratione & poſtulata venia.* Verte: quamquam nonnihil diſcrepet, *hoc venia dignatus quispiam praeterea.* *F. G.*

63. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας] Haec ex *Fl.* *Solanus* ita conſtituerat καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξιός ἐστι, &c. ac ſequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, eum eadem deleverat, quod certe neceſſarium ubi ἀξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata conſentiunt, cujus ſenſus non eſt plane incommodus, inſignem adeo mutationem facere non ſum auſus. *J. F. R.*

Ibid. Τις συγγνώμης ἄξιός ἐστιν] Ita recte *Fl.* nili, quod prave τι pro τις habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox poſt ἀμετάπειστοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoſcit, & nos ut ſuperva-

venitur ; illud ipſam tollit ejus , de quo quaeritur, ſubſtantiam.

30. Verum non ita ſe habet Paraſitica: ſed inter Graecos pariter ac Barbaros una eſt, & circa eadem eodem modo *verſatur:* neque eſt, ut dicat quisquam , aliter hos, aliter vero illos paraſitari : neque ſunt, ut videtur , in Paraſitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diverſa, ſed omnibus reſpectu omnium eſt conſenſus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque , quantum mihi videtur, Paraſitica forte hoc reſpectu etiam ſapientia fuerit.

31. TYCH. Satis omnino de his dixiſſe mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem eſſe tua arte Philoſophiam , quomodo demonſtras ? PAR. Igitur illud primum dicendum eſt : Philoſophiam nemo unquam Paraſitus adamavit: Paraſiticam vero appetiiſſe , multi memo-

πόσε ὁμολογεῖν [c] μίαν εἶναι , τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τῇ ζητουμένῃ τ' οὐσίαν.

Ἡ μὴν τοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τουσδὲ, ἑτέρως [f] δὲ τοὺς παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, [g] οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα , ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, [h] καὶ συμφωνία τ' ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τ' σῆς τέχνης , πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν , ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη πώποτε , παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ὅτι-

c Μίαν] Ἂν *Fl.* & marg. *AtW.* f Δὲ τοὺς] Et ſic eſſe in *Fl.* adſcripſit *Solan.* Sed eſt & in cett. praeter *B1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τουσδὲ *B2.* g Οἷον] *Ol Schol.* & *Coll.* h Καὶ συμφωνία] Omiſit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν οὖ παράσιτος] Τὸ ἐξῆς, οὐδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν , οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non aſſecutus eſt Luciani ſenſum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔοικεν ἵν] Ἔοικε tantum ſine praepoſ. legebatur; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

vacaneum & merum gloſſema omiſimus. *M. du S.*

64. *Μέσοι*] Mediae. An *mediocres?* *F. G.*

66. *Προσδικτέον ἂν εἴη*] Haec addititia videntur. *F. G.*

Προσδικτέον ἂν εἴη] Si haec verba retinenda ſunt, non video cur προσδικτέον in προσδικτέον ſit mutandum , quum jungi poſſit praemiſſo τις. *J. F. R.*

67. *Ὡς ἀναγκαίαν*] Haec duo verba cur addita ſint mihi non ſatis liquet. *M. du S.*

69. *Μᾶλλον τ' ὀργάνων*] Vertitur ; *magis convenire quam inſtrumenta ?* Verte: *conſonare magis quam organa?* *F. G.*

Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Quid hoc ſit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Quia *Solanus* ait ſibi non liquere quis horum verborum ſenſus ſit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: quaeritur philoſophiam non eſſe unam nec ſibi conſentientem , quam tamen oporteret vel conſonantiorem eſſe inſtrumentis muſicis. Adeoque verba *μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ , μᾶλλον τ' ὀργάνων* ſonant : *nec eſſe ipſam ſibi ipſi conſonam prae organis muſicis*, ſive: *plus etiam quam inſtrum. muſica.* Ideo in verbis *δή τις ὡς ἀναγκαίαν* , ut ſcribebantur, illud ſolum mutavi, ut δή τις interrogantis more ſcriberem. *J. F. R.*

76. *Φορᾶς ἀντιδόξου*] *Contrariarum opinionum conſilium.* *F. G.*

Φορᾶς ἀντιδόξου] Ad verbum , *proventus* ſ. multitudinis, ſectae, diſciplinae , *diverſa ſentientis.* De uſu ſimili nominis *φορὰ* pleniſſime edoceri aliquis poteſt, ſi adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipſe *Sextus* egregie ſuppetias fert Paraſito noſtro, *Math.* II, 6. ſeq. ubi quanta ſit diſſenſio circa definitionem Rhetorices, demonſtrat. *J. M. G.*

77. *Μηδὲ τὴν ἀρχὴν*] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte *Gujetum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jenſius* idem notat. *J. F. R.*

85. *Μὲν τουσδὲ, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν*] Legendum videtur : *ἄλλως τοὺς μὲν , ἑτέρως δὲ τουσδὲ παρασιτεῖν.* *F. G.*

Μὲν τουσδὲ, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Illud poſterius τοὺς δὲ in noſtris Codd. atque Edd. non invenio, ſed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B1.* τοὺς δὲ, quod in τουσδὲ mutandum, facile largior, idque *B2.* jam fecit. At quum in cett. abſit, earum lectionem ſervavi , ne ſine neceſſitate τὸ δὲ condupli-cetur. *J. F. R.*

ἐπιθυμήσαντες μνημονεύον᾽ φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας; ΠΑΡ. Οὓς τινας μὦτοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμέ, [a] ὡς κατ᾽ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐκὶ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί᾽, ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ὅστινας καὶ εὕροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι ὅς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μὦτοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα, πολλοῦ δεῖ ἀκούειν τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι [b] δείξω, καὶ καλαλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ᾽ ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ ὡς ἥκιστα οἴει.

Αἰσχίνης μὦτοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι᾽ αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνούς, καὶ δόξας

rantur Philoſophi, & in hunc diem appetunt. TYCH. Et quos dicere poſſis Philoſophos, paraſitandi ſtudioſos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque ſimulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: ſed vehementer dubito, quos inventurus ſis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audiſſe eos, qui vitas illorum ſcripſere, alioquin omnino poſſes, quos dicam, agnoſcere. TYCH. Verum curpio, Mehercules, audire, qui ſint. PAR. Ego tibi oſtendam, & recenſebo, eosque non viles, ſed, ut mihi videtur, praeſtantiſſimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeſchines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos ſcripſit, venit quondam, ſecum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, ſi poſſet, Dionyſio Tyranno innoteſceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tem-

a Ὡς] Abeſt a *Fl.* Δῆτα *Pell.* pro κατὰ. b Δείξω καὶ] Utrumque omittit *Fl.*

5. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης] Hoc κατὰ quid ſibi hic velit, non equidem aſſequor: intelligerem ſi eſſet ὥσπερεὶ vel ὡς δῆτα, vel ſimile quid. Corruptelam hic interceſſiſſe, e ſcribendi compendiis ortam, vix dubito. *J.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινὸς] Καὶ τινος legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam κατα ſenſum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* poteſt legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. *J.F.R.*

10. Ἀναγραψάντων τοὺς ὁν. βίους] An qui ſingulas vitas ſcripſerant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M.du S.*

12. Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Paraſitico ſacramento Vir Clariſſimus *Joh. Meurſius*, jurabant etiam Paraſiti νὴ τοὺς ἄλλους *Liban.* Paraſ. *J.B.*

15. Ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *J.M.G.*

Ὧν ἐγὼ δοκῶ] *Geſn.* ὡς malebat. Nihil repugno, ſi libri addicerent. Nam etſi conſtruendo, τοὺς ἀρίστους, ſcil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὧν extundi poteſt; tamen ſenſus minus eſt commodus, quam ſi ὡς legas; & priſtini etiam Interpretes *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluiſſe videntur. *F.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. Εἰκ. c. 17. & hoc ipſo Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Ariſtid.* & π. κόλακ. *Bentlejus. Diog. Laërt.* II. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M.du S.*

19. Ὅπως εἰ δύναιτο] Nota phraſin. *F.G.*

Ὅπως εἰ δύναιτο]. Nihil aliud ſignif. quam: *ſi modo poſſet*, vel *ſi hoc modo poſſet*, pro εἴ πως δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus *Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inverſa autem hic ordinaria conſtructio videtur, quod alii negabunt & εἰ δύναιτο duobus commatis incluſo ita conſtruent, ὅπως γνωσθῆναι δι᾽ αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuiſſe *Gujet.* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei ſuſpectum fuit quia cum infinitivo non amat conſtrui. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane reſpondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonſtrativo οὕτως poſitum eſt, quaſi dixeris: ſi *quo modo poſſit*, pro *ſi hoc modo poſſit*. Haud aliter quam relativum ὃς ſaepe accipitur pro οὗτος, non ſolum in formula ἦ δ᾽ ὅς pro ἦ δ᾽ ὅστος, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & ſingulis fere ſequentt. Sed & alibi, ut *Aeſop.* Fab. 91. Καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ ὠδῖνες ἦραι — ἐξήλασον (κολοιὸν) παῖσαι. Καὶ ὃς ἀντυχὼν τὸ ἐνταῦθα τροφῆς ἐπαύνησε πρὸς τοὺς κολοιούς πῶλιν.

tempore in Sicilia, paraſitans Dionyſio, deſedit, longum valere juſſis Socratis diſputationibus.

33. Quid vero, Ariſtippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philoſophis? TYCH. De nobiliſſimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore verſabatur Syracuſis paraſitatus Dionyſio. Quin omnium ipſe Paraſitorum princeps apud illum audiebat: & erat ſane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipſum quotidie mitteret Dionyſius, ab eo qui diſcerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornaſſe artem videtur.

34. At Plato ille veſter praeſtantiſſimus, venit & ipſe quidem hoc conſilio in Siciliam: cum vero paucis diebus paraſitatus Tyranno fuiſſet, illa paraſitatione, quod ſatis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regreſſus, ubi multo ſe labore ad eam rem paraverat, altero curſu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inſcitiam excidit: ſimi-

εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθηλο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους ἀλγατριβαῖς ἐῤῥῶϡ φράσας.

Τί δὲ ϗ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μὴν τοῦτον τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· ϗ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρ' αὐτὸν ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομένους. οὗτος μὴν δοκεῖ ϗ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, ϗ αὐτὸς μὲν ἦλθεν εἰς Σικελίαν ὅτι τοῦτο, ϗ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τῷ παρασιτεῖν οὐκ ἀφυΐας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, ϗ φιλοπονήσας, ϗ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· ϗ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, οὐκ ἀμαθίας

ε Ὑμῶν] Et ſic Edd. vett.

λων. At ὅπως ſic uſurpari minus frequenter obſervavi; eſt tamen haud abſimile illud *Herodiani* III. 5. 9. Ἔδοκει δὲ αὐτοῖς ἐς δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πεῖσαι δωηθεῖεν &c. i. e. *ſi hoc modo nonnullis perſuadere poſſet*, vel *quibus eum, ſi poſſent, aggrederentur.* ubi *Steph.* quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus uſitatum videbatur. Ego utrumque ſervarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla ſint aliquanto rariora; nam quum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *ſi qua*, vel, *ſi quodammodo poſſit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ quod εἴπως. *J. F. R.*

22. Ηὐδοκιμηκέναι] Sic omnino ſcribendum, non ut in omnibus Impr. eſt εὐδ—. *M. du S.*

Εὐδοκιμηκέναι] Admiſiſſem augmentum ηὐδοκ. quod adeo neceſſarium clamat *Solanus* Noſter, ſi alicubi inveniſſem; ſed ne *Jungermanni* Manibus δικαιόσοφος videar, nihil mutavi; & quum mox §. ſeq. rurſum εὐδοκίμει, conſentientibus vett. Edd. habeamus, (quod ſimiliter in ηὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Noſtrum diphtongus εὐ maneat immutabilis, praeſtat abſtinere manum. Habuimus idem ſupra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 33. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *J. F. R.*

25. Ἀρίστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod aſſentaretur Dionyſio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixiſſe tradunt: Tibi ſoli & chlamydem, & veſtem rejiculam ferre datum eſt. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epiſt. L. I. *G. C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ] Hic τὸ μάλιστα deſiderari videtur. *F. C.*

Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ] Quod *Guj.* ſcribit εὐδοκιμεῖ, neſcio negligentiae ne an diligentiae adſcribam, quod praeſ. temp. crediderit, quia augment. abeſt: an vero alicubi ſic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris eſt, quod μάλιστα omiſſum ſit. Sed ſatis intelligi poſſe arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non ſemel vidimus. V. *Quom. Hiſt.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen definio. *J. F. R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plat.* Dione 283. . . (Sed ſuſpectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigaſſe tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem eſt de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipſe Paraſiticae, & Paraſitis credo, operam dediſſe inſimulatus eſt. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δεύτερῳ στόλῳ] In priore vaenierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. *M. du S.*

Θίας ἐξέπεσε· ἡ αὐτὴ ἡ συμφορὰ Πλάτωνι ἦλθε Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου. ΤΥΧ. Καί τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς, παλλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδην μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχον Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίστασαι.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τὴν φιλοσοφικὴν ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἔφην, [a] παρασιτίᾳ σπουδάσαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μὴν εἰ ἔστιν εὐδαιμονεῖν τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti.

36. Aristoteles vero incoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut diceham, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Jam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & esurientes: Parasitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Pa-

[a] Παρασιτίᾳ] Ita cum puncto subscr. P. Fr. Sine eo cett. παρὰ σιτία. V2.

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] Ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῆς Ἀθηναίων καὶ * τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Συρακουσίους γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τοὺς Λακεδαιμονίους male V.

48. Ἀριστόξενος] Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid.* *Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum de hoc *Cic.* & *Gell.* G.C.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτός γε παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἐσπούδασε Ἀριστοτέλους ἡκροαμένου καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὢν ἔσχεν συναγαγεῖν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an *adornare*) & Aristoxenus eandem cum Neleo Philosophiae sectam profitebatur. Aristoteles enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ ἐκ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιβάλλων ἔσχε διαδοχὴν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis, & tandem addit, σωτηρέσθαι δὲ μουσικά τι ἐκ φιλόσοφα: Ex his patet eundem esse, de quo hic Lucianus. J.P. a G.

Ἀριστόξενος — μουσικὸς] Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit: sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat: & seq. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV. 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. M. du S.

γυ. Κνίδιος] De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) G.C. *Ibid.*

Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utilissimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ἡ παρασιτικὴ, πῶς ὀπτέον; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, χρόνοι τῦ τ' ἀνθρώπων βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τ' τῦ πολέμου χρόνον, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστῳ αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. TYX. Ὡς δὲ μέτριον ἀγῶνα καλαγγέλλεις τ' ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐνίοτε μὲν τοιῷδε δὲ εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφον.

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προϋποτυπώσωμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τ' χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δῃοῦντας τ' γῆν· τ' τραλλῆγον δὲ παραγγέλλειν ἅπασιν εἰς τ' κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παράσιτους. πρῶτον τοίνυν ἐκδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. Δεῖ γὰρ

[b] Δοκῇ] Δοκεῖ male *Fl.* [c] Χωρεῖν] Χωρεῖν male *J.* & *Va.*

Ibid. Εὐριπίδης — παρασίτου] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. *G.C.*

Εὐριπίδης] Hue adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. *M.du S.*

52. Ἀνάξαρχος] Legendus *Laërtius*. *G.C.*

56. Φιλοσόφους μὲν ἂν, ὥσπερ ἦν, θεραπ. σπουδ.] Forte an φιλοσόφους μὲν ἂν, ὥσπερ ἦν, ὑπεχὼν, θεραπ. σπ. Nisi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut est*, sive ὥσπερ ἐστὶν, sive, *ut res se habet*. *Th.M.*

Φιλοσόφους μὲν ἂν ὥσπερ ἦν, παρασιτίᾳ σπουδάσαντας ἐλέγχει] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus; *Ostendi ergo Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit θεραπευτῶν. idque ita esse, demonstravi. *J.J.*

Ibid. Ὥσπερ ἦν] I. e. ἴσως. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἦ δ' ὅς; possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. *J.M.G.*

Ibid. Παρασιτίᾳ] *Fr.* & *P.* θεραπευτίᾳ. *Ven.* 2. περὶ σιτία. Suspicor scriptum fuisse παρασιτιῶν, vel παρασιτεῖν, ut c. 31. ubi etiam cum σπουδάζω conjunctum vides; ut opponatur τῇ φιλοσοφῶν ἰθελοσπλίᾳ, quod mox sequitur. *M.du S.*

Παρασιτίᾳ] Haud adeo leve est animadvertisse hoccine cum puncto subscripto sit legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi θεραπευτία, neutr. plur. dare voluisse (si modo inveniatur adjective) nam σπουδάζω etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & usitatum est. *J.F.R.*

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. *J.F.R.*

86. Παρασῶν ἴδῃ] Subaudi τ' πόλιν. *F.G.*

θεῶ δὴ τὼς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὼς μὲ τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτὼς καὶ ὠχρὼς περιφόβους, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲ γὰ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ἀθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἆθρει δὲ πάλιν μεταβὰς ἐπ' ἀμφότερα, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲ τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲ γὰ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲ γένοιτ' ἄν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲ οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis iſta effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros pro-gre-

a Καὶ εἰ] Εἰ καὶ *Fl.* b Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Τί δὴ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἅπαγε, καταράτε. οὐσποσίας & μοίθη τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθορὼς & κρεώδης ἐκπεκραγὼς, δοξει θυμοειδὴς τις εἶναι & μὴ τοι & ὄξαις, ἀλλὰ παράφρων & παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις ἅπαντας. ὡς & ἀφ' τὸ πολυσαρκίας καταπίφορτίσας & καταρραπτώσας τὴν γνώμην — οὐδὲν γενναῖον αὖ τι διδιξθαι, ἀλλὰ & ὑπὸ τὴν πρώτην τῶ πολέμου βοὴν φρῶδες γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομένειας ταλαιπωρίας. & μὲν Σωκράτης — ἔτος τὴν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' αὐτός τε ἀ — ἂν κατελάμβα — καὶ ἄλλως ὑπερφέρων & μάχης καὶ ἀφασώζων, λεπτός τε & ἀχρὸς & σκυλτώδης, ἅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

* Διεφθορὼς] Διεφθείρουσι editum ante, & κρεώδης omiſſum. Oſto autem locis hoc unum ſcholion ex V. correxit *Solan.* quae jam non enumerabo, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mſſ. fuere. *J.F.R.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὄφα, aut ſimile quid, ὄφα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. *F.G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τ' ἀγαθά; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἱστορεῖς; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Gujeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. *J.F.R.*

6. Οὐδὲ λάσιος (τὸ μὲν γὰ γυναικὶ] Vide *Iſaacum Caſaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. ἢ θῆλυν λὰρ χροιᾶς Κύπνον ἔγειν. *J.B.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Ter.* Eun. II. Sc. II. 10. & ſeqq. *Viden' me*, &c. Parodiam ex Tragico eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. *M. du S.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſ. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta comparare?* *J.G.G.*

Ibid. Δεῖ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὴ, mendoſe. *M. du S.*

17. Εἰ

gredi non ſunt auſi ; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus deſertis refugiſſe. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in praelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denunciato ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Atheniēſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſiden-

τῦ τείχυς προελθεῖν. εἰ δέ τις ἢ ἀναγκαθεὶς [c] παρετάξαλο, φημὶ τῦτον λείψαια τ' τάξιν ὑποστρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, ἢ ὐδὲν [d] ὑπιχνῆ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τ' μὲ τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης ὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ πολε, ἀλλ' ὐδ' ὅτι δικαστήριον ἀνέβη, ἀφ' δειλίαν, οἶμαι, ὅτι ὐδὲ τ' φωνὴν ἀφ' τῦτο εἶχε. τί ἔτι; ὐχὶ Δημάδης μ', ἢ Αἰσχίνης, ἢ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέως εὐθὺς τῇ καλαγελίᾳ τῦ Φιλίππυ πολέμυ, τ' πόλιν πρὸδοσαν ἢ σφᾶς αὐτὺς τῷ Φιλίππῳ, ἢ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνυ πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις ἢ [f] ἄλλ@ Ἀθηναῖ@ [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμ, κἀκεῖν@ ἐν αὐτοῖς ἦν φίλ@. ὁ Ὑπερίδης δὲ, ἢ Δημοσθένης, ἢ Λυκῦργ@, οἵ γε δοκῦντες [h] ἀνδρειότεροι, κἂν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβῦντες ἢ λοιδορύμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί πολε ἀπειργάσαλο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; ἢ Ὑπερίδης μ' ἢ Λυκῦργ@ ὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' ὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τ' πυλῶν, ἀλλ'

c Παρετάξαλο] Recepi ex *J. V2.* G. & marg. *A1.* Παρεδξαλο cett. d Ὑπιχνῆ] Ὑπιχνεῖ *Fl.* & marg. *A1V.* e Λέγω] Λέγε marg. *A1.* ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. f Ἄλλ@] Ἄλλως *V2.* male. g Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα *Fl.* h Ἀνδρειότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.

18. Λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αὐτὸς) , τοῦτο † παθόντα. *V.* Ἴσως δὲ ἐς Σωκράτην addunt C.

* Παθόντα] Recte pro eo quod *fecit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban. Ep.* 731. f. aliique paſſim. Vid. not. *Hemſterh.* ad *Prometh. p.* 36. T. I. *J. F. R.*

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδξαλο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρατάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παρατάττεσθ eſt *inſtrui in acie*. *J. G. G.*

18. Παρετάξαλο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδξατο. *M. du S.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *Ald. Weſſel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, ἢ ὐδὲν ὑπιχνῆ μέτριον· λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τ' μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J. F. R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos poſtea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G. C.*

24. Φωνὴν] Locus ſubobſcurus mihique ſuſpectus. Utut ſit, ἰχνόφωνον fuiſſe tradit *Plut.* in X. Rhet. *M. du S.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. *M. du S.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legiſſe videtur : ὡς εἰγέ τις. *F. G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — ἢ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit qui medicinam huic facere velit. *M. du S.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ' αὐτά. *F. G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἂν αὐτοῖς. *F. G.*

34. Ἀνδρειότεροι] Sic recte ſcribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. *M. du S.*

ἀλλ' ἐντυχίδιοι κάθηνθο παρ' αὐτοῖς, ἤδη συλλιορκημένοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συνιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίασθο τίς πολε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον δίκαιος οὐδενὸς, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ὅτοι μὲ ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέ-

40tes, domi ſuae jam obſeſſi, ſententiolas quasdam & conſultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui iſta perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque ſervulum quis emat*; progredi auſus in Boeotiam ante quam committerentur acies, & ventum ad manus eſſet, abjecto clypeo fugit. An nunquam iſta prius a quoquam audiſti, quae ſint notiſſima non dico Athenienſibus, ſed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

43. TYCH. Novi iſta. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philoſophis?

40. Ἐντυχίδιοι] Ἐντὸς τοῦ τείχους. *G.*

55. Ἀλλὰ Θραξὶ & Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους * λέγει, Σκυθίδα γὰρ ἦν. *V.*

* Λέγει] Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Salm.* adſcripſitque addendum etiam εἶπε, quod tamen etiam deeſſe fatetur in C.

42. Κορυφαῖος] Demoſthenes. *F.G.*

44. Φίλιππος] *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70. B. eſt ὄλεθρος Μακεδών. *M. du S.*

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia ſcil. *F.G.*

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demoſthenes clypeo ſuo literis aureis inſcripſerat: ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum eſſet, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, eluſit hoc verſiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων & πάλιν μαχήσεται.

Cetera hujus Dialogi deſumta ſunt ex *Iliad.* & *Odyſſea.* *G.C.*

Ῥίψας] Ipſe Demoſthenes docet, ſibi λυσιτελῆσαι γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid. paſſim. *M. du S.*

51. Θραξὶ] De Philippo an Demoſthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri poteſt: de Demoſthene dictum cur ſtatuam, ex *Plutarchi* loco diſces, quem ad Ἐρωτ. c. 7. deſcripſi. Videbis ei ab Æſchine objectum, quod ex Barbara natus eſſet. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teſte *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demoſthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, ſeu potius paraſitus? *F.G.*

59. Καλαστρίσουλος τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. *J.B.*

Καλαστρίσουλος τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phraſin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. *M. du S.*

66. Πλάτων] Reliqui an viderint neſcio, certe Platonem tradunt ter militaſſe. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. *M. du S.*

67. Αἰγίνης] Conf. ſupra *Imag.* c. 17. *M. du S.*

68. Ὁμιλοῦσι] Sic ſupra *Aſin.* c. 37. αὐλητὴς ὁμιλῶν. *M. du S.*

69. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus claſſicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτε μέν μοι οἱ ἄρχοντες ἔταττόν, ὡς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μοι, καὶ ἐν Ποτειδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲ ἐγὼ ἐταττόμην, ἔμεινον ὥσπερ & ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem accuſat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a Caſaubono: add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. *H. Steph.* ſine ulla dubitatione fortitudinem illius, & ſervatum in praelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. ſeq. Aut hiſtorica fides nulla eſt, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. *J.M.G.*

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, εἰς τὸν Ἀμφίπολιν. Vid. *Suidam.* Τὸ μάχῃ gloſſema eſt. *F.G.*

Εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum eſt neque Interpretem neque Commentatorem hunc locum emendaſſe, at mendum eſt, & manifeſtum: emendatio vero in proclivi. Quid enim eſt τὸν ἐν τῇ πόλει μάχην? Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae fini-

sophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γεις; ὁ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιᾶσθαι. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ὅτῳ τρόπῳ μή, οὐκ ἔστιν [a] ὅστις εἰπεῖν ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τελευτήσαντα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἰ μὲν ἐστράτευσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὅτος ὁ ὄμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὸ [b] ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύ-

[a] Ὅστις εἰπεῖν] Εἰπεῖν ὅς τις *Fl.* [b] Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχλω. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἔτι δὲ τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοὺς δὲ Σωκράτους πεζῇ μετ' ὀλίγων ἀπεχωροῦντας ἰδών, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέᾳ Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e Palaestra Timageti —— —— ἀλλὰ μολοῖσα

Τήρητος ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνὶ γὰρ φοιτᾷ, τηνὶ δὲ νῦ κἀθέδει.

J. P. a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaeensis*, de qua *Plato* & *Plut.* diserte; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠρίστευσαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τὴν ἐν τῇ πόλει μάχλω] *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπολίτιν (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχλω. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* Νιφ. 322. & his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiss. *Wass.* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianum* emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae τῶν ἐκ τοῦ Πάρνηθος mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J. M. G.*

Φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τ Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ τ μειρακυλλίων καθεζόμενον [a] ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια [b] προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη κἀγὼ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψευδόμενος τ ἀνδρῶν.

ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τ παρασίτου ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεις παρασίτος τις γενέσθαι τ παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκουσε Ὁμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, [c] ὅστις οὐκ ἐπίσταται παρ' ἥβης τ' ἀφαρίζεσθαι ἀλλήλοισιν.

inde a Parnethe fugiens in Taureae ſe palaeſtram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius ſedentem cum adoleſcentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, iſta jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis inceſſere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed ſi videtur age jam & tu, Paraſitus in bello qualem ſe praeſtet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Paraſitus fuiſſe dicatur? PAR. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etſi aliarum omnium rerum rudis ſit, *nemo ergo eſt,*

a Ὡραΐζειν] Sic Edd. Ἀφαρίζειν G. & marg. *AiW.* Ὀαρίζειν vult *Graev.* b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. *Ai.* c Ὅστις] Sic *Fl. Bi. P.* aliaeque. Ὃς *F.*

71. Φεύγων ἐκεῖθεν] Μὴ συκοφάντει, κατάφαλε· οὐχ ὅτω γὰρ, ἀλλ' ἀφισεύων διτίλει. *V.*

72. Ταυρέως παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide ſtatim ab initio 235. C. *M. du S.*

Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaeſtram aufugiſſet, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφισματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae ſic verterunt: *Ipſi multo urbanius videbatur, cum adoleſcentulis ſedendo ſe ornare, & ſecum verſantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem ſe ornaſſe, aut pueros ornari in palaeſtra, ubi nudi corpus exercebant? Vide ſequentem dialogum de gymnaſiis, ubi ſe non ornaſſe in iſs, ſed pulvere commaculaſſe dicuntur. Adde ὡραΐζειν non ſignificare *ſe ornare*, ut volunt interpretes. Omnia ſunt abſurdiſſima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παΐζειν, *ludere cum pueris*, nam ſic & alibi locutus eſt. ſed poſtea in Mſ. deprehendi veram ſcripturam, in quo legitur ἀφαρίζειν, ſed ſcribendum ἀαρίζειν, *garrire.* Eſt in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδιατρίαν. Nam ἀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Z.

ἴυτ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψασ' ἐκ χόρης ὅθι ἥ ὀάριζε γυναικὶ.
quando jam erat
Digreſſurus e loco ubi cum ſua colloquebatur uxore.

Et Iliad. X.

Τῷ ὀαριζέμεναι ὅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
Παρθένῳ ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, ceu virgo adoleſcensque.
Virgo & adoleſcens confabulantur inter ſe.

Hinc ὀαριστὺς eſt blandus mulierum ſermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de ceſtu Veneris:

Ἔνθ' ἴνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς
Πάρφασις.
Ibi eſt quidem amor, ineſt deſiderium, inſunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία ὡραιοδυσιακὴ, colloquium quod praeparat, hoc eſt animum ad amandum & conſueſcendum incitat. Idem: ἔκφυλοι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμοεμφί τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἁρμόσαι γάμῳ ἢ συμπράξαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγουσι, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. vide ſequentia. Significat Lucianus Socratem in palaeſtra non de virtute diſputaſſe cum ephebis, ſed colloquia habuiſſe plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. Ὡραΐζειν] *Faire le beau.* *F. G.*

Ὡραΐζειν] Parum abeſt quin recipiam emendationem Cl. *Graevii.* Sed quia non ſatis certum, quid Lucianus reliquerit, abſtinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adſcripſerat etiam ὀαρίζειν *Gesnerus.* Et in verſione eo adluſit. *J. F. R.*

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suſpectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. *ſati.*

eſt, qui neſciat, apud illum praeſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cujus a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praeſtantiſſimus & juſtiſſimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Ajaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe ut caperetur Troja, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Jove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκείνου, ὃν ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ ὅτε τὸν Ἀχιλλέα, [d] ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιοῦτος ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, Ἰφαλιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἔκγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45. TYCH. Iſta quidem ipſe etiam novi;

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι. ἔπου

d Ὅσπερ] Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *B1. & 2. J. P. H.*

ſati. Fabula nota. Vid. Noſtrum Φιλοψ. c. 3.) *Kuſt.* Adde *Eur.* Ἰκ. (p. 330. A. 344. AB.) & Ἡρ. μ. (p. 719. A.) & Noſtr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὥς τι ὄντ' εἰπεῖν] I. e. vera dicis, non calummiaris. *F. G.*

Ὥς τι ὄντ' εἰπεῖν μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ παλαψύδαις τὴν ἀνδρῶν] Apparet quidem hæſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit *Opſopoeus*, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratia arti tuae conciliare videris, tantos viros falſis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit: *Itaque parum gratia arti tuae conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quæſo quid eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Utique in præcedenti periodo teſtatur ſe hæc eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeſte Græcæ voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri.* *J. G.*

82. Καὶ λέγει] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. *Geſnero*, qui in marg. notarat hoc forſan delendum. Nam nexus φέρε ἐγὼ καὶ λέγω melior eſt, quam φέρε ἐγὼ ἐκ λέγω. Etſi de καὶ abundante jam ad nauſeam commentati ſumus antea. *J. F. R.*

85. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου] Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου. *Th. M.*

Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου] *Marcilius* hoc loco legit, Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου. At id admittendum negant ſequentia. Senſus eſt ſimplex, *Atqui o amice, nemini, etſi vel maxime ſit indoctus, usque adeo inauditus eſt Homerus, qui neſciat, Heroum etiam praeſtantiſſimos apud eum eſſe paraſitos.* *J. J.*

Οὐδεὶς ἀνήκοος] Mallem ἀνηκόος. *M. du S.*

Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμ.] Minime probo *Martil.* commaculationem, quæ forſan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duæ negationes, quando μὴ vel οὐ præmittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀναξίου Græcis aeque eſt *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Συρακούσιον ἄνδρα χαρίσασθαι, καὶ τὸν Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτος ἰατρικῆς. I. 7. pr. Ac paſſim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. *J. F. R.*

89. Νέστωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. *Th. M. Solanus* contra, cum ὥσπερ legeretur in *J.* id in ὅσπερ mutavit, cui adſentior, etſi & alterum tolerabile: ſed quia in ὅσπερ optimae Edd. conſentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud eſt paullo poſt, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. *J. F. R.*

96. Δέκα Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 371. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔκγονον] Quamvis conſentiant libri, & apud alios ita etiam ſcriptum ſaepiſſime reperiatur, legendum apud omnes ἔγγονον videtur. *M. du S.*

ὅπως γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἑταίρων ἐκείνων, οὕστινας αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ [a] πλέον δέπας αἰεὶ

Ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοί, πίειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον ἀφ' ἑαυτοῦ πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ [b] δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον [e] ἄγον, φησὶ, τιμὴν ἀξιωθέντα ὀψὲ τοῦ δόρπου τῷ βασιλεῖ δεῖπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ ὡφελιμώτατός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. εἰ γὰρ ὅτι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ὅτι Καινέως καὶ Ἐξαδίου δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶδα, πειρῶ λέγειν.

nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula semper

Plena stetere, velut mihi, si potare liberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris caussa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum Rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλέον] Edd. Luciani. Πλεῖον *Homer.* b Δι' ὅλου] Quaedam διόλου. c Οὐχ] Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *J.* d Προσκαλουμένοις] Sic *Fl. Ald. B*1. & 2. *H. P. S.* Καλουμένοις *J.* e Ἄγον] Sic *Fl.* & *Hom.* Ἄγειν Edd. cett. f Καὶ] Non adest καὶ in *Fl.*

10. Πλεῖον] Ex *Homero* Il. Δ. 262. reposuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλέον] Verum est in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δεύτερον αὖτ' ἔπινεν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At quum *Homeri* affectata spondaeorum dimensio studio etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. *J. F. R.*

16. Δι' ὅλου] Ita *Vz.* & *P.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur διόλου, absurde. *M. du S.*

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγον] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea sunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι] Ubi hoc dicat *Homerus* nescio; certe Il. B. 405. vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conjiciat, est Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορα] *Hom.* Il. H. 278. *M. du S.*

41. Παρασιτεῖν] *Iliad.* Π. 293. *M. du S.*

47. Σαρ-

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales si me contra arma tulissent,

ΠΑΡ. Τί ὦν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεαρίας ὤν; ἐγὼ γοῦν οὐδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ [g] χείρω εἶναι, τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἓν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ προσπίπτων τὰ γόνατα Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. [h] ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐκείνοσιν ἀντεβόλησαν,

Παν-

[g] Χείρω] Χείρων *Fl.* [h] ΤΥΧ.] Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex *Jensio.*

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* Π. 480. De sequentibus vid. etiam ead. *Il.* Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς & δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, seu armiger. *F. G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέως — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐκείνοσιν ἀντεβόλησαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *J. J.*

53. Ἕκτωρ προσπίπτων] *Hom.* Il. X. 337. *M. du S.*

Ibid. Προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέως] In *Homero* est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἕκτωρ προσπίπτων δ' ἱκετεύων τὰ Ἀχιλλέως; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quum & *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut *Hecub.* 339. Πρόσπιτνε δ' οἰκτρῶς τῷ δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπίσω γόνυ; deinde *Androm.* vs. 537. Τί μοι προσπίπτεις, ἀλλὰν πίτρων, Ἢ κῦμα λιτῆς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνῶσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vs. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τῷ πρὸς. Nam ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *J. F. R.*

58. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ] *Hom.* Il. Π. 847. *M. du S.*

59. Ἀν]

Πάντες [a] ἂν αὐτόθ' ὅλοιτο, ἐμῷ ὑπὸ δορὶ δαμάντες.

Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ θεράπων ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι θεράπων ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τὰ ἐπῶν·

47. TYCH. Sufficiunt ista. Aſt, non amicum fuiſſe Patroclum, ſed Paraſitum, illud tenta dicere. PAR. Ipſum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, ſe Paraſitum fuiſſe. TYCH. Mira narras. PAR. Ipſa ergo audi verba:

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμῶς ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

Ne mea, Achille, tuis procul oſſibus oſſa reconde,
Verum una, ut veſtris una ſumus aedibus alti.

καὶ πάλιν [c] ἀποβὰς,

[d] Καὶ τῶν με δεξάμενος, φησὶν, ὁ Πηλεὺς
Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

Et rurſus, jam diſcedens,

Hic me ſuſceptum, inquit, *Peleus*
Et ſtudioſe aluit, juſſitque tibi eſſe miniſtrum:

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, τοὺς μὴ παράσιτον εἰχον. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας,

hoc eſt, Paraſitum. Si enim amicum voluiſſet dicere Patroclum, non nominaſſet Miniſtrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Miniſtros, niſi hos qui neque ſer-

[a] Ἂν αὐτόθ'] Reſtitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. [b] Τιθήμεναι] Recte *S.* & *Hom.* Τιθήμεναι Edd. cett. male. [c] Ἀποβὰς] Ὑποβὰς marg. *A1.* [d] Καὶ τῶν] Sic Edd. omn. Ἔνθα ex *Hom.* adlevit *Geſn.*

59. Ἂν] Ex Homero reſtitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Ψ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθήμεναι] Ex Homero reſtituit hanc vocem *Benedictus* in *S.* In omnibus antea prave ſcriptum τιθήμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuiſſe probat, non *amaſium*; qua de re ad Ἔρ. c. 32. β. *M. du S.*

73. Καὶ τῶν] Quid hoc ſit neſcio. *Hom.* l. c. vſ. 89. Ἔνθα. *M. du S.*

81. Μηριόνῃ τῷ Ἰδομ.] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲν Ἰδομ.] Haud facile dixeris quem locum reſpiciat. In catalogo 152.— 8. Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. v. 158. Sed non Θρᾴκων illic, adeoque a verbis paraſiti nimium recedunt. Il. N. 246. Θρᾴκων audit, & 295. Θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόν δε μίσεσι τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς θ' ἁταρβὴς ἵστατο — τῶνδε Μηριόνης τε θ' Ἰδομενῆος ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἠιόνδ' εἰς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim ſaepius Marti aſſimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Æneа manum conſerens (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipſe & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quod anſam huic ſcurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* meritorius eſt Harmodius, non Ariſtogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γνωρίμου δὲ Ἁρμοδίου ὄντος ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐρωτικὸς ἐν εἶχεν αὐτόν. In reliqua hiſtoria ſequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de ſtatuis reticet, minus mirabuntur qui meminerint ex Piſiſtrato ortum; quam cauſam recte aſſignat ejus Scholiaſtes ad I. 20. Nobiles autem erant ſtatuae. Rogante quodam, quodnam eſſet optimum aes? Ego, inquit Antipho, Athenienſe optimum judico, ex quo Harmodii & Ariſtogitonis ſtatuae conflatae ſunt apud *Philoſtr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ] Quum Cl. *Hemſterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vſ. 98. ibique *Dukerum* adiri poſſe commonuerit, pauca ex eo addere volui; ſed omiſerunt operae; vid. ergo Addenda. *ſ. F. R.*

94. Ἀφύλιτο] Propter phraſeos raritatem addidit Noſter, lectionem hanc eſſe conſtantem; nam quum proprie *abripere aliquem* ſignificet, & privationi bonorum & honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *ereptam* civitatem e ſervitute, ſenſus erit minime incongruus.

Sic

ſervi eſſent, neque amici, nempe Paraſi-
tos? Qua ratione etiam Merionem Idome-
nei & ipſum Miniſtrum nominat: cum ſic,
puto, tum vocarentur Paraſiti. Vide au-
tem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis
qui filius eſſet, non dignetur vocare *Marti*
aequiparandum, ſed Merionem illius Para-
ſitum.

48. Quid vero? Nonne & Ariſtogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Paraſitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim eſt, ut Paraſiti iidem etiam ſint alentium ſe amatores. Hic igitur rurſus Paraſitus Athenarum urbem, tyrannide oppreſſam, vindicavit in libertatem. Et nunc ſtat aeneus in foro ſuo cum amaſio. Hi ergo, viri fortiſſimi cum eſſent, fuere iidem Paraſiti.

49. Tu vero qualem ſuſpicaris in bello futurum Paraſitum? Nonne primum talis pranſus ibit in aciem, ſicut etiam Ulyſſes aequum eſſe cenſet? Etenim quem in prae-

οὐ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους· τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὄντως, οἶμαι, καλκηλάτων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἄρηι, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.

Τί δὲ οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δὲ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; εἰκότως γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. ὅτε τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννευθεῖσαν εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τοῦ παιδικοῦ. ὄντες μὲν δὴ, τοιοῦτοι δὲ ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὸν παράσιτον καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἢ γὰρ, ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐτοίμως, καὶ οὐδὲν ἄμεινον ἐν μάχῃ δεῖν. Locus hic in poſteriori parte paullum contortus, & forte male tranſpoſitus. Certe verus verborum ordo eſt, ἢ γὰρ ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ οὐδὲν ἄμεινον ἐν μάχῃ δεῖν, φησὶν ἐτοίμως. Interpres non ſatis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Paraſitus) *primum pranſus exit in aciem, quemadmodum & Ulyſſes cenſet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte ſcripſit quoque Noſter φησὶν ἐτοίμως, *ait ſe epulis excepturum.* Verba Ulyſſis, ad quae reſpicit Paraſitus, puto haec eſſe in *Homeri* Il. T. vſ. 160.

Neque enim vir toto die usque ad ſolem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiaſtae *Theocriti* ad I. vſ. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι ἔστης, ὀλίγον τινὰ ἄσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὄντες, καὶ μὴ δειλιῶντες, ὃ δὲ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, ſummo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticuloſi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* J. J.

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id eſt, *non enim hoc ſolum faciet, ſed etiam*, &c. Exempla quaerenda. F. G.

Οὐ γὰρ] (*Jenſius* tranſponendo haec ſananda putat; ſed addenda tantum vocula ſi poſt ἐτοίμως, unde excidit, quia eaedem literae ipſius vocilae ſunt ſimul illius verbi ultimae. Ita vero ſenſus erit: *Nonne ita eſt? Imo quem in bello pugnare ait Ulyſſes, eum excipiet prius epulis, etiamſi confeſtim a prima luce pugnare oporteat.*) Perix. ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo ſunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. M. du S.

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησὶν] Primo illud ἢ γὰρ ἀλλ' ſolo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe aſſeverationem quandam habet iſta particularum conjunctio, quaſi tu dicas, *Non eſt aliter; ſed.* Et videtur haec ſup-

ſervire *ex periculo* ſignif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφιῶλοντο ἐν αὐτὸν οἱ ἰσχύοι. J. F. R.

Ibid. Ἔστηκε χαλκοῦς] Sic *Lexiph.* c. XI. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia ſimil. *Hemſterh.* ad *Tim.* §. 51. J. F. R.

98. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὸν παράσιτον καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἢ γὰρ, ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐτοίμως, καὶ οὐδὲν ἄμεινον ἐν μάχῃ δεῖν. Locus hic in poſteriori parte paullum contortus, & forte male tranſpoſitus. Certe verus verborum ordo eſt, ἢ γὰρ ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ οὐδὲν ἄμεινον ἐν μάχῃ δεῖν, φησὶν ἐτοίμως. Interpres non ſatis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Paraſitus) *primum pranſus exit in aciem, quemadmodum & Ulyſſes cenſet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte ſcripſit quoque Noſter φησὶν ἐτοίμως, *ait ſe epulis excepturum.* Verba Ulyſſis, ad quae reſpicit Paraſitus, puto haec eſſe in *Homeri* Il. T. vſ. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιούς
Σίτου θ' οἰνοποτὸν τὸ γὰρ μέν σε ἔστι θ' ἁλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρήξειν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀκμὴν σίτοιο δαινύσεν' ἄντα μαχέσσεται.
Sed veſci jube velocibus in navibus Achivos
Pane & vino, hoc enim robur eſt & fortitudo.
Neque enim vir toto die usque ad ſolem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiaſtae *Theocriti* ad I. vſ. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι ἔστης, ὀλίγον τινὰ ἄσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὄντες, καὶ μὴ δειλιῶντες, ὃ δὲ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, ſummo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticuloſi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* J. J.

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id eſt, *non enim hoc ſolum faciet, ſed etiam*, &c. Exempla quaerenda. F. G.

Οὐ γὰρ] (*Jenſius* tranſponendo haec ſananda putat; ſed addenda tantum vocula ſi poſt ἐτοίμως, unde excidit, quia eaedem literae ipſius vocilae ſunt ſimul illius verbi ultimae. Ita vero ſenſus erit: *Nonne ita eſt? Imo quem in bello pugnare ait Ulyſſes, eum excipiet prius epulis, etiamſi confeſtim a prima luce pugnare oporteat.*) Perix. ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo ſunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. M. du S.

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησὶν] Primo illud ἢ γὰρ ἀλλ' ſolo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe aſſeverationem quandam habet iſta particularum conjunctio, quaſi tu dicas, *Non eſt aliter; ſed.* Et videtur haec

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑτοίμως, [a] καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι πρατιῶται χρόνον ἄλλο δέος· ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἁρμόζεται τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ἄλλο πεύσων τῷ πολέμῳ, τρέμει, [b] ὅτου δὲ ἐθέλει τότε μάλα φιλίῳ τῷ προσώπῳ, καὶ μὴ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπλοις ἄλλοτε τάττει τῷ παρασίτῳ, καλύπτειν αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὴν Τεῦκρον ἄλλο τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τὰ βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παραγόμενος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου ὅτε λοχαγὸς ὅτε πραλιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτο παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, πρόσθεν ἀθλητικὸν μάχης, ἀθλητὴν ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς [c] ὑπαστιστὰς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀπολιποῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ὁπλῖσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homunciones si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli caussa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti.

51. In

a Καὶ] Forsan Κἂν. conjiciebat *Gujet.* etiam *Gesn.* Nil mut. Edd. d Χλωροὺς] Χλωοὺς male *Hv.* & 2.

b Οὗτος δὴ] Οὗτός δὴ emendat *Gesn.* c Ὑπαστιστὰς]

20. Ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. *V.*

supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice pro καὶ εὐθὺς legamus κἂν εὐθὺς. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρόσαν ἦμαρ κ. τ. λ. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἀλλ'] Recte Cl. *Gesn.* simpliciter *etenim* significare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad *Aristoph.* Eccles. v. 386. Et Cl. *Jens.* ad *Vit. Auct.* §. 6. No. 76. *J.F.R.*

2. Ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν] Glossema videtur. *F.G.* Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. *J.F.R.*

3. Καὶ εὐθὺς] Lego κἂν εὐθύς. *F.G.* Idque omnino re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jocanti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ διαφέρειν παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. ἡ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό ποτε βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθείς, οὐκ αἰσχύνη τῇ χωρίῳ μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ὀπίσω μένει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτῷ ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικὼς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸ ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ὀπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὼ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήγει] Ἀλλὰ ὁ λέοντα ἀντιβρυχήσει); ἢ ὁ λύκον ἀντωρύσει) * αἶξ; τοῦτό μοι λέγε. V.

Ἀντιθήγει] Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχήσεται τὸ παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρύσεται. G.

* Αἶξ] Λῦρα V. pro quo αἶξ in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. M. du S.

reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis sic dedissem. J.F.R.

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] Hom. Il. Θ. 272. M. du S.

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operæ pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstitutam diversitatem. J.G.

Ibid. Ἄξιόν γε] Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. F.G.

24. Ὑπαποσκώπτει] (Forsan ὑπαποσκ—.) Anon. M. du S.

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere Alciphr. & Longus. Vid. hunc Past. 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. J.F.R.

60. Τίς ἂν ὁ] Et ἡ ita post ἂν Phalar. epist. 38. ᾗ τάχα ἂν ὁ ἐκπιεῖν. Ne plura ex Nostro addam. J.F.R.

λον εὐφράναι τὸς συμπότας; πότερόν ποτε ὅτῳ ᾄδων ἢ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπῳ μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενῳ, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσωρ ὅτι τεθνηκώς, οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; ἢ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφῳ τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

convivas poterit? hic ne tandem canens & dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea ſententia tale quid in coena Philoſophus, quale canis in balneo.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοπεῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες[a] ἐκείνῳ. πρῶτον [b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν φιλόσοφον ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, [c] ὧν οἱ ἄνθρωποι [d] οἴονται· τὸν δὲ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ πάνυ, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος ὅτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ὅτα χαίρειν κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα τῶν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (τοῦ μὴ καὶ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· [e] ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει τὸς μαν-

Ac nunc his relictis, ad ipſam jam vitam Paraſiti veniamus, ita ut iſtorum ſimul *vitam* inſpiciamus & comparemus. Primo igitur Paraſitum gloriae contemtorem ſemper videas, neque curae ipſi eſſe, quid homines ſentiant. Circa Rhetores autem ac Philoſophos invenias, non quosdam, ſed omnes, a ſuperbia & gloria conteri, & non a gloria ſolum, ſed quod turpius illo eſt, a pecunia. Ac Paraſitus quidem ad pecuniam ita affectus eſt, ut vix aliquis ſparſos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipſi videtur inter pecuniam atque ignem intereſſe. Verum enim vero Rhetores, &, quod indignius eſt, illi, qui philoſophari ſe dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati ſunt, ut e numero Philoſophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus ſit; alius mercedem argutia-

a Ἐκείνῳ] Recepi ex *J.* Ἐκεῖνον cett. b Τοίνυν] Non adeſt in *El.* c Ὧν] Τί ἂν *J.* & marg. *Al.* d Οἴονται] Οἴονται *J.* e Ἄλλος —— μανθάνοντος] Integer hic verſus deeſt in *El.*

72. Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω Ε χαῖρε λεχθὲν δόξης καταφρονεῖν, ἀεὶ τῷ βαρβάρῳ πλειστόμβρῳ. V. (πλειωδόμβρῳ. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκείνων conjiciebat *Geſn.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus jam comparatum it paraſitos. Verum quum τὸν βίον τοῦ παρασίτου praemittatur, recte jam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοσόφων Ε ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Geſn.* vulgatam minus recte habere, & niſi *Junt.* ſuccurriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοσόφων βίων, recipi potuiſſet. *J. F. R.*

71. Οἴονται. περὶ ῥητόρας] Erat, cum non viderentur haec ſana eſſe. Legendum putabam ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde ſequuntur, οὐρος δ' ἂν τὸν μόνον τοῦτο περὶ τούτους, ἀλλὰ Ε ἄλλα πάθη. *J. M. G.*

Ibid. Περὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic in *Tim.* §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τοῦ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus diſſertationis *Long.* lib. 4. ποιμεν. *Liban.* Paraſ. *J. B.*

83. Ὥστε τῶν μάλιστα τῶν εὐδοκούντων φιλοσόφων (περὶ μὲ γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲ δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in editione *Baſileenſi*, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere?* qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod

dantes a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invehias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est. PAR. Ignosce

Θάνοιτας. ὁ δὲ πρὸς τῆ βασιλέως ὑπὲρ τῆ συνεῖναι [f] ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. [g] ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ ἀφ' τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, [h] ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὔροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν πάρασιτος [i] ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ λαγαναχτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες, ὧν ἀφθειρομένων [k] πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὰ ἔγκατα αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυται) ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεᾶ τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

[f] Ὁμοίως] Et hoc deest in *Fl.* [g] Ἔτι] Εἴ τι *J.* & marg. *As.* [h] Ὅτι μισθὸς] Omisit *Fl.* [i] Ἔξω] Ἐξωθ *Fl.* [k] Πάντως] Πᾶσα marg. *ANV.* non male.

92. Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθός. *V.*

quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. *J.G.*

84. Φιλανθρωπ * πως] Hic desunt nonnulla. *F.G.* Non credo, neque *Gronov.* neque *Gesnerus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. *J.F.R.*

87. Εἰσπράττει] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον εἰσπραττέτω μὲ, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶ λελειπότων τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. παρὰ τῶ λίπα δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττει] μισθὸν τοὺς μαθήσεως etiam recte se habet; nam & sic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τι εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους. *Mitylenaeis pecuniam imperavit. Dion. Hal.* X. p. m. 640. pr. Ἄππιος —— τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν ἐπῆγε. *Appius —— Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* *J.F.R.*

90. Εἴ τι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. *Aquon.* c. 31. & quae ibi sunt annotata. *M. du S.*

9. Πάντως] Quod orae *Ald. Wessel.* adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paras.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epict. Man.* c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ ταῦτα ἀπόλλυται] Haec etiam male habent. *M. du S.*

εἰς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρείῳ ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείῳ, οὐδὲ φρονίμῳ ἀπορία φρενῶν ἐστὶ φρονίμῳ· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν εἴη. προκείσθω δὲ ἡμῖν περὶ παράσιτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχοι αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλείστους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μὴ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοιεν, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς [b] δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν· εἰκῇ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est, neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui non est. Si vero fortis non aliter quam praesente fortitudine, & prudens prudentia praesente; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de parasito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla est ut doleat.

55. Jam Philosophi simul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi,

te-

a Οὐδέποτε] Οὐδέπω *Fl.* b Δεδιότας] Δεδιότες Edd. priores male.

34. *Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους*] Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, *οὐκ ἂν δή που, si μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους*. i.e. *qui sane non ita armati essent, nisi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, nisi armatos metuerent.* Vides voculas *οὐκ ἂν δήπου* sic nihil habere quo referantur, quae certissime referri debent ad *τὸ*, *ὡπλισμένους*, cum quo participio non jungendum verbum *ἐφοβοῦντο*, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, *φοβοῦνται μάλιστα*. Haec *L. Bos* in Obs. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori succurrere non dubitavi. Cl. *Gesn.* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. *J.F.R.*

37. *Δεδιότας*] Miror nihil hic varietatis quaesiisse, nihil emendasse *Solanum*, quum *δεδιότες* legeret, quod qui cum proxime nexis *προϊόντας* & *ἀποκλείοιεν* stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J.F.R.*

61. *Ἀπολογίᾳ*] Socratis Apologiam scripsere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui suas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. *Τινι*] *Τινα* adscripsi. *Gesn.* Et quia *Junt.* quoque sic habet, forsan praestaret sic edere; quia aliquantum am-

telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

ὁπότ' οὖν δεινῶ; τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris committat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Παράσιτος μὴ τοίνυν ἐξὸν ἔχοι καὶ ἡγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγήν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥσ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὄνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων ἀρχαίου τινὸς ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παράσιτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτον τινι γεγραμμένην.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris committat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque cer-

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παράσιτου κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τουναντίον πολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

---

e Ἑαυτῷ] Ἑαυτῷ ora *Ar.* *d* Δὶ ὁ κακὸς] Non habet haec tria *Fl.* Sed pro ὁ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθὸς, marg. *Ar.* etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe. *e* Τινι] Τινὶ *Fl.* cum accent. Τινι cett. Τινα *F.* sola. *f* ΤΥΧ.] Deest hic nomen personae in *Fl.* *g* ΠΑΡ] Et hanc pers. omitt. *Fl.*

65. Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Εὐτελοῦς ἐστι παροιμίου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἀπόσιτος γραφή; *V.*

* Ἀπόσιτος] Lege ἀποίητος. *Mendose.*

ambiguum τινι pro παρὰ τινος, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi* pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam diram adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV. 1. εἰρῆται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, *Dictum est a nobis* &c. *Herodian* I. 2. 9. ὅσα μὲν ἐν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρείᾳ. Nostrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἅ σοι πεπύκται σοι, & similia ubique obvia. *J.F.R.*

72. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. vs.

65.

ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καλαδίκης ἁλόντας ὑπὸ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καλαπρηθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τ' εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τελευτῇ χρήσασθαι θανάτῳ, [b] ἀπτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, σκεψώμεθα λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχοι, μόνος ἐδίων, πένης δέ, καὶ προϊὼν ἄνευ παρασίτου, πλωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐδὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλού-

te, male malos perliſſe; alios de ſententia judicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combuſtos; alios ex urinae difficultate interiiſſe, alios in exilio: Paraſiti autem mortem id genus nemo dixerit, ſed beatiſſimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiiſſe, ille cruditate mortuus eſt.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philoſophos pro Paraſito certatum certamen eſt. Supereſt ut dicere coneris, An etiam honeſta atque utilis alenti ſit iſta poſſeſſio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam paſci a divitibus, id ipſum autem pudori eſſe ei qui ſic paſcitur.

PAR. Quam puerilis eſſes, Tychiade, ſi non poſſes intelligere, virum divitem, ſi vel Gygis haberet aurum, ſolus ſi cibum capiat, pauperem eſſe; & ſi progrediatur in publicum ſine paraſito, mendicum videri. Et quemadmodum miles ſine armis eo contemtior, & veſtis ſine purpura, & ſine phaleris equus, ſic etiam dives ſine Paraſito, humilis homo vilisque videtur. Quin or-

[a] Φθινήσαντας] Sic Edd. Φθινύσ. vult *Geſn.* [b] Ἀπτήσας] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetſtenii* ſequor. Ἀποπτήσας *evolans* dederat Cl. *Geſner.* [c] Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων *J.* & *Va.* [d] Γύγου] Sic Edd. omn. habere notat *Solan.*

74. [*] Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. *V.*

75. Καλαπρησθέντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. *V.*

76. † Φθινήσαντας] Ὡς Ἀντισθένης.

77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota adpoſita. Sed nulla in V. eſt lacuna. Excidit tamen ſcholion aliquod; nam vox haec Antiſthenem non reſpicit; & in textu reperitur ad alium ſpectans. In C. non exſtat hoc Schol. *M. du S.*

[*] Φαρμάκῳ] Antea ſic legebatur. Τοὺς δὲ καλαπρησθέντας] Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit *Solan.* quia indicium tantum ſunt ſcholii quod tamen non ſequebatur.

† Φθινήσαντας] Φονεύοντας ante editum prave; quum V. tamen φθινήσαντας, etiam mendoſe. Sed quia *Solan.* indicabat φθινήσαντας eſſe in C. idque cum Luciani textu convenire, facile hoc recepi. *J. F. R.*

65. — ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. *J. F. R.*

74. Φαρμάκῳ] Socratem. *F. G.*

Φαρμάκῳ — καλαπρησθέντας — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. *M. V. La Croze.*

75. Καλαπρησθέντας] Ad Empedoclis in Aetnae craterа inſilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam ſaepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid eſſe puto. Ad illum potius retulerim *φυγὼν* ſ. exilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiaſtes uſus. Antiſthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*,

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorem; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipsum

σιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· ὁ δὲ πλούσιος πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ.

59. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς χρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὧδε μάθοις ἂν τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, ἡ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τοῦ τοιούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχη ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν δηλητηρίοις φαρμάκῳ ὑποθείς, ἔχων τὸν παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαί τινι, τοῦτο προεσθίοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοτιμίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχρὸν αὐτὸ τὸ

e Τὸ κοσμεῖσθαι] Τῷ κοσμ. Pell. f Πάντα] Ταῦτά Fl.

11. Τοῦτο προεσθίοντος] Τοῦτο ἐς μοῦσαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδὲν ἐκπώματος μοῦσαι προσπαρομοιοῦν τῷ ἐκπώματι τῷ ὑποσμάτων. V.

ras, quod de phthisi accepit; qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J. M. G.*

76. Ἀπὸ δυσπρίας] Epicurum. *F. G.*

Ἀπὸ δυσπρίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσπριὰν ἐς δυσπληρίαν πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, eum πελάσσασθαι λίθῳ τὸν ὦμον ἐπιχειθέντων. *J. M. G.*

Ibid. Φθινοπαίλας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Gesn.* emendabat φθινόπαλας. Recte credo; nam φθινὸν ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. *J. F. R.*

77. Φυγόντας] Aristotelem & alios. *F. G.*

91. Γύγυ χρυσίου] Vid. supra ad Δίκ. c. 21. de Annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κράτα, aut Μῶλυ, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. *M. du S.*

Γύγυ χρυσίου] V. *Bis Accus.* c. 21. post med. ubi Γύγυ δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. vs. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, οὐ τὰ χρυσία. *J. F. R.*

6. Δορυφορίας] Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. *J. F. R.*

13. Αἴσχιον] Malim αἴσχιον, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. *M. du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.
ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ; καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον [a] ἢ ἄριστα φίει. Φέρε γάρ, τί σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ; ὦ Σίμων, ἐστίν, ὁ αἰσχρὸν φαίνει.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ συμπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ συμπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἔθ' ἕλοιο καὶ τῷ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud? TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

51. PAR. Age ergo rursus mihi respondе: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigare ne* an *juxta navigare*. TYCH. Equidem *juxta navigare*. PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere*? TYCH. *Juxta currere*. PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare*? TYCH. *Juxta equitare*. PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari*? TYCH. *Juxta jaculari*. PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter? TYCH. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pue-

[a] Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* [b] Ἔθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A1W.* [c] Ἐσθίειν] Anon. Forsan σιτεῖν, adscripsit.

37. Παραπλεῖν] In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in παράσιτος appellatione jungi possunt, ut *parasitus* fit qui *cum* aliis, quibus *abrepsit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit *Guyet.* Omisissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallem, si omnia reliqua verba ad eamdem potestatem reduci possint; sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat; restat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτεῖν grandius quid sonare atque esse quam simplex σιτεῖν. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γαμοῦ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere

ri, mane veniam & poſt prandium; diſcendae hujus artis cauſſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι ᾗ ἑῴᾳ καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τ τέχνην· σὺ δέ [d] μέ αὐτῷ δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ᾗ πρῶτός σοι μαθητὴς γίγνομαι. Φασὶ δὲ ᾗ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τ τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnaſiis.*)

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, vidi enim, pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulce-

1 Ταῦτα δὲ [e] ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲ αὐτοὶ περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι ᾗ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται [f] καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείψαντο, ᾗ κατέψη-

[d] *Μέ*] *Μοι Fl.* ΑΝΑΧ.] Nomina perſonarum in fronte non habet *F.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσις ὁ Σόλων *B1.* & 2. [e] Ὑμῖν] Ἡμῖν *Fl.* Ceterae *ὑμῖν* cum M. [f] Καλινδούμενοι] Sic *Fl. F. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M.

5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

nere qualis eſſe ſolet. Cum vero hic luſus tantum in verbis ſit, non valde quidem ingenioſus, nec tamen omnino abſurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *F.F.R.*

44. Ἐθ' ἑλοῦ] *Ven.* utraque ἂν ἐθέλοις. *M. du S.*

48. Σὺ δέ μοι — διδάσκειν] Infinitivus loco imperativi valde quidem uſitatus; ſed quia tum ineſt ellipſis verbi *μείμνησο*, poſſit etiam hac ratione illud *μοι* quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis eſt, & quaſi pleonaſtice in hujusmodi praecipiendi formulis inſeri ſolet, ut non ſemel vidimus. Conf. ſaltem ad *Aſin.* c. 4. Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, ſignificatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *F.F.R.*

50. Φασὶ δὲ] Hoc accipiendum eſt cum diſtinctione. Nam verum illud eſt in matre quae non convolat ad ſecundas nuptias. Alias falſum, ut teſtantur politiſſimi *Homerici* verſus quos ex Odyſſ. profert *Stobaus* ſerm. 192. vide *D. Ambroſ.* 6. Hexamer. *F. B.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ] De Anacharſi & Solone vide quae ſupra annotata ſunt ad Σκυθ. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Geſn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum *de Gymnaſiis* inſcriberetur a priſtinis Interprett. ego hanc inſcriptionem deinceps ſervavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum ſic etiam ſunt inſtitutae, & Lectores huic inſcriptioni adſueti minus commode loca indicata poſſent invenire, ſi titulus Dialogi mutaretur. *F.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad li. 10. *Heliodor.* *F. B.*

7. Λίπα] Oleum *μαινίας φάρμακον* vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

8. Ἀπο-

ἥνεκα μάλα εἰρηνικῶς ἕτερος τὸν [a] ἕτερον ἐν τῇ μέρει, μὴ δὲ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ἐφῄσί τε ἀλλήλους [b] συμπεσεῖσθαι, καὶ τὰ μέτωπα συναράττεσθαι, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ [c] ἦν ἰδὼν ἐράμενος ἐκείνοσι τὸν ἕτερον ἐκ τῶν σκελῶν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος εἶτ' ἐπικαθαπτόμενος, ἀναχύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὰ γαστέρα, τὸν αὐχένα ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ἐδὲ τῷ ἐλαίῳ ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαντες τὸ [d] χρίσμα, καὶ τῇ βορβόρῳ ἀναπλησθέντες, ἐν ἱδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες.

re alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, truduat se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter *ea gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem causſa parcunt, quo minus inquinentur, sed detersо unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ γοῦν γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλ-

2. Alii in subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, con-

4 Ἕτερον] Sic M. *Fl. Ald. P. Fr. B1.* & 2. *H.* Ἄτερον *J.* b Συμπεσεῖσθαι] Reſcripſi ex W. Σεσωσ. Edd. c Ἦν ἰδὼν] Sic Edd. & M. Ἤνιδ' *Pell.* Νῦν *Marc.* d Χρίσμα] Ita bene *J. Fl.* P. &c. Χρῖμα W. Sed in margine erat *χρίσμα*.

8. Ἄτερος τὸν ἕτερον] Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adſcripſerat *Salmas.*, & quia ἄτερος tam prope praemiſſum, credat quis etiam ἄτερον rectius ſequi, quam ἕτερον. Esſe autem ἄτερος Atticum, ex *Ariſtoph.* demonſtrat *Maittair.* de Dialect. p. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὃς ἔχεν ἄτερος δαίμων, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλῆς adducit. Verum non adeo me movit ſolius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in caſibus obliquis aegre ſic ſcribi poſſe monent Grammatici; in accuſativo certe, non video quae craſis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At ſi uſus tamen contra analogiam induxiſſet, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accuſ. aliunde probare non habeam, vulgatam ſervo. *J. F. R.*

9. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipſius Anacharſidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. *J. M. G.*

11. Καὶ ἦν ἰδὼν] Καὶ ἦν ἰδών. *Th. M.*

Καὶ ἦν ἰδὼν] Vid. *Xenoph. Anab. Ariſtoph.* & Noſtrum *Anach.* c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἦν ἰδὼν] Non quidem ita edidimus in *Piſc.* c. 51. pr. ſed ἀλλ' ἰδὼν tantum, quia hoc plurimae Edd. & P. habebant. Jam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδὼν & ibi legi. *J. F. R.*

12. Ἐκ τῶν σκελῶν] Poſſet οὖν abeſſe. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις οὖσα βίαις ἀπολοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — καθηρμένους οὖν χειρὸς —. Conf. Noſtrum ſupra, *Aſin.* c. 23. vſ. 88. Et *ibid.* c. 45. ἐμοὶ δὲ ἀφάμενος οὖν τῶν ποδῶν. *Long. Paſt.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) χρατίσας οὖν τῶν καιρῶν. *J. F. R.*

15. Περιπλέξας] Sic rurſus infra c. 31. *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. ſupra *Mort.* c. 17. & *Z. Tr.* 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. ſupr. T. I. *Tim.* c. 29. ubi ſimilis quidem phraſis, ſed ἐγχέλεις non ἐγχέλυες. At conf. *Steph.* ab *Hemſterhuſio* ibi indicatum. *J. F. R.*

26. Ἐν πηλῷ οὖσαί γε &c.] Οὐκ οὖν πηλοῦ ὄντος γε, ἀλλὰ ψάμμου ταύτης βαθείας ὑποβαλλόμενοι οὖν τοῦ ἱπποδρόμου τινὲς ἀλλήλους. Sic Mſ. non ταράττουσι, ut editur. *Sed hi non in luto, ſed altam arenam in foſſa ſubjicientes ſe invicem illa adſpergunt.* Paullo poſt dicit ἐπικάδειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit. de qua *Mart.* VII. ep. 67. *Et flaveſcis haphe.* Sed de hac & aliis ad palaeſtram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copioſe, vide imprimis eruditiſſimum *P. Fabrum* in Agoniſtico 11, 2. & 5. & 22. *J. G. G.*

28. Πάττουσι — ἀναπλησσόντων] Sic W. totum hunc lo-

conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι [e] πάτησίν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες [f] ἐπαμῶσι καὶ κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τοῦ ψάμμου τὸ ὄλισθον [g] ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ πατάσσουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ὥστε γῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἐκπτύειν ὁ κακοδαίμων· ὕτως αἵματος [i] αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, οὐχ ὁρᾷς [k] πεπαχθέντος εἰς τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων ὑτοσὶ διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γοῦν τῇ πορφυρίδι τὸν ἐχόντων τινὰ [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ὅτι τῷ αὐτῷ μόνοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα.

Ταῦ-

[e] Πάτησίν τε] Ex W. reſtitut. Ταράττουσί τε Edd. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάτησι Edd. [f] Ἐπαμῶσι] Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦσιν G. [g] Ἀφαιρούσης] Ὑφαιρούσης marg. *Aldi*. *f*. At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. [h] Ἀποπτύειν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores. [i] Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. [k] Πεπαχθέντος] Πεπαχθέντες male M. [l] Τοῦτον] Τούτων male *Fl.*

locum habet; vulgatae aliter, nempe *ταράττουσί τε — πάτησι*. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, *ἐράτησι* legebam. *M. du S.*

Ταράττουσί τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. *ἐράτησι* legendum ſuſpicatur, vel *ἐράτησι*, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, *ἔρυγμα* fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, *σκάμμα*, ſ. *τὸ ἐσκαμμένον*, quae *ἐσκαφὰς*, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam*. *J. M. G.*

Πάτησίν τε] Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum *ταράττουσι* nihili eſſe. Et quamvis *ἐράτησι* eleganter ſit conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi ν paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox *ἐπαμῶσιν* quoque ex 2. Codd. receperim; (nam *πάτησι* jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque accommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat: *in cavea prenſant ſe invicem, & — ſpargunt*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *J. F. R.*

30. *Ἀφυκτότεροι*] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. *Τὸν ὄλισθον*] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo *τὸ ὄλ.* *M. du S.*

Τὸν ὀλισθον] Quod neutro genere *τὸ ὄλ.* maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum, lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum *εὐόλισθος* adjective *Suidas* habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro *τὸ ὄλισθον* attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* *ὄλισθος*, *πτῶσις* habeat, nihil in Lucisno mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: *ὄλισθος*, — *ὁ ὅλως καλαπίπτων*. *J. F. R.*

34. *Ὀρθοστάδην*] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas*. de his qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione* ad l. *Aquiliam*. *Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. *G. C.*

37. *Ἀποπτύειν*] Ita W. Reliqui libri *ἐκπτύειν*. *M. du S.*

44. *Ἐγκονοῦσι*] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *J. M. G.*

Ταῦτα ἂν ἐθέλω εἰδέναι τίνῳ [a] ἀγαθὸν ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιφαίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ μανίᾳ τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει ἕτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάσσουσι τὸ κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. ὥστε σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adsteret. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae causa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθοῦ] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto subscr. M. *S. Amst.* Ceterae sine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita M. *Fl. Ald. B1. H. P. Fr. S.* Παρίχει *f.* & marg. *A1.*

49. Μανίᾳ] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀφθείη, εἶσα ὡς οὐ μαίτλῳ διεζώσμεθα τὴν ἀκινάκην] Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀφθείη, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum ἀφθείναι τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων ἀφθιτόντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In *Pseudologista* c. 25. τοιαῦτά μοι ἀφθήσῃ, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. *L. Bos.* Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. Σύ μοι χῶρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δικαίως ἂν ὑπ' ἀλλήλων ἀφθείντες. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί μοι ἀφθήσει & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα ἀφθέντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemst.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. K.*

78. Λυκίῳ] Lyceum, Gymnasium, de quo consule *Meursium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίπτωσις, pro τῷ ἐπὶ τῇ σίλλῃ καὶ κλιμῶνι τόξον ἔχοντι. *F. G.*

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. supra *Asin.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀνακικλασμένη] Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἐκ τῶν ἁκατίων ἄνδρων ἀναδούμενοι τοὺς σαυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt: *Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνακλᾶν „ hic non est, quod *Vossius* & *Portus* putarunt, *frangere*, verum sursum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiastes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in a-

„ liis

niant utilia iſta atque jucunda. Mihi quidem ſi veſtrum aliquis tale quid faciat, ſentiet non fruſtra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen poſuiſtis his quae hic fiunt, aut quid facere iſtos dicamus? SOL. Locus ipſe, Anacharſi, Gymnaſium a nobis appellatur, & eſt illud Apollini Lycio ſacrum. Vides ſignum illius, illum ad columellam ſe acclinantem, ſiniſtra habentem arcum: dextra vero ſupra caput reflexa velut e longo labore requieſcentem oſtendit Deum.

8. Exercitationum autem iſtarum ea, quae fit in luto iſto, lucta vocatur; iſti in pulvere, luctantur ipſi quoque: illud, quod erecto corpore ſe invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & diſci, & ſaltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praeſtantiſſimus inter ſuos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae ſunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀμφιθείη, εἴσεται ὡς ὑπὸ μάτην [e] διεζώσμεθα τὴν ἀκινάκην.

Ἄτας εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνασίοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲ χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ [f] Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸ ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲ τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν [g] γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα [h] πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ [i] ὑπερβάλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τὸν καθ' αὑτόν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

[e] Διεζώσμεθα] Παρεζώσμεθα M. & marg. *AtW.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. Bt. P.* &c. [f] Δυκίου] Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. [g] Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. Bt. Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *J.* & *W.* [h] Πυγμῆς] Πηγμῆς male *J.* [i] Ὑπερβάλλεσθαι] Bene ſic Edd. principes ſeptem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *J.* ſola.

„ liis generibus loquendi non frangendi, ſed inflectendi & in altum tollendi ſignificationem habet. *Ariſtaenet.* I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλᾷν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θεὸν τὴν κύλιξ συναιρομένων βοτρύων. Lucian. „ *de Gymnaſ.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δίξια ὑπὲρ τὴν „ κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσεις ἐπτυγμένα γραμμάτια *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed κατακλωμένη de ſaltatore, Noſter etiam ſupra *de Saltatione* c. 9. (quod Cl. *Geſn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλώμενον *inflexum*, ſignif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Eſt autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *ſurſum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti interſit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum inſtituta, aliquam frangendi poteſtatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, ſive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, iſta ſurſum averſione quaſi frangitur, veluti philoſophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J. F. R.*

85. Ἐκεῖνο] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Sobon.* An ergo ἐκεῖθι quaeſivit? Non improbem; ſed nihil opus eſt, & vulgatum quod ſequimur, nihil incommodi habet. *J. F. R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Ariſtoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ μὲν δυνάμενος τὰ σκέλη ῥᾳστώνως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ δλίσθειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὅσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (Legendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philoſtrati* locum ad Δημων. c. 49. ſupra adductum. *M. du S.*

89. Πυγμῆς] Oratio non ſatis perſpicua; ſi enim alia *loca* intelligit per *γυμνάσια*, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenſet quod cum Pancratio idem eſſe dixit? Vide tamen c. 24. ubi diſtinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. f. ubi πυξ— *J. F. R.*

94. Στέ-

ἐστιν; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τὰ ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ANAX. Οὐχ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε τεθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμείας ὑπὸ τῆς μεγαλοδωρεᾶς, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερσπουδάκεναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ καλαχλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνων

vos praemia? SOL. Olympiae corona olea- gina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi, an quod parva tibi videntur ista? ANACH. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum caussa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur, quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, conse-

qui,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Τοιαῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addidit *Solan.*

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. *L.K.*

95. Ἰσθμοῖ] Idem *Duherus* modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & sic infra *Nerem.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ. *J.F.R.*

96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex Apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. ὁ δὲ Νεμήοις κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὃν ἐπεσπάσθη δὲ Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱερὰς οὖσι] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. *Post.* *M.du S.*

Σελίνων στεφανῶν] Pro ὁ σελίνου. Habuimus non semel. Conf. saltem ad *Gall.* c. 24. No. 11. *J.F.R.*

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τὰ ἱερῶν τοῦ Θεοῦ] Haec sic vertit *Vincent.* *Obsoporeus*, nescio quam bene; nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est *sacer*, non a ἱερεύς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponebantur.* Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & ap. *Max. Tyrium* sermone 37. & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaus* vel *Cirrhaeus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ λεγόμενον Κίρραιον ψιλὸν ἐστιν ἄπαντος, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, οὐ διὰ τινὰς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἶδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φαῦλος μὲν ὁ πανταχοῦ ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸ θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὐθις στέφανοῦ τὸ ἀγῶνα τὸ Πύθιον. Itaque hoc loco non male *μῆλα poma* intelliguntur, *μηλέα* tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus *Pausaniae*: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανοῦσθαι δὲ τὸ ἀγῶνα δάφνῃ τοῦτο καθεστᾶσιν — δεῖσαι δὲ στέφανον ἐπὶ τῷ Πυθίῳ τῇ νίκῃ παρ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐσὶν οὐδέν, ὅτι δὲ τῷ Λάδωνι θυγατρὸς Ἀπόλλωνος ἐφεστῶσαι κατέχουσιν οἱ φύλλα. Aliam veno ejus rei causam refert *Aelian.* Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce *Heliodor.* in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in Arcadicis, pag. 276.

&

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐστεφανῶσθαι, ἢ ἀπίτυϊ, μήτε σηλῷ καλαχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τῷ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. εἰ γὰρ [d] ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων θερίζειν. ANAX. Τοῦτο φὴς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐ-

[d] Ἀπονητὶ] Ἀπονεὶ W.

& *Plutarch.* Sympos. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonium* etiam reprehendit enumerantem diversa bravia, sic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui μηλέα habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Ausonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *J. P. a G.*

97. Μῆλα] Errat *Palmarius*. Vid. *Petit.* 417. *M. du S.*

Μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipsius societatis caussa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum: sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μῆλα semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. πρώτους) στέφανος ἐκ πίτυος, εἶθ' ἕκτον ἢ ἑβδόμον. quidni μηλέας aut μήλων adjiceret, si par erat ratio? *J. M. G.*

98. Παντὸς ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν μορίων] Quid hoc sit docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph.* Νεφ. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare solis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν μορίων] Adleverat margini Cl. *Hemsterhusius*, videndum Cl. *P. Burman.* Z. Καλαυς. Ex hoc igitur quaedam adjeciisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (ar-„ boris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum da-„ tum, docet *Suidas*, & Scholiastes *Sophoclis* ex „ *Aristotele*, & *Apostolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortasse corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teste *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίαις) Quod magis „ verosimile videbitur, si verum sit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienses in bel-„ lum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc „ saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίαις autem Commentt. ad *Poll.* seq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Hesych.* vero ibid. adductus: Μορίαις ἐλαίαις ἱεραῖς τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐκ τῶν μορίων] *Hesych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. *F. G.*

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J. F. R.*

αὐτὺς ὄλον ἐς στεφανωμένους, ἢ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαινέσουσι, πολὺ πρότερον οἰκτειρήσεις ὅτι ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα ἢ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μὴ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θεάτρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, καὶ τὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτὺς, αἱμαλῆ ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τῶν ἀνθιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀποτρέψῃ προσπεσὼν, ἢ [e] ἱματίου περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· ἔστιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. εἰ μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, ὃς φῂς ἀπαλαχόθεν τοὺς κρίστους συναγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ

videbunt coronatos, & victoriae causſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Anqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia. SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

II. ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit ob ea, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos

a Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *F.* b Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. c Εὐδαιμονίσουσιν] Εὐδαιμονίζουσιν M. d Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. e Ἱματίου] Ἱματίων M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀνθίπαλον c. 9. *M. duS.* Ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων] *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junt.* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Godd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Icar.* 23. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θαυμάτιον] M. & *Fl.* Θαυμάτια. Fortaſſe Θαυμάτια, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. duS.*

86. Τὰ μογγῶν] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. Ἐκ c. 12. pro πάνυ, μάλιστα repoſitum eſt. *M. duS.*

Τὰ μογγῶν] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano*. At neque μάλιστα ſemper *magnus* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque adeo *parvus* opponatur a *Pollucc*

pſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis jucunditas, videre ferientes ſe & conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponámus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quaſi poſſit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei cauſſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ὅτι τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταγνῶναι, ὅτι τῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ ἀλλήλοις ἐπιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ χρηὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπεύδακαμεν ὅτι τοῦτοις. οὐ γὰρ ἂν τις λέγων ἄν τις προσβιάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἀκλινῆ ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα καταριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα προβαλλομένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μέν, ὡς φῄς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ ψαμ-

f Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίων male M. *g* Ἄλκιλον] Ἄλκιλον W. male. *h* Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adſcripſit *Solan.*

luce III. 88.) Sed quamcumque etiam magnitudinem, ſ. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus ſpectare puto (qui ne quidem erant homines *longi*, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Menodian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον εἰ μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *exiguis* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲ τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τῷ ἀριθμῷ. Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte ap. eumdem V. c. 10. med. ἔστι δὲ ἡ πόλις τῆς Λιπαραίων μικρὰ μὲ τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καλαμαρίζουσι εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam *Poll.* V. 68. de leporis animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notari in libello *de Ani-*

φάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλῳ καὶ κοτίνῳ ἐγκρατεῖς γένοισθε νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX. Εἶτ', ὦ Σόλων, ὅπῃ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως. οἱ δὲ [a] ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἆθλοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐννενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· εἰ γὰρ ἦν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο, οὐκ ἂν μέλοι σοι ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα [f] πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ANAX. Καὶ μήν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῖν καλὰ ἀνησαίμην, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenien sibus ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττηθέντες Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνοντες] Λαβόντες W. & marg. A1. c Μηδέπω] Sic W. & marg. A1W. Μηδέποτε Edd. d Οἰκηθείη] Receptum ex M. & Fl. Οἰκισθείη Edd. cett. e Τότε] Ποτὲ W. & Fl. f Πρὸς] Περὶ W. & marg. A1. Sed πρὸς Fl. cum cett.

87. Ὑπώπια] Ὑπώπια, Genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἕλκυστρα ποιά. ὅπερ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

digitis. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλιστα τὰ μεγίστη legere malit, τὰ κάλλιστα μάλα, me non repugnantem habebit. J. F. B.

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. Paulus in I. ad Corinth. IX. 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. L. Bos in Obs. Philol. p. 142. probatque ὑπώπια esse vestigia plagarum, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. J. F. B.

99. Μηδέπω] Sic M. melius quam in Impress. μη-

δέ-

hoſpitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam ſcriptorem eſſe, & morum optimorum inventorem, teque inſtituta utilia introduxiſſe, atque in univerſum rempublicam quandam conſtituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & diſcipulum tibi habe: nam ego jucunde vel ſine cibo & potu tibi aſſidens, quousque ipſe durare dicendo poſſis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid diſputantem.

15. SOL. Univerſa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid ſit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus: haec jam tibi enarro, uti diſcas, cujus rei gratia haſce illis exercitationes propoſuerimus, & labore ſubigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina ſolum, ut auferre poſſint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: ſed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipſis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propoſitum eſt: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, ſed quae hominum in ſe fe-

παίων καὶ [g] ξένου, προειλόμην κἀγὼ κλέος, ἐπεὶ σοῦ ἤκουον νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τ' ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν παιόμενον, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἀσιτός σοι, καὶ ἄποτος προσκαθεζόμην, ἕως ὅσον ἂν αὐτὸς ἀφαρκοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας [i] τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ὑ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξιμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ ἀναγκάζομεν τὸ σῶμα καταπονεῖν· οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύνωνται ἁρπάζειν· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ σίτινος, οὐδὲ κατίνης, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τ' ἀνθρώπων

[g] Ξένου] Sic W. & Fl. Κνώσου Edd. [h] Τινῶν ξυγγραφέα] ξυγγραφέα τινὰ M. [i] Τι] Sic M. & Edd. omn. [k] Διέξιμι] Reſtitutum ex W. Διεξίσμι Edd. priores.

Hortſt. M. du S.

4. Οἰκοῦσιν] Ita M. & Ed. Fl. rectius quam in vulgatis, quae οἰκοῦσι legunt. Sic c. 18. ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. M. du S.

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum ait ſibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad perſonam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges compoſuiſſe dicetur is qui plurimas compoſuit. Quia tamen non obſcura neque plane abſurda viſa vulgata, propter unum codicem eam rejicere, religio fuit. J.F.R.

27. Τι] L. τε quamvis M. etiam agnoſcat τι. Idem Anonymum conjeciſſe video, qui τε margini codicis ſui adſcripſit. M. du S.

36. Διέξιμι] Sic recte W. In Impreſſ. διεξίσμι. M. du S.

45. Πρόκειται ἀγὼν] Sic ἡ προκειμένη ἱερὰ ἀγὼν Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII. 1. ubi plura ſimilia. L. Bos. Addiderat Cl. Hemſterh. etiam videnda Syneſ. Ep. 100. p. 239. D. Et Baſil. Seleuc. initio Or. I. J.F.R.

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῆ τε ἑκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῇ παλρίδι, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτὴν [a] πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὅσα ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαι οἱ ὑπὸ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐκείνῳ παρεσκεύασται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγῇ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυνα; ΣΟΛ. Καὶμὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἀκούσῃς [b] καλαμάθης. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπορρεὼς τὴν τάξιν, ἐκείνων πρότερον ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῄς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν περὶ ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ANAX. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, [c] οὕτω καὶ ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος βραχυτέραν ποιήσαιτο, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων παυσάμην, μηδ' ἐκείνων

licitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamini illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem

a Πατρίων] Παττοίων L. & marg. *Alw.* b Καταμάθης] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὕτω] Οὕτως *Bl.* & W.

64. Ὁπόταν — καλαμάθης] Non fugit *Solanum* ὁπόταν aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καλαμάθης] Ita W. Impressi omnes minus recte καλαμάθοις. *M.du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἀγῶνων. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe. *Thucyd.* V. 18. & Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi est. Sed ὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona ὅτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali ὅτως, ita crebro ὅτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde singula fere ἐπιμύθια *Aphtonii*, ubi ὅτως νέοτας, ὅτως φαῦλοι, ὅτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item ὅτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. 5. ὅτως φυλὴ. ac 2. *Reg.* XVIII. 14. ὅτως μισῶ. *Diod. Sic.* III. c. 8. ὅτως δὴ. Sed variatur fere perpetuo

in

quem videam olea sibi placentem; aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit modo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καλαγωλᾶν, εἴ τινα ἴδωμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ὅτι τὴν σκιάν, ἵνα μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γάρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι φαιδίως ἀνέχομαι, ὀξύν μοι [e] φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γοῦν πῖλόν μοι κατελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, [f] ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διψαλέον τιθέντος, καὶ τε ἥλιος καθ' μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον ἐς φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγώ, οὔτε ὀλίγως ἐνοχλεῖσθαι ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γοῦν οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δέομεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν οὖν.

Καὶ

d Ἐπὶ] Sic recte P. aliaeque. Ἐπεὶ male *J. Fl.* e Φλογώδη] Φλογμώδη W. f Ὅτιπερ] An Ὅτιπερ? *Pell.* g Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abest a *J.* & *V2.* Adest in *Edd. Fl. &c.* & M.

in Codd. ejusd. aliis ὅτου, aliis ἄτου exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando σ. ultimum viderentur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. *J.F.R.*

84. Πῖλον] Haud suo loco vox οἰκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum delinceps. Athenienſium morem ex *Philostrato* discas. Vit. *Soph.* p. 572. *M. du S.*

Πῖλον μοι ἐφελεῖν οἰκοθεν] Non adeo alienum est οἰκοθεν, si cum *L. Bos* de Ellips. p. 216. verb. Ἀπέναι, expleveris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta conferueris. *J.F.R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pellet.* conjecturam recipiendam arbitror. *J.F.R.*

Ibid. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος] Canis sidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti calendas est. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G.C.*

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M. du S.*

6. Ὅπως

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, [a] προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ὁπόσα οἴει ἀνθιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν [b] ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἴσῃ ὠφεληκώς. εὐθὺς γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην [d] αὐτίκα, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὑμῖν ὠφελιμωτάτους εἶναι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὑτοσὶ (δύξας σε, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μέν ἐστι· σοφὸς δὲ ὢν, μεταπαίδευσέ με,

17. Et *fac* ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim & examinare meum sermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me instituerís, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes*, (hic te ostendam, Anacharsi) *Scytha ille quidem, sed vir sapiens, aliter*

me

[a] Προσέξεις] Edd. Προσέξῃς W. [b] Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσιν. [c] Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. A1. Ὅσῳ Edd. priores. [d] Αὐτῷ] Αὐτῇ *El.* Sed vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἑλληνὶς ἡ φράσις τῶν συνηθεστέρων προστακτικῶν ῥημάτων, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις, οὐκ ὡς ἐπὶ τούτου ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) δυσχερῶς ἀκούσῃς, προσυπακουέσθω γὰρ τὸ μέμνησο. ὅτως δὲ ἐντεῦθεν ἰλλιτερικῶς πρόσωπα ὁ λόγος, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις (3) προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα (4) ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ἵν' ᾖ τὸ σίλλυσι ὅτως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν (6) ἐν ἄνθεν τὸν λόγον λέγει τῷ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπιλθὼν, ὅπερ σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι ὅτως χρὴ ἰλλιτερῶς ἔχοντα (7) τοῦτο νοεῖν. καὶ ὅτως εἰλλιτερῶς ἀναπληρούμενον. *V.*

(1) Ἑλληνὶς] Ἑλληνὶς legebatur, quod recte emendavit *M. du S.* addens in C. haec praemitti: σκόπει διλονότι. Ἀτλιτικὸς. καὶ ἴρα ὅπως ὁ προσέξῃς κ. τ. ἑ. ἀ. ἰ. λ.

(2) Δυσχερῶς] Δυσχερὴς edita. Mutavit *M. du S.*

(3) Προσέξῃς] Προσέξεις correxerat *Solan.* Non repugno, quia & sic paullo post, eodem hoc scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ὁ προσέξῃς est, & in Luciani textu Cod W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id unoque more enunciare, dum illa Luciani exponit. *J. F. R.*

(4) Ἄν σοι] Αὐτοῖ edita. Mutavit *M. du S.*

(5) Ἐλλείπει] Ἀγνοεῖ *Clericus* ediderat, quod mutavit *Solan.* nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. *J. F. R.*

(6) Οὖν ἄνθεν] Δ' ὖν ἄνω lectum antea. Emendavit *M. du S.*

(7) Τοῦτο] Τοῦτον M. Sed eodem versu ἰλλιτερῶς iterum editum, quod facile in ἰλλιτῶς converti. *J. F. R.*

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ἴρα, i. e. ἴρα ὅπως &c. *F. G.* Ὅπως] Vid. ad *Tim.* 28. *M. du S.* (At ex divisione Cl. *Hemst.* jam est §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσέξεις] Miror qui *Solanus* Noster facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ἴρα ὅπως μὴ προσέξῃς, subjunctivus est melior. In *Tim.* c. 48. καὶ ὅπως —— φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemst.* alia divisione institutus numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus

me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ductu-ram sibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae proſunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, irriſores cum diſſimulatione vos eſſe in ſermonibus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legibus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe

καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ [e] ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστῆσαι πρός τε τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει πρός τε Ἀθηνᾶν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ [f] αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, πρὸς βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνουσα.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ σοὶ [g] ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις, ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν [h] ἐπιδημήσας, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα [i] σὲ, ὦ Σόλων, φασὶ τοῦτο, [k] ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, [l] ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη,

e Ἀναγεγράφθω] Ἀναγραφέσθω *J.* & *V2.* Item marg. *A1.* at prius cett. & M. *f* Αἰσχυνοῖτο] Αἰσχύνεται W. *g* Ὑμῶν] Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *J.* & *V2.* *h* Ἐπιδημήσας] Ἐσοικήσας M. male. *i* Σὲ] Omiſſum in M. *k* Ὡς φασὶν] Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. *l* Ἐπίσαιτο] Ἐπίσαιτο W. male.

ſus καὶ ὅπως μὴ καλαγωγήσῃς. Et ſic *Eurip.* quem adducit, itidem cum ſubjunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epiſt. 26. μὴ ἀγνοήσῃς. Noſter mox c. 18. f. ὡς μὴ ἀπεπλέκῃς, &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. *J. F. R.*

16. Ὅσα] W. & L. In Impreſſ. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad Φαλ. β. c. 2. *M. du S.*

Ὅσα] Ne mihi quisquam objiciat, poſt ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere quo referatur; quumque mox τὰ μάγιστα ſequatur, ὅσα eo cupidius adripui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. *J. F. R.*

18. Οὐδὲν — ἀποκρυψαίμην αὐτὴν] Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτειν enim cum duplici accuſativo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτειν τι ἀπό τινος conſtrui ſolet. *J. F. R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι priſci heroes fuerunt, a quibus Atticae tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina ſi quis deſideret, *Pauſan.* in Attic. & *Demoſth.* εἰ ἐπιτάφιος conſulat. *G. C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγεγράφεσθω. *M. du S.*

Ibid. Χαλκοῦν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. XI. *Paraſ.* c. 48. Et paſſim. *J. F. R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Heſych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οὕτω ἦσαν δέκα. *F. G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici poteſtate hujus vocis vid. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. No. 39. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meurſio*; primo X. numero a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum ſtatuae in Ceramico erant. *M. du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proëm. hiſtor. *Ariſtid.* in Panathen. *Ariſtoph.* ἱππέυ. *Tzetz.* ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Savar.* ad Sidon. *Apoll.* Epiſtol. 6. lib. 8. *J. B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. ſupra c. 14. ſub init. *M. du S.*

μη, [a] εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ [b] πειστέον σοι καὶ ἀντερῶ, ἤν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγειν, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ [c] συνηρφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ὅπῃ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους ἀφελαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς ἁπτονείτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ [d] τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συνελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ μέρος ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνο μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι τῆς ῥήσεως, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ πλείονα λέξῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ὑπολανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ὑπάρξει.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἄν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω σοι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μέλλοντα, τί ἂν ἐθέλῃς, καὶ ἀφαιρήσῃ αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ

quoque. Verum enimvero illa quoque in te parendum tibi velut legislatori: & contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, & jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exórsus* rationem doce, cur assumtos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem

a Εὐδαιμονήσειε] Εὐδαιμονήσει Fl. & W. b Πειστέον] Πειστέα male M. Nihil a vulgato abit Fl. c Συνηρφεῖ] Recepi ex M. & S. Συνειρφεῖ enim Edd. cett. d Τί] Ὅτι Fl. Prius cett. & M.

50. Συνηρφεῖ] M. S. & A. Reliquae συνειρφεῖ mendose. M. du S.

70. Διακόψῃς] Lego ἀφακόψεις. F.G. Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris, praecideris ambages.* Usitatior quidem in ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλέψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. J.F.R.

71. Ἐξαγώνια] I. est. ἔξω τοῦ ἀγῶνος. F.G. Habuimus supra, *pro Imag.* c. 18. pr. J.F.R.

73. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου] Sic infra Οἰκ. c. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. M. du S. Sed vid. de re ipsa notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 163. T.I. J.F.R.

77. Φόνου] Subaudi δίκῃ. F.G.

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte, pro *alternis vicibus.* Ita ὡς μέρει *vicissim*, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps, suo ordine*, ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura testimonia profert Cl. *Wesseling.* No. 80. Et Cl. *Hemsh.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οὐκοῦν ὡς μέρει ἑκάτερος ἀπάτω, docet *per vices* significare, quod Interpretes interdum fugerit. J.F.R.

80. Διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *actorem* notare, eique opponi τὸ φεύγοντα *reum*; vid. tamen exempla pluscula adferentem Rev. *Jac. Elsn.* in Observ. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gataker*um haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin.* de reb. suis III. 7. frustra

dem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas judicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judicandum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur Consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qualia multa judicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut nuda quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: & ex mei Consilii lege audi, & tacere jube, si sentias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu domestica causae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἐξ Ἀρείου πάγου, ἢν τὰς φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον ἔτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζηται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάτοιλες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζοντες τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούσασα· ἢν δέ τις ἢ προίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοϊκωτέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγων τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ὀπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται)· παρελθὼν ὁ κῆρυξ καλεσιώπησεν εὐθὺς, ὅπως ἐὰν λήρῃ πρὸς τὴν βουλὴν, μὴ περιπίπτειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιεῖσθαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ σε καταῤῥητορευόμενον· ἄχρι δὲ ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγῃ, ἐξέστω ὑποκρίνειν. εἰδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι εἴ τινα ὑποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ νὺξ σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

e Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρων male W. f Ἀρεοπαγῖται] Ἀρεοταγῖται W. & sic paullo post bis. g Καταῤῥητορευόμενον] Καταῤῥητορεύεσθον W.

77. Φόνου] Ὅτι οὐ τὸν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζον ἢ τραύματος οὐ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς· ἡ δὲ Παλλὰς τὸ θεῖον μηδὲν τούτων ἐπικαιρότερα ἐχεῖ Ἀθηναίοις εἶναι, [Actor. XVII. 19.] ἡ καὶ θεωμαχίαν ἢ λῃστρικὸν πειρατήριον ἐστιγμένον φυγαδεύειν τὸν ἐν ἄλλῃ ὑποδίκῳ καλιᾷ ἢ τοῖς ἐπιτυχοῦσι δικαμένοις, ἵνα τὰ σημεῖα ἐκ λόγου ἀξιοπίστου εἰς τὸ κριτήριον τοῦτο προκάψῃ, οὐ Στοϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οὐδ' ἡ ἀξιοπιστία τὸ λέγειν παρ' Ἕλλησι προκατεσκεύασε. M.

* Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptum inveni, nec *Solen.* quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctim. J. F. R.

stra mancum pronuntiat. J. F. R.

84. Ἢν δέ τις ἢ προίμιον εἴπῃ] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil.* L. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent. ἄνευ προοιμίου & πυθῶν. G. G.

90. Περιπίπτειν] Περιπλέκειν legit Interpres. F. G.

Περιπίπτειν — ἐν τοῖς λόγοις] De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra T. I. *Herod.* c. 5. No. 87. J. F. R.

91. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν] Divus Paul. ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit Rev. J. Elsner. neque haec Luciani praetermisit. J. F. R.

ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι καὶ διὰ τοῦτο, ὅτι παρεργον τῷ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. Διὰ τοῦτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθος με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν ἀμφὶ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σώματί τι ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν εἰς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ τῶν κύριον ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν [a] ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καλανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, καλλωπίζοντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καλῶς σκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, εἰς τὸ ἀσφαλέστατον [b] περιτετειχισμένον.

otioſi ſumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea cauſſa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius Conſilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe judicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in uno quoque noſtrum eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum.

a Ἡμῖν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum *Solano* lego. b Περιτετειχισμένον] Περιφραγμένον W.

21. Ἡμῖν] Lege ἡμῶν. *M. du S.*

Ἡμῖν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. Ἀφ' ὧν τά τε ἰσθμῖα ἀμεινίδια, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἄν, καὶ τὸν φαύλως ἐχοῦσα μεταχοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον] Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μεθαρμοῖτο. At prius eſt ἑλληνικώτερον. Sic paullo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μίχρι μὲν πρόσγειοι ἔτι, σκέπουσι, καὶ διαφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceſſit enim ἔτι. Non tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ὅμοια ἐλέγοντο. & in *Paraſito* c. 53. Ταῦτα ἀπόλλυται. in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνονται. & alibi ἱερεῖα θήσουσι. Sic & apud *Aelianum*, ἃ πιστὰ δοκοῦσι. & δρομικώτατά ἐστι. pluraque talia. *J. J.*

Ἐφ'] Ita M. & *Fl.* Ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ' quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ἐφ' ὧν] Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & *Euang. Luc.* IX. 7. Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιντο defendendam adferrem *Long. Paſt* 2. p. 61. Ed. *Wech.* ἀπάλατο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. *Alciphr.* I. 29. p. 120. βυλόμβον σπασθῆναι ἀπὸ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit) *Aeſop.* fab. 65. in Ἐπιμοθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεῶν πολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστεττόμενα δράσαι. *Euang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi in

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & ſuae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello ſervaturos civitatem, liberamque & beatam cuſtodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos diſciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene ſe habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enaſcitur in illis, & ipſa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus conſiſtentia; tum jam aſſumtos docemus, aliis animae diſciplinis atque exercitationibus propoſitis, alia vero ratione labori corporibus adſuefaciendis. Neque enim ſatis nobis videtur, eo modo ingenio eſſe unumquemque uti natus eſt, ſive quantum ad corpus, ſive quod ad animum; verum inſtitutione apud illos indigemus ac diſciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata ſunt, meliora multo fiant,

πεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τε τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀναδοχὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν δεόντων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς πεφυκότα βελτίω πολὺ [e] γίγνοιντο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχον-

[c] Ἀναφύηται] Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. [d] Ὑφ'] Recepi ex *Fl.* M. & marg. *Aldd.* Ἀφ' Edd. [e] Γίγνοιντο] Ita Edd. omnes & M.

in libello *de Ambiguis*) nam cum E. c. *Euang. Luc.* IX. 45. ἦν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. ſ. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. *J. F. R.*

52. Γίγνοιτο] Vid. *Jenſ.* In omnibus libris noſtris mendoſe *γίγνοιντο*, cum ſequatur mox *μεταχοσμοῖτο*. *M. du S.*

Γίγνοιτο] Facile largior *Jenſio* ac *Solano* γίγνοιτο melius convenire ſequenti *μεταχοσμοῖτο*, & Lucianum forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem ſimiles numeros poſtulare, neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit (quod ipſe *Jenſius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἴδια διαφέροντα, καὶ — ὑπῆρχεν, jam tamen ex 2. Codd. ὑπῆρχον concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex *Eunap.* in Orybaſ. p. 174. qui ταῦτα μὲν ἐν ἴσῳ ἑκάτερα ἔχει.) Sic mox c. 24. σωτικώτερα γίγνοιντο omnes. Ubi tamen ſolus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνοιντο. At ſi quid mutandum, *μεταχοσμοῖτο* potius pro *μεταχοσμοῖτο* ſcriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale βελτίω etiam addiderit, quum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuiſſet, & ad ſingularem tranſire voluiſſet: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσασθαι αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum poſſit etiam βελτίω indeclinabile poſitum dici ab iis qui ſingularem praeferunt, veluti *Diod. Sic.* πλείω adverbii more uti ſolet, ut obſervat

ἔχοντα μεταχοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν ἔστω τὰ γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ ταπεινά ἐστι, σκέπουσι, καὶ διαφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη ταχύνῃ τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα διαιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ [a] παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ ἀσφαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν, καὶ γράμματα γράφαμεν, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξαντες διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις καλλωπισάντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ ἀκούοντες ἀρετάς τινας, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται μικρόν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ [b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἤδη αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά· καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προῄκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, οὐδὲ περιμείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν [d] Ἀρεοπαγίτην

tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam crassitiem aliquam surculus habet, tum & superflua putatione resecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra causam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui

a Παραδιδόντες] Παραδόντες W. Nihil mut. *Fl.* b Πλησιάσωσι] Πλησιάζωσι M. c Ἐμαυτῷ] Ἑαυτῷ *El.* d Ἀρεοπαγίτην] Ἄρειον. M. Vulgatum tuetur *Fl.*

Cl. *Wessel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Asin.* c. 10. πληγὰς ἴσως πλείω λάβῃς. Immo & βελτίων, μουζω, καλλίων ex *Aristaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. p. 200. f. εἰ σὺ βούλομαι μὲς ἄνθρωπος — τί ὦν αἰσχύνῃ; ibid. p. 202. φάρμακα πικρότατα — φλέγμα δὲ ἰσχυρὸν σὺ εἶ. Et ep. XV. ἔγωμαι & ἐσχάμην. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν. σεαυτόν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περίβαλε — καὶ ἀφόμοιον, cui adde *Evang. Luc.* V. 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσατε. Et *Aelian.* I. 4. ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπιπόντους. *J. F. K.*

62. Μουσικῇ] Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consectati sunt, ut admonet interpres *Aristoph.* in Equit. & *Aelian.* L. XIV. *G. C.*

Μουσικῇ] Videndus ea de re *Plato* Πολ. & *Strabo* I. *M. du S.*

64. Ἐπιλέξας] Conf. supra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. *Hemsterhusio.* Adde 2. *Ver. Hist.* §. 36. *J. F. R.*

80. Ἐμαυτῷ] Male Florentinam habere ἑαυτῷ adscripserat *Solan.* At neſcio num prorsus male; nam ut

qui prae pudore, credo, sustines jam tantum extra caussam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *copiose nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae justa sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

τῶν σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ λεγόντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὲ δὴ τοὺς [e] τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, εὑρέθη τῇ βουλῇ πρόσιμον ἐπινενόηται; ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ΑΝΑΧ. Ὅτι τὰ κάλλιστα, ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τὴν ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν ἀσκήσεις, γυμνάσια, καὶ ἀσκήσεις τῶν σωμάτων. ΣΟΛ. Μέμνημαι γάρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ἐπιλαράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ ἀσὶ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς περὶ αὐτῶν ἀσκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου.

Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν [f] ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅττα χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βέλτιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ἀνο-

e Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. f Ἅμα ἀναγεγραμ.] Non adest ἅμα in Mss. Graev. Adest quidem in cett. Sed Rl. & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ.

ut id pro σεαυτοῦ habuimus supra *Paraſ.* c. 8. & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἑαυτῷ I. *Ver. Hiſt.* c. 6. *Aſin.* c. 13. &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. *J. F. R.*

93. Προῤῥήσεων] Conf. supra de *Sacrif.* c. 12. pr. *M. du S.*

1. Οἱ δημοσίᾳ &c.] Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. ἅμα leges, *quae majuſculis litteris ſcriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mſ. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. *J. G. G.*

3. Ἅμα] Parum abest, quin monente *Graevio*, ac praeeunte Mſ. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τῶ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, quum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo servatum est. *J. F. R.*

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis oc-

ὀνομάζομεν. ἢ μῶν οἱ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑποκωμῳδίαις, ἢ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τὰ μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ [a] σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὅς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆ πόλεως ὑπιτηδεύοντας αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὰ ὑπὸ τοῖς ὁμοίοις ἐλέγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φὴς, τοὺς τραγῳδοὺς, καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα ποικιλμένοι, κράνη δὲ ὑπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἦσαν ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γῆν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τὰ ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γαθὲ, ὤκλειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαῖόν τινα συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συναύλους, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. ὑπ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cauſſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem iſtis, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veriſimile eſt autem te etiam tibiis canentes quosdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inuti-

[a] Σπεύδοιεν] Σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra Philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiae magiſter & exemplum. G.C.

Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum erat *Philoſophi* nomen. Res notior eſt quam ut diutius immorer. *M. du S.*

16. *Κωμ. Τραγ.*] Atqui minime probabat Tragoedos Solon; qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. & *Plut.* Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Ariſtidis* Oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter ſentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inven-

tilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo adſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere majorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuscujusque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum

ἀχρεῖα [b] ἄσμαλα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις ὠφελημένοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅτε μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε γυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, ἔτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιντο. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ ἀῤῥηκτότερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγούμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου ἀῤῥωστεῖσθαι. τοιγαροῦν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει τὸ τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον εἰς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸ σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐῤῥωμένους καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω [e] συννενευκότες παλαίουσι, καλαπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἀγχέσεις δύνασθαι, καὶ εἰς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα ἐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν

b Ασμαλα] Edd. ſine puncto. Sed W. ἄσμαλα recte. Verum neſcio num ubique in hac Ed. obſervatum ſit. *c* Γίγνοιντο] Γίγνοιτο W. *d* Σκύτη] Σκύτη *Ald.* Sed correctum in marg. *e* Συννενευκότες] Sic W. Συνν. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κρέατη — κεχνότα παμμύγιβος] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥήσεις] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιντο] Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. ſupra ad fin. c. 20. di-

cta. Quare & hic conſtantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συννενευκότες] Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συνενευκότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα δὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες] Suſtuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in verſionibus

μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀσκουμένοις. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος [a] συμπλακεὶς, καταρρίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα παρασκευάζεσθαι τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ἤδη ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ ἀπονήσαντες, ἐρρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργαστώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ [b] τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἐν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, ἢ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετ' ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναι-

quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia

a Συμπλακεὶς] Συμπλεκεὶς W. b Τοῦτο] Τούτῳ M.

prisci aderat ante σὺν, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui jam, ut Cl. *Gesn.* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, & *Aretaei* Syntax. De σὺν — δὴ autem sic posito conf. I. *Ver. Hist.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hist.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Past.* III. 110. σὺν ἔλαθεν αὐτὴν δὴ κλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *J.F.R.*

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιντο. *J.F.R.*

99. Ἀργὸν] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. Μισ. Ἐγκ. c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. du S.*

3. Ἰδρῶτί τε — ῥεύματα] Supra ad I. *Ver. Hist.* c. 7. ubi πολαμοῦ οἶνον ῥεύσῃ ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ῥεύσῃ, quia sic legebam in *Junt.* (etsi male ῥέουσι typis in ea descriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥεύματα habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥεύσαντα magis obvium, quam ῥεύματα. Est tamen ap. *Homer.* Il. Υ. 367. χαῖται δ' ἰδρῶτι ῥεύματα πᾶσιν ἄνωγεν, quod *Schol.* interpretatur ἐκινοῦντο, ἰσοῦντο; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδρῶτι ῥεύματι ὁ πυρετός, quod ipse exponit eadem forma dici, qua ἀλφιτόμματος, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solan.* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα & μέλι quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in I. *Ver. Hist.* poterit eadem ratione stare, si construxeris, πολαμοῦ ὁμοιοτάτῳ ῥεούσῃ οἴνου, μάλιστα οἷος ὁ χῖος ἐστὶν, ut Cl. *Gesn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare: πολαμῷ ῥεούσῃ οἴνου ὁμοιότατον &c. ut similitudo referatur ad speciem

lia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluentia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad juſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* atque aliam varietatem adſcriptam ab *Solano*, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὔψυχον — probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque Edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Junt.* ſervandam exiſtimavi; nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. *F.F.R.*

14. Ἀπολαυόντες] Cum ἀπολάμποντες ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμποντ- conjicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. γιλπνότεροι ποιεῖ τ ἄνδρα. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto ap. *Phaedr.* III. 7. Sed in illo Luciani loco γιλπνὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. *F.F.R.*

χῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥεόμενα, καὶ ἀθυμαίνοντα ὑπὸ τῷ καύματι, καὶ μάλιστα ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τ κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐκ τοῦ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀῤῥενωποὶ, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ καλεσκληκότες, οὔτε πρὸς πληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲ ἄχρειον τ σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρείχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου [g] περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὥσπερ γὰρ δὴ οἱ λιχμῶντες τ πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τ μὲ ἄχνην καὶ τὺς ἀθέρας ἀπο-

c Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. *d* Ῥεόμενα] Ῥέοντα *V2.* & marg. *A1.* Ῥέοντα *J.* Vulgatum ſervat M. *e* Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J.* ſola. *f* Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* *g* Περιλελειμμένον] Περιλελειμμένα M. *h* Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰ τοῦ ἀσταχύου κύτρα. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic ſpernat *Solanus* ῥεόμενα, infra vero intactum ſinat, c. 38. ubi αἱματῶδες ῥεῦμα quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. *F.F.R.*

Ibid. Ῥόδα] *Venetae.* In M. & Edd. reliquis ῥεόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰσ. α. c. 7. *M.du S.*

5. Τὸ μεσημβρινὸν] I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad *Gall.* c. 6. No. 76. *F.F.R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phraſis ap. Hiſtoricos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Paſt.* 2. p. 45. Ed. *Jung.* ἐδόμην ἐν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἰέναι de praeliantibus habuimus I. *Ver. Hiſt.* c. 17. Et *Zeux.* c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. *F.F.R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J.* ne-

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τ' καρπὸν [a] διυχρινῦντα, καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ [b] ἐπιμήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀφὲ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἂν, εἴ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι εἰς πυρὸν αὐτὸν, καὶ εἰς τ' καλάμην αὐτοῦ, καὶ εἰς τ' ἄχνην (αὖθις γὰρ ἐπὶ τ' λιχμῶντα ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, διαπολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνιστάμενης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ χρὴ μικρὸν ὑποτυφόμενον, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καταυθείη. εἰ τοίνυν μήτε νόσος, μήτε κάματος, εἰς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἂν, μήτ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφραχε πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι εἰς τὸ εἴσω, μηδὲ προσδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιῤῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem 25 purum ſeparant, & acervant.

26. Hinc valere illos neceſſe eſt, & quam longiſſime durare in laboribus: feroque ſudare talis incipiat, raro infirmus eſſe deprehendatur. Quemadmodum ſi quis ignem ſimul injiciat in triticum atque ejus ſtipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius ſtipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma ſurgente magna, neque uno impetu, ſed paullatim fumigans, aliquamdiu poſt & ipſum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut ſuperet temere. Nam interiora bene parata ſunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel ſolem ipſum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copioſum illud calidum inteſtinum adfluens, tamquam olim paratum & ad neceſſarios uſus re-

a Διδυχρινοῦντα] Διακρινοῦντα V2. Prius reliquae omnes & M. b Ἐπιμήκιστον] Sic M. & Edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. c Τὰ ἔνδοθεν] Ἐνδοθέν τε W. omiſſo τὰ. d Αὐτὸν] Omittunt Fl. & W. e Ἐνδιδοῦν] Sic Fl. Fr. J. H. Ald. B1. P. S. Ἐνδίδον W.

24. Διδυχρινοῦντα] Probum hoc eſſe bene multis probari poſſet: ſed ſufficiant *Diod. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ἡμῶν διευχρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac ſaepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ νῦν δὲ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noſter ſupra T. I. *Hermot.* c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis Edd. *J.F.R.*

27. Ἐπιμήκιστον] Sic ſcribebatur etiam T. I. *Dial. Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo diſpeſcit, etſi id in variantt. non addidit *Hemſterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more ſuo rurſus ſeparat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra c. 34. med. *J.F.R.*

45. Ἐνδιδοῦν] Μὴ ἐνδ δοῦν legiſſe videtur Interpres; ſed corrupte. τὸ ἐνδιδοῦν participium eſt. *F.G.*

Ἐνδιδοῦν] Eſto participium; tamen ordinario ἐνδίδον facit. Ita ut Lectorum plerique ſcripturam W. ſint amplexuri. Quia tamen a δόω antique poſſet formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac δίδους, δοῦσα, δόν, a δίδωμι, nihil mutavi. *J.F.R.*

61. Ἀλλὰ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δύοι] Pro τάφρον recte viderunt Eruditi reponendum τάφρον. Et ſic plane Florentina. *J.J.*

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δύοι] Τάφρον. Foſſatum, ſcamma. *Th.M.*

Ὑπεράλλεσθαι τάφρον] Mirum hoc manifeſtum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mſ. ſed & in interpretis libro recte legatur τάφρον. *J.G.G.*

Ibid. Τάφρον] Mſ. Gr. W. & Edd. *Fl.* V2. & P. In aliis male τάφον legitur. *M. du S.*

Τάφρον] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. *J.F.R.*

63. Μολυβδίνας χειρ.] Ridet Conſtantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui uſum globorum plumbeorum in ſaltu aliquem eſſe

repoſitum, ſupplet ſtatim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praeſtat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non conſumtionem virium, ſed incrementa efficiunt, quibus illae quaſi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut curſu valeant eos exercemus, cum aſſuefacientes illos, ut in longitudinem ſufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et curſus inſtituitur non in ſolido & reſiſtente *ſolo*, ſed in arena profunda, ubi neque firmum ponere veſtigium, neque inniti facile eſt, ſubtracto a cedente materia pede. Verum etiam ſaltu foſſam trajicere ſi opus ſit, aut ſi quid obſtet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidiſti vero etiam aliud quid in Gymnaſio aeneum, rotundum, parvo clypeo ſimile, anſam non habenti neque lora: ac tentaſti illud cum jaceret in medio, videbaturque *tibi* grave, & difficile ob laevitatem comprehenſu. Illud igitur & ſurſum jactant in aërem, &

σμῶνον, καὶ εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἐπιτήδειμον, [f] ἐπιπλησὶ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπίζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε ἀφαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύταλον ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος ὁ πρὸς τὸ σφοδρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπισφρίξαι ῥᾴδιον, ἐπισυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ [g] σφάλλεται τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦμεν [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἁμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ἅτε λειότητος. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

[f] Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. *A1W.* [g] Τάφρον] Τάφον *Amſt. S. J. Ald. H.* &c. Τάφρον recte W. P. *Fl.* [h] Ἡμῖν] Punctum hic eſt in M. [i] Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl.* [k] Ἀναῤῥιπτοῦσιν] Sic Edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν περιφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. *G.*

67. Ὄχανον] Ὁ λαβὴν τῆς ἀσπίδος. *G.*

ſe putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες uſum illum praeſtantes, reſcribere jubet ἀλκτῆρες, quo pertica deſignatur, qua ſaltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus ſubvertit. Adde quod noſtra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipſe in Scotia ſaltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, ſi ad manum non eſſent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibraſſent in ipſa jam ſaltus micatione poſt tergum rejiciebant, ne ſe ſcilicet degravarent; eisque impetum juvari, uſu ſe didiciſſe profitebantur. Conſule etiam, ſi lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl.* ſcribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. No. 39. Et *Lexiph.* c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. *J. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Diſci haec elegans & ſuis omnibus numeris abſoluta deſcriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud ſcio. *Euſtathius* aliter deſcribit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς & κοιλότερος. ubi etiam diſcrimen obſervat inter diſcum & σόλον. Scholiaſta σόλιον ſcribit; quae vox an & alibi reperiatur, neſcio. *Homeri* utique locum reſpicit Il. Ψ. 826. ubi σόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω — πόῤῥω] Poſterius obſervandum; vulgo enim ignoratur ille diſci uſus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν] In ἀναῤῥίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia & ἀναῤῥιπτέω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν, Et L. V. c. 103. ἀναῤῥιπτοῦσιν. *J. F. R.*

καὶ ἐς τὸ πρόσω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ὑπερμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους [a] ὑπερβάλλοιτο. καὶ ὁ πόνος ἔτος ὥμους τε αὐτοῖς κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

28. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἄρα σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μέν, ὡς μὴ ὑπὸ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ὑπὸ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸ ὅλιθον ἀνάγκη πλέον [d] γίγνεσθαι, ἰδρώντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἰκάζεις, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ἔτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρύηναι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

29. Τὴν μέντοι κόνιν [g] τἀναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei caussa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt con-

a Ὑπερβάλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληλε) Fl. & W. male. c Τὸ ὅλιθον] Ita & M. cum Edd. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διολισθάνοντας W. g Τἀναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὅλιθον] V. c. 2. & scribe τὸ ὅλιθον. M. du S. Τὸν ὅλιθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλεῖον esset mutandum, quod Solanus non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Asin. c. 10. & ad Abdicat. c. 16. pr. & hoc Dial. c. 20. fin. J. F. R.

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra Nigr. §. 19. Ac de Merc. Cond. c. 3. f. M. du S.

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχόμβροι] Sic supra Deor. Dial. XVII. med. M. du S.

7. Κόνις] Plut. π. τυ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ & τὰ τῶ ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ καλασθείνυσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaub. observat non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. M. du S.

12. Ἀποσμᾷ] Conf. omnino Revivi. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Juntinae ibi adscripserat ἀποσωσάμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem insperſus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praecoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] διαδιδράσκον ὑπὸ γλιχρότητος, ἐθίζον [i] καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ λη-
φθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ
ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸ ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ
ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαθοῦσα, καὶ
ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὸ δύναμιν, καὶ κώ-
λυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέ-
μων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώ-
μασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸ ῥύ-
που ἀπομᾷ, καὶ φιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄν-
δρα. καὶ ἔγωγε ἂν ἥδέως ἀγαπήσαιμι
πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ
σκιᾷ διατετριμμένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ
[k] Λυκείῳ γυμναζομένων, [l] ἀπολύναι τὸν
κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἄν σε ποτέρῳ ἂν
ἔμοιγε εὐξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα
ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ
ὅτι τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὼς
καὶ συγκεκροτημένον εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύ-
πτεσθαι, καὶ [m] διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι
ἐπιφανὲς καὶ φυγῇ εἰς τὰ ἔσω τοῦ αἵματος.

Ταῦτ' ἔστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους
ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς
πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ
βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμε-
νῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς πλησίοις ὄν-
τες, ὡς μὴ ἐπιστρατεύειν τε, καὶ ὑποτελεῖν
ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε οὖν
πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, οὐδὲ μη-
δὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ'
ἀρ-

[h] Διαδιδράσκον] Διαδιδρασκόμενον W. & marg. *A1.* Vulgatum tenet *Fl.* [i] Καὶ] Omittit *Fl.* & M. [k] Λυκείῳ] *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat *Solan.* nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. [l] Ἀπολύναι] Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. [m] Διαῤῥεῖν] Διαιρεῖν male M.

iam corrigere sum oblitus. *J.F.R.*

16. Ἀπολύναι] Καὶ ὃν ἂν ἕλῃ ἀπολύναι. &c. *F.G.*

Ἀπολύναι] Ita necessario legendum pro vulgato ἀπολύναι. *M. du S.*

Ἀπολύναι] Malim cum *Solan.* ἀπολύνας legere; licet enim ἕλῃ ἀπολύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ ἀπολύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. *J.F.R.*

21. Συγκεκροτημένον] *Coactus. F.G.* Supra *Gall.* c. 24. ἵππον συγκεκροτημένην. *Equitatus exercitatissimus* conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Past.* IV. 127. (135.) Et παιγνίους παιδοφιλίας συνεκρότει, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκρατημένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτίοις ἔτι ὑπνος — συγκρατεῖ τὰ μέλη. *Iis neque somnus membra confirmat, corroborat.* *J.F.R.*

36. Ἐτι

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλιος ἦσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅσον ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσες.

neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem; ſed in talibus rebus agant, & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν πόλε [b] ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προΐτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ ἐποπτήσουσιν [c] ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε ἢ ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὰ γαστέρα, καὶ διαγχόνη, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸ ἄκρον. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲ τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξει τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα παρεσκευασμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀφὲ πόλε ἂν, καὶ μόλις καταπεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον [e] ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos, hoſtes, uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipſos cubitu ſubjecto ſub galeam: &, per Jovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in ſtatuas non penetrabunt tela, qui colorem a ſole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi; neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis: ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paullum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis.

Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic larvati perterreatis: altosque illos in-

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. *b* Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *J. P. H. Ald. B1.* male. *c* Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B1. S.* & M. Ἡμᾶς *J.* *d* Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemiſſo ἂν etiam retento. *e* Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. *f* Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἔστι — ὁπόταν] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures ſunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adeſſe paſſus ſum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. ſupra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξετε] W. recte. In Impreſſ. ὑποδείξητε. *M. du S.*

61. Τὰς πανοπλίας] Proprie eſſe *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Epheſ.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemſterhuſio.* De adparatu autem il-

induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae sit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

νοι αὐτούς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· φεύγουσί τε γάρ, ἢν δέῃ, κἄφα, καὶ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῖν δὲ οὕτω μεγάλα ἀφ' ἑαυτῶν ἐπ' αὐτοὺς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ ἀφετηρίαι ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μὲν παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μὲν κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετήν. ὥστε [g] ἀφέντας τὴν κόνιν καὶ τὸ ἔλαιον, [h] διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κἄφα [i] διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα ἀφέρεται πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μὲν συρισμῷ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν, ὑπιπεσόντων.

g Ἀφέντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Possit & ἀφέντες conjici. h Διδάσκειτε] Διδάσκει M. Διδάσκειτε accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδοὺς M. Nihil ¶ vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ☾ γέρρον] Γέρρον τὸ ῥάκος τῶν σκήπασμα ἐκ σειρᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι οἱ τοῖς πολέμοις (1) ἐσκεπασμένοι. φέρεται δὲ ☾ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὲν γὰρ γέρραινα ξία ☾ εἴρηται ἐπὶ τῆς (3) αἰδοίων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰκίων τίθεται τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν (4) σκηνῶν, καὶ τῶν ἀσφραγισμάτων, (5) οἷον ☾ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, ἀφ' οὗτο ὀνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν (7) ἐν οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφιδρύουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος ☾ μοχλοῦ, τροπικῶς παρείληφε (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκεπασμένοι] Σκεπα μι. V. Σκεπασμένοι M.

(2) Μὲν γὰρ γερραιναξία] In editis erat μὲν γὰρ ξία γὰρ εἴρηται. Cod. *Abb.* vero γερραιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γαρ —— γαρ εἴρηται. In M. γὰρ γερραιναξία.

(3) Αἰδοίων] In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit.

(4) Σκηνῶν] C. *Abb.* σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inserait *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciusculè factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὰ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ᾧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγρὶ Φερεκράτους· γέρρους ἀπορραγῆναι.

illo theatrali conf. si lubet, *Tox.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἀφέντας] Forsan ἀφέντες. *F. G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gnjeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδὼ γέ τοι ἢν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ σὸν ἢ ζώνην, μόνος [b] ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ σοὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν σοείσαμενοι, καὶ σοὶ τοὺς κίονας καλα-κρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι σοδάσχοιεν, δακρύοντες οἱ σολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἄν, ὑσὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. ὅτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] διατέθεικε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχάλκωτον ἕνα κράνους σολεμίου ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι σὺν τὴν σόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἔν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ σὺν οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν σὺν τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μὴ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] σολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ σοῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἃ γὰ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ σόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ σοδιελθών. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἄν, ὦ Ἀνάχαρσι, ὁπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

armaturae militibus perieritis. Certe si 90 stricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. 95 Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos

a Ξιφίδιον] Ξιφείδιον W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. Fl. c Ἐκείνων Punctum post οὐκ— habet Fl. & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθεικε] Μιατέθεικε Fl. quod & adpictum orae AiW. Vulgatum est in M. e Ἐπειδήπερ] Ἐπεὶπερ Fl. & W. f Πολὺ] Πολλοὶ male Fl. & marg. AiW.

21. Ἐπικλίου] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ κλίου scribitur. Conf. ἐπιμήκιος c. 26. pr. J.F.R.

26. Παριεζῶσι] Ita W. & Fl. In Impress. σοιεῖ—. M. du S.

27. Ὅσις ἐν ἄσει σιδηροφορεῖ] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend. Syncs. Epistol. 107. J.B.

28. Μηδὲν ὅσον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Jov. Conf. c. 11. οἱ ἄνθρωποι ὅσον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν. Et Lapith. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciphr. I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. Herodian. 2. c. 8. f. &c. J.F.R.

32. Πόλεμοι] Imo πολέμιοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen

Tα-

nos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores ef-

ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῆς πολιτείας. τὸ μὴν τοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην [g] παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσιμόν γ' ἐστιν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη [h] μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ [i] πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον καλάσπασας ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία [k] αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ [l] ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνεῖσθαι εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ἀδένος ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων [m] φείδεσθε, ὡς μὴ χερσὶν ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἢν χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ἀδένος δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καταναλίσκοντες, ἐπαμυνόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ

g Παριζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιζώσασθαι Edd. hac priores. *h* Ἐξενέγκοι] Ἐξενίγκη minus bene M. *i* Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. *k* Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* *l* Ξυμπολιτεύεσθαι] Συμπολιτευομένων W. & marg. *Al.* *m* Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. *V.*

Τοξ. c. 36. ubi de iisdem dicitur συνεχῶς οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. *M. du S.* Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τε. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis φείδεσθ, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus.* *J. F. R.*

μεῦ λάθη ἀφορρύεισα ἐν τοῖς πόνοις; καὶ τα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηῃ τὸ σῶμα καλαλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρού-55 μενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτῶν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ῥεῖ, καὶ τ [a] τ Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν60 δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄπονος ᾖ, μηδὲ ἀφορκῆ τ ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τ καμάτων βλάπτοιτο ἂν, καὶ καλαμαραίνοιτο, οἷόν τι ὑπὸ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γοῦν τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ65 μὲ πῦρ ἀναζώσεις ἂν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσεις ἐν βραχεῖ, ὥσθ' ὑπηγον τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσεις, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τ ὕλης τ χορηγίαν, ὡς ἀφορμὴ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. ὃ γοῦν ἀπ' ἰσχυ-70 ρᾶς οἶμαι τ ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γοῦν, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γοῦν ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβῆς τινος Φροντίδος, καὶ ἀφνοίας ὀξὺ διεδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάν-75 των εἰπέ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι [e] τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοί, ὡς φῄς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνιζομέ-

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τ Ὕδρας W. b Δύ'] Nil mut. *Fl.* nec M. c Γίνεται] Γίγνῃ M. d Ποιήσεις ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσεις M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τῦ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. *G.*

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* &c. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c. 46. τὰ περὶ Ὀρέστου δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est compolita, ap. *Long. Past.* I. haud longe a fin. ἀρχόμενος τ μῦθον τῦ Δάμωνος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τ μῦθον τ Ἠχοῦς. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque: *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed & sic *Aristot.* de Poët. c. 14. Οἰδίποδος μῦθον fabulam s. tragoediam *de Oedipode* (etsi male τ μῦθον habet Edit. Laemarii) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam adcuratius observarent. *J.F.R.*

64. Ἐπὶ πυρὸς ὁ λύχνου] Quia video tetrum errorem ex *Salmuriensi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno usto*

venes certantes, interdum in armis inſtitui-
tis pugnam, ſed nudos in medium produ-
citis, calcibusque petendos & feriendos
oſtenditis, victoribusque mala datis atque
oleam? Dignum enim ſcitu eſt, cur hoc
faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharſi,
majorem ita exercitationum amorem in illis
oriturum, ſi eos, qui primas in his tule-
rint, ita honorari videant, & in mediis
Graecis celebrari praeconio. Ac propterea,
ut qui apud hos exuendi ſint, & bono
habitu eſſe ſtudent, ne pudeat ipſos nuda-
ri, & digniſſimum ſe reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut ante dicebam,
non parva; laus a ſpectatoribus, & quod
maxime fit inſignis, & digito monſtratur,
tanquam aequalium ſuorum praeſtantiſſimus.
Proinde multi ſpectatorum, quibus tempe-
ſtiva adhuc propter aetatem exercitatio, diſ-
cedunt non mediocri ab hiſce virtutis ac
laborum amore inflammati. Nam ſi quis,
Anacharſi, bonae famae amorem e vita ex-
pulerit, quid jam boni nobis contingat?
aut quis ſplendidum quiddam cupiat perfi-
cere? Jam vero ex his quoque conjicien-
dum tibi praebeant, quales ſint in bellis pro

80 ὀρθὸς, ἐδὲ πολὺ ἐν ὅπλοις [f] παιεῖσθαι ἢ ἄμιλ-
λαν, ἀλλὰ γυμνὺς ἐς τὸ μέσον προαγα-
γόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκ-
νυσθε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε;
ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, ἕ τινος ἕνεκα
85 [g] τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ
Ἀνάχαρσι, ἢ ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν
ὅτως ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς
νικηφορήσαντας ἐν τούτοις ἴδιόν τιμωμένους, καὶ
ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ
90 [i] διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσούτους ἀποδυσόμε-
νοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχύ-
νωνται γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκας-
τον αὐτὸν [l] ἀπεργάζωνται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ
ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ
95 παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γε-
νεᾶς, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον
εἶναι τῶν καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι
πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι
[n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιού-
των ἐρετῆς καὶ πόνων ἐραθέντες· ὡς εἴ γέ
τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκ-
βάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν
γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι
ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν
παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ

πα-

f Ποιεῖσθι] Ποιῶσθαι W. male. *g* Τοῦτο] Οὕτω M. *h* Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *i* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *F.* *k* Τοσούτους] Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους Edd. vulgo. *l* Ἀπεργάζωνται] Sic Edd. & M. *m* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. *n* Ἡ] Abeſt ab M.

ſus venit; quem ſi modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo poſt non ſufficit verſio eorum ὑ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς ὕλης τὴν ῥίζαν ἀνεφύσα, ubi Latina habent: *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod poteſt eſſe longiſſimum, ut altiſſime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. denſum, robuſtum, ut tantam ex ſe praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem τῇ φωτὸς τῇ λύχνου eſt principium ipſius ellychnii. Aliena eſt hic conſideratio radicis in arbore & frutice. *J. G.*

87. Ἐγγενέσθαι] Futurum poſtulat ſententia. W. γενέσθαι. *M. du S.*

Ἐγγενέσθαι] Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutaſſim, quia infinitivi aoriſtos crebro pro futuris poſitos invenias: exempla complu-ria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Epheſ. in *Miſcell. Obſerv.* an. 1734. vol. IV. p. 286. *J. F. R.*

90. Τοσούτους] W. & *Fl.* In reliquis τούτους. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. ult. ἐς ἱμαντοῦ — ἀποδύσαντες ἴδωσι, paulo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad *Aſſiz.* c. 1. notavimus; ſed quia intelligitur in conſpectum eos prodituros. Τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, ſi dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conſpectum nudum prodire. Cl. *Geſneri* verſionem tamen ſervavi, quia ad vulgatam compoſita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζωνται] Ego ſcribendum putaram ἀπεργάσωνται, ſed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

96. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. ſupra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου περὶ καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅτι τούτοις ὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ἔστιν νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέταχται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα ἀφαπτευόμενα μέχρι τ ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἔστιν δύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, [a] μηδὲ [b] προαπαγορεύοιεν ἔστιν τραυμάτων, ἢ [c] καμάτων, ἤ τῳ ἄλλῳ δυσχερῶς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι [d] αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἄπαγε, θηριώδες γ', καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς βελτίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο ἢ τοὺς δυσμενῶν.

11. Quid diceres, si coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias lege nos istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane siniſtrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos.

Ἐπεὶ δὲ φῇς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαῖρας περὶ ἐν

12. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certan-*

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. Ald.* fere perpetuo. Σῃ post δὲ inserit marg. *A1.* Sed dubie anne voluerit δῇ. b Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσουσιν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. c Καμάτων] Καμάτῳ M. d Αὐτῶν] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etsi supra non semel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epist. 730. f. *μὴ σύ τι πάθῃς ἀδέλτερον, ne quid commissas illiberalius.* (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Wolfio*; epist. enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i.e. *nonne mirareris?* Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceres*, ad sensum adcommoda non displicet. *F.F.R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Pottorus*, laudatque *Ælian.* Var. H. II. 28. a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* scribit Pergamis omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solenniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum est, *Aeliano* referente, a Themistocle superatis Persis. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut scilicet neque

tantes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingreſſi in locum aqua circumdatum, diviſique in *ſuam quisque* Phalangem, hoſtiliter, nudi & ipſi, ſe mutuo invadunt, donec circumſcripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percuſſerit: maxime vero ſi videas, cum flagris caeduntur ad altare, & ſanguine fluunt; patres vero aut matres adſtantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, ſi non durent ad plagas, atque illis ſupplicent, ut quam longiſſime ferant moleſtiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui ſunt, cum nollent ſe victos fateri, dum vita ſupereſſet, in oculis ſuorum, neque cedere corpore: quorum etiam ſtatuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica poſitas. Etiam iſta proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea cauſſa aerumnas ſuſtinere, neque tyranno cogente, neque hoſtibus illam neceſſitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [e] παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὸν Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπόν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παριστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον ἀθλῆσαι πρός τε πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς οἰκείοις, μηδὲ εἶξαι τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης [i] ἀναταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾶς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἰπῇς, [k] ὡς ἀδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων διατιθέντων. εἶπαι γὰρ ἄν

e Παίωσιν] Παίστιν W. *f* Παριστώσας] Παριστῶτας W. male. *g* Ἦν] Εἰ M. *h* Σώμασιν] Σῶμασιν male *J.* *i* Ἀναταθέντας] Sic M. *J. V2.* Ἀναταθέντας L. Ἀνατιθύτας Edd. cett. *k* Ὡς] Omittit *El.* & M. *l* Πολεμίων διατιθέντων] Π—ως δ—ις *Pell.*

que in illo, quod paullo poſt σύγχρονοι Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *J.M.G.*

21. Μηδὲ προαπαγορεύσειν] Recte Mſ. μηδ' ἀπαγορεύσειν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῶν ἄλλων δυσχερῶν. *Ne vulnerati aut feſſi, aut alia moleſtia affecti deficiant:* ſic non male interpres, ſed male vulgati ſenſim μὴ δὲ προαπαγορεύσειν. Nam quis uſus eſt τοῦ προαπαγορεύσειν, aut quid poteſt ſignificare? Paullo ante διατυπτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. *J.G.G.*

33. Σφαῖρας περὶ] *A la Boule.* *F.G.*

41. Συνωθοῦντες εἰς τὸ ὕδωρ] Gloſſema videtur. *F.G.*

43. Ὁρᾷς μαστ.] Inter feſta Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurſ.* Gr. fer. Noſtrum Δημων. c. 46. & Ἰκαρ. c. 16. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pauſan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tuſc. *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G.C.*

44. Αἵματι ῥεομένους] Fruſtra igitur ſupra ſollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *J.F.R.*

50. Ἐναπέθανον] Exemplum hujus rei in Ludis illuſtre viſe apud *Pauſ.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philoſtr.* iix. p. 817. in Arrich. qui diſerte habet τὸ ἀπαγορεῦσαι ἐπισημαινόντων τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philoſtratum* ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. *M. du S.*

55. Ἀναταθέντας] M. & *Venetae* Editiones. L. ἀναταθύτας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατιθύτας. *M. du S.*

59. Διατιθύντων] Hic ἐπιτιθεμένων legiſſe videtur Inter-

ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνι-
δὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ
διὰ μίσους [a] αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ ἵν' νεολαίαν
ἡ πόλεως εἰκῆ καταναλίσκων, ἀλλὰ καρ-
τερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας
ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πα-
τρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ,
ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτός, ὡς οὐκ ἄν ποτε
ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν
τι ἐξείποι τὴν Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν
ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστι-
γοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν παίοντα,
ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ
Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρό-
θεσμος ὢν ἤδη τῆς ἀγωγῆς, ἀσφαλῶς τὰ
τοιαῦτα ἐνεπαιεύσαλο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης
ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν
ἀφικόμενος· ἀποδεδημηκὼς δὲ καὶ τοὺς
Κρῆτας, ὅτι [c] ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι,
Μίνω, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐ-
τοῖς. ΑΝΑΧ. Τί οὖν [d] δὴ καὶ σὺ, ὦ Σόλων,
ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους;
καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.
ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

bus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset pulsatus est, an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτὰ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto subscr. c Ἤκουσεν] Ἥκουσιν W. d Οὖν ἔ σὺ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ ἔ σὺ W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ ἔ ταῦτα M.

terpres, sed depravate. F.G.

Διατιθέντων] Versum nempe erat: *hostibus imminentibus.* Sed Gesn. *illam necessitatem imponentibus.* At nec prior versio, quam Gujet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i.e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Est autem hic tantum variatio τῷ βιαζομένῳ, quod proxime praemissum est; vel poteris ἕτερον intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i.e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus.* J.F.R.

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ὢν ἡλικίας δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. Item V. c. 20. τιμῶν] — μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. J.F.R.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τῆς ἀγωγῆς] *Obsop.* misere: *Certaminis auctor existens*, quum ferme plane contrarium significet: Recte *Gesnerus*, *aetatem certaminis jam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Thes. Nostri autem verba sunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι ἔ ἐκπρόθεσμον τῷ ὀφλήματι, ubi de eo qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. J.F.R.

97. Ἐλισσόμενος] Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & sic etiam derivatum

domeſticae quae ſint : peregrina autem aemulari non ſane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid ſit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protenſis, nullius bonae rei cauſſa, quae vel ad unumquemque ſingulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur ſi quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore iſta faciunt, metuo, ne ſtatim publice lapidibus ab iis obruar, ſi ad ſingula rideam, videns pulſari illos tanquam fures, aut graſſatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ ὐ πάνυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγῶσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἤν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ [f] ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὅτῳ καταγέλαστα ὑφ' [g] ἑαυτῆς πάσχουσα.

40. SOL. Ne puta, o generoſe, te deſertam litem, vel abſentibus viris, dum ſolus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro iſtis etiam, ea quae par eſt, tibi reſpondeat. Verum quandoquidem ego noſtra tibi enarravi, tu autem non ſatis illa probare videris, nihil injuſti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam viciſſim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes veſtros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honeſti apud vos viri fiant. ANACH. Juſtiſſime tu quidem iſtuc,

1 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷός τε κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα [h] ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ ὐ πάνυ [i] χρησκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα πάσχειν σε, ὡς ἂν αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, ἐν οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, ἐν ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιότατα μὲν ἂν, ὦ Σόλ-

f Ἐλλεβόρου] Bene ſic M. *Fr. B*1. & 2. *P. S.* Ἐλεβόρου *J. V*2. *Ald. Fl. H. g* Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. *h* Ἀντιερῶν ἐν Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντιρῶν M. *i* Ἀρσκομένῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀσκούμενος ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἐλλεβορίζω *Herm.* f. & 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. ἐλεβόρου autem uno λ. ut vitioſum contemſi, licet & Cod. O. ſic habeat infra, *Navig.* c. 45. & ſupra T. I. in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. *Hemſterh.* quia *Junſinam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non poſſidebat. Sed res eſt parvi, & quam nobis ad oſtentandam noſtram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel ſine Codd. Luciani manum felicius reſtituere norit, quam nos illis inſtructi. *J. F. R.*

6. Ἀρσκομένῳ αὐτοῖς] M. & *Fl.* Ed. Sed in Mſ. litura eſt in priori voce. In L. etiam additum eſt. Reliqui Libri corruptiſſime, ἀρισκόμενος ἐν τούτοις. *M. du S.*

Ἀρσκομένῳ &c.] Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noſter ſic ſolet, ut *Bis Accuſ.* c. 14. ὅσους — χαριζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutaſſem; neque credo ſtructuram ἀρισκόμενος ἔν τισι vitioſam eſſe; quum & ſic in *Ælian.* V. H. XIII. 21. legam, ἐν ἔθεσι κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed fine controverſia cum nominativo *Long. Paſt.* L. 2. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἱρύσαντο ἐλεεῖσθαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: *ſimilis erat furenti*, an: *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etſi minus uſitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiaſtae ſtilum ſapit, facilius mihi perſuaderi ſum paſſus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀρίσκειν ἐν τινὶ Graecum non eſſe, qui & γελᾶν ἐν τινὶ & ſimilia ſupra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis *Matth.* III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epiſt. occurrit. *J. F. R.*

Σόλων, ϗ ἔγω γε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ϗ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵ-γε οὐδὲ χὴ κόρρης παλαχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μὴτοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τ' συνουσίαν, ὡς ἅ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ὅπι τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita ſplendida fortaſſe, neque veſtris ſimilia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticuloſi homines; ſed dicetur tamen, qualia ſint. Verum in craſtinum, ſi videtur, differamus diſputationem, ut & quae ipſe dixiſti magis adhuc ſilentio perpendam, & quae dicenda ſint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut ſe res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim eſt veſpera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

DE LUCTU.

Ἄξιόν γε προσηκόντως τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, ϗ λεγόμενα, ϗ τὰ ὑπὸ τ' παραμυθουμένων δηθεν αὐτοὺς [a] αὖθις λεγόμενα, ϗ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, ϗ [b] ἐκείνοις οἷς ὀδύρονται, ὅ, μὰ τ' Πλούτωνα, ϗ Περσεφόνην, κατ' ἀδὲν ὑπισχνούμενοι σαφῶς, ὅτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα ϗ λύπης ἄξια, ὅτε εἰ τουναντίον ἡδίω ϗ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ ϗ συνηθείᾳ τ' λύπην ὑπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας περὶ αὐ-

OPerae pretium ſane fuerit obſervare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque viciſſim ab his, qui conſolantur iſtos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae ſibi eveniunt ipſis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proſerpinam! ulla ex parte ſcientes dilucide, nec, ſintne mala iſta ac dolore digna, neque an contra ea ſuaviora ſint ac meliora his, quibus eveniunt; ſed inſtitutis & conſuetudini illum dolorem ſuum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, ſic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Εἰρωνικῶς dictum. F. G.

17. Ἰδιώτας] Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, ϗ ὁ ἀμαθής, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII. Verr. G. C.

18. Ὁμήρου] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G. C.

21. Ἅδου] Tartarus Heſiodo is locus eſt, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum eſſe aërem ſub utroque cardine craſſum, perpetuo frigidum, Crates ſcribit. De inferis & campis Elyſiis ſcripſit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi ſint, & de inferorum poenis Coel. L. VI. 9. Dicitur autem tartarus a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. G. C.

25. Τῷ χάσματι] Hic pro tartaro ipſo; ſed deinde in Philopſ. c. 25. pro introitu ad tartarum poni, obſervat Rev. J. Elſner. ad Evang. Luc. XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν ϗ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήριχ) habemus, quem vide plura ibi adferentem. J. F. R.

28. Πλουτεῖ] Inde & Romanis Dis pater, vel Dis ſimpliciter. Cic. de Nat. D. II. Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata eſt, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris. & Lact. I. 14. M. du S.

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetuliſſem, niſi longe major Edd. numerus. αὐτῷ praeferret. In Fl. αὐτῷ eſt ſine jota ſubſcripto, quod ſuſpicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J. F. R.

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum Fl. omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & ſaepe alibi abundat, ut Imag. c. 14. τὸ δὲ — τὸ ἀκριβὲς ἄλλο. Tox. c. 50. ante med. τὸν αὐτίκα τ' ὀργῆς ὁ Ἀγαπαίμων, τὸν ἐκ τῆς

morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cujus rei causa in supervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum *esse* putant inferos, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebricosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo sunt conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *s. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumtos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipso nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes

τῷ τῆ θανάτῳ δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, ὅ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτηδεύουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τὰ ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὡς μοί τις τὰ τοιαῦτα δεινῶν ἔλεγε) ἀφ' τοῦ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον· τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' [c] αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι [d] τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ συλλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἕως ἂν τὸ παράπαν [e] ἡ ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.

Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ πολλοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη [f] προσκεῖται, πρώτη δεχο-

[c] Αὐτῷ] Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *J.* & marg. *AIW.* [d] Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. *Fl.* Qui adest in cett. [e] Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ὑφιεμένου *J.* & marg. *AIW.* [f] Προῦχειν ται] Πρόκειται *J.* & *V2.* Πρόσκειται L. & G.

τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτον etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος. ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν αὐτῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλείοις τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 182. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit: κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον. ei omnino articulus erit servandus. *J. F. R.*

34. Ἀσπασοῖς ἀφύκτοις] Conf. supr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοὶ] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, Odyss. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται. *Quodque est gravissimum, praejacet Acherusia palus.* sic interpres. sed scribendum ut Mss. πρόσκειται, *Acherusia palus adjacet.* *J. G. G.*

42. Ἀχερουσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mss. Gr. & L. προσκ— Edd. προῦκ—. *J.* & *V2.* eam scripturam praefe-

χομένη τὸς ἁπαντῶντας, ἣν ὁδὸν ἔνι διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλὴ· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλη, ὕσην ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τοῦ Φρυγὸς ἐπιτεθραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲ ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῷ, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχει μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τοῦτο [a] ὀνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θεσσαλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οἱ πιόντες τοῦ ποταμοῦ, οἱ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire sine portitore; cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint.

4. Ad ipsum porro descensum & portam, quae adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, consitum asphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alcestis atque Protesilaus, Thessali, & Aegei Theseus *filius*, & Homericus Ulysses, graves & digni fide testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuissent.

6. Dis.

[a] Ὠνόμασται] Ὀνόμασται vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. nott.

ferunt, quam secutus sum. *M. du S.*

49. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum esse Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus est regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem faceremt patrueles, quum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsi Græca vox debuerat eos admonuisse. *J.G.*

Ibid. Αἰακὸς] Tres sunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æsopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciæ Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τρικέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Asper.* καρχαρόδους. *F.G.* Conf. supra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *de Salt.* 4. Et *Bis Accus.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vs. 34. ibique *Schol.* & *Meurs.* *J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι διεττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Græca; ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe abtentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδέλῳ] Asphodeli mentionem & *Homerus* fecit, tradiditque manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethæi amnis Ptolemæo & aliis fit mentio, dicitur ἀπὸ τῆς λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adscripserat ὀνόμασται Florentina recte, & ὠ in contextu deleto ὀ reposuerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζει legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit; nam ὀνόμασαι praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M. du S.*

64. Ἐμοὶ δοκεῖν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Sol.*

Est

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in dominio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non ſemper praeſens.

Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὰ τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὰ ἐχθὴ συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· ὃτος μόνος οὐκ [b] αἰεὶ συμπαρών.

7. Magiſtratus vero & Satrapae & judices ſedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenſes, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & juſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elyſium, ubi vitam agant beatiſſimam.

Ὑπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνισομένους.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione ſuae injuſtitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, uſtulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, ſaxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipſum ſtans lacum

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι παραδόντες, [c] εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, τὴν λόγου τῆς ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀναχυλίοντες; ὁ μὲν γοῦν Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος

b Αἰεὶ] Sic Edd. conſtanter. *c* Εἰς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Εἰς τὸ χωρίον *Fl.* ſola. *d* Ἐκπέμπουσι] Ἐσπέμπουσι *J.* ſola. *e* Καιόμενοι] Sic *Fl. B1. P.* &c. recte. Καόμενοι *J.*

Eſt & in cett. quid mirum? Ita enim ſolet, ut, ἁπλῶς γοῦν εἰπεῖν. *Paraſ.* c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra *de Dom.* c. 17. f. & ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 7. &c. *Alciphr.* III. p. 372. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καλαγοντίνην. Et ſic *Plut.* Themiſt. p. m. 113. F. *Ariſtoph.* Pl. 736. *Ael.* V. H. I. 17. atque alibi. *J.F.R.*

70. Ἐριννύες] Male vertunt Furiae, ποιναὶ, Furiae, poenae. Cum ſit, *Erinnyes, Furiae.* *J.G.G.*

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic ſermo eſt. V. *Fl.* *M. du S.*

71. Αἰεὶ] Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia ſic ſaepe ap. Noſtrum. Ita εἴρειν pro ἴνεκα vid. ad *Amor.* c. 49. & mox ad c. 15. *J.F.R.*

77. Συναλισθῶσι] Conf. infra *Philopſ.* c. 12. *M. du S.*

82. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitioſum quod *J.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut forſan correctoris, qui duas praepoſitiones oppoſitas ferre non potuit; qua oppoſitione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. εἰς ὅλεθρον ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus ap. Noſtrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* c. 26. & 33. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. & 2. *Quom. Hiſt.* c. 42. πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et *Icarom.* 23. *Bis Accuſ.* 20. &c. *Alciphr.* III. p. 450. Verum & eamdem praepoſitionem repeti quis neſcit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. ἐκλελοιπὼς ἐν τῷ βίῳ. *Gall.* 31. ἐκαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. *Quom. Hiſt.* c. 4. m. πρὸς — λιθίδιον προσπεπαῦσθαι. *Thucyd.* VII. 81. πρὸς τὰ τύχη προσέβαλλον, &c. 50. pr. ἀφικόμην ἀπὸ τῶν Λιβύης. *Long. Paſt.* III. 117. εἰς κόλπον εἰσήλασεν. *J.F.R.*

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad *Mer.* c. 14. *M. du S.*

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] *Homer.* Od. Λ. 581. *M. du S.*

87. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε] *Tantalus in ipſa palude ſtat.* Sic interpres. Cur omiſit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim eſſet *Tantalus in ipſa palude ipſe ſtat.* legendum αὖος. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. *Tantalus in illa ipſa palude ſiccus ſtat*, quippe qui *mediis ſitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certiſſimam eſſe poſtea firmavit vetus codex. *J.G.G.*

[a] αὖ ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῦ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

ficcus, siti mori miser metuit.

90

Οἱ δὲ τῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι; καὶ ὑπὸ τῆ ἁφῆ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ὄπι τῶν τάφων· ὡς εἴτω μὴ εἴη καλαλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς, ἀσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

9. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς παρειλήλυθε τοὺς πολλοὺς, ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· εἶτ' πρότερον ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ καὶ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινητικὸς ὀβολός· διὰ ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν. οὕτω γοῦν ἂν, ὁ παραδεξαμένου τῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦντο.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente rejecti in vitam rursus redeant.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λουσάντες αὐτοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste la-

[a] Αὖ] Receptum ex G. L. & marg. *A*1. Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέροντες ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

nec habet quem porrigat ore trientem.

89. Αὖ] Praeter G. etiam L. *M. du S.*

91. Τῦ μέσου βίου] *Mediocris. F.G.* Id est, quum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Gujetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Paris.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor; mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. *J.F.R.*

95. Χοαῖς] Ea de re jam supra ad Ἐπιστ. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philostratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἐπιστ. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J.F.R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

Hic nummus διωβέλης dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζεται] I. e. sit in usu, consuetudine. *F.G.*

Ibid. Εἰ διαχωρεῖ] Vertendum esse: *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de Idiot. p. 170. Et *F. Guj. s'il passe, s'il court.* *J.F.R.*

7. Διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προαχωρῶ copiose vindicat *Salmas.* ad Soli. p. 769, b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum gehen / ire, ita adhibent. *J.M.G.*

10. Πορθμεία] Πορθμεῖα. *F.G.* Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμεῖον pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμεία. Et *Dial.* XXII. pr. Ἀπόδος — τὰ πορθμεῖα etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν. & alibi. Conf. omnino quae Cl.

lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, & floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste decorus & pulcher, & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, &, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι ὧδε τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καί που καὶ ἐσθὴς καλαῤῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶν νεκρῶν. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ [c] καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνάς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν, εἰ λάθοι φωνήν. [d] φήσει γάρ ὁ πατὴρ, γοε-

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Fl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Bi. P. Fr. H.* [d] Φήσει] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemsterh.* de differentia inter πορθμιον & πορθμιῖον dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμιῖον, ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae*, & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulturæ danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς παῖδα λυτρεῖς τοῖς πανυστάτοις λούσαι. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένῳ, ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster. Forsan βιαζομένῳ. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται] *Diod. Sic.* l. c. §. I. pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις), οἱ μὲν συγγενεῖς & φίλοι πάντες καλαπασσάμενοι πηλὸν τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Wesseling.* etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦν] Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, & quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον τοσοῦτον *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Cl. *Perizon.* id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένους λίθους *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίνδεται *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάθοι φωνήν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem, ubi ait: εἴποι δ' ἂν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. *Th. M.*

Ibid. Φήσει] Φησὶν Interpres legisse videtur. *F. G.*

Φήσει] Non recepi Florentinae lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσει etiam consentien-

to

γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ προσρήσεις ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸν ἄθλιον καλαλιπών, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιησάμενος, καὶ στρατευσάμενος, καὶ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών, καὶ κωμάσῃ πάλιν, καὶ ἐρασθήσῃ, τέκνον, καὶ ἐν συμποσίῳ μὴ τοῖς ἡλικιώταις μεθυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲ ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, καὶ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους [b] ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δὲ δὴ πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] οὕτωσὶ πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, ὥστε τὸ παιδὸς [d] εἵνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· ὥστε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ [e] γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν δὴν ἔστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὗ ὅ, τι

produ&ctis singulis nominibus; *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos?

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii caussa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium caussa sic delirare, qui neque quid filio

a Ἔτι] Nihil variat *Fl.* b Ἐπικατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inserit *Fl.* c Οὕτωσὶ] Et sic *Fl.* d Εἵνεκα] Scripsi ex *Fl. Ald. J. B1. S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* e Γινώσκειν] Ita *Fl. B1. Fr. Ald. Va. P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γνώσκειν *J.*

te illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχῃ μοι] Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum esset; in P. tamen usitatiorem orthographiam ἵνεκα invenirem, in *J.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; eumque & alias ita scriptum apud Nostrum invenerim, id servare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόον. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. du S.*

66. Οὔθ' ὅ, τι πεπονθὼς] Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. *Neque scientem, quid filio suo evenerit. J.J.*

74. Ματαιάζουσα] Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe ματαιάζουσα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαζ— legendum fuit. *M. du S.*

Ματαιάζουσα] Verba *Suidae* ad quae in var. Lect. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὕρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαίζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio num *Suidae* sit adsentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην] *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. du S.*

80. Ἢ

filio acciderit sciat ; neque quorsum abierit ; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit ; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi facessis ? Desine comas vellere, & faciei cutem crucntare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior ? Aut quid mali pati tibi videor ? illudne quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus ? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus sim particeps ? Potationes dices nimirum & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim ? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere,*

πόθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ὅθ' ὅπου κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ὅτε τ βίον [f] αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· ἢ γὰρ ἂν τ ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὡς τι τ δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἶποι δ' ἂν ὢν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τ Αἰακὸν καὶ τ Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τῆ γομίᾳ ἐπισχύσαι, καὶ τ πατέρα παῦσαι [g] μαλαιάζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τ κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σε βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; [i] ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲν τ κεφαλήν, τ δὲ ὄψιν ἐῤῥυτιδωμένος, κυφός, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως ὑπὸ τῆ χρόνῳ σαθρός, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παγκαλῶς ὑπὸ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ [k] καὶ τ βίον, ἢ μηκέτι μεθέξομεν; [l] ἢ ποτὲς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τῆ

[f] Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel *αὐτῶν* L. Vulgatum tenet *Fl.* [g] Μαλαιάζοντα] Consentiunt *Fl. J. Fr. P.* &c. Μαλαίζοντα *Suid.* [h] Ἢ] *J.* & *V2.* ἦ. Ceterae ἦ. [i] Ἢ διότι] Ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δ' ὅτι *J.* ἦ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1.* [k] Παρὰ] Recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett. [l] Ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἦ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἦ τί *numquid*, pro ἦ *aut*, scribens. *J.F.R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἦ δ'. *Ven.* 2. & hic & supra ἦ, quod magis probo. Sed hic *J.* quae prius ἦ etiam habebat, νὴ δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M. du S.*

85. Τριακάδας] Sic Ῥητ. c. 9. ἃ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδες ὅλας ἀριθμοῦν. *M. du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Qua de re jam supra dictum est. *M. du S.*

Παρὰ τ βίον] Has praepositiones saepissime omnium ab Scribis confundi quis nescit ? Conf. *Asin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsan recte περὶ τ βίου reliquimus in *Piscat.* c. 25. quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* c. 9. ubi παρὰ τ βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum ; nam & sic κατὰ τ βίον sine varietate ibid. c. ult. *J.F.R.*

90. Τοὺς πότους] Nihil variari in hac scriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem deliderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar.* 7. f. *J.F.R.*

93. Διψῆν — πιεῖν] Διψᾶν & πιεῖν Attica forma postulare videretur ; verum διψῆν, πιεῖν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph.* Nub. 440. Παρίχω τύπτειν, πιεῖν, διψῆν. *Phryn.* p. m. 18. Πιεῖν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀφῇ τῆ ᾶ. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto ; sed quia pleri-

τῦ πιεῖν, ἢ τὸ μὴ πεινῆν, τῦ φυγεῖν, ἢ τὸ μὴ ῥιγῶν, τῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, ἢ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, ἐκέτι διψήσεις, ἐκέτι πεινήσεις, ἐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσυς, ἐ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, ἐ πολέμιον, ἐ τύραννον· ὃν ἔρως σε ἀνιάσῃ, ἐδὲ συνεσία [b] παρατρέψῃ, ἐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τύτῳ δὶς ἢ τρὶς τ ἡμέρας, ὦ τ συμφορᾶς. ἐδὲ [c] καταφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, ἐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, ὃκ οἶει πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ ἄφνω τ πας' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κᾆτα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ καταχλειθεὶς [e] ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν ἀφασαπέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, ὅτε σκότος, ὅτε φῶς ὁρᾶν [f] δυνησόμεθα. ἢ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια.

melius; & non esurire, quam edere; & non 9 frigere, quam copiam habere vestium?

17. *Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu juvenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Jovem, combustis paullo post, si quidem cremare me decreviſtis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia.*

19. *Quid*

a Διδάξομαι] Servavi scripturam Edd. *S. P.* licet δ̓δάξωμαι sit in *F. Fl. Ald. Bl. H. Fr.* b Παρατρέψῃ] Sic Edd. Διατρέψῃ G. Διατρίψῃ L. Utrumque tam ἀφατρίψ. quam ἀφαρ. adscriptum marg. *Al.* c Καταφρονηθήσῃ] Bene ita *P. H. S. Bl.* 1. & 2. Καταφρονηθείσῃ *F. Fl. Ald. Fr.* d Ὅρα] Ἄρα esse in quodam addit *Solan.* & ὑ in *Pell.* non vero satis distincte. e Ἐν τῷ μνήματι] Ἐς ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. f Δυνησόμεθα] Restitui ex L. Δυνησόμεθα Edd. hac priores.

que sic malunt, servavi, & hic & *Parasit.* c. 38. *F.F.R.*

3. Οὐδὲ συνεσία παρατρέψει] *Non pervertet concubitus*, sed rectius antiquus liber *οὐδὲ συνεσία ἀφατρέψει. non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. παρατρέπειν est *avertere, abducere.* ἀφατρέφειν *distorquere, corrumpere. F.G.G.*

4. Παρατρέψει] An παρατρέψῃ; *Marc. Antoninus* de vita sua: ὑ συνεσία ἐφ' ἑαυτὸν παρατρέψαι. Παρατρέψει σε, i. e. *atteret te, consumet, conficiet. F.G.*

Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati sunt *non pervertet coitus, neque hujus caussa bis terve per diem rem tuam dissipabis.* Ego, nec quid sibi παρατρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem suam dissipare possit.* Putabam autem legendum esse παρατρῖψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. *Poll.* 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad *dissipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *densandum, inferciendum*, cum significet proprie ipsa thae textoriae ope subtemen intra staminis tramas infertum densare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit *Exech. Spanhem.* ad *Aristoph.* Nub. 55. Cogitabam etiam ἡ δυσπαθείας, aegritudine non affa-

19. *Quid vero me fletus ille veſter juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in ſepulcro ſaxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis deſtillaturum illud ad nos, penetraturumque eſſe ipſos ad inferos? Quod enim ad inferiarum ſacrificia, & ipſi, puto, videtis, eum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad ſuperiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodeſſe inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, niſi forte cineribus veſci nos creditis. Non adeo ſterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium eſt, neque aſphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arceſſamus. Itaque, ſic me Tiſiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari ſubiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxiſtis maxillas.*

Τί δέ με ὁ κωκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στρηνὴς τυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν ἐκείνη θρῆνος ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάξειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅιδου διίξεται; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν κουφότατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς φέρεται, ἄνω εἰς τὸν ἀέρα οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἄχρειον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὸ σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι παρεγγυᾶτε, οὐκ ἔστως ἄπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταγελλώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆλθεν ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g Ἐστεφανωμένος] Sic *Fl. H. P. B1.* Στεφανωμένος *J.* h Ὑμῶν] Sic bene *Fl. Fr. P.* &c. Ἡμῶν *J.*

20. Αὐλὸν] Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πάθη τῶν ἀποιχομένων, * ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Θεὸς Εὐαγγελίου. *V.*

* Ὡς δῆλον] Posteriora haec verba desunt in **C.**

afficieris. Sed non eſt opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem ſenſu atque *inſuper* : non quo vehementer probem; ſed quod nihil novi rectius. *J.M.G.*

Παρατρέψαι] Διατρέψαι facilius concoquo quam παρατρέψει. Placet tamen magis conjectura *Gujeti* & *Geſneri* unius literulae mutatione ſenſum facilem praebens. *J.F.R.*

Ibid. Σπαθήσεις ἐπὶ] I. e. *inſuper*, pro fuſe, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in ſumptus ſuperfluos. *F.G.*

10. Καὶ λίθου] Ὅτι λίθου. *Th.M.* In ὁ conſentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. *J.F.R.*

13. Καλαλειφθεὶς οὐ ἐπὶ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι. *In ſuperpoſito monumento.* *Th.M.*

Καλαλειφθεὶς &c.] En quam facile regulae criticae ſine librorum auctoritate fallere poſſint. Adripuit *Marcil.* quod literarum ductus ſuadebat, & ſine mutatione, ſola vocum conjunctione locum ſanare viſus eſt: ſed illud τῷ pro ἐπὶ, quod Libri ſuppeditant, & quod forſan conjicere non auſus eſſet, verius eſſe, quilibet videt. *J.F.R.*

17. Δυσπρόμιθα] Ita L. recte. In Impr. δυσπρόμιθα. *M.du S.*

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* ſatis oſtendit, eam praeteritum quoque exhibere voluiſſe, alioqui στεφανούμενος proparoxytonos dediſſet: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti ſatis ſaepe monuerimus. *J.F.R.*

26. Καθαγισμῶν] Vid. ſupra dicta ad c. 9. *J.F.R.*

27. Νοσιμώτατον] Conf. ſupra Μισθ. c. 39. *M.du S.*

35. Μεταγελλώμεθα] Vertitur *deportemus.* Redde: *petamus.* *F.G.*

40. Ὡς ἄρα &c.] *Homer.* Il. Π. 502. & 855. *M.du S.*

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ὀπισθαφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεθαρτειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα θαλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῶν ἀνοίας καλαχρῶν), ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζουσιν.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] θεριχρίᾳ, ὁ δὲ Σκύθης καλεῖται, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. ἔτος μὴτοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσαλο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per *ego vos* Jovem *obſecro*, ſi dicat talia converſus mortuus, & nixus cubito; nonne aequiſſima nobis videatur dicere? Sed tamen ſtolidi homines & vociferantur, & arceſſito quodam lamentationum Sophiſta, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quaſi ſuae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, ſuas querelas illius cantui ſubjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero ſupereſt, diviſi per gentes quantum ad ſepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Perſa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *ſuccis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, ſiccatum cadaver convivam ſuum & compotorem ſolet facere. Saepe etiam pecuniae in-

a Διὸς] Omittit *Fl.* b Συνειληχότα] Nihil variant Edd. c Ὑάλῳ] Ὑέλῳ *Fl.* Σιάλῳ Edd. *Cogn.* In ὑάλῳ conſentiunt noſtri Codd. & Edd. d Περιχρίᾳ] Emenda θεριχύει, vel θεριχέει, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μεθαρτειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noſter de eo ritu, quo in funeribus ſolitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum eſt certiſſimum. Quid enim eſt συνειληχότα συμφορὰς? Pejus id in edit. *Amſt.* ubi συμειληχότα. Συνειληχότα eſt ab συλλαγχάνω, ſive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, *colligo*, *corrado*. Demoſthenes in Midian, Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλας ἀδίκηκεν ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὑμεῖς αὐτοῦ, καὶ πομπείας τοσαύτας, &c. Expone itaque Luciani verba, *Arceſſentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres caſus quos corraſerit, narret, & in quovis funere idemtidem repetat.* *J. F.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic eſt quem *Homerus* θρήνων ἐξαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλιχότα a συλλίγω. *F. G.* Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus*. Sed quum alii aeque conjici poſſe dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam ſivi, facile autem utrovis more emendandam, ſi quid opus fuerit; *Jenſii* tamen conjectura magis placet. *J. F. R.*

49. Καλαχρῶν)] Dativum ſive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jenſius* in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Aſin.* c. 52. *J. F. R.*

53. Ἕλλῳ ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combuſſiſſe. *G. C.*

Ἕλλῳ ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in uſu eſſe deſierat VII. 7. Vid. *Meurſ.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. & *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id ſoli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, ſeu Gymnoſophiſtis ſolemnis erat. Vid. Περ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἔθαψεν] Perſas cera circumlitos mortuos condire ſolitos ſcribit *Cic.* quod & Aſiniis attribuitur. *Strabo* etiam ſola, inquit, ſepeliunt corpora Perſae cera oblinentes. *G. C.*

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ θεριχρίᾳ] Lege ὑάλῳ θεριχέει, ſeu potius θεριχύει. id eſt, *vitro incruſtat.* Indi mortuos incruſtaſſe teſtantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus*. Peſſime interpres: *adipe ſuillo oblinit.* *AE. M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ θεριχρίᾳ] Ὑαλῷ magis Atticum eſſe quam ὕελῳ, adſentior *Phrynich.* p. 136. etſi poſterius quoque non ſemel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὕελῳ *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel ſexies ita ſcribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὕαλῳ dixere Attici, ὕελῳ communiter Graeci. Περιχύει autem vel θεριχέει pro θεριχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, ſed de re ipſa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens ſaepe & conſtanter verbo θεριχίζω utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ θεριχώσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕλην. ac deinde ibid. αὐτὸς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ θεριχεῖζ γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν τοιαύτα χεῖζ τὴν ὕελον: nec non III. c. 9. &c. non ta-

indigenti Aegyptio ſolvit inopiam pignori oppoſitus in tempore frater paterve.

22. Aggeſti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inſcriptiones parvo tempore durantes, quei non ſuperflua, & luſibus ſimilia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam inſtituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quaſi cauſſam defuncti agerent, aut teſtimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

24. Poſt haec omnia ſunt parentales epulae: Adſunt cognati, & parentes conſolantur defuncti, & guſtare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos ſe praebeant, ſed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non poſſint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

60 ὀπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν χερῷ.

[e] Χώμαλα μὲν, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον ἀμαρχθέντα, πῶς ἂν εἰκὸς, καὶ παιδιαῖς

65 προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τοῖς μνημάτων, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρῶντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

70 Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ πρόβλημα, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γονέας παραμυθοῦνται τὸν τελευτήκοτα, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὡς δῆθεν ἀηδῶς, μὰ Δί', καὶ αὐτὰς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη τρεῖς

75 λιμῷ τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι μοῦ τινος, ὦ ἑτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον

[e] Χώμαλα] Χῶμαλα *Fl.* male. [f] Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod noſtrum vitrum fuiſſe, recte ad loc. priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Weſſel.* conjiciens ſal quoddam foſſile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At ſi artificialis, quod Cl. *Geſn.* exiſtimat, compoſitionis incruſtatio fuerit, vulgatum Luciani στεγχρίει aeque ſatisfaciet ac στεγνοῖ. Merum ſal quidem ſufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum ſubterraneorum facile liqueſcit, & fruſtra ſic cadavera forent ante exſiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis ſpecularis, vel ſimile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etſi vitrum quale noſtrum, illo tempore dudum notum fuit, ut ſupra vidimus. Hoc autem ita circumfundi poſſe, non eſt veriſimile. *J. F. R.*

Ibid. Ἰνδὸς] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quae in pyra mox cremarent. *Virg.* *G. C.*

55. Ὑάλῳ] Vid. *Gatak.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Ælianus* V. H. XIII. 3. narrat in ſepulchro Beli repertam πύελον ὑαλίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca aſſervatum Alexandri Magni cadaver conſpexit Auguſtus. Vid. Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi ſervant: Perſae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic.* Tuſc. I. 45. & *Herod.* I. 140. *Fl. vélœ.* *M. du S.*

Ὑάλῳ στεγχρίει] *Suillum adipem* interpretationis antiquae faceſſere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi poſſe, manifeſtum eſt ex verbi στεγχρίει notione. *Heſychius* non tantum ὑαλὸν & ὑαλόεν λαμπρὸν interpretatur ac ἀμφανὲς, ſed ipſum etiam ὑαλόν. Et quid ſimilius vitro, quam illa accepta a Seribus h. e. Indis pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum ſolutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura ſimilis *Theodori Kerckringii* invento, qui integra cadavera ſuccino circumfuſo condivit, ſi vera ſunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J. M. G.*

56. Ταριχεύει &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. P. *Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemſterh.* ad Noſtri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J. F. R.*

57. Λέγω δὲ ὧδε] Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. *F. G.*

Λέγω δὲ ἰδὼν] Scripta igitur haec poſt reditum ex Aegypto, (vid. Α. μοδ.) cum antea illic fuiſſe non conſtet. *M. du S.*

59. Δεσμὸν χρημάτων] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

Ibid. Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἐνίκων — γενόμενος] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. ſcribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονεῖων εἰς ὑποθήκην δανείοις τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μὴ τὴν τελευτὴν ἔφησις ταφῆς. Ubi Cl. *P. Weſſeling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, adfert. *J. F. R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi paſſim. *M. du S.*

ἔασον ἀναπαύσασθαι τὸν τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν [a] κλαίειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ ἀφαρκέσῃς πρὸς τὸν πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδεῖται δύο τοῦ Ὁμήρου στίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου.

Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.

Οἱ δὲ ἄπιον μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανεῖεν μὴ τὸ τελευταῖον τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμανόντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ὀπτήρων ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei caussa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum

Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis si observet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλαίειν] Κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

83. Καὶ γάρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. du S.* 85. Γαστέρι δ' οὔπως] *Iliad.* T. 225. *M. du S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX. AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque ſtatus eſt, ſed adverſaria. Ut enim illic contenditur praemium eſſe dandum tanquam tyrannicida, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum ſatisfeciſſe legi, aut tyrannicidam eſſe, qui non ipſum tyrannum, ſed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à perſona Judicum; deinde calumniæ adverſarii, qua in ſuſpicionem adductus fuerat, quaſi ipſe quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, reſpondet per abſolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius perſona, atque ipſo viciſſim in ſuſpicionem, ex modo actionis vocato. Poſt exordium propoſitio ſequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorſum in hac cauſſa maxime ſpectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, quæ aliter in argumento ab imo ad ſummum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut quæ non quid quisque voluerit, ſed quid effecerit, ſpectet, neque cogitationes, ſed facta praemiis compenſet. Conatum vero elevat variis ac multis ſimilibus & exemplis, oſtendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus ſatis eſſe, conari aliquid & coepiſſe, ſed praeſtari oportere. Effectum conditiones ſequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus ſpectari dixerat, id diſtinguit, oſtendens diverſam eſſe rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, niſi ei, qui quod lex proponit, re ipſa effecerit. Poſtremo & patriæ gratis inſervire ac officium praeſtare cives debere & illum ſatis mercedis pro conatu ſuo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non ſimpliciter id effecerit, quod lex jubet, ſed fortuna ſeu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris conſecutam eſſe. Non enim quia ipſius gladio tyrannus poſtea ſeipſum confecerit, ob id ipſius hoc factum eſſe. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiſo filio facturus fuerit; & hic conſilium quoque petituris ſubvertit, primo ut incertum & periculoſum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & poſt eventum rei, demum ſimulatum. Denique non idem eſſe occidere, id quod lex jubet, & mortis cauſſam qualemcunque praebere: idque iterum multis ſimilibus probat. Atque hoc loco diſputationem ſupra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus ſpectatur, & in quibus per ſe ſufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non abſolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimum amplificat, puta filium fuiſſe caput & cauſſam tyrannidis, eoque ſublato, etiam tyrannidem ſublatam fuiſſe. Ac primo quidem filium oſtendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis ſignis, & caeteris rationibus: quæ alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipſum tyrannum non ut quisque tyranno ſimilis, aut nocentior etiam eſt, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum diſputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda ſint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo ſecutura eſſe. Poſtremo etiam ipſe locum ab imo ad ſummum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe ſe dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum eſſe, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe oſtendit. Et ſub haec orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione ſeu proſopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expoſtulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi cauſſa haec, Judices, apud concionem populi arem, quæ ſtudiis potius, quam exacto rerum judicio duci conſuevit, eſſet agenda, ac non magis apud Judices ex honeſtiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata laetitia geſtientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles eſſem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualique perſonam hujus negotii intuentibus, non faciem ipſam propius contemplantibus videri fortaſſe poſſim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in cauſſa tam populari, velut importunius obſtrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis eſt ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non ſolum judicium omne funditus tollere ſolet, verum etiam noſtri ſen-

ſus non raro nobis eripere: praeſertim (ſi quemadmodum haec noſtra) poſt graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempeſtatem ſaeviſſimam repente praeterque ſpem (quaſi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam ſervitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipſis, ſed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aeſtus quidam impotens, omnia ſurſum ac deorſum miſcet, dum laetitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum inſtituere non ſinit. Verum veſtra Judices ingularis ſapientia perſpicacitasque non hoc tantum ſcrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam ſuppeditat, uti ſperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (ſicut iſte calumniabatur) ſed ſolita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate ſuſcepi, vobis non modo non invidioſum, ſed favorabile, plauſibileque videatur. Etenim poſtquam viderem manifeſta quadam Deorum benevolentia, poſt diuturnam ac miſerrimam illam ſervitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigiſſe, nihil prius curandum nobis eſſe judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas eſſet profecta, quo videlicet munus ſuum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & conſtabilire tuerique quod largiri non eſſent gravati, meminiſſemusque iisdem in manu eſſe, ut eriperent ingratis, quod optantibus dediſſent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre poſſumus: ſi beneficium acceptum agnoſcamus: ſi celebremus, ſi ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem eſſe volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim iſthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accreſcat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhauſtius eſt, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male conſulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis repoſcant, ſi quod ipſis ſolis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obſecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate ſua reſtitutæ libertatis periculoſam occaſionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum Diis eripere, ſibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipſas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, niſi ſibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus ſpecioſius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui ſibi laudem tam eximiam uſurpat immeritus. Nullum praemium honeſtius illuſtriusve, quam quod tyrannicidæ debetur: Sed hoc impenſius accuratiusque ſpectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta ſi quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis eſſe videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo poſt evincemus. Proinde eum non tolerandæ improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamſi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa inſuper iſti creditori ſint debiturae. Quæ cuncta quum poſtulare jure potuiſſet: maluit tamen homo verecundus, unico perſoluto, reliqua ſibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip., quoties libido ſit, poſſit improperare. Tum illud utrum riſu potius, an odio dignum exiſtimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatiſſimum ſeveriſſimorum judicum conſeſſum, Thraſonem quendam nobis e comoedia retulit? Senſiſtis, judices, ut è corona plerique riſum tenere nequierint, dum perſonatus iſte Hercules tragoediam illam ſuam nobis recitabat: de ſeſe terque quaterque tyrannicida, de ſapiente illo gladio commilitone ſuo, qui per ſe prudens ſenem interemit: digno videlicet, qui inter ſydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis ſuum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam faſtuoſo vultu, quam arrogantibus ſupercilliis, quam ſtupidis oculis, ſuum ipſe vobis encomium detonabat? Quaeſo, Judices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortiſſimo gladio, qui vel ſine me, meas vices, ubi lubebit, acturus eſt. Quis tandem iſtam feret jactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidiſſet? Haec quoque me cauſſa, Judices (neque enim inficiandum eſt) commovit, ut hujus obſiſterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odioſam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim univerſa civitas Diis libertatis authoribus grataretur, ut hic ſeſe ira tumens in medium ingeſſerit, quam indigne tulerit victimas Diis ſervatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, ſeſe unicum eſſe reſtitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, ſuæ dextræ, ſuo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, Judices, auguramini, ſi id ad hujus intolerabilem jactantiam, veſtra authoritas, veſtra comprobatio, ſi praemium quaſi pignus acceſſerit? Quid, niſi ut tyranno ſubmoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventoſæ linguæ, gloriaeque quaſi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odioſam iſtam ſuam tragoediam ingerat, quotidie dextram iſtam Herculanam & gladium prodigioſum minitetur? Utrum eſt hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipſi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi ſuccenſes? Quid minitaris oculis? Quid terres ſupercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo ſcilicet munere) uti, quum tu ſic abutare? qui liberum ti-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos eſſe, niſi te a tyrannicidae praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne lenoni quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidae praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiae crimen, ſi imprudentiae infamiam a civitate depello, ſi non ſino, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter iis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberae civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiae ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſeveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quae quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudae voluntatis praemium a lege flagitare? quae adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris duntaxat, perinde quaſi præſtiteris, a lege quaſi præmium poſtulare? Quæ quidem quum ad id unum ſint comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præmia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit inſimulationem meræ voluntatis, quaeſo te, in petendis præmiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut viciſſim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine poſtules: verum illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, explosus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te, quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obſtringantur, aut abſolvuntur homines. Si conato pollicita ſum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deſideras? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quam anguſta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo ſit ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtita abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam, dic, obſecro, nonne nugas agere me dices, regans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet æſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt æſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum æqui bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod a præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Saepenumero pugilum in Olympicis, ſaepe in certamine ſpectator (opinor) ſediſti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi hoc nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? Non arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in curſu, is a præmio longiſſi-

giſſime abeſſet, & ignaviſſimo faveret eventus? Habeat ille ſane, quod cauſetur, excidiſſe habenas, conſternatum equum, fractam rotam, jactet ſe vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Theſſitæ praeſtitit Achilles, niſi metam prior attigerit, profecto poſtulandi praemii jus nullum habebit, fortunam ſuam incuſare licebit. Caeterum Agonothetæ non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen deſcenderit, ut ejus uteretur conditione, id eſt, ita demum praemium ferret, ſi virtuti fortuna favente viciſſet. Alioqui ſi conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis eſſet opus, quot in Olympicum certamen veniſſent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui ſolemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia ſtatuantur, non honoris, ſed ſolatii gratia: verum ſeriis in rebus, atque adeo periculoſis, quaenam obſecro lex unquam mercedem ſtatuit, niſi ſi quis facinus peregiſſet: & ita peregiſſet, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum abſis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello ſervarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aſpiravit, quod ſe telis objecerit, quod non ſine multis vulneribus diſceſſerit? Profecto niſi cive ſervato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi, Judices, ut moenia ſuperarem. Omnia feci, ſed depulſus ſum? Quantumlibet enixus ſit, niſi conſcenſo muro, nemo tam inverecundus eſt, ut muralem coronam ſibi deberi dicat. Obſidionalem nemo flagitat, niſi depulſa obſidione. Poſtremo nullus honos petitur, niſi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempeſtate deſertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio eſt earum rerum, quæ navi vehebantur. Quorſum attinet hic tuam jactare peritiam, ſudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, ſed victus tempeſtate deſeruiſti, audebis quicquam ex his quæ ſunt in navi, tibi vendicare? Aut ſi auſis, futurum ſperas, ut quisquam te vel pilum ſinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, ſupplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis eſſet enixus, quod gnaviter ſe geſſerit in bello, niſi ſuperior diſceſſerit, niſi praeſcriptum a lege numerum hoſtium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium ſis aggreſſus. Quod ſi nemini hominum memoria contigit, deſine tibi nova ſpe blandiri, deſine inaudito exemplo poſtulare, quod ſperare ſit improbiſſimum, dare poſtulanti ſtultiſſimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conſcenderis, qua virtute ſatellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum eſt fingere. Ad obtinendum tyrannicidæ praemium, duobus duntaxat verbis eſt opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non niſi tyrannicidæ debetur praemium. Alioqui quid dices, ſi eodem illo die, quo tu arcem conſcendiſti, permulti pariter aggreſſi, ſua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemiſſet: utrum omnes tyrannicidæ praemio potientur ex aequo, nempe quia conati? Age quid ſi multis ſtrenue rem aggreſſis, uni cuipiam, qui ſit omnium ignaviſſimus (ut non ſemper virtuti reſpondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, ſed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortaſſe rurſus incipies deplorare, fruſtra ſumptam operam, negabis aequum eſſe virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, niſi fortunæ ſuffragio adjuventur. Sed quæ tandem poteſt eſſe iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, niſi cui cordi ſit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequiſſimam, quisquis ſuapte ſponte recipit. In aleæ ludo (ſi fas eſt hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel ſummum artificem ab imperitiſſimo ſuperari, ſi modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum caſſatur: propterea quod, cui luſus hujus lex non probatur, ei liberum erat non ſuſcipere. Itaque lex quid praeſtari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praeſtari poſſit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod ſi, poſteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus efficeris, per fortunam ſtetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi ſuccenſeas. Fortunam, ſi ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quæ ut nihil promittit, ita nihil debet, niſi praeſtanti. Neque vero exiſtimemus, Judices, iſtud a majoribus qui hanc legem tulerunt, ſine ſumma ratione fuiſſe factum, ut conato praemium non eſſe ſtatuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites iſtas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non poſſe, niſi ſummo civitatis periculo ſuſcipi. Unde futurum proſpiciebant, ut ſi conatui praemium ſtatuiſſent, temeritate conantium reſp. ſubverteretur potius quam reſtitueretur. Etenim tyrannis quid aliud eſt quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic ſi quis medeatur, ei merces digna propoſita eſt, quam ita demum ferat, ſi remedium praeſentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, niſi certum artificem, qui ſua diligentia peritiaque fretus, non ſinat hoc licere fortunæ, ut dum ipſe ſalutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi diſcrimine conatum praemio judicas invitandum eſſe: an potius poena deterrendum, niſi quod conatus eſt quispiam, idem praeſtiterit? Nec illud te ſublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget ſimplici ſceleris molitioni, par eſſe, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propenſiorem videri ad compenſandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis diſcedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta eſt: hujus cum publico reipub. diſcrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud ſit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaestionem venire sinit, verum in paucis duntaxat, quae vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenae legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quae lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quae praemio sollicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praestare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive praestari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praestari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitae suae contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quae semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quae nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriae debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non praemium illico tibi debeatur, si persolvas. Itidem, si quid in leges commissas, non potes effugere supplicium: at non statim illae tibi praemium debiturae sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quae non ad bonos mores comparatae, sed malis e moribus natae sunt, id quod vere vulgo dictitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulantur poetae, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatae. Tu quid merueris, paulo post excutietur: interim finge sane, praecipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui praemium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quod de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod praemium delideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto metiris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circunferre? Ista, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia sane quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeso te, quantula pars abest e tuo praemio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunae, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quae vel vero tyrannicidae sufficere debuerant, nisi lex maluisset praemio conatum ab effectu distinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidae praemium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promereatur praemium, quod aliorum proposita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effecisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec fecisti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspectas, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem praemii spem consistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio fugitantem persequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quod filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti, necato illio, mortis causam ministraris. De illo mox:

mox: nunc hoc cujusmodi ſit inſpiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occiſum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo ſuſtuleris: imo ſplendidius iſthuc videri vis, quod tuo quidem enſe, verum ipſius dextera ſit interemptus. Haec tam honeſta, Judices, oratio poſſit parum attentum fallere, praeſertim hoc rem fucis illis ſuis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, ſic patri adamatum, crebris vulneribus confoſſum: parentem ſenem miſerum, illi circumfuſum, eodem exanimatum enſe, ſanguinem utriusque inter ſe confuſum. Iſta quidem dictu ſplendida, ſed quid ad tuam cauſſam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, ſpectaculum illud multo omnium jucundiſſimum extitiſſe civitati, quum ſenem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet ſeſe levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per ſe maxima, quum Reip. ſint gratiſſima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater ſine controverſia tyrannus occiſus eſt, an fortunae, ſuperumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus eſt, id vero quam eſt futile nihilique. Quid ſi tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogaſſet, tyrannus eſſet necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occiſori pollicetur honorem: tu eum jugulaſti, de quo certe controverſum eſſe poterat, tyranni nomine cenſendus eſſet, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquiſti. Si prudens, prudens excidiſti a praemio: ſin metu, multo minus etiam cauſſae eſt poſtulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquiſſe viderere. Sed quod tandem erat iſtud tuum conſilium, quum tibi ſic in manu eſſet, non toto metu liberare Remp. ſed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praeſcires, ut ſenex illico ſibimet eodem gladio necem conſciſceret. Videte, Judices, in manifeſtiſſimo mendacio qua rima conatur elabi: niſi divinandi ſcientiam commentus fuiſſet, non poterat hinc explicare ſeſe. Siquidem haec vel augur, vel haruſpex, vel vates diceres, fortaſſe nonnullos invenires, qui iſta praedicanti fidem eſſent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri diſſimilius, quam aſſeverare, id certum praeſciſſe te, quod tale ſit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es aſſequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, niſi ut vel ſperares, vel ſuſpicarere? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat ſpem incertam ſequi, diſcrimen certum negligere? Sed audiamus obſecro certas illas conjecturas, quibus hic noſter vates praeſenſit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate feſſus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat poſſe tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet eſſe ſuperſtes. Nonne ſentis haec adeo non eſſe naturae rerum conſentanea, ut jam omnibus videantur eſſe confurata, vel priusquam refellantur? Utrum ſeni mentem ullam fuiſſe putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: ſin putas ſapuiſſe, cur erat quod usque adeo diffideret? Quaſi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, verſutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quae omnia ſi magis in ſenem quam in adoleſcentem competunt, cur tu in diverſum torques augurium? An non illa aetas uſu rerum callentior eſt? An non altius diſſimulat? An non cavet diligentius? An non proſpicit oculatius? Iraſcitur implacabilius? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum conſulit? His ſolis rebus imperium tyrannicum adminiſtratur. In militiae duce quantulum eſt illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus fatelles quispiam audacior? Quum arx ſupereſſet approbe munita, ſupereſſent opes, arma, ſatellitum ingens agmen, tot in civitate factioli potentesque, qui non ſolum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem ſpero nunc nobis non eſſe metuendos (nolim enim infauſta ominari) at ita tamen, ne nimium ſecure negligantur. Usque adeone ſenem cruda viridique (quod omnes norunt) ſenecta callidum, animoſum, ambitioſum, non ſtultum, una filii mors conſternavit, ut rebus deſperatis protinus e vita ſibi migrandum duxerit? Praeſertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, ſed multo invidioſiorem, idque ob libidinem, atque aetatis inſolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad ſtabiliendam tyrannidem, filium è medio tolli. Etenim quo propius ad juſti regni ſpeciem acceſſerit tyrannis, hoc minus eſt invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille ſolum hoc augebat, quod maxime tyrannos ſolet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi ſenis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto poſſet ſupereſſe. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro ſene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo ſermone argumentis coarguendo ſumam operam, quem ipſa natura, quem mos, quem communis omnium ſenſus repudiat? Quis unquam iſthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuiſſe animo, ut non dicam commori voluerit, ſed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum iſti ſunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid ſit officium novit. Exuit haec omnia, ſimulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia neceſſitate metitur. Solos hos amat (ſi quos tamen ille amat, qui vel Deos ipſos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera miniſterioque ad fulciendum imperium indiget. Quod ſi ullos ille poſſet amare, ſimiles certe ſui diligeret, impios, violentos, rapaces, ſceleſtos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum ſimiſitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari ſunt, niſi qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praeposterum, vel perversum potius quendam Stoicum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoicus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos discernit, quod philosophus honesto metitur sua consilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium sentire potuit, qui in patriam vitae parentem altricemque, qui in cochles omnium bonorum autores tam sit impius, ut illam crudelissima opprimat servitute, horum fana despoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, finamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc est, ignem in flumen transferre, an tandem persuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamasse filium, usque adeo in eum omnes vitae suae spes, voluptates, opesque semel contulisse, ut illo sublato, ne minimam quidem vitae causam sibi reliquam esse putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex universo mortalium genere: non ex hoc seculo, sed ab orbe condito, & ab ipso (si vis) Promethei simulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quae ob liberorum necem sibi fatum accersiverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeste ferat. Privatis parentibus vel indulgentissimis, mulierc ularum intemperantissimis affectibus mediocris luctus sufficit, tyranni in filium charitati non nisi solam mortem satisfacturam esse tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omneis: qui tibi compertum esse potuit, utro se dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in desperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut senex natura ferus, civibus infensus, vel maxime vellet esse superstes, vel ob id denique, quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime exasperatam irritatamque, Reip. suppliciis saturaret. Quod si alias vitae pertaesum fuisset, haec nimirum una causa poterat illum in vita retinere. Quid autem senili animo vindictae cupidius? An nescis quam impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur aestu, quo flagrare soleat incendio, si quando atroci insignique contumelia lacessatur? Quae vero potuit esse atrocior, quam filii caedes sic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid saevitiae, quicquid immanitatis: si qua sanguinis sitis, si qua suppliciorum fames, denique si quid tyrannicum, id omne semel de integro poterat excitare, quasique renovare. Mitiora etiam animalia datae orbitatis injuria, in rabiem solet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum esse certissimus augur existimasti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod si tibi uni compertum erat, tyranno sic in deliciis esse filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, nisi ut saevissima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem versa, in miseram hanc civitatem dilaniandam discerpendamque incitaret? Id si non evenit, magna Dei gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram belluam in nostra capita fortunasque immiseris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuisse tyranno cum nostris affectibus commune, an confingere sic adamasse, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua constabit divinatio: quae nisi constiterit, non est quod ad ejus rei laudem aspires, quae fortunae commoditate te imprudente evenerit. Postremo donemus & hoc tibi, ut praesciveris, & certum praesciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde est ac si non praescieris, quum praescientiae tuae fidem legi facere non possis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando isthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum posteaquam rem feliciter evenisse videres, tum demum post factum vates esse coepisti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici consuevit, post eventum stultos etiam sapere: & quo fortunae beneficium verbis in te transmoveres, tragoediam istam nobis comminisci coepisti, causas reperisti, quibus praecisisse videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praestitisti, qui tam inconstitentia, tam cum natura pugnantia finxeris, saevissimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugisse: ob unius capitis necem tutum sibi non putasse in vita commorari, quum omnia supereissent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, sublato eo in quo omne tyrannidis praesidium collocarat, repente rebus suis diffisum ad inferos abiisse. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus esse, tametsi ne fucum quidem ullum habent veri, si mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos suos sic adamarit, ut non spadones ac pallacas longe praetulerit: qui sic illis indulserit, ut non suspectos haberet observaretque: qui sic illis sit fisus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac servis stigmaticis plus quam in illis fiduciae posuerit. Ego tibi permultos referre possim, qui filios sic oderint, ut vivos esse pati non possent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum se tutos esse putarent, si quis illos è medio submovisset. Nullus inutilior tyranni satelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille sicarios, fugitivos, homicidas, sacrilegos: his vitam suam mavult committere, qui sua patria frui non possint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi suscipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorreant. Hi sunt idonei tyrannorum ministri, hi fiducia, munimentum, praesidiumque tyrannidis multo tutissimum: hos si quis ademerit, causam videatur dedisse, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum sustinebat: Aetate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis sapit senecta: Custodiis quas obtinebat? At si adversus patrem obtinebat, mors illius seni etiam optanda. Si patris nomine, quid nisi unus satelles ademptus erat? Nam custodiae quo deficerent, nisi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno suspecta, filius violentus & insolens, propterea quod

quod reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt : Filius illud praemium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem poſſidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum neſcio quid : mane, praeſenti, nihil inexpugnatum omittam, urges. Niſi praeter modum adamavit filium, niſi diffitus eſt, cur ſibi mortem conſcivit ? Iithuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiſerint, ut ſibi vim adferret : hoc tantum evincere ſat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certo praeſcire potuiſſe, quantumvis amarit filium : tametſi cauſa non admodum obſcura. Jam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna noſtra calamitas ſatiaverat. Jam propitios noſtra vota, noſtra ſacra commoverant : aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex Diis atque hominibus dignas admiſſorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ : hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſerunt, hæ attonitum ad ſpontaneam ſui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugiſſe, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc facinus peregiſſet. Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere tyrannos, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent : qui non adorirentur facinus, niſi ratione probe perſpecta, qua poſſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſenſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris ? Ubi diſcrimen erat ſubeundum, ibi fugitabas : nunc uoi res praeter ſpem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ita percitum, paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hic dices? Non ſines, opinor, eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuito praeter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate, praeter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere ? Etenim te nihil expectaſſe minus, quam id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe : nunc caſu neſcio an metu potius in juvenem incidiſti, & tum denique divina illa mens & futurorum praeſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ocioſus conſultare coepit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quam ſpectator aſtiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praeſciſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quaſi videris. Quanto melius tuo commento, id eſt, fabulæ ſua fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes : te quum perempto juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſes, repente a tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te : vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili caede obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis : dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repente Deam ſepiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec prius illinc diſceſſiſſe, quam negotium omne confectum vidiſſes. Haec ſi confinxiſſes, paulo minus malum poëtam te praeſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, neſcio quis Deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras, quemadmodum noctturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in aedes clanculum irrepſeris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tuto facinus poſſes deſignare : haec molienti commodum faviſſe fortunam : itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes (ut eſt ea nimirum aetas ſecurior, periculique minus cogitans : praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter jugulaſſe ſenicem, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe : deinde ubi jam cardines procul ſtridere coepiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec ſicarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, ſemotasque mundi latebras animo circumſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſaevitiam fallere. Jamque te ad ſpontaneum exilium accincto, repente in vulgus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te animum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad praemii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priusquam

tibi satis esset excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, prosiliisse in medium: id quod vidimus, clamitasse tuum illum esse ensem, tuum facinus, non unum praemium tuæ virtuti fore satis. Haec nemo non credidisset, sunt enim rerum naturæ consentanea, usu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum sedulo quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis praescientiam niteris persuadere, quam multa commiscris, non dicam tota facie a vero distantia, verumetiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam materne filium adamasse, ut sine eo vivere noluerit: sic ob unius mortem metu fuisse consternatum, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fisum, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeo fracti animi fuisse, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquisses tuum, defuturum fuisset, quo se jugularet. Non vides quam non competat tam insignis in tyrannum pietas, tam secura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praesidiis munitum, tanta consternatio in hominem tot periculis exercitatissimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem illum tantopere contemperis, ut indignum habueris, qui tua ista magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Resp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem sensimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempsisti, nisi forte contemnere est, misere formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas superesse satellites, quorum vel unus (si seni vires deerant) sufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa senecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud senium hic interdum aeri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validissimis saepenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum farcinæ te redderet in fuga tardiorem. Reliquisti invitus, quo tyranno prodi posses: sed prodi maluisti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imo miror magis quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, sed quod arbitraretur; & haud scio an vere se petitum fuisse, dexteram tuam errasse tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Judices, viros omnium perspicientissimos, sed vel è media plebe quenquam esse tam mucosis naribus, cui non suboleat, imo qui non plane odoretur, praesentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtæ solent, quum haerent in explicando tragoediæ argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxisti, quo praesensionem tuam judicibus probares, sine qua videbas praemium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministravi paternæ mortis, qui gladium quo se ferieret reliquerim: atque id solum non modo satis esse putat ad petendum praemium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecretur, Dominus pro Deo praesenti colatur. O hominem suavem, si has spes vere concepit: impudentem, si, quum non speret, postulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in sylvam ligna portanda putasti? Nisi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem: an vero nihil referre putas, quam praebeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minus deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris: reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem ensem in civium jugulos distrinxisset? Quid si eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adolescentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus ense peracta est. Id si non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id Diis in manu est: si bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: sin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministrat occasionem: quæ si feliciter, mirentur omnes: sin infeliciter, merito accidisse dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam necesse videatur, quippe tam frivola: verum id propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeso ne pigeat ita ut antehac fecisti, patienter atque attente cognoscere, dum hunc ab gradu firmissimo dejicio; hic sibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari posse, quin praemium deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus dissertum ajebat, nihil interesse utrum manu sua quis occidat, an mortis causam praebeat. Addebat, aequum esse, ut cum in maleficiis causam datam imputarent leges ad supplicium, multo magis idem ob-

fer-

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidæ praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeſciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret, tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſæ aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine poenam irrogat: partim propter ſu pectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiisque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum ſperans ut eo hauſto pereat, tametſi non bibit aegrotus, tamen veneficii poſtulari poteſt qui poſuit, propter vicioſam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic ſi detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum eſt. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, nisi illum inculpata ignorantia abſolverit. Porro ſi in loco non ad id deſtinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, niſi ſi quem occideris, aut vulneraris, aut ſi cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod ſi quid horum conſequutum eſt, cum lege tibi res eſt. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quae culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto diſcrimine diſſita ſint, inter quae tu nihil intereſſe dicebas. Primum non ſtatim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, ſed partim ex ipſa rei natura proficiſcitur, partim a legum officio. Deinde diſcernitur animus, cauſa data dijudicatur: ſpectatur eventus. Age nunc ſi libet, tuam cauſam, qua tuum facinus aeſtimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis cauſam tyranno dediſſe, ſed imprudentem, nulla tibi ſit praemii petitio. Quis enim inſciens bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne poſthac affirmes te in hoc jugulaſſe filium, ut pater ſibi necem conſciſceret: quod eventurum ne vates quidem quisquam praeſcire poterat, tu nec ſuſpicari. Imo poſteaquam rem plenam diſcriminis, fortunae arbitrio commiſiſti, quia bene ſucceſſit, hoc nomine lex te non poſtulat: at idem ſi male eveniſſet, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi ſuccurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, ſimulatque occiſo filio ſe peti inſidiis perſenſiſſet, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi conſtet, cauſam dediſti non ſolum non idoneam, verumetiam periculoſiſſimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentiſſimo demonſtrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidiſſe: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an ſimplici? Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, ſeni cauſam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentiſſime filium adamabat, in illum omnem familiae curam reclinaverat, illo ſe oblectabat atque haec de privato ſene cum fide dicet, quae tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te ſciſſe, praeviſſe futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitae oblectamenta collocarat. Non tibi defuiſſe jugulandi ſenis voluntatem, ſed hoc tantum egiſſe, ut miſerabilius ſua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miſeri patris malis exſaturares. Ideo juvenem necaſſe, in hunc uſum gladium in vulnere reliquiſſe. Vides quanto ſint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi ſuſpicionem cauſae qualitate purgabis. Negabis cauſam idoneam fuiſſe, cur ille ſibimet manus adferret. Te nec praeſcire, nec timere potuiſſe id, quod ſit conſequutum: quod rarum extet exemplum patris, ob filii necem ſponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuiſſe, ut & mater ſibi fatum accerſeret: quippe quam impotentius amare ſit conſentaneum, ac minus adverſum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodeſſent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac cauſa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis ſuſpicione, quod cauſas parum idoneas dederis, hic ex cauſis multo minus idoneis propter perſonam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuiſſe ſuſpicatus, verumetiam certum praeſciſſe. Ibi temeritatis poſtulari non poteras, propterea quod tametſi vitio abs te data eſt cauſa, tamen idonea non ſit ad id quod evenit. Imo ipſi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, ſepultura prohibitus, quod civitati citra cauſam idoneam civem unum ademerit. Tibi non niſi unius filii mors imputabitur, etiam ſi mater quoque & filiae & ſorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, niſi feliciter eveniſſet: quippe ubi ſummum Reipublicae periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter poſſet. Venio nunc ad quartum illud praeſidium, Judices, quod iſte tutiſſimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non ſolum ſit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curioſe (ut ajebat) ſecum agam: ut quum poſſim in crimen ac poenam vocare, ſat habeam ab honore non promerito ſecludere. Ait ſi tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam ſi hunc eventum Dii non dediſſent, ut ſenex ipſe vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, ſi tyrannum ſuae furiae non eſſent ultae? Dii quidvis potius dederint, quam iſthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tametſi ad ſolam mentionem inhorreſcit animus. Tune, inquam, occiſo filio, relicto ſene vivo, tyrannicidae praemium peteres? An potius nec ipſe ſupereſſes, qui poſſis petere: nec eſſet Reſp. quae dare poſſet? Nam tu aut exquiſitis ſuppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis exul deliteſceres: nos pro tyranno jam immaniſſimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempeſtatem conjeciſſes. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur haec civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fando

do auditum eſt, duos una in civitate ſediſſe tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alvearibus duo ſe reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem luſtris non convenit duobus inter ſe leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides neceſſario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuiſſe mavis in patre, an in filio? Si juvenis adverſus ſenem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium poſtulas? Tyranni partes adjuviſti, non Reipub. Sin patri ceſſit: quid tandem illum vocare potes, niſi tyranni vel praefectum, aut ſatellitem? Quandoquidem ſeniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adoleſcentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, ſed pro cauſæ tuæ commoditate comminiſcebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in perſonis ſitum eſt, nullam habuiſti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam ſenem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob ſenectam exuiſſet: non ſecus atque mala, quæ natura acerba, tempore miteſcunt, & in alium abeunt ſuccum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo ſuccedentem. Privatus pater familias non fert filium ſe vivo ſucceſſorem: & tu vis iſthuc credi in tyranno? Ille non ſinit ullum è liberis rem domeſticam ex animi ſui libidine moderari: & tyrannus ſeſe veluti abdicans imperio, negocium omne in adoleſcentem rejecerat? Non dubito, quin & ipſe videris, quam dura ſint iſta, & quam a communi ſenſu abhorrentia. Verum quid faceres, niſi tales perſonas induxiſſes, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeſo te, an unquam auditum eſt Tyrannum aetate miteſcere? Quando tu delines ea quæ ſunt privatorum, quæ bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera molleſcit, limus dureſcit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exaſperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit ſaevitiam aetas, ſed exaggerat. Vis ipſiſſimam tyrannici ingenii tibi demonſtrem imaginem? Spinam cogita, quæ quo magis ſeneſcit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc teſta ſunt aſperiore. Vulgaribus ingeniis fortaſſe nonnulla vitia ſenecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam ſi plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad ſcelus, ad crudelitatem natis, ſcelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre ſenecta quid poteſt? Niſi forte libidinem adimit? Quanquam iſta Tyrannidis quantula tandem eſt portio? Sed eſto fuerit ſane propter aetatem ad voluptates ſegnior, verum erat faſtidioſior: unde fit, ut imbecillior ſit ad coitum, ad raptum avidior. Fortaſſe pauciores huic execabantur ephebi, ſed inſigniores. Pauciores producebantur virgines, ſed exquiſitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo ſenile faſtidium optione & varietate vincerat. Hoc ita eſſe, quot ego tibi teſtes citare poſſem, qui quo nobiliores ſunt, quo fortuna praeſtantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitioſiſſimi ſenis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus ſeneſcere libidinem? Multo ſecus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis uſus capit, quam noſtra delectat contumelia. Ut frigeat in ſene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, ſaevitia, nocendi libido. Poſtremo totum illud vitiorum agmen, quæ propria tyrannorum ſunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, ſuſpicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturæ bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at ſenecta, ſi quid pudoris, ſi quid humanitatis, ſi quid melioris ingenii a natura inſitum eſt, id omne multo ac diuturno flagitiorum uſu penitus exuit, & prorſum in immaniſſimam quandam feram abiit. Id ita eveniſſe, Judices, in execratiſſimo illo ſene, quid ego coner argumentis docere, quum ſua cuique memoria abunde ſatis exemplorum ſuppeditet? Quod ſi juvenis ſeſe gerebat inſolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide ſexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis eſt omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipſo pene tyranno ſit ferocior, violentior, ſceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil ceſſit. Quaſi vero non ſit iſthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui ſolent ex tyrannide capi, ad ipſum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri conſuevit: praedæ communiter in omnes diſtribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa ſcelerata: niſi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat ſuis, quam ſibi ipſi. Solum nomen ſibi proprie vendicat. Et in nullos eſt tyrannus indulgentior, quam in ſcelerum miniſtros: quippe quorum opera ſentiat ſuum imperium contineri. Proinde ſub unius umbra ſatelles omnis, omnis miniſter, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, ſi hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, ſenſimus, experti ſumus, niſi forte tam diutinae calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim eſſet res usqueadeo miſero tyrannis, ſi unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot ſacrilegi, quot ex extrema barbarie advenæ, feris quam hominibus ſimiliores? Neque deſunt, qui ſe ſimulent apud tyrannum ſceleribus ſuis gratiam promeritos eſſe: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiſo tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate feſſus, omnem dominatum

in filium transtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed isthuc quantum absit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam oblivioſus, ut non poſſit experimento refellere? Ego tibi complures nominare ſatellites poſſum filio inſolentiores. Ad haec, veriſimillimum eſt nullius inſolentiam minus approbaſſe ſenem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiæ odiique ſibi conflari (Calliditſimi autem tyranni eſt, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis poſſit) vel quod pater etiam peſſimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis miniſteria alienis quam ſuis uti mavult. Quod ſi clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora deſignabat filius, profecto non tyrannum agebat, ſed inſolentem ſatellitem. Sin approbante patre, quaſique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commiſſa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obſcurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipſi quidem neque pueros emaſculant, neque virgines abripiunt, neque proſcribunt, neque bona diripiunt, neque fana diſpoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per miniſtros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium inſtituit, in unum ſtringendi ferri jus facit, illos ſuæ cognitioni reſervat. Quorum ut quisque ſua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi poteſt, certe tyranni vocabulum nemini congruit, niſi uni illi, ſub cujus veluti clypeo, tota illa perniciosiſſimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, ſaepenumero auditum eſſe, id quod eleganter a doctiſſimis viris eſt ſcriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas eſſe manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longiſſimas. Omnino prodigioſum quoddam eſt animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentoſius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet ſcelerum miniſtros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi conſtat miniſtris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil eſt aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam eſt, quod neque pes ſit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem univerſa: at ita contineat, ut ab iis poſſit ſeparari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis inſolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut ſi mavis dextram: aut ſi ne id quidem ſatis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nomine cenſet, cujus authoritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non ſinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poëtae, ut pro uno capite reſecto, duo peſtilentiora ſubnaſcantur: pro uno excuſſo oculo, plures acriores ſuccedant: pro una reſciſſa dextera, multae robuſtiores ſubpullulent: unius vitæ te dominum arbitrumque conſtituit, qui ſibi ſit auſus tyranni vindicare nomen: quo ſublato futurum ſit ut membra reliqua quaſi deſtituta ſpiritu, emoriantur, aut certe ſanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Poſſum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris ſatellitem nominabas. Non inficiabere. Rurſum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupaſſe filium: ſolius appellationis honorem ceſſiſſe. Qui convenit eundem & ſatellitem & tyrannum appellari? Tum ſi ceſſit, non igitur uſurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati ſunt, aut reſcinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, ſi quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud eſſet animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipſe fateris) ſatellitem occidiſti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei eſt? At rem, inquis, legis ſequutus ſum, non ſyllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperi, ſervitutem ſuſtuli: hoc lex ſenſit, hujus rei authori praemium praeſtituit. Satellitem, inquam, occidiſti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam ſceleſtum: ſatellitem tantum occidiſti tyrannidis, non caput: aut ſi caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi ſententia largiamur: fuerit ſane res tota tyrannidis filius: pater nihil niſi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuiſſe vocem ſine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis diſcedere? Praeſertim ita dilucidis, ut perſpicuum magis nihil eſſe poſſit, & commentitiam interpretationem domi tuæ natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum perniciosius induci poſſe judico, quam ſi conſueſcant homines calumnioſi a praeſcripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetexendum facinus quisque ſuum maxime idoneum comminiſci queat, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis ſententia quaeri ſolere, niſi quum in ſcripto quiddam apparet ambigue obſcureve dictum: aut quum ex verbis & eventu abſurditas quaepiam extitit, eaque manifeſta? In priore non cujusvis commentum, ſed juris prudentium reſponſa, ſed Judicum ſententia recipi ſolet. In hoc poſteriore neceſſitas ipſa compellit alliquantisper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba ſpectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne ſuperſtitioſa cavillatione literarum legis ab eo quod lex ſpectavit abducamur: alterum ne paſſim a praeſcripto diſcedendo, leges omneis & judiciorum

rum religionem ſubvertamus. Quorum illud quidem multo levius eſt: propterea quod vix unquam accidat, ut legiſlator obſcure quid voluerit, explicuerit: aut abſurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculoſiſſimum, perniciofiſſimumque. Etenim quæ tandem lex futura eſt, quam verſutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile poſſit aliquo commento ſubvertere? Neque quisquam non elabetur è judicio veſtro nocens, niſi qui ſit usque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret: ita pro ſene juvenem, pro tyranno ſatellitem, pro homicidio tyrannicidium: & paſſim aliud pro alio interpretabitur. Veſtra interim, Judices, religio, veſtrum jusjurandum, qua tandem ratione ſervabitur? quibus nihil futurum eſt certi, quod in cognoſcendo ſequamini: verum ambiguas diverſasque litigatorum conjecturas ſpectare neceſſum erit? Ergo quum in omni cauſa maximopere cavendum eſt, ne ſine graviſſima ratione a legis praeſcripto diſcedatur: tum in hac non periculoſum modo, verum etiam abſurdiſſimum: quum legis verbis nihil poſſit eſſe dilucidius: ſententia nihil aequius: interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil peſtilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuiſſe, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem ſuſtulerit, huic praemium eſt, ſi modo iſtuc ſentiſſet? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per ſatellites & praefectos exerceri ſolere, permultosque in his eſſe vel Tyrannis ipſis ſceleratiores: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino ſupplicio digniores: niſi & omnium omnia miniſtrorum ſcelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine cenſetur, tibi ferro graſſandi facultas data eſt. In reliquos non tibi permittitur idem: non quod illos vita dignos judicet lex, ſed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi ſimpliciter parere: neque ejus verba quaſi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praeſcriptum factorum tuorum rationem inſtituere. Praeſertim in hoc exemplo, quo non aliud poteſt admitti peſtilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam ſumas. Non illud hic ſpectandum, judices, quam inviſus Reip. ſit, qui occiſus eſt, quam majore etiam ſupplicio dignus: verum id etſam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi homines, ſemel in civitatem receptum, ſemel veſtris ſententiis approbatum, denique praemio compenſatum, quo tandem licentiae ſit proceſſurum. Quod iſte ſibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius ſibi volet in ditiſſimum quemque civium licere: Quisquis pauper a locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Poſtremo ſi cui magiſtratus non placebit, ſi cui judex erit inviſus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defenſionem, Sophiſtam quempiam aut ſycophantam conſulet (ſi ipſe ingenio ſtupidiore fuerit), & novam legis interpretationem vobis adducet: dicet nil aliud ſenſiſſe legiſlatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, ſed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum eſt, ut quod in uno factum ſemel & probavimus, & gaviſi ſumus: id in multis ſaepius & doceamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre diſcrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita eſſe facile liquebit, ſiquidem animadvertimus, nihil omnium eſſe, quod lex parcius circumſpectiusque permiſerit. Etenim (ſi memini) tribus duntaxat temporibus lex indulſit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, ſed in uxore deprehenſum: id quod intemperanti & inſuperabili mariti dolori donatum eſt. At ita, ſi corpus utrumque pariter interimat, ſi argumentis idoneis deprehenſum fuiſſe doceat. Deinde in vi depellenda. At ita ſi demonſtres te mortem effugere nequiiſſe, niſi mortem intuliſſes: id lex ita interpretatur, quaſi ſeſe tueri potius ſit iſtuc, quam alium occidere. Uterque tamen facti ſui rationem reddere compellitur, ſtatim ſeſe prodere, nec expectare donec in jus trahatur: atque (ut ita dicam) ultro ſemet reum facere cogitur. Quod ſi omnia conſtabunt argumenta: ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus eſſe videatur. Poſtremo in tyrannicidio: ubi propter periculi ſuſcepti magnitudinem lex praemium quoque proponit: at ita, ſi eum quem tibi lex iſto velut inſigni tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris: non ſi ſceleſtum alio ſcelere ſuſtuleris: neque patietur te jus occidendi permiſſum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, niſi ſi quis obſiſtat, ut per illius necem tibi neceſſe ſit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum ſecunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortaſſe proxima videatur hoſtem in bello feriendi facultas: quam tuae tamen libidini lex non permiſit. Niſi palam hoſtis ſit declaratus, niſi in Imperatoris verba juraris, niſi ille aciem eduxerit, niſi ſigna canere juſſerit, tibi fraudi futurum eſt, hoſtem interfeciſſe. Tu dicturus es: Hoſtem occidi, nam plus quam hoſtilia faciebat, nomen hoſtis tantum aberat, re hoſtem agebat. Lex reſpondebit, ſuarum partium fuiſſe, hoſtem declarare, ac tuo fortaſſe ſcelere fruetur: verum ne ſerpat exemplum, poenas de te ſumet. Quid autem aliud abs te factum eſt? Unum tibi lex nominatim deſignaverat: tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod niſi in unum non poteſt competere: neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit, ne tibi fas ſit aliquando quemvoles magiſtratum, quem voles, Judicem, quemvoles civem, tyrannum appellare. Neque vero ſine graviſſimis cauſis lex tot vinculis aſtrinxit hanc invitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam poſſe, quam vitam: vidit in extinctum facile varias cauſas confingi etiam impune poſſe, quandoquidem ille non ſit refutaturus, qui jacet. Videt quam multis titulis ſuum quisque dolorem poſſet praetexere, ſi poſt occiſum hominem ulla cauſa recipiatur, praeter eas quae legibus ſint expreſſae. Quid quod gravatim ſibi quoque lex permiſiſſe videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subversione in cujusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad illa tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit sceleratus, qui perit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo fuisses. Nunc tu privata libidine interficiens, pro saluberrimo exemplo perniciosissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione auspicaris: hoc est, malis malo mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meæ cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Judices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permisero. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obsistentem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitioribus excruciatum suppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublatum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non comittere, ut hujus temeritas, si judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatæ majestate. Non enim par est, ut cuiquam personæ praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor saepenumero suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: authorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in pauca quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptæ, & longo jam usu comprobatæ, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore noxa toleraretur, quam male exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuæ dextræ arbitrio permisisset. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiæ legitimæ speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini subjecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatim suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quæ totum Reip. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos authores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quæ potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quæ sese latius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota scutina hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quam sceleratis sint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis suis,

vel

vel rectum judicant ſervire tempori. In hoc itaque rerum ſtatu leges non extinctæ, ſed oppreſſæ modo, cautim & circumſpicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra ſummam civitatis perniciem exaſperari non poſſe, unius capitis diſpendio commode ſanari poſſe. Quare docto cuipiam medico praemium oſtendunt, digito demonſtrant, quod membrum ſecari velint, quibus abſtineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram ſecuiſti. Illæ tyrannum, tu tyranni ſatellitem occidiſti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo inſcite exagitato, totum hominem in extremum vitæ diſcrimen adducat, quo qui hominem legibus verantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortaſſis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo conſilium fuit, oſtendere tibi quam inſignitæ ſit impudentiæ, in ea cauſa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poſcere praemia, in qua nequeas obtinere, ſi modo tecum exactius ac ſeverius agatur, ut graveis poenas effugias. I nunc & curioſum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te poſſim in grave diſcrimen vocare, ſat habeam legis & Reipub. cauſam defendere, ne circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni ſit promeritus. Id quod non judicibus modo (quibus iſtuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipſi cupio perſuadere: & facturum me confido, ſi modo tantiſper animum potiis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu facicbas, itidem & nos ſummatim totam cauſſam ob oculos revocemus? Diſpiciamusque quam multa tuo in facto deſiderentur ad id, ut legi ſatisfeceris: & quantum tu ſis hallucinatus, quum multa diceres etiam ſupereſſe? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut ſi quodlibet horum deſit, aut poenam te, aut certe nihil gratiæ debere ſe credat. Quorum ego non unum aliquod, ſed unumquodque deeſſe docebo. Quod ſi facio, utrum æquo animo cedes praemio, an impudenter petere pertiſtes? Ergo rem accipe. Niſi tria haec tibi conſtiterint, non eſt quod tyrannicidæ praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid ſperaris, vel quid propoſueris. Nam ſi tyrannum per imprudentiam occidiſſes, ſi praeter propoſitum, non magis profecto praemium tibi debeatur, quam ſi quis tyranno amiciſſimus idem feciſſet, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propoſiti in arcem attuleris, ipſe videris: ita demum legi perſuaſum erit, te voluiſſe occidere tyrannum, ſi occideris. Non occidiſti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) ſi libuiſſet interficere. Lex negat ſua referre, utrum tyrannicidii propoſitum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid ſperaris, excutiamus. Quamquam iſthuc leges non ita valde curioſe penſiculantur: ſed tamen in tam abſoluto facinore partes omneis conſtare oportet. Quid enim ſi tyrannum interfeciſſes, quo tyrannidem ipſe occupares, utrum praemium ſperares? an ſupplicium metueres? Quid ſi quo privatum animi tui dolorem ulciſcereris, tyrannum occidiſſes, atque id eſſet palam, num praemium auderes poſcere? Quid, ſi latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncaſſent, num ad hunc honorem aſpirarent? Quid ſi quis tyranno privatim infenſus, magna te pecunia conduxiſſet, quo ei tyranno venenum dares, dediſſesque, num quaeſo, tyrannicidæ praemium poſtulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obſcurior eſt, quam ut tu, alioqui tam glorioſus, quicquam de ea auſus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulciſci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum ſuum ſequutus eſt Reip. periculo, non ſuo periculo Reip. ſtuduit prodeſſe. Poſtremo non poteſt niſi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam inſolenter ſe jactat. Non poteſt non videri lucrum ſequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente diſſentias? quem illa tuæ vitæ periculo ſua cauſa voluit occidere, eum tu non ſolum volens praeteriſti, verum etiam periculoſe in Remp. irritaſti: quem ſua cauſa noluit occidi, eum tu maximo noſtro periculo tui compendii, aut animi fortaſſe gratia jugulaſti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attuliſſe, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi conceſſurus eſt. Te in filio jugulaſſe patrem, in non tyranno tyrannum. Largior iſtuc Delium aliquem tibi praedixiſſe, ut certum praeſcire potueris, quod ipſe etiam vix divinare Delius potuerit. Licuiſſe tibi patrem occidere, ſi libuiſſet, verum hoc poenæ genus tibi magis placuiſſe. Suſtuleris ſane tyrannidem, idque nova quadam & inuſitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obſiſtam tibi, nec ſinam ferre praemium, propterea quod ea via ſuſtuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non ſit forti viro digna. Age quid ſi tyranni filium infantem in cunis jugulaſſes, & rurſum adfuiſſet Delius ille, per quem certum praeſcire poſſes, fore ut necato puero pater ſibi mortem accerſeret, atque id eveniſſet, utrum te tanquam tyrannicidam ſuſpiceret Reſpub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam ſaevieris ætatem, cui etiam ab hoſte armato parcitur, quæ leonibus etiam miſeranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Reſpub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid ſi tyranni uxorem: quam ille miſere deamaret, per vim conſtupaſſes, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii ſupplicium potius formidabis? Res obſcura non eſt, Conferam tuo facto propiora. Quid ſi tyranni medicus quum eſſes, veneno ægrotanti dato, illum ſuſtuliſſes, utrum ut veneficum oderit te Reſp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum ſublatum gaudebit, facti rationem, modumque deteſtabitur. Quid ſi quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu neceſſitudinis venenum porrigeres? Denique ſi per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademiſſes: utrum a lege praemium, an poenam expectares? Atqui tyrannidem utcum-

cumque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit : ut conſueſcant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nusquam non improbat maleficia lex : & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur : quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid iſtuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur: hic de publico honore. Ibi fallus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via : hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret: quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris : propterea quod tui fuerat officii : aut non ſuſcipere negocium, ut fidem ſimul, & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſſidere te quod dudum ſumus largiti : ut plane iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum : niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit : ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt in civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris: ne per rimam iſtam periculoſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non clancularis ac maleficis artibus: niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in præſens ſubmoveatur : verum illud multo magis reſpicit : ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere : ac praeclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur : cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis ſatis tutum præſidium : quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino ſatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujusmodi animum Tyranni caput defendant : qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem : ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum: ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre insolentiorem: quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſcelera lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidiſti : in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto ſane, certum haeredem ſuſtuleris : igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum praeſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad praemium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis: id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur praemii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique:

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex uſu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo praeter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis praemium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe praemium flagitare, quod nulla ratione promerueris: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab aequitate Judicum, a civitate deorum munere laeta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a praemio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, ſine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus edideris, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro praeſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi praeſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei praemium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtrae laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas haec ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati noſtrae, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam perieras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut praemium aliquod feras, abunde magnum praemium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtrae proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle praeripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſaepius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.